clasici
contemporani
LITERA

MARLON JAMES

Scurtă istorie a șapte crime

PREMIUL MAN BOOKER 2015

Marlon James

Scurtă istorie a șapte crime

Traducere din limba engleză și note
Ciprian Șiulea

Editura LITERA
2016

clasici
contemporani
LITERA

A Brief History of Seven Killings
Marlon James

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Scurtă istorie a șapte crime
Marlon James

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Ovidiu Șerban
Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

ISBN ePUB: 978-606-33-1276-2
ISBN PDF: 978-606-33-1277-9
ISBN Print: 978-606-33-1202-1

elefant

Marlon James s-a născut în Kingston, Jamaica, în 1970. A absolvit University of the West Indies în 1991, unde a studiat limba și literatura engleză, și a făcut un master de creative writing la Wilkes University, finalizat în 2006. Primul său roman, *John Crow's Devil* (2005), a fost nominalizat la *Los Angeles Times* Book Prize și la Commonwealth Writers' Prize, și s-a aflat pe lista *New York Times* Editor's Choice. *The Book of Night Women* (2009), a doua sa carte, a câștigat Dayton Literary Peace Prize, The Minnesota Book Award și a fost nominalizată la National Book Critics Circle Award. În cel de-al treilea roman al său, *Scurtă istorie a șapte crime* (*A Brief History Of Seven Killings*, 2014), câștigător al Man Booker Prize și nominalizat la National Book Critics Circle Award, James explorează genuri multiple – thrillerul politic, biografia orală și povestirea polițistă – pentru a dezvălui istoria Jamaicăi de la sfârșitul anilor '70, tentativa de asasinare a lui Bob Marley și bătăliile clandestine ale țării din timpul Războiului Rece. Povestirile și scrierile sale de nonficțiune au apărut în reviste precum *Esquire*, *Granta* și *The Caribbean Review of Books*. Marlon James predă literatura engleză la Macalester College, în St. Paul, Minnesota.

Lui Maurice James,

un gentleman extraordinar, cu totul aparte

DISTRIBUȚIA

Zona metropolitană Kingston, începând din 1959

Sir Arhur Jennings, fost politician, decedat
Cântărețul, supervedetă mondială a reggae-ului
Peter Nasser, politician, strateg
Nina Burgess, fostă recepționeră, actualmente șomeră
Kim-Marie Burgess, sora ei
Ras Trent, iubitul lui Kim-Marie
Doctor Love / Luis Hernán Rodrigo de las Casas, expert CIA
Barry Diflorio, șeful biroului CIA din Jamaica
Claire Diflorio, soția lui
William Adler, fost ofițer superior CIA, acum scăpat de sub control
Alex Pierce, jurnalist al *Rolling Stone*
Mark Lansing, regizor, fiu al lui Richard Lansing, fost director al CIA
Louis Johnson, ofițer superior CIA
Domnul Clark, ofițer superior CIA
Bill Bilson, jurnalist al cotidianului jamaican *Gleaner*
Sally Q, intermediar, informator
Tony McFerson, politician
Agentul Watson, polițist
Agentul Nevis, polițist
Agentul Grant, polițist

Copenhaga

Papa-Lo / Raymond Clarke, șef mafiot din Copenhaga, 1960–1979
Josey Wales, executant principal, șef mafiot din Copenhaga, 1979–1991, lider al Poterei Furtunii
Plângărețul, executant în cadrul bandei, executant principal al Poterei Furtunii, Manhattan/Brooklyn
Demus, membru al unei bande
Heckle, membru al unei bande
Bum-Bum, membru al unei bande
Puiul Fricos, membru al unei bande
Renton, membru al unei bande

Apucatul, membru al unei bande
Tony Pavarotti, executant, lunetist
Preotul, mesager, informator
Suflet Tânăr, informator/posibil spion al Eight Lanes
Banda Wang, bandă din Wang Sang Lands, afiliată Copenhagăi
Gaborul, executant al unei bande
Chinezul, lider de bandă de lângă Copenhaga
Treetop, membru al unei bande
Bullman, executant

Eight Lanes

Shotta Sherrif / Roland Palmer, șef mafiot al Eight Lanes, 1975–1980
Haiosul, executant al bandei și adjunct
Buntin-Banton, colider și șef mafiot al Eight Lanes, 1972–1975
Cârpă, colider și șef mafiot al Eight Lanes, 1972–1975

În afara Jamaicăi, 1976–1979

Donald Casserley, traficant de droguri, președinte al Ligii Jamaicane a Libertății
Richard Lansing, director al CIA, 1973–1976
Lindon Wolfsbricker, ambasadorul Americii în Iugoslavia
Amiralul Warren Tunney, director al CIA, 1977–1981
Roger Theroux, ofițer superior CIA
Miles Copeland, șeful biroului CIA din Cairo
Edgar Anatolievici Ceporov, reporter al Agenției Novosti News
Freddy Lugo, agent Alpha 66, United Revolutionary Organizations, AMBLOOD
Hernán Ricardo Lozano, agent Alpha 66, United Revolutionary Organizations, AMBLOOD
Orlando Bosch, agent Omega 7, United Revolutionary Organizations, AMBLOOD
Gael și Freddy, agenți Omega 7, United Revolutionary Organizations, AMBLOOD
Sal Resnick, jurnalist al *New York Times*

Montego Bay, 1979

Kim Clarke, șomeră
Charles / Chuck, inginer al Alcorp Bauxite

Miami și New York, 1985–1991

Potera Furtunii, mafie jamaicană a drogurilor
Ranking Dons, mafie jamaicană a drogurilor rivală
Eubie, executant principal, Potera Furtunii, Queens/Bronx
A-Plus, partener al lui Tristan Phillips
Codițe, executant, Potera Furtunii, Queens/Bronx

Ren-Dog, executant, Potera Furtunii, Queens/Bronx
Omar, executant, Potera Futunii, Manhattan/Brooklyn
Romeo, dealer, Potera Furtunii, Brooklyn
Tristan Phillips, deținut din Rikers, membru al Ranking Dons
John-John K, ucigaș plătit, hoț de mașini
Paco, hoț de mașini
Griselda Blanco, traficantă de droguri în cadrul operațiunilor din Miami ale cartelului Medellín
Baxter, executant al Griseldei Blanco
Cămășile Hawaiiene, executanți ai Griseldei Blanco
Kenneth Colthirst, locuitor al bulevardului 5th Avenue din New York
Gaston Colthirst, fiul lui
Gail Colthirst, nora lui
Dorcas Palmer, îngrijitoare
Millicent Segree, asistentă-elevă
Domnișoara Betsy, manager al Agenției God Bless Employment
Monifah Thibodeux, dependentă de droguri

O să spun tot adevărul,
Asta e cel mai greu, dragule.

Bonnie Raitt, „Tangled and dark“

Dacă nu fuse așa, fuse aproape așa.

Proverb jamaican

SIR ARTHUR GEORGE JENNINGS

Ascultați-mă.

Morții nu încetează niciodată să vorbească. Poate din cauză că moartea nici nu e moarte, ci doar un fel de exmatriculare. Știi de unde vii și te întorci mereu de acolo. Știi încotro mergi, chiar dacă ți se pare că nu mai ajungi niciodată și ești pur și simplu mort. Mort. Pare ceva definitiv, dar e un cuvânt căruia îi lipsește gerunziul. Dai de oameni morți de mai mult timp decât tine, care merg întruna, chiar dacă nu se îndreaptă nicăieri, și îi asculți cum urlă și șuieră, pentru că toți suntem niște spirite sau ni se pare că suntem spirite, dar de fapt toți suntem morți. Spirite care se furișează în interiorul altor spirite. Uneori, o femeie se furișează în interiorul unui bărbat și se tânguie precum amintirea actului dragostei. Gem și bocesc tare amândoi, dar pe fereastră se aude ca un șuier sau șoaptă de sub pat, și copiii mici cred că e un monstru acolo. Morților le place foarte mult să stea întinși sub cei vii din trei motive. (1) În majoritatea timpului noi stăm întinși. (2) Partea de jos a patului seamănă cu capacul unui sicriu, dar (3) Deasupra ei există greutate, o greutate umană în care poți intra și pe care o poți face și mai grea, și asculți bătăile inimii, în timp ce o privești cum pompează, și auzi șuieratul nărilor, atunci când plămânii lor împing aerul, și ești invidios până și pe cea mai slabă suflare. Eu nu am nici o amintire despre coșciuge.

Dar morții nu încetează niciodată să vorbească și uneori cei vii aud. Asta voiam să spun. Când ești mort, vorbirea e doar o digresiune și un ocoliș, nu poți decât să rătăcești și să cutreieri o

vreme. Ei bine, cel puțin asta fac ceilalți. Ce vreau eu să spun e că morții învață de la morți, dar asta e ceva complicat. Eu aș putea să mă ascult pe mine însumi, în timp ce susțin în continuare față de oricine vrea să asculte că nu am căzut, ci am fost împins peste balconul hotelului Sunset Beach din Montego Bay. Și nu pot să spun ține-ți fleanca, Artie Jennings, pentru că în fiecare dimineață, când mă trezesc, trebuie să-mi adun la loc capul ca un dovleac zdrobit. Și chiar în timp ce vorbesc acum, parcă aud cum suna ce spuneam atunci, pricepeți ce vreau să zic, exaltaților? în sensul că viața de apoi pur și simplu nu e o scenă animată, un bairam meseriaș, Daddy-Q, îi vezi pe spilcuiții ăia de la intrare? Ei n-ar pricepe deloc, și n-am altceva de făcut decât să-l aștept pe bărbatul care m-a ucis, dar el nu vrea să moară, îmbătrânește tot mai mult și își schimbă soțiile cu unele tot mai tinere, prăsește o grămadă de băieți înceți la minte și distruge complet țara asta.

Morții nu încetează niciodată să vorbească și uneori cei vii aud. Uneori, dacă îl prind exact când ochii încep să-i zvâcnească în somn, el îmi și răspunde, vorbește până când nevastă-sa îi trage o palmă. Dar eu prefer să-i ascult pe cei morți mai de mult. Văd bărbați în pantaloni spintecați și pardesie afurisite care vorbesc, dar pe gură le iese sânge și, Dumnezeule mare, revolta aia a sclavilor a fost ceva atât de oribil și bineînțeles că regina aia a fost extraordinar de utilă încă de când ponosita Companie a Indiilor de Vest a început să intre în declin, în comparație cu cea de Est, dar de ce sunt atât de mulți negri care adorm atât de nepotrivit oriunde consideră ei de cuviință și încurcă totul mi se pare că mi-am pierdut jumătatea stângă a feței. A fi mort înseamnă a înțelege că mortul nu a dispărut, ești în pustietatea tărâmului morților. Timpul nu se oprește. Te uiți la el cum avansează, dar tu ești nemișcat, ca un tablou cu un zâmbet de Mona Lisa. În acest spațiu, un gât tăiat de trei sute de ani sau o moarte subită a bebelușului de acum două minute e

același lucru.

Dacă nu ești atent cum dormi, o să ajungi așa cum au ajuns să mă găsească pe mine cei vii. Eu, zăcând pe pardoseală, cu capul ca un dovleac zdrobit, piciorul drept răsucit la spate și cele două brațe îndoite într-un mod în care brațele n-ar trebui să se îndoaie, și de sus, de la balcon, arăt ca un păianjen mort. Sunt și sus, și jos, iar de sus mă văd așa cum m-a văzut ucigașul meu. Morții trăiesc din nou o mișcare, o acțiune, un țipăt, și se află din nou acolo, așa, pur și simplu, un tren care nu s-a oprit decât când s-au terminat șinele, pervazul de la etajul 16 al acelei clădiri, portbagajul mașinii care a rămas fără aer. Trupurile băieților ska explodează ca niște baloane înțepate, cincizeci și șase de gloanțe.

Nimeni nu cade în modul ăsta fără să fie împins. Știu. Și mai știu cum se simte asta și cum trebuie să arate, un trup care cade până jos luptându-se cu aerul, agățându-se de tufe de nimic și rugându-se ca măcar o dată, Isuse Christoase, nemernic sclifosit și corcit ce ești, măcar o dată aerul să ofere o priză. Și aterizezi într-un șanț de un metru și jumătate adâncime sau pe o pardoseală de marmură aflată mai jos cu cinci metri, și încă mai lupți când podeaua vine spre tine și te zdrobește, pentru că s-a plictisit să mai aștepte după sânge. Suntem în continuare morți dar ne trezim, eu ca un păianjen strivit, el ca un gândac de bucătărie ars. Eu nu am nici o amintire despre coșciuge.

Ascultați-mă.

Oamenii vii așteaptă și văd, pentru că se amăgesc că au timp. Oamenii morți văd și așteaptă. O dată am întrebat-o pe profesoara de la școala de duminică: dacă raiul e locul vieții eterne și iadul opusul raiului, atunci ce înseamnă că e iadul? Un loc pentru băieți roșii mizerabili ca tine, a spus ea. Încă mai trăiește. O văd, la Casa pentru Bătrâni Eventide, din ce în ce mai bătrână și mai stupidă, fără să mai știe cum o cheamă și vorbind cu un glas scrâșnit atât de încet că nu o aude nimeni că

se teme de venirea nopții din cauză că atunci îi atacă șobolanii degetele bune de la picioare. Văd mai mult decât atât. Dacă privești suficient de atent, sau poate doar puțin la stânga, vezi o țară care e așa cum am lăsat-o. Nu se schimbă niciodată, de fiecare dată când ajung printre oameni, ei sunt exact așa cum i-am lăsat, îmbătrânirea nu are nici o importanță.

Bărbatul care a fost părinte al națiunii, care mi-a fost mie părinte mai mult decât propriul meu tată, a plâns ca o proaspătă văduvă atunci când a auzit că murisem. Înainte să dispari nu-ți dai seama niciodată când visele oamenilor intră în legătură cu tine, iar apoi nu-ți mai rămâne nimic de făcut decât să te uiți la ei cum mor în alt mod, încet, membru cu membru, organ cu organ. Insuficiență cardiacă, diabet, boli care ucid lent, cu nume care par lente. E doar trupul care se îndreaptă spre moarte cu nerăbdare, bucată cu bucată. El va apuca să vadă cum e transformat în erou național, iar când va muri va fi singura persoană care crede că a eșuat. Așa se întâmplă atunci când personifici speranțele și visele printr-o singură persoană. Ea devine un simplu instrument literar.

Aceasta este povestea a șapte crime, a unor băieți care nu au însemnat nimic pentru o lume care se învârte la nesfârșit, dar fiecare dintre ei emană, în timp ce trece pe lângă mine, mirosul dulce și puturos al celui care m-a ucis.

Primul țipă cât îl țin bojocii, dar țipătul se oprește brusc la poarta dinților lui, pentru că i-au băgat în gură un căluș care are gust de vomă și piatră. Și cineva i-a legat mâinile strâns la spate, dar el și le poate mișca deoarece toată pielea i s-a jupuit și sângele unge frânghia. Dă din amândouă picioarele, deoarece dreptul e legat de stângul, lovește pământul care se înalță la un metru și jumătate, apoi la doi, iar el nu se poate ridica deoarece plouă cu noroi, țărână din țărână și pietre. O piatră îl pocnește peste nas și alta îi intră în ochi ca un glonț și i-l scoate, el țipă dar țipătul i se oprește drept în cerul gurii și apoi se întoarce ca

un reflux, țărâna e un torent care crește și tot crește, iar el nu-și mai vede degetele picioarelor. Apoi o să se trezească și o să fie tot mort, și n-o să-mi spună cum îl cheamă.

IMPULSUL INIȚIAL

2 decembrie 1976

BUM-BUM

Știu că aveam 14 ani. Asta știu io. Mai știu și că prea mulți oameni vorbesc prea mult, mai ales Americanul, care nu tace niciodată, doar începe să râdă de fiecare dată după ce zice ceva de tine, și sună ciudat cum îți pune numele lângă oameni de care noi n-am auzit în viața noastră, Allende Lumumba, un nume care sună ca țara din care vine Kunta Kinte. De obicei Americanul își ascunde ochii cu ochelari de soare, de parc-ar fi vun predicator venit din America să vorbească cu oamenii negri. El și Cubanezul vin uneori împreună, alteori singuri, și când unu' vorbește celălalt tace mereu. Cubanezul nu se joacă cu armele, pentru că armele te controlează și ele pe tine, așa zice el.

Și știu că dormeam pe un prici și știu că mama mea era curvă și tatăl meu era ultimul om bun din ghetou. Și știu că am urmărit zile întregi casa ta mare de pe Hope Road și la un moment dat tu ai ieșit să vorbești cu noi de parcă tu ai fi fost Isus și noi Iscarioteanul și ai dat din cap ca pentru a zice dați-i drumu' și faceți ce aveți de făcut. Da' nu-mi amintesc dacă te-am văzut io sau mi-a zis cineva că te-a văzut și am crezut că te-am văzut io, cum ieși pe veranda din spate, cu o felie de fruct de arbore de pâine, și ea apare de nicăieri de parc-ar fi avut treburi serioase de făcut afară la ora aia din noapte, și șocată, așa de șocată că tu nu aveai deloc haine pe tine, apoi a întins mâna spre fructul tău pentru că voia să-l mănânce, chiar dacă rastafarienilor nu le plac femeile destrăbălate, și v-ați apucat amândoi să petreceți la miezul nopții și eu mi-am luat-o în

mână și am petrecut și eu, fie din ce vedeam sau din ce auzeam, apoi tu ai scris un cântec despre asta. Băiatu' din Jungla de Beton vine patru zile la 8 dimineața și patru seara, pe același scuter verzui de fete, să ia plicul maro, până cân' noua echipă de pază începe să-l refuze. Știm și de chestia asta.

În Eight Lanes și Copenhaga tot ce poți să faci e să privești. Vocea ademenitoare de la radio zice că infracționalitatea și violența pun stăpânire pe țară și dacă e să vină vodată schimbarea tre' să așteptăm și să vedem, dar aici, în Eight Lanes, tot ce putem face e să vedem și să așteptăm. Și io văd cum apa cu căcat curge fără probleme pe stradă și aștept. Și văd cum maică-mea se ocupă de doi bărbați pe 20 de dolari bucata și încă unu' care plătește 25 ca să rămână înăuntru, în loc să și-o scoată, și aștept. Și mă uit cum taică-meu se scârbește și se satură așa de tare de ea că o bate ca pe un câine. Și văd cum tabla de zinc de pe acoperiș ruginește și devine maro, apoi ploaia o bate și o găurește ca pe un șvaițer, și văd șapte oameni într-o cameră, o femeie gravidă, și oameni care se fut oricum, pentru că oamenii sunt așa de săraci că nu-și permit nici măcar rușinea și aștept.

Și camera cea mică devine din ce în ce mai mică și alți fratisuroriverișori vin de la țară, orașul devine din ce în ce mai mare și n-o să mai fie loc unde să te freci cu cineva sau să-ți prepari doza, și nici carne de pui în curry și chiar când e tot costă prea mult, și fetița aia e înjunghiată pentru că ei știu că în fiecare marți primește bani de mâncare, și băieții ca mine se fac mari, nu merg la școală prea regulat și nu știu să citească, da' știu Coca-Cola, și vor să se ducă la un studio, să cânte ceva, să scoată hituri și să scape cu muzica din ghetou, da' Copenhaga și Eight Lanes sunt amândouă prea mari, așa că de fiecare dată cân' ajungi la marginea lor, marginea se retrage din fața ta ca o umbră, până când întreaga lume ajunge un ghetou, și tu aștepți.

Văd că ți-e foame și aștepți și știi că e vorba doar de noroc,

cum pierzi vremea prin studio și Desmond Dekker îi zice șefului să-ți dea și ție o șansă, și el îți dă o șansă pentru că aude foamea din vocea ta încă dinainte să audă cum cânți. Tu cânți ceva, da' nu un hit, era prea frumos pentru ghetou chiar și atunci, pentru că am trecut de vremea când frumusețea ușura viața cuiva. Te văd cum te agiți și încerci să te descurci, să pari cu 30 de centimetri mai înalt, și aș vrea să văd cum o dai în bară. Și știm că oricum nimeni n-ar vrea ca tu să cânți ska, pentru că arăți ca un șmecheraș.

Și după ce dispari în Delaware și te întorci, încerci să cânți ska, da' ska-ul a plecat deja din ghetou, s-a mutat în centrul orașului. Ska-ul se duce cu avionul afară, ca să arate omului alb că e exact ca twistul. Poate că asta-i face pe sirieni și libanezi să se simtă mândri, dar cân' îi văd în ziar că pozează cu Stewardesa, io nu sunt mândru, doar rămân prostit. Tu mai scoți un cântec, de data asta un hit. Dar un singur hit nu poate să te scoată afară din ghetou atunci când înregistrezi hituri pentru un vampir. Un singur hit nu te poate transforma în Skeeter Davis sau în ăla care cântă Baladele Pistolarului[1].

Când am ieșit io din maică-mea, maică-mea s-a dat bătută. Predicatoru' zice că în viața fiecăruia există un gol în formă de zeu, da' singurul lucru cu care oamenii din ghetou pot să umple un gol e tot golul. 1972 nu se compară deloc cu 1962, și oamenii șoptesc și acuma pentru că n-ar putea striga niciodată că Artie Jennings a luat cu el visul atunci când a murit brusc. Visul a ce, nu știu. Oamenii-s proști. Visul n-a dispărut, doar că oamenii nu recunosc un coșmar nici când sunt în mijlocu' lui. În ghetou se mută tot mai mulți oameni pentru că Delroy Wilson cântă „Sigur va fi mai bine"[2] și omul care va deveni prim-ministru cântă și el asta. Sigur va fi mai bine. Bărbați care arată ca albii da' vorbesc prost, ca negroteii, dacă trebe, și cântă „Sigur va fi mai bine". Femei care se îmbracă ca Regina, cărora nu le-a păsat niciodată de ghetou înainte ca ghetou' să se umfle și să se

verse peste Kingston, cântă „Sigur va fi mai bine“.

Da’ mai întâi e mai rău.

Vedem și așteptăm. Doi bărbați aduc arme în ghetou. Unul îmi arată cum să le folosesc. Dar oamenii din ghetou se omorau unii pe alții cu mult înainte de asta. Cu orice ne cădea în mână: băț, macetă, cuțit, spărgătoare de gheață, sticlă de suc. Omoară pentru mâncare. Omoară pentru bani. Uneori un om e omorât pentru că se uită la altu’ într-un mod care ăstuia nu-i place. Și ca să omori n-ai nevoie de motiv. Suntem în ghetou. Motivele îs pentru oamenii bogați. Noi avem nebunia.

Nebunia e să mergi pe o stradă bună din centru și să vezi o femeie îmbrăcată după ultima modă și să vrei să te duci la ea să-i iei poșeta, știind că nu poșeta sau banii e ceea ce vrem atât de mult, ci țipătul, când ea vede că-i sari drept în față, în fața ei înfrumusețată, și că ai putea s-o pleznești peste gură și s-o pocnești în ochi de să-i sară fericirea și s-o omori pe loc și s-o violezi, înainte sau după ce-o omori, pentru că asta e ceea ce fac golanii ca mine cu femeile cumsecade ca ea. Nebunia te face să urmărești un bărbat la costum pe King Street, unde oamenii săraci nu merg niciodată, și să-l vezi cum aruncă un sendviș, pui, simți mirosul, și te întrebi cum pot oamenii să fie așa de bogați încât să mănânce puiul doar cu niște pâine oarecare, și treci pe lângă gunoi și-l vezi, încă în staniol și încă proaspăt, încă nu e maroniu ca restul gunoiului, fără nici o muscă pe el și te gândești poate, te gândești da, te gândești neapărat, doar ca să vezi ce gust are puiul fără os. Dar tu zici că nu ești vun nebun, că nebunia din tine nu e aia a oamenilor demenți, ci nebunia furiei, pentru că știi că omul îl aruncă pentru că vrea ca tu să vezi asta. Și tu îți juri că într-o zi băiatu’ ska o să înceapă să poarte cuțit și data viitoare sar pe el și îl tai pe amărât pe piept.

Da’ el știe că băieții ca mine nu pot umbla prea mult prin centru înainte să sară pe ei Babilonu’[3]. Polițistul nu tre’ decât să

vadă că io n-am pantofi ca să zică ce mama naibii căutați printre oamenii cumsecade, negrotei împuțiți, și să mă pună să aleg. Sau fug și el mă urmărește pe una din străduțele care traversează orașul, ca să mă poată împușca în liniște. Are destule gloanțe în încărcător, așa că cel puțin unul tre' să mă nimerească. Sau să stau pe loc și să mă bată în fața oamenilor cumsecade, să mă pocnească cu pulanu', să-mi scoată dinții și să-mi crape tâmpla, ca să nu mai aud bine cu urechea aia niciodată, și să zică să-ți fie învățătură de minte să mai vii în centru, ghetoist jegos și puturos ce ești. Și io îi văd și aștept.

Dar tu te întorci chiar dacă nimeni nu știe că ai plecat. Femeile vor să știe de ce te întorci, când în America poți să ai lucruri plăcute ca orezul Uncle Ben. Ne întrebăm dacă te duci acolo ca să cânți hituri. Unii dintre noi se uită la tine cum te fâțâi prin ghetou ca un pește mic într-un râu mare. Io știu acum care e schema ta, da' atunci n-am înțeles, cum te-ai împrietenit cu pistolaru ăsta de-aicea, rasta ăla de-acolo care știe muzică și omul ăsta rău și băiatu' ăla ska și chiar cu taică-meu, astfel ca toată lumea să te știe suficient ca să-i placă de tine, da' nu suficient ca să-și aducă aminte să te recruteze. Tu cânți despre orice, orice ca să-ți iasă un hit, chiar și chestii pe care le știi doar tu și de care nimănui altcuiva nu-i pasă. „And I Love Her", pentru că Prince Buster a cântat și el „You Won't See Me" și i-a ieșit un hit. Folosești ce ai, chiar și o melodie care nu e a ta, o cânți tare, mult timp, și muzica te scoate din ghetou. În 1971 erai deja la televizor. În 1971 io îmi injectasem deja prima oară.

Aveam zece ani.

Și viața de ghetou nu-nseamnă nimica. Să omori un băiat e nimica toată. Îmi amintesc ultima oară cân' a încercat să mă salveze taică-meu. A fugit de la fabrică acasă, îmi amintesc asta pentru că fața mea i-ajungea la piept, stăteam amândoi în picioare și el gâfâia tare, ca un câine. Restu' serii am stat în casă, în patru labe. E un joc, zice el, prea tare și prea repede.

Cine se ridică primu' pierde, zice el. Așa că mă ridic io, pentru că aveam zece ani, eram băiat mare și mă săturasem de joc, da' el țipă și mă înșfacă, mă înghiontește în piept. Eu fac scandal și respir așa de greu că îmi vine să plâng și aș vrea să-l urăsc, da' apoi primul se furișează înăuntru ca și cum cineva ar arunca cu pietricele și ricoșează din perete. Apoi următorul și următorul. Apoi gloanțele se înfig peste tot în perete *poc-poc-poc-poc-poc-poc*, în afara ultimului care lovește o oală, cu un bubuit puternic, apoi încă șase șapte zece douăzeci explodează în perete, cu un fel de *ciac-ciac-ciac-ciac-ciac-ciac-ciac*. Taică-meu mă înșfacă și încearcă să-mi acopere urechile, da' mă apucă așa de tare că nu-și dă seama că-mi apasă ochiul. Aud glonțul și *poc-poc-poc-poc-poc-poc* și un *șșșșșșbum* și simt cum se cutremură podeaua. Femeia țipă, bărbatu' țipă, băiatul țipă ca atunci când se termină viața și auzi cum țipetele se pierd în sângele care se revarsă din gât în gură, gâlgâie, sufocă. El mă ține la pământ și îmi înăbușă țipătul, mie îmi vine să-l mușc de mână așa că îl mușc de mână, pentru că mi-acoperă și nasul, te rog Papa nu mă omorî, da' el tremură și io mă întreb dacă e tremurul morții, pământul se cutremură iar, picioare peste tot, oameni care aleargă și trec, trec și aleargă, râd, țipă și strigă că ăia din Eight Lanes o să moară toți. Tati mă lipește de pământ și mă acoperă cu el însuși, da' e atât de greu că mă doare nasul, Tati miroase a motor de mașină și genunchiul lui sau altceva mă împunge în spate, podeaua are gust amar și io știu că e lacul de podele roșu, aș vrea să se scoale de pe mine, îl urăsc și totul se aude ca și cum ar fi acoperit cu un ciorap. Cân' se ridică în sfârșit de pe mine, oamenii de afară țipă, dar nu nu mai e nici un pocpocpocpocpocpocpoc sau șșșșșșșbum, dar Tati plânge și eu îl urăsc.

Peste două zile maică-mea se întoarce râzând, pentru că știe că rochia ei cea nouă e singuru' lucru drăguț din tot ghetoul ăsta afurisit și el o vede, pentru că nu s-a dus la muncă, pentru

că nimeni nu se simte în siguranță pe stradă, se duce direct la ea și o înșfacă și zice ștoarfă nenorocită, simt pă tine duhoarea dă brânză dă bărbat. O ia de păr și o lovește în burtă, ea țipă că el nu e bărbat, pentru că nu poate să fută nici o muscă, și el zice a, futai vrei? Și zice lasă că-ți găsesc io o sculă suficient de mare, o ia de păr și o trage în cameră, io mă uit de sub pătură, unde m-a pus el să mă ascund în caz că vin noaptea oamenii răi, ia o coadă de mătură și o bate din creștet până-n tălpi, și pe față și pe spate, ea țipă până începe să scâncească, apoi geme, el zice dacă vrei sculă mare atunci îți dau io sculă mare, ștoarfă nenorocită, ia coada de mătură și îi trage șuturi în picioare ca să i le desfacă. O dă afară din casă în șuturi și îi aruncă hainele după ea, și io mă gândesc că e ultima oară când o s-o văd pe maică-mea, da' ea se întoarce a doua zi, bandajată toată ca o mumie din filmul pe care poți să-l vezi la Rialto Cinema pe 30 de cenți, și cu trei alți bărbați cu ea.

Ăștia îl prind toți trei pe taică-meu, da' taică-meu se bate, se bate cu ei ca un bărbat, chiar îi lovește cu pumnul ca într-un film cu John Wayne, așa cum trebe să se bată un bărbat adevărat. Da' el e unul singur și ei sunt trei, apoi patru. Al patrulea intră înăuntru abia după ce-l bat pe taică-meu ca pe o roșie strivită și zice pă mine mă cheamă Haiosul, io o să fiu următoru' șef, da' tu știi cum te cheamă pe tine? Știi cum te cheamă? Am zis dacă știi cum te cheamă, pămpălăule? și maică-mea râde, da' se aude ca un șuierat și Haiosul zice tu crezi că dacă lucrezi la fabrică ești șmecher? Io-ți dau de lucru la fabrică și io pot să ți-l iau, pămpălăule. Știi cum te cheamă pă tine, pămpălăule? Te cheamă informator. Și le spune celorlalți să plece.

Și zice știi de ce-mi zic mie Haiosul? Pentru că io nu iau nimica în glumă.

Chiar și pe întuneric Haiosul e mai alb decât aproape toți ceilalți, da' pielea lui e tot timpu' roșie, ca și cum sub piele i-ar

musti sângele sau ca albii cân’ stau prea mult la soare, și are ochi cenușii de pisică. Și Haiosul îi spune lui taică-meu că acum o să moară, chiar acum, dar dacă vrea el poate să rămână în viață, ca leoaica din *Născută în libertate*, numai că va trebui să plece din ghetou. Și îi zice că e un singur mod în care poate să rămână în viață, zice și alte chestii da’ își deschide fermoarul, și-o scoate afară și zice vrei să trăiești? Vrei să trăiești? Și taică-meu vrea să trăiască, taică-meu scuipă și Haiosul îi ține pistolul la ureche. Și îi zice lui taică-meu că la țară, acolo poate să meargă și poate să-și ia și plodul cu el, și când zice plodul io tremur da’ nimeni nu știe că io sunt sub pătură. Și Haiosul zice vrei să trăiești? Vrei să trăiești? Repetă la nesfârșit, ca o fetiță cicălitoare, și freacă buzele lui taică-meu cu pistolu’, taică-meu deschide gura și Haiosul zice dacă mă muști te împușc în gât, ca s-auzi cum mori, și i-o bagă lui taică-meu în gură, și zice ai putea mai bine s-o lingi, că sugi ca un pește mort. Geme și geme iar și îl fute pe taică-meu în gură, apoi o scoate, ține capul lui taică-meu cu o mână și trage. *Poc.* Nu ca șuieratul din filmele cu cowboy și nu ca atunci când trage Harry Callahan, ci un *poc* tare și ascuțit care cutremură camera. Sângele sare pe perete. Icnetul meu și focul pistolului se declanșează în același timp, așa că nici acum nu știe nimeni că io sunt sub pătură.

Maică-mea intră în fugă, începe să râdă și îl lovește cu piciorul pe taică-meu și Haiosul se duce la ea și o împușcă în față. Ea cade exact peste mine, așa că atunci cân’ el le zice să-l găsească pe băiat ei caută peste tot, da’ nu și sub maică-mea. Bulangiu’ ăla zicea că o să mi-o sugă ca un meseriaș dacă-l las să trăiască? Și mi-a luat-o în mână ca un pervers mizerabil. Vă dați seama, zice Haiosul către oamenii care mă caută pe mine peste tot, da’ maică-mea e deasupra mea și degetele ei sunt chiar lângă fața mea, sunt în cușcă și privesc printre degetele ei și nu plâng, și Haiosul îi tot dă înainte că știa el că taică-meu era bulangiu, sigur era bulangiu, de asta femeia lui era așa de

curvă, pentru că altfel cum să aibe grijă de păsărica ei, apoi zice să nu-i spuneți chestiile ăstea lu' Shotta Sherrif.

Casa a amuțit. O împing pe maică-mea la o parte și mă bucur că e întuneric, da' nu pot să plec pentru că s-ar putea să mă prindă, așa că mă uit și aștept. În timp ce aștept, taică-meu e pe jos, lângă ușă, și se ridică, vine la mine și zice engleza e cea mai bună materie la școală pentru că și dacă te faci instalator nimeni n-o să te angajeze dacă vorbești prost, și să vorbești bine e cel mai important chiar și înainte să înveți o meserie. Și că un bărbat trebuie să învețe să gătească, chiar dacă asta e treabă de femeie, și vorbește la nesfârșit, vorbește prea mult, așa cum vorbește el întotdeauna prea mult și uneori vorbește atât de tare că mă întreb dacă vrea cumva să audă și cei de alături și să învețe de la el, da' el e tot pe jos și-mi zice să fug, să fug acum pentru că ăia o să se întoarcă să-i ia din picioare pantofii Clark și tot ce mai e în casă care să valoreze ceva și o să dărâme casa în căutarea banilor, chiar dacă el și-a pus toți banii la bancă. E lângă ușă. Îi scot pantofii, da' îi văd capul și vomit.

Pantofii Clark sunt prea mari și fac *clapclapclap* când o iau spre spatele casei, unde sunt doar o cale ferată veche și tufișuri și mă împiedic de curva de maică-mea, care zvâcnește ca și cum ar fi vie da' nu e. Mă cațăr pe fereastră și sar. Pantofii îs prea mari ca să alerg, așa că îi scot și alerg printre tufișuri, sticle sparte, căcați proaspeți, căcați uscați și focuri încă nestinse și calea ferată moartă mă scoate din Eight Lanes. Alerg și tot alerg, mă ascund în tufișurile de macka, până când cerul se face portocaliu, apoi roz, apoi cenușiu, apoi soarele se stinge și apare o lună mare. După ce văd că trec trei camioane cu nimic altceva decât oameni în ele alerg până ajung la Groapa de Gunoi, kilometri întregi de gunoi, resturi și căcat, nimic altceva. Nimic altceva în afară de ce aruncă oamenii din centru, gunoi care se înalță ca niște dealuri și văi și dune, ca un deșert, peste tot sunt focuri și io alerg mai departe, nu mă opresc decât cân'

văd iar ghetoul și un baraj rutier făcut cu un camion. Alerg pe sub camion, alerg mai departe, un bărbat strigă și o femeie țipă și casa lor arată altfel, mai apropiată, mai solidă, eu alerg și un bărbat iese cu o mitralieră da’ femeia țipă că e doar un băiat și sângerează, mă împiedic de ceva, cad și încep să urlu tare, doi bărbați vin la mine, unu’ cu pistolul ațintit, eu șuier acum ca taică-meu în somn și bărbatul cu pistolul vine la mine și strigă de unde ești? Miroși ca unu’ din bulangiii ăia din Eight Lanes, și celălalt bărbat zice îi un plod, are sânge pă el, și celălalt zice dacă te-mpușcam, băiete? Io nu pot să vorbesc, nu pot să zic decât Clark sunt niște pantofi buni, Clark sunt niște pantofi bu... și bărbatul cu pistolul trage în gol și cineva strigă ce-i mai place nenorocitului ăluia de Josey Wales să tragă cu pistolul așa! nu totul se rezolvă cu bum-bum și amândoi bărbații pleacă de lângă mine da’ se strâng o grămadă, inclusiv femei. Apoi fac un loc așa cum Moise a despărțit Marea Roșie și el vine spre mine și se oprește.

Mai nou Shotta Sherrif s-a apucat să-ș’ omoare oamenii? Nu știe că bărbații apți îs limitați? zice el. Poate așa e contracepția în Eight Lanes. Toți râd. Eu zic Mama și Tati și nu mai pot să zic nimic, da’ el dă din cap și înțelege. Vrei să-l omori și tu? zice el și eu vreau să zic pentru taică-meu da’ nu și pentru maică-mea, da’ nu zic decât y-y-y-y-y-y și dau tare din cap ca și cum aș fi fost lovit și nu pot vorbi. El zice curând, curând și cheamă o femeie care încearcă să mă ia în brațe, da’ io mă aplec să-mi iau pantofii și bărbatul râde. E solid și poartă o bluză albă de lână fină care strălucește în lumina de pe stradă și îi iluminează fața, mare parte din ea ascunsă de barbă, da’ nu și ochii mari, care aproape că strălucesc și ei. Zâmbește așa de mult că abia observi cât de groase îs buzele lui sau că atunci când nu mai zâmbește obrajii i se sug, că barba îi cioplește fața într-un V ascuțit și ochii lui te privesc cu răceală. Bărbatul zice să știe toată lumea că cine trăiește aici în Copenhaga nu e câine de

ghetou, apoi se uită la mine ca și cum ar putea să vorbească fără să spună nimic și eu îmi dau seama că vede ceva ce-i poate fi de folos. Bărbatul zice dați-i băiatului ăstuia niște lapte de cocos și femeia zice da, Papa-Lo.

Iar io trăiesc în Copenhaga de atunci și mă uit la Eight Lanes și aștept momentul. Și văd în Copenhaga un om doar cu un cuțit, apoi un pistol de cowboy, apoi un M16, apoi o pușcă așa de grea că abia poate s-o ducă singur, și fac 12 ani sau cel puțin așa mi se pare mie, pentru că Papa-Lo a declarat ziua în care m-a găsit ziua mea de naștere și mi-a dat și pistol și îmi spune Bum-Bum. Iar io mă duc la Groapa de Gunoi cu ceilalți băieți și învăț să trag, da' mă împleticesc de la recul și ei râd și îmi zic pămpălău mic, și io le zic așa mi-a zis și maică-ta azi-noapte cân' i-am tras-o, și ei râd și alt bărbat, un bărbat pe nume Josey Wales, îmi pune pistolul în mână și îmi arată cum să țintesc. Cresc în Copenhaga și văd cum se schimbă armele și că ele nu vin de la Papa-Lo. Vin de la cei doi bărbați care aduc arme în ghetou și de la celălalt bărbat care mi-a arătat cum se trage cu ele.

Noi, sirianul, Americanul și Doctor Love, lângă baraca de pe malul mării.

---

[1] *Gunfighter Ballads and Trail Songs*, album scos în 1959 de Marty Robbins, ajuns imediat pe primele locuri în topuri

[2] „Better Must Come“, în original

[3] Babilon – societate coruptă sau, în sens restrîns, poliție în argoul jamaican

BARRY DIFLORIO

În față e o singură firmă, dar e atât de mare că și dinăuntru vezi curbele galbene ale logoului care coboară de pe acoperiș. Atât de imensă că într-o zi o să cadă sigur, probabil în momentul în care vreun băiețel se repede să intre înăuntru, pentru că le-a dat drumul de la școală mai devreme. Deci băiatul ăsta o să calce pe prag, nu-i așa, exact atunci când logoul cel mare începe să scârțâie, dar el n-o să-l audă pentru că burtica lui ghiorăie foarte tare, și când încearcă să deschidă ușa o să se prăbușească cu totul. Fantoma sărmanului băiat o să înjure ca un marinar când o să vadă mai bine ce l-a pocnit: King Burger: Home of the Whamperer.

Mai încolo, pe Halfway Tree Road, e și un MacDonald's. Logoul e albastru și oamenii care lucrează acolo jură că domnul McDonald e în camera din spate. Dar eu sunt la King Burger, Home of the Whamperer. Nimeni de aici nu a auzit vreodată de Burger King. Înăuntru sunt scaune galbene de plastic și mese roșii din fibră de sticlă, iar meniurile seamănă cu acele anunțuri de la cinematograf care spun *urmează în curând*. La ora 3 după-amiaza fast-food-ul nu e niciodată aglomerat, și bineînțeles că ăsta e motivul pentru care vin eu aici. Hoardele de oameni mă neliniștesc întotdeauna; nu e nevoie decât de o scânteie nepotrivită pentru ca un grup să se transforme în gloată. Mă întreb dacă de asta afară e o căldură infernală. Sunt în Jamaica din ianuarie.

În spatele casieriței e un anunț pe care scrie că dacă burgerul tău nu e gata în 15 minute, e gratuit. Acum două zile,

când am făcut semn spre ceas după 16 minute, ea mi-a zis că asta se aplică doar la cheeseburgeri. Ieri, când cheeseburgerul meu a întârziut, a zis că se aplică doar la sendvișurile cu pui. Sărmana de ea, probabil a rămas fără variante de burgeri pe care să dea vina. Dar aici nu vine nimeni. Ăsta e unul din lucrurile pe care le urăsc ca dracu' la compatrioții mei americani: de fiecare dată când se duc într-o țară străină, primul lucru pe care îl fac e să încerce să găsească cât mai multe chestii americane posibil, chiar dacă e vorba de mâncarea dintr-un bistrou amărât. Sally, care e aici de pe vremea administrației Johnson, n-a mâncat ackee cu pește sărat[4] nici măcar o dată, chiar dacă eu probabil am fost persoana numărul două milioane care i-am zis scumpo, e ca omleta, numai că mai bună. Copiilor mei le place la nebunie. Soția mea ar vrea ca ei să mănânce conserve de vită sau ragu sau chiar paste semipreparate, dar n-are decât să caute asta la supermarket. N-are decât să caute orice, de fapt.

Prima oară am mâncat pui picant când un tip de la intersecția lui Constant Spring Road și nu știu ce altă stradă s-a apropiat de mașina mea și a strigat șefu', ai mâncat vreodată pui picant? înainte ca eu să găsesc mânerul ăla stricat cu care să ridic geamul. Era înalt și slab și avea un maieu alb, un african imens cu dinți sclipitori și mușchi sclipitori, prea mulți mușchi pentru un băiat, dar bărbatul, băiatul de fapt, mirosea a ienibahar, așa că am coborât din mașină și m-am dus după el în magazinul lui, o mică baracă din lemn cu acoperiș din tablă de zinc și dungi albastre, verzi, galbene, portocalii și roșii. Bărbatul a luat cea mai mare macetă pe care am văzut-o în viața mea și a retezat un copan de pui de parcă ar fi tăiat unt cald. Mi l-a întins și eu eram pe punctul de a-l mânca, dar el a închis ochii și a făcut semn din cap că nu. Exact așa: ferm, calm și definitiv. Înainte ca eu să apuc să zic ceva a arătat spre un borcan imens, cumva translucid, ca și cum ar fi fost acolo de ceva timp. Ei, dar

eu sunt aventuros, nevastă-mea ar zice chiar nebun. Era un borcan gigantic cu pastă de ardei. Am înmuiat puiul și am înghițit toată bucata. Știi partea aia din Road Runner în care bomba lui Wile E. Coyote explodează imediat după ce el o înghite și îi iese fum pe urechi și nas? Sau tembelii ăia care se duc prima oară la un restaurant de sushi și își zic bineînțeles că pot să înghit o linguriță de wasabi? Așa eram eu. Nu cred că bărbatul ăla știa că oamenii albi pot să capete atâtea nuanțe de roșu. Am clipit, am lăcrimat și sughițat cel puțin un minut. Cineva îmi umpluse gura cu zahăr și benzină, îi dăduse foc și buf. Căcatfir-aradracu'morțiimă-sii-porcăriaastae esența vieții! asta îmi amintesc că am scuipat.

Am întrebat-o pe casierița de la King Burger dacă s-au gândit vreodată să facă un burger picant. Mâncare de ghetou? a zis ea și a râs disprețuitor, așa cum fac femeile jamaicane, a închis ochii, a înălțat bărbia și s-a întors cu spatele. Vin aici aproape în fiecare zi și fata asta e la fel. Zice, pot să vă iau comanda? Un cheeseburger. Vreți și o limonadă sau un milkshake? Nu, doar un suc de struguri. Asta e toată comanda dumneavoastră? Da. Burgerul Whamperer e exact ca Whopper, minus gustul. Până și salata știe că ar trebui să fie mai bună, e atât de udă și amară în burgerul ăsta că o comand în fiecare zi doar la dileală, doar ca să le spun copiilor, știți ce am mâncat azi? Tati a mâncat un Whamperer, și ei cred că tăticul lor se bâlbâie.

Soarele se retrage și vine seara. Dar țara asta are nevoie de o discotecă bună. În momentul ăsta, mutarea dintr-o țară în alta o dată la trei sau cinci ani e singurul lucru care mă împiedică să înnebunesc. Deși nimeni nu ajunge la celălalt capăt al Companiei întreg la minte. Unele din cele mai demente chestii pe care le-am auzit vreodată au fost din partea fostului șef al biroului meu, cu mult înainte să aibă o criză de conștiință serioasă. Fiul lui e aici, a venit cu un avion american DC301 din

New York. E aici de trei zile deja și habar n-are că eu știu că e aici. Nu că m-ar cunoaște sau ceva, programul Adu-ți Copilul în Vizită la Serviciu nu era una din ideile care îl entuziasmau pe taică-său. Nu e ca și cum motivul pentru care a venit aici ar fi vreun secret, dar atunci când fiul fostului șef al Companiei apare brusc în Jamaica, până și un inițiat începe să se întrebe dacă nu cumva i-a scăpat ceva.

Se zicea că e regizor sau unul din acei copii bogați care au bani destui ca să-și cumpere aparatul lor de filmat. A venit cu o grămadă de fotografi și lucrători din cinematografie la concertul ăsta pentru pace al tipului ăluia reggae care zilele astea e mai important decât papa. Se pare că o să fie ceva masiv și, chiar dacă eu sunt aici doar din ianuarie, până și eu știu că țara are nevoie de un anumit fel de pace. Care nu o să vină de la tipul care ocupă biroul prim-ministrului, dar orișicât. Așa că tipul important cu raggae-ul pune în scenă un concert organizat de partidul prim-ministrului, ceea ce aproape că face din tipul important cu reggae-ul o persoană de interes. Ambasada a aflat că vine și Roberta Flack, iar Mick Jagger și Keith Richards sunt deja aici. Nenorociții de Rolling Stones.

Nu, eu nu-l ascult pe tipul important cu reggae-ul. Reggae-ul e monoton și plictisitor și probabil că tobarul are cea mai leneșă slujbă din lume, după aia de casieriță la King Burger. Prefer ska-ul, îl prefer pe Desmond Dekker. Chiar ieri am întrebat-o pe casierița de la King Burger dacă îi place „Ob-La-Di, Ob-La-Da“ și ea s-a uitat la mine de parcă tocmai o rugasem să-mi dea o doză de heroină. Nu șt’u io, mi-a zis. Atunci ce asculți? Ce se pune pe stradă? zic eu. Big Youth și Mighty Diamonds, zice ea. Da, Mighty Diamonds și Big Youth sunt mișto și așa mai departe, zic eu, dar, în mă-sa, apare vreunul dintre ei într-o melodie de Beatles, ca Desmond Dekker? Vă rog aveți grijă cum vorbiți, domnule, zice ea, acesta este un local civilizat.

Cum construiești un accident? Nimeni din Companie nu e

indispensabil, dar uneori eu mă întreb de ce nu cheamă pur și simplu pe altcineva. Cel puțin nu m-au pus să fac pregătirile pentru Montevideo. Ce dezastru afurisit s-a dovedit a fi ăla. Dar mie îmi place să am o slujbă despre care nu pot să vorbesc. Așa e mai ușor să ții celelalte secrete. Nevastă-mea a reușit în sfârșit să se împace cu faptul că, atâta vreme cât suntem căsătoriți, există unele lucruri pe care ea nu o să le afle niciodată și trebuie să se obișnuiască cu acel lucru cu care se obișnuiesc toate nevestele noastre. Să afle doar două lucruri din patru. Cinci din zece călătorii. Una din cinci morți. Nu cred că ea știe exact ce fac eu. Cel puțin asta e povestea pe care o susțin săptămâna asta. Sunt în Jamaica și aproape totul merge conform planului. Ceea ce e o modalitate tâmpită de a spune că lucrurile merg atât de ușor, atât de ca la carte că de fapt e aproape plictisitor să lucrezi aici. Deloc surprinzător, Jamaica tinde să reacționeze exact așa cum te-ai fi așteptat. Poate că asta e reconfortant pentru unii sau poate doar o ușurare.

Revenind la momentul în care vorbeam de tipul cu puiul picant, asta era în mai și eu eram în zona aia nu pentru că voiam dintr-odată să experimentez adevărata Jamaică. Urmăream un bărbat dintr-o mașină aflată la patru mașini în fața mea. O persoană de interes acut, pe care un șofer o luase de la hotelul Constant Spring. La început m-am gândit că eu fusesem adus acolo ca să-l filez, doar ca să aflu că el mă fila pe mine. Lucrase pentru Companie până când fusese lovit și el de o criză mortală de conștiință. Așa se întâmplă atunci când șefii cei mari încearcă în continuare să recruteze rebuturi din Ivy League, poponari din școlile pregătitoare, Kim Philby americani care abia așteaptă să-și destănuie orientarea sexuală, dacă n-ar fi atât de greu. La momentul la care eu am aflat că el e în Jamaica, el aflase deja că eu sunt aici. Eu nu sunt neapărat un agent sub acoperire – e prea târziu pentru asta. Pe de altă parte, nu puteam accepta ca omul ăsta să spună tot felul de chestii și

să creeze un dezastru pe care eu să trebuiască să-l rezolv apoi. Păcat că nu aveam aprobare să acționez. Nici nu s-a terminat Războiul Rece și deja mi-e dor de el.

Bill Adler a plecat din Companie în 1969, extrem de nemulțumit. Poate că era doar un stângist comunistoid supărat, dar în Companie încă mai sunt o grămadă din ăștia. Uneori cei buni sunt cei mai răi și cei mediocri sunt doar niște funcționari civili care știu să intercepteze convorbiri telefonice. Dar cei buni ajung sau ca el, sau ca mine. Și uneori el era foarte bun. După ce și-a terminat treaba din Ecuador, o misiune de patru ani executată cu brio, aș îndrăzni să spun, eu nu mai trebuise decât să curăț resturile rămase. Bineînțeles că eu preferam să-i amintesc de acel încântător dezastru din Tlatelolco. Șeful a zis că sunt un inovator, însă eu nu făceam decât să urmez ghidul lui Adler. Microfoane de plafon, precum cele folosite de el în Montevideo. În orice caz, el a plecat din CIA în 1969, cu o criză de conștiință acută, și de atunci încoace face scandal și pune vieți în pericol.

Anul trecut a scos o carte, nu foarte bună, dar cu unele bombe în ea. Noi știam că vine, dar am lăsat-o, gândindu-ne că, mă rog, poate o diversiune cu informațiile lui perimate chiar o să ne ajute să facem muncă serioasă. S-a dovedit că informațiile lui erau aproape de mâna întâi și, dacă stai să te gândești, de ce n-ar fi fost. Și dădea și nume. Din interiorul Companiei. Șefii cei mari n-au citit-o, dar Miles Copeland, alt poponar plângăcios care condusese biroul din Cairo, a citit-o. Copeland a ordonat ca biroul din Londra să fie restructurat de sus până jos. Apoi Richard Welch a fost asasinat în Atena de 17 Noiembrie, un grup terorist de mâna a doua pe care noi n-am fi trimis să-l urmărească nici o asistentă medicală. Omorât cu tot cu soție și cu șofer.

Dar, cu toate astea, chiar știind că e capabil de orice, tot n-aveam habar ce caută Adler aici. Nu era invitat oficial al

guvernului; asta ar fi fost o gafă iremediabilă din partea prim-ministrului, mai ales după ce stătuse la palavre cu Kissinger cu câteva luni în urmă. Dar cu siguranță prim-ministrul se bucura că el e aici. Între timp, eu aștept de la șeful departamentului ordinele de neutralizare a amenințării acestui om sau cel puțin de a-i pune surdină. Consiliul pentru Drepturile Omului din Jamaica l-a invitat, oblingându-mă să deschid un dosar nou-nouț pe biroul meu deja aglomerat. Peste doar câteva zile, tipul ținea discursuri, discursuri lungi despre tot felul de tâmpenii, de parcă l-ar fi chemat Castro sau ceva. Zicea că cei ca mine fuseseră în America cu el și el fusese dezgustat de ce văzuse, mai ales în Chile, când îi permiseserăm lui Pinochet să ia puterea.

Nu mi-a dat numele, dar eu știam despre cine vorbește. Zicea că noi suntem călăreții apocalipsei și că în urma noastră lăsăm țări destabilizate. Era foarte dramatic și revenea mereu la faptul că multe din astea proveneau din ghidul lui. Și prim-ministrul doar de atât avea nevoie, un cuvânt frumos și polisilabic precum destabilizare din care să facă un refren nenorocit. Însă ne-a împins în defensivă într-un asemenea mod că eu o să fac ca asta să nu se mai întâmple niciodată. Bineînțeles, singurii care ascultau erau oamenii de la revista *Penthouse*. Fir-ar a dracu', oare ce înseamnă dacă conștiința Americii își câștigă existența retușând păsărici? Tipii ca Adler, tipii care se trezesc brusc că au misiunea asta de a demasca America malefică, când de fapt ei sunt doar niște albi cu conștiință vinovată care nu știu când să renunțe. Și Compania nu reușea să decidă dacă să-l renunț eu.

La un moment dat, Adler pretindea că are probe că Compania se află în spatele unui incendiu dintr-un bloc de pe Orange Street, al uciderii mai multor cubanezi din Jamaica și al tulburărilor industriale de pe chei. Zicea că are probe că Compania dădea bani partidului de opoziție, ceea ce era pur și

simplu absurd, dacă te gândești ce greșeală ar fi fost să încredințezi bani cuiva din Lumea a Treia. Nu știu de ce nu trimite pur și simplu un articol la *Mother Jones* sau *Rolling Stone* sau ceva. Înainte ca eu să primesc de la Companie o directivă clară ce să fac el plecase, în Cuba, îmi spun ochii și urechile mele. Dar nenorocitul produsese stricăciuni. Le-a dat jamaicanilor nume. Nume, fir-ar al dracu'. Nu al meu, ci ale unor angajați de la ambasadă, unsprezece la număr, deconspirând cel puțin șapte din ei. Trebuiseră expediați în țară înainte ca cineva să-și dea seama că-i știe sub nume de împrumut. Din cauza lui Adler a trebuit s-o iau de la zero. La mijlocul lui septembrie, într-un an care nu era îngăduitor cu nimeni. Totul de la zero, ceea ce implica deja unele probleme.

În timp ce treceam pe lângă biroul lui, l-am auzit pe Louis cum vorbește la telefon despre un transport de marfă de pe chei care scăpase de sub control. Am făcut niște verificări. Nimeni din biroul lui nu comandase nici un transport de nimic, iar dacă ar fi făcut-o cu siguranță nu l-ar fi trecut prin vama jamaicană, ca să fie furate două treimi din el. Și Louis funcționează pe același principiu al restricționării informației ca și mine, dar mie nu-mi place când un agent scăpat de sub control de undeva din Cuba descoperă că un lucru a dispărut înainte ca eu să aflu că ar trebui să-i simt lipsa. Asta înseamnă că oamenii lui de nivel inferior au un nivel de acces mai mare decât mine, deși se presupune că eu aș fi la conducere. Louis nu părea prea tulburat în timp ce spunea toate astea Dumnezeu știe cui, iar eu m-am plictisit să stau lângă ușa lui de parcă aș fi vrut să aflu bârfe.

Nevastă-mea m-a sunat cu puțin timp în urmă ca să-mi spună că a rămas iar fără compot de cireșe. Eu vă spun, nici nu s-a terminat Războiul Rece și deja mi-e dor de el.

[4] Mâncare tradițională jamaicană conținând ackee, un fruct exotic mai puțin cunoscut

PAPA-LO

Ascultați-mă acuma. Io l-am avertizat, mărinimoșii mei domni, înțelegeți. De mult timp lansez avertismente că alți oameni îs aproape, că prieteni și dușmani urmau să-l bage la mare necaz. Fiecare din noi știe măcar unu', nu-i așa? Genu' ăla de om care pur și simplu e el într-un fel? Are mereu ceva în cap, da' nu-i vine niciodată nici o idee. Are mereu tot felu' de scheme, dar niciodată un plan. Așa-s unii oameni. Prietenu' meu, de exemplu, cea mai mare vedetă din lume, da' nu-l duce mintea deloc cine din ghetou i-e prieten. Io nu dau nume, da' l-am avertizat pe Cântăreț. I-am zis, pe lângă tine-s niște oameni care vor doar să te doboare, înțelegi ce-ți zic? Am obosit să-i mai spun. M-am săturat ca de dracu'. Da' el doar râde cu râsu' ăla al lui care umple toată încăperea. Râsu' ăla de parcă ar avea deja un plan.

Oamenii cred că io înțeleg totu' în deplinătate. Asta nu e minciună, excelenți domni, da' știți cum e, uneori aflu abia cân' e prea târziu, și să afli ceva cân' e prea târziu, păi mai bine nu mai aflai deloc, așa zicea maică-mea. Mai rău, tu ești la timpu' prezent și peste tot în jurul tău e timpu' trecut. E ca și cum ți-ai da seama că cineva ți-a furat un an.

Așa că uitați-vă la mine. Vedeți toate astea? De la vechiul cimitir la vest, portul la sud și toată partea sudică din West Kingston? Io conduc asta. Eight Lanes ține de PNP[5], așa că se ocupă ei de treburile lor. Apoi mai e teritoriul din mijloc pentru care trebe să luptăm și uneori pierdem. El stătea mai demult în Trench Town, aș că unii credeau că e marioneta Partidului

Național al Poporului. Da’ io aș fi dispus să încasez un glonț pentru el, și el pentru mine.

Da’ băieții ăștia noi, băieții ăștia care nu dansează niciodată pe rocksteady[6] și nu le pasă deloc să facă dansul puțin mai frumos, băieții ăștia nu lucrează pentru nimenea. Io îs executant pentru Partidul Muncii din Jamaica, cu verdele, și Shotta Sherrif se ocupă de treburile Partidului Național al Poporului, cu portocaliul, da’ băieții ăștia noi sunt executanți pentru partidu’ din buzunarul lor de la spate. Nici măcar nu-i mai controlează nimeni.

La începutu’ anului, când a plecat în turneu, după ce m-a implorat să merg cu el să văd orașul Londra (bineînțeles că n-am putut să merg, abia apuc să dorm și aicea în ghetou e armaghedon), a lăsat acasă la el niște frați. Cum a plecat el, băieții ăia i-au chemat pe băieții de ghetou din Junglă, că au ei un mare plan. Era un plan spumos, ca ălea pe care le vezi la televizor când Hannibal Heyes și Kid Curry jefuiesc o bancă și pun mâna și pe fata sexy care le predă banii. Noi încercăm să menținem pacea, eu și cu Shotta Sherrif, da’ de fiecare dată cân’ lucrurile scapă de sub control, cineva omoară un plod de școală pentru banii de buzunar sau violează o femeie care merge spre biserică, de obicei e vorba de cineva dintr-un loc ca Jungla, un om născut fără nici o lumină în ochi. Ăștia sunt oamenii care s-au strâns laolaltă cu prietenii Cântărețului, acasă la el, și au plănuit.

Cu o săptămână înainte de totalizatorul de la cursele de cai, cinci bărbați din Junglă se duc cu mașina la Hipodromul Caymanas într-o zi de antrenament și așteaptă ca cel mai bun jocheu, care nu pierde nici o cursă, să vină în parcare. Imediat cum apare, în costum de călărie, doi bărbați îl înșfacă și unul îi pune pe cap un sac de pânză. Îl duc undeva, eu nu știu unde, și îi fac ceva, eu nu știu ce, dar sâmbătă pierde cele trei curse în care concurează, trei curse pe care ar fi trebuit să le câștige

ușor, inclusiv totalizatorul. Lunea următoare jocheul se suie într-un avion spre Miami și puf! A dispărut. Nimeni nu știe unde s-a dus, nici măcar familia lui. Aranjarea curselor de cai e la fel de veche precum cursele, dar puțini oameni câștigă mulți bani prea repede. Prea repede. În aceeași săptămână în care a dispărut jocheul dispar și doi oameni din Junglă, puf! ca și cum nici nu s-ar fi născut vreodată, și dintr-odată unii frați trebuie să meargă în pelerinaj în Etiopia. Acum, eu respect rastafarianismul la maxim, și un om trebuie să se ducă în patria lui, dacă e acolo unde crede el că e. Da', cumva, foarte brusc, frații dispar cu toți banii pe care-i așteptau oamenii. Cine știe ce s-a întâmplat cu ei.

Ăsta a fost începutul. După aceea asupra casei Cântărețului s-au abătut tot felul de vrăji. Escroci cu escrocherii în aceeași casă în care muzica ar trebui să emane spirit pur. Îmi amintesc vremea când ăsta era singurul loc în care orice om, indiferent de partea cui erai, putea să scape de glonț. Singurul loc din Kingston în care singurul lucru care te lovea era muzica. Dar oamenii nenorociți o mânjesc cu energii negative, ar fi mai bine dacă într-o zi s-ar duce la studio și s-ar căca pe pupitru, io nu zic cine. Atunci când Cântărețul s-a întors din turneu, banda din Junglă îl aștepta deja. Capu' jamaicanului e tare ca o cărămidă. Nu contează că omul fusese în turneu și nu știa nimic de cursele de cai sau că el nu înșelase niciodată pe nimeni în viața lui. Oamenii din Junglă zic: planu' a plecat de pă proprietatea ta, așa că ești responsabil. Apoi îl duc la Hellshire Beach și-i zic că trebe să mănânce niște pește.

Mi-a zis toate ăstea chiar el. Acum, el e un om care poate să vorbească cu Dumnezeu și diavolul și să-i facă să se împace – atâta timp cât nici unul din ei nu are femeie. Dar în dimineața aia au venit să-l caute la ora 6, înainte ca el să iasă la alergat și gimnastică, și înotat în râu, cum face în fiecare dimineață. Ăsta a fost primul semn. Nimeni nu-și bate joc de diminețile

Cântărețului, când soarele se înalță ca să-i trimită un mesaj, cân' sfântul duh îi spune ce să mai cânte, când e aproape de tot ce e mai înalt. Da' se duce totuși cu ei. Merg cu mașina la Fort Clarence Beach, la vo 30 de kilometri de West Kingston, dar chiar vizavi peste mare și atât de aproape că poți să-l vezi peste apă. Mi-a zis toate ăstea chiar el. Tot timpul cât au vorbit ei se uitau în altă parte și se foiau, priveau fix în pământ pentru că nu vroiau ca el să le vadă fețele.

— Fratele tău s-a băgat cu noi la o schemă, pricepi? Fratele tău a venit în Junglă pen' că voia oameni răi care să-i facă treaba murdară, pricepi? Fratele tău ne-a dus la tine-n bârlog să vorbim afaceri, pricepi?

— Înțeleg, le zice el. Da' io nu știu nimic de asta, băieți.

— Hei! Pă mine, pă mine mă doare-n cur ce zici tu, treaba s-a făcut sub acoperișu' tău, așa că tu eșt' responsabil.

— Frate, de ce zici asta? Dacă eu nu sunt omul ăla, nu e nici fratele meu, nici fiul meu, de ce să fiu io responsabil?

— Hei, tu, tu auz' ce zicem noi? Io zic doar că... vreau să zic, tocmai am spus, tu n-ai auzit? S-a-ntâmplat sub acoperișu' tău și el s-a apucat să facă ca o științeaf...

— Io nu știu, prietene, îi zice el omului care vorbea cel mai mult.

Era unul scund, îndesat și care mirosea a rumeguș. Io știam despre cine vorbește. Așa că ei îi zic hei, fii atent cum o să meargă asta, pricepi? Vrem bani, pricepi? Așa că noi trimitem în fiecare zi un frate cu motocicleta să ia două transporturi, unu' dimineața și unu' seara, înțelegi ce spun?

Nu mi-a spus niciodată câți bani i-au cerut, da' io mai am ochii și urechile mele. Mi-au zis că din escrocherie trebuiau să iasă 40000 de dolari americani. Și la ei n-a ajuns nimic. Probabil că i-au cerut cel puțin 10000 din ăștia, poate chiar mai mult. Deci acum voiau să ridice în fiecare zi un teanc de bani, până în ziua în care li se părea că au primit destul. El le zice, nu, șefu', asta e treabă de escroc, io nu plătesc. Și atunci tu ce zici să faci? Io aș plăti pentru 3000 dintre voi, să vă trimit la școală și să vă dau de mâncare. 3000 dintre voi.

Atunci s-a întâmplat al doilea lucru, aproape toți au scos pistolul la el, chiar acolo, la Fort Clarence Beach. Unii din ei nu aveau nici 14 ani, și scoteau pistolul la singuru' om care înțelegea prin ce trebuiau ei să treacă. Da' oamenii ăia îs un tip nou de om. Operează într-un alt stil. Toată lumea, pretențioși domni, toată lumea din Copenhaga, Eight Lanes, Junglă, Rema, din centrul orașului și de la margine, știe că nimeni nu poate să scoată pistolul la Cântăreț. Până și vremea își dădea seama că asta e ceva nou, un alt fel de nor negru pă care nimeni nu-l mai văzuse pe cer până atunci. Cântărețul a trebuit să convingă pistoalele, toate șapte, să intre la loc în buzunarele din spate, la centură sau în toc. A doua zi un om pe o Vespa verde a început să apară acasă la el de două ori pe zi, în fiecare zi.

Mi-a zis asta chiar în ziua în care eu m-am dus să-l salut, să fumăm două jointuri și să vorbim despre concertu' pentru pace. O grămadă de oameni zic că concertul n-a fost o idee înțeleaptă. Unii deja cred că el susține Partidul Național al Poporului și asta o să fie tot mai rău. Unii zic că nu-l mai respectă pentru că rasta n-ar trebui să se plece. Nu poți să discuți rațional cu ei, pentru că ei s-au născut fără partea aia din creier cu care să discuți rațional. Io i-am zis toate astea și că din partea mea nu tre' să-și facă nici o grijă. Adevăru' e că îmbătrânesc și aș vrea plozii mei să mă vadă așa de bătrân încât să trebuiască să mă ducă ei. Săptămâna trecută am văzut la piață un băiețel care a

venit să-l ia pe bunicu-său bătrân. Nici măcar nu mai putea să meargă fără un baston mare și nepotul micuț care să-l sprijine. Mi-a fost o pică pe bătrânu' ăla slab că aproape am început să plâng acolo, în piață. M-am întors acasă, pe stradă, și am observat prima oară un lucru. În tot ghetou' nu era nici un singur om bătrân.

Io-i zic, prietene, tu mă știi pă mine, îl știi pă Shotta Sherrif din tabăra cealaltă, sună-l și zi-i să-i facă pe oamenii ăia din Junglă să dea înapoi. Da' el a fost mai înțelept ca mine, el știa că nici Shotta Sherrif nu poate să facă nimic cu pistoalele intrate în regim de freelance. Luna trecută un transport a dispărut pur și simplu de pe chei. La puțin timp dup-aceea băieții răi freelance aveau mitraliere, M16-uri, M9 și Glockuri, și nimeni nu știe de unde. Femeile fac copii, da' bărbatul poate să facă doar Frankenstein.

Da' cân' el mi-a zis de băieții din Junglă, mi-a zis ca un tată care îi zice fiului ceva prea important pentru ca el să poată rezolva. El a știut înainte să știu io că io nu-l pot ajuta. Io vreau să înțelegeți bine ceva. Io îl iubesc la maxim pe omul ăsta. Io aș fi dispus să încasez un glonț pentru Cântăreț. Dar, domnilor, io nu pot să încasez decât un singur glonț.

---

[5] People's National Party, în original, Partidul Național al Poporului, de orientare social-democrată

[6] Curent muzical creat în Jamaica în jurul anului 1965, succesor al ska-ului și precursor al reggae-ului

NINA BURGESS

Imediat după ce mi-au spus la poartă că nu poate să intre nimeni în afară de rudele apropiate și trupa, un bărbat pe un scuter verde-limetă a oprit imediat în spatele meu. A ajuns în același timp cu mine și nu a spus nimic, doar asculta cum vorbim eu și cu paznicul, fără să oprească motorul, și apoi a plecat fără să vorbească și el cu paznicul. Venise să ia ceva sau să livreze ceva? l-am întrebat pe paznic, căruia nu i s-a părut amuzant. De când apăruse știrea despre concertul pentru pace, paza de aici era mai dură decât la coloana oficială a prim-ministrului. Sau la chiloții unei călugărițe, ar fi zis ultimul meu iubit. Bărbatul de la poartă era nou. Eu știam de concertul pentru pace, toată lumea din Jamaica știa de el, așa că mă așteptam la paznici sau polițiști, nu la bărbații ăștia care arătau exact ca ăia pe care ți-ai fi dorit să-i ții la distanță. Lucrurile începeau să devină cruciale.

Poate că asta era bine, pentru că imediat ce am coborât din taxi, acea parte a mea pe care după cafeaua de dimineață prefer s-o deconectez mi-a spus: ce ai impresia că faci aici, slăbănoagă nebună ce ești? Ce e frumos la un autobuz e că în spatele lui vine imediat altul, gata să te ducă de acolo imediat ce ți-ai dat seama că ai făcut o greșeală. Un taxi te lasă pur și simplu acolo și pleacă. Aș fi putut pleca pe jos, cel puțin, dar să fiu a naibii dacă-mi venea vreo idee mai bună.

Havendale nu seamănă deloc cu Irish Town, dar tot e cartier de lux și, chiar dacă nu ni se părea sigur, nu ni se părea nici jalnic. Vreau să spun, ăsta nu e ghetou. Copiii nu plâng pe

stradă și femeile însărcinate nu sunt violate, cum se întâmplă în ghetou în fiecare zi. Eu am văzut ghetoul, am fost acolo cu taică-meu. Fiecare trăiește în Jamaica lui și să fiu a naibii dacă asta o să fie vreodată țara mea. Săptămâna trecută, undeva între ora 11 seara și 3 noaptea, trei bărbați au intrat în casa lui taică-meu. Maică-mea caută mereu semne și miracole, iar pentru ea faptul că săptămâna trecută a scris în ziar că pistolarii au trecut de linia Half Way Tree și au început să-și aleagă ținte din suburbii era un semn foarte prost. Interdicția pe timpul nopții era în continuare valabilă și până și oamenii cumsecade din suburbii trebuiau să rămână înăuntru după o anumită oră, 6, 8, cine știe, altfel erau la bunul plac al oricui. Luna trecută, domnul Jacobs de la patru case mai încolo se întorcea acasă de la schimbul de noapte și polițiștii l-au oprit, l-au aruncat în spatele dubei și l-au trimis la zdup, la Tribunalul pentru Arme de Foc. Ar fi fost acolo și acum dacă Tati n-ar fi găsit un judecător căruia să-i spună că e curată neghiobie dacă începeam să arestăm până și oameni cu frica legii. Nimeni nu a amintit faptul că domnul Jacobs era prea tuciuriu pentru ca polițiștii să presupună că e un om decent, chiar și în costum de gabardină. Pistolarii au pătruns în casa noastră. Au luat verighetele părinților mei, toate statuetele din Olanda ale maică-mii, 300 de dolari, toți cerceii ornamentali, chiar dacă ea le-a spus că n-au nici o valoare, și ceasul lui. L-au pocnit pe taică-meu de câteva ori și au pălmuit-o pe maică-mea când ea l-a întrebat pe unul din ei dacă mama lui știa că el păcătuiește. Am întrebat-o dacă vreunul din bărbați și-a făcut de cap cu ea, dar ea a zis că tufa de trandafiri crește ca o apucată și eu m-am prefăcut că vorbeam cu altcineva. Polițistul a venit abia dimineața, chiar dacă ei au sunat la secție noaptea. La 9.30 dimineața, mult după ce am ajuns eu acolo (m-au sunat abia la 6), și le-a luat o declarație pe un carnet galben, cu un pix roșu. A trebuit să repete *infractor* de trei ori până să-și dea seama cum

se scrie. Când a spus a fost utilizată fo armă hagresivă? eu am izbucnit în râs și maică-mea a zis că ar fi bine să mă retrag.

Țara asta, insula asta afurisită o să ne omoare. De la jaf încoace Tati nu mai vorbește. Unui bărbat îi place să creadă că poate să protejeze ce e al lui, dar apoi vine cineva care îi ia asta și el nu mai e bărbat. Eu nu mi-am schimbat părerea despre el, dar Mami vorbește întruna despre faptul că la un moment dat el ar fi putut să cumpere o casă în Norbrook, dar a refuzat-o pentru că avea deja o casă sigură și solidă, fără nici un credit de achitat. Eu nu-l numesc laș. Eu nu spun că e zgârcit. Dar când ești prea atent, uneori asta se transformă pur și simplu într-un alt tip de nepăsare. Nu e vorba nici de asta. El face parte dintr-o generație care nu s-a așteptat niciodată să ajungă la mijlocul ierarhiei, așa că, atunci când a ajuns acolo, a fost prea uluit ca să îndrăznească să urce mai sus. Asta e problema cu mijlocul drumului. Sus e totul, iar jos înseamnă că toți albii vor să petreacă pe strada ta duminică seara ca să simtă realul. Mijlocul nu e nicăieri.

Când eram la liceu îl puneam să oprească în stația de autobuz sau mă rugam să se facă semaforul roșu ca să pot coborî înainte ca el să mă lase în fața școlii. Kimmy, care încă nu și-a vizitat părinții după ce au fost jefuiți și mama ei posibil violată, nu s-a prins niciodată care e șpilul și ocăra mereu când el zicea dă-te jos și tu. Adevărul e că Tati nu era o fată de 14 ani de la liceul pentru fete Immaculate Conception, care încearcă să se comporte de parcă ar avea la fel de mulți bani și la fel de multă îndreptățire să meargă cu bărbia scoasă în față, asemenea unei stewardese, ca celelalte fete care veneau cu un Volvo. Nu puteai să oprești cu un Ford Escort în fața acelor târfe mici care pândeau la poartă doar ca să vadă cine cu ce mașină vine. *Ai văzut că pe Lisa a adus-o taică-său cu o rablă? Iubitul meu zice că e o Cortina. Asta i-a dat Tati servitoarei să folosească.* Ceea ce mă scoate cu adevărat din minți e nu că Tati

n-ar avea bani, da’ el nu vede nici un motiv întemeiat ca să-i cheltuie. Și de asta, într-un fel, e logic ca el să fie jefuit, dar e logic și ca hoțul să nu găsească prea mult. E singurul lucru de care vorbește întruna, că nemernicii ăia jegoși au luat doar 300 de dolari.

Nu mai poți fi precaută atunci când nici o zonă nu mai e sigură. Mami spune că la un moment dat l-au ținut pe taică-meu de mâini, ca să-l poată lovi fiecare cu piciorul în boașe, ca la fotbal. Și că el refuză să meargă la doctor, chiar dacă jetul lui e mult mai slab decât acum doar o săptă... Dumnezeule, acum vorbesc ca maică-mea. Ce e sigur e că dacă au venit o dată pot veni iar și, cine știe, ar putea chiar să facă ceva suficient de rău pentru ca Kimmy să-și sune naibii părinții după ce au fost jefuiți și maică-sa posibil violată.

Ultimul -ism al prim-ministrului socialist e evadaționism. Probabil sunt singura femeie din țara asta care nu l-a auzit pe prim-ministru spunând că există cinci zboruri pentru cei care vor să plece. Sigur va fi mai bine? Ar fi trebuit să fie mai bine deja de patru ani. Acum avem tot felul de -isme, și mai e și Tati, căruia îi place enorm să discute despre politică. Asta atunci când nu-și dorește să fi avut un fiu, pentru că bărbaților chiar le pasă de soarta țării, și nu să fie Miss Univers. Eu urăsc politica. Urăsc faptul că, doar pentru că trăiesc aici, trebuie să trăiesc prin politică. Și n-ai ce să faci. Dacă nu trăiești prin politică, trăiește politica prin tine.

Danny era din Brooklyn. Un bărbat blond care a venit să facă cercetare pentru diploma lui în științe agricole. Cine-ar fi crezut că singurul lucru creat de Jamaica și invidiat de lumea științei e o vacă? În orice caz, ieșeam împreună. M-a dus la hotelul Mayfair, în centru, să bem ceva, și dintr-odată au apărut albi, bărbați, femei, bătrâni, tineri, ca și cum Dumnezeu ar fi făcut un gest și puf! Oameni albi. Eu sunt ceea ce ei numesc o femeie cu pretenții, dar chiar și pentru mine, cu culoarea pielii

mele, a fost un șoc să văd atât de mulți oameni albi. Probabil că cineva confundase zona asta cu North Coast, dacă erau atât de mulți turiști. Dar apoi cineva deschidea gura și ieșea dialectul. Chiar și după ce am fost acolo de nenumărate ori, tot rămâneam cu gura căscată de fiecare dată când auzeam un om alb cum vorbește prost. *Ia stai! Ha ha ha, tu ešt', șefu'? Ha ha ha, nu te mai vede omu' deloc, prietene, te-ai șmecherit?* Nici măcar nu sunt bronzați!

Danny asculta o muzică foarte ciudată, doar noise pe care uneori îl punea tare doar ca să mă enerveze pe mine. Doar noise, rock-and-roll, Eagles și Rolling Stones și prea mulți negri care n-ar trebui să mai facă atâta pe albii. Dar noaptea cânta o melodie. Ne-am despărțit acum aproape patru ani, dar de fiecare dată când mă uit pe fereastră cânt la nesfârșit două versuri. *Eu chiar cred în asta. Dacă nu-ți place situația pleci și basta*[7]. Ce e amuzant e că pe el l-am cunoscut datorită lui Danny. La o petrecere organizată de casa de discuri sus, pe dealuri. Îmi amintesc că am zis, aici stau doar boși și albi, nu? Danny a zis că nu știa că și negrii pot fi rasiști. M-am dus să iau niște punci, l-am turnat încet ca să mai omor timpul, apoi l-am văzut pe Danny că vorbește cu șeful casei de discuri. Eu eram exact ce credeau angajații ăia că sunt, o cioară înfumurată care și-o trăgea cu americanul. Lângă Danny și șeful casei de discuri era el, un om pe care n-aș fi crezut niciodată că o să-l întâlnesc. Până și maică-mii îi plăcea ultimul lui single, chiar dacă taică-meu îl disprețuia pe om. Era mai scund decât mă așteptasem, iar eu, el și managerul lui eram singurii negri de acolo care nu întrebau dacă mai vrem ceva de băut. Era ca un leu negru, cum stătea acolo. Ia uite cum să dă fata cea sexy la om, a zis el. Cu toți ăia 15 ani de educație cum să vorbești manierat, sunt cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit vreodată rostite de un bărbat.

După aceea l-am mai văzut abia mult după ce Danny

plecase, iar eu m-am dus cu soră-mea Kimmy, care încă nu și-a sunat părinții după ce au fost jefuiți și mama ei posibil violată, la o petrecere la el acasă. El nu mă uitase. Da' stai așa, tu eș' sora lu' Kimmy? Păi și unde te-ai ascuns? Sau eș' ca Frumoasa Adormită, aștepți un bărbat care să te trezească? Și în tot timpul ăsta eu sunt scindată în două, acea parte a mea care preferă să se deconecteze după cafeaua de dimineață zice: discută cu mine fratele meu sexy, cealaltă parte spune: ce ai impresia că faci cu rasta-ul ăsta păduchios? După o vreme Kimmy a plecat, n-am văzut-o când s-a dus. Eu am rămas, chiar și după ce a plecat toată lumea. Mă uitam la el, la mine și la lună când el a ieșit pe verandă gol, ca un fel de spirit al nopții, și a început să curețe un măr cu cuțitul. Avea șuvițe ca un leu și mușchi peste tot, strălucitori în lumina lunii. Doar doi oameni știu că „Petrecăreții de la miezul nopții“[8] e despre mine.

Eu urăsc politica. Urăsc faptul că ar trebui să cunosc. Tati spune că pe el nici un om n-o să-l alunge din țara lui, dar el încă mai crede că pistolarii sunt oameni. Aș vrea să fiu bogată, aș vrea să lucrez, să nu fiu șomeră, și sper ca el să-și amintească măcar de noaptea aia de pe balconul lui, cu mărul. Noi avem rude în Miami. Exact locul în care Michael Manley ne-a zis să ne ducem, dacă vrem să plecăm. Avem unde să stăm, dar Tati nu vrea să cheltuie nici un ban. La naiba, acum Cântărețul a ajuns așa de important că nu mai poate nimeni să se întâlnească cu el, nici măcar o femeie care-l cunoaște mai bine decât majoritatea femeilor. De fapt, habar n-am ce tot spun. Ăstea sunt idioțeniile la care se gândesc mereu femeile. Că ajungi să cunoști un bărbat sau că ai scos la lumină cine știe ce secret doar pentru că l-ai lăsat să te bage în pat. Căcat, de fapt acum știu mai puțin. Nu e ca și cum m-ar fi sunat dup-aia.

Sunt vizavi, aștept în stația de autobuz, dar până acum am lăsat să treacă două. Apoi al treilea. El n-a ieșit pe ușa din față. Nici măcar o dată, ca eu să pot traversa strada într-o clipă și să

strig: îți mai amintești de mine? Nu ne-am văzut de mult. Am nevoie de ajutorul tău.

---

[7] „I do believe. If you don't like things you leave“, în original, versuri din piesa „I Found A Reason“ a trupei Velvet Underground

[8] „Midnight Ravers“, în original, piesă a lui Bob Marley din 1973

BUM-BUM

Doi bărbați aduc arme în ghetou.

Un bărbat îmi arată cum să le folosesc.

Dar mai întâi aduc altceva. Pastramă de vită și sirop de arțar Aunt Jemima, cu care nu știe nimenea ce să facă, și zahăr rafinat. Și Kool-Aid și Pepsi, un sac mare de făină și alte lucruri pe care nimeni din ghetou nu poate să le cumpere și chiar dacar putea, n-ar avea de unde. Prima oară cân' l-am auzit pe Papa-Lo zicând că vin alegerile, a zis asta încet și rece, de parcă s-ar fi apropiat tunetele și ploaia și nu aveai ce să faci. Îl vizitau alți bărbați, nici unul nu semăna cu el, unii erau încă și mai roșcați ca Haiosul, aproape albi. Veneau cu mașini sclipitoare și plecau, nimeni nu întreba da' toată lumea știa.

Și tot atunci te-ai întors tu. Mai important ca Desmond Dekker, mai important ca The Skatalites, mai important ca Millie Small și mai important chiar și decât oamenii albi. Tu îl știi pe Papa-Lo de pe vremea când nici unu' din voi nu avea păr pe piept și vii cu mașina în ghetou noaptea, ca un hoț, dar eu te văd. Din fața casei mele, casa în care Papa-Lo m-a pus să stau. Te văd cum vii cu mașina, doar tu și Georgie. Și Papa-Lo chițăie aproape ca o fată și fuge să te îmbrățișeze, cu imensitatea lui, da' tu ai fost mereu mic și tre' să urli la om să te lase jos, că dacă te mai îmbrățișează și atinge puțin o să-l iei drept Mick Jagger. Te transformi în acea persoană care vorbește despre o grămadă de oameni pe care nu-i știe nimenea și vorbești despre faptu' că un cocainoman pe nume Sly Stone, da' care de fapt are un nume de fetiță gen Sylvester, îți dă niște timp în deschidere așa

cum ar arunca un os la câine și tu te repezi pe scenă și îi rupi pe toți, da’ unii din negri zic ce sunt tâmpeniile ăstea lente hippioate? și nu le place deloc de tine, așa că tu zici mă fut în porcăria asta, mai bine îmi fac turneul meu, și Sly Stone mai trage niște cocaină și te abandonează în Las Vegas. Noi nu-l știm nici pe el, da’ tu ești acuma ăla care vorbește despre oameni pe care noi nu-i știm. Tu zici că fanii cocainomanului n-au suportat adevărata energie și ai plecat după doar patru spectacole.

Dar toate ăstea au trecut. Tu hoinărești prin Babilon și Papa-Lo poate să spună restul poveștii pentru că toată lumea o știe. Așa că Papa-Lo o zice și tu doar dai din cap. Apoi zici că ai lucruri importante de discutat, da’ ele tre’ să mai aștepte pentru că acum toată lumea a auzit că ești în Copenhaga și vin să aducă mulțumiri și laude amărâtului care a ajuns mare vedetă, da’ care nu i-a uitat pe amărâții care încă mai suferă și unii îți mulțumesc pentru bani, pentru că tu deja hrănești 3000 de oameni, toată lumea știe da’ nimeni nu vorbește de asta, da’ camioneta ta e ponosită, nu cum te-ai aștepta să fie, și asta pe mine mă înfurie pentru că nu e nimic mai rău decât ca un om să aibă bani și să se prefacă că n-are deloc, de parcă faptu’ că tu te porți ca un sărac ar fi o poză. Și o femeie te îmbrățișează și zice că are niște mâncare de mazăre și tu zici, Mami, știi că eu nu mănânc carne de porc, și ea zice că e tocană de legume! Și e bună, înțelegi? Și tu zici atunci, Mami, du-te și adu-mi un bol mare, cel mai mare bol din bucătărie, și adu-l acasă la Papa-Lo, pentru că el și cu mine avem de pus la cale o grămadă de lucruri. Și tu și cu Papa-Lo dispăreți și nici unu’ din aghiotanții lui, nici măcar Josey Wales, nu vine după voi. Iar io mă uit la Josey Wales cum se uită cum plecați, stă acolo și privește, apoi șuieră.

Cei doi bărbați care aduc arme în ghetou se uită cum scapi din ghearele lor cu muzica și nu sunt deloc fericiți. Nimeni din centru nu-ți cântă mulțumiri și laude. Nici bărbatul care aduce

arme în Eight Lanes, care e încă condusă de Shotta Sherrif. Omul ăla știe că partidu' lui vrea să fie reales și tre' să câștige, să rămână la putere, să aducă putere oamenilor, tuturor tovarășilor și socialiștilor. Nici sirianul care aduce arme în Copenhaga și își dorește așa de mult să câștige alegerile că l-ar da jos de pe scaun și pe Dumnezeu, dacă Dumnezeu ar fi acolo. Americanul care vine cu arme știe, fără să trebuiască să-i zică cineva din ghetou, că cine câștigă Kingstonul câștigă Jamaica și cine câștigă West Kingstonul câștigă Kingstonul.

Prim-ministrul Michael Manley le zice la toți la televizor și la radio că el ți-a oferit prima ta șansă importantă și că dacă n-ar fi fost el tu n-ai fi ajuns celebru. Și că el a susținut mereu vocea celor obidiți, a tovarășilor de luptă. Apoi tu cânți nu lăsa niciodată un politician să te-ajute cu ceva, că apoi va crede că ești al lui pentru totdeauna, da' el crede că nu despre el e vorba, pentru că el deja nu mai e politician, e Iosua.

Iar omul care aduce arme în Copenhaga, ca s-o ajute să facă față problemei cu Eight Lanes, aude că tu vorbești mereu cu Papa-Lo, de parcă ați fi iar la școală și puși pe rele, se scarpină în capu' lui de sirian și îl întreabă pe Papa-Lo de ce vorbește cu tine, că doar se știe că tu ești omu' PNP-ului, pentru că ei ți-au oferit prima ta mare șansă și poate că acest rasta mic încearcă să-l convertească pe Papa-Lo la PNP. Tu nu știi că de atunci încolo te pândesc unii ca niște ulii, pentru că tu discuți tot timpul cu Papa-Lo și zilele ăstea Papa-Lo vine chiar și la casa ta din centru și stă acolo toată ziua. În weekendul ăla în care Papa-Lo a plecat și nimeni nu știa unde, se zvonea că a plecat în Anglia ca să te vadă în concert. Și s-a auzit că tu încă ai mai vorbi cu Shotta Sherrif, omul al cărui aghiotant mi-a omorât familia, și io învăț să te urăsc într-un nou mod, chiar dacă îl iubesc pe Papa-Lo. Tu l-ai convertit, l-ai transformat în ceva și toată lumea vedea asta. Mai ales Josey Wales. Josey Wales se uita la tine și eu mă uitam la el cum se uită la tine, lui nu-i place

cum merg lucrurile și nu spune asta prea tare, da’ o spune cui vrea să asculte. Și o păsărică ciripește că Papa-Lo e tot mai slab.

Da’ apoi, într-o zi, un băiat din Copenhaga a jefuit o femeie cu pistolul, o femeie care vindea budincă și prăjitură cu cocos la intersecția lui Princess Street și Harbour Street. Ea a venit acasă la Papa-Lo și l-a arătat care e, un băiat care stătea la trei case de mine și de care nu i-a plăcut nimănui niciodată. Și mama băiatului strigă Duamne! Aoleo! Fie-ț’ milă de băiat, Papa. Asta-i din cauză că n-o avut un tată să-l învețe! Și e minciună, femeia minte, uite cum i s-a uscat fofoloanca. Josey Wales șuieră, pentru că zilele ăstea Papa-Lo gândește prea mult, dar apoi Papa sfâșie hainele băiatului, țipă să-i dea cineva o macetă și-l bate pe băiat cu latul. Fiecare pocnitură lovește aerul ca un tunet, fiecare pocnitură crestează puțin pielea. Băiatul urlă și țipă, dar Papa-Lo e mare cât un copac și iute ca vântul. Dă, Papa-Lo, Duamne, Papa-Lo, da’ Papa-Lo, asta e doar că femeia voia să i-o dau și io n-am vrut, zice el, și asta îl enervează și mai tare pe Papa-Lo. Îl doboară pe băiat cu piciorul, îl lovește peste spate, cur și picioare și cân’ se plictisește de macetă își scoate cureaua și îl bate pe băiat cu capătu’ cu catarama. Catarama se înfige adânc în spatele băiatului, în piept și în frunte. Mama se repede la el țipând, dar Papa-Lo o plezneşte o dată peste față și ea fuge împleticindu-se. Oamenii ies afară să privească. Papa-Lo scoate pistolul să tragă, da’ mama aleargă la el, îl acoperă și urlă, îl imploră pe Papa-Lo, o imploră pe femeia jefuită și pe Isus Christos care se odihnește pe dealurile Muntelui Zion. Nici măcar Papa-Lo nu poate să mai intervină după apariția lui Isus. Apoi zice: o femeie care crește așa un pămpălău merită să fie împușcată și ea, și coboară pistolul spre fruntea ei, dar apoi pleacă.

Partidul Muncii din Jamaica a condus țara în anii ’60, da’ Partidul Național al Poporului a spus țării că sigur va fi mai bine și a câștigat alegerile în 1972. Acum, PMJ vrea țara înapoi

și nu există nu se poate, nu există nu. Centrul e închis și poliția strigă deja că pe timpul nopții e interdicție. Unele străzi sunt atât de liniștite că până și șobolanii își dau seama că nu-i bine să iasă. West Kensingtonul e în flăcări. Oamenii încă mai vor să afle cum a pierdut PMJ Kingstonul, cân’ controla Copenhaga. Oamenii se gândesc că Rema, locul acela dintre PMJ și PNP, e cel care a votat împotriva PMJ-ului din cauză că PNP-ul a promis pastramă de vită, făină și mai multe manuale pentru copii la școală. Omul care aduce arme în ghetou aduce și mai multe și zice că n-o să fie mulțumit decât când fiecare bărbat, femeie și plod din Rema o să sângereze. Dar amândouă partidele năucesc cân’ apare a treia forță, tu, care apari la televizor în magazinul chinezesc și zici că viața ta nu e pentru tine și că dacă nu poți s-ajuți mulți oameni atunci nu-ți trebe. Și mai faci încă un lucru în ghetou, chiar dacă nu ești acolo. Nu-s sigur cum faci asta. Poate că era basul, ceva ce nu vezi da’ simți, iar cine îl simte știe. Da’ o femeie poate să vorbească de una singură, să-și dea drumu’ la gură în curtea ei, să înjure fiecare încrețitură a cămășilor și pantalonilor pe care-i spală, zicând că s-a săturat de sistemu’ de căcat, de -isme și schisme, și că ar cam fi momentul ca buturuga mică să se apropie de carul mare[9]. Da’ ea nu zice asta, ci cântă, așa că noi știm că ești tu. Și destui oameni din ghetou, din Copenhaga, Rema și în mod sigur din Eight Lanes cântă și ei. Cei doi bărbați care aduc arme în ghetou nu știu ce să facă, pentru că dacă muzica te lovește, tu nu poți s-o lovești și tu pe ea.

Băieții ca mine nu cântă cântecul tău. Tu zici că ăla care îl simte știe, da’ tu nu-l mai simți de mult. Noi ascultăm alt cântec pe ritm de Stalag, un cântec de la oameni care n-au cu ce să-și cumpere chitară și n-au un alb care să le-o dea gratis. Și în timp ce noi ascultăm oameni ca și noi, Josey Wales vine în vizită la mine și eu glumesc că e Nicodim, hoțul din noapte. Fac treișpe și el îmi dă un cadou care aproape îmi scapă din mână, pentru

că greutatea unui pistol e alt fel de greutate. Nu o greutate mare, ci diferită, rece, netedă și dură. Pistolul nu se supune degetelor tale decât dacă mâna ta dovedește mai înainte că poate să-l manevreze. Îmi amintesc că pistolul mi-a căzut din mână, mi-a alunecat, și Josey Wales a sărit. Josey Wales nu sare. Ultima oară cân’ s-a întâmplat asta și-a pierdut patru degete de la picior, zice el și ridică pistolul. Aș vrea să-l întreb dacă de-asta șchiopătează. Josey Wales îmi amintește că el m-a învățat cum să folosesc pistolul ca să împușc băieții de la PNP, dacă încearcă vo șmecherie, și că în curând îmi vine rându’ să apăr Copenhaga, mai ales dacă dușmanul vine din mâncarea de casă, nu de la desertul de cumpărat. Josey Wales n-a putut să vorbească niciodată ca muzica, ca Papa-Lo și ca tine, așa că eu râd și el mă pocnește în obraz. Nu fi obraznic cu șeful bandei, spune el. Mi-a venit să-i zic nu ești tu șeful bandei, da’ n-am zis nimic. Ești gata să devii bărbat? zice el. Eu i-am zis că eram deja bărbat, da’ el mi-a pus pistolul la tâmpla stângă înainte să apuc să termin. Clic. Îmi amintesc că mă țineam cât puteam, te rog nu te pișa, te rog nu arăta ca un copil de cinci ani care vrea să meargă să se pișe.

Papa-Lo m-ar fi omorât așa de rapid și de sigur c-ai fi crezut că abia atunci i-a venit ideea. Da’ dacă Papa-Lo te omora vineri, el se gândea la asta de luni, cântărea, măsura și plănuia. Josey Wales era altfel. Josey Wales nu gândea, doar trăgea. Mă uit la O-ul negru al țevii și știu că m-ar fi putut omorî pe loc, fără să-i zică nimic lui Papa-Lo. Sau nu. Nimenea n-ar paria vreodată pe ce crede c-o să facă Josey Wales. Cu pistolul tot la tâmpla mea, mă prinde de betelia pantalonilor și trage până sare nasturele. Am doar trei chiloți și nici n-am de unde să fac rost de alții, așa că nu-i port decât dacă ies din ghetou. Josey Wales trage de pantalonii mei apoi le dă drumu’ și se uită cum cad. Ridică privirea, apoi o lasă jos, apoi iar o ridică, o ridică și apoi zâmbește. Încă nu ești bărbat, da’ în curând, în curând. Io te fac

bărbat, zice el. Ești gata să fii bărbat? întreabă el, și mie mi se pare că o spune ca un politician, așa cum ar zice-o Michael Manley, vrei un viitor mai bun, tovarășe? Așa că io dau din cap că da, el pleacă și eu o iau după el pe o stradă pe care nu mai e nici o mașină, din cauza atâtor discuții despre arme, fără case, ci doar movile de nisip și bolovani, pentru că guvernul ăla nu construiește blocuri mai mari, că noi suntem de la PMJ.

Merg după el pe strada asta spre locul unde pare să se termine, pe calea ferată care taie Kingstonul de la est la vest. Aici, în sud, lângă calea ferată, nimic nu blochează vederea spre mare. Kingstonul ar putea să se unească cu sine însuși, în asemenea măsură că ai putea să stai lângă mare și să uiți că trăiești pe o insulă. Că există un fel de băieți de ghetou care aleargă în fiecare zi la mare doar ca să poată să plonjeze în ceva și să uite. Nu mă gândesc la ei decât cân' văd marea. Soarele apunea, da' încă era fierbinte și aerul avea gust de pește. Josey Wales a luat-o la stânga, spre o colibă mică, unde acu' mult timp un om se trezea devreme ca să închidă drumul, ca să poată să treacă trenul. Nu mi-a zis nici măcar o dată să merg după el. Când am intrat în sfârșit înăuntru, s-a uitat la mine de parcă ar fi așteptat toată ziua.

Înăuntru e deja noapte și podeaua scârțâie la nesfârșit. Josey Wales aprinde un chibrit și eu văd mai întâi pielea, transpirată și strălucitoare. Ce e ciudat la mirosul de transpirație e că imediat simți miros de pișat, nu proaspăt, ci îmbibat în podea, pișat de nu foarte mult timp. Băiatul întins pe burtă se pișase în colț. Josey Wales sau altcineva îi legase mâinile, apoi legase frânghia de picioare, așa că arăta ca un arc uman. Josey Wales arată spre hainele băiatului de pe jos, apoi arată spre mine cu pistolul și zice ia-le de-acolo, s-ar putea să-ți vină. Acum ai patru chiloți; zice el, io nu-mi amintesc să fi spus cuiva despre câți chiloți am io. Mă duc să-i iau, da' Josey Wales trage. Glonțul îndoaie podeaua și eu și băiatul tresărim

amândoi. Încă nu, pămpălăule. Încă n-ai dovedit că eș’ bărbat. Mă uit la el, înalt, cafeniu și plin de mușchi, cu capul chel pe care i-l rade femeia o dată pe săptămână. Înalt, cafeniu și plin de mușchi, da’ Papa-Lo e negru și gros. Când zâmbește, Josey Wales seamănă cu un chinez, da’ dacă-i zici asta te împușcă, pentru că chinezu’ are scula mică, ca o bubă, nu ca scula de bărbat negru.

Vezi ce bine-o duc băieții ăștia dân Rema? Tu crezi c-ai putea să-ți iei blugi de-ăștia? Ăștia-s Fiorucci, înțelegi. Josey Wales știe firmele, cele mai multe haine i le aduce femeia de la serviciu’ ei de la o fabrică unde se fac haine pentru America, ca oamenii să le poată purta la discotecă, cum fac oamenii în America. Toată lumea știe, din cauză că ea zice la toți. Asta vrei, atunci ai puțin sânge-n tine, ce dracu’. Chiar acu’, zice Josey Wales și îmi împinge pistolul în mână. Îl aud pe băiat cum plânge. Era din Rema, io nu știu pe nimeni de-acolo, așa că... N-aș ști pe nimeni nici din Eight Lanes dacă l-aș vedea acum. Chiar acu’, zice iar Josey Wales. Greutatea pistolului e alt fel de greutate. Sau poate e altceva, senzația că de fiecare dată cân’ ții un pistol în mână, de fapt pistolu’ te ține pe tine. Acum, sau mă ocup io de amândoi, zice Josey Wales. Io mă duc drept la băiat, simt mirosul lui de transpirație, pișat și încă ceva și apăs pe trăgaci. Băiatul nu țipă, nu strigă, nu face îîîh, ca atunci când Harry Callahan a omorât un băiat. Doar zvâcnește și e mort. Și pistolul din mână zvâcnește tare, da’ împușcătura nu s-a auzit ca atunci cân’ a tras Harry Callahan, când ecoul a fost așa de lung că nu s-a terminat odată cu filmul. Împușcătura a fost ca două scânduri plesnite una de alta, care îți intră în urechi rapid, apoi vine ca un bubuit de ciocan.

Când un glonț intră în corp nu auzi altceva decât un buf. Io vroiam să-l omor pe băiatu’ ăla din Rema. Vroiam asta mai mult ca orice altceva. Nu știu de ce. Ba da. Și Josey Wales n-a scos un cuvânt. A zis mai trage o dată să fii sigur, și așa am făcut.

Trupul a zvâcnit. În cap, prostule, zice el, și io trag iar. N-am văzut dacă curge sânge pe podea. Pistolu' era mai ușor și mai cald. Io mi-am zis că poate-ncepea să-i placă de mine. Nu era chiar nici o scofală să omori un băiat. Știam c-așa o să fie, poate că toți băieții de ghetou știu asta. Nu moartea, ci pișatul, căcatul și sângele m-au făcut să-mi vină să vomit cân' l-am târât ca să-l arunc în mare. Peste trei zile ziarul avea ca titlu *Băiat găsit în Portul Kingston, asasinat în stil mafiot*. Josey Wales zâmbește și îmi zice că acu' sunt bărbat important, așa de important că fac știri și toată Jamaica se teme de mine. Io nu mă simt important. Nu simt nimic. Mai important e că nu simt nimica. Nu, nici asta nu e important. Josey Wales îmi zice să nu-i zic lui Papa-Lo, că altfel mă omoară cu mâna lui.

---

[9] „Is high time the big tree meet the small axe", în original, aluzie la piesa „Small Axe" a lui Bob Marley

JOSEY WALES

Plângărețul nu se grăbește deloc, ca de obicei. El și cu albii se înțeleg foarte bine, foarte bine, de când unu' din ei i-a arătat cum să tragă ca un bărbat, nu ca un băiat prostănac din ghetou. Așa i-a zis Louis Johnson prima oară, chiar așa. Albii au coaie, cum aș spune eu. Plângărețul sare în picioare și scoate un pistol, un pricăjit de calibru 38, drept în fața albului, doar ca să simtă cum un pistol mai mare i se freacă de boașe. Da' tot aș putea să te omor, zice Plângărețul. Tu ții pistolul la creierul meu și eu la al tău, zice Johnson, și asta pentru un jamaican e mai nașpa decât să-ți facă felu', n-așa? Plângărețul s-a uitat la el, a râs și i-a strâns mâna, chiar l-a îmbrățișat și i-a zis frățioare. Și de cân' ai învățat tu să vorbești ca un băiat jamaican? Ce-mi amintesc e că purta blugi Wrangler. Americanii încearcă să pară și mai americani cân' pleacă din America. Asta era într-un bar, Lady Pink de pe Pechon Street, ultima stradă dintre centrul Kingstonului și ghetoul Kingstonului, unde aduc fete proaspete în fiecare joi, chiar dacă săptămâna trecută fata cea nouă era aceeași fată de acu' doi ani, care dansa tot ca un bananier care se clatină. Lucrurile merg prost și devin pe zi ce trece tot mai cruciale dacă o lucrătoare de la grădiniță tre' să se dezbrace pe scenă. Și Plângărețului îi plăcea să i-o tragă.

Lady Pink e deschis de la 9 dimineața și are doar două chestii în tonomat, niște ska frumos din anii '60 și rocksteady ca lumea, cum ar fi Heptones și Ken Lazarus. Nimic din porcăria aia reggae rasta. Dacă mai dau de vun pămpălău care nu-și piaptănă părul și nu-l recunoaște pe Isus ca domn și salvator al

lui cre' că-l trimit pe nenorocit în iad. Puteți conta pe gluma asta. Pereții sunt prea roșu pentru roz și prea roz pentru stacojiu și au pictate peste tot discuri aurii, făcute de proprietar cu spray-ul. Pe scenă e Lerlette, fata cea slăbănoagă, cea care vrea mereu să danseze pe Ma Baker. Într-un an am oferit noi paza cân' a venit în Jamaica Boney M și nimenea n-ar fi crezut că trei femei și un bărbat din Caraibe pot să pară toți așa de sodomiți. De fiecare dată când melodia se termina cu un cor, *ea știa cum să moară!* Lerlette făcea șpagatul pe jos și ridica amândouă mâinile, imitându-l pe Jimmy Cliff în *The Harder They Come*. Probabil că își supunea fofoloanca la tot felul de chinuri. Plângărețului îi plăcea să i-o tragă și ei.

După ce își termina dansul, își lua iar chiloții și venea în separeul meu. Io am o regulă cu femeile. Dacă ai țâțe mai faine și corp mai sexy ca nevastă-mea, atunci mă ocup de tine. Altfel dă-te dracu' de-aicea. Deja-s zece ani și tot n-am întâlnit femeia aia. Mi-a luat o grămadă s-o găsesc pe Winifred, o femeie care să nască genu' de băiat pe care mi l-aș dori ca fiu, pentru că un bărbat nu-și poate permite să împrăștie sământă aiurea, peste tot. Săptămâna trecută, Plângărețul a venit pe la mine cu un fiu de la o femeie din Junglă, nici măcar nu-și mai amintea cum o cheamă exact. Băiatu' era sau retardat, sau începuse să fumeze iarbă mult prea devreme, bălea și gâfâia ca un câine mare. În Jamaica trebuie să fii sigur că te înmulțești cum trebe. O femeie drăguță, cafeniu-deschis și nu prea uscată, să-i dea copilului suficient lapte și păr frumos.

— Vrei să ne-ncoțopenim?

— Tai-o de-aci, parașuto. N-ai bunghit c-a venit omu' cel mare?

— Duamne, ai aozit, nu? Și Plângărețu' un'e-i?

— Da ce-s io, paznicu' lui?

Ea nu răspunde, pleacă pur și simplu, scoțându-și chiloții din cur. Sunt sigur că maică-sa a scăpat-o în cap cân' era mică.

De două ori. Dacă e ceva ce nu suport, ăștia sunt oamenii care vorbesc prost. Mai rău, dacă știu să vorbească și altfel. Maică-mea m-a ținut până la liceu. N-am învățat nimic, da' am ascultat o grămadă. Am ascultat la televizor, la Bill Mason și *Visând la Jeannie*[10] și la serialul radio de pe Real Jamaica Radio de la 10 dimineața, chiar dacă asta era o chestie de femei. Și ascultam politicieni, nu când vorbeau cu mine de parcă io eram un negrotei înapoiat din ghetou, ci cân' vorbeau între ei sau cu albii din America. Săptămâna trecută fi-meu zice, *Tati, vruseși să-mi zâci ceva? Că io acu' mă reped pân' la hogeac, pricepi?* și io l-am pălmuit pe amărâtu' ăla mic că era cât pe ce să plângă. Nu vorbi cu mine de parcă te-ai născut la coada vacii, i-am zis.

Băiatu' ăla afurisit se uită la mine de parcă i-aș datora ceva. Asta e problema cu băieții ăștia ska, ei nu erau prin zonă cân' a căzut Balaclava în 1966, da' eu m-am săturat să vorbesc de asta. Toți vorbesc de parcă nu știu altceva decât ghetou', mai ales el. L-am văzut acu' câțiva ani la televizor și în viața mea nu mi-a fost așa rușine. Deci ai atâția bani, atâtea discuri de aur și urme de ruj pe sculă de la tot felu' de femei albe, și așa știi tu să vorbești? *Dacă viața mea-i numa' păntru mine, nu-m' trăbă?* Atunci dă-o-ncoa, pămpălăule, vin io imediat să ți-o iau.

Da' Plângărețul e altfel. În prima zi în care a ieșit de la închisoare – și nu era o zi prea bună de ieșit, că era drept în mijlocu' războiului –, omu' avea o umflătură mare în buzunarul de la spate. Cân' o scoate afară era atâta cerneală roșie, până și pe copertă, că l-am întrebat dacă nu cumva sângerează la cur. S-a dovedit că era cerneala roșie de la singuru' stilou pe care l-a putut șterpeli în închisoare. L-am întrebat dac-a mai scris vreo carte în închisoare. Nu, prietene, zice el. Bertrand Russell e cel mai tare dintre toți, frățioare, io nu pot să scriu mai bine ca el. Bertrand Russell e o carte pe care io încă n-am citit-o. Plângărețul îmi zice cum mulțumită lu' Bertrand Russell el nu mai crede în Dumnezeu și io am unele probleme cu asta.

Așteptându-l pe Plângărețul. Ăsta ar fi un titlu de melodie, chiar un hit. I-am zis săptămâna trecută, și lui și tinerilor Bum-Bum, Demus și Heckle, că fiecare bărbat jamaican e un bărbat care își caută tatăl și dacă nu are unu' în dotare, găsește altul. De asta Papa-Lo își zice Papa-Lo, da' el nu mai poate să fie tată la nimic. Plângărețul zice că omu' s-a înmuiat, da' io i-am zis nu-i așa, prostule, uită-te mai bine. Omu' a ajuns la vârsta la care persoana din oglindă e un bătrân care nu mai arată ca el, și are abia 39 de ani. Da' aici asta e mult, când ajungi până aici problema e că nu mai știi ce să faci. Așa că începe să se poarte ca și cum nu-i mai place lumea creată și cu contribuția lui. Nu poți să te joci de-a Dumnezeu și să zici păi mie nu-mi mai place omul, așa că curățați-mi frumos terenul cu un potop, ca s-o iau de la capăt. Papa-Lo începe să gândească prea profund și începe să creadă că ar trebui să fie mai mult decât e. E cel mai rău tip de neghiob, neghiobul care începe să creadă că situația se poate îmbunătăți. O să fie mai bine, da' nu în modul în care crede el. Deja columbienii au început să vorbească cu mine, s-au săturat de cubanezii ăia nebuni care trag prea mult pe nas ceea ce-ar trebui doar să vândă și de bahamezii care nu mai sunt buni de nimic după ce-au învățat să fumeze la lingură. Prima oară cân' m-au întrebat dacă vreau să testez marfa le-am zis, nu, *hermano*, da' Plângărețul a zis da. *Frățioare, cocaina a fost singura chestie cu care-am putut io să mă fut în închisoare*, îmi zice el, știind că nici un om din ghetou n-ar îndrăzni să vină la el și să-l facă bulangiu din cauza asta. Bărbatul ăla încă îi mai trimite scrisori din închisoare.

Oamenii au început să creadă că Papa-Lo s-a înmuiat, chiar și oameni care n-ar trebui să facă asta, că nu-i mai pasă să se ocupe de treburile partidului. Că îi scapă lucrurile din mână și o să-i lase pe oamenii PNP-ului să intre pe teritoriu și că Jungla și Rema, care sunt mereu disponibile, o să-și înălbească tricourile lor verzi și o să le vopsească portocaliu. El nu s-a înmuiat,

gândește profund, da' politicienii nu-l plătesc să facă asta. Politicienii răsar la est și apun la vest și tu nu poți să-i schimbi cu absolut nimic. Aicea e punctul în care o luăm pe drumuri diferite. El vrea să-i uite. Eu vreau să-i folosesc. Ei cred că lui nu-i mai pasă de oameni, da' problema e că lui începe să-i pese prea mult și deja îl trage și pe Cântăreț în asta.

Anul trecut m-au sunat pe mine prima oară. M-au chemat la o întâlnire în Green Bay și prima mea întrebare a fost unde e Papa? Cel negru (aproape toți îs albi, cafenii sau roșcați) a zis *Ajunge cu Papa, vremea lu' Papa a trecut, acu' e vremea dă oameni noi*, vorbea de parcă făcea pe ghetoistu' la Camera Ascunsă. La un moment dat pămpălău' ăla de Louis Johnson a ținut o foaie cu susul în jos, vo tâmpenie despre cine știe ce recepție a ambasadorului cu antetul ambasadei, și s-a prefăcut că e vreun memorandum pe care l-a citit zâmbind celorlalți, ca și cum ar fi confirmat nu știu ce tâmpenii le spusese el despre mine. Lu' Papa nu-i pasă de societatea înaltă, da' ce nu înțeleg bulangiii ăștia nenorociți și retardați e că nici mie nu-mi pasă. Medellín așteaptă pe fir.

Așa că l-am lăsat pe escrocul de Louis să mă amăgească cu escrocheria lui. L-am ascultat cum îmi povestea zâmbind că ei nu cred că pot să aibă încredere în mine și m-am prefăcut că nu înțeleg când mi-au zis dă-ne un semn, de parcă eram în Biblie. Am făcut pe prostu' până când mi-au zis pe șleau ce vor. Louis Johnson e singurul om de la ambasadă cu care mă întâlnesc. El ține legătura cu oamenii negri. Înalt, păr castaniu, ochelari negri care-i ascund ochii. Eu îi zic că acum e în Copenhaga, cunoscută și ca buzunaru' meu, și dacă am chef pot să fac ce vreau eu cu ce-i în buzunaru' meu. Îmi ridic cămașa și îi spun povestea lui 1966. Partea stângă a pieptului, glonț aproape de inimă. Partea dreaptă a gâtului, glonț care intră și iese. Umărul drept, rană superficială. Coapsa stângă, glonț ricoșat din os. Cutia toracică, glonț care zguduie oasele. Nu-i zic că sunt pe

punctul de a instala un om în Miami și unul în New York. Nu-i zic că *yo tengo suficiente español para conocer que eres la más gran broma en Sud-américa*. Vorbesc cu el prost, ca un negrotei, și pun întrebări tâmpite de genu', deci în America toată lumea are pistoale? Cu ce trage americanii? De ce nu transferați pe Dirty Harry la filiala din Jamaica? hee hee hee.

Și ei îmi dau vestea, că Cântărețul îi dă bani lui Papa-Lo și că ei doi au gânduri mari, se gândesc să găsească un mod prin care să elimine nevoia de oameni ca ei. Eu mă prefac că Papa-Lo nu mi-a spus deja asta ultima oară cân' a omorât un băiat în Junglă și i-a părut rău când a văzut că băiatul mergea spre liceu. Și le zic politicienilor și americanilor sigur, ca să demonstrez că eu sunt șeful șefilor o să fac ce trebe făcut. Omu' zice să fim bine înțeleși, guvernul Statelor Unite nu susține sau tolerează nici o acțiune ilegală sau perturbatoare de nici un tip pe teritoriile suverane ale vecinilor lui. Se poartă toți de parcă io n-aș ști că ei deja plănuiesc o dublă trădare, că deja caută în echipa mea cu cine să se întâlnească singuri, ca Nicodim noaptea, și să-i spună să se ocupe de mine imediat ce eu mă achit de promisiune. Așa că îl aștept aici pe Plângărețul, să discutăm lucruri despre care doar eu și cu el putem discuta, pentru că mâine eu o să mă ocup de câțiva oameni. Și a doua zi o să mă ocup de lumea întreagă.

---

[10] *I Dream of Jeannie*, serial fantasy american de la sfârșitul anilor '60

NINA BURGESS

Șaptesprezece autobuze. Zece microbuze, inclusiv unul care se numește Revlon Flex și care a trecut deja de două ori. Douăzeci și unu de taxiuri. Trei sute șaptezeci și șase de mașini, cred. Și omul n-a ieșit nici măcar o dată din casă. Nici măcar să ia puțin aer, nici măcar să se asigure că paznicii își fac treaba. Nici măcar să-i spună soarelui pe curând, frățioare, io am niște treburi importante de făcut acu'. Bărbatul cu scuterul verde-limetă a venit iar seara și ei l-au trimis iar la plimbare, dar nu înainte ca el să se dea jos și să discute cu bărbatul de la poartă timp de două minute și șaptesprezece secunde. L-am cronometrat. Ceasul lui Danny încă funcționează, dar abia la un prânz de la Terranova, când am dat peste o fostă colegă cu sânii lăsați ca o capră obosită, dar tot o japiță încrezută și acum, mi-am dat seama că Timex e aceeași marcă *pe care taică-meu i-a dat-o lui Hortense săptămâna trecută pentru cincisprezece ani de muncă meritorie în casa noastră*. Japița îmi zicea că sunt săracă. Aș fi vrut să-i zic ce fericită trebuia să fie acum când se căsătorise și nu mai trebuia să-și bată capul să fie atrăgătoare, dar am zâmbit și i-am zis sper că băiețelul tău știe să înoate, pentru că tocmai l-am văzut alergând spre piscină.

Mi-aș dori să se inventeze telefoane pe care să le poți lua cu tine, că aș fi sunat-o pe Kimmy s-o întreb dacă s-a dus să-i vadă pe sărmanii ei părinți și ce facem cu plecatul din țara asta înainte să se întâmple ceva și mai rău. Cum o știu eu pe Kimmy, probabil că a apărut în cele din urmă cu tricoul ei cu Ganja University și blugi, ăia joși până la jumătatea fundului, zicându-

i lui Mami surioară și spunându-le că ăsta era planul sistemului de căcat al Babilonului, și că nu pe hoți ar trebui să fie ei furioși, ci pe sistemul de căcat care i-a furat pe aceștia mai întâi. Așa se vorbește la locul de întâlnire al celor Douăsprezece Triburi[11] din cartierul ăla dezordonat numit West King House, de lângă casa reprezentantului Reginei. Trebuie neapărat să devin mai bună la sarcasm. Poate că sunt eu snoabă, dar cel puțin nu sunt o ipocrită, continui să ard gazul degeaba acum când nu mai am nimic de făcut, după ce visul vieții mele de a mă fute și de a procrea pentru Che Guevara mi-a explodat în față. Și nici nu-mi petrec timpul cu oamenii bogați din West Kings House care nu se spală pe cap și își spun „mandea" ca să-și supere părinții, când toată lumea știe că peste doi ani o să se ducă direct să preia compania de transport a tatălui lor și o să se însoare cu orice târfă siriană care tocmai a câștigat Miss Jamaica.

Mașina trei sute șaizeci și șapte, șaizeci și opt, șaizeci și nouă, șaptezeci. Șaptezeci și unu, șaptezeci și doi. Trebuie să mă duc acasă. Dar stau aici, îl aștept pe el. Ai simțit vreodată că acasă e singurul loc în care nu te mai poți întoarce? E ca și cum, când te-ai dat jos din pat și te-ai pieptănat, ți-ai jurat ție însăți că în seara asta, când mă întorc, o să fiu o femeie diferită, într-un alt loc. Și acum nu mai poți să te întorci, deoarece casa așteaptă ceva de la tine. Oprește un autobuz. Îi fac semn cu mâna, încerc să-i spun șoferului că nu vreau să urc. Dar autobuzul continuă să stea la pândă, mă așteaptă. Mă dau în spate și mă uit de-a lungul străzii, prefăcându-mă că în autobuz nu sunt oameni care blestemă că trebuie să ajungă acasă, unde au o grămadă de plozi de hrănit, așa că de ce nu se suie în autobuz femeia aia afurisită. Mă îndepărtez, suficient de mult pentru ca autobuzul să pornească, dar mă întorc imediat în stație, înainte ca praful să se așeze iar.

De vizavi se strecoară spre mine basul. Sună de parcă omul

de acolo ar fi cântat toată ziua același cântec. Sună de parcă ar fi încă un cântec despre mine, dar probabil că acum există două duzini de femei în Jamaica și încă două mii în lume care se gândesc la același lucru de fiecare dată când aud la radio un cântec de-al lui. Dar „Petrecăreții de la miezul nopții“ e despre mine. Așa că într-o zi o să-i spun lui Kimmy și atunci ea o să știe, nu-i așa, că dacă ea e cea mai drăguță asta nu înseamnă că îi ia ea pe toți. O mașină de poliție albă, cu dungi albastre care o înconjoară complet, e parcată lângă poartă. Nici n-am văzut când a venit. Poliția jamaicană are obiceiul să folosească sirena mereu, ca să elibereze strada de oameni și să ajungă mai repede la Kentucky Fried Chicken. Eu n-am avut niciodată de-a face cu poliția. Asta nu e adevărat.

A existat o singură dată când m-am dus cu autobuzul 83 în Spanish Town pentru un interviu, pentru că asta a însemnat 1976, îți luai ce slujbă găseai, și asta era o companie de bauxită, când trei mașini de poliție ne-au depășit cu sirenele și l-au obligat pe șofer să oprească chiar acolo, pe autostradă. *Thoată lumea să hevacueze ve-HI-colul chiar în acest moment*, a zis primul polițist. Chiar acolo, pe autostradă. Doar un drum subțire, cu mlaștină de-o parte și de alta, și a trebuit să coborâm toți. Majoritatea femeilor au început să blesteme că trebuie să ajungă la muncă la timp, majoritatea bărbaților au rămas tăcuți, pentru că polițiștii se gândeau de două ori înainte să tragă doar la femei. *Fhacem o verificare a h’actelor de identitate*, a spus polițistul. *Vom proceda la h’obținerea numelor voast’e*.

— Ție cum îț’ zice, scumpo?

— Poftim?

— Tu, asta care te dai șmecheroasă. Cum te cheamă?

— Burgess, Nina Burgess.

— Bond, James Bond. Parc-ai fi dintr-un film. Ai vo armă ascunsă pe-acolo-șa, pe dedesubt? Cre’ c-o să trebuiască să te caut.

— Cre’ c-o să trebuiască să strig viol.

— Și cui mama naibii o să-i pese, hm?

M-a trimis lângă celelalte femei, în timp ce alt polițist lovea cu patul pistolului un bărbat care începuse să vorbească de drepturi egale și justiție. Să vă zic un secret despre poliție pe care nici un jamaican n-o să-l zică cu voce tare, adică nici un jamaican care a avut vreodată de-a face cu vreunul din nemernicii ăștia. De fiecare dată când unul din ei e împușcat, și sunt împușcați o grămadă, o parte din mine, partea de dinaintea cafelei de dimineață, zâmbește un pic. Încerc să mă dezbar de gândurile ăstea. Mă întreb dacă paznicul de la poartă îi spune polițistului, chiar în clipa asta, că eu am stat toată ziua în stația de autobuz și am supravegheat casa aia. Dar în loc de asta cineva zice ceva și polițistul cel gras, întotdeauna e un polițist gras, râde și râsul lui se aude până aici, vizavi. Pleacă spre mașina lui, dar cineva dinăuntru strigă la el. Știu că ești tu, sigur ești tu. O mașină se apropie pe partea mea de stradă, la cât, treizeci de metri? Pot să trec prin fața ei fără să mă lovească și știu că ești tu, pur și simplu știu asta, mașina e acum la cât, zece metri? Aleargă, aleargă chiar acum, nu claxona la mine, boule, ești surd ca nenorocita de maică-ta, sunt pe banda din mijloc, prea multe mașini trec pe partea cealaltă a străzii și eu la mijloc, abandonată ca Ben Gunn, aș vrea doar să mă vezi, ești tu, sigur ești tu, trebuie să fii tu, îți amintești de mine, „Petrecăreții de la miezul nopții“ e despre mine, chiar dacă era trecut de miezul nopții și poate că tu nu știi cum arăt eu ziua, vreau o simplă favoare, am doar nevoie de puțin ajutor, l-au jefuit pe taică-meu și au violat-o pe maică-mea. Nu, n-au violat-o, nu, nu știu asta, dar povestea pare mai imperioasă dacă fofoloanca unei bătrâne are de suferit și eu știu că ești tu, polițistul așteaptă, bun, bun, minunat – e bine, o să iasă afară – nu ești tu. Un alt paznic iese în fugă ca să-i spună ceva și nenorocitul ăla de polițist gras râde iar și se introduce în

mașină. Eu sunt blocată la mijloc, mașinile gonesc pe lângă mine și îmi ridică fusta.

— Bună, am venit să-l văd pe...

— Nu se fac vizite. Vizitarea organizată a casei se reia săptămâna viitoare.

— Nu, nu înțelegi. N-am venit pentru vizita organizată, am venit să-l văd pe... Mă așteaptă.

— Doamnă, nu intră nimeni afară de rudele apropiate și trupa. Ești soția lui?

— Ce? Bineînțeles că nu. Ce fel de întrebare...

— Nu cânți la nici un instrument?

— Nu înțeleg ce legătură are asta, spune-i doar că Nina Burgess a venit să-l vadă și că e ceva urgent.

— Doamnă, poa' să te cheme și Scooby Doo, nu intră nimeni aicea.

— Dar, dar... eu...

— Doamnă, îndepărtează-te dă poartă.

— Io-s borțoasă. Și e plodu' lui. Tre' s' s-ocupe de el.

Paznicul s-a uitat la mine pentru prima oară în ziua aia. Am crezut că o să mă recunoască, până când mi-am dat seama că într-adevăr mă vedea pentru prima oară. M-a privit din cap până-n picioare, poate vrând să vadă de ce tip de femeie are nevoie o vedetă ca el ca să procreeze.

— Știi câte femei au venit aicea de luni încoace, zicând exact aceeași chestie pe care-o zici tu? Unele din ele au și burtă, ca să mă convingă. Io zic fără vizite, doar familia și trupa. Vino săptămâna viitoare, îs sigur că copilu' n-o să fugă la Miami până atuncea. Dacă mai pot să...

— Eddie, taci dracu' din gură și păzește poarta aia.

— Păi da' femeia nu vrea să miște.

— Atunci mișc-o tu.

Mă dau rapid înapoi. Nu vreau să mă atingă nici unul dintre acești bărbați. De fiecare dată te prind mai întâi de fund sau de

șliț. În spatele meu oprește o mașină și din ea coboară un alb. Pentru o fracțiune de secundă îmi vine să strig Danny, dar bărbatul ăsta e doar alb. Are păru' lung și castaniu și o mică bărbuță, așa cum îmi plăcea mie, dar lui Danny nu. Tricou galben simplu și strâmt, blugi evazați albaștri. Poate din cauza caniculei îți poți da seama că (1) e american și (2) americanii urăsc chiloții mai mult decât urăsc americancele sutienul.

— La naiba. Ia uite, Taffie, a apărut Isus.

— Ce? Da' io încă nu m-am pocăit.

Albul nu pare să fi prins gluma. Eu mă dau la o parte, poate prea ostentativ.

— Hei, prietene, sunt Alex Pierce de la *Rolling Stone*.

— Așteaptă acilea, Isus cu blugii strâmți, Iehova știe că minți? Au venit deja doi oameni de la Rolling Stones pe-aci, unu' Keith și unu' Mick, și nici unu' nu semăna cu tine.

— Da' toți seamănă-ntre ei, Eddie.

— Așa e. Așa e.

— Eu sunt de la revista *Rolling Stone*. Am vorbit la telefon.

— Cu mine n-ai vorbit la telefon.

— Vreau să zic, cu cineva de la birou. Secretara lui sau ceva, nu știu. Sunt de la revistă! Din SUA! Noi scriem despre toți, de la Led Zeppelin la Elton John. Nu înțeleg, secretara a zis să vin pe 3 decembrie la ora 6 după-amiaza, când repetițiile sunt întrerupte, și am venit.

— Șefu', nu-mi zi mie sexetară.

— Dar...

— Uite ce e, avem ordine stricte. Nu intră și nu iese nimenea afar' de familie și trupă.

— Ah. De ce are toată lumea arme automate? Voi sunteți de la poliție? Nu semeni cu paznicul de ultima dată când am fost aici.

— Asta nu-i treaba ta, îndepărtează-te de poartă acu'.

— Eddie, tot îți mai face probleme omu' ăla de la poartă?

— Zice că revista lui scrie de lesbiene și Elton John.

— Nu, Led Zeppelin și...

— Zi-i să plece.

— Hai să procedăm mai simplu.

Albul își scoate portofelul – nu-mi trebuie decât zece minute, zice el. Americanii ăștia afurisiți, întotdeauna cred că noi suntem ca ei și că toată lumea e de vânzare. Măcar o dată, mă bucur că paznicul e așa de mizerabil. Dar se uită la bani, se uită la ei îndelung. N-ai cum să te opui banilor americani, faptului că bucata aia de hârtie e mai valoroasă decât tot ce ai tu în geantă. Că dacă scoți una din ele schimbi comportamentul unei săli întregi. Nu pare deloc normal, o bucată de hârtie fără alte culori în afară de verde. Dumnezeu știe că banii frumoși nu sunt singurele lucruri frumoase lipsite de valoare. Paznicul se mai uită o dată lung la teancul de bancnote și pornește spre intrarea casei.

Chicotesc. Când nu poți lupta cu ispita fugi, zic eu. Albul se uită la mine, enervat, și eu chicotesc iar. Asta nu se întâmplă prea des, ca un jamaican să nu înceapă cu da domnu', așa fac cum ziceți 'mneavoastră, de fiecare dată când vede un alb. Danny era îngrozit de chestia asta. Până când a început să-i placă. Asta chiar e o chestie, ca pielea albă să devină pașaportul suprem. Am fost puțin surprinsă cât de plăcut a fost, când eu și albul am fost ținuți amândoi la ușă ca niște cerșetori. La același nivel, cel puțin în privința asta. Ai crede că n-am fost în viața mea în compania albilor, sau măcar a sirienilor care cred că sunt albi.

— Ai venit tocmai din America să scrii un articol despre Cântăreț?

— Păi, da. Acum e cel mai important subiect. La concertul ăsta o să vină atâtea vedete de zici că e Woodstock.

— Ah.

— Woodstock a fost un...

— Știu ce a fost Woodstock.

— Ah. Păi, anul ăsta Jamaica e peste tot la știri. Și concertul ăsta. *New York Times* tocmai a publicat un articol că s-a tras în liderul opoziției jamaicane. Și de la biroul prim-ministrului, nu mai puțin.

— Serios? Asta ar fi ceva nou pentru prim-ministru, pentru că opoziția n-ar avea ce să caute în biroul lui. Care e și în centru. Chiar pe strada asta. Nu trage nimeni cu pistolul aici.

— Nu asta voia să spună articolul.

— Păi atunci cre' că e adevărat. Probabil că dacă scrii căcaturi, atunci tre' să crezi toate căcaturile pe care le citești.

— Ei, hai, nu mă lua la-mpins vagoane așa. Nu e ca și cum aș fi un amărât de turist. Eu cunosc adevărata Jamaica.

— Bravo ție. Eu am trăit aici toată viața și încă n-am descoperit adevărata Jamaica.

Plec, dar albul vine după mine. E o singură stație de autobuz, mă gândesc. Poate că deja Kimmy și-a vizitat naibii părinții, care au fost jefuiți și mama ei posibil violată. Dar imediat ce ajung pe partea cealaltă a străzii îmi vine să rămân. Nu știu. Știu că n-am la ce să mă duc acasă, dar asta nu diferă cu nimic de alte zile. Nu trebuie decât să-mi amintesc un titlu despre vreo familie împușcată, buletinul despre interdicția pe timpul nopții, știrile despre vreo fameie violată sau cum avansează infracționalitatea spre centru ca un val, și mă cuprinde o frică paralizantă. Sau de maică-mea și taică-meu care încearcă să se poarte ca și cum pistolarii nu au luat ceva care a existat întotdeauna între ei doi și doar între ei. În toată ziua aia în care am stat cu ei nu s-au atins nici măcar o dată.

Albul ia primul autobuz care vine. Eu nu, și îmi spun că asta e din cauză că nu vreau să fiu în același autobuz cu el. Dar știu că o să-l pierd și pe următorul. Și pe cel de după el.

[11] „Twelve Tribes“, în original, grup religios rastafarian din Jamaica

DEMUS

Cineva tre’ să mă asculte și ai putea să fii tu ăla. Undeva, cumva, cineva o să-i judece pe cei vii și pe cei morți[12]. Cineva o să scrie despre judecata celor buni și a celor răi, pentru că eu sunt un om bolnav și un om rău, cel mai rău și mai bolnav care a existat vodată. Cineva, poate peste 40 de ani, când Dumnezeu o să vină după noi toți și n-o să lase pe nici unu’. Cineva o să scrie despre asta, o să stea la masă duminică după-amiaza, în timp ce podeaua scârțâie și frigideru’ zumzăie, da’ în juru’ lui n-o să fie nici o nălucă, cum sunt în juru’ meu tot timpu’, și o să scrie povestea mea. Și n-o să știe ce să scrie sau cum să scrie, pentru că el n-a trăit-o și nici nu știe cum miroase corditul sau ce gust are sângele când se încăpățânează să-ți rămână în gură, indiferent cât scuipi tu. N-a simțit niciodată asta în picătura aia. Nici o nălucă de indian nu se duce vodată cu el la culcare și nu-l amăgește cu un vis erotic, în timp ce îi suge viața prin gură, chiar dacă io încleștez dinții și scrâșnesc din ei, și cân’ mă trezesc am toată fața acoperită cu bale groase, de parcă cineva m-ar fi băgat în Jell-O și m-ar fi pus în frigider. Ioan Botezătorul i-a văzut cum vin. Acum cei răi fug.

Așa a-nceput.

Într-o zi, io eram în Junglă, în fața casei la cișmea, ca să apuc să mă spăl dimneața devreme pentru că omu’ nu poate să pută dacă se duce să-și caute de lucru. Eram în curtea din spate, că e o singură cișmea în spatele blocului, și încercam să mă spăl cu apă și săpun, cân’ dă buzna poliția pentru că o femeie, nu-ș’ ce femeie de la biserică zisese că ea vroia doar să laude numele

lu’ Isus, domnule polițist, cân’ un băiat împuțit din Jungă a sărit pe mine și m-a violat, domnule polițist. Tu, ăla care te joci cu puța ca un pervers, ia vino-ncoa imediat! Io încerc să discut cu polițistu’, că Dumnezeul Rastafari zice că tre’ să discutăm cu dușmanul și io zic, domnule polițist nu vedeț’ că io mă spăl cum se spală omu’, și el vine și mă sărută apăsat pe gură cu patu’ puștii. Nu-mi vorbi mie porcării, nemernicule, zice el. Te jucai singur, ți-o frecai ca un nenorocit de sodomit. Apoi zice tu ai violat-o pe femeia de la biserică, pe North Street? Și io zic ce? Nu, prietene, io n-am violat femeia, de ce dacă am o grămadă de iubite, da’ el mă pălmuiește de parc-aș fi femeie și zice ieși afară din curte. Io zic domnu’ polițist lasă-mă să mă clătesc sau măcar să-mi iau chiloții, omule, și aud un clinchet. Mișcă, pămpălăule, zice el, așa că io ies afară unde-s aliniați încă șapte bărbați și oamenii se uită, unii mă văd și întorc privirea și alții se uită, iar io n-am cu ce să mă ascund în afară de clăbucii de săpun. L-ai prins înainte să spele probele, zice alt polițist.

Polițiștii, io număr șase bucăți, zic unu’ din voi e un violator ticălos, care violează femei care se întorc de la biserică, unde l-au lăudat pe Domnul. Și pentru că toți sunteți băieți de ghetou ticăloși nici măcar nu mai vă zic ca făptașu’ vinovat să iasă în față. Noi nu știm ce să facem, pentru că dacă vreunu’ dintre noi e făcut violator poliția o să-l împuște-nainte să ajungă la închisoare. Așa că primu’ polițist, care vorbește întruna, zice, da’ știm cum să vă prindem. Toți culcat la pământ, acu’! Noi suntem zăpăciți și ne uităm în jur, io mă uit la bulele de săpun care pocnesc una câte una, lăsând să mi se vadă chestia. Polițistu’ trage două focuri în aer și zice la pământ acu’! Așa că ne aruncăm. Ăsta îi cere altui polițist un foc și prinde un ziar care se rostogolește pe stradă. Ascultați aicea ce vă zic io să faceți, zice el. Trebe să futeți pământu’ ca lumea. Unu’ din noi râde, pentru că totu’ devine un film de comedie, și polițistu’ îi trage două șuturi în coaste. Am zis să futeț’ pământu’, zice

polițistul. Așa că noi călărim pământu', și-l călărim iar când el zice continuați. Pământu' e tare și are pietricele, cioburi și murdărie, șoldurile mele se izbesc de el și pielea începe să mi se zgârie și mă opresc. Cine ți-a zis să te oprești, zice polițistu' și aprinde ziarul. Fute, fute, fute, asta ț-am zis să fuți, strigă polițistu' și-mi bagă ziaru' aprins în fund. Io țip și el îmi zice că-s o fetiță. Ți-am zis să fuți, zice el. Apoi arde alt băiat și încă unu', și futem toți pământu'.

Apoi polițistu' se duce mai încolo și zice tu nu știi să fuți, du-te acasă. Nici tu nu știi să fuți, pleacă. Tu parcă știi să fuți, rămâi. Tu pleacă, tu pleacă. Stai așa, stai așa puțin, tu te miști de parc-ai fi tu ăla care-i futut. Dispari, bulangiule, și tu, tu mai bine rămâi. Ăsta eram io. Ne înșfacă pe trei dintre noi și ne aruncă în spatele dubei, io tot gol. Cer o cămașă și polițistu' zice, da, omule, o să-ți găsim niște chiloți. Un polițist îmi zice că femeia mea a venit cu pantaloni și cămașă. Da' arătau prea bine pentru niște haine de ghetou așa că le-au păstrat ei, zice el. Apoi un polițist o pălmuiește și zice ai și tu puțină ambiție și nu ți-o mai trage cu oameni din ghetou. Stăm în închisoare o săptămână până să ne dea drumu'. Mă lovesc cu picioarele în față, mă bat cu pulanu', mă pocnesc în boașe, mă bat cu un bici cu multe cozi la care ei îi zic bukra massa și îi rup mâna dreaptă fratelui meu. Asta a fost prima zi, în care încă aveau chef să se poarte frumos cu noi. În tot timpu' ăsta io-s tot gol, și ei se iau de goliciunea mea și fac mișto.

Și iată ce se întâmplă în a șaptea zi. Femeia se răzgândește, zice că un om din Trench Town a violat-o și nu vrea să fie acuzat nimenea, așa că ne dă drumu'. În închisoare n-a vorbit nimeni cu mine și poliția n-a spus niciodată că-i pare rău. Așa că prima dată când io-s înapoi în Copenhaga și apare un polițist care trage cu revolveru' și zice că menține ordinea, io sigur o să fiu înarmat. Ce nu știau ei e că în ghetou io am învățat să trag bine, ca un soldat din *Duzina de ticăloși*. M-am uitat la filmu'

ăla, m-am uitat iar și m-am tot uitat. La momentu' la care poliția renunță și fuge din Junglă, io împușc doi dintre ei, unu' în cap și altu' în coaie, pentru că vreau să trăiască tot restu' vieții fără să mai poată să facă nimic cu scula.

Și iată ce se întâmplă. Fratele Cântărețului, nu ăla, ălălalt, trimite vorbă că tre' să mergem acasă la Cântăreț. Asta nu era în regulă. Rastafarianu' ajunsese acu' în centru și doar anumiți oameni erau invitați, toți oameni importanți sau traficanți. Da' asta nu venea de la rastafarian, ci de la fratele lui, care îl invitase pe Heckle și Heckle zisese că are nevoie de cinci sau șase oameni să meargă cu el. Casa Cântărețului era cea mai mare casă ce-o văzusem eu cândva. Io fug și ating peretele, doar ca să pot zice că l-am atins. Atâtea lucruri au fost prima oară în călătoria aia că nici nu-mi mai amintesc multe din ele. Prima oară când am mers în centru. Prima oară cân' am ajuns pe Hope Road. Prima oară cân' am văzut atâtea femei în haine frumoase care mergeau peste tot pe stradă. Prima oară cân' am văzut casa Cântărețului. Prima oară cân' am văzut femeie albă care arăta ca rasta. Prima oară cân' am văzut cum trăiesc oamenii care au lucruri. Da' Cântărețul nu era acolo, doar fratele și o grămadă de oameni pe care io nu-i mai văzusem, chiar și albi. Ăsta zice pe șleau. Cursele de cai e ceva important în Jamaica, toată lumea știe asta. Lucrurile tre' să meargă așa. Jocheul campion poate să câștige sau poate nu, da' dacă pariezi împotriva lui, cu miză mare și el pierde, ăștia-s mai mulți bani decât ai visat tu vreodată, chiar dacă visezi de două ori. Bani destui ca fiecare om din ghetou să-i cumpere femeii lui o saltea ca lumea Posturepedic de la Sealy.

Mie nu-mi pasă de saltea. Io vreau doar să fac baie în casă, nu afară, și vreau să văd Statuia Libertății și blugi Lee, nu blugi de-ăia tâmpiți pe care un borfaș coase o etichetă Lee. Nu, nu asta vreau io. Vreau bani destui ca să nu mai vreau bani. Să fac baie afară că așa am io chef. Să zic saltele Sealy îs un căcat, ce,

n-aveți mai bune? Să mă uit la America și să nu mă duc, da' să fac America să știe că io pot să mă duc când vreau. Pentru că m-am săturat de oameni care trăiesc de parcă ar putea arunca bani la gunoi și care se uită la mine ca la un animal. Vreau bani destui ca atunci când îi omor să mă doară-n cur, pentru că io am bani. Îl răpim pe jocheu, discutăm cu el și gata, zice fratele.

Ziua de curse era sâmbătă. Marți, Heckle ne duce cu mașina, pe mine și încă doi oameni, la hipodromul Caymanas Park. Imediat ce jocheu' campion termină antrenamentu' și o ia spre mașină, ne repezim la el, îi punem un sac în cap, îl băgăm în mașină și pornim. Îl ducem într-un depozit vechi din centru pe care nu-l mai folosește nimeni. Heckle îi bagă jocheului pistolu' în gură, atât de tare că ăsta se îneacă.

— Băi pămpălăule, zice el, uite ce faci tu sâmbătă.

Jocheu' pierde ălea trei curse. Apoi urcă repede într-un avion de Miami și dispare ca prin minune. Da' apoi mai dispar și alți oameni. Cei patru bărbați care se duc să primească banii în Caymanas Park, inclusiv fratele. Așa că io, Heckle și destui alții rămânem cu nimica. Absolut nimic. Mie mi să pare că-s foarte supărat, până îl văd pe fratele meu cum strânge o sticlă de Horlicks așa de tare că o sparge și tre' să-i coasă mâna. Sâmbătă ne ducem acasă la Cântăreț, pentru că cineva trebuia să ne dea ce ni se cuvenea, la naiba. Da' Cântărețul era în turneu. A doua oară când s-au dus oamenii acasă la Cântăreț am auzit că era acolo, da' se întâlnise deja cu unu' din Junglă. Mie și lu' Heckle nu ne-a zis nimeni asta. Omu' ne pungășea iar. Nimeni n-a băgat de seamă când io și cu Heckle l-am făcut să dispară pe unu' din băieții ăia. Da' acu' părea că unii oameni primesc bani, numa' noi nu primeam partea noastră. N-ar fi trebuit să-i zic nimic la femeia mea, că acu' ajunsesem alt lucru care-o trăgea pe ea în jos. Cân' mă gândesc la fratele care-a tăiat-o afară cu banii îmi vine să ard până la temelii toată casa

aia din Hope Road. Așa fac ei, așa fac unii ca alții să rămână săraci.

Când Josey Wales a dat de mine prima oară, m-a întrebat dacă știu să folosesc pistolu'. Io am râs. Io folosesc pistolu' mai bine decât își folosește scula Joe Grind, îi zic io. El mă întreabă dacă am vo problemă să împușc un băiat. Io-i zic că nu, da' împușc doar polițai din Babilon sau oameni care m-au pungășit. Am împușcat trei și nu mă mai opresc pân' la zece. El zice de ce zece și io zic pentru că zece pare un număr care chiar și lu' Dumnezeu i s-ar părea țapăn. El zice curând, cât de curând îți dau io polițai așa cum dau șobolani la șarpe. Io-i zic că mă doare picioru' de cân' am fost la închisoare și că de un an mă tot doare deja. Prietenu' lui, Plângărețul, zice păi de asta pot io să te vindec pe loc. După prima oară mi-a trecut așa de repede că de atunci încolo îl rugam aproape ca o fetiță să-mi mai dea cocaină. Și durerea a dispărut, a dispărut ca atunci când fumez io puțină iarbă. Da' iarba mă moleșește. Coaina mă iuțește. I-am zis, da' stai puțin, asta e prea frumos. Îmi dai praf alb, pistol și bani ca să omor oameni pe care i-aș omorî și gratis? Ce, e 1 aprilie? Josey Wales zice nu, fratele meu, cu polițaii pe care îi mierlim o facem lată. Da' mai întâi vreau pe altcineva.

Asta vreau să zic, înainte să zică scriitoru' în locu' meu. Când durerea era așa de rea că doar iarba tare mi-o alina, singura altă chestie care mă ajuta era Cântărețul. Nu-l dau niciodată la radio. O fată care mă ajută mi-a dat o casetă. Nu că muzica ți-ar lua durerea, da' când o aud nu mai îs pe durere, îs pe ritm. Da' când Josey Wales mi-a zis noaptea trecută pe cine împușcăm m-am dus acasă și am vomat. M-am trezit dimneața gândindu-mă că ăsta era probabil un vis tâmpit și înfricoșător, până când el mi-a trimis mesaj la ușă să ne întâlnim la coliba de pe vechea cale ferată de lângă mare. Io sunt un om rău, un om bolnav, da' nu m-aș fi băgat niciodată în asta dac-aș fi știut că vrea să-l termine pe Cântăreț. Asta îmi zgârie creierii mai rău ca

orice altceva până acum. Nu mai dorm deloc, stau întins în camera mea, cu ochii larg deschiși, și ascult cum fata mea sforăie în somn.

Când răsare luna și lumina intră pe fereastră și îmi taie pieptu', știu că Dumnezeu a venit să mă judece. Nimeni care omoară un polițai nu merge în iad, da' să-l omori pe Cântăreț e cu totul altceva. L-am lăsat pe Josey Wales să-mi spună că Cântărețul e un ipocrit și că se folosește de ambele tabere și îi ia pe toți de proști. L-am lăsat pe Josey Wales să-mi spună că el are planuri mari și că e vremea să nu mai fim măscăricii din ghetou ai omului alb care stă în centru și nu-i pasă de noi decât cân' vin alegerile. L-am lăsat pe Josey Wales să-mi spună că Cântărețul e un măscărici al PNP care se înclină în fața prim-ministrului. L-am lăsat pe Josey Wales să-mi spună să mai bag trei liniuțe și n-o să-mi mai pese cine. L-am lăsat pe Josey să-mi spună că fratele lui s-a întors. Stă și el în casă, ca un șobolan mare, și abia așteaptă ca io și numai io să-i arăt de ce nu-i bine să te pui cu un băiat din Junglă. Când vine dimneața și io sunt tot treaz de asta mă agăț. E suficient. Vreau să-i bag pistolul în cur și să i-o trag cu un glonț.

Îmi trec ziua stând în pat, în timp ce fata mea înjură că nu e nimic de mâncat și că se duce la lucru, pentru că dacă PNP-ul câștigă iar, n-o să-și mai poată găsi o slujbă bună. Aștept până pleacă ea ca să-mi iau pantalonii și să ies afară. Nu mă mai spăl la cișmea de cân' s-a luat poliția de mine ultima oară. Afară soarele încă n-a răsărit sus, da' e lumină, verde și răcoare. Merg pe alee desculț, pe lângă garduri de zinc și de scânduri și acoperișuri de zinc pe care oamenii le priponesc cu pietre, cărămizi și deșeuri. Ăia care au slujbă și ăia care își caută slujbă au plecat toți, lăsându-i în urmă pe ăia care nu-și pot găsi de lucru pentru că ăsta e orașu' PMJ-ului și la putere e PNP-ul. Merg mai departe. Când ajung la marginea Junglei, soarele e aproape la amiază și aud muzică și radioul cuiva. Disco. Aud

plescăituri în apă, o femeie spală haine cu mâna în spatele casei ei, lângă cișmea. E ca și cum n-aș ști pe nimenea sau toți pe care-i știu ar fi plecați.

Când ne-am întâlnit, Josey Wales mi-a pus două întrebări. Eu mergeam pe stradă, dinspre Junglă spre Groapa de Gunoi și el a tras pe dreapta cu un Datsun alb și a oprit. În mașină mai erau doi bărbați, Plângărețul și un bărbat pe care nu-l știu nici acu'. Mi-a zis c-a auzit că io-s bun la tras cu pistolu' și a întrebat cum se face asta, pentru că oamenii din ghetou știu doar să tragă o ploaie de gloanțe. Io i-am zis că-s bun pentru că, spre deosebire de ei, am anumiți oameni de ucis. Atunci el zice, ești bun, da'-s o grămadă de oameni buni, ce vreau io să știu e dacă ți-e foame. N-a fost nevoie să-mi explice. Știam exact ce vrea să zică. Asta a fost acu' o săptămână. M-am întâlnit cu el în fiecare noapte, la coliba de lângă calea ferată. Într-o noapte a apărut un alb care a zis că e un transport pe chei și nu-l păzește nimeni și-ar fi păcat dac-ar păți ceva, da' aicea e Jamaica, nu? Tot timpul dispar lucruri.

Asta-i ce trebe tu să știi. Cineva tre' să știe de unde vin io, chiar dacă asta de fapt nu înseamnă nimica. Oamenii care zic că nu au de ales îs doar prea lași ca să aleagă. Pentru că acuma e ora 6 seara. Peste 24 de ore ne ducem la casa Cântărețului.

---

[12] „The quick and the dead“, în original, expresie religioasă veche de uz comun în creștinismul englez

ALEX PIERCE

O delegație de-asta e un deliciu. Sunt în Kingston, undeva între Studio One și Black Ark, și mă gândesc că trebuie să existe un motiv pentru care hipioții se înnebunesc după scena asta. Adică, un băiat sărac nu poate să facă altceva decât să cânte într-o trupă de rock-and-roll. Pe de altă parte, un băiat bogat poate să nu se mai tundă, să-și zică hipiot, împreună cu alte gagici nerase la subsuoară, și să confunde faptul că are mijloacele de-a asculta muzică și de a se lăsa de școală cu convingerea că trebuie să facă naibii asta și să se declare rastafarian. Apoi se duce în St. Bart, Maui, Negril sau Port Maria, ca să-l sfideze pe omul alb printre pahare de rom. I-am urât pe hipioți întotdeauna. Mai rău, acum ai ștoarfe jamaicane bogate care le imită pe hipioatele care îi imită pe rasta, cum dracu' e posibil. Dar mă rog, asta e Jamaica. Cel puțin pot să pună niște Big Youth și Jimmy Cliff.

Și totuși, când am ajuns aici, prima oară după un an, singura chestie pe care o dădeau la radio era *More More More, How Do You Like It How Do You Like It*, și mă gândesc că au un repertoriu tâmpit. Dau pe alt post și aud *Ma Baker She Knew How To Die!* Trec pe radio FM și acolo e *Fly Robin Fly up-up to the Sky!* L-am întrebat pe picoloul de la hotel unde pot să ascult niște Mighty Diamonds sau Dillinger. El se uită la mine de parcă tocmai l-aș fi rugat să i-o sug și apoi zice nu toți jamaicanii vând marijuana, domnule. Aici până și Abba e pusă mai des decât reggae-ul. Am auzit de atâtea ori „Dancing Queen“ că simt cum devin poponar.

Stau la Skyline, hotelul cu o panoramă impresionantă asupra... hotelului din fața lui. În Kingston mergi pe stradă și vezi un tip negru și un tip alb și nenumărați tipi amestecați, care sunt toți în același hotel, acasă la Cântăreț sau pur și simplu pe stradă. Până și la televizor tipul de la meteo e negru. În State vezi negri tot timpul, sigur, dar de fapt nu-i vezi, cel puțin nu citind știrile. Îi auzi tot timpul la radio, dar odată ce melodia s-a terminat dispar. Apar la televizor, însă doar atunci când cineva se prostește sau trebuie să zică atănțiune! Jamaica e altfel.

La televizor e o jamaicană. O albă tocmai a devenit Miss Univers, dar e de aici. Tocmai a spus că Cântărețul e iubitul ei și abia așteaptă să se întoarcă acasă la el. Nu zău. În orașul ăsta trăiesc niște femei superbe, și toate știu să danseze. Până și traficul are muzica lui, dacă te uiți pe fereastră. Asta și faptul că oamenii își spun unii altora ești un tampon[13]. În stațiuni, americanii spun și ei asta, cu accentul lor, crezând că sunt mișto pentru că au părul împletit de o fată bună la toate (nu ca în filmul *Mâna lui dreaptă*[14], asta e o tâmpenie gen sclav personal negru din *Robinson Crusoe*, serios, și când eu am scăpat paharul din mână prima oară când am auzit asta s-au uitat la mine ciudat) și au învățat să vorbească ca niște jamaicani adevărați, pretene.

Aici oamenii își dau drumul complet, merg într-un fel legănat, dar nimeni nu uită care e locul lui. Iar dacă vorbești cu suficienți oameni de la hotel, ți se oferă un ton pentru albi fără cusur, pentru că așa au fost învățați să-ți vorbească. Și pentru că totul e legat de rasă – mereu iese aiurea. O dată un negru i-a cerut unui picolo să-i ducă bagajele și băiatul pur și simplu a plecat. Tipul a început să strige imediat că ăstea sânt căcaturi sclavagiste gen Unchiul Tom, pentru ca ei să-și dea seama că era american. Și chiar și atunci băiatul i-a cerut să-i arate cheia de la cameră. Dacă ieși pe stradă e la fel, până când mergi suficient

pentru ca oamenii să devină mai reali.

Dar asta e Jamaica, și e o țară destul de ca lumea. Serge Gainsbourg, francezul ăla urât care tot scoate întruna discuri ieftine și își trage gagici mișto, are o poveste. Deci el vine aici pentru că aisi se fase sel mai bon reggae și nenorociții de la studio îi râd pur și simplu în nas, normal. Gen, cine mama naibii se crede franțuzoiul ăsta slăbănog. Serge zice dar eu sunt sel mai ma’e cantareț de pop, ei zic noi habar n-avem cine dracu’ ești, singurul cântec francez pe care îl știm e „Je t’aime“. Și Serge zice pai eu cant „Je t’aime“. După asta Gainsbourg a fost Dumnezeu în Kingston, pe bune. Deci eram la Studio One și îl întreb pe unul din oamenii de acolo dacă poate să mi-aducă o ceașcă de cafea, fără zahăr și frișcă, și el zice: Da’ ce’? Te doare mâna? Du-te naibii și ia-ți singur. Clasic, prietene.

Eu ar trebui să mă țin după Mick Jagger, dar nimeni n-o să numească *Black and Blue* o capodoperă neînțeleasă, nici în zece ani de acum, nici în douăzeci, am zis asta într-un articol. Oricum, dă-i în mă-sa, și pe el și pe Keef, și dă-le-n mă-sa de bârfe tâmpite de la comentariile din *Rolling Stone*. Sunt cât pe ce să-l prind pe slăbănog cu o chestie foarte mare. „Vremea Armaghedonului“, pe bune. Cea mai activă și energică scenă muzicală din lume e pe cale să explodeze, și nu în topuri. Cântărețul pune la cale ceva, și nu e vorba doar de concertul pentru pace. A fost nevoie de câțiva ani petrecuți în centru și la periferie și de multe pledoarii ca să-i conving pe oameni că nu sunt un alb tâmpit care așteaptă o petrecere tradițională ca să înceapă lumea să vorbească cu el. Papagalul ăla amărât din Kingston care e la recepție nici măcar nu știe cine e Don Drummond, dar îmi spune întruna că orice aș avea nevoie, se găsește în New Kingston.

Mai e și chestia că jamaicanii, și nu doar cei care lucrează la hotel, ci și bărbații cafenii și albi care beau mereu rom în restaurant, când îmi văd aparatul de fotografiat prima oară mă

întreabă dacă sunt de la revista *Life*, apoi îmi zic unde să nu mă duc. Dacă te duci unde se duc ei, ajungi la Liguanea Club, unde se ascultă disco tâmpit și e plin de ștoarfe bogate și plictisite care tocmai au fost la tenis și vor să și-o tragă. Eu le zic că am întins-o la Turntable Club și ei se uită la mine uimiți, încă și mai uimiți când nu le cer îndrumări, pentru că știu că habar n-au. Chiar acum câteva ore l-am întrebat pe portar, unde cântă oamenii pe stradă? Și el zice, citez și nu glumesc deloc, „Domnule, de ce să mergeți să vă amestecați cu așa nește elemente ale societății?“ Era cât pe ce să-i zic, prietene, mai du-te și tu-n mă-ta, relaxează-te. Dar povestea asta chiar e o chestie.

Sunt în taxi, merg spre hotel și șoferul mă întreabă dacă pariez la cursele de cai. Eu nu obișnuiesc să joc, dar el da, și pe cine crezi că a văzut la hipodrom acum câteva săptămâni? Pe Cântăreț. Era împreună cu doi tipi, unul din ei își zice Papa-Lo. M-am documentat puțin despre Papa-Lo ăsta. Escrocherie, șantaj, cinci acuzații de crimă, doar una din ele ajunsă la tribunal, achitare. Conduce o mahala numită Copenhaga. Deci iată-l pe Cântăreț, împreună cu doi gangsteri de la partidul politic pe care el n-ar trebui să-l susțină, prietenoși unii cu alții ca niște foști colegi de școală. În următoarele câteva zile e văzut petrecându-și timpul cu Shotta Sherrif, nașul mafiot din Eight Lanes, controlat de celălalt partid, cealaltă tabără. Doi gangsteri importanți într-o singură săptămână, doi oameni care controlează, în mare, jumătățile rivale ale centrului Kingstonului. Poate că vrea doar să mijlocească pacea. Adică, e doar un cântăreț. Chestia e că eu încep să mă prind că în Jamaica nimeni nu e doar un lucru sau altul. Se pune la cale ceva, și eu încep deja să prind urma. Am mai zis oare că peste două săptămâni sunt alegeri?

Iar dacă albilor din New York le miroase și lor ceva, atunci urma se pierde. În același avion cu mine a venit jigodia aia

mică de Mark Lansing, care se străduia din răsputeri să pară că nu mă vede. Nu zău. Regizorul de căcat care încă se folosește de bănuții lui taică-său ca să facă filme a venit aici, în Jamaica, să filmeze concertul pentru pace. Zicea că l-a angajat casa de discuri. Posibil, dar atunci când un dobitoc redus ca el apare brusc în Jamaica să filmeze un concert, deși n-a mai lucrat până acum la ceva de amploarea asta, creierul meu e apucat de diaree.

Taximetristul vrea doar să câștige suficienți bani ca să plece de aici. El crede că, dacă Partidul Național al Poporului câștigă iar, Jamaica ar putea deveni următoarea republică comunistă. Nu știu ce să zic despre asta, dar ce știu e că aproape toată lumea e cu ochii pe Cântăreț, ca și cum foarte multe ar depinde de ceea ce face el în continuare. Sărmanul om, probabil că nu vrea decât să scoată un album cu cântece de dragoste și atât. Poate că și simte asta – toată lumea simte asta – că în Kingston există o fierbere. De două nopți la rând, deja, portarul doarme la recepție. N-a fost nevoie să-mi spună, mi-am dat seama după cearcănele de la ochii lui. Probabil că el ar spune că e devotat, dar eu pun pariu că-i e prea frică să se ducă acasă după ce se face târziu.

În mai, un tip pe nume William Adler a spus la un post jamaican de televiziune că la ambasada americană de aici lucrează unsprezece agenți CIA. În iunie, șapte dintre ei plecaseră deja din Jamaica. Să fim serioși. Între timp, Cântărețul, care nu obișnuiește să se abțină, cântă rasta nu lucrați pentru CIA. În Jamaica, 2+2=5, dar acum iese 7. Și toate aceste fire disparate se înnoadă în jurul Cântărețului ca un laț. Trebuia să-i vedeți casa azi, pază ca la Fort Knox, nimeni nu e lăsat să intre sau să iasă. Și nu e păzit de poliție, ci doar de o bandă de gangsteri care am aflat că se cheamă Detașamentul Echo. În ultima vreme toată lumea e într-un detașament, o poteră sau o gardă. O gagică amărâtă a așteptat acolo toată ziua,

probabil pretindea că are un copil cu el sau ceva. Oare Lansing are intrare la el? Zicea că filmează concertul pentru casa de discuri, probabil că face o chestie „de culise“. Singura problemă e că pentru a obține vreo informație trebuie să fii drăguț cu nenorocitul, și asta e insuportabil.

Încerc să nu par prea ahtiat. Am 27 de ani și, la șase ani după ce am terminat colegiul, maică-mea încă mă mai întreabă când o să încetez să mai fiu un stângist care trăiește din știfturi și o să-mi găsesc o slujbă adevărată. Sunt impresionat că a auzit de stângiști, dar expresia „a trăi din știfturi“ cred că a luat-o de la soră-mea mai mică. De asemenea, ea crede că eu am nevoie de iubirea unei femei adevărate, preferabil nu neagră. Poate că se uită la mine și simte impostura. Cred că eu încerc să mă conving că nu sunt unul din băieții ăia albi care umblă aiurea, încercând să găsească ceva care să-i definească, ceva care să însemne naibii ceva, pentru că după Nixon și Ford, documentele Pentagonului despre războiul din Vietnam, The Carpenters, Tony Orlando și Dawn, nu mai există nimic în ce să crezi, în nici un caz în rock-and-roll, Dumnezeule. Când mergeam prin West Kingston golanii mă lăsau în pace, pentru că știau că n-am nimic de pierdut. Poate că sunt doar un idiot care vitupereazǎ împotriva lumii. Mi se pare că am probleme, dar de fapt n-am nici o problemă.

Prima oară când am venit în Jamaica, am aterizat în Montego Bay și ne-am dus cu mașina în Negril, eu și cu o fată al cărei tată era fost militar. Îmi plăcea enorm că ea habar n-avea cine erau The Who, dar asculta The Velvet Underground pentru că crescuse împreună cu copiii germani la baza militară. După câteva zile, nu era ca și cum aș fi simțit că aparțin acelui loc, nu era ceva atât de ieftin, dar aveam într-adevăr un sentiment, o senzație sau poate doar o credință care spunea acum te poți opri din fugă. Nu, asta nu mă făcea să-mi doresc să trăiesc acolo. Dar îmi amintesc că într-o dimineață m-am trezit

devreme, exact în momentul în care temperatura scade în sfârșit, și mi-am zis care e povestea ta? Poate mă refeream la povestea țării sau poate la povestea mea.

Spun truisme. Mai bine m-aș gândi la ce ticăie în țara asta și e pe cale să explodeze.

Alegerile generale sunt peste două săptămâni. CIA s-a așezat deasupra orașului, fundul ei butucănos lasă urma de transpirație a Războiului Rece. Revista nu așteaptă mare lucru de la mine, doar niște paragrafe despre ce înregistrează Stones, indiferent ce e, plus o poză stupidă cu Mick sau Keef cu căștile căzute pe gât și un jamaican în fundal, pentru culoare locală. Dar mă piș pe asta. Ce fel de joc face Mark Lansing? Muistul ăsta nu e suficient de deștept ca să organizeze singur o escrocherie de mare nivel. Ar trebui să mă duc iar acasă la Marley mâine. Vreau să zic, aveam o întâlnire. De parcă asta ar însemna ceva în Jamaica. Apropo, cine e William Adler ăsta?

---

[13] „Bombocloth“, termen jamaican cu sensul propriu-zis de tampon igienic, dar folosit la figurat ca înjurătură generică

[14] *His Girl Friday* (1940), comedie romantică regizată de Howard Hawks, cu Cary Grant și Rosalind Russell

JOSEY WALES

Plângărețul e un om care are o grămadă de povești. Toate încep cu un râs, pentru că Plângărețul e un om căruia îi place să glumească. Și așa face pe pescarul cu tine, pentru că gluma e cârligul. Dar odată ce te-a agățat, te trage în cea mai neagră, roșie și fierbinte gaură a iadului pe care ți-ai putea-o imagina vodată. Apoi râde și se trage în spate, ca să se uite la tine cum încerci să ieși din ea. Numai să nu-l întrebi de Dansul Electric.

E normal ca io să stau într-un bar, să mă uit la femei cum dansează și bărbați cum se uită, cântă muzica și io ce fac? Mă gândesc la Plângărețul. Jungla n-a mai produs până acum un golan precum Plângărețul și nici n-o să mai producă vreodată. E altfel decât oricare alt om care a trăit în Balaclava înainte de toamna lui 1966. Mama Plângărețului l-a trimis la școală până la liceu. Nu multă lume știe că Plângărețul a luat bacalaureatul la trei materii, engleză, matematică și desen tehnic, și că citea cărți groase încă dinainte ca Babilonul să-l trimită la închisoare. Plângărețul citea așa de mult că a trebuit să-nceapă să fure ochelari, până a găsit unii cu care vedea. Acum băieții ska au ochelari și oamenii cred că în spatele fețelor lor e ceva. Maică-sa, care era singură, și-a găsit o slujbă bună în zona liberă doar pentru că a fost singura femeie din istoria zonei libere care a trimis o scrisoare de intenție adevărată, una bineînțeles scrisă de Plângăreț, nu de ea.

Acum, fiecare poveste a Plângărețului are un singur erou, și ăsta e Plângărețul, în afară de omul care încă îi mai trimite scrisori, omul despre care îi place să vorbească încontinuu, care

face asta și spune ailaltă, care l-a învățat nu știu ce, și, cu puțină cocaină sau încă și mai puțină heroină, îl lăsa pe omul ăsta să facă ceva și se simțeau bine amândoi. Plângărețul vorbește despre omul ăsta ca și cum n-ar da doi bani pe ce cred ceilalți, pentru că toată lumea știe că Plângărețul e nenorocitu' care e gata să omoare un băiat în fața tatălui său și să-l pună pe taică-său să-i numere ultimele cinci răsuflări. Numa' nu-l întrebați de Dansul Electric.

Plângărețul are o poveste chiar și despre Cântăreț. Un om nu poate să fie atent la toată lumea, mai ales dacă e dus cu o misiune undeva, da', din cine știe ce motiv, Plângărețul a luat-o personal. Era 1976 și Plângărețul era un băiat din centrul cartierului Crossroads, zona de miloc dintre centru și periferie, își vedea de treaba lui și își zicea că dacă are matematica, engleza și desenul tehnic poate intra ucenic la vreun arhitect. Plângărețul avusese grijă să-și pieptene părul în ziua aceea. Purta cămașa gri și pantalonii albastru-închis pe care i-i cumpărase mama lui pentru biserică. Imaginați-vi-l pe Plângăreț cum merge prin Crossroads ca un cocoș, cu pantofii săltându-i pe rocksteady și părând mult prea mândru pentru un băiat de la periferie. Imaginați-vi-l pe Plângărețul arătând altfel decât toți ceilalți, pentru că, spre deosebire de toți ceilalți, el mergea undeva.

Cân' Plângărețul a luat-o la stânga, ca să se ducă la Carib Theatre, au apărut o grămadă de polițiști. Două camioane pline de polițiști, unu' din ei l-a prins, altu' l-a lovit cu patul puștii, altu' l-a lovit cu piciorul în cap după ce a căzut. La Tribunalul pentru Arme de Foc, poliția a zis că s-a opus arestării și a rănit cu intenție doi agenți. Judecătorul zice ești acuzat de infracțiunea de jefuire a bijuteriei Ray Chang din Crossroads, ca și de vătămare cu intenție, cum te declari? Plângărețul zice că el nu știe nimica de nici un jaf, da' poliția zice că are martori. Plângărețul zice că n-au nimic, pur și simplu au ridicat orice

bărbat negru pe care l-au văzut în centru, ca pe Marcus Stone din Copenhaga care e la pușcărie pentru o crimă care a avut loc la 48 de ore după ce a fost el arestat. Asta a făcut ca justiția să pară sau stupidă, sau coruptă, sau amândouă. Judecătorul îi dă șansa de a-și dezvălui complicii. Plângărețul zice că nu există nici un fel de complici, pentru că nu există nici o infracțiune. Plângărețul era nevinovat, dar nu-și permitea un avocat. Judecătorul i-a dat cinci ani de închisoare.

În ziua dinainte de închisoare, poliția îi face Plângărețului o vizită. Băieții din Copenhaga, Junglă, Rema și Waterhouse nu-s prietenii poliției. Da' poliția i-a arătat la ce să se aștepte de la închisoare. Chiar și atunci, chiar și după condamnare, Plângărețul tot mai avea speranță, pentru că mama lui încă mai trăia, el avea bacalaureatul luat la trei materii și era pe cale să facă ceva în viață. Plângărețul credea că e un meci echilibrat, ei cu puterea, el cu dreptatea. Se gândea că un băiat cu ochelari n-are cum să fie golan. Chiar și la momentul ăla, Plângărețul încă se gândea că Dumnezeu o să-l scoată imediat pe Daniel din groapa cu lei. Șase polițiști, și unu' din ei zice Plângărețule, am venit să-ți dăm ceva. Plângărețul, care la momentul acela încă se chema William Foster, da' poliția zicea că a plâns ca o fetiță. Plângărețul, care nu se poate abține niciodată să facă pe deșteptu', cum ar trebui, îi zice omului că e frumușel, da' aicea la noi nu există intrare, doar ieșire. Prima lovitură a bâtei nu i-a rupt mâna stângă, dar a doua da. Polițistu' zice o să ne spui h'acuma thoți compliciștii tăi. Plângărețul urlă de durere, da' tot nu poate să-și țină gura aia bogată. Vrei să zici complicii? spune el. Polițistu' zice știm noi cum să te facem să vorbești, da' ei știu că Plângărețul n-are ce să le spună, erau aceiași polițiști care l-au săltat pentru că un băiat mizerabil de ghetou n-are dreptu' să parlamenteze îmbrăcat cu haine cumsecade, de parc-ar fi cineva, și e un hoț, nenorocitu' de băiat fură hainele de la oameni cumsecade, negroteiul murdar trebuie să știe mereu

care-i e locul.

Îi sparg lentila stângă a ochelarilor, o crăpătură pe care Plângărețul o mai are și acum, când și-ar permite să o înlocuiască. Îl duc într-o cameră a închisorii pe care nu a mai văzut-o până atunci. Îi dau jos toate hainele, până și chiloții, și îl leagă de un pat. Polițistu' zice, știi ce se cheamă Dansu' Electric, pămpălăule? Unu' din ei vine cu un cablu electric smuls de la un toaster și despică cele două sârme. Știi că lumea zice că ești bulangiu, spune un polițist, în timp ce altu' apucă scula Plângărețului și înfășoară prima sârmă în jurul capului. Bagă ștecărul în priză. Nu se întâmplă nimic când fac asta, dar se întâmplă ceva când iau cealaltă sârmă și îi ating vârfurile degetelor, gingiile, nasul, sfârcurile și gaura fundului. Plângărețul nu mi-a zis nimic din toate astea, dar eu știu.

Plângărețul era ceva inedit în închisoare. Un om distrus înainte să fie închis, nu după. Am auzit că în prima săptămână de închisoare toată lumea se ferea din calea lui, pentru că un leu rănit e mai periculos ca unul sănătos. Oricine putea să-l dovedească, dar cine făcea asta mergea în iad împreună cu el. Plângărețul poate să poarte o conversație întreagă doar din ochi. Și acum poate, e unu' din motivele pentru care e cel mai bun partener. El într-o parte a băcăniei, eu în alta, și din două clipeli din ochi și o privire apăsată știm amândoi că el se ocupă de ușa din spate și eu de tejghea și împușcăm pe oricine care doar întinde mâna să-și potrivească pantalonii sau s-o bage în poșetă. Pistolul Plângărețului are cinci crestături pe partea stângă, nici una pe dreapta. Fiecare crestătură, un polițist. Și...

— Alo! Alo, Josey! Frate, coboară jos, Pământu' are nevoie de tine.

— Plângărețule? Da' cân' ai ajuns aci? Nu cre' că te-am văzut venind.

— Ba am venit acu' două minute. Ți se pare o idee bună să te lași abătut de vise în baru' ăsta?

— Păi de ce?

— Hm? Nimic, prietene. Oamenii ca tine nici nu tre’ să se păzească, că te păzesc alții.

— Cum ai venit așa?

— Doar mă știi, Josey. Fiecare drum tre’ să aibă un baraj rutier. Da’ zi, din ce lume te-ai întors?

— Pluto, aia cea mai departe.

— Aha. Unde femeile au doar un sân, da’ două păsărici?

— Nu, omule, e mai mult ceva gen *Planeta maimuțelor*.

— Păi atunci ai putea să-ți bagi scula în vo două maimuțe, că...

— Nu-ncepe iar cu tâmpenia aia că omu’ se trage din maimuță, Plângărețule.

— Cine-a zis asta?

— Păi, tâmpitu’ ăla de om al tău cu evoluția ateistă de care ziceai.

— Da, omule, eu și cu meseriașu’ de Charles Darwin. Frate, nimeni nu se trage din maimuță. Mă rog, în afară de Haiosul, el cre’ că a ieșit din vo fofoloancă de gorilă.

— Plângărețule, ce mama naibii.

— Ce? Ce?

— Frate, îs absolut sigur că berea mea era mai plină de jumate.

— Bine că mi-ai spus.

— Pămpălăule, mi-ai băut din bere?

— Părea că nu-ți mai trebe. Cum zicea Bunica? Ce stă prea mult servește la doi stăpâni.

— Bunică-ta știe că bei ce rămâne pă mese?

— Serios acu’, unde-ai fost plecat?

Plângărețul e încă și mai vorbăreț ca de obicei. Poate din cauza barului ăstuia în care alcoolul dezlega toate limbile, în afară de a mea. El știe că io nu suport ca el să se ia când avem treabă de făcut. O să spună că cocaina îl detensionează, da’ asta

e doar o tâmpenie pe care a auzit-o de la vun alb închis sub acuzație de trafic, până când a venit după el ambasada, sau din vun film, habar n-are ce-nseamnă. În starea asta e dispus să se ia la bătaie când n-are nici un motiv să facă asta. Și e mai paranoic ca Iuda când se ascundea după ce l-a trădat pe Isus.

— Hey, Josey, uită-te la Datsunul tău din față. La omu' de-acolo. Ora trei.

— Ce, ce mama dracului mai vrei să zici acu'? Și ce-are a face cu Datsunul meu?

— Omu' ăla, la ora trei.

— De câte ori tre' să-ți spun să nu mai folosești căcaturile ăstea de film american cân' vorbești cu mine?

— Bine atunci, pămpălăule. Omu' din spatele tău, la dreapta – nu te uita. Înalt, brunet da' nu arătos, îi atârnă o buză ca la pește, e la bar da' nu vorbește cu nimeni. S-a uitat încoace de trei ori deja.

— Poate-i place de tine.

Plângărețul s-a uitat la mine dur. Pentru o clipă am crezut c-o să zică o prostie, să mă facă să-l înjur de să plece. Plângărețul și-a câștigat dreptul să facă ce vrea el să facă, chiar dacă e vorba de treburi de sodomiți. Vorbește despre asta tot timpu', da' pieziș, ca o fabulă de Esop, o ghicitoare sau o poezie. Poate să modeleze cuvintele să sune grecește, așa zice el, nu eu, eu habar n-am despre ce dracu' vorbește cu toate căcaturile ăstea grecești. Da' asta nu-nseamnă că îi place să i-o spună cineva. Cân' cineva îți spune ceva despre tine se întâmplă ceva, chiar dacă tu știi deja.

— Ești un bulangiu, zice el.

Io îmi trag singur un șut în celălalt picior.

— Omu' ăla se uită la noi, zice el.

— Ți se pare de la cocaină. Bineînțeles că se uită la noi. Dac-aș fi în locu' lui, în barul ăsta, nici eu n-aș putea să-mi dezlipesc ochii de la mine. Asta face el dă fapt. Ca toți ceilalți de aici, mă

recunoaște pe mine, apoi te recunoaște pe tine. Stă acolo și se gândește, pe cine au venit să lichideze și cât mai durează până-l omoară? Oare să stau așa, foarte relaxat, sau s-o întind ca un pămpălău? Nici măcar nu tre’ să mă uit, ține o mână pe pahar și cu cealaltă bate darabana pe bar. Uită-te cum privește repede în altă parte cân’ io mă întorc brusc, unu, doi, trei... acu’.

— Haha, și-a răsturnat paharu’. Frate, poate e polițai.

— Poate ar trebui să nu-ți mai pipăi atâta pistolu’ ăla nenorocit. Ai 22 de zile de concediu de Crăciun ca să mai adaugi câteva crestături.

Plângărețul s-a uitat la mine dur, apoi a râs. Râsu’ Plângărețului nu se compară cu nimic, începea cu un șuierat, apoi, undeva, nu știai niciodată unde, exploda și devenea cea mai mare chestie din încăpere. Cine l-a învățat pe acest bărbat negru scund că poate să râdă așa? Râsul lui se învârtea prin încăpere, și alți oameni începeau să râdă, fără să știe de ce.

— Zilele astea ești mai paranoic ca de obicei.

— Asta pentru că tu crezi că mâine e o zi specială. Nu e altfel deloc de alte zile. Știi de ce te-am ales pă tine, Plângărețule, știi de ce? Pentru că ce urăsc io cel mai mult e un om care poate să-mi spună doar ce-o să facă. De-asta n-am nici o încredere în nici un politician. Tot ce poate el să-mi zică e ce-o să facă.

— Nu cere niciodată unui politician să-ți facă o favoare, c-o să vrea... Ți-am zis vodată cum am dat io peste Cântăreț?

De zece mii de ori, da’ nu i-am spus asta. Există unele lucruri pe care Plângărețul simte nevoia să le spună de o sută, de o mie de ori, ca să nu mai simtă nevoia asta.

— Nu, nu mi-ai zis niciodată.

— Eram de trei ani în armată...

Așa numește întotdeauna închisoarea, armată.

— De trei ani. Și ne scot pe plaja de la Port Henderson.

— Îi pun pe deținuți să înoate? Io aș evada imediat.

— NU, nu, nu. Ne-a scos acolo la muncă, să-i pună pe bărbații puternici să taie lemne. Așa e, ar fi trebuit să lovesc cu maceta și să-i tai gâtu’ la gardian. În orice caz, frate, eram acolo la muncă și apare Cântărețul cu prietenii lui. Omu’ se uită la mine și zice noi am venit toț’ aicea ca să luptăm pentru tine, înțelegi? Io mă uit la om și îl văd că discută cu mine, nu-i așa? Și el zice că luptă pentru drepturile mele! Eu. Apoi râde și pleacă. După asta l-am urât pe pămpălău ca moartea.

Îl urăște pe Cântăreț cu adevărat. Dar povestea adevărată nu are nimic de-a face cu Plângărețul. El a crezut că ei vorbesc cu el și i-a tresăltat inima, era chiar să se ducă la ei, în ciuda gardienilor care îi păzeau. Apoi și-a dat seama că Cântărețul vorbea cu bărbatul de lângă el, nu cu el. Din cine știe ce motiv, chiar și după biciul cu multe cozi, patul puștii și pișatul în orez când era prea țâfnos cu un gardian, asta era ceea ce îl îndurera cel mai tare. Lucru’ care îl făcea să fiarbă de mânie. Și nici măcar nu se întâmplase nimic, dar ceva din interiorul Plângărețului avea nevoie ca asta să se fi întâmplat, și să se fi terminat în felul ăsta. Mie nu-mi pasă, asta-l face să scoată pistolu’ atunci când io am nevoie ca el să scoată pistolu’.

— Ne-așteaptă lângă colibă chiar acu’, tre’ să mergem, zic io. Toți în afară de Bum-Bum. Ia mașina mea și adu-l. A supravegheat casa toată ziua.

— Chiar așa, frate, chiar așa.

BUM-BUM

Când un pistol vine să stea cu tine e o chestie extraordinară. Prima oară observă oamenii care locuiesc cu tine. Femeia cu care trăiesc vorbește cu mine altfel. Toată lumea vorbește cu tine altfel când văd o nouă umflătură în pantalonii tăi. Nu, nu e deloc vorba de asta. Când un pistol vine să stea în casa ta, pistolul, nici măcar persoana care îl ține, e cel care are ultimul cuvânt. Intervine între bărbat și femeie când vorbesc, nu vreo discuție serioasă, ci orice fleac.

— E gata masa, zice ea.

— Nu mi-e foame.

— Bine.

— Da' cân' o să-mi fie îmi trebe s-o-ncălzești.

— Am-nțeles.

Când un pistol vine să stea în casa ta femeia cu care trăiești te tratează altfel, nu rece, dar acum își cântărește cuvintele, le măsoară înainte să vorbească cu tine. Dar un pistol vorbește și cu proprietarul lui, îi spune lui mai întâi că n-o să fie al tău niciodată, că există o grămadă de oameni în jur care n-au pistol, dar știu că tu ai, și într-o noapte o să vină precum Nicodim și o să ți-l ia. Nimeni nu posedă vreodată un pistol. Nu afli asta decât atunci când ai un pistol. Dacă ți l-a dat cineva, și acel cineva ți-l poate lua înapoi. Un alt om poa' să creadă că e pentru el, chiar dacă vede că tu îl controlezi. Și nu are somn până nu-l capătă, pentru că n-are somn. Setea de pistol e mai rea ca setea de femeie, pentru că o femeie ar putea să-i fie și ei sete de tine. Io nu dorm noaptea. Stau în penumbră, mă uit la el, îl mângâi,

privesc și aștept.

La două zile după ce-a plecat, am auzit și noi că Papa-Lo e în Anglia și îl urmărește pe Cântăreț în turneu. Se zvonea că Haiosul era și el în Anglia în același timp, da' nimeni nu știa să zică dacă asta era sau nu adevărat, după ce pe ultimu' informator l-au crucificat în Groapa de Gunoi. Omu' care aduce arme în ghetou ne-a zis că mai îs și altele care o să aștepte în noaptea aia într-un container însemnat cu Concert pentru Pace. Cân' am ajuns noi trei pe chei era gol de parcă Clint Eastwood tocmai o întinsese. Nici o macara în funcțiune, nici un reflector aprins, nici un om, doar apa care clipocea lângă doc. Containeru' era deschis și pregătit. Plângărețul s-a apropiat cu Datsunul lu' Josey Wales. Io, el și Heckle am încărcat portbagaju' și bancheta din spate cu așa de multă muniție că nici io, nici Heckle n-am mai încăput în mașină când Plângărețul a luat-o înapoi. Ne-a dat bani de taxi, da' nici un taxi nu merge în ghetou, în timpu' interdicției de noapte e și mai rău, așa că am luat banii și ne-am cumpărat de mâncare la Kentucky Fried Chicken, și ne uitam cum așteaptă casierița după noi să plecăm ca să închidă da' i-era prea frică să ne zică să plecăm.

În noaptea aia, același alb care glumea cu Frouser ne-a învățat să tragem. Dinspre ghetou vin o grămadă de oameni, și când el îl vede pe unu' din ei zice care mai e treaba, Tony? Da' Tony nu zice nimic. El nu zice la nimeni că el și cu Tony se știu de mult, de pe vremea școlii noastre mici din Fort Benning, da' nimeni nu știe ca Tony ăsta să fi fost la școală. A montat o țintă și mi-a zis să trag. Apoi omu' care aduce arme în ghetou s-a uitat la mine și a zâmbit. Plângărețul i-a zis albului că Papa-Lo se înmoaie, da' albu' n-a prea-nțeles mare lucru din ce-a zis Plângărețul. A dat doar din cap, a râs și a zis Am înțeles! apoi s-a uitat la Josey Wales ca să-i repete totul mai rar, da' tot a râs prea tare la ceva ce nu era o glumă. Asta l-a făcut pe Josey

Wales să aibă o față și mai încruntată, pentru că toată lumea știe că el se mândrește că știe să vorbească bine. Albul a zis că luptăm să ne eliberăm de totalitarism, terorism și tiranie, da' nimeni nu știa ce înseamnă asta.

M-am uitat la ceilalți băieți, doi mai mici ca mine, cinci mai mari, inclusiv Demus și Plângărețul. Toți suntem negri, nici unu' nu suportăm să ne pieptănăm. Toți avem pantaloni de doc sau gabardină sau blugi, cu cracu' drept suflecat până sub genunchi și o cârpă atârnând din buzunarul stâng de la spate, pentru că așa e la modă. Unii dintre noi poartă bonetă jamaicană, da' alții nu, pentru că boneta e pentru rasta și rasta arată de parcă s-ar face socialiști. Socialismu' e alt -ism și chiar și Cântărețul s-a săturat așa de tare de -isme că a scris un cântec despre asta. Apoi albul vorbește despre faptu' că unii oameni încearcă să-i câștige pe oameni cu vorbe meșteșugite și că totalitarismul apare întotdeauna cu încuviințarea oamenilor și noi dăm din cap de parc-am înțelege. Zice de nouă ori cuvântu' haos. Zice cum țara o să ne mulțumească într-o zi și noi dăm din cap de parc-am înțelege.

Da' Josey Wales vrea ceva mai mult decât chestia asta cu partidu'. Mă gândesc la faptul că el a mirosit întotdeauna cumva ciudat, chiar dacă îl îmbracă nevastă-sa. Un miros de usturoi și sulf. Și după ce ne arată iar cum să tragem, Josey Wales zice că mergem în Rema, pentru că nește negrotei de p-acolo fac pe nebunii. Ai niște negrotei destul de înfumurați, zice albu', apoi râde, în timp ce pleacă cu un jeep. Iar era vorba de Rema, între PMJ și PNP, între capitalist și socialist. Josey Wales îi zice albului că el nu vrea să fie nici un -ist pentru nimeni, e doar mai deștept decât ei toți și o să facă orice vor ei dacă-l lasă în pace în Miami. Albu' zice că habar n-are ce tot îndrugă Josey Wales, da' apoi zâmbește ca și cum el și diavolul ar avea un secret. Se zicea că oamenii din Rema erau nemulțumiți că PMJ-ul a băgat bani, pastramă de vită și sistem de canalizare în

Copenhaga, da' pentru ei n-a făcut nimica, și poate că e timpu' să se alăture pe bune PNP-ului și să transforme Eight Lanes în Nine Lanes[15]. Plângărețul ne zice toate ăstea când ne întoarcem la coliba de lângă calea ferată. Încă ne mai povestește în timp ce amestecă cocaină cu eter și o-ncălzește cu o brichetă. Apoi trage cocaina pe nas și îmi dă și mie puțină, primu'.

Am venit în Rema cu Datsunul. Io apuc portiera, da' ea mi se pare moale, aeru' se prelinge prin părul meu ca degetele a două sute de femei care îmi ating în trecere sfârcurile, probabil că așa se simt femeile când le sugi țâțele, parcă am capu' butucănos, limpede, gata, parcă aș umbla fără cap, apoi capu' meu se întoarce, da' acum e un balon și strada întunecoasă devine și mai întunecată, lumina galbenă de pe stradă și mai galbenă și fata aia din casa de vizavi mă excită așa de tare, dar cusăturile de la pantaloni nu vor să plesnească, poc poc, îmi vine să fut, fut, fut toate femeile din lume, o s-o fut pe Miss Jamaica de să-i sară ochii și cân' din păsărica ei o să iasă copilul o s-o fut iar, o s-apăs pe acest trăgaci și o să omor lumea. Da' vreau să fut și nu se scoală. Nu se scoală! Nu se scoală! E de la cocaina distilată. Asta tre' să fie. Sau poate de la heroină. Nu-ș'. Habar n-am, fir-ar al naibii, și mașina asta tre' s-ajungă unde merge și să nu mai meargă ca melcu', aș vrea să deschid brusc portiera și să sar, să fug până acolo și înapoi, să fug iar și să fug așa de tare încât să zbor, vreau să fut fut fut da' nu se scoală! Nu se scoală! Și radioul din capu' meu cântă o piesă criminală care n-a mai fost cântată la radio și acu' sunt pe ritm, ritm nebun! și ceilalți băieți din mașină îl simt și ei și știu, și io mă uit la Plângăreț, care se uită la mine și știe și îmi vine să-l sărut cu limba și să-l împușc pentru că e bulangiu, râd și râd iar, camioneta se lovește de un deal și ni se pare că urcăm la ceruri, nu, ba da, la ceruri, Datsunul zboară și capu' meu se transformă într-un balon și apoi mă gândesc la Rema și cum oamenii care trăiesc acolo tre' să învețe o lecție și vreau așa de mult ca ei să

învețe lecția că înșfac M16-ul și îl armez, da’ de fapt aș vrea să înșfac un băiețel de pe stradă și să-i sucesc gâtul jur-împrejur până când se desprinde, apoi să adun niște sânge în palmă, să mi-l întind pe față și să zic cine e oprimat[16] acuma pămpălăule și îmi vine să fut fut fut, da’ nu mi se scoală! Nu mi se scoală! și Datsunul scrâșnește. Și, înainte ca Plângărețul să zică ceva, noi sărim jos și alergăm pe o stradă, strada e udă și strada e o mare și nu, strada e aer și io zbor prin el și îmi aud pașii de parcă ar fi pașii altcuiva, trosnind pe trotuar de parcă ar fi focuri de armă, apoi sunt la cinematograful de stat cu Josey Wales, pentru că Harry Callahan a revenit cu *Procurorul*, și cu ceilalți bărbați răi pentru că băieții cu pistoale sunt bărbați, nu băieți, și de fiecare dată când Clint Eastwood împușcă un băiat Josey Wales cântă oameni buni, sunteți gata? și noi cântăm Ia aminte, Doamne! și tragem în ecran, până când nu vedem altceva decât găuri și fum. Și toată lumea ar fi fugit din cinematograf, da’ știau că e mai bine să lase filmul să meargă mai departe, că altfel venim în camera de proiecție și facem pe procurorii cu ei. Și, înainte să trag iar în ecran, îmi amintesc cum eram io pe câmpurile din Rema, nu în cinematograf, și trăgeam într-o casă și într-un magazin încă deschis și oamenii alergau și țipau, *Da, pămpălăilor, fugiți repede, că vin io, pistolaru’, chil-li-li-bum-bum-he!*, da’ nu trebuia să împușcăm pe nimeni, adică nu să-i omorâm, și asta m-a înfuriat rău, rău de tot, și io tot vreau să fut fut fut și nu știu de ce vreau așa de tare să fut, da’ nu reușesc deloc să ridic catargu’, așa că o dobor pe una din fete și-i strig te omor, o apuc și vreau să, da’ Plângărețul mă înșfacă și mă pocnește cu patu’ pistolului în față și zice ce dracu’ ți-a venit? E doar un avertisment, nimic altceva și mie îmi vine totuși să-l omor și pă el, da’ el face deja semn că plecăm, pentru că chiar dacă oamenii din Rema nu-și permit nimic, câțiva din ei au și ei pistoale, da’ cui dracu’ îi pasă de pămpălăii din Rema? Gloanțele ricoșează din mine ca din Superman. Io-mi iau S-ul de

pe pieptu’ cu Superman și B-ul de pe burta cu Batman. Vedem un băiat și fugim după el, da’ el dispare ca un șoarece într-o gaură care apare doar pentru șoareci și io strig la bulangiu să iasă afară și să moară ca un bărbat adevărat, vreau așa de mult să-l omor, vreau să omor omor omor, apoi iese un câine și io fug după câine pentru că vreau să omor câinele ăsta, tre’ să omor câinele, o să omor câinele ăsta, omor câinele ăsta! Josey Wales și ceilalți aleargă la camionetă și prind un băiat, îi trag șuturi în spate, în gambe și în cur și strigă că asta să fie pentru toți pămpălăii din Rema care cred că poa’ să treacă așa, pur și simplu, la PNP, să nu cumva să uitați că noi avem pistoalele și să știți unde vă e locul, îl iau iar pe băiat la șuturi și fug, io mă duc să-l împușc, Plângărețul se uită la mine și io vreau să-l împușc, vreau rău de tot să-l împușc și vreau să-l împușc acum acum acum, da’ Plângărețul zice mișcă-ți fundul ăla de pămpălău în camionetă, că, dacă nu, toț’ oamenii de-aici o să toarne în tine la gloanțe de-o să cânte briza la tine și io nu știu pentru că atunci când vreau să fut vreau să fut fut fut și când vreau să omor vreau să omor omor omor și acuma, că nu vreau să mor, mi-e frică frică frică și mie nu mi-e niciodată frică așa, niciodată, și inima-mi bate foarte foarte tare. Da’ mă arunc pe bacheta din spate și mă gândesc la împușcături și cât de superplăcut a fost și cum și io mă simt superplăcut, da’ în același timp, chiar când încep să mă simt superplăcut încep să nu mă mai simt așa de plăcut. Faptu’ că plecăm din orașu’ ăla pescăresc fără să omorâm pe nimeni mă face să mă simt așa cum se simt unii oameni cân’ o persoană moare, și io nu știu de ce. Nu e ceva care să te facă să simți ceva, da’ totuși. Și întunericu’ n-a fost niciodată așa de întunecat și călătoria n-a fost niciodată așa de lungă, chiar dacă nu era departe și io știam că Plângărețul e furios pe mine, da’ mă gândeam că o să mă omoare și o să-i omoare și pe ceilalți și toată Copenhaga, cenușie, ruginită și murdară, pe care io o uram, da’ nu știu de ce, pentru că asta era

lumea mea și mă gândesc la un singur lucru, că atunci când fumez chestia aia totul pare în regulă, fiecare stradă e frumoasă și îmi vine să fut acum fiecare femeie, și când trag cu pistolu' ăla pot să omor pe oricine și ar fi cea mai măreață crimă din lume și acu' nu mai aveam cea mai măreață crimă din lume, acum roșu' nu era cel mai roșu roșu și albastru' nu era cel mai albastru albastru și ritmu' nu era cel mai dulce ritm și toate chestiile ăstea mă întristau, da' și altceva ce nu pot să descriu, și vreau un singur lucru. Să mă simt bine iar, chiar acu'. Chiar acu'.

Și Papa-Lo iese afară furios, ca un nebun, și zice cine le-a dat voie lu' Josey Wales și Plângărețului să arunce năpasta în Rema, cine dracu' i-a dat voie, și el zice cineva mai mare ca tine, și Papa-Lo a părut că o să-l lovească pe Josey Wales, da' ne-a văzut pe noi, m-a văzut pe mine și a văzut pistoalele și nu știu ce a gândit, da' tre' să fi fost ceva important pentru că a plecat. Da' nu înainte să zică la fiecare, la toată lumea și la nimeni, că într-o zi o să rămânem toți fără oameni de ucis. Josey Wales a șuierat și s-a dus să-și futǎ femeia sau să se joace cu plodu'. Femeia cu care stăteam io s-a uitat la mine de parcă nu mă mai văzuse niciodată. Avea dreptate. Nu mai văzuse niciodată până atunci așa ceva.

A venit 1976 și cu el alegerile. Omu' care aduce arme în ghetou a zis clar că e exclus ca guvernu' socialist să câștige iar. Că înainte de asta o să aducă ei iadu' și prăpădu'. Mai întâi ne-au trimis să-i împușcăm pe doi din Eight Lanes, da' apoi ne-au trimis să ne ocupăm și de alții. În Coronation Market ne-am dus la o vânzătoare și la o femeie îmbrăcată de fițe, de parcă venea din centru, și le-am împușcat pe amândouă. A doua zi ne-am dus în Crossroads, exact unde mahalaua se atinge de centru, am dat buzna într-un magazin chinezesc și l-am ciuruit. A doua zi am oprit un autobuz care trecea prin West Kingston, în drum spre St. Catherine. L-am oprit să-l jefuim și să speriem oamenii,

da’ o polițistă strigă stați pe loc, de parcă era Starsky sau Hutch. N-a putut să-și scoată pistolul la timp, așa că am tras-o jos din autobuz și autobuzul a plecat. Am tras în ea șase focuri, în tufișurile dese de pe marginea drumului pe care treceau mașini. Trupul ei sălta așa cum saltă când tragi în cineva, da’ abia m-am abținut să nu vomit când am văzut ce i-a făcut Josey Wales înainte de asta. Papa-Lo n-ar fi permis niciodată așa ceva. Josey a fluturat pistolul în fața noastră și ne-a promis pedeapsă dacă spunem.

Femeia cu care trăiesc se uită la cum mă schimb io, da’ mie nu-mi pasă de nimic atâta timp cât pot fuma. Și în curând Plângărețul anunță că între mine și niște rotocoale mari de fum stau doar pămpălăii ăia care trebe achitați. Tre’ să primesc o răsplată, ceva, orice care să stopeze opresiunea[17]. Asta se întâmplă acum, sau fumezi sau visezi la fumat și suferi ca cineva care e mort și nu se mai întoarce.

În Jamaica se răspândește vestea că crimele au scăpat de sub control, că țara se duce de râpă, că nici măcar centrul nu mai e sigur și că PNP o să piardă controlu’ asupra țării. Mai îs doar două săptămâni până la alegeri și Papa-Lo ne trimite la fiecare casă, să le amintim oamenilor cum să voteze. Unu’ din băieți zice că el nu primește ordine de la Papa-Lo. Poate că Josey Wales șuieră și mormăie și zice ceva cu dublu înțeles, da’ Josey Wales nu uită că Papa-Lo a devenit Papa pentru că a fost cel mai dur și mai brutal om din ghetou. Papa-Lo se duce direct la băiatu’ ăla mic și-l întreabă câți ani are. Șaptișpe, zice el. Pari de optișpe da’ rămas în urmă, zice Papa-Lo și-l împușcă în picior. Băiatu’ țipă, sare pe loc și țipă iar. Văd că oamenii încep să fie țâfnoși, strigă Papa-Lo. Oamenii uită cine are gradu’ cel mai mare aici! Tu! Tu ai uitat? zice el și îndreaptă pistolu’ spre alt băiat. Băiatul sare și începe să tremure nu-nu-nu Papa-Lo, tu ești șefu’, șefu’ șefilor, și Papa-Lo râde când băiatul se pișă pe el. Linge, zice Papa-Lo, și băiatu’ se uită la el prostește pentru o

clipă, până când Papa-Lo trage cu pistolul și zice sau cureți pișatu' de pe jos sau curățăm noi sângele tău, și băiatul, când vede că Papa-Lo nu glumește, se ghemuiește și începe să-și lipăie pipiul, ca o pisică dementă.

Așa că mergem pe străzi și batem la uși și le spargem cu picioru' pe ălea încuiate, și o persoană, un bătrân aproape nebun, zice că el nu votează cu nimeni, așa că îl tragem afară din casă, îi scoatem afară toate hainele și le dăm foc, apoi îl dezbrăcăm la piele și i le ardem și pe ălea și îi tragem câteva șuturi și-i zicem că ar fi bine să-și dea seama cu cine tre' să voteze că altfel începem să dăm foc și la lucrurile din casă, și femeia cu care trăiesc io întreabă dac-o să vină și la ea, pentru că PMJ-ul și PNP-ul sunt amândouă niște porcării, și io-i zic că s-ar putea să venim și ea nu-mi mai zice dup-aia nimica. Da' atunci când vine albu' și când omu' care aduce arme în ghetou vine și el, ei discută cu Josey Wales, nu cu Papa-Lo. Papa nici nu mai stă prin ghetou prea mult. Petrece prea mult timp cu Cântărețul.

Noapte. Decembrie ar fi trebuit să se răcorească deja. Cântărețul e în casă la el. Trăiește și cântă. În toată Jamaica și prin tot ghetou' se vorbește cum s-a hotărât el să facă Concertul pentru Pace Zâmbește, Jamaica!, chiar dacă e propagandă PNP și Detașamentul Echo, oameni răi plătiți de PNP, îi păzește casa zi și noapte. Fără poliție, în afara unei mașini care trece la începutul nopții. Nu intră nimeni și puțini oameni ies. Mă uit cum trec mașinile și cum în cameră lumina se aprinde și se stinge și se aprinde iar. Mă uit cum managerul neras pleacă și vine și apoi albul cu păr castaniu. La un moment dat zice că viața lui nu înseamnă nimic dacă nu poate s-ajute mulți oameni, și ajută mulți oameni, da' el le tot dă oamenilor ce au ei nevoie, și tinerii nu au nevoie de nimic, ei doar vor totul. Noi cântăm alte cântece, cântece de la tinerii care nu-și permit să compună cântece, așa că noi mergem pe adevăratu' ritm de

rock și skank, pentru că doar femeile dansează. Și cântăm cântece pe care le inventăm în somn, că dacă te repezi ca fulgerul o să te prăbușești ca tunetul. Și Cântărețul crede că Johnny a fost, dar Johnny este, Johnny se schimbă și Johnny o să vină după el. Înaintea nopții ăsteia l-am văzut cum fuma iarbă cu Papa-Lo și apoi i-a dat un plic unui om care e cu Shotta Sherrif și oameni chiar mai mari ca mine se întreabă ce mama naibii pune la cale Rastafarianu' ăsta. Cântărețul ăsta crede că, doar pentru că vine de unde venim și noi, înțelege cum trăim noi. Da' el nu-nțelege nimic. Toți cred ca el când pleacă și apoi se întorc. Că totu' e exact cum era când au plecat ei. Da' noi suntem diferiți. Suntem mai duri ca el și nu ne pasă. El a fugit înainte să se transforme în ceva ca noi.

Și noi? Noi o să fim oameni răi de rang înalt. Într-o zi, mama lu' Heckle iese din casă în timp ce noi controlam colțu' străzii și jucam domino și zice că *simte mirosu' a tot felu' de porcării la el în cameră*, așa că el îi trage o palmă peste față și zice că tre' să aibă respect față de omu' rău când el e pe stradă. Femeia cu care trăiesc io mă întreabă dacă așa o s-o tratez și io, da' io nu zic nimic. Io nu vreau să bat nici o femeie. Vreau doar niște cocaină gratis. Asta e tot ce vreau. Asta e tot ce-mi trebuie. Acu' două zile treceam pe lângă casa unei femei și îl văd pe Plângărețul cum iese gol afară și se duce la cișmeaua din spate. Își scoate prezervativu' de pe mătărângă, îl aruncă și se spală. Toată lumea știe că prezervativu' și contracepția au fost planu' omului alb de a-i termina pe negri, da' lui nu-i pasă. M-am uitat cum își scoate ochelarii și se freacă peste tot cu o cârpă și cu săpun, de parcă cișmeaua și copacu' ar fi fost făcute doar pentru el, și nici măcar nu era casa femeii lui obișnuite. Io nu voiam să-l fut, fără chestii d-astea nasoale de bulangii, voiam doar să intru în el ca o nălucă și să mișc când el se mișcă, să mă arcuiesc când el se arcuiește și să gâfâi când el gâfâie, să simt cum ies puțin câte puțin și izbesc iar tare, apoi încet, repede

apoi încet. Apoi voiam să fiu io femeia. Tre’ doar să pot respira puțin.

În seara asta supraveghez casa Cântărețului singur, dar alteori o supraveghez împreună cu alții. Bărbatul scund cu gură mare care e manageru’ lui credea că și noi suntem niște băieți ca alții, care vin după bani sau iarbă sau să cânte ceva meseriaș, da’ s-a uitat altfel la noi. Și noi ne întoarcem în ghetou și albu’ care pare că-l cunoaște ne zice despre fiecare cameră din casa lui. *Că toți oamenii au un preț, chiar și oamenii de imediat de sub el, și că la momentul potrivit ei o să ia o mică pauză, nu o pauză mai lungă, ci un somn mișto de dinainte de discotecă, în stil Kingston!* Că există un singur loc prin care se intră și se iese. Că de obicei el face o pauză pe la 9, 9 și un sfert, și se duce la bucătărie, singur, pentru că copiii nu mai sunt acolo și toți ceilalți sunt încă în studio sau pe punctul de a pleca. Că treptele care duc la bucătărie oferă o perspectivă clară, dar că noi trebuie să tragem peste tot ca să fim siguri. Că doi trebuie să conducă, doi să intre înăuntru și patru să fileze terenul din jurul casei. Noi nu știm ce vrea să zică, așa că Josey Wales zice că el vrea să spună să înfiletăm amortizorul la pistoale, ceea ce e stupid. Americanul se înroșește iar și omu’ care aduce arme în ghetou zice că vrea să spună să încercuim casa. Ne arată fotografii. Cântărețul în bucătărie, el și cu albul care e mangerul casei de discuri, el în studio cu ochii bulbucați de la iarba bună, el și nou’ lui chitarist venit direct din America, el cum i-o trage unei fete, el cum i-o trage soră-sii ăsteia, el sprijinit de o sobă ca și cum până și Cântărețul a obosit acum să mai fie Cântărețul. Toată Jamaica așteaptă concertul Zâmbește, Jamaica! Până și unii oameni din ghetou o să se ducă pentru că Papa-Lo zice că ar trebui să mergem pentru Bob, chiar dacă e propagandă a PNP-ului. Eu nu puteam să mă gândesc la altceva decât încă o noapte și n-o să-mi mai fie foame. Încă o noapte și o să-mi iau S-ul de pe pieptul cu Superman și B-ul de pe burta cu Batman.

[15] Eight Lanes, nume fictiv al cartierului Matthews Lane din Kingston, fief al PNP; „Nine Lanes“, aluzie la posibilitatea ca zona Rema să se alăture acestui cartier

[16] „Under heavy manners“, în original, numele albumului reggae al lui Prince Far I, trimitere la starea de urgență declarată în Jamaica în 1976

[17] Vezi nota de la p. 83

ALEX PIERCE

Există un motiv pentru care povestea ghetoului nu trebuie însoțită niciodată de fotografie. Mahalaua de Lumea a Treia este un coșmar care sfidează credințele sau realitățile, chiar și cele care te privesc drept în față. O imagine a iadului care se contorsionează și se învârte în jurul ei însăși și se distrează pe propria ei coloană sonoră. Aici regulile normale nu sunt valabile. Poate imaginația, visul, fantezia. Vizitezi un ghetou, mai ales un ghetou din West Kingston, și el părăsește imediat realul, pentru a deveni ceva grotesc, ceva din Dante sau un tablou infernal de Hieronymus Bosch. E o cameră roșie și ruginită a iadului care nu poate fi descrisă, așa că nu o să încerc să o descriu. El nu poate fi fotografiat, pentru că unele părți ale West Kingstonului, cum ar fi Rema, sunt acaparate de o hidoșenie atât de sumbră și persistentă încât frumusețea inerentă a procesului fotografic te-ar minți în privința gradului lor de urâțenie. Frumusețea are un spectru infinit, dar la fel și nenorocirea, și singura modalitate de a surprinde cu acuratețe întregul și nesfârșitul vârtej de urâțenie care e Trench Town e să ți-l imaginezi. Ai putea să-l descrii în culori, roșu și mort precum sângele învechit, maro precum pământul, lutul sau căcatul, alb precum apa cu săpun care curge liber de-a lungul unei străzi prea înguste. Strălucitor precum tabla nouă de zinc care susține acoperișul sau un gard de lângă o tablă veche de zinc, acest material fiind el însuși o istorie vie a momentului în care ultimul politician a făcut ghetoului o favoare. Zincul din Eight Lanes strălucește precum nichelul. Zincul din Junglă e plin de găuri de glonț și ruginit, până la culoarea

pământului jamaican de la țară. Ca să înțelegi ghetoul, ca să-l faci real, trebuie să uiți că l-ai văzut. Ghetoul e un miros. Uneori e ceva dulce: pudră de talc cu care femeile se dau pe piept. Apă de colonie Old Spice, English Leather sau Brut. Prospețimea unei capre tăiate de curând, piperul și ardeiul iute din supa de cap de capră. Substanțe chimice înțepătoare din detergent, unt de cacao, fenol, lavandă din săpun, pișat fermentat și căcat învechit care se preling pe marginea străzii. Ardei iute iar, de la puiul picant. Cordit de la un pistol cu care s-a tras de curând, fierul din sângele închegat al unei crime stradale, rămas acolo și după ce cadavrul a fost luat. Mirosul poartă cu el amintirea sunetului, care e și el prezent. Reggae, catifelat și sexy, dar și brutal și simplu ca blues-ul delta supersărac și superpur. Din această tocană de ardei iute, sânge de om împușcat, apă curgătoare și ritmuri line provine Cântărețul, un sunet care plutește, dar și un om amărât viu, care e mereu și acolo unde s-a născut, nu doar acolo unde se află.

Fir-ar al dracu'. Căcat, sună de parcă aș scrie pentru doamnele care iau prânzul pe Fifth Avenue. *Nesfârșit vârtej de urâțenie?* Al naibii senzaționalism, Batman! Pentru cine mama dracului scriu eu? Aș putea să mă apropii mai mult, să ajung la adevăratul Cântăreț, dar o să eșuez așa cum au eșuat absolut toți ceilalți jurnaliști dinaintea mea, pentru că, la dracu', nu există nici un adevărat Cântăreț. Ăsta e schepsisul, că adevărata variantă a nenorocitului e chiar asta, că acum el a ajuns altceva, după ce a intrat în Billboard Top Ten. Un fel de alegorie, el există atunci când cine știe ce fată trece pe la fereastra hotelului cântând că s-a săturat de -isme și schisme. Când băieții de pe stradă cântă că au burta plină, da' lor de fapt li-e foame, și ezită în fața următorului vers deși știu că a nu cânta ceea ce știe toată lumea reprezintă o amenințare și mai mare.

De la fereastră, luminile de pe stradă sclipesc portocaliu până în port, ca niște chibrituri care se sting, unu, doi, trei. Apoi, chiar când le observi, galbenul unora, albul altora,

luminile se sting cu adevărat, stradă după stradă. Clipesc și camera mea se întunecă. Kingstonul se întrerupe pentru a treia oară de când sunt aici, dar luna e plină și pentru o vreme orașul e argintiu și albastru, iar cerul are o nuanță catifelată de mov, ca și cum orașul s-ar fi mutat brusc la țară. Luna lovește clădirile în lateral, pereții de un gri strălucitor se înalță din pământ. Singurele lumini vin de la mașini.

De dedesubt se aude un vâjâit. Eu stau la etajul 10 sau 11, nu-mi amintesc niciodată care. Vine lumina, de data asta cu un zumzet. Hotelul meu se aprinde singur și apoi hotelul din fața mea, apoi încă unul și lumina falsă readuce portocaliul care înlătură argintiul nostru. Dar periferia e în continuare în întuneric. Probabil că pana de curent o să țină toată noaptea. Am fost o dată la periferie, când s-a stins lumina m-am luat după Lee Scratch Perry[18]. Despre asta aud toți reporterii, de Arma din Gideon, punctul în care fiecare element criminal al orașului explodează infracțional. Și totuși, era atâta liniște încât Kingstonul s-a transformat într-un oraș fantomă. Pentru prima oară, am auzit cum se sparg valurile în port.

Nu știu ce vreau. M-am împotmolit. Cine vrea să scrie despre muzică după ce rock-and-rollul a murit? Poate că punkul are ceva sau poate că toate ăstea înseamnă doar că rockul e bolnav și locuiește în Londra. Poate că trupa asta, Ramones, a dat de ceva, poate că rock-and-rollul trebuie să renască singur prin întoarcerea la Chuck Berry. Ce mama dracului, Alexander Pierce, singurul mod în care se poate scrie despre muzică e să vorbești ca un critic de rock amărât? Wenner crede, speră, speră cu disperare ca dintr-o clipă în alta Mick și Keef să se trezească, să lase la o parte heroina, să se descotorosească de nenorociții ăia care împovărează trupa și să facă iar *Let It Bleed*, nu căcaturi amorfe ca *Goats Head Soup* și, Dumnezeule mare din ceruri, nu reggae. În schimb, ei vin aici și fac exact asta, trec de nouășpe ori prin cântecul ăsta al lor pe

ritm de reggae. Eu am venit în țara asta știind că o să găsesc ceva. Și cred că am găsit, sunt sigur că am găsit, dar să fiu al naibii dacă știu ce e.

Luminile se sting și se aprind iar, minus vâjâitul. Să mor eu. Nu cred că se aștepta cineva la asta. Îmi imaginez că marginea orașului tocmai a fost luată pe nepusă masă. Flagrante delicto. Oare ce făcea Mark Lansing înainte să vină iar lumina? Oricum, pe cine știe el aici? Tipul care mi-a zis cum funcționează ghetourile a fost și el gangster, până când a ajuns la închisoare și a ieșit transformat grație cărților. La *Autobiografia lui Malcolm X* mă așteptam, și până și eu m-am uitat prin Eldridge Cleaver. Dar *Problemele filosofiei* de Bertrand Russell? Pe mine mă lasă în pace, pentru că el e un fost gangster de modă veche care conduce o asociație de tineri și mediază între bande, dar și pentru că nimeni nu se așteaptă la prea mult de la un jamaican indian.

Uneori îi invidiez pe veteranii din Vietnam, pentru că ei măcar au avut o credință în ei înșiși pe care s-o piardă. Ai vrut vreodată să pleci dintr-un loc atât de mult încât faptul că nu ai un motiv pentru asta să fie cel mai bun motiv pentru a pleca?

În 1971 abia așteptam să plec din Minnesota.

Toți jamaicanii știu să cânte și toți jamaicanii au învățat să cânte din aceeași culegere de cântece. Baladele Pistolarului *a lui Marty Robbins. Poți să-l iei de rever până și pe cel mai important gangster, dacă zici El Paso el o să înceapă să fredoneze împreună cu tine într-un ritm perfect; orașu' El Paso, de lângă Rio Grandeee-eee. E ca un Homo erectus al discursului durilor din Jamaica, unde tot ce ți-ai dori să afli despre războiul dintre verde și portocaliu din Kingston, tot ce ai vrea vreodată să afli despre pistolarul amator de ska nu se află în versurile lui Bob Marley sau ale lui Peter Tosh, ci în ale lui Marty Robbins din „Big Iron“.*

E un proscris scăpat, auzi din fiecare gură

Și a venit să facă treabă
Cu fierul lui mare de la centură

Asta e povestea pistolarilor din Vestul Sălbatic al Kingstonului. Un western are nevoie de un erou pentru pălăria albă și de un ticălos pentru cea neagră, dar adevărul, înțelepciunea de ghetou, e mai aproape de ce spunea Paul McCartney despre Dark Side of the Moon[19] *a lui Pink Floyd. Toată e întunecată. Fiecare amărât e un cowboy fără casă și fiecare stradă are undeva o luptă cu pistoale care poate fi scrisă cu sânge într-un cântec. Dacă petreci o zi în West Kingston o să înțelegi perfect de ce un gangster de rang înalt își spune Josey Wales. Nu e vorba doar de ilegalitate. E vorba de faptul că iau un mit și și-l însușesc, asemenea unui cântăreț de reggae care face versuri noi pentru varianta ceea veche. Și dacă un western are nevoie de un O.K. Corral*[20]*, un O.K. Corral are nevoie de un Dodge City*[21]*. Kingstonul, unde uneori trupurile cad la pământ ca muștele, se potrivește puțin prea bine cu modelul. Se spune că periferia e atât de nelegiuită încât prim-ministrul nu a mai trecut de ani de zile dincolo de Crossroads și chiar și acea intersecție e la bunul plac al oricui. Pentru că, să fim serioși, imediat ce prim-ministrul alb și educat spune ceva de genul socialism democratic, peste câteva zile o să începi să vezi un aflux brusc de bărbați americani la costum, toți pe nume Smith sau așa ceva. Până și eu pot să miros un Război Rece și nici măcar nu e o criză a rachetelor. Cei de aici sau pleacă cu avionul, sau sunt omorâți. În orice caz, toată lumea o întinde dracului din Dodge.*

Așa e mai bine, cred. Încearcă să nu faci pe Hunter, încearcă să nu faci pe Hunter. Dă-l dracu’ pe Thomson și dă-i dracu și pe beatnici. Povestea mea are nevoie de o linie narativă. Are nevoie de un erou, un ticălos și o Cassandra. Simt că avansează fără mine spre soluționarea climaxului, un deznodământ sau o catastrofă. În *Miami and the Siege of*

Chicago[22], Norman Mailer și-a introdus în acel eveniment și ipostaza lui rea, dându-se drept un agent de pază al ipocritului de Ronald Reagan care îl lasă să intre la un banchet al republicanilor, unde nu ar fi fost invitat niciodată. Mă gândeam și eu, doar atât.

Cântărețul s-a întâlnit cu gangsterii importanți, gangsteri aflați în război, în mai puțin de o săptămână. Niște arme care nu ar fi trebuit să fie într-un transport de pe chei dispar, potrivit turnătorului meu amator de lecturi filosofice. Alegeri peste două săptămâni. Iar despre Mark Lansing să nu mai vorbim. Între timp, întreaga țară pare încremenită de un joc al așteptării. Poate că ceea ce ar trebui cu adevărat să aflu e de ce a venit William Adler în Jamaica acum câteva luni, ce știe el și cum o să supraviețuiască următoarelor două săptămâni Cântărețul, oamenii, la naiba, întreaga țară. Apoi o să scriu un articol dat naibii și îl dau la *Time* sau *Newsweek*, sau la *The New Yorker*, ei bine, dă-o în mă-sa de *Rolling Stone*. Pentru că eu știu că el știe. Pur și simplu știu asta. Știe sigur.

---

[18] Muzician jamaican care a avut un rol important în crearea muzicii reggae

[19] „Partea întunecată a lunii“, în engleză în original

[20] Luptă cu pistoale celebră din America sfârșitului de secol XIX, care a ajuns să reprezinte situația de semilegalitate permanentă a Vestului Sălbatic

[21] Amplă confruntare din 1883 dintre primarul din Dodge City și un afacerist local, care a antrenat un număr mare de oameni și forțe, dar nu a produs victime

[22] *Miami și asedierea Chicago-ului*

PAPA-LO

Ei cred că mintea mea e o corabie care a plecat departe. Unii din oamenii ăștia îs chiar din cartieru' meu. Îi văd cu coada ochiului. Io i-am ajutat să crească, și acu' ei cred că io-s ăla care blochează progresu'. Deci mă tratează deja ca pe un bătrân și cred că io nu observ când o propoziție e întreruptă brusc pentru că restu' ei nu e pentru urechile mele. Că nu observ că în ghetou ajung telefoane la care să se vorbească, da' nu ajung și la mine. Că nu observ că mă lasă în pace.

Omu' din ghetou începe să vrea putere, pentru că politicienii au acu' o altă viziune. Se pare că s-a dus vorba că mie nu-mi mai place să văd sânge. Acum doi ani mi s-au întâmplat două lucruri într-o săptămână. Mai întâi am împușcat un mic mucos din Junglă. Se zicea că anumiți băieți și-o luaseră iar în cap, vindeau iarba lor și petreceau cu băieții de la PNP de parcă semnaserăm vreun tratat de pace sau ceva. Am prins un golan, ca să dăm un exemplu, dar ăsta nu era îmbrăcat cu haine kaki pentru că se credea foarte dur sau vreun brigadier din Cuba. Băiatu' mergea spre Liceul Ardenne. A căzut în genunchi și apoi pe o parte, și abia când s-a rostogolit pe spate am văzut cravata de școală.

Nu-mi amintesc câți oameni au căzut din cauza mea și nici nu prea îmi pasă foarte mult, dar ăsta da. E un lucru când omori un om și el moare pur și simplu. Da' e altceva când e prea aproape când tragi în el și el te apucă și tu-l vezi cum se uită la tine, cu ochii speriați ca dracu', pentru că moartea e cel mai înfricoșător monstru, mai înfricoșător decât orice poți

născoci când ești plod și o simți ca pe un demon care te înghite cu gura lui mare și lentă, mai întâi degetele de la picioare, care se răcesc, apoi picioarele, care se răcesc, apoi genunchii, apoi coapsele, apoi mijlocul, și băiatul mă ținea de cămașă și urla nu, nu, nu, se apropie de mine, nu nu nu... și te ține strâns, mai tare decât ținuse vodată orice, pentru că dacă punea acele zece degete pe o ființă vie cu toată puterea, cu toată voința lui poate că se putea agăța de viață. Inspira ca și cum ar fi tras în piept lumea și se temea mai mult decât orice să dea afară aeru', pentru că dacă expira putea să dea afară puțina viață care îi mai rămăsese. Trage încă o dată, a zis Josey Wales, da' io nu eram în stare să fac altceva decât să privesc. Josey a venit lângă mine, i-a pus pistolu' la frunte și poc.

Asta a provocat încă o explozie. Toată lumea știa că Papa-Lo e dur, mai ales dacă furi sau violezi o femeie, da' până atunci nimeni nu mi-a mai zis nemernic, ca mama băiatului care a venit pe jos până în fața casei mele, țipând că băiatu' ei era un băiat bun care o iubea pe mama lui și mergea la școală, unde luase bacalaureatul la șase materii și urma să primească o bursă la universitate. Zicea că atunci când o să vină Dumnezeu, o să găsească o pedeapsă specială pentru un negrotei nazist ca mine. Țipa după fiul ei și îl ruga pe Isus să intervină, până când Josey Wales a pocnit-o cu patu' pistolului în ceafă și a lăsat-o pe stradă. De fiecare dată când bătea vântul i se ridica fusta.

Cântărețul mi-a zis o dată, Papa, cum poți să fii un mare boss când îți faci atâtea griji? Nu i-am spus că să fii șef înseamnă să-ți faci griji. Odată ce ajungi pe vârful muntelui, toată lumea poate să te atace.

Io știu că Cântărețul știe că mulți oameni îl urăsc, da' mă întreb dacă știe ce formă ia ura asta. Fiecare om are ceva de spus, da' cei care urăsc cel mai tare sunt mai răi ca el. Baștanu' de la tribunal a zis că el a citit absolut fiecare chestie scrisă vreodată de Eldridge Cleaver și și-a tras o diplomă șmecheră

doar ca să facă din pricăjitu’ ăla pe jumate alb vocea eliberării negrilor. Asta e fața publică jamaicană număru’ unu? Că știe să citească? Baștanu’ care tocmai s-a întors din New York și Miami zice că a fost un mare dezastru de relații publice pentru țară. Îl opresc de două ori la vamă și-l întreabă dacă e în vo trupă de reggae și ce e mirosu’ ăla care se simte din valiza lui, ganja? Baștanu’ care are un hotel pe Coasta de Nord zice că vaca aia albă nenorocită care bea un daiquiri cu o umbreluță în el tocmai l-a întrebat cât de des se spală pe cap și dacă toți jamaicanii sunt rasta, chiar dacă e clar că el are un păr frumos, pe care îl piapănă în fiecare zi. Apoi îi lasă pe tejghea 50 de dolari și cheia de la camera ei. I-am zis o dată Cântărețului că io nu cred că am simțit vreodată ca împotriva vreunui om să se pună atâtea forțe ale răului și el zice diavolu’ n-are nici o putere asupra mea. Diavolu’ vine și io dau mâna cu el. Diavolul are și el rolul lui de jucat. Diavolu’ e și un bun prieten, pentru că atunci când nu-l cunoști, atunci poate el să te facă praf. Și io-i zic, frate, tu ești ca Robin Hood. El zice, da’ io n-am furat de la nici un om în viața mea. Io zic, frate, nici Robin Hood n-a furat.

Dar forțele răului și forțele șarlatanilor cresc în noapte. Cântărețu’ e deștept. E prieten cu mine și e prieten și cu Shotta Sherrif. Cântărețul discută cu mine și discută cu Shotta, nu împreună, asta tot nebunie ar fi, da’ discută cu noi la fel. Dacă câinele și pisica pot trăi împreună, noi de ce să nu ne putem iubi unii pe alții? Nu așa a zis Iehova? Da’ câinele și pisica nu vor să trăiască împreună, îi zic io. Da’ apoi io mă gândesc mult la asta și găsesc alt argument. Când câinele omoară pisica și pisica omoară câinele, singurul care se bucură e vulturul hoitar. Vulturul hoitar a așteptat asta toată viața lui. Vulturul cu cap roșu, pene albe pe piept și aripi negre. Vulturul din Parlamentul Jamaicăi. Vulturul de la clubul de golf Constant Spring, care vrea să-l invite la petrecerile lor frumoase, acu’ că e prea important ca să fie trecut cu vederea, să-l îndoape cu porc fript

și să-i spună că *se gândeau să danseze pe reggae*, de parcă reggae-ul ar fi un twist nenorocit, și să-l întrebe dacă a cunoscut deja vreo vedetă adevărată, cum ar fi Engelbert Humperdinck.

Da' forțele răului și forțele șarlatanilor tot cresc în noapte. Mai ales într-o noapte fierbinte ca asta, prea fierbinte pentru decembrie, unii oameni nu se pot gândi la altceva decât la cine are și cine nu are. Io-s pe verandă, fără nici o lumină aprinsă. Privesc de lângă casa mea strada liniștită, nimic altceva decât îndrăgostiți care vin legănându-se dinspre barul de mai încolo. O pocnitură, apoi două, apoi trei, cineva tocmai a câștigat un joc de domino. Văd calmul, aud calmul și știu că el nu poate să dureze. Nici pentru mine, nici pentru el, nici pentru Kingston, nici pentru Jamaica.

Deja de trei luni, în ghetou vin doi albi, împreună cu Peter Nasser. Unu' vorbește doar engleză, celălalt vorbește prea multă spaniolă. Au venit să se vadă cu Josey Wales, nu cu mine. Un om poate fi oricât de șef vrea el, dacă politicienii își fac un nou prieten, atunci la el o să meargă. Mă-ntreb ce-o fi zis Josey că face, ce-ar fi vrut ei să fac io. Josey e pe picioarele lui, io n-am încercat să-l controlez nici atunci nici acum, cel puțin nu după ce-a căzut Balaclava. Copenhaga e un palat cu patru sau cinci prinți. Până acu' n-a mai vrut nimeni să fie rege. Da' atunci când în ghetou au venit ăștia doi albi noi, au venit la mine acasă în semn de respect, da' au plecat cu Josey Wales și la graniță, unde io mă așteptam ca Josey să le facă semn cu mâna, el s-a suit în mașina lor și cân' s-a întors n-a zis nimica de asta.

Josey se duce la 6 jumate să vadă ce mai face femeia lui și iese din casa ei cu un plovăr de lână și niște pantaloni aduși de ea din zona liberă. Apoi pleacă. Io nu-s mama lui sau supraveghetoru' lui, nu tre' să-mi zică mie unde merge. Transportu' de arme a dispărut de pe chei într-o noapte în care dispăruse și el. Omu' din America cântă oferiți păcii o șansă, da' ăia care stau aici nu sunt americani. Mă gândesc că io știu că

Josey adună oameni ca să șteargă Rema de pe fața pământului o dată pentru totdeauna. El nu știe că io știu că a dat foc la blocul ăla de pe Orange Street, cu oameni în el, și că a împușcat pe oricine încerca să-l stingă, inclusiv doi pompieri.

1966. Nimeni care intră în 1966 nu iese așa cum a intrat. Căderea Balaclavei i-a luat cu ea pe mulți, chiar și din cei care au susținut-o. Io am susținut-o, nu încet, ci zgomotos. Balaclava e o porcărie care te face să te rogi pentru bogăția unui bloc cu curte. Balaclava era locu' în care femeile se ascundeau de crimă, jaf și viol, doar ca să fie omorâte de o cană cu apă. Balaclava a fost demolată cu buldozerul ca să se poată înălța Copenhaga, iar când politicienii au venit după buldozere cu promisiunile lor, ei au cerut și să-i alungăm pe toți oamenii PNP-ului. Înainte de 1966, oamenii din Denham Town și Junglă nu prea se plăceau unii pe alții, da' se luptau pe terenu' de fotbal și de cricket și chiar când doi băieți porneau scandalu' și se lăsa cu o gură plină de sânge, nu era nici un război sau zvon de război. Da' apoi au venit politicienii. Io i-am primit cu brațele deschise, pentru că eram sigur că și pentru noi o să fie mai bine.

1966. Toate ăstea s-au întâmplat în ziua de Sabat. Josey s-a întors în curtea lui de la domnul Miller, lăcătușul, unde învăța o meserie. Mergea spre casă pe o stradă care până atunci nu-și declarase apartenența. Nu știa că în vinerea dinainte veniseră politicienii zicând închideți gura și dați drumu' la pistoale. L-au împușcat de cinci ori. Cinci focuri, el cade cu fața în jos într-o baltă de apă murdară. Toată lumea fuge, și ăia care nu fug văd și așteaptă până când vine un om pe bicicletă care îl înșfacă, îl pune în față și încearcă să-l țină să nu alunece jos în timp ce-l duce la policlinică. După trei săptămâni, din policlinica aia a ieșit alt om.

Forțele răului și forțele șarlatanilor cresc în noapte. Cântărețul îmi spune o poveste. Cum, pe vremea când reggae-ul era ceva ce doar puțini oameni știau, albii vedete rock-and-roll

erau prietenii lui. Voi ăștia cu reggae-ul sunteți marfă, prietene, foarte mișto, aveți cumva ganja? Da' imediat ce Natty Dread începe să cânte hituri și sparge topul 100 Babylon, toți au început să-l trateze într-un fel. Le plăcea mai mult de el când era verișoru' sărac pe care ei îl luau în seamă și se simțeau bine din cauza asta. Io i-am zis că politicienii fac la fel cu mine cân' își dau seama că știu să citesc. În 1966 au împărțit Kingstonul și nu ne-au întrebat și pe noi ce felie vrem. Așa că toate zonele care au căzut la mijloc, pe graniță, Rema, Jungla, Rose Town, Lizard Town ni le-au lăsat nouă să ne batem pe ele. Io m-am bătut din greu, până am obosit. I-am crescut pe oamenii care sunt acum cu Josey Wales și n-a fost vreodată unu' mai rău ca mine. Am umflat Copenhaga de două ori ca mărime și am eliminat jaful și violul din comunitate. Anu' ăsta sunt alegeri și nu a mai rămas nimic în afară de război și zvonuri de război. Da' în seara asta privesc de pe verandă și noaptea are un secret al ei. Veranda e de lemn și n-am mai vopsit-o de mult. Femeia mea sforăie ca un măgar bătut, da' ajungi să-ți placă ălea câteva lucruri care nu se schimbă niciodată. Mâine vin aici niște tineri ca să vorbească despre concertul pentru pace pe care-l fac ei, de vreme ce ăsta e propagandă a PNP-ului. A trecut aproape toată noaptea și detașamentele de ordine[23] ale poliției încă n-au făcut nici o razie. Asta face ca noaptea să fie stranie, pentru că oamenii din ghetou nu sunt obișnuiți să doarmă toată noaptea. Undeva, cumva, mai ales într-o noapte fierbinte ca asta, cineva o să plătească.

---

[23] „Eradication squads", în original, unități ale poliției din Jamaica prin care se încerca de fapt influențarea politică a populației

BARRY DIFLORIO

— Ce-ai mâncat azi la prânz, tati, un Whamperererer?

— Bineînțeles, dragă.

— Tati, nu-mi mai spune așa.

— Așa cum?

— Dragă. Io nu sunt fată.

— Nu? Nu ai ce au fetele?

— Nu, nu nu. Așa că nu pot fi dragă.

— Dar pentru mine ești dragă.

— Nu. Băieții nu sunt dragă. Fetele sunt dragi. Și nasoale.

Destul de greu să combați o logică de fier ca asta. Aș putea să scriu un articol despre lucrurile pe care le știam la șase ani și pe care la 36 nu le mai știu, fir-ar al dracu'.

— Sunt cam nasoale, nu-i așa? Dar când o să ai 13 ani o să vrei să stai cu ele tot timpul.

— Nuuuuuuu.

— Ba daaaaaaa.

— O să se mai joace cu broscuțele mele atunci?

— Ceva de genul ăsta. Oricum, mâine mergi la școală, scumpo.

— Tati!

— Scuze, am uitat că acum ești bărbat. Mâine mergi la școală, amice, așa că du-te. Și tu, Timmy.

— Of, prietene. Ce treabă nașparlie.

— Poftim?

— Of... nimic, tată.

— Așa mă gândeam și eu. Duceți-vă la culcare. Ia uite, nici

unul din voi nu-și mai sărută tatăl?

— Acum sunt oameni maturi.

— Am observat. Să vă spălați neapărat pe dinți, amândoi.

Soția mea se duce după ei.

— Unde te duci?

— Să mă spăl și eu pe dinți. A fost o zi foarte lungă. Dar fiecare zi în Kingston e cumva lungă, nu-i așa?

Știam ce vrea să facă. E uimitor cum femeile pot folosi orice șansă ca să înceapă o ceartă, dar mai ales momentele de genul ăsta în care tu nu vrei să te cerți, dar dacă nu te cerți pare că nu-ți pasă, așa că spui ceva drăguț sau îi faci un compliment, iar asta doar o face să spună că ești condescendent față de ea, ceea ce, bineînțeles, duce oricum la ceartă.

— Urc și eu...

Sună telefonul.

— Într-o clipă.

Ea urcă la etaj, murmurând ceva despre faptul că telefonul sună când sunt eu acasă. Dacă ținem cont că le-am interzis tuturor să sune aici, fie pentru chestiuni de serviciu, fie personale, e ciudat.

— Alo?

— Zece milioane de dolari și tot ce-ai obținut sunt niște tâmpenii ocazionale pe care le publică poponarul ăla de Sal Resnick în *New York Times*?

— William Adler. Bill. Cum o mai duci, Bill?

— Pe stânga, ultima oară când am purtat boxeri.

— Probabil că acolo unde ești tu chestiile ăstea sunt pe rație, nu?

— Zău? Adică unde?

— Undeva, în cine știe ce utopie socialistă. Merită lipsa de libertate pentru piña colada?

— Ce, vrei să zici Cuba? Tu chiar crezi că eu sunt în Cuba? Ăstea-s informațiile pe care le ai? Nu mă face să-mi pierd și

ultima fărâmă de respect față de tine, Barry.

— Atunci unde ești?

— Nu mă întrebi de unde am numărul tău?

— Nu.

— Nu te preface că nu te râcâie asta.

— Amice, trebuie să le citesc copiilor o poveste de noapte bună. Întâlnirea asta a noastră are vreun rost?

— Care e locul tău preferat la circ?

— Știi ce nu-mi place mie, Bill? Oamenii care răspund la o întrebare cu altă întrebare. Jamaicanii fac asta întruna, fir-ar al dracu'.

— Atunci detectează de unde te sun. O să aștept.

— Nu e nevoie. Cred că îți supraestimezi influența.

— Nu, eu cred că îmi estimez influența la fix.

— Mă omori, omule. Ce vrei, Bill? Vrei să faci rost de niște chestii pentru Fidel?

— Poate. Dar de ce te-aș suna pe tine atunci? Tu n-ai mai avut acces la informații bune de la Montevideo.

— Se pare că zilele ăstea tu ești plin de informații bune.

— Cred că da. Păcat de ăia șapte oameni pe care a trebuit să-i trimiteți înapoi. Sigur, compania a fușerit lucrurile ca dracu' dintotdeauna, dar nici chiar așa.

— Ai pus niște oameni în pericol, nemernicule.

— Am pus în pericol un buget de zece milioane. O grămadă de bani pentru o țară mică cum e Jamaica.

— Cum se vinde cartea ta?

— Nu pot să mă plâng.

— Ai ajuns deja pe lista bestsellerurilor de ficțiune? Am urmărit-o.

— Nu, dar concurez pentru lista de Consiliere.

— Drăguț. Ascultă, Bill, oricât de mult mi-ar plăcea scena asta de Bogart și Bacall pe care o avem acum, chiar sunt foarte obosit, așa că ce vrei?

— Câteva lucruri. Unu, sau îi rechemi pe idioții pe care i-ai pus să mă urmărească, sau găsești oameni mai buni pentru asta.

— Nu te urmărește nimeni, din punctul meu de vedere. Dacă te-aș fi urmărit aș fi știut unde ești, nu-i așa?

— Recheamă-i. Sau nu mai fi așa de transparent, că mă jignești. Apropo, poate ar fi bine să trimiți niște oameni în Guantanamo să-i ia, înainte să-i ia cubanezii. Te las pe tine să ghicești unde sunt. Doi, ar fi bine să te mai gândești dacă vrei să bagi toate alea zece milioane în PMJ ca să ne scape de comunism. Majoritatea banilor o să meargă în arme, și restul în...

— Nu vrei să instaurez și pacea în Orientul Mijlociu, dacă tot ne-am apucat?

— Ah, limitează-te la gama ta restrânsă de talente, Barry. Trei. Dacă crezi că pistolarii ăia pe care Louis îi învață să tragă pentru că l-ai pus tu să-i învețe sunt prea proști ca să tragă în tine, te amăgești. M-am gândit eu că ăsta ar fi singurul motiv pentru care Louis Johnson ar veni în Jamaica. Reculul poate fi foarte nasol, prietene.

— Glumești? Erau ca niște copii cu niște pistoale de jucărie Fisher-Price: ăsta a fost primul meu pistol.

— Deci te-ai apucat să antrenezi băieți? Nu eram complet sigur. Fușerai, Barry, chiar și pentru un mercenar conformist ca tine.

— Habar n-am despre ce vorbești. În ce-l privește pe Louis, e un om pe picioarele lui, așa că va trebui să-l întrebi pe el asta. Ce-ai mai pus la cale de data asta? Mă surprinde că nu ești undeva unde oamenii sunt mereu în ascensiune, cum ar fi Germania de Est. Ce război secret ai mai vrea să clocim? Angola? Poate declanșăm ceva în Nicaragua. Am auzit că Papua Noua Guinee e gata în orice clipă să fie acaparată de socialiști.

— Tu nici măcar nu știi ce e ăla socialism. Ești o maimuță de

circ care știe doar să facă poze. Pe de altă parte, sunt curios. Ce caută fiul lui Richard Lansing acolo? Te ajută să-i faci în ciudă lui tati?

— Nu știu despre ce vorbești.

— E o conexiune telefonică securizată, Barry, lasă aburelile. Un prim-ministru care își bate joc de Kissinger pentru că e târfa lui Castro e pe cale să fie reales.

— Ești sigur de asta?

— La fel de sigur ca de faptul că știu la ce școală îți trimiți copiii.

— Bill, nu te juca...

— Taci dracu' din gură, Barry. După cum spuneam, un prim-ministru care pare să-și dea seama prea puțin că e pe cale să intre într-un Război Rece e pe cale să fie reales. Organizează un concert la care cântă cea mai mare vedetă din lume, care se întâmplă să fie din Jamaica. Și din toți oamenii din lume care puteau să filmeze chestia asta, ăla care vine s-o facă e chiar fiul lui Richard Lansing. Eu nu sunt fanul nici unuia dintre ei, dar trebuie să recunoști că pare prea perfect.

— Frumoasă teorie a conspirației ai mai croșetat. Și cine l-a împușcat de fapt pe Kennedy? Dar ai uitat un lucru, nu-i așa?

— Ce anume?

— Că Lansing a demisionat. În mai multe sensuri, el e doar o variantă mai rafinată a ta. Amândoi aveți o criză subită de conștiință liberală de școală generală.

— Eu credeam că îmi servesc țara.

— Nu, tu credeai că servești o idee. Tu n-ai putea să înțelegi cum funcționează o țară nici dacă ai primi manualul de utilizare.

— Încerci să transformi asta într-o dezbatere de clasă, Barry? Foarte socialist din partea ta.

— Eu nu încerc să lansez nimic. Vreau doar să mă duc la culcare. Dar în loc de asta sunt ținut la telefon de un om care

sau nu are țară, sau nu are ce să spună.

— Chestia e că eu chiar nu înțeleg cum gândiți voi. Socialismul nu e comunism, ce dracu’.

— Dar e un -ism, asta e sigur. Bill, problema ta e, și a fost întotdeauna, că tu gândești, ești angajat să gândești. Sau că unora le pasă de ce gândești tu.

— Multor jamaicani le pasă.

— Da, am fost aici în timpul sejurului tău de două săptămâni din iunie, mai știi? Jamaicanilor nu le pasă de politica CIA, ei nici măcar nu știu care e diferența dintre CIA și FBI. Nu, o grămadă de jamaicani au început să se înnebunească după un alb care i-a scos din încurcătură, pentru că a apărut *Rădăcini* și bineînțeles că nimic nu a fost vreodată vina lor, cu toți albii ăștia malefici de peste tot. Hai scutește-mă. Ai mai vorbit cu Nancy Welch în ultima vreme?

— De ce-aș vorbi eu cu Nancy Welch?

— Sigur, te înțeleg. Adică, ce-ai putea să-i spui? Dumnezeule, Nancy, îmi pare așa de rău că din cauza mea fratele tău și soția lui au fost lichidați în Grecia.

— Stai dracu’ puțin, tu crezi că soții Welch au murit din cauza mea?

— A ta și a micilor tale dezvăluiri, a micului tău roman de scandal.

— El n-apare în carte, idiotule.

— Oricum eu n-o s-o citesc niciodată.

— Serios? Tu crezi că eu sunt de vină pentru Welch? Te-am supraestimat, Barry. Credeam că compania ți-a încredințat mai multe informații decât se pare că ai. Probabil că vorbesc cu persoana greșită.

— Serios? Nu ești singurul care estimează exact.

— Louis Johnson e în West Kingston și învață niște teroriști tineri să folosească arme automate. Aceleași arme care nu au mai sosit niciodată pe cheiul din Kingston, așa că nu au fost

furate niciodată după aceea.

— N-ai nici o dovadă pentru asta.

— Singurul om care l-a mai folosit vreodată pe Louis am fost eu, în Chile. Louis n-ar fi venit aici pentru nici un alt motiv. Sau Brian Harris sau cum își mai spune Oliver Patton zilele astea. Voi nu simțiți reculul decât când vă izbește în față, băieți. Absolvenți nenorociți de Ivy League care n-au trebuit niciodată să lucreze cu oamenii. Întrebarea mea e, de ce dracu' a intrat Cântărețul în atenția ta? Ce-ar putea el să facă?

— Noapte bună, Bill. Sau *hasta mañana* sau *luego* sau ce vrei tu.

— Nu, pe bune, ce dracu' ar putea el să f...

— Nu mă mai suna, dobitocule.

— Cine e dobitocul care te-a sunat? zice nevastă-mea.

N-am auzit-o când a intrat iar în cameră și nu știu de cât timp e aici. Stă pe canapeaua în spatele căreia eu stau în picioare, fără să privească spre mine sau să spună ceva, dar așteptând un răspuns. Eu scot telefonul din priză și mă duc la bar, unde așteaptă o sticlă de Smirnoff pe jumătate goală și o sticlă de apă tonică.

— Vrei să bei ceva?

— Tocmai m-am spălat pe dinți.

— Atunci înțeleg că nu.

— Pare că vrei să continui acea mică ceartă pe care am avut-o.

Se freacă la gât și își scoate colierul. Dacă în Jamaica n-ar fi atât de cald, nu și-ar fi tuns în nici un caz părul deasupra gâtului. Nu i-am mai văzut gâtul de ani de zile și mi-e dor să-l sărut. E ciudat că urăște atât de mult să stea în Jamaica, pentru că înainte de Jamaica mi-era al naibii de teamă că ea se transformase în acea femeie pe care eu n-o suport, cea care nu mai simte deloc nevoia să arate bine. Nu că ar fi fost vreodată neatrăgătoare sau că mie mi-ar fi părut rău vreodată sau că aș

fi înșelat-o vreodată, nici măcar în Brazilia, dar nu cu mult timp în urmă m-am jucat puțin cu ideea de a o părăsi, doar ca să văd dacă asta o face să se dea iar cu ruj. Ea se plânge de țara asta în fiecare zi, în fiecare clipă, probabil din nou peste câteva minute, dar poartă bluze scurte, se tunde ca un paj și e bronzată ca o moștenitoare din Florida. Poate că și-o trage cu cineva. Am auzit că Cântărețul e foarte activ.

— Copiii s-au culcat?

— Cel puțin se prefac.

— Ha-ha.

Mă așez lângă ea. Asta e chestia cu roșcatele, nu-i așa? Indiferent de cât timp trăiești cu ele, când se întorc și te privesc drept în față ești mereu surprins.

— Te-ai tuns.

— E o căldură insuportabilă aici.

— Arată bine.

— Începe să crească iar. M-am tuns acum două săptămâni, Barry.

— Să mă duc sus să-i învelesc?

— Sunt 32 de grade, Barry.

— Ai dreptate.

— Și e decembrie.

— Știu.

— 1976, Barry.

— Știu și asta.

— Ai zis că stăm aici doar un an sau chiar mai puțin, Barry.

— Iubito, te rog, nu pot să mă cert de două ori în mai puțin de două minute.

— Eu nu mă cert cu tine. Oricum abia dacă mai vorbim.

— Dacă plecăm...

— *Dacă* plecăm? Ce mama dracului, Barry, de când am trecut de la când la dacă?

— Îmi pare rău. Când o să plecăm, o să fii fericită altundeva

decât în Vermont? Poate c-ar trebui să mă pensionez și să trăiesc din salariul tău.

— Amuzant. N-am de gând să mă cert cu tine. Doar îți reamintesc că un an are douăsprezece luni și că asta e luna a douăsprezecea.

— Copiilor o să le fie dor de prietenii lor.

— Copiii nu au nici un fel de prieteni. Barry?

— Da, scumpo.

— Nu supraestima câte posibilități ți se pare ție că ai.

— Habar n-ai cât de al naibii de tare m-am săturat de cuvântul ăsta afurisit.

Ea n-o să mă întrebe ce vreau să spun, preferă să lase propoziția ei așa, în aer. Serviciu? Căsătorie? Nu spune exact, pentru că dacă ar face-o, asta ar diminua amenințarea. Aș putea s-o întreb ce vrea să spună și apoi ea (1) o să-mi explice de parcă eu aș fi un retardat care asimilează mai greu și (2) o să folosească asta ca modalitate de a porni o ceartă. Eu nu știu cum a crezut ea că o să evolueze viața ei, dar eu m-am săturat rău să-i tot explic, de parcă aș fi la o emisiune TV care trebuie să-i pună la curent pe spectatori în fiecare săptămână. În episodul anterioooor, mai vechiul nostru erou, Barry Diflorio, îndrăznețul, energicul, fermecătorul și bine dotatul nostru erou, și-a dus soția în Jungla de beton din Jamaica, într-o misiune a soarelui, mării, sexului și secretelor. Barry Diflorio era cu serviciul, dar soția lui...

— Termină odată.

— Ce e?

— Fredonezi cuvintele la care te gândești. Nici măcar nu-ți dai seama că faci asta.

— Și la ce mă gândesc acum?

— Ah, fir-ar al naibii. A fost suficient de rău să cresc trei copii în Vermont.

Durează o vreme până să-mi dau seama că a zis trei.

— Ești atât de frumoasă când te înfurii, zic eu.

Mă aștept ca ea să-mi arunce o anumită privire. Dar nu se întâmplă asta. Nici măcar nu se uită la mine, cum stau lângă ea, încercând s-o apuc de mână. Mă gândesc să încerc iar, dar n-o fac.

NINA BURGESS

Autobuzul 42 a trecut și nici măcar n-a oprit, probabil încerca să se întoarcă acasă înainte de a se transforma în dovleac. Numai că era ora 6. Interdicția de circulație începea la 7, dar aici era centru, așa că nu era nici un polițist prin preajmă care să o impună. Nu-mi imaginez poliția oprind un Mercedes-Benz, s-ar putea dovedi că omul face parte din cabinetul prim-ministrului. Ultimul autobuz era un maxi-taxi pe care scria Irie Ites[24] cu albastru, nu roșu, verde sau auriu. Treceau și autobuze mai mari, autobuzele publice verzi JOS, administrate de stat, autobuze mici în care puteam intra doar dacă mă ghemuiam (și rămâneam ghemuită întreaga călătorie), cele mai multe îndreptându-se spre Bull Bay sau Buff Bay sau alt golf, ceea ce însemna zona de coastă, însemna la țară. Irie Ites m-a lăsat în urma lui la ora 6. Am auzit ultima notă de bas la 10.45. Acum e 11.15.

Autobuzele au continuat să treacă și eu am continuat să nu le iau. Au oprit și două mașini. Taxiuri ilegale amândouă, amândouă cu doi oameni în față și patru pe bancheta din spate, inclusiv un bărbat cu dolari între degete care striga vrei să ajungi în Spanish Town, scumpo? La început am crezut că e aceeași mașină. M-am dat înapoi și am întors privirea, suficient de mult ca mașina să pornească, apoi încă o dată.

În sfârșit, înnebunisem. Probabil că asta era, dacă așteptam în fața unei porți în speranța că un bărbat avea să-și aducă aminte că făcuse sex cu mine și speram să fi fost cea mai memorabilă dintre toate femeile cu care el făcuse sex, poate

chiar făcea sex în clipa asta. Iar dacă își amintea partida de sex, poate avea să tragă niște sfori ca să mă scoată, împreună cu familia mea, din această țară și, la modul ideal, să și plătească pentru asta. Părea mult mai rațional la 7 dimineața, după ce îl vedeam pe tatăl meu încercând să se poarte ca și cum niște bărbați mai tineri nu îl făcuseră să se simtă cel mai bătrân bărbat din lume. Poate că nu o violaseră pe mama mea, poate doar o loviseră sau își bătuseră joc de păsărica ei cu un obiect și îl puseseră pe el să se uite. Poate îi spuseseră, nu, târfo, ești prea bătrână ca să fii fututã, păsărica aia acu' e a lui Isus. Sau poate doar așa mi se pare mie, cum stau aici aproape de miezul nopții, pe niște tocuri cui stupide, și picioarele mă omoară pentru că eu mi-am petrecut toată ziua omorându-mi picioarele. Și tot ce pot să fac e să ascult cum mintea mea o ia razna. Nemernicul n-a ieșit afară deloc. Nici măcar o dată. Poate n-am înțeles eu bine. Poate am fost memorabilă, prea memorabilă, și el m-a văzut de la fereastră și a trimis vorbă să n-o lase pe fata aia să intre. Poate că am fost dezastru la pat sau prea bună, ceva anume la mine i-a zis, omule, mai bine rămâi înăuntru și nu te amesteca cu tipa asta, cu Nina Burgess asta. Poate chiar și-a amintit cum mă cheamă. Sau poate nu. Călcâiele și picioarele mele sunt pline de praf.

Pe la 2–3 durerea din labele picioarelor a urcat până la gambe, apoi la genunchi, și am început să mă simt mai bine doar pentru că durerea era împărțită. La un moment dat scapi complet de durere, până când îți dai seama, poate după vreo oră, că n-ai scăpat de durere deloc. Tocmai se răspândește peste tot, și apoi începe să te doară tot corpul. Poate că nu sunt nebună, dar sunt ceva. Cele două femei care au trecut pe lângă mine acum o oră știau ceva. Le-am văzut de la, eu știu, cam doi kilometri distanță, când erau niște puncte albe mișcătoare, până când au ajuns la doar cinci metri de mine, două femei tuciurii, cu rochii albe și pălării de mers la biserică.

— Da’ io-ți zic asta, Mavis, a zis cea din stânga, că nici o armă care se pune împotriva lu’ Isus nu va triumfa.

S-au uitat amândouă la mine în același timp și au amuțit. Nici măcar n-au așteptat să treacă de mine ca să înceapă să-și șoptească una alteia. E ora 10. Știu ce își șopteau.

— Tocma’ ți-am futut bărbatu’ pe douăj’ de dolari, zic eu.

Femeile grăbesc pasul, străduindu-se atât de tare să se îndepărteze că cea din stânga aproape se împiedică. De atunci n-a mai trecut nimeni pe lângă mine. Nu că Hope Road ar fi adormit. În spatele meu sunt apartamente și în față casa lui. Pretutindeni sunt aprinse lumini. Oamenii nu se duc la culcare, doar se izolează de stradă. E ca și cum un oraș întreg ți-ar întoarce spatele, așa cum au făcut femeile ălea bisericoase. Mă gândesc la asta, cum ar fi să fiu prostituată, să urc în ultimul model de Benz sau Volvo care merge mult dincolo de Hope Road, poate în Irish Town. Un om de afaceri sau un diplomat care locuiește în New Kingston m-ar putea viola pentru că n-ar păți nimic pentru asta. Dacă stau pur și simplu aici, sub lumina portocalie de pe stradă, și îmi ridic fusta astfel încât lumina să ajungă la tufa mea, poate că ar opri cineva. Mi-e foame și trebuie să mă piș. Lumina de la camera de sus a casei lui tocmai s-a stins.

În noaptea în care Kimmy m-a adus aici și apoi a plecat, eu nu avusesem de gând să mă culc cu el. Voiam într-adevăr să-l văd gol, dar nu așa. Auzisem că se trezește în fiecare dimineață la 5, se duce cu mașina în Bull Bay și se scaldă în cascadă. Asta mi s-a părut, cumva, extrem de sfânt și de sexy în același timp. Îmi imaginam cum apa râului e cel mai trist lucru din lume, pentru că mai devreme sau mai târziu trebuie să alunece de pe trupul lui. Când l-am văzut afară, pe balconul lui, în timp ce mânca acel fruct, m-am gândit că și luna trebuie să fie tristă, știind că el va trebui să intre curând înăuntru. Că m-am gândit e puțin exagerat. Nu m-am gândit. Dacă m-aș fi gândit nu aș fi

ieșit și eu pe balcon. Dacă m-aș fi gândit nu mi-aș fi scos hainele, ca nu cumva el să se simtă inhibat că el e gol și eu îmbrăcată, de parcă el ar fi avut vreo fărâmă de inhibiție în întregul lui trup. Mi-a spus *Io te știu*, ceea ce poate că era adevărat. Presupun că unei femei îi place că-ți aduci aminte de ea. Sau poate că doar știe el cum s-o facă pe o femeie să simtă că îi duci lipsa.

După ce muzica a încetat au plecat câțiva oameni. Era prima oară când se deschidea poarta aia. Câteva mașini, un jeep, nu camioneta lui. El era încă acolo, el și probabil încă jumătate din trupa lui. M-am gândit să dau buzna, să-mi scot tocurile cui și să sprintez suficient de repede încât paznicii să nu mă prindă decât după ce ajungeam înăuntru. La momentul la care puneau mâna pe mine își dădeau seama că eram cafenie și mă lăsau în pace, iar eu aș fi strigat numele lui și el ar fi coborât la parter. Dar am rămas pe partea asta a drumului, lângă stâlpul de iluminat și stația de autobuz. Lumina de la o cameră din dreapta tocmai s-a stins. Taică-meu spune întruna că nimeni n-o să-l alunge pe el din țara lui, dar cu câteva zile înaintea atacului m-a chemat în bucătărie, mi-a zis să stau jos și mi-a citit un articol din *Gleaner*. Eu eram în vizită la ei și nu aveam de gând să stau mult. Nu m-a lăsat să-l citesc eu, voia să se audă când îmi spunea. Articolul se intitula „Dacă el va da greș", el fiind prim-ministrul. Tati, articolul ăsta e din ianuarie. Atâta timp l-ai păstrat? am zis eu. Apoi maică-mea mi-a spus că îl citește în fiecare săptămână. Asta înseamnă de patruzeci și șapte de ori până acum. Lumina din camera din stânga de la parter se stinge. Există o interdicție de circulație și eu n-ar trebui să fiu aici, afară. Nu am nici o explicație pentru poliție, dacă trece vreo mașină. Nu am nici o explicație nici pentru mine.

Kimmy era acasă când el mi-a citit articolul. Pentru ea era a doua oară și n-avea chef să stea să audă porcării și șarlatanii

CIA. Dar asta doar după ce a șuierat, căscat și gemut de parcă avea șase ani și trebuia să stăm cu adulții la biserică. E doar propaganda de dreapta a PMJ-ului, a spus ea înainte ca el să termine ultima propoziție. Propagandă absolută. Cum e posibil ca un președinte al PMJ să scrie un articol de parc-ar fi vun jurnalist? Ie doar șmecherie politică și șarlantanie nenorocită. Cum rămâne cu educația gratuită pentru toată lumea, până la facultate? Cum rămâne cu legea drepturilor egale pentru femei? Cum rămâne cu toate companiile ălea de bauxită care acum măcar trebuie să plătească o taxă înainte să ne violeze? Maică-mea i-a aruncat privirea de tipul „eu nu așa te-am crescut".

Dar eu eram pur și simplu fericită că n-a apărut cu Ras Trent, basistul din *African Herbsman*[25], cunoscut și ca fiu al ministrului turismului. Maică-mea spunea că sunt împreună, chiar dacă el îi spunea lui Kimmy în față prințesa Babilonului. Chiar dacă el, ca fiu al ministrului, ar fi împlinit 30 de ani până ajungea să viziteze toate camerele din cele patru case ale lui taică-său. Dar Kimmy avea nevoie de cineva care să o poată da jos de pe soclul ăla pe care o pusese Tati, ca să poată să facă din el un nou tati, și, cum ziceam, Che Guevara murise. Mami, care nu ia niciodată partea cuiva într-o discuție, cu atât mai puțin să vorbească, a spus că ea crede că avem nevoie de un paznic. Însuși prim-ministrul vorbise despre asta, cu toată această rată a infracționalității care explodase și faptul că oamenii trebuiau să își asume sarcina siguranței lor. Noi trei nu eram niciodată de acord unii cu ceilalți pe nimic, dar ne-am uitat toți la ea de parcă ar fi fost nebună, de fapt exact asta a spus, nu vă uitați toți la mine de parc-aș fi nebună. Tatică-meu a spus că nici nu se pune problema să angajăm vreun Ton Ton Macoute[26] în țara lui.

M-a întrebat ce cred eu. Kimmy s-a uitat la mine de parcă relația noastră ar fi depins de ce ieșea din gura mea. Când am

spus că nu cred nimic au fost amândoi dezamăgiți. Prefer să-mi amintesc decât să gândesc. Dacă gândesc, mai devreme sau mai târziu va trebui să încep să-mi pun întrebări, cum ar fi de ce m-am culcat cu el, de ce am fugit după ce s-a terminat, de ce stau acum aici și de ce am stat aici toată ziua. Și ce spune faptul că pot să stau întreaga zi fără să fac nimic. Dacă asta înseamnă că sunt una din acele fete care nu servesc la absolut nimic. Chestia cu statul aici toată ziua, partea cu adevărat înspăimântătoare a acestui lucru e cât de ușor este. Maică-mea cântă *One day at a time sweet Jesus*[27] și chiar și lui Tati îi place să spună asta, câte o zi, pe rând, de parcă ar fi vreo strategie de viață. Și totuși, cea mai rapidă modalitate de a nu trăi deloc e să iei viața câte o zi, pe rând. Așa am descoperit eu că pot să nu fac absolut nimic. Dacă poți să împarți o zi în sferturi, apoi în ore, apoi în jumătăți de oră, apoi în minute, poți să mesteci orice interval de timp până când poate fi înghițit. E ca atunci când te confrunți cu pierderea unui om. Dacă poți să suporți asta timp de un minut, atunci poți să înghiți două minute, apoi cinci, apoi încă cinci și tot așa. Dacă eu nu vreau să mă gândesc la viața mea, nu trebuie să mă gândesc la viață deloc, doar să rezist timp de un minut, apoi două minute, apoi cinci, apoi încă cinci și, înainte să-ți dai seama, poate să treacă o lună și nici măcar nu mai observi asta, pentru că tu nu ai ai făcut decât să numeri minutele.

Sunt în fața casei lui și număr minutele, fără măcar să-mi dau seama că o zi întreagă mi-a scăpat. Așa, pur și simplu. Lumina din camera de sus, stânga, tocmai s-a aprins iar.

Lucrul pe care ar fi trebuit să-l spun, lucrul pe care voiam să-l spun e că nu nelegiuirea mă deranjează. Adică, mă deranjează și pe mine ca pe oricine altcineva. Așa cum mă deranjează inflația, nu o simt efectiv, dar știu că mă afectează. Nu nelegiuirea efectivă mă face să vreau să plec, ci posibilitatea ca asta să se întâmple oricând, în orice clipă, poate chiar în

minutul următor. Că s-ar putea să nu se întâmple niciodată, dar eu să mă gândesc că poate să se întâmple în orice clipă din următorii zece ani. Chiar dacă nu se va întâmpla niciodată, ideea e că eu o să aștept asta, și așteptarea e la fel de rea, pentru că în Jamaica nu poți să faci altceva decât să aștepți să ți se întâmple ceva. Asta se aplică și la lucrurile bune. Nu trebuie decât să le aștepți.

Așteptarea. Nemernicul nici măcar nu a ieșit pe verandă. Dar și dacă ar ieși chiar acum, ce? Nu știu dacă aș putea să mă mișc. Nu știu dacă aș putea să traversez strada în fugă și să strig de la poartă. Picioarele mele murdare îmi spun că am așteptat atât de mult că nici nu există altceva în afară de așteptare. Singura oară când n-am așteptat a fost când l-am văzut pe balconul din spate. N-am așteptat nici după aceea. M-am gândit să-i spun lui Kimmy. Ea nu s-ar fi așteptat la asta din partea mea. Și tocmai de asta voiam să-i spun că am ajuns mai aproape de Che Guevara decât avea să ajungă ea vreodată, eu, prințesa Babilonului.

Vizavi, dar la cel puțin 15 metri de poartă, tocmai a oprit o mașină. O mașină sport albă pe care nici n-am văzut-o când a venit. Nu l-am văzut nici pe bărbatul care a sărit peste zidul de pe partea pe care sunt eu și s-a îndreptat spre mașină. Mi-am strâns poșeta mai bine, chiar dacă el era deja în mașină. Nu știu de cât timp stătea acolo, în picioare în penumbra zidului, la doar câțiva metri de mine, privind. Nu l-am văzut sau auzit deloc, putea să fi fost acolo de ore întregi și în tot acest timp să se uite la mine. Mașina albă a intrat pe aleea casei și s-a oprit la poartă. Sunt destul de sigură că era un Datsun. Șoferul a coborât și eu nu pot să-mi dau seama dacă e alb sau negru, dar poartă o bluză albă de lână. Se duce lângă poartă, ca să discute cu paznicul, presupun. Când s-a întors ca să se ducă la mașină i-au sclipit ochii. Ochelari. Mă uit cum mașina se îndepărtează.

Trebuie să plec. Nu doar din Jamaica, ci din locul ăsta, chiar

acum. Trebuie să alerg, așa că asta fac. Casa nu se uită la mine, dar umbrele da, într-o parte și în alta pe stradă, umbrele se mișcă asemenea oamenilor. Poate asemenea bărbaților. Bărbații se schimbă la ora 11 dacă în preajmă există o femeie fără apărare. O parte din mine se gândește că asta e o tâmpenie și că poate doar am eu nevoie de ceva care să mă sperie. Profesoara mea din liceu obișnuia să ne avertizeze să nu ne îmbrăcăm ca niște târfe și să ne temem de viol încontinuu. Într-o zi i-am scris un bilet în creion, cu mâna stângă, și i l-am băgat în sertarul de la birou. L-a găsit abia peste luni de zile și a citit *De parcă și un bărbat orb ar viola* – până când și-a dat seama că citește cu voce tare.

Alergatul e relativ. Pe tocuri cui poți doar să țopăi foarte repede, aproape fără să îndoi genunchii. Nu știu cât timp am țopăit, dar aud cum picioarele mele răpăie, și capul meu decide să râdă pentru că arăt atât de stupid, iar Micul Willie Winkle[28] aleargă prin oraș, la etaj, la parter, sare în capul meu, îmbrăcat în cămașă de noapte, și rămâne acolo. Bate la fereastră, strigă la intrare, Copiii-s în pat, că-i ora de culcare? Micul willie – fir-ar mă-sa a dracu'.

Mi s-a rupt un toc. Și pantofii ăștia nenorociți n-au fost ieftini. Fir-ar a dra'...

— Hei, ce-i fi asta dân față? Vo nălucă de h'indian?

— Ie cea mai dhrăguță nălucă pă care h'am văzut-o io.

— Da' de unde vii fetițo, ai comis cumva vo infracțiune?

— Sau poate are de gând să scoată pistolu'?

Poliția. Polițiști nenorociți, cu vocile lor de polițiști nenorociți. Am ajuns până la intersecția cu Waterloo Road. Pe stânga e Devon House, care arată ca o vilă bântuită de năluci. Tocmai s-a făcut verde la semafor, dar strada e blocată de trei mașini de poliție. Șase polițiști stau sprijiniți de mașini, unii au vipușcă roșie pe pantaloni, alții albastră.

— Alo, doamna, matale nu știi că ie h'interdicție de

circulaț'e?

— Eu... Io... a trebuit să lucrez până târziu și nu mi-am dat seama cât s-a făcut ora.

— Văd că nu prea-ți dai seama de unele. Ai un picior mai scurt sau ți-ai rupt tocu'?

— Ce? A, fir-ar mă-sa a dracu'. Scuze, domnilor polițiști.

— Ha-ha.

Râd toți. Polițiști, cu vocile lor de polițiști nenorociți.

— Ai văzut vun autobuz sau taxi care să circule? Cum voiai să mergi h'acasă?

— Eu... eu

— Ce, h'erai să mergi pă jos?

— Nu știu.

— Don'șoară, ar fi bine să h'urci în mașină.

— Pot să ajung acasă, am spus eu.

Aș vrea să-i spun că nici acasă, nici erai, nici urci nu se pronunță cu H, dar probabil că-și dau seama când o femeie e insolentă.

— Unde e casa, pe strada h'asta?

— În Havendale.

— Ha ha ha.

Polițiștii și râsul lor de polițiști.

— N-o să mai treacă nici un autobuz pe-aci noaptea asta. O să mergi pe jos?

— Da.

— Cu un singur toc?

— Da.

— Cân' e interdicție de circulație? Știi tu ce fel de bărbați îs pe stradă cu tine la ora asta, doamnă? Eș' singura femeie care nu se uită la știri seara? Toate scursurile îs pe stradă. Ce nu-nțelegi de-aci?

— Eu doar eram...

— Doar erai o mare proastă. Mai bine rămâneai la muncă

până-ncepeau să meargă autobuzele dimneață. Urcă în mașină.

— Nu am nevoie...

— Doamnă, urc-odată naibii în mașină. Ai încălcat legea. Sau mergi acas', sau la-nchisoare.

Mă urc în mașină. Doi polițiști urcă în față, lăsând în urma lor cele două mașini cu cei patru polițiști. La intersecție, drumul din dreapta duce spre Havendale. Ei o iau la stânga.

— Pe scurtătură, spun amândoi.

---

[24] Expresie rastafariană care înseamnă „împăcare, bucurie, sentimente pozitive“, având și conotația de roșu; „ites“ provine din englezul „heights“

[25] Album scos în 1973 de Bob Marley & The Wailers

[26] Numele popular al forței paramilitare create de dictatorul jamaican Papa Doc Duvalier care a instituit un regim de teroare prin asasinat, tortură, viol etc.; prin extensie, membru al acestei forțe

[27] „Câte o zi, pe rând, bunule Isus“

[28] Personificare a somnului dintr-un cântec pentru copii scoțian, care „aleargă prin oraș, la etaj și la parter, în cămașă de noapte“

DEMUS

Asta e casa de lângă mare. Are doar o cameră și nu e o casă, da’ e folosită ca o casă. Omu’ care a închis drumul ca să lase trenu’ să treacă, io nu știu cum îl cheamă, da’ a murit în 1972 și nu i-a luat nimeni locu’. Trenu’ a încetat să mai treacă atunci când West Kingston s-a transformat în Vestul Sălbatic și toți oamenii s-au transformat în cowboy. Io vroiam să fiu Jim West, da’ avea pantaloni prea strâmți. Televizorul din magazinul chinezesc era alb-negru, da’ cred că pantalonii lui era albaștri, albastru de fetițe. Asta e casa cu o singură cameră și omu’ care stătea aici dormea pe un burete și se căca într-o găleată pe care o spăla în mare. Nimeni nu-și amintește numele lui. Când i-au găsit cadavru’, toată apa se evaporase din el, da’ încă nu era schelet. Casa asta are două ferestre. Una dă spre mare și cealaltă spre calea ferată. Când trenu’ n-a mai circulat, oamenii din ghetou au încercat să fure șinele, da’ nu aveau scule cu care să spargă ceva așa de greu.

Asta e culoarea camerei. Camera e zugrăvită în cinci culori care se îmbină. Roșu de la podea la partea de jos a ferestrei. Verde de la partea de jos a ferestrelor la tavan. Albastrul pe peretele următor ajunge la podea, da’ se termină înainte s-ajungă la colț. Apoi începe rozul care acoperă al treilea perete. Al patrulea are în partea de jos verde care se oprește la mijloc, cu tușe apăsate, ca și cum ar implora și forța vopseaua să meargă mai departe. Probabil că asta înseamnă ca un bărbat să îmbătrânească fără o femeie. Uită oare de trupu’ lui și se întristează de fiecare dată când se pișă, pentru că atunci și-

aduce aminte, sau și-o freacă ca un pervers? Ăsta e singuru' scaun din cameră, un scaun roșu cu picioare gingașe. Gingaș e un cuvânt dintr-o poezie pe care am învățat-o la școală. Te iubesc, gingașă dantelă spaniolă, cu florile tale galbene și albe. Dantelă cu rouă'-mpodobită și dormind visătoare, te gândești la mine la noapte?[29]

Asta e prima greșeală pe care a făcut-o Dumnezeu. Dumnezeu a fost nesăbuit când a creat timpul. E singurul lucru care chiar și lui i se termină. Da' io-s dincolo de timp. Io sunt acum, adică acum care e și atunci. Atunci e și în curând și în curând ar putea foarte bine să fie dacă. Doi bărbați tocmai au intrat în casă, și din șapte am ajuns nouă. Unu' din Rema, doi din Trench Town, trei din Junglă, trei din Copenhaga.

Asta e lista bărbaților din cameră.

Josey Wales, cunoscut și ca Franklin Aloysius, cunoscut și ca Adio, care tocmai a intrat cu

Bum-Bum, căruia îi place la nebunie să țină pistolul în mână da' nu știe în ce să tragă.

Plângărețul, ucigașul de polițiști care a pus Babilonul pe fugă. Atunci când vorbește ca un jamaican spune doar lucruri crâncene și malefice. Când vorbește ca un alb, parcă ar citi o carte cu cuvinte pompoase. Plângărețul are ceva despre care nici un om care vrea să trăiască nu vorbește.

Heckle, care acționa cu Jeckle până când un glonț al PNP-ului l-a mutat pe Jeckle de la timpul prezent la trecut.

Renton din Trench Town.

Matic, din Trench Town.

Puiul Fricos, care până să-i dea ei cocaină avea tremuriciul de heroină.

Doi bărbați din Junglă, unul gras, altul slăbănog, pe care nu-i știu. Slăbănogul nici nu e bărbat, nici măcar băiat de fapt, are cămașa deschisă larg da' nici un fir de păr pe piept.

Și eu.

Așa rămân din zece bărbați nouă. Acu’ trei nopți. Matic din Trench Town a încercat să aprindă cocaina așa cum i-a arătat Plângărețul, da’ a uitat cum și Plângărețul nu era acolo. Era o noapte fără lună și nu aveam nici o lanternă ca să luminăm drumu’ spre și dinspre casă. Matic a crezut că el știe ce-i aia cocaină distilată și că o lingură plină de cocaină e o lingură plină de cocaină, e o lingură plină de cocaină. Matic a crezut că Plângărețul ar lăsa cocaina așa, peste tot, și a căutat pe podea, în colț, în două dulapuri de lângă fereastră și în cenușa sobei cu cărbuni de lângă ușă. A căutat și-a tot căutat și alți băieți au început să caute și ei, simțind mâncărimea de cocaină chiar dacă asta nu-ți dă mâncărime, heroina îți dă. Matic găsește ceva alb și cân’ ceilalți încearcă să-l înghesuie ca să le dea și lor, el scoate pistolul. Pregătește prafu’ cu bricheta lui. Își amintește să încălzească cocaina în apă și adaugă bicarbonatul pe care îl vede în dulăpior. Zâmbește ca un profesionist, în timp ce ceilalți se uită la el ca niște tigri înfometați. Da’ Matic uită de restu’. Uită celălalt lichid pe care îl folosește Plângărețul, eterul. Și mai e și suficient de tâmpit ca să creadă că Plângărețul și-ar lăsa rezerva lui în casă. Cocaina nu ar arde, nu s-ar transforma. Nu ieșea nici un fum pe care el să-l fumeze, așa că linge. Linge lingura încinsă la roșu atât de tare că noi auzim cum îi sfârâie limba. Cocaina distilată o simți ca un șoc rapid, care vine după opt. Șapte. Șase. Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu. Nimic. Ce porcărie, Matic, apoi cade înainte, fața i se izbește de podea cu un bum și din gură începe să-i iasă spumă. Nimeni nu îl atinge până când vine Plângărețul, care râde și întreabă dacă nu ni s-a părut ciudat că într-o colibă murdară și nasoală ca asta nu e nici un șobolan.

Așa se transformă nouă bărbați în opt. Noaptea trecută, Josey Wales ne-a zis ce-o să facem. Renton din Trench Town îi zice că el se apucă de cântat și nu scoate pistolu’ ca băiatu’ ăla de la Heptones care a intrat la pârnaie când albii i-au pus

cântecu' într-un film. Zice că maică-sa, care e însărcinată, s-a dus la studioul Cântărețului și i-au dat bani pentru copil, pentru maică-sa și pentru toată familia. Și știe el că ea e doar una din peste o sută de oameni care primesc ajutor de la Cântăreț și ce-o să se întâmple dacă asta încetează? Josey Wales zice că asta nu-l ajută cu nimic, îi face mai rău, pentru că tot ce face Cântărețul e să dea săracilor pește de mâncat, pentru că acum că el s-a ajuns, nu vrea să afle nimeni altcineva cum să prindă pește singur. Unii dintre noi acceptăm argumentu' ăsta, da' nu și Renton din Trench Town. Plângărețul scoate pistolu' să-l împuște pe nenorocit acolo-șa. Josey Wales zice nu, omule, ascultă-l pe om și încearcă să-i înțelegi argumentu'. Apoi Josey Wales zice că tre' să cunoști factorii. Noi nu știm ce vrea să zică, așa că el zice energia cinetică: Ec = mv2/2 (unde m e masa și v viteza). Aoleo. Deformare. Fragmentare. Sângerare. Șoc hipovolemic. Exsangvinare. Hipoxie. Pneumotorax, insuficiență cardiacă și traumatism cerebral. Bang. Glonțul s-a oprit în țeasta lui Renton, dar niște sânge tot a sărit pe pieptu' Plângărețului. Nu pe tricou' meu cu Starsky și Hutch! zice Plângărețul, în timp ce trupu' omului cade și el își șterge creierii de pe piept. Josey Wales bagă pistolu' la loc în toc.

Așa ne-a învățat albul să încărcăm un M16A1, un M16A2 și un M16A4.

Îndreaptă țeava puștii într-o direcție sigură.

Armează pușca și trage siguranța.

Du pistonul înapoi în poziția avansată.

Plasează acul selector la SIGUR.

Uită-te în camera cartușului să te asiguri că e curată.

Introdu încărcătorul, împingându-l în sus până când clema lui se prinde și îl susține.

Bate încet în sus în fundul încărcătorului, să te asiguri că e bine fixat.

Slăbește partea de sus a clemei închizătorului ca să eliberezi

închizătorul.

Bate în mecanismul de înaintare, pentru a te asigura că închizătorul e împins până la capăt și blocat.

Nu este necesar să pui selectorul din nou pe SIGUR.

Asta se întâmplă când ai de-a face cu oameni din Junglă. Sunt disperați după cocaină, așa că o iau distilată și fac asta mulțumită Plângărețului. Josey Wales a plecat, da' ne-a avertizat că dacă pleacă cineva îl împușcă, și noi ne-am amintit că înainte i se spunea Adio. După ce el și Plângărețul au închis ușa, am auzit un clinchet când au încuiat-o. Casa se făcea tot mai mică și mai încinsă și io m-am gândit la paznicul pe care urma să-l omor, la polițist. Babilonul.

Șapte bărbați. Douăzeci și una de arme. Opt sute patruzeci de gloanțe. Io mă gândesc la un singur om, și ăsta nu e Cântărețul. Mă gândesc la el cum se izbește de zid și se chircește, cu vocea stridentă ca a unei fetițe. Mă gândesc la el cum zice nu după mine ai venit ăla după care-ai venit e la parter, pentru că sigur e un pămpălău de-ăsta. Mă gândesc la omul care înșeală și nu pățește nimic și la omul lovit de ghinion. Mă uit la el și zic așa o să arate moartea.

---

[29] Prima strofă a poeziei „Spanish Needle“ de Claude McKay, cu diferența că în original poezia începe prin „Lovely dainty Spanish needle“ etc. („Minunată și gingașă dantelă spaniolă“ etc.), iar în vocea personajului prin „Love dainty Spanish needle“ („Te iubesc, gingașă dantelă spaniolă“)

SIR ARTHUR GEORGE JENNINGS

Și acum am intrat în perioada morții. Anul capitulează peste trei săptămâni. Dispare anotimpul verii umede și fierbinți, 35 de grade la umbră, ploile de mai și octombrie care umflă râurile, omoară vaci și răspândesc boli. Oamenii se îngrașă cu carne de porc, burțile băieților se umflă de otrăvuri. Paisprezece oameni uciși în savană, iar cadavrele lor explodează, trei, patru, cinci. Mulți alții vor avea de suferit. Mulți alții vor trebui să moară. Am furat aceste cuvinte de la un om în viață care merge deja împreună cu moartea, care îl omoară de la degetele de la picioare în sus.

Mă uit în jos, la mâinile mele, și îmi văd povestea. Un hotel de pe țărmul sudic, un viitor pe care țara mea l-ar putea gusta. Somnambulism, au spus ei când m-au găsit, și așa au creat din auzite o imagine a mea cu ambele mâini întinse în față și țepene ca la Frankenstein, ochii închiși, tropăind ca într-o defilare comunistă, dincolo de balustradă, trei, doi, unu. M-au găsit gol, cu ochii atenți, dar cu pupilele căprui dispărute, gâtul flasc și partea din spate a țestei zdrobită, penisul în poziție de drepți, primul lucru pe care l-au remarcat angajații hotelului. În sângele meu se ascundea mizeria împinsăturii unui om.

Există unele lucruri legate de moarte pe care morții nu pot să ți le spună. Vulgaritatea ei. Moartea schimbă locul în care mori într-o cameră în care trupul se umilește singur. Moartea te face să tușești, să te pișі, moartea te face să te caci, moartea te face să puți din cauza aburilor din interior. Trupul meu putrezește, dar unghiile continuă să crească, transformându-se

în gheare, în timp ce eu mă uit și aștept.

Am auzit că un om bogat din America, un om care dispunea de bani și putere, a murit în interiorul unei femei care nu era soția lui. Un bărbat imens, cât un vapor, care o zdrobea pe femeie cu greutatea lui moartă, un bărbat care după 18 ore a fost ars de soția lui, deoarece ea nu putea să suporte mirosul altei femei pe trupul lui.

Eu am fost într-o femeie al cărei nume nu mi-l amintesc, dar care m-a făcut să nu mă mai plâng de sete. Dar uite, e vin aici. Poți să aduci niște gheață? Cine pune gheață în vin? Eu pun, și o să mai fac și alte lucruri, numai s-aduci niște gheață. Am ieșit din cameră în fugă, chicotind e ora 5 dimineața. Traversez coridorul pe vârfuri, precum Micul Willie Winkle. Morții au un miros, dar și ucigașul are. Pentru moartea mea a fost nevoie de doi oameni, unul care să o ceară și altul să o ducă la îndeplinire. Înainte să zbor peste balustradă era miros de citronelă și pământ umed, și scârțâitul unor pași pe podeaua curată ca o oglindă.

Mă aflu în casa omului care m-a ucis. N-am mai simțit niciodată mirosul meu pe mâinile lui, doar o urmă a bătrânei morți, nu o duhoare, ci o amintire a ei, un iz fieros al sângelui de pradă stătută, atracția dulce și puturoasă a unui trup mort de cinci zile. În lumea celor vii, el e acum un bărbat matur, căruia nu-i pasă că miroase ca și cum ar fi dat peste banii altcuiva, ca niște costume scumpe care au aparținut altcuiva. Eu eram gol când m-au găsit și el e gol când îl găsesc eu. Burta lui e mai rotundă, faldurile de grăsime de pe spatele lui unduiesc în timp ce el se smucește în sus și în jos, și va trebui să-și vopsească iar partea din spate a capului. Trupul lui îl lovește pe al ei cu un plesnet transpirat, poc, poc, poc. El geme deasupra ei, locul doi cu care s-a căsătorit el. Patul alb e ca un vârtej. Ea observă că el nu se oprește și îl bate pe umăr. Capul lui e pe pernă, dar el o țintuiește de pat, ea e ca într-o închisoare și știe

asta, așa că îl bate iar. El geme și ea îl împinge, *Știi că nu vreau să rămân însărcinată, nesimțitule*. El își opintește greutatea deasupra ei până când ejaculează și își trimite răsuflarea în întreaga cameră. Jamaicanii trebe să știe că liderii lor știu să muncească, zice el. E prima oară după mai mulți ani când îi aud vocea, numai că nu e vorba de ani. Sunt uluit că vocea nu s-a schimbat, pare necuvenită chiar și atunci când el vorbește corect. Sunt unde nu trebuie, și ea la fel. Ea e locul doi cu care s-a căsătorit el, când nu a reușit să pună mâna pe Miss Jamaica. Tatăl ei voia ca ea să se căsătorească îmbrăcată complet în alb. Să mi se usuce curu' dacă o s-accept io vodată ca un sirian cu un magazin de mărunțișuri libaneze să se căsătorească cu afurisita de fiică-mea, a zis el.

Nu-mi mai amintesc cum o chema pe femeia în care am fost eu. N-am văzut-o niciodată, nu c-aș fi știut unde să mă uit. Poate că a existat iubire, dar nălucile bântuie din cauza dorului, iar eu nu am nici un fel de dor. Poate că nu a fost iubire, sau poate că eu nu sunt o nălucă. Sau poate că dorul meu nu e după ea. Cine cere gheață pentru vin? Ea știa că el e dincolo de ușă și mă așteaptă? Cineva mi-a zis păianjen mutilat cu o sculă în vârf. Nu unul din angajații hotelului, ei n-au de unde să știe cuvinte precum mutilat. Poate cineva care se bucura deja să mă vadă dispărut. Nu-mi amintesc fața lui.

Locul doi îl împinge la o parte și șuieră *Bine că n-am uitat de spumă*. Tu... nu... știi... apoi gâfâie și restul... că contracepția e un complot de ucidere a oamenilor negri? ... și râde. Se rostogolește și și-o freacă. Aș vrea să intru în el, să mă prefac că simt ce simte el, dar și la picioarele acestui pat simt mirosul a peste o sută de bărbați morți. Un pahar se face cioburi și amândoi tresar. Cămașa ei de noapte i-a ajuns deasupra sânilor, așa că ea și-o trage în jos. Tu și cu pisica aia nenorocită, spune el și se ridică. Mă uit cum burta lui se oprește din legănat și obrajii îi devin pământii, nici măcar asta, nici măcar sexul nu îi

ciufulește părul, rigid ca la omul de tinichea. Mă face să-mi fie dor să trăiesc, să mă legăn, să mă odihnesc. Mobila dormitorului e aleasă de ea, cu mânere rotunde ale ușilor, linii ondulate și sculpturi cu ciorchini de struguri. Din tavan atârnă o plasă pentru țânțari. În colț se ascunde un televizor, ușa de la baie e deschisă, dar dincolo de ea e întuneric. El crezuse dintotdeauna că bărbații care au un simț cât de mic al stilului sau frumosului erau perverși. Îmi amintesc că a spus asta despre alt membru al partidului, în timp ce acesta pleca cu mașina. Eu nu am împărtășit niciodată această ură a lui, pentru că în fiecare vară mă întâlneam cu Noel Coward și îi spuneam unchiule. Cu el și cu tovarășul lui de călătorie.

Omul care a pus să fiu ucis a întins mâna după pistol, care aștepta pe noptieră, și și-a lăsat pantalonii pe podea. Locul doi arată spre pantaloni și el face o glumă că nu se îmbracă niciodată elegant când se întâlnește cu păsărici destrăbălate, în timp ce iese din cameră. Aș vrea să rămân cu ea o vreme, sunt curios cum o să-și regăsească ea pacea interioară, dar mă duc după el.

În camera de zi e un bărbat despre care nu-mi amintesc dacă îl cunosc sau nu. Camera de zi e un cimitir, plină de miros mucegăit de mort. O parte a acestuia vine de la bărbat. O secundă e negru, cealaltă secundă are ceva de chinez sau poate se mișcă în penumbră. Simt deja mirosul morții lui. Tușește într-un pahar și spune:

— Io am crezut că asta-i apă.

— Nu știi cum arată o sticlă de rom alb sau nu știi cum se scrie rom?

— Cum miroase[30]? Io-l înghit înainte să-l miros.

— Cum se scrie.

— A. Nu stau prea bine cu auzu’. Prea mult praf, ’nțelegi?

— Cum mama dracului l-ai confundat cu apa?

— Nu știu, apă într-o sticlă specială pare o chestie de

oameni bogați. Nașpa, frate, așa te plimbi tu pân casă?

— Te aștepți să fiu pudic în casa mea? Sau vezi ceva ce n-ai mai văzut până acum?

— Ah, deci așa o poartă oamenii bogați.

— Săracii își spală scula la cișmea și tu vrei să faci din asta o chestie de clasă? Cum mama dracului ai intrat în casa mea?

— Am intrat pe ușa din față.

— Cum ai...

— Ajunge. De ce tot întrebi cum?

— Ai prefera de ce? Bun, mă faci să vorbesc despre de ce. De ce mama dracului ești în casa mea la... stai așa... ora 3 noaptea? Ce-am vorbit noi despre faptul că nu trebuie să fim văzuți împreună în public?

— Habar n-aveam că dormitoru' tău e public. Ce mai face doamna? Cu puțin înainte părea că se simte bine. Foarte bine.

— Ce vrei, omule?

— Știi ce zi e azi?

— Hmmmm. Hmmmm. Aș miza pe 3 decembrie. Asta e ziua care vine după 2 decembrie.

— Hei! Ajunge cu lipsa asta de maniere, sper că știi cu cine vorbești.

— Nu, tu ar fi bine să știi cu cine vorbești, fir-ar al dracu'. Intri în casa mea ca un prăpădit de șobolan. Ai noroc că Piele Netăbăcită e liber seara asta, altfel ai fi mort deja, mă auzi? Mort.

— Ce bine pentru mine.

— Eu mă întorc în pat. Pleacă așa cum ai venit.

— Mă gândeam la ceva.

— Nu te screme prea tare.

— Ce?

— Te gândeai la ceva.

— Îmi trebuie niște bani.

— Îți trebuie niște bani.

— Poimâine.

— Azi e deja mâine.

— După mai încolo.

— Ți-am spus deja că nu știu despre ce vorbești. Nu știu nimic despre asta, nu susțin asta și nici măcar pe tine nu te știu prea bine. Papa-Lo e singurul om de-acolo pe care-l știu.

— De acolo? De acolo? Așa îi spuneți acum? Artie Jennings n-a vorbit niciodată ca tine.

— Tu și cu Arthur discutați mult? Că io știu din sursă sigură că zilele ăstea el nu vorbește prea mult.

Locul doi intră în cameră, învelită în cearșaf.

— Peter, ce e cu zarva asta? Și, o, Doa...

— Dumnezeule mare, nu mai țipa și du-te înapoi în pat, tâmpito. Nu toți negroteii sunt hoți.

— Mă rog, în acest caz anume poate că soția ta are dreptate.

— Peter?

— Du-te în pat!

— Ce-a trântit-o! Mi se pare că s-a zgâlțâit casa. Fofoloanca rămâne încuiată în cameră tot restul nopții?

— Ai învățat despre femei în același loc în care ai învățat despre arme? Trântește ușa ca noi să nu credem cumva că ea ascultă în continuare. Am spus TRÂNTEȘTE UȘA CA NOI SĂ NU CREDEM CUMVA CĂ EA ASCULTĂ ÎN CONTINUARE.

Acum ea pleacă.

— Ești un mare nemern...

— Ține-ți gura.

— Ziua asta e stabilită deja. Acu' nu mai poți s-o schimbi cu nimic, chiar dac-ai vrea să...

— Ți-am spus deja. Nu știu despre ce vorbești. Și cu siguranță nu știu despre ce vorbești atunci când spui că ai nevoie de bani, când chiar tu, Josey Wales, te-ai dus la Miami abia acum două săptămâni. Dar știi de unde știu că n-ai nevoie de nici un ban? Te-ai dus doar pentru o zi. Și te-ai întors la cât,

la 7 seara?

— Am avut doar puțină treabă.

— La tine nimic nu e puțin. Sau cealaltă mică escapadă a ta, din Bahamas. Fiecare om care face afaceri în țara asta are un secret, fir-ar al dracu'.

— Cântărețul s-a întâlnit cu Papa-Lo și Shotta Sherrif în același timp.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

— Papa-Lo are de gând să se întâlnească cu Shotta Sherrif ca să discute lucruri secrete, undeva unde nu-i aude nimeni. Apropo, nici unul din ei nu mai mănâncă porc.

— Ah. Asta nu știam. Ce dracu' pun ăștia doi la cale? Serios, despre ce-ar putea ei să discute? Și ce vrei să spui că nici unul din ei nu mai mănâncă porc? S-au făcut rasta? Asta e mâna Cântărețului? El îi pune să discute?

— Chiar ai nevoie de ajutor ca să găsești răspunsurile la întrebările astea?

— Vorbești puțin prea furtunos cu mine, băiete.

— Băiat ai tu în chiloți. Prețu' a crescut.

— Spune-le ălora de la CIA.

— Rasta nu lucrează pentru CIA.

— Și, Josey Wales, eu nu lucrez pentru tine, fir-ar al dracu'. Ascultă sfatul meu nesăbuit și ieși pe ușa aia. Și să nu mai vii aici niciodată.

— Io iau și romu'.

— Ia și două pahare, dacă tot e pe-așa, și învață și tu niște maniere.

— Ha-ha. Ești mare figură. Și dracu' dacă se uită la tine o ia la picior. Ești mare figură.

Omul pleacă, fără să închidă nici o ușă.

Mai e un bărbat pe care îl văd pe aceste tărâmuri ale morții pe care nu-l cunosc. Un bărbat mort, care a murit într-un mod necuvenit, un pompier care ar fi dispărut împăcat dacă ar fi

murit în incendiu. E și el în cameră, a intrat împreună cu bărbatul pe nume Josey Wales. Umblă în jurul lui, trece prin el uneori, iar lui Wales i se pare că e doar un fior. Încearcă să lovească, dar mâna îi trece prin el. Și eu făceam la fel cu bărbatul care m-a omorât, încercam să-l lovesc, să-i dau pumni, palme, să-l tai, și n-am reușit decât cel mult să-l fac să se înfioare. Furia trece, chiar dacă amintirea nu. Aș zice că trăiești cu ea, dar ironia e prea amară. Știu și povestea lui, pentru că el și-o urlă de fiecare dată. O urlă și acum, fără să vadă că eu sunt singura persoană din cameră care e martor. A gonit spre incendiul din Orange Street, el fiind pompierul numărul șapte. Un foc pus într-o clădire cu două etaje, flăcările erau ca un șarpe nebun care se încolăcește prin ferestre, cinci copii deja morți, doi împușcați înainte de incendiu. El ia furtunul, știind că apa abia o să clipocească, și intră în fugă pe poartă. Obrazul drept îi arde și tâmpla stângă îi explodează. Al doilea glonț îl lovește în piept. Al treilea șterge gâtul pompierului din spatele lui. Acum el îl urmărește pe omul care l-a trimis să stea cu oameni ca mine. Josey Wales pleacă pe fereastră. Pompierul îl urmează. Ziua e la început, dar e deja sfârșită.

---

[30] Joc de cuvinte între „spell“ – a scrie (un cuvânt) literă cu literă – și „smell“ – a mirosi

AMBUSCADĂ ÎN NOAPTE

3 decembrie 1976

NINA BURGESS

Chiar n-ai cum să-ți dai seama cum e, să fii sigură că peste câteva minute oamenii ăștia o să te violeze. Dumnezeu face din tine bufonul lui, Cassandra aia din mitologia greacă, de la ora de istorie, pe care n-o ascultă nimeni, care nici măcar nu se aude pe ea însăși. Bărbații încă nu te-au atins, dar tu deja te învinovățești, curvă naivă și proastă ce ești, așa violează bărbații în uniformă o femeie, când tu crezi în continuare că ei au venit să-ți coboare pisica din copac, de parcă am fi într-o poveste din manualul de clasa întâi. Primul lucru de care îți dai seama e cât de futută e treaba asta, ah, cuvântul ăsta. Și acum, în timp ce aștepți, nu te poți gândi decât la cum dracu' te-ai împiedicat, ai căzut și ai aterizat sub un bărbat? Încă nu te-au violat, dar tu știi că asta o să facă, amenințarea violului se vede a treia oară când îl surprinzi pe unul dintre ei privind în oglinda retrovizoare fără să zâmbească sau să râdă, iar cu mâna își mișcă șlițul de parcă și-o freacă, în loc să și-o aranjeze.

Lentoarea asta te scoate din minți, senzația că încă mai ai timp să faci ceva, să ieși, să fugi, să închizi ochii și să te gândești la Treasure Beach. Ai tot timpul din lume. Pentru că atunci când o să se întâmple asta o să fie din vina ta. De ce nu te-ai dat jos? De ce n-ai plecat? Polițistul îmi aude gândurile și calcă accelerația, ridică miza. De ce nu te dai jos? De ce nu pleci? Dacă deschizi portiera și sari, nu trebuie decât să-ți strângi genunchii la piept și să te rostogolești până te oprești. Apoi fugi în dreapta, spre savană, peste gardul cuiva, da, probabil îți vei fi rupt ceva, dar adrenalinate poate duce până departe, foarte

departe, și asta am învățat la școală. S-ar putea să-mi învinețesc un umăr, s-ar putea să-mi rup încheietura unei mâini. Polițistul trece a patra oară pe roșu. E care pe care, zice celălalt și râde.

Am auzit o poveste despre o femeie care s-a dus la poliție ca să reclame un viol, dar ei n-au crezut-o, așa că au violat-o iar. Ți-e frică, simți mirosul propriei tale transpirații și speri că transpirația nu înseamnă că ei cred că îți place. Ți-ai tăiat unghiile abia acum două zile, pentru că treaba asta să arăți fermecătoare e al naibii de scumpă și acum, pentru că nu mai ai unghii ca să-i zgârii pe nemernici, speri că lipsa zgârieturilor nu înseamnă că-ți place. Dar, mai presus de orice, lucrul care te face să te învinovățești și să te judeci singură și să-i achiți pe ei încă dinainte să ajungă într-un tribunal format din bărbați care probabil că își disciplinează nevestele cu un pumn înainte să plece la slujbă, e că nu ai chiloți pe tine. Nu doar că ești acea târfă despre care ți-a vorbit mama ta, dar până și ea se va uita la tine cu privirea de tipul „ai primit ce ai căutat“. Iar eu mă gândesc, a, serios? Dar ție cine ți-a zis să fii femeie atunci când au venit în vizită trei pistolari? Și violul tău e vina ta. După o vreme îți dai seama că tremuri nu de frică, ci de furie. Îmi scot pantoful drept, cel care încă mai are tocul cui, și îl strâng cu putere. Imediat după ce o să deschidă portiera, unul din nemernicii ăia n-o să mai vadă niciodată cu unul din ochi, nu-mi pasă care. Poate să mă lovească cu piciorul, să mă împuște, să mă violeze în fund, va trebui să trăiască cu ideea că pentru păsărica asta a trebuit să plătească.

Nu-mi pot imagina ceva mai rău decât să aștepți un viol. Dacă ai timp să-l aștepți, trebuie să ai și timp ca să-l oprești. Dacă nu ești de vânzare, nu-ți face reclamă, îmi spune directorul liceului meu chiar în clipa asta.

Deja te gândești dincolo de viol, la rochiile mai lungi pe care le vei cumpăra, la ciorapii care o să ajungă până deasupra genunchilor și o să te facă să pari bătrână, la rochiile cu

volănașe de parcă aș fi din genericul de la *Căsuța din preria lui pește*. O să încetez să mă mai ocup de părul meu și să-mi rad picioarele și subsuorile. O să revin la pantofii fără călcâie și o să mă căsătoresc cu un bărbat din Swallowfield Church care e dispus să fie răbdător cu mine, un bărbat tuciuriu care va compensa totul prin faptul că eu o să-i dăruiesc copii cu pielea deschisă și tot o să creadă că a făcut o afacere. Îți vine să strigi opriți dracului mașina și trageți-mi-o dracului dacă asta vreți, să terminăm odată, pentru că asta sună dur, aproape suficient de dur ca să-i sperie puțin, dar știi că astfel de cuvinte nu vor putea ieși niciodată de pe buzele tale. Nu că ești bine crescută, ce mama dracului, dar nu ai tupeul. Și asta te face pur și simplu să-i urăști și mai mult pe polițiștii ăștia afurisiți, modul în care te tratează, ca pe un canar pe care îl dau pisicii. Poate că așa e atunci când un om își sapă singur mormântul, își vede deja sfârșitul și așteaptă în mijlocul lui, acel lucru, ceea ce ar trebui să se întâmple.

Nu știu despre ce dracu' vorbesc, dar cu siguranță spun al dracu' de multe, mult prea multe. Dacă mai înjur mult aș putea foarte bine să-mi spun Kim-Marie Burgess. Ea ar trebui să fie acum în mașina asta, ea și cu stilul ei de amor liber. Nu. Ăsta e un gând foarte hain. Numai că nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Nimeni nu merită așa ceva. Dar ea merită mai mult ca mine. Ar fi trebuit s-o ia la stânga, să meargă spre Havendale. În schimb ei au luat-o la dreapta, spre periferie, pretinzând că e o scurtătură. Sunt doi, unul din ei zice că n-a mai văzut în viața lui așa ceva, ca prim-ministrul să convoace alegeri peste doar două săptămâni. Pare o șarlatanie, zice el. Dar asta n-ar trebui să însemne nimic pentru tine, tu nu mai ești socialist, zice celălalt.

— Pe cine faci tu socialist nenorocit, băi? Mai bine mi-ai zice indian sau rasta.

— Da' ție, dulceață, îți plac socialiștii sau rasta?

— Ha-ha, face celălalt.

— Hei, tu aia din spate care semeni cu o nălucă de indian.

Aș vrea să zic scuze, dar sunt prea ocupată să mă gândesc cum o femeie din anul 1976 e sau futută sau fentată de un bărbat dar în schimb zic:

— Poftim?

— Rasta sau socialiștii? Așteptăm să ne spui.

— Cât mai durează scurtătura asta?

— Dacă nu te liniștești și nu te porți cum trebe mai durează. Și... ce mama dracu'? De câte ori să-ț' mai zic că nu-m' place scrum de țigară pe uniformă?

— Atunci scutură-l.

— Fir-ar al dracu'.

— Oprește mașina atunci. Oricum motorul are nevoie de o pauză.

Așa că au oprit mașina. Nu mă mai obosesc să spun că vreau să merg acasă. Știu la ce se gândesc ei. Orice femeie care merge într-un pantof pe Hope Road, după miezul nopții, nu are cum să vrea să ajungă nicăieri. Poate că alegerile ăstea au fost convocate prea repede. Poate comunismul nu e chiar așa rău, am auzit că nu există cubanez bolnav sau cubanez cu probleme cu dinții. Și poate că e un semn că ne rafinăm sau ceva dacă din când în când știrile sunt prezentate în spaniolă. Nu știu. Nu știu nimic, în afară de faptul că până și eu mă plictisesc așteptând ca polițiștii ăștia să mă lase undeva într-un șanț. Mi-aș dori să-mi fie frică. O parte a mea știe că ar trebui să-mi fie frică și își dorește asta; la urma urmei, dacă nu mi-e frică, ce spune asta despre tipul de femeie care sunt eu? Amândoi stau sprijiniți de mașină, blochează portiera mea. Aș putea să cobor pe partea cealaltă chiar acum și să fug, dar n-o fac. Poate că n-o să mă violeze. Poate că o să facă ceva, un lucru bun sau rău, poate chiar bun, ar fi cu siguranță mai bine decât nimicul pe care l-am făcut eu toată ziua și toată noaptea. Dar acum e dimineață.

Asta e vina lui, e vina paznicului lui, e vina acelui întreg concert nenorocit pentru pace. Țara. Dumnezeu. Orice o fi dincolo de Dumnezeu, la naiba, aș vrea să termine odată cu asta.

— Starsky și Hutch au fost belea aseară. Episodu' ăla e de mare clasă! Deci Starsky e injectat cu o otravă secretă, înțelegi? Și frate-său are la dispoziție doar 24 de ore ca să afle cine l-a injectat înainte ca el să dea colțu' și...

— Io nu știu niciodată care-i Starsky și care Hutch. Și de ce tot tre' să se atingă ei atâta, ca niște sodomiți?

— Omule, la tine totu' e ăla-i bulangiu, celălalt e sodomit. Și dacă are omu' femeie, tu crezi că asta-i din cauză că e bulangiu. A fost un episod pe cinste. Da' io tot nu știu cum poate mașina aia să sară așa de sus și așa de departe.

— Vrei să-ncercăm și noi?

— Și s-o omorâm pe frumoasa aia din spate?

Auzindu-i că vorbesc despre mine, îi întreb:

— Mergem în Havendale sau să cobor din mașină și s-o iau pe jos?

— Ha, da' ce, știi pe unde ești?

— Kingstonul e Kingston.

— Eh-e! Cine ți-a zis că ești în Kingston? Deci, păpușă, care din noi e mai drăguț, io sau fratele meu? Hm? Care din noi vrei să fie prietenu' tău?

— Dacă vreți să mă violați, atunci violați-mă odată și lăsați-mă în șanțul în care lăsați voi femeile, numai nu mă mai plictisiți cu gurile voastre afurisite.

Polițistului îi cade țigara din gură. Se uită unul la celălalt, dar nu zic nimic o lungă vreme. Atât de lungă că nici nu mai pot să număr, mai mult de câteva minute. Mai mult de cinci minute. Nu tac doar față de mine, ci și unul față de celălalt, ca și cum ce-am spus eu ar fi eliminat orice ar fi putut dori ei să-și spună unul altuia sau mie. Eu nu spun că-mi pare rău, la urma urmei ce-ar trebui să gândească o femeie dacă doi bărbați necunoscuți

o duc cu mașina într-un loc pe care ea nu-l cunoaște și în care n-a cerut să meargă? La miezul nopții, când tot ce poate ea să facă e să spere că atunci când țipă, întunericul nu-i absoarbe țipătul.

Polițiștii mă duc acasă. Cel care fuma zice, data viitoare, dacă ce vrei tu e să fii violată, spune-ne din timp ca să putem pleca și să te lăsăm acolo unde te-am găsit. Apoi pleacă.

Asta a fost acum patru ore și eu tot nu pot să dorm. Sunt în pat, tot în hainele pe care le-am purtat toată ziua, ignorând faptul că picioarele mele continuă să ardă și murdăresc cearșaful cu praf. Mi-e foame, dar nu mă mișc. Aș vrea să-mi scarpin picioarele, dar nu mă mișc. Vreau să mă piș, să fac duș, să spăl urmele unei zile care deja a trecut, dar nu mă mișc. Nu am mâncat nimic de ieri-dimineață și atunci doar grepfrut tăiat în jumate și înmuiat în sirop și zahăr, exact așa cum mi-a zis maică-mea că duce la diabet precoce. Maică-mea se teme atât de mult de necazuri că necazurile se țin în preajma ei doar pentru că nu se satură niciodată să-i demonstreze că are dreptate. Mâine e concertul pentru pace și nu e nevoie decât de un foc de armă, un singur foc de armă, chiar și unul de avertizare, în aer, ca să se dezlănțuie iadul. La începutul acestui an, la stadion a începu să plouă mărunt și spectatorii s-au panicat. A fost nevoie de doar 15 minute ca să moară unsprezece oameni, călcați în picioare. Nimeni nu o să tragă în el, nimeni nu ar îndrăzni asta, dar nici nu e nevoie. La naiba, dacă aș ști că peste vreo 12 ore o să aibă loc ceva atât de important pentru PNP, și eu m-aș duce cu arma.

Țara asta avansează spre anarhie de atât de mult timp că toată chestia o să fie un anticlimax. Nici măcar nu pare că vorbesc eu dacă spun asta. Dumnezeule mare, parcă aș fi Kimmy sau celălalt iubit al ei, comunistul, nu rasta-ul. Gangsterii de la PMJ o să vină cu mașinile în parc, doar într-o mică porțiune a lui, poate lângă monumentul lui Marcus

Garvey, și o să împuște pe cineva. Nu trebuie să împuște decât un om. Ei o să fugă, dar mulțimea o să incendieze jumătate din Kingston. Copenhaga o să se opună, dar mulțimea o să fie prea imensă atunci, o să simt cutremurul pașilor ei de departe, din Havendale. O să ardă din temelii Copenhaga și o să-i omoare pe toți, iar oamenii din Copenhaga o să ardă din temelii Eight Lanes și o să-i omoare pe toți, din port se va stârni un val imens care va spăla toate acele cadavre și tot acel sânge, toată muzica și toate căcaturile din ghetou o să ajungă în mare și poate, cine știe, poate că în sfîrșit maică-mea o să înceteze să-și mai învelească trupul ca pe o mumie, doar ca să-i țină pe bărbații răi la distanță de vaginul ei, ca să-și păstreze sănătatea mintală și să doarmă în pace.

PAPA-LO

Încă un lucru, ostentativi domni. Să nu-ntoarceți vodată spatele unui băiat alb. După o noapte fierbinte, fără lună, nu te poți gândi decât că cineva o să te trădeze, poate Dumnezeu, poate un om, da’ să nu-ntoarceți vodată spatele unui băiat alb. Dacă-ntoarceți spatele unui băiat alb care mănâncă supa voastră de capră rozalie de la condimente, el o să se ducă înapoi în America și o să scrie că jamaicanii i-au dat să mănânce supă din cap de capră și că aroma era de sânge. Dacă-ntoarceți spatele unui băiat alb care zice că a venit în ghetou ca să caute Muzica, el o să se ducă înapoi în Anglia cu vinilurile tale și o să se îmbogățească, în timp ce tu rămâi sărac. Dacă-ntoarceți spatele unui băiat alb, el o să zică că el l-a-mpușcat pe Sherrif, nu? și o să te facă pe tine ajutor de șerif[31], apoi o să urce pe scenă și o să zică de chinezoi, negrotei, arabi, jamaicani nenorociți și bla-bla-bla ăștia n-au ce căuta aici, nu-i vrem aici. Asta e Anglia, asta e o țară albă, pentru că el crede că negroteiul n-o să citească niciodată *Melody Maker*. Cântărețul a aflat asta într-un mod aparte, abia acu’ câteva săptămâni, în casa lui de pe Hope Road, când repeta pentru concertul pentru pace.

Asta a fost abia acu’ câteva săptămâni. Poate doar două. Cântărețul și trupa lui au repetat de dimneața devreme până noaptea. Judy l-a tras puțin deoparte ca să-i zică că versu’ ăla pe care-l cânta el, *stare de urgență*[32], e un slogan al PNP-ului și că dacă îl cântă asta o să însemne că el se dă de partea PNP-ului, ceea ce deja bănuiesc prea mulți oameni. Mai trec o dată prin tot cântecu’ și apoi uite-l pe băiatu’ ăla alb. A apărut așa, de

nicăieri, ca o scamatorie de magician – puf!

— Da’ tu de unde vii, șefu’? a zis tobarul.

— De afară.

— Ești cu Chris?

— Nu.

— Ești tipu’ de la *Rolling Stone*?

— Nu?

— *Melody Maker*?

— Nu.

— *New Music Express*?

— Nu.

— De la vechea plantație a lu’ conașu’?

— Ce? Nu.

— Te-a trimis Keef Richards cu iarbă? Omu’ ăla are iarbă mai bună ca oricine din Jamaica.

— Nu.

Cântărețul se duce să afle cine-o fi băiatu’ ăsta alb care a apărut din senin în studio, nici măcar afară, în curte, unde oamenii albi foiesc de obicei ca furnicile, de obicei având păr lung care imită rasta, ochelari de soare și tricouri cu motive geometrice care zic voi ăștia cu reggae-ul sunteți marfă, omule, aveți cumva ganja? Dar albul ăsta nu se îmbrăca de parcă ar fi fugit de ceva sau ar fi căutat altceva. Cântărețul s-a dus să-ntrebe de nume, da’ trupa n-a așteptat și el a revenit în mijlocul repetiției. Băiatu’ alb împrăștia fum de ganja de parcă era un roi de țânțari, arăta de parcă își ținea răsuflarea. Din când în când dădea din cap pe ritm, da’ în urma ritmului, cum fac majoritatea albilor. Arăta de parcă aștepta ca toată lumea să termine. Trupa îl ignora, da’ cân’ au terminat melodia omul dispăruse.

Cam la momentu’ ăla, Cântărețul s-a dus la bucătărie, cum face el mereu, să-și ia o portocală sau un grepfrut, și acolo era băiatu’ alb ca și cum l-ar fi așteptat. Ridică privirea, da’ nu la

Cântăreț, și întreabă ce e un Crazy Ballhead? Înainte să primească răspuns, începe să cânte, ăștia-s nebuni, îs niște nebuuni, ca și cum trebuia să pipăie cuvintele ca să le găsească. Ai auzit chestia pe care a zis-o Eric Clapton despre tine acum câteva luni? Mare figură omul ăla, deci se urcă pe scenă și zice, să păstrăm Marea Britanie albă. Alungați toți chinezoii, toți arabii și toți jamaicanii nenorociți, îți vine să crezi așa ceva? Chiar a zis asta, toți jamaicanii nenorociți! Uau. Nu a cântat un cântec de-al tău? Asta nu face decât să demonstreze că nu știi niciodată cine ți-e prieten, nu? Cântărețul îi spune că el știe întotdeauna cine e prieten și cine e dușman, dar băiatu' alb continuă, de parcă vorbea de unu' singur. Doi oameni din trupă vin în bucătărie și sunt și ei uluiți că omu' a apărut iar, ca prin magie. Hei, prietene, cred că te-ai rătăcit de turu' cu autobuzul, zice unu' din ei, dar omu' nu zâmbește, nu a scos nici măcar râsu' ăla pufnit heh-heh-heh-heh pe care îl scot oamenii albi când nu sunt siguri dacă ai făcut o glumă sau nu.

— Dumnezeu, zice omu'. Dumnezeu. Dumnezeu. Știi care e problema lui Dumnezeu? Vreau să zic Iehova, Isus, Iahve, Allah, cum dracu' vrei tu să-i spui...

— Nu o huli pe Maiestatea Sa Imperială.

— Dar chestia cu Dumnezeu e că el are nevoie de faimă, înțelegi? Sau, bun, atenție, remarcare, recunoaștere. A zis asta el însuși, în tot ce faceți gândiți-vă la mine. Dacă încetezi să mai fii atent sau să îi rostești numele, cumva el încetează să existe.

— Frate...

— Dar diavolul, el nu are nevoie de recunoaștere, de fapt, cu cât e totul mai tainic cu atât mai bine.

— Șefule, ce...

— Asta înseamnă că el n-are nevoie să fie verificat, identificat sau chiar amintit după nume. Din perspectiva mea, diavolul ar putea fi oricine din jurul tău.

— Hei, ultimul tur cu autobuzu' s-a terminat, așa că tre' să-ți

găsești un taxi. Imediat.

— Eu mă descurc.

— Da’ noi repetăm și... stai puțin. Da’ azi n-a fost nici un tur cu autobuzu’. De unde dracu’ ai venit?

În tot acest timp, Cântărețul nu spune nimic. Trupa e aia care pune întrebări. Omul se plimbă prin bucătărie, se uită pe fereastră, la aragaz, ia un grepfrut. Îl examinează, îl aruncă în aer de două ori, apoi îl pune la loc.

— Deci despre ce e Crazy Baldhead[33]?

— Frate, Crazy Baldhead e despre Crazy Baldhead. Dacă omu’ tre’ să-și explice cântecul atunci scrie o explicație, nu un cântec.

— Touché.

— Ce?

— Și io congo bongo? „Mișto codițe rasta“, io congo bongo[34]. Adică, înțeleg „L-am împușcat pe șerif“[35], asta e o metaforă, nu? Isme și schisme[36]? Ce vreau eu să știu e ce s-a întâmplat cu omul care a cântat cântecele ălea frumoase cum ar fi „Vino și tulbură-mă“[37]. Asta a fost din cauză că au plecat ceilalți doi? Ce s-a întâmplat cu vibrația iubește-i pe toți? „Dă foc și pradă“[38]? Asta e un fel de „Dancing in the Street“[39]? Știi, muzică supărată de negrotei.

Oamenii negri care au stat în Jamaica toată viața lor nu-s deranjați prea tare de cuvântul negrotei. Cu oamenii negri care vin din America e altă poveste. Unu’ zice ce mama dracului, dar vorbele lui rămân doar un murmur. Faptu’ că băiatu’ alb defilează ca un păun pe un teritoriu care nu e al lui, fără gorile sau pistol, de parc-ar fi al lui, spune ceva despre el. Gen bineînțeles că n-o să se atingă nimeni de el, că doar e un băiat alb. Io știu unele chestii. Știu că asta se trage de la sclavie. Jamaicanilor le place la nebunie să spună cum au fost ei cei mai rebeli negri din lume, da’ adevăru’ e că stăpânul de sclavi se ducea în pădure cu șase sau doișpe sclavi bărbați, după ce cu

doar câteva zile înainte îi biciuise pe unii din ei, și nici un singur negrotei nu mișca un deget.

— Albumul cel nou pare că se duce glonț spre locul întâi. Ai vândut toate biletele în Suedia, Germania, Hammersmith Odeon, New York. Asculți vreodată radioul american? Vreau să zic, eu personal n-am nimic împotriva oamenilor negri, adică, Jimi Hendrix, nu-i așa? Dar știi ceva? Jimi e mort și în clipa asta rock-and-rollul e rock-and-roll, Deep Purple, Bachman-Turner Overdrive, *Brain Salad Surgery*[40]. N-au nevoie să vină cineva care să se prefacă, să se dea de vedetă rock... „My Body Lollipop“[41] a fost un cântec bun, un cântec bun, cu ritm bun, asta îmi place mie, fata s-a băgat, s-a ales cu un hit și a plecat. Îmi faci inima să tremure[42], ha!

Acum omu' deja se trăsese în spate, din cauză că-și dăduse seama că ei îl înconjurau. Dar nu părea neliniștit, vorbea vrute și nevrute și nime' nu-l înțelegea. Cântărețul n-a zis nimica.

— America? Avem o perioadă proastă. O perioadă cu adevărat proastă. Trebuie să punem lucrurile cap la cap. Ultimul lucru de care avem nevoie e un agitator care se stârnească elementele nepotrivite. Rock-and-rollul e rock-and-roll, el are fanii lui și nu are nevoie de... Uite ce e, încerc să vă spun asta cu frumosul, oameni buni. Dar rockul, ei, rockul e pentru americanii adevărați. Trebuie să încetați să mai încercați să creșteți un public... America mainstream nu are nevoie de tipul vostru de mesaj, așa că gândiți-vă foarte bine la turneele ăstea... poate ar trebui să rămâneți pe țărm. Nu mai încercați să ajungeți la America mainstream.

Repetă ideea iar și iar, acum dintr-o direcție apoi din alta, cu alte cuvinte și cu aceleași cuvinte, până când i se pare că ei au înțeles-o. Da', ca de obicei, băiatu' alb crede că omu' negru e prost. Ei au înțeles mesaju' de cân' a intrat el pe ușă. Nu-i mai zăpăciți pe oamenii albi.

Omu' nu se uită la nimeni în timp ce mesaju' lui e rumegat,

da’ așteaptă ca el să fie rumegat. Zice ceva despre faptu’ că n-ar vrea să mai vină aici încă o dată. Apoi zice ceva despre toate vizele ălea pentru spectacol care stau pe birou’ unui funcționar supraaglomerat de la ambasadă. Cântărețul nu zice nimic – „My Boy Lollipop“, ăsta da, e un cântec. Ăsta e un cântec, zice omu’, apoi iese pe ușa bucătăriei. Pentru o clipă în cameră se așterne liniștea, până când cineva țipă ceva despre nenorocitu’ de băiat alb și se duce după el pe ușă, da’ afară omu’ a dispărut. Puf.

Unii consideră asta drept o vizită din partea diavolului însuși. Da’ e decembrie 1976 și dacă rasta nu lucrează pentru CIA, atunci altcineva o face. Io întreb cum l-au lăsat paznicii să intre, da’ ei zic că el a trecut pur și simplu pe lângă ei, de parcă avea niște treburi importante care nu sufereau amânare din partea lor. Nu e vorba de asta. Io știu, și Cântărețul știe și el. Nu există nici un om care să aivă piele ca noi și care să atingă un om cu piele ca a lui. De atunci încolo Cântărețul e suspicios față de toată lumea, cre’ că chiar și față de mine. Numele meu se leagă de PMJ și toată lumea crede deja că PMJ-ul e ăla care lucrează pentru CIA, mai ales cân’ un transport de ceva ce nu trebe numit arme dispare pur și simplu de pe chei. Puf. Da’ băiatu’ ăsta alb nu l-a avertizat sau amenințat să renunțe la concertul pentru pace, iar în ce-i privește pe ceilalți, care sună la telefon și gâfâie, sau trimit telegrame, sau lasă bilete la paznici sau trag focuri în aer și apoi merg mai departe pe motocicletele lor, Cântărețului nu i-e frică de nimenea la care-i e frică să-și arate fața.

Da’ el nu zice ce mi-e frică și mie să zic. Că toate ăstea duc de fapt la mine. Io-s cel mai rău om din Copenhaga. Da’ răutatea nu mai înseamnă nimica. Răutatea nu se poate pune cu urzitul. Răutatea nu se poate pune cu ticăloșia. Mă uit și văd cum io sunt trimis la plimbare, pentru că acu’ politica e un joc nou, e nevoie de un alt tip de om care să-l joace. Politicienii vin noaptea târziu să vorbească cu Josey Wales, nu cu mine. Io îl

știu pe Josey Wales. Am fost acolo în 1966, când ei au luat o bucată mare din sufletu' lu' Josey Wales, da' numai el știe ce i-au pus în loc.

În ce-i privește pe alți oameni, băiatu' alb din America și băiatu' alb din Jamaica care nu-i alb, ci arab, care fute o englezoaică blondă ca să aibă copii total liberi, acu' și ei îi trimit amenințări Cântărețului. Toate ăstea din cauză că rastafarianu' vrea să cânte hituri și spune ce gândește. Chiar și acu', nu știe nimeni de unde a venit băiatu' alb și nimeni nu l-a mai văzut iar, nici la ambasadă, nici în Mayfair, la Jamaica Club, la Liguanea Club, la Polo Club sau pe unde se mai amestecă albii străini cu albii jamaicani. Poate că nici nu stă aici, poate că a venit doar pentru misiunea asta. După aceea au dublat paza de la poartă, da' într-o zi paznicii ăia au fost înlocuiți cu Detașamentul Echo. Orice detașament e mai bun ca poliția, da' io n-am încredere în nici un detașament de la PNP.

Un om care știe că are dușmani tre' să fie tot timpu' vigilent. Un om care știe că are dușmani tre' să doarmă cu un ochi deschis. Da' atunci când un om are prea mulți dușmani el îi reduce curând pe toți la o singură categorie, uită cum să-i mai deosebească și începe să creadă că fiecare dușman e același dușman. Cântărețul nu s-a gândit prea mult la băiatu' alb, da' io mă gândesc la el tot timpu'. L-am întrebat cum arăta băiatu' alb și el nu-și amintea deloc.

Ca un băiat alb, zice el.

---

[31] Aluzie la melodia „I Shot the Sheriff“, compusă și interpretată de Bob Marley

[32] „Under heavy manners“, în original, trimitere la albumul din 1976 al cântărețului jamaican de reggae Prince Far I

[33] Titlu al unei melodii a lui Bob Marley

[34] „«Natty Dread» congo bongo I“, în original, primul vers al piesei „Natty Dread“ de

pe albumul omonim al lui Bob Marley & The Wailers din 1974, care a marcat o schimbare importantă în muzica lui Marley

[35] „I Shot the Sheriff“, în original, piesă a lui Bob Marley din 1973

[36] „Ism and schism“, în original, trimitere la versul „We sick an’ tire of-a your ism-skism game“ („Ne-am săturat de jocul vostru de -isme și schisme“, din piesa „Get Up, Stand Up“ din 1973 a lui Bob Marley

[37] „Stir It Up“, în original, titlu al unei piese a lui Bob Marley din 1967

[38] „Burning and Looting“, în original, trimitere la piesa „Burnin’ and Lootin’“ din 1973 a lui Bob Marley

[39] Cântec compus de Marvin Gaye, William Stevenson și Ivy Jo Hunter și înregistrat în 1964 de Martha and the Vandellas

[40] Album din 1973 al trupei de rock progresiv Emerson, Lake & Palmer

[41] Cântec compus de Robert Spender de la trupa The Cadillacs; o versiune a lui înregistrată în 1964 de adolescenta jamaicană Millie Small a devenit un hit celebru.

[42] „You make my heart giddyup“, redare aproximativă a unui vers al aceluiași cântec

JOSEY WALES

Chiar și într-o noapte atât de fierbinte, e aproape dimineață acum, chiar și cu interdicția de circulație în vigoare, din cauză că guvernul ăsta închipuit nu poate să controleze nimic, vizavi de casa Cântărețului poți să vezi o curvă care lucrează pe Hope Road. Poate că nici măcar nu e curvă. Poate că e doar o femeie pierdută ca atâtea altele, sunt o grămadă în Kingston, care crede că Cântărețul are ceva ce ea a căutat toată viața ei. Ascultă-mă pe mine, dacă contracepția e un complot de ucidere a oamenilor negri, atunci Cântărețul trebuie să fie complotul de reînmulțire a lor. Orice părinți respectabili din Irish Town, August Town sau orice altă zonă de albi bogați își trimit acum fiica să se însoțească cu Rastafarianul și să dea naștere unui copil bogat. Dar asta, cea pe care am văzut-o când am intrat pe Hope Road ca să-l iau pe Bum-Bum, stă așa, nemișcată ca o sperietoare. Ca și cum n-ar vinde nimic. Poate era o nălucă. Ceva mă tenta să mă duc la ea și s-o întreb, care-i prețul tău, asta e cu sporul pentru interdicția de circulație, dar eram cu Bum-Bum și oricum nu-mi place ca el să fie în mașina mea. Dacă stai cu el prea mult începe să pună întrebări, de parcă eu l-aș fi cunoscut pe taică-său și ai cui îs pantofii ăia pe care el i-a găsit în casa în care stătea. Plus că discuțiile firoscoase sunt plăcerea Plângărețului, nu a mea.

Plângărețul e cu mine. Tocmai când era pe punctul să pornească îmi dau seama că eram pe punctul să-l las pe nebunul ăsta să o întindă cu Datsunul meu și strig la el să mă aștepte și pe mine. Da’ tot îl las pe el să conducă. Ne întoarcem

cu mașina în Copenhaga, chiar pe lângă casa lui Papa-Lo, care stă în fața ei, ca Uncle Remus[43]. Mai devreme sau mai târziu Papa-Lo o să vrea să discute cu mine despre unele lucruri, ceea ce de obicei înseamnă că el bate câmpii la nesfârșit despre nimic. Omul ăla nu mai e la fel de când a început să gândească. Io-s în casă deja de două ore, poate trei. Ceva îmi spune că în noaptea asta nu doarme nimeni. Nu-mi place. Plângărețul crede că totul e în regulă. Mie nu-mi place să lucrez cu plozi, da' Plângărețul crede că totul e bine. Pe de altă parte, și Plângărețul e tot un fel de plod. În momentul ăsta e luat și fute nu știu ce fată de la Lady Pink în mașina mea. Da, omu' m-a pus să trec pe la club s-o iau, după ce i-am încuiat pe băieții ăia în coliba de la calea ferată. E fata aia înceată la minte, Lerlette, despre care se spune că a fost singura fată înscrisă la Liceul Ardenne și exmatriculată în prima zi de școală. Nu mă-ntrebați de unde știu, bineînțeles că mi-a spus Plângărețul. Io i-am zis, nici nu se pune problema s-o duci pe ștoarfa aia în aceeași casă în care io îmi cresc copiii. El zice, frate, n-am nimica împotriva mașinii.

Așa că acum stau la fereastră și ascult cum scârțâie Datsunul meu. Ar trebui să dorm. Dacă nu dorm, mâine o să fiu somnoros și oamenii răi nu-și permit să fie somnoroși, mai ales mâine. Cu Plângărețul care și-o trage în mașina mea și cu Peter Nasser care s-a dus ca un pămpălău să se dea mare la slăbănoaga de nevastă-sa, prea multe probleme mi se învârt în cap ca să pot dormi. Ar trebui să strig de la fereastră la Plângărețul să nu ejaculeze și să vină dracului odată, da' asta m-ar transforma în fratele lui mai mare, sau taică-său, sau mai rău, maică-sa.

Și pămpălăul ăla de Peter Nasser. Dacă e ceva ce nu suport asta e când un om crede că e prea șmecher. Crede că știe totul doar pentru că atunci când vorbește el unii oameni din partid ascultă. Da' io nu m-am înscris niciodată în nici un partid. Defilează prin ghetou și aduce năpasta acolo pentru că nu se

teme deloc de mine. Io nu vreau ca politicienii să se teamă, vreau doar să recunoască faptul că io nu mă joc. Fata din mașină țipă la el *bag-o, acu' iubitule, da, fute-mă, acu' freacă-mă bine, de parc-ai face piure*. Nu vreau să ascult a doua oară în noaptea asta cum se fute un tip. Mă îndepărtez de la fereastră.

Nu trebuie să atingi un om ca să-i faci rău. Toți albii ăștia care cred că pot să-și petreacă timpul păcătuind cu diavolul, apoi, când vine momentul, dispar fără urmă. Îmi amintesc când Peter Nasser a venit prima oară în ghetou, cu ochelari de soare, așa că nimeni nu putea să vadă ce e în ochii lui. Cum vorbea aproape la fel de prost ca un negrotei, da' tot suna de parcă ar fi făcut școală în America. Da' tot nu poți să ai niciodată încredere în cineva care crede că toți oamenii pot fi înlocuiți, de la soție la executantul pistolar. A vorbit deja cu Plângărețul și cu Tony Pavarotti în legătură cu înlocuirea mea, când situația o să devină prea importantă, prea complicată sau prea delicată pentru un om care nu a făcut liceul.

Asta e circumscripția lui, are voturile și femeia din partea locului cu care poate să dovedească asta. Dar începe să confunde reprezentarea oamenilor cu stăpânirea lor, și în curând chiar și lui o să-i vină rândul la socoteală. Nu din partea mea, din partea altcuiva. Oamenii ca mine nu au nevoie de liceu pentru că noi am absolvit deja. Înainte ca oamenii precum Peter Nasser să înceapă să ne viziteze noaptea târziu cu o mașină plină cu arme. Înainte ca oamenii precum Peter Nasser să-și dea seama că ar fi mai bine pentru el ca Copenhaga și Eight Lanes să continue să se războiască decât să facă pace. O să le facă să ardă din temelii, io așa zic. Până atunci casa din Miami o să fie gata de construit și un om ca Peter Nasser o să înceapă să se înece cu propria lui propășire.

Nenorocitul de Plângărețul. Cel puțin nu mai trimite scrisori bărbatului ăluia afurisit din închisoare. Nu-mi zice cine e, da' io o să aflu curând. Și cân' o să aflu...

— Ei, ne-am rostogolit puțin și noi... uau!

— Vrei o cârpă să te ștergi?

— Nu frate, zice el frecându-și ochelarii sparți și mijind ochii, totu' s-a evaroprat.

— Evaporat.

— Ce?

— Cum o s-ajungă fata acas?

— Da' ce, n-are picioare?

— Tu ești nașu' nașilor, Plângărețule.

— Nu prietene, tu ești ăla. În orice caz, io credeam că dormi. Da' tu eș' treaz și te plângi ca o nașă.

— Acu' nu mai are nici un rost să dorm. Sunt prea multe chestii care mă țin treaz.

— Ba nu e nimica să te țină treaz. Dac-o s-o ții tot așa o să ajungi câ' de curând ca bătrânu' pe lângă care am trecut mai devreme, care stătea pe verandă ca un șobolan.

— Știi de ce n-o să mă duc să dorm? Ceva nu e în regulă cu băieții ăia.

— Băieții pot să ațintească pistolu' și să apese pe trăgaci. Nu mai fi așa mămos.

— Io-ți spun că nu-mi place să lucrez cu atâția oameni în care nu pot să am încredere.

— Tu i-ai recrutat.

— Nu, io i-am recrutat și-am așteptat să dai tu din cap că da sau nu. Tu ești ăla care alegi doar băieți. Îți zic că nu e nici o problemă să faci lipeala cu TEC-9-urile[44], să trimiți o telegramă chinezului din New York.

— Nu, omule.

— Bullman, Tony Pavarotti, Johnny W...

— Nu, omule! Nu mai vorbi ca un prost! Nu poți să-i controlezi pe oamenii ăia. Dacă le dai ocazia, jumate din ei o s-o ia la fugă când vine momentu', și cealaltă jumate o să încerce să te omoare. Și cică tu ești creieru' din Copenhaga? Nu poți să

controlezi oamenii. Tu n-ai fost la închisoare și încă nu știi cum să controlezi oamenii. Avem nevoie de băieți care cân’ io arăt la stânga o iau la stânga și cân’ io arăt la dreapta o iau la dreapta. Băieții fac ce zici, bărbații pierd prea mult timp gândindu-se la asta, așa cum faci tu acu’. Transformi un băiat, lucrezi la el și îl droghezi până cân’ singuru’ lucru, singuru’ lucru pe care nenorocitul ăla vrea să-l facă e ce-i zici tu.

— Și asta tot în închisoare ai învățat-o? Tu crezi că io nu știu despre ce tip de băiat vorbești tu? Genu’ ăsta de băiat poți să-l folosești o singură dată, înțelegi. O dată și-s terminați.

— Cine-a zis că o să-i folosim de două ori? Care-i problema? Ce, Bum-Bum e băiatu’ tău acum?

— Io n-am nici un nenorocit de băiat.

— Fă-i să mocnească în colibă. Fă-i să transpire. Fă-i să se târe pe jos și să ceară niște praf. Hei, cân’ mă întorc io.

— Vrei pistolari sau zombi?

— Fă-i pe băieți să rămână. Fă-i să-și prepare la lingură. Cân’ o să ne întoarcem noi, băieții ăia o să-l împuște și pe Dumnezeu.

— Nu huli în casa mea Plângărețule, fir-ar al naibii!

— Altfel să abată Dumnezeu asupra mea fulgere și trăsnete?

— Altfel iau io pistolu’ ăsta nenorocit și te împușc cu mâna mea.

— Hooo, frate, liniștește-te. Liniștește-te puțin. Glumeam doar.

— Nu-i nimica amuzant, fir-ar al dracu’.

— Frate, lasă jos pistolu’. Io sunt, sunt Plângărețul. Frate, mie nu-mi place cân’ oamenii îndreaptă pistolu’ spre mine, înțelegi, și dac-o fac în glumă.

— Ți să pare că io glumesc?

— Josey.

— Nu, spune-mi. Spune-mi o glumă pe care m-ai auzit pe mine s-o spun.

— Frate, bine, nu mai zic nimica de Dumnezeu în casă la tine. Liniștește-te, frate.

— Să nu te mai aud cu tâmpeniile ălea cu omu' și maimuța în casa mea.

— Da, Josey, bine, frate, bine.

— Și să nu crezi că nu pot să te-mpușc și să fac asta singur.

— Da, frate.

— Acu' stai jos și relaxează-te. Io mi-am luat la revedere de la somn, da' amândoi știm că tu n-ai dormit de cel puțin trei zile. Așa că încetează și așază-te...

— Parcă și ție ți-ar prinde bine să te așezi.

— Așază-te!

Plângărețul s-a aruncat pe canapea și era cât pe ce să-și pună și picioarele pe ea când mi-a văzut privirea. Și-a scos pantofii, și-a pus ochelarii pe măsuță și apoi s-a întins. Nu zice nimica o lungă vreme. Io întorc pistolu' în palme. Apoi el începe să chicotească ca o fetiță. Și iar chicotește. Și iar. Nu după mult timp râde în hohote.

— Acu' ce dracu' ai mai găsit de râs?

— Nu-nțelegi? Tu ești de râs.

Io întorc pistolu în palme și strecor arătătorul în spatele trăgaciului.

— Ai observat vodată ce prost vorbești cân' te încingi? Cu cât te încingi mai tare, cu atât mai prost vorbești. Ar trebui să te trag de limbă mai mult, numa' ca să-l găsesc pe Josey Wales ăla cu care am crescut io.

Plângărețul râde atât de mult că încep să râd și io, chiar dacă io și cu Plângărețul n-am crescut niciodată împreună. Se rostogolește pe canapea, acu' cu spatele la mine, și pantalonii îi alunecă în jos și lasă să se vadă chiloții lui roșii. De fiecare dată când și-o trage cu o femeie io sper că asta e femeia care o să-l pună pe picioare. Pentru că în închisoare s-a lipit de el o boală, ceva care-l face să nu fie normal. Apoi așa, din senin, începe să

sforăie, de parc-ar fi într-un serial de comedie. Nemernicu' ăsta care doarme pe canapeaua mea afurisită m-a făcut prost. Plângărețul e nebun ca dracu', da' tot ce-a zis în seara asta are un fel de logică nebunească. E o misiune nasoală, adevărata muncă o să fie să facem curat. Nu poți să aduci un om ca Tony Pavarotti. Un om cu abilități așa de rare trebe folosit de mai multe ori. Unele unelte sunt făcute pentru uz repetat. Și pe altele le folosești o dată și le distrugi.

---

[43] Narator fictiv al unor culegeri de povestiri afro-americane publicate în SUA la sfârșitul secolului al XIX-lea

[44] Arme semiautomate

BARRY DIFLORIO

7 și 15 minute. Suntem blocați în spatele unui Ford Escort care de zece minute ne aruncă în nas fum negru. Mașina asta aici rămâne, iar băiatul meu mai mare, Timmy, fredonează ceva care, pe cuvântul meu, pare să fie „Layla“. El e în față, cântă și mediază un război dezlănțuit între Superman și Batman, pentru că nevastă-mea i-a spus că poate să se joace cu jucăriile lui până la poarta școlii, dar apoi trebuie să le lase în mașină. Isuse Christoase, ambuteiajele din Lumea a Treia sunt cele mai rele, atâtea mașini și nici un drum afurisit. Tati, ce înseamnă afurisit, spune băiatul meu mai mic din spate, și abia acum îmi dau seama că gândeam cu voce tare. Vezi-ți de cartea ta, scumpo, îi zic eu. Adică prietene, sau preferi cumva bărbate? Nu fac decât să-l zăpăcesc pe puști. La vârsta de patru ani n-ar trebui să ți se pară atât de greu să-ți afirmi masculinitatea.

Suntem în Barbican, unde e un sens giratoriu care pare să aibă unica rațiune de a direcționa traficul spre un supermarket cu nefericitul nume de Masters. Străzile sunt congestionate de oameni bogați care își duc copiii la școală, destul de mulți dintre ei mergând în direcția mea, Hillel Academy. Fac la stânga, pe lângă femei care vând banane și mango în afara sezonului și bărbați care vând trestie de zahăr. Și iarbă, dacă știi cum să întrebi. Nu că eu aș fi cerut vreodată așa ceva. Trebuie să ajungi la nivelul la care știi cum funcționează țara mai bine decât oamenii care trăiesc în ea. Apoi pleci. Compania mi-a sugerat ca înainte să vin aici să citesc o carte a lui V.S. Naipaul, *The Middle Passage*[45]. Mi se păruse uimitor cum

Naipaul putea să debarce în cine știe ce țară, să stea acolo doar câteva zile și să surprindă exact care era problema ei. M-am dus pe plaja despre care scrisese el, Golful Francezului, așteptându-mă la femei și bărbați albi care lenevesc în bermude și ochelari de soare, serviți de la distanță. Dar până și golful fusese lovit de un val de socialism democratic.

Am luat-o la dreapta. Traficul a dispărut și am luat-o la deal, pe lângă case imense cu două sau trei niveluri, destul de multe dintre ele închise, nu în acel mod în care le închizi pentru o zi și lași niște ferestre deschise, ci ca și cum proprietarii plecaseră în pripă, probabil ca să aștepte alegerile altundeva. Hillel e chiar la poalele munților. Mai devreme sau mai târziu nevastă-mea o să mă întrebe iar, dar de ce locuim noi tocmai în New Kingston, când copiii noștri merg la școală dincolo, lângă munți? Zice ea ceva, dar e prea al naibii de dimineață ca să aibă dreptate. Băiatul cel mare sare jos în clipa în care mașina oprește la poartă. La început mă gândesc, sigur, mașina mea nu e suficient de mișto, apoi îmi pică fisa. Băiatul e cât pe ce să ajungă la poartă.

— Timothy Diflorio, oprește-te.

Băiatul a fost prins cu mâța-n sac și știe asta. Acum urmează expresia *cine, eu*?

— Ce-i, Tati?

— Batman. Se simte foarte singur pe banchetă. Unde s-a dus Superman?

— Poate a căzut.

— Dă-l încoace, bărbate. Altfel te duc chiar eu până în clasă. Și te țin de mână tot drumul.

Asta l-a convins, ar fi fost ceva mai rău decât moartea. Se uită la fratele lui mai mic, care, slavă Domnului, încă mai crede că dacă taică-său îl ține de mână ăsta e cel mai extraordinar lucru din lume. Timmy îl aruncă pe Superman în mașină.

— Ce treabă nașparlie.

— Hei!
— Scuze, Tati.
— E și maică-ta în mașină.
— Scuze, mamă, acum pot să plec?
Îi fac semn să plece.
— Petrecere de Crăciun frumoasă, scumpo!
Încruntarea de pe fața lui merită tot drumul ăsta. Ea își drege glasul pe bancheta din spate. Doamna Diflorio, adică. În mod normal ar fi trebuit să zică ceva deja, dar e absorbită de un articol din *Vogue Patterns*, vreo tâmpenie cu care o să se ducă la cercul ei de croșetat ca să poată adăuga un guler nou la rochia roșie pe care îi place atât de mult s-o poarte. Sunt eu crud. E un club de lectură, nu cerc de croșetat. Numai că n-o văd niciodată cu vreo carte. Nu se deranjează să vină în față. În schimb, spune:
— Poate că o să vină la ei un Moș Crăciun cu pălărie din hârtie de desen roșie și o față de pernă plină de dulciuri ieftine, care să zică nici o problemă, pretene, în loc de ce mai faceți, copii.
— Ia uite cine era mica bigotă a lui Tati.
— Nu mă lua cu vrăjeli de-ăstea, Barry, am mai mulți prieteni negri decât tine.
— Nu cred că lui Nelly Matar i-ar plăcea dacă ar afla că o faci negresă pe la spate.
— N-ai înțeles ce voiam să spun. Crăciunul trecut ar fi trebuit să fie ultimul Crăciun pe care-l petrec eu, pe care îl petrecem noi într-o țară străină.
— Dumnezeule mare, și eu care credeam că ascunsesem bine discul ăsta stricat.
— I-am promis mamei că de Crăciun o să fim în Vermont.
— Nu i-ai promis asta, termină odată, Claire. Și cred că uiți că maică-tii îi place mult mai mult de mine decât de tine.
— Nemernicule, cum poți să spui așa ceva?

— Ce aveți voi, femeile? Pur și simplu nu vă dați seama, nu-i așa? Ți-a trecut vreodată prin cap că să cicălești pe cineva la nesfârșit nu e cea mai bună modalitate de a obține ceva?

— Ah, scuză-mă, probabil că mă confunzi cu nevasta ta perfectă[46]. Poate trecem pe-acasă s-o luăm și pe ea.

— Păi încolo mergem.

— Du-te dracu', Barry.

Mă gândesc la cel puțin zece răspunsuri posibile, inclusiv să-i amintesc că am făcut sex noaptea trecută. Poate că asta ar dezamorsa-o, poate m-ar acuza că sunt condescendent sau poate ar schimba subiectul. Dar înțelegeți, ea nici nu are un subiect, fir-ar al dracu'. E 3 decembrie și în clipa asta eu am mult prea multe lucruri la care să mă gândesc pentru ca femeia asta să se ia de mine iar și iar. I-am spus deja de zeci de ori, ca să-i închid gura, toate răspunsurile care îmi vin acum în minte. Știu deja unde o să ducă porcăria asta. Mergem în tăcere până la intersecția lui Lady Musgrave Road cu Hope Road. La semafor, ea se dă jos și urcă pe bancheta din față. O iau la stânga.

— Ce face Aiden?

— Moțăie și mai citește câte ceva din *The Lorax*.

— Ah.

— Ei?

— Ei ce? Conduc, dragă.

— Știi, Barry, bărbații ca tine cer foarte mult de la soțiile lor, cer enorm. Și noi facem ce cereți voi. Știi de ce? Pentru că ne-ați convins că e ceva temporar. Noi acceptăm chiar și atunci când temporar înseamnă că la fiecare doi ani trebuie să ne găsim noi prieteni, doar ca să nu murim de plictiseală. Acceptăm chiar și modalitatea asta nesănătoasă de a ne crește copiii, de a-i dezrădăcina, fără nici un motiv, exact în momentul în care reușesc în sfârșit să-și creeze legături...

— Legături, hm?

— Lasă-mă să termin. Da, legături care ție nu ți-au fost perturbate niciodată când erai copil.

— Despre ce vorbești? Ne mutam o grămadă din cauza lui taică-meu.

— Păi, nici nu e de mirare că habar n-ai ce e ăla prieten. Presupun că ar trebui să fiu bucuroasă că acum măcar suntem într-o țară anglofonă. O vreme nu l-am putut înțelege pe propriul meu fiu.

Poate s-o țină așa la nesfârșit despre căsătorie, copii, slujbă, Ecuador sau țara asta nenorocită, mie nu-mi pasă. Dar chestiile de genul ăsta mă enervează, mă fac s-o urăsc.

— Pentru că ne-ai promis un final, ne-ai promis că la sfârșit va fi ceva care să merite, chiar dacă asta ar însemna ca tu să petreci mai mult timp cu familia. Dar știi ce ești tu, Barry? Ești un mincinos. Ești un mare mincinos față de soția ta și de copiii tăi, și asta doar pentru o slujbă unde cine știe ce faci? Probabil că nici măcar nu te pricepi la ea, pentru că pare că nu primești niciodată un birou bun.

— Te rog, ajunge.

— Ajunge?

— Termină. M-am săturat, Claire.

— Te-ai săturat de ce, și dacă nu o să faci ce, Barry? Te înscrii pentru și mai mulți ani, de data asta unde, în Angola? Poate în Balcani, în Maroc? Jur pe ce-am mai scump că dacă mergem în Maroc fac plajă fără sutien.

— Ajunge, Claire.

— Ajunge că dacă nu ce?

— Că dacă nu te pocnesc cu pumnul ăsta între ochii ăia nenorociți atât de tare că o să-mi iasă pe partea cealaltă și să sparg și geamul.

Ea rămâne așa, nu se uită la mine, dar nu privește nici drumul. Nu se întâmplă des să-i amintesc că poate soțul ei își câștigă existența ucigând oameni, așa că orice e posibil. Aș

putea s-o las așa, cel puțin aș avea puțină liniște, fir-ar al dracu'. Asta e o lovitură sub centură, să apelez la frica pe care orice soție de agent CIA o are față de soțul ei. Dacă aș fi un tip care își bate nevasta ea ar suferi în tăcere tot restul vieții ei și nici măcar nenorocitului ăluia de taică-său nu i-ar păsa. Dar atunci nu doar că i-ar fi frică de mine, dar i-ar învăța și pe copiii mei să le fie frică. Atunci aș deveni exact ca alții, ca Louis Johnson, care chiar o lovește pe nevastă-sa. Îi ofer o cale să iasă din chestia asta cu fața curată.

— Plajă fără sutien, să mor eu. Asta ar face din tine o gagică albă și bogată care ia muie. Momeală pentru marocanii ăia nenorociți.

— Minunat, acum vrei să fii peștele propriei tale soții.

— Păi noua ta coafură sexy ar ajuta.

Dar ea explodează. Nimic nu o incită mai mult decât senzația că e ignorată. O aud cum devine tot mai vehementă. Sunt tentat să-i spun cu plăcere, dar în loc de asta întorc capul și o văd, pur și simplu apărută din senin. Casa lui. Trec mereu pe lângă casa lui, dar nu cred că m-am uitat vreodată la ea. E una din casele ălea care trebuie neapărat să-ți spună că are un trecut îndelungat. Am auzit că Lady Musgrave Road a apărut din cauză că ea a fost atât de oripilată că un negru și-a construit o vilă pe traseul ei că a pus să i se facă propriul drum. Aici rasismul e ursuz și gros, dar se manifestă atât de subtil că-ți vine să fii rasist față de un jamaican doar ca să vezi dacă se prinde. Dar casa Cântărețului e pur și simplu aici.

— Vrei să-l duci undeva cu mașina?

— Ce? Pe cine?

— Stai degeaba aici de peste un minut deja. Ce aștepți, Barry?

— Nu știu despre ce vorbești. Și de unde știi tu a cui e casa asta?

— Din când în când mai ies și eu din peștera în care m-ai

băgat tu.

— N-aș fi crezut că poate să-ți placă cineva atât de, de sălbatic și neîngrijit.

— Dumnezeule, chiar semeni cu maică-mea. Îmi plac destul de mult bărbații sălbatici și neîngrijiți. E ca Byron. Byron a fost...

— Nu mă mai trata de parcă aș fi tâmpit, Claire.

— Sălbatic și neîngrijit. E ca un leu negru. Aș vreau eu să am o asemenea sălbăticiune. Dar în schimb m-am ales cu unul de la Yale. Nelly crede că-i stau foarte bine pantalonii de piele. Foarte bine.

— Încerci să mă faci gelos, iubito? A trecut ceva timp de-atunci.

— Scumpule, n-am mai încercat să te fac nicicum de patru ani de zile. Dacă stau să mă gândesc, Nelly a zis de fapt că în seara asta e o recepție pentru concertul pentru pace și...

— Să nu cumva să te duci acolo în seara asta!

— Ce? De ce să nu mă duc?... Nu primesc ordine de la... ia stai așa. Ce-ai spus?

— Să nu te duci acolo.

— Nu. Ai spus să nu mă duc acolo în seara asta. Tu pui la cale ceva, Barry Diflorio.

— Ți-am spus că nu știu despre ce vorbești.

— Nu era o întrebare. În ce privește partea în care tu faci iar pe misteriosul ca să mă faci să-mi văd de treaba mea, dă-mi voie să te scutesc de efortul ăsta, pentru că nu-mi pasă deloc.

— Ce? Ce mai e acum, Claire? Ce dracu' mai vrei acum?

— Trebuia s-o iei la stânga, spre coafor.

Nevastă-mea crede că ea e singura care vrea să se întoarcă acasă. Și eu vreau asta. Vreau atât de mult asta că parcă mă strânge de gât. Diferența e că eu știu deja că nu avem unde să ne întoarcem, nu mai există o casă în sensul ăsta. Nici unul dintre noi nu-și amintește că micul Aiden e în continuare în

mașină.

---

[45] „The Middle Passage“ era numele celui de-al doilea segment din comerțul triunghiular cu sclavi, prin care negustorii de sclavi duceau mărfuri manufacturate din Europa în Africa, sclavi din Africa în America și materii prime din America în Europa.

[46] „Your Stepford wife“, în original, trimitere la popularul film *The Stepford Wives* (*Neveste perfecte*), al cărui titlu a ajuns să semnifice „soție docilă“

ALEX PIERCE

Ce e ciudat e că încerci să dormi, încerci din răsputeri și în curând îți dai seama că de fapt te muncești să adormi și n-o să adormi niciodată cu adevărat, pentru că ăsta nu mai e somn, e muncă. Foarte curând ai nevoie să faci o pauză.

Deschid ușa glisantă și zgomotul traficului pătrunde înăuntru. Problema cu New Kingstonul e că reggae-ul e mult prea departe. N-am avut niciodată problema asta cât am stat la periferie, unde muzica, de pe stradă sau de pe la vreun concert, clocotea încontinuu. Dar la naiba, fratele meu, suntem în 1976, aproape 1977. Niște oameni de la ambasadă pe care nici măcar nu-i cunosc au început să-mi spună să nu mă duc dincolo de Crossroads după o anumită oră, oameni care stau aici de ani de zile și totuși încep să transpire înainte de amiază. Nu poți avea încredere în cineva care îți spune cât de mult i-a plăcut articolul tău despre The Moody Blues. N-am scris în viața mea vreun articol despre The Moody Blues, ce mama dracului. Și chiar dacă aș fi scris, n-aș fi scris niciodată ceva care să-i placă unui nemernic care se lasă futut de sistem.

Nu puteam dormi, așa că mi-am pus pe mine blugii și tricoul și am coborât la parter. Trebuie să ies de aici. Femeia de la recepție sforăia, așa că m-am strecurat pe lângă ea, înainte să-mi poată oferi avertismentele obișnuite pentru oamenii albi care ies noaptea pe poarta încuiată. Afară, arșița aia nenorocită dansează în jurul meu. Interdicția de circulație e încă în vigoare, așa că tot ce simți e că pericolul ar putea pluti pe undeva, dar de fapt nu e nici un pericol real. Iată și rezumatul

despre restul nopții: văd un taximetrist care citește *Star* în mașina lui din parcare. Mă întreabă dacă vreau să mă ducă undeva unde încă se mai dansează. Se uită la mine de parcă ar cunoaște cumva genul ăsta, dar poate că blugii sunt prea strâmți, părul prea lung și picioarele prea slăbănoage, iar eu nu sunt un dobitoc gras cu tricou NEBUN DUPĂ JAMAICA, venit aici să și-o tragă cu scula lui mică.

— Cre' că la hotelu' Mayfair ie închis, pretene, zice taximetristul.

Îl înțeleg.

— Nu mă gândeam la un loc unde oamenii albi se duc ca să fugă de oamenii negri, amice. Fă-mi lipeala cu ceva ca lumea.

Se uită la mine atent și chiar își împăturește ziarul. Aș minți dacă aș spune că asta nu e una din cele mai plăcute senzații din lume – atunci când jamaicanul de obicei imperturbabil e tulburat de ceva. Se uită la mine de parcă mă vede pentru prima oară în noaptea asta. Bineînțeles că ăsta e momentul în care 99,9% din americani strică totul, pentru că se entuziasmează prea tare că un jamaican îi consideră mișto, înainte să ia testul „poți să te miști pe ritm de reggae".

— Da' de ce crezi c-ar fi ceva deschis? E interdicție, fratele meu, peste tot stare de urgență.

— Zău așa. În Kingstonul cel plin de viață? Nici măcar interdicția nu blochează orașul ăsta.

— Cauți scandal.

— Nu, mai degrabă fug de el.

— Nu era o întrebare.

— Ha. Zău așa, trebuie să se danseze undeva, cu sau fără interdicție. Vrei să-mi spui mie că tot orașul ăsta e închis? Vineri noapte? Astea-s vorbe aiurea, domnul meu.

— Vineri dimineața.

Mă măsoară iar. Sunt tentat să spun, da, prietene, doar *arăt* ca un turist prost.

— Urcă, să vedem ce găsim, zice el. Tre' să ocolim străzile principale, să nu ne oprească polițaii.

— Rock'n-roll.

— Așa o să zici când o să vezi străzile ăstea, zice el.

Îmi vine să-i spun, prietene, am fost în Rose Town, dar asta e greșeala numărul zece a albilor: să se laude că au mers într-un loc în care jamaicanii nu se laudă niciodată că merg. M-a dus la Turntable Club, pe Red Hills Road, una din acele străzi pentru care recepționera îți oferă un interval de timp strict în care o persoană de proveniență europeană (termenul ei, nu al meu, jur pe ce-am mai sfânt) se poate considera în siguranță. Am trecut pe lângă un șir de băieți care frigeau pui în butoaie de benzină, în timp ce fumul plutea drept spre trotuarul de vizavi. În mașinile de pe marginea străzii stăteau bărbați și femei care mâncau pui prăjit cu pâine albă și moale, cu ochii închiși și zâmbete largi pe față, ca și cum nimeni n-ar fi trebuit să simtă genul ăsta de extaz la ora 3 noaptea. Părea că aici nu auzise nimeni de interdicția de circulație. Era ciudat că ajunsesem la Turntable Club, pentru că ultima oară când am fost aici mergeam după Mick Jagger. Tipul era scos din minți de toate gagicile superbe, cu fund tare ca piatra, din club, toate negre, culoarea lui preferată. Taximetristul m-a întrebat dacă am mai fost la Turntable și, chiar dacă nu-mi place deloc să fac pe deșteptul, nu suport când ei cred că eu sunt un alb ignorant.

— Am mai trecut pe aici de câteva ori. Hei, ce s-a mai întâmplat cu Top Hat? Și Tit For Tat nu era puțin mai încolo de-aici? Am văzut cum un tip a fost bătut măr pentru că a fumat niște iarbă la budă. Prietene, între noi fie vorba, mie întotdeauna mi-a plăcut mai mult Neptune. Turntable a început să fie prea moale, omule. Și pun prea mult disco, ce dracu'.

S-a uitat atât de mult la mine în oglinda retrovizoare că mă mir că n-am făcut accident.

— Te cam pricepi la Kingston, zice el.

Și asta mă dă pe spate. Nici măcar nu mi-a plăcut Neptune vreodată, iar cu Top Hat ghiceam doar, aș fi putut jura că se cheamă Tip-Top. Dacă nu-i am pe Mick sau Keith de urmărit, Turntable Club devine doar unul din cluburile cu prea multă lumină roșie. Înțesat de oameni care par să creadă că interdicția asta e problema altcuiva, nu a lor. Mi-am luat o bere și cineva m-a bătut pe umăr.

— O să-ți vorbesc întruna, în timp ce tu o să te străduiești din greu să-ți amintești cum mă cheamă, zice tipa.

— Mereu faci așa pe deșteapta?

— Nu, dar cu tine e mai ușor. Sunt o grămadă de negrese aici.

— Nu te subaprecia.

— Mă apreciez suficient. Însă tu... Îmi iei un Heineken sau ce faci?

Și asta e, mă trezesc înainte de răsăritul soarelui cu ea lângă mine, în pat. Nu sforăie, dar respiră greoi. Mă întreb dacă așa respiră toți jamaicanii, știi, că așa trebuie sau că simt ei nevoia. Nu-mi amintesc când s-a învelit strâns cu cearșafurile, ca și cum eu aș fi făcut ceva ce ea n-ar fi vrut să fac iar. Aș vrea s-o trezesc și să-i spun scumpo, eu știu care e treaba cu femeile jamaicane, de fapt cu toate femeile străine. Simt nevoia să preia ele conducerea și e un oraș mișto, chiar e. Pete de la *Cream* a aterizat în închisoare acum doi ani, când o fană din Bermude a început să strige viol, pentru că, potrivit lui, el ar fi sugerat să-și frece doar scula de sânii ei. Îmi amintesc de ea. E fata jamaicană care a spus că de fiecare dată când vrea să simtă viața de ghetou se duce în Brooklyn. Îmi amintesc că asta m-a făcut să râd în hohote. Piele neagră, foarte neagră, păr drept, foarte drept, și o voce care nu e niciodată tandră, niciodată. Bineînțeles că în noaptea aia am făcut sex, eram amândoi la concertul Supersoul și ne plictiseam din cauză că Temptations cântau doar ca să cânte, nici unul din noi nu se distra deloc. Ca

să fiu sincer, m-am bucurat când am văzut-o la Turntable. Trecuse un an. Ți-ai amintit numele? a spus ea în timp ce ne duceam spre taxiul despre care eu nu știam că rămăsese să mă aștepte. Taximetristul a dat din cap, dar nu mi-am dat seama dacă aprobator.

— Ziceam dacă ț’-ai amintit cum mă cheamă.

— Nu, dar semeni mult cu o fată pe nume Aisha pe care o știu eu.

— Domnu’ taximetrist, la ce hotel stă?

— La Skyline, domnișoară.

— Ah. Deci sunt cearșafuri curate.

Doarme adânc pe pat, iar eu sunt complet gol și mă uit în oglindă la burta mea. Când s-a înmuiat așa? Mick Jagger nu face burtă niciodată. Dau drumul la radio, prim-ministrul tocmai a anunțat alegeri generale peste două săptămâni. La naiba, asta e o chestie grea. Mă întreb ce crede Cântărețul, dacă guvernul a făcut în așa fel ca el să-l susțină cu energiile lui pozitive de la concertul viitor. Ce altceva putea fi, din câte am auzit liderii din Lumea a Treia sunt destul de transparenți. Numai că pare atât de al dracului de comod.

În mod normal ar trebui să ies la prânz sau la o cafea cu Mark Lansing. Am dat peste el aseară, în holul hotelului Pegasus, după încă o pană de curent. Am coborât la parter să-mi iau țigări, dar magazinul de cadouri era deja închis, așa că m-am dus vizavi la Pegasus și pe cine văd în hol, de parcă aștepta să-l vadă cineva? Cum a mers filmarea cu Antonioni? am zis eu. El a chicotit de două ori, nu era sigur dacă trebuie să răspundă sau să i se pară amuzant. Sunt prea ocupat cu chestiile mele, dar am avut niște oferte, a zis el. L-am întrebat pe Mark Lansing ce crede despre această anunțare subită a alegerilor, dar el era așa de luat că eu i-am pus o întrebare serioasă despre politică și el mi-a dat un răspuns de căcat și m-a întrebat de ce vreau să știu, pentru că oricum eu scriu doar

pentru o revistă de muzică, aceeași revistă pe care el a spus cândva că o citește săptămânal.

La un moment dat probabil că am zis cât de mult m-am străduit să obțin jumătate de oră cu Cântărețul sau poate a auzit el de la altcineva, pentru că acum avea impresia că aștept ceva de la el. Îmi amintesc cum a spus, exact cu cuvintele ăstea, *sărmanul de tine, poate că totuși pot să fac ceva pentru tine*. Nu i-am spus dobitocului să se ducă în mă-sa, pentru că ce e amuzant e că în fracțiunea aia de secundă mie mi s-a făcut milă de el. Ratatul ăsta așteaptă de ani de zile să prindă pe cineva cu ceva. Acum o să luăm prânzul împreună, mai târziu, așa că o să poată să-mi spună ce bestial e pentru el că poate să-l filmeze pe Cântăreț cu camera lui de luat vederi scumpă, și chiar o să folosească cuvântul bestial. Mi-a spus că e scumpă, dar nu mi-a spus marca, crezând că oricum eu nu știu. Prostul dracului, probabil s-a dus la culcare cu un rânjet stupid pe față, spunându-și în sinea lui, uită-te la mine, papagalule, în sfârșit sunt mai mișto decât tine. Tre' să găsesc rapid niște cafea adevărată, înainte să mă apuce spasmele și s-o înnebunesc de frică pe Aisha. Ea încă doarme.

PAPA-LO

Celor ca mine le place să vorbească, toată lumea știe asta. Eu sunt egal cu Cântărețul pentru că și lui îi place foarte mult să vorbească, chiar și când ia chitara și face ca isme să rimeze cu schisme, tot vorbește. Și chiar când face să rimeze isme și schisme tot se așteaptă ca tu să-i răspunzi, pentru că noi avem o conversație, oameni buni. Reggae-ul nu e nimic altceva decât un om care vorbește, care discută cu alt om, care conversează cu el, aș zice.

Dar fiți atenți aici. Unii oameni nu vorbesc. Și, așa cum omul la care îi place foarte mult să vorbească e egal cu omul la care îi place și lui foarte mult să vorbească, omul care tace e egal cu omul care tace și el. Omul care ține un secret e egal cu omul care ține și el un secret. Te duci la o anumită petrecere, la o anumită întâlnire și îl vezi pe Josey Wales cum se duce la anumiți oameni sau se duc ei la el și tac toți împreună. Dar noaptea trecută a fost arșiță, fără lună, și ziua de azi abia s-a născut. Io dorm o oră și mă trezesc cu neliniște în suflet. De mult timp deja, de prea mult timp, în capul meu e închis ca în cușcă ceva care trebuie să iasă pe gură. Dacă aș fi un om care scrie ar fi ieșit pe hârtie. Dacă aș fi catolic ar ieși de tot în confesional.

Femeia mea s-a dus la bucătărie să facă ceai și să gătească niște pastramă de porc cu igname. Știe ce-mi place și râde când o ocărăsc că face ca un măgar noaptea. Când scot alt fel de sunete noaptea nu te plângi, zice ea și o ia spre bucătărie legănându-și fundul. Îi trag o palmă peste el înainte să ajungă

prea departe și ea se uită la mine și zice ia să-i zic io la prietenu' tău cântăreț că tu tot mai mănânci porc pe furiș. Pentru o clipă mă gândesc că vorbește serios, apoi ea râde și pleacă de acolo cântând „Girl I've Got a Date". Unii oameni nu ajung niciodată s-o înțeleagă pe femeia care i-a vindecat de pofta de-a se uita la altele. Da' nici măcar ea nu poate să facă nimic pentru neliniștea sufletului. Poate să facă mâncarea mai dulce și să mă maseze încet pe cap, și știe cân' să le zică oamenilor să nu vină azi pe la noi, da' știe că nu poate să facă sau să spună nimic care să liniștească sufletul.

Poate pentru că e decembrie. La urma urmei, doar când ajungem la Apocalipsă ne gândim la Geneză, nu? Când intrăm în decembrie io mă gândesc la ianuarie. Și nu doar pentru că PNP-ul a făcut țara praf. Toată lumea știe că în Jamaica s-au infiltrat comuniștii. Din ce în ce mai mulți cubanezi vin aici, da' nimeni nu știe că din ce în ce mai mulți jamaicani se duc acolo. Și când se întorc știu să manevreze un AK-47 de parcă au fost făcuți pentru asta. În St. Catherine se construiește o școală și nici unul din oamenii care lucrează acolo nu vorbește engleză, e lucru sigur. Apoi, înainte s-apuce Dumnezeu să zică da' stai puțin, asta ce-o mai fi? toți doctorii de la spital se cheamă acum Ernesto și Pablo. Da' luna ianuarie o să ia ceva de la mine și o să-i dea lu' Josey Wales. Și în clipa asta toată lumea știe.

La începutul lui decembrie, înainte să ne dea ceva de lucru, sau bani, sau vun cadou de bune relații de Crăciun, Peter Nasser mi-a transmis un mesaj. Zicea spune-le oamenilor tăi că de sărbătorile ăstea și după aceea să fiarbă mai multe banane și să frigă mai mulți yami, să frigă mai mulți cartofi și să scoată din pământ mai mult manioc, dar să renunțe la găluște, clătite, prăjitură sau orice necesită făină. Io nici n-am băgat de seamă prea bine ce-a zis, nici nu-mi amintesc când am trasmis mesajul comunității sau măcar cum s-a răspândit, dacă nu mi-ar zice femeia.

Pe 30 decembrie a fost primul. 2 ianuarie s-a terminat cu încă trei. Apoi, pe 22 ianuarie, Dumnezeu a părăsit St. Thomas-ul. 13 oameni, rude și prieteni, au început să aibă dureri de cap și crize, vomau și câțiva au orbit. Se căcau la nesfârșit, nu se mai puteau opri din căcat, leșinau și se trezeau, leșinau și tremurau de parcă Dumnezeu l-ar fi lovit cu fulgerele lui pe fiecare din ei. Și chiar și după ce mureau, nu se puteau opri din căcat și tremurat. Toți au murit în aceeași zi, de la același prânz. Au apărut zvonuri ca la poliomielita din 1964 și mulți bărbați și femei s-au închis în casă de frică. E de la făină, de la făină, de la făină, se zicea. În făină e întipărită moartea și moartea a făcut un semn în inimile a șaptеșpe oameni. A doua zi ministrul sănătății a zis că făina obișnuită adusă în Jamaica cu un vapor german era otrăvită cu un erbicid la care i se zicea otrava Limba Soacrei. Dar Jamaica știa de otrava asta, o interziseserăm încă dinainte de *Banda celor 11*[47].

Peter Nasser apare în ianuarie. Vine iar să mă îmbrățișeze, da' îl întreabă pe Josey Wales cum merge mașina cu bateria aia nouă, și io mă-ntreb de ce-o fi asta treaba lui. Da' el vorbește cu mine într-un mod în care nu vorbește cu Josey Wales. Îmi zice cum FMI ar trebui să însemne Manley E de Vină[48], Manley nu poate să salveze țara, n-o poate proteja, nu poate nici măcar s-o controleze. E ciudat cum a vorbit cu Josey Wales despre bateria de la mașină și fete și l-a invitat marți să tragă în ținte zburătoare, da' cu mine a vorbit politică. Io le-am zis lu' Josey Wales, și Chinezului și Plângărețului și altora, că unii oameni de afaceri și politicieni albi veneau aici ca să se convingă că prim-ministru' poate să conducă țara. După ce terminam de vorbit nu mai credeau nici că poate să conducă Kingstonul.

Pe mine n-a trebuit să mă convingă nimeni, PNP-ul n-a făcut niciodată vun lucru pentru altcineva decât PNP-ul. PMJ-ul e ăla care a venit în ghetou fără să trebuiască să-i rugăm noi mai înainte, au venit în anii '50, cân' io eram deja la școală, și au

transformat cartieru' ăla urât și jegos în blocuri ca ălea din filmu' *Good Times*[49]. Au construit Copenhaga și pentru prima oară în viața ei maică-mea a putut să facă baie în casă. Ei dau din gură, da' nu PNP-ul a venit în ghetou, au venit abia după ce-a fost construită Copenhaga și au făcut în grabă un cartier de căcat la care i-au zis Eight Lanes. Au umplut străzile ălea mici doar cu oameni ai PNP-ului, ca să creeze dușmănie, da' orice prost știe să tragă cu pistolu'.

Da' ăia care câștigă West Kingstonul câștigă Kingstonul, și cine câștigă Kingstonul câștigă Jamaica, și în 1974 PNP-ul a dat drumul la două bestii, un bărbat pe nume Buntin-Banton și încă unu' pe nume Cârpă. PNP-ul nu avea cum să câștige West Kingstonul, asta era adevărat atunci și e adevărat și acu', așa că au făcut o scamatorie, au creat un întreg cartier nou la care i-au zis Central Kingston și l-au umplut cu oamenii lor. Și cine îl conducea? Buntin-Banton și Cârpă. Înaintea ăstora, războiu' din ghetou era război cu cuțitu'. Banda lor avea vo treizeci de oameni și gonea prin Kingston pe motociclete roșu cu negru, zum zum zum, ca o armată de albine. Când banda lu' Buntin-Banton și Cârpă ne-a atacat la o înmormântare io mi-am dat seama imediat că de-acu' se schimbă regulile jocului. Oamenii cred că a trecut demult vremea în care să-și mai amintească careva cine a început primul, da' să nu mutilăm istoria ghetoului, a oamenilor cumsecade. Buntin-Banton și Cârpă au început primii. Și când PNP-ul a câștigat alegerile din 1972 s-a dezlănțuit iadu' pe pământ.

Mai întâi ne-au alungat de la slujbele pe care le primiserăm cu doar patru ani înainte. Apoi băieții ăia doi au început să ne alunge din oraș, de parcă noi eram niște paraziți și ei erau Wyatt Earp. Îi atacau până și pe ai lor, l-au ciopârțit pe un sindicalist care avea legături cu partidu' lor pentru că le zisese la oameni să intre în grevă. Apoi, aproape de momentu' ăsta al anului, un alb a tras pe dreapta în fața sediului PMJ-ului de pe

Retirement Road și a oprit. Camioneta lui bloca vederea, așa că au apărut de nicăieri, ca un atac de albine ucigașe, banda Banton/Cârpă, zumzăind pe motocicletele lor. Au făcut praf mobila, au rupt documente, i-au lovit cu picioarele pe bărbați, le-au bătut pe femei, au violat două din ele și au plecat. Și știi care e chestia? În tot timpu' ăsta nici unu' din ei n-a scos o vorbă.

Da' era doar o bandă de lași. N-au îndrăznit niciodată să vină în Copenhaga și nu se atingeau niciodată de cap, așa că tăiau degete de la mâini și picioare și au tot tăiat degete până cân' io i-am zis lu' Peter Nasser că e timpul ca uriașu' ăsta adormit să se trezească. Când am terminat cu ei, Strada Număru' Șase din Eight Lanes era arsă din temelii și toate femeile au început să zbiere, pentru că până atunci nu mai trebuiseră să culeagă de pe jos creierii unui fiu mort. Când am terminat noi cu Strada Număru' Șapte, singuru' lucru care mai putea să miște erau șopârlele.

Da' ăia doi doi au început să creadă că ei poa' să conducă PNP-ul. Partidul i-a dus într-o călătorie în Cuba. Cârpă, care și-a primit porecla de la faptu' că era rasta și codițele lui arătau ca o cârpă zdrențuită, a debarcat în Cuba și s-a dus să petreacă cu Fidel Castro însuși. Nu i-a zis nimeni fratelui că mâncarea națională era carnea de porc. Și-a ieșit din fire de parcă ar fi fost Isus în templu în ziua în care evreii îl transformă în piață. A răsturnat până și masa lui Castro. Cârpă a devenit o problemă pentru partidu' lui. Și atunci un om l-a chemat pe alt om, care l-a chemat pe Preot, singuru' om care putea să intre și pe teritorul PMJ-ului, și pe al PNP-ului, și Preotul m-a chemat pe mine. M-am dus chiar eu după acel pămpălău și i-am zis Chinezului du-te în Barul Stanton, în liniște, și vezi de unde ies fete în fugă, înjurând și ținându-se de cur, de țâțe sau de fofoloancă. Chinezul e suficient de abil ca să elimine un băiat dintr-un singur foc, așa că atunci când a apărut în spatele lui și

a zis hei pămpălăule și l-a împușcat în ceafă, femeile de la masa lui nici măcar n-au țipat decât când a intrat al treilea glonț, prin aceeași gaură pe care-o făcuse primu', și le-a împroșcat peste tot cu sânge. După șase focuri Chinezul a dispărut ca un gând.

Apoi, în martie 1975, Shotta Sherrif a lăsat un mesaj în Biblia unei femei credincioase la care urma să vină Buntin-Banton. În timp ce el se ducea la femeia lui, chiar pe Darling Street, la doar trei străzi de mare, Josey Wales și cu patru oameni au oprit lângă mașina lui și l-au ciuruit pe pămpălău' ăla până cân' și motoru' de la mașină s-a oprit. Înmormântarea lu' Buntin-Banton a fost ceva extraordinar, se zicea că au fost 20000 de oameni. Io nu știu dacă număru' ăsta e exact, da' ce știu e că au fost și prim-ministrul, și viceprim-ministrul și ministrul muncii.

Da' asta a fost în 1975 și acu' e decembrie 1976, și un an poate să însemne un alt secol. Pentru că fiecare om care se luptă cu un monstru devine și el un monstru și în Kingston există cel puțin o femeie care pe mine mă consideră ucigașu' a tot ce înseamnă speranță. Oamenii cred că io nu mai sunt ce-am fost pentru că mă supără că am omorât un școlar din greșeală, da' ei nu-și dau seama că eu nu mai sunt ce-am fost din cauză că nu mă supără asta, deși ar trebui. Da' acu' mă strigă femeia mea, zice Șefu' cel mare, hai să mănânci.

---

[47] *Ocean's Eleven*, film din 1960 cu Frank Sinatra, Dean Martin și Sammy Davis Jr., după care s-a făcut un remake în 2001

[48] „Is Manley Fault", în original, cu acronimul „IMF"

[49] Serial de comedie american din anii '70 despre viața unei familii afro-americane dintr-un cartier social din Chicago

NINA BURGESS

— Alo?

— Ei, lăudat fie atotputernicu' Iehova, pare că te-ai trezit în sfârșit. I-a treia oară cân' te sun, surioară.

Soră-mea Kimmy. Două propoziții și deja imită ghetoul. Mă întreb dacă a răsărit soarele. Nu știu dacă sunt în stare să-l suport, nici pe el, nici pe ea, în dimineața asta.

— Am fost foarte obosită.

— Ai petrecut prea mult az-noapte. Ai auzit? Am zis că ai petrecut prea mult azi-noapte. Nu mă-ntrebi ce tre' să iei să-ți treacă?

— Știu deja.

— Știi deja ce tre' să iei?

— Nu, știu deja că o să-mi spui tu.

— Ah. Ce țâfnoasă suntem în dimineața asta, surioară. Nu eram obișnuită cu tine așa de isteață. Cre' că e de la aeru' dimineții.

Kimmy nu mă sună niciodată, în mod ostentativ, de când s-a cuplat cu Ras Trent, care i-a spus să mențină la strictul necesar comunicarea cu oamenii încă prinși în sistemul de căcat. El scapă de comunicarea asta, pentru că la fiecare aproximativ șase săptămâni se duce la New York. Kimmy încă așteaptă viza ca să poată merge cu el. Ai crede că Ras Trent, fiul ministrului afacerilor externe, ar putea să facă rost de o viză pentru prințesa lui. Ai crede că aceeași prințesă ar interpreta într-un fel faptul că el nici măcar nu se oferă să încerce. Dar în Jamaica totul e de vânzare, chiar și o viză americană, iar eu astăzi am

treabă.

— Cu ce pot să te ajut, Kimmy?

— Mă gândeam la ceva zilele trecute. Ce știi despre garveyism?

— Mă suni la...

— 8 și 45 de minute. 8.45 dimineața, Nina. Imediat e 9.

— 9. Căcat, trebuie să mă duc la lucru.

— Tu n-ai slujbă.

— Tot trebuie să fac duș.

— Ce știi despre garveyism?

— E o emisiune concurs de la radio? Sun’ cumva în direct?

— Nu mai fă atâta caterincă.

— Da’ atunci despre ce e vorba, dacă mă suni atât de devreme doar ca să-mi ții o lecție de educație civică?

— Păi asta vreau să zic și io. Că ție nu ți se pare important. De aia te oprimă omu’ alb în halu’ ăsta, cân’ io zic Garvey tu ar trebui să ciulești urechile ca un câine.

— Ai vorbit azi cu maică-ta?

— E în regulă.

— Asta ți-a zis ție?

— Mami tre’ să-și dedice viața luptei. Doar atunci o să poată să scape cu adevărat de oprimarea poporului nostru.

Kimmy învață de la Ras Trent să ia cuvintele pe care englezii i le-au oferit ca instrument al opresiunii și să li le scuipe în față[50]. Sunt niște tâmpenii, după părerea mea. Și e prea greu să le ții minte. Dar lui Kimmy nimic nu-i place mai mult decât să i se dea prea mult de făcut. Mai ales când Ras Trent probabil își caută altă femeie, nu o prințesă ca ea, ci o femeie care să i-o sugă și poate să-l lingă în cur, astfel ca în loc de nu, nu, nu, să înceapă să facă da, da, da, o parașută pe care să nu trebuiască s-o respecte. Kimmy vrea ceva anume, dar n-o să ceară niciodată, preferă să încerce la plesneală. Și dimineața asta, cine știe? Poate vrea doar să se simtă mai bine ca altcineva

și numărul meu e unul din puținele numere de opt cifre pe care le ține minte.

— E un erou național, zic eu.

— Măcar atâta știi.

— A vrut ca oamenii negri să se întoarcă în cele din urmă în Africa.

— Mda, într-un fel. Dar e bine, e bine.

— A fost un hoț care a cumpărat un vapor care nu putea să meargă nicăieri, dar probabil că nu e singurul erou național care a fost hoț.

— Vezi ce vreau io să zic, de unde știi că a fost hoț? De-asta oamenii negri nu pot să progreseze, că îi fac pe ai lor hoți.

— N-am știut că adevăratul nume al lui Marcus Garvey era Burgess. Sau numele nostru adevărat era Garvey?

— Exact asta zice T. Exact asta zice el că o să zică oamenii ca tine.

— Oamenii ca mine.

— Numa' oamenii ca tine. Oamenii din întuneric. Ieși din întuneric și pășește în lumină, surioară.

Aș putea încerca să-i închid gura, dar, ca și Ras Trent, de fapt Kimmy nu vorbește cu tine. Are nevoie doar de un un martor, nu de un public.

— Și de ce m-ai sunat pe mine, pentru că sunt sigură că nu sunt singura persoană din întuneric pe care o cunoști. Sun-o pe una din prietenele tale de la Liceul Immaculate sau ceva.

— Surioară, dacă e ca revoluția să aibă loc vodată, ea trebuie, mă auzi, trebuie să înceapă întâi în casa ta.

— Trent a plecat deja de-acasă?

— Nu totul se învârte în jurul lui T, Nina. Am și eu viața mea.

— Bineînțeles. Totul se învârte în jurul lui Marcus Garvey.

— Încotro crezi tu că se îndreaptă viața ta? Voi, oamenii ăștia negri care alergați ca niște găini cu capu' tăiat, nici măcar

nu știți de ce n-aveți o direcție. Ai citit *Soul On Ice*[51]? Pariez cât vrei tu că n-ai citit *Soledad Brother*[52]. *How Europe Underdeveloped Africa*[53]?

— Tu ai fost întotdeauna aia mai savantă.

— Păi, cărțile aduc înțelepciune. Dar și neghiobie.

— Problema cu o carte e că nu știi niciodată ce vrea să facă decât după ce ai ajuns foarte departe. Chiar trebuie să fac duș.

— Da' de ce? Nu tre' să mergi nicăierea.

Da' de ce nu te duci tu în mă-ta, domnișoară, n-am putut să mă fut și să procreez pentru Che Guevara și atunci o să merg cu orice revoluție poate să facă vaginul meu? Îmi ajunge până pe vârful limbii și dispare, ca o mică pastilă de zahăr. Îmi zic că o suport pe Kimmy pentru că ea n-ar rezista deloc dacă eu i-aș vorbi măcar o dată așa cum îmi vorbește ea mie. Detest oamenii de tipul ăsta, oamenii pe care trebuie să-i protejezi, în timp ce ei te rănesc întruna. În fundul sufletului ei, ea e în continuare aceeași fată care își dorește mai mult decât orice altceva ca oamenii s-o placă, singurul lucru pe care și-l dorește mai mult decât asta e să se întoarcă în timp și să se nască săracă și chinuită, ca să se poată simți îndreptățită să-i urască pe toți cei care locuiesc în Norbrook. Dar într-o bună zi sau o să tragă prea mult de mine, sau n-o să tragă destul. Îmi spun mereu că nu am timp de ea, dar m-am dus cu ea la una din întâlnirile ălea cu cele douăsprezece triburi rasta, nu-mi mai amintesc când, poate în aceeași săptămână în care am fost împreună la petrecerea din casa Cântărețului.

Tot drumul până acolo a vorbit tare, strigând ca să acopere zgomotul motorului unui Volkswagen, despre ce trebuia eu să fac și ce nu trebuia să fac și că speră că n-o s-o fac de râs cu căcaturi ale sistemului. Striga că atunci când ajungeam urma să fiu înghițită de energia pozitivă și că să mă dedic luptei pentru eliberarea negrilor, luptei pentru Africa și luptei pentru Maiestatea Sa Imperială. Sau poate că eram deja scufundată

prea adânc în nelegiuire ca să fiu înghițită de ceva pozitiv, pentru că rastafarianismul trebuie să înceapă mai întâi cu un foc, un foc din adâncul tău pe care nu-l poți stinge cu un pahar cu apă, și nu poți aștepta să-ți iasă prin pori sub formă de transpirație, trebuie să-ți eliberezi mintea și s-o lași să se dezlănțuie singură.

— S-ar putea să fie arsură la stomac, am zis eu ca ultimă glumă a serii.

Ea mi-a aruncat privirea aia de tip „mă așteptam la ceva mai mult de la tine“ pe care fie a moștenit-o, fie a învățat-o de la Mami.

— Bine măcar că te-ai îmbrăcat ca o femeie onestă, a zis ea.

Era cea mai plictisitoare costumație pe care o putusem găsi, o fustă lungă și mov care mi se freca de glezne în timp ce mergeam și o bluză albă pe care o băgasem în ea. Și balerini, pentru că îmi imaginam că rastafarienilor nu le plac femeile cu tocuri cui. Nici nu-mi mai aminteam de ce acceptasem să merg, din câte știam eu nici n-o făcusem, dar Kimmy se purta de parcă avea de făcut o cotă, ca băieții ăia din asociațiile religioase din campusurile universitare care se poartă de parcă sunt biciuiți dacă nu adună X membri pe zi. Da' oamenii erau haioși, Dumnezeule. Când ajungem la întâlnire, într-o casă de pe Hope Road care arăta de parcă înainte în fața ei erau biciuiți sclavii, cu două niveluri, totul în lemn, uși de sticlă și verandă, Kimmy amuțește.

Tot drumul până acolo nu-i tăcuse gura o clipă, dar când a ajuns s-a transformat într-o călugăriță care făcuse un legământ al tăcerii. Ras Trent era deja acolo și vorbea cu o femeie, scuză-mă, pretenă, și mai mult zâmbea decât vorbea, își mângâia barba și își înclina capul la stânga, apoi la dreapta, în timp ce fata, care era albă, dar avea o bască rasta, pocnea din palme și arăta de parcă rostea o variantă foarte americană a lui Mă bucur MULT că sunt aici. Eu? Eu mă bucur MULT să văd cum

Kimmy încearcă să înțeleagă, cum se foiește și se lasă pe un picior, apoi pe celălalt, apoi iar pe primul, ca și cum n-ar fi sigură dacă trebuie să se ducă la ei, să plece sau să aștepte ca el s-o observe. Și în tot timpul ăsta tace. Toate femeile tăceau, în afara fetei albe care vorbea cu Trent. Dacă n-ar fi fost culorile de roșu, verde și auriu și faptul că multe bluze sunt de blugi, aș fi crezut că sunt înconjurată de musulmani.

Departe, într-un colț, trei femei sunt iluminate de focul de tabără de care se ocupă și la care gătesc niște mâncare naturală sau ceva. Eu sunt țeapănă, ca un far la care i se învârte doar capul, mă plimb dintr-o parte în alta și înapoi. Nu mă pot abține, mă uit deja după băieți și mai ales după fete de la liceul meu care au descoperit adevărata lumină a rasfarianismului, dar de fapt au venit aici doar ca să-i supere pe părinții lor din centru. Nu poți totuși să faci prea mult sex cu un bărbat care nu folosește deodorant sau cu o femeie care nu se rade la subsuori sau pe picioare. Poate că pentru a fi un adevărat rasta trebuie să-ți placă mirosul bărbătesc de mosc și mirosul femeiesc de pește. Sunt multe femei, dar toate sunt în mișcare. Îmi ia o vreme ca să-mi dau seama că toate aduc ceva bărbaților, mâncare, un taburet, apă, chibrituri pentru iarbă, iar mâncare, suc din niște frigidere mari. Dedicare și eliberare un căcat, dacă aș vrea să trăiesc într-un roman victorian cel puțin aș prefera ca bărbații să aibă freze ca lumea.

Kimmy era tot lângă mine, continua să se foiască, complet diferită de femeia care tot drumul cu mașina îmi vorbise de parcă mi-ar fi fost superioară. Ceva asemănător cu convorbirea asta telefonică, dar în ultimele șapte minute n-am ascultat nimic din ce-a zis. Știu sigur, m-am uitat la ceasul de deasupra ușii.

— Canalizarea energiilor emoționale spre interese rasiale constructive. Muncă sacrificială în comun. Prin educație spre știință, industrie și formare a caracterului, educație intensă de

masă[54] și, și, tu asculți măcar ce-ți spun eu?

— Hm? Ce? Scuze, încercam să pocnesc o muscă.

— O muscă? Ce fel de mizerii sunt prin patul tău?

— Nu sunt în pat, Kimmy. Dacă așa trebuie să-ți spun... Credeam că Ras Trent ți-a dat deja alt nume decât numele tău de sclavă.

— Păi, el îmi zice acu' Mariama. Da' asta e doar între mine, el și oamenii liberi.

— Ah.

— Tu nu intri aici decât după ce o să alegi să fii liberă, surioară.

— Deci acum, dacă ești liberă, te întorci în Africa?

— Tipic. Așa cum zicea T. Întoarcerea în Africa nici măcar nu e principalul aspect al Filosofiei Garvey.

Kimmy n-ar fi folosit niciodată expresii precum principalul aspect. Dacă stau să mă gândesc, nici Ras Trent n-ar fi făcut asta, probabil că el spunea „pretenă" în loc de prietenă pentru că are mai puține litere. E uimitor ce scorpie poate să mă facă Kimmy să fiu, dar de fiecare dată mă atinge în punctele sensibile și nu-mi mai trece. Cu cât Kimmy se fâțâie mai mult în jurul unui subiect, cu atât mai mult o supără subiectul.

— Doar pentru lecția de istorie m-ai sunat, Kimmy?

— Ce tot vorbești, ți-am spus că revoluția trebuie să înceapă mai întâi acasă.

— Nu în pat?

— E același lucru.

Aș vrea să-i spun că m-am săturat să fiu acea persoană pe care crede ea că poate s-o ia de sus. Chiar m-am săturat. Apoi ea spune:

— Ešt' o ipocrită mică și mizerabilă.

În sfârșit.

— Poftim?

— Ți-ai tras-o cu el, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Credeai că n-o să te vadă nimenea? Să pierzi așa vremea pe lângă casa lui ca o puștoaică?

— Tot nu știu despre ce vorbești.

— Shelly Moo-Young a zis că e sigură că a trecut cu mașina pe lângă o femeie care semăna cu tine, care aștepta la poarta lui ieri după-amiază, cân' ea s-a dus să-și ia copiii.

— O fată cafenie în centru. Bineînțeles, nu mai e nimeni care să arate ca mine.

— Când s-a întors cu copiii, te-a văzut iar.

— Ai vorbit cu maică-ta?

— Io știu că ț-ai tras-o cu el.

— Cu cine?

— Cu el.

— Asta nu e treaba...

— Deci e adevărat. Acu' stai și-l aștepți ca o prostituată.

— Kimmy, tu n-ai altceva mai bun de făcut? De exemplu să-i spui mamei tale că sistemul de căcat e ăla care l-a bătut pe soțul ei și a violat-o pe ea?

— N-a violat-o nimeni pe Mami.

— Asta ți-a zis Rasta Trent? Sau ți-a zis că polițaii au violat-o? Hai, spune-mi. Spune-mi ce ți-a zis, pentru că ce e sigur e că tu n-ai o opinie a ta.

— C-ce? Ce? Ce? N-a violat-o nimeni pe Mami. N-a violat-o...

— Ținând cont că io-s sigură că Ras Trent pur și simplu te-a pus jos și și-a făcut de cap cu tine, cum dracu' ai putea tu să-ți dai seama?

— El, el doar a vrut să vadă cum ești.

— A vrut să vadă cum sunt.

— Da, pentru că încă nu poate să mă uite pe mine.

— Ah, Kimmy, cei mai mulți oameni te uită la câteva minute după ce te-au cunoscut.

— Păcat că Mami și Tati nu știu ce vacă afurisită ești.

— Nu, dar probabil că știu că tu nu te mai speli la păsărică, pentru că te faci rasta. Am de lucru.

— N-ai nici un servici, fir-ar al dracu'.

— Dar tu ai, așa că mai bine du-te și fă-ți treaba. Probabil că fundu' lu' Ras Trent trebe șters de căcat.

— Ești o curvă nenorocită. Ești o curvă nenorocită.

De obicei o las să mă ocărască până își pierde suflarea, dar de data asta am mers prea departe. Tac, pentru că știu că vreau să merg și mai departe. Ea nu vede cum îmi țin buzele strânse bine.

— Și, și, și singuru' motiv pentru care el ți-a tras-o e c-a vrut să vadă dacă toate femeile din familie știu să facă sex la fel de bine.

— Deci o să se dea și la Mami?

— T mi-a zis despre tine.

— T îți zice despre orice. N-ai mai avut o idee a ta de doi ani de zile. Tu te auzi ce spui? Mă suni să-mi zici de nenorocitu' ăla de Marcus Garvey, de parcă ai fi profesoară de istorie. Ras Trent te ia ca pe un copil amărât de patru ani și îți explică puțină istorie, apoi tu te gândești hmmm, pe cine aș putea io să iau de sus și să mă simt io mai tare și, ca de obicei, mă suni pe mine. Ei bine, pe mine nu mă interesează lecția ta de istorie, nu mă interesează Garvey și nu mă interesează nenorocitul tău de iubit rasta, care probabil că linge femei când se duce la New York. Și încă ceva, dacă tu crezi că nemernicul ăla rozaliu o să te-ajute vreodată să obții o viză ca să afli ce face el de fapt la New York, atunci ești încă și mai stupidă decât tricoul ăla cu Universitatea Ganja pe care îl porți mereu.

Vreau să continui. Am treburi de făcut, dar continui. Am doi părinți care sunt ținte ușoare, pur și simplu așteaptă să fie atacați iar, de aceiași ticăloși care probabil că o să se întoarcă să ia ce n-a încăput ultima oară pe motocicletele lor. Sunt atât de pregătită să-i dau drumul că nu-mi mai pasă dacă ard punțile în

urma mea chiar înainte să le traversez, chiar dacă e vorba de soră-mea. Vreau să mă întorc pe Hope Road și să stau pur și simplu acolo, lângă poartă, și să țip la nesfârșit până când el sau deschide poarta, sau cheamă poliția. Și dacă cheamă poliția o să stau peste noapte la închisoare și o să mă întorc și o să țip iar. O să mă ajute, la naiba, pentru că dacă eu m-aș putea ajuta singură m-ar durea în cur de el și de cântecul lui „Petrecăreții de la miezul nopții". Și o să-mi dea bani, suficienți bani ca să-mi țin dracului gura, suficienți bani ca să mă pot duce la ambasada americană pe ușa din spate și să ies de acolo cu trei vize, pentru că Kimmy n-o să vrea viză și s-o ia dracu'. S-o ia dracu'. S-o ia dracu'. Mai am în fundul gurii încă cel puțin zece ani la care în sfârșit le dau drumul și să-i ia dracu' pe toți ăia cărora nu le pasă. Aș vrea s-o scuip în față și să-i urlu în urechile ei nenorocite și de căcat. Dar ea închide telefonul.

---

[50] În replica anterioară, în loc de „oppression" este folosit termenul „downpression": în dialectul rastafarian, cuvintele sunt modificate pentru a înlocui conotațiile negative cu sugestii pozitive sau pentru a reda adevărata semnificație a cuvântului; astfel, „oppression" este înlocuit cu „downpression", deoarece oprimarea nu te ridică în sus – „up" („opp") –, ci te ține jos „down"; de asemenea, în propoziția anterioară „să-și dedice" nu este format prin termenul obișnuit „dedicate" din cauza conotației lui morbide „ded" („death" – moarte), ci prin termenul specific rastafarian „livicate" („live" – a trăi).

[51] Carte a activistului afro-american Eldridge Cleaver

[52] Culegere de scrisori din închisoare avându-l ca autor pe George Jackson, care condamnă rasismul și sistemul penitenciar

[53] Carte a lui Walter Rodney care susține că Africa a fost exploatată și menținută intenționat în subdezvoltare de către regimurile colonialiste europene

[54] Întregul paragraf este format din citate din cartea unui autor obscur care propovăduia întoarcerea sclavilor africani și renașterea Africii.

JOSEY WALES

Am întâlnire cu Doctor Love. Ziua abia începuse atunci când a sunat telefonul din camera de zi. Eu eram deja treaz, umblam prin casă ca o nălucă a dimineții. Înainte ca el să zică salut, eu zic ai un simț al sincronizării foarte ciudat, Doctor Love. El a vrut să afle de unde știusem că e el. I-am zis că e singurul om care ar risca să primească un glonț în cap pentru că mă deranjează înainte de ceaiul meu de dimineață. El a râs și a zis ne vedem în locul obișnuit, apoi a închis. Plângărețul încă mai sforăia pe canapea, chiar dacă soneria era dată la maxim.

Peter Nasser ne-a prezentat în ziua în care l-a adus și pe american, Louis Johnson, apoi amândoi au făcut greșeala să creadă că pot controla întreaga comunicare dintre mine și acest cubanez. Dar un pastor mi-a zis cândva că s-ar putea ca oamenii să nu se cunoască între ei, dar spiritele se cunosc. El se folosea de ideea asta ca să explice cum se găsesc poponarii unii pe alții. Pe mine mă durea-n cot de tâmpeniile ăstea, da' ce-a zis el mi-a rămas întipărit în minte, chiar foloseam asta ca un judecător. Da, poți să-mi spui tot felul de vorbe, cunosc deja puterea cuvântului, dar oare spiritele se cunosc între ele? Așa că atunci când l-am cunoscut prima oară pe Doctor Love, mare parte din ce ne spuneam unul altuia era fără cuvinte.

În una din rarele lui incursiuni din ghetou în timpul zilei, Peter Nasser și-a parcat Volvo-ul în fața casei, într-o zi din noiembrie 1975, și a zis că mi-a adus cadoul de Crăciun mai devreme. M-am uitat la el, zicându-mi în sinea mea ce prostănac nenorocit mai e și căcatu' ăsta de sirian bondoc, și m-

am uitat la cubanez ca să-l resping și pe el, dar când ăsta și-a întors privirea mi-am dat seama că și el gândea cam la fel ca mine. Peter Nasser nu tace niciodată, nici măcar cân' se fute, așa că io observ când un om nu vorbește.

La început am crezut că, din cauză că e din Cuba, nu știe suficientă engleză, până când mi-am dat seama că el vorbește doar atunci când trebuie. Și înalt, și slab, cu o barbă pe care o scărpina prea des și păr negru și cârlionțat, prea lung pentru un doctor. În schimb semăna cu Che Guevara, care fusese și el doctor. Numai că Doctor Love încercase să-l omoare pe Che de cel puțin patru ori. *Acel* maricón *amărât, acel* putito *amărât nici măcar nu-i cubanez*, mi-a zis el când io am remarcat că amândoi studiaseră medicina și amândoi o lăsaseră în urmă în favoarea armelor. Unu' din lucrurile care mă atrag la omul ăsta e să aflu câteva chestii. Cum treci de la salvarea vieții oamenilor la luarea vieții oamenilor? Doctor Love a zis că și doctorii îți iau viața, *hombre*. În fiecare zi, fir-ar al dracu'. În ziua în care Peter Nasser l-a adus aici, mi-a zis omu' ăsta o să te ducă undeva unde n-ai mai fost.

Da' uite care e chestia. Louis Johnson chiar a încercat să-mi vorbească de politica externă, cu vocea aia joasă și tărăgănată cu care îți vorbesc albii când te cred prea prost ca să înțelegi. Louis Johnson îl știa pe Doctor Love pentru că fuseseră amândoi în Golful Porcilor, mica mascaradă prin care Kennedy a încercat să răpească Cuba și care le-a explodat tuturor în față. Pentru Doctor Love Golful Porcilor e ce e pentru mine 1966. Mă uit la el și-mi dau seama. Peter Nasser și Louis Johnson pleacă, pentru că Louis Johnson i-a promis că o să guste supa de penis de taur, fiindcă Nasser i-a zis că după asta o să-și fută nevasta ca un puști de 16 ani, dar cubanezul rămâne. Luis, zice el.

— Luis Hernán Rodrigo de las Casas, dar toată lumea îmi zice Doctor Love.

— De ce?

— Pentru că contrarevoluția e un act de iubire, *hermano*, nu de război. Am venit aici să te învăț unele lucruri.

— Învăț deja destule lucruri de la Johnson. Și de ce dracu' voi presupuneți mereu că oamenii negri sunt așa de proști că tre' să-i învățați voi unele lucruri?

— Hooo, *muchacho*, n-am vrut să te jignesc. Dar și tu m-ai jignit.

— Eu? Te-am jignit? Nici nu te cunosc.

— Și deja mă bagi în aceeași găleată cu *americano*. Văd asta pe fața ta.

— Voi ați venit aici cu două autobuze diferite?

— *Hermano*, treaba din Golful Porcilor s-a futut în halul ăsta din cauza acelui om și a altora ca el, a lui și a tuturor celorlalți yankei nenorociți și idioți care s-au băgat în asta. Nu mă pune în el.

— Lângă el.

— Da.

— Și atunci pentru ce ai ajuns tu faimos?

— Ai auzit de unul Carlos Șacalul, nu?

— Nu.

— Ciudat, el a auzit de tine. Se ascunde aici de ceva vreme, de când treaba cu OPEC a ajuns un mare, cum ziceți voi... fiasco. A futut și câteva din femeile voastre, știu sigur asta. Eu l-am învățat câteva lucruri, pentru că, dacă e să fim sinceri, e un terorist de toată jena. Băieții de la școala catolică vor toți să se facă revoluționari, crede-mă, chestia asta mă scârbește total.

— Ești un doctor adevărat?

— Ești bolnav, *hombre*?

— Nu. Nu vorbești ca un cubanez.

— Am studiat în Oslo, *muchacho*.

— Vezi vun băiat pe-aici?

— Ha. Greșeala mea. *Pero todo es un error en este país de mierda*.

— Nici pe departe o greșeală așa de mare ca țara aia tâmpită din care vii tu.

— *¿Por Dios, hablas español?*

Dau din cap că da.

— *Hombre* de la CIA, el știe că tu gândești?

Dau din cap că nu.

— Vrei să-ți spun ceva? Poartă-te ca și cum ești surd, înțelegi asta, ca și cum ești surd.

— *¿Louis, por qué me has sacado de mi propio jodido país para hablar mierda con ese hijo de puta?*[55]

— *Luis, Luis, nada más enséñale al negrito de mierda alguna bobería como una carta bomba. O préstale el libro de cocina del anarquista, qué sé yo. Él y sus muchachos son unos comemierdas, pero son útiles. Por lo menos por ahora.*[56] El zice că-i place de tine, Josey.

— Io nu știu. Nu pare prea prietenos.

Doctor Love râde. Se uită la mine și zâmbește. E bine să știi cine îți e prieten, nu-i așa? zice el. În orice caz, mi se pare că voiai să afli de ce am ajuns eu faimos, nu? Hai să ne vedem mâine în Portul Kingston și o să-ți arăt, prietene.

— Cre' c-am învățat suficiente șmecherii de la CIA.

— Dar pe mine nu m-a trimis CIA, *amigo*. Ți-aduc salutări de la Medellín.

Asta era chiar înaintea sărbătorilor de Crăciun, după un an întreg în care băieții PNP-ului aduseseră năpasta în tot Kingstonu'. A doua zi ne-am întâlnit în Portu' Kingston, în mahala, lângă chei. Era o dimineață lentă, încă n-apăruseră prea mulți oameni, da' strada era mărginită de mașini până dincolo de port. Probabil oamenii veniți devreme la muncă, nu-mi imaginez că cineva și-ar putea lăsa mașina aici peste noapte – chiar dacă, în mod ciudat, ăsta ar fi cel mai sigur loc din Kingston în care ai putea-o lăsa. Și, încă și mai ciudat, unii oameni încă mai trăiesc aici și chiar trăiesc bine. Nu l-am zărit

ceva vreme și m-am gândit c-o fi fost o glumă. Era suficient de rău că eram în mahala, fără nici un fel de întăriri, în teritoriul pe care încă acționa banda lu' Buntin-Banton. În jurul portului, toate clădirile păreau dintr-un decor de emisiune americană, Bank of Jamaica, Bank of Nova Scotia, două hoteluri, care probabil credeau cu adevărat că înainte ca Manley să preia puterea cu porcăria lui de socialism-comunism, un alt tip de Kingston avea să apară. În orice caz, nu l-am văzut pentru că a venit pe la spatele meu. M-a bătut pe umăr, apoi a dus degetul la buze ca să-mi zică să nu fac zgomot, chiar dacă în tot timpu' ăsta zâmbea.

Și-a scos rucsacul și a alergat aproape până la capătul drumului. Trecea de la o mașină la alta, la unele se oprea, la altele se încrunta. Lângă unele chiar se apleca, dar nu mi-am dat seama dacă se uita la cauciucuri, apărători sau ce mama dracului căuta el. M-am întrebat de ce acceptasem de fapt să vin. El a sărit de la un Volkswagen roșu la o Cortina albă, un Escort alb și un Camaro negru. Se apleca întruna, dar era de cealaltă parte a mașinilor. Nu-mi puteam da seama ce face. Dacă credea cumva că io mă trezesc devreme ca să vin într-un teritoriu de luptă doar ca să văd un cubanez educat în Norvegia care fură din mașini sau taie cauciucuri, avea să aibă de-a face cu un jamaican foarte furios. A sărit în picioare după ultima și a tropăit spre mine ca o școlăriță. Avea părul legat în coadă la spate, ochelari negri și un tricou pe care scria Welcome Back Kotter[57].

— *Amigo*, am ceva să-ți spun.

— Ce? Ce să-mi spui? Despre ce dracu' vorb...

— Lasă-te jos.

— Ce?

— Lasă-te jos, a zis el împingându-mă în jos.

Plafonul Volkswagenului roșu a zburat în aer, drept în sus, apoi celelalte mașini au explodat în lateral. Drumul a început să

se zgâlțâie ca la cutremur – unduia de parcă vântul își făcea de cap cu marea –, apoi a explodat Cortina. Escortul a explodat cu două bubuituri care l-au ridicat drept în sus, apoi a căzut pe spate pe ce mai rămăsese din Cortina. Camaro-ul a trebuit să rămână pe loc, în timp ce botul lui exploda și trimitea un cauciuc spre cer, ca o farfurie zburătoare.

Doctor Love râdea la fiecare explozie, țipa ca un băiețel la fiecare bubuitură. Nu-mi dădeam seama dacă e omorât cineva, dar nu cred. Erau cioburi de sticlă peste tot și oamenii urlau. În tot timpu' ăsta, eu stau întins pe jos, cu cubanezul ăsta care râde deasupra mea.

— Am reușit să te impresionez, *amigo*?

— Dacă mă vede cineva o să creadă că io am pus la cale asta, tâmpitule.

— N-au decât să creadă. Vrei sau nu să impresionezi Medellínul? Ești Ioan Botezătorul? Să-mi spui repede, ca să pot pleca în căutarea lui Isus.

Luis Hernán Rodrigo de las Casas. Doctor Love. Acum două luni, de pe aeroportul Sewell din Barbados a decolat un avion spre Jamaica. După 12 minute și 5000 de metri au explodat două bombe. Prăbușirea avionului i-a omorât pe toți, inclusiv întreaga echipă de scrimă a Cubei și cinci oameni din Coreea de Nord. Doctor Love a aflat de la CIA unele lucruri, după ce s-a înscris în Comitetul Organizațiilor Revoluționare Unite, unul din acele grupuri care par să apară în fiecare lună cu scopul de a-l elimina pe Castro. Trebuie să recunosc că Doctorul a fost primul om care nici nu a clipit când și-a dat seama că eu știu toate chestiile ăstea. Lui Louis Johnson încă nu-i vine să creadă că eu știu să citesc, poate de asta îmi arată liste de cumpărături cu susul în jos și-mi spune că sunt documente secrete. În orice caz, Doctor Love a aflat o grămadă de lucruri de la The School of Americas, că trebuia să arunci totul în aer. Apoi a început să predea asta. El zicea că nici măcar nu era în Barbados, ci aici,

atunci când a sărit în aer avionul Cubana. Și acum a venit iar, probabil pentru că cineva din Columbia are nevoie de încă niște ochi atenți în Jamaica de azi.

Îl las pe Plângărețul pe canapea, cum doarme așa, în chiloții lui roșii. Acum îl las dormind pe spate, cu mâna la boașe, ceea ce e logic. Îmi vine să iau ochelarii lui și să-i pun la ochi, poate că aș vedea lumea așa cum o vede el, dar ceva mă împiedică și nu, nici măcar nu vreau să cred că e vorba de frică. Îi ridic pantalonii, pentru că femeia mea nu tolerează asemenea grosolănie pe podeaua ei și simt o umflătură la buzunarul din spate. O carte fără coperte și fără ultimele pagini. Mă întreb dacă erau albe, ca la majoritatea cărților, și Plângărețul scrisese pe ele scrisori către bărbatul din închisoare. Dau câteva pagini și iacă titlul: Bertrand Russell, *Problemele filosofiei*. L-am întrebat pe Doctor Love dacă el a citit vreodată Bertrand Russell. El a zis că da, dar după părerea lui Heidegger Russell e doar un fătălău cu premiul Nobel. Eu habar n-am despre ce dracu' vorbește, dar știu că aștept momentul ca să-i dau cu asta în cap Plângărețului. În orice caz, el dormea adânc când l-am lăsat, ceea ce era bine, că nu voiam să mă urmărească.

Când ajungi la adevărul adevărat despre tine, îți dai seama că singura persoană în măsură să-i facă față ești chiar tu. Unii oameni nu pot face față nici măcar acestui lucru, și de asta azilul Bellevue e mereu plin. Unii oameni nu pot face față faptului că știu de ce sunt capabili. Eu credeam că știu asta până când Doctor Love m-a învățat, acum mai puțin de un an. Orange Street, curtea blocului plină doar de pămpălăi de la PNP.

— Vrei să impresionezi oameni mai importanți decât Peter Nasser?

— Vrei să zici șeful, deja am...

— Și mai importanți decât atât. Mai importanți decât țara asta, *chico*. Ne-am folosit de portoricani și bahamezi, dar și unii și alții sunt plini de căcaturi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Luis.

— Ba da, înțelegi. Dar hai să zicem că e așa cum zici tu, nu știi. Darul acela despre care nu știi tu și de care America are atâta nevoie, darul ăla din Bogotá are nevoie de un nou, cum ziceți voi? Moș Crăciun. Pentru că Moșul din Puerto Rico s-a îngrășat prea tare, nenorocitu', și ăia din Bahamas sunt prea proști. În plus, încercările noastre de a elibera Cuba de acel *hijo de puta* impotent de la școala catolică au cele mai mari șanse dacă vin de aici, pentru că Jamaica și Cuba sunt rude apropiate, nu?

Peter Nasser crede că CIA-ul l-a trimis pe Doctor Love ca să mă învețe cum să-l servesc mai bine pe el. Peter Nasser e genul de om care nu înțelege diferența dintre a-și fute nevasta ca lumea și a nu-i păsa dacă o fute de mântuială. CIA-ul pare că știe prea multe, dar poate că pur și simplu nu le pasă. Mie îmi place un om căruia nu-i pasă ce face dușmanul dușmanului lui, atâta timp cât rămâne dușmanul dușmanului lui. Doctor Love a venit în Jamaica cu bilet de avion de la CIA, dar cu ordine de la Medellín. În noaptea aia de la blocul din Orange Street mi-a arătat ce să fac cu C-4-ul.

— *Hola, mi amigo*.

— Josef! Nu te-am văzut de mult, prietene!

Zice asta chiar dacă au trecut doar două luni de când ne-am văzut ultima oară. N-a durat mult drumul cu mașina până în Half Moon Bay, dar ca să-l găsești trebuie să-l cauți. Un chei vechi, folosit prima oară de spanioli, apoi de britanici pe vremea sclaviei, chiar și de pirați la un moment dat. E unul din acele locuri în care lucrurile pot să sosească sau din care pot să fie expediate fără ca asta să fie treaba nimănui. Îl văd de aici, din vârful falezei. Când ajung pe țărm, Doctor Love aleargă la mine și mă sărută pe obraz. Așa fac bărbații ăștia latino, așa că nu-i dau nici o semnificație, deși dacă ar mai fi cineva în preajmă ar fi altă poveste. Louis Johnson e în tufișuri, încearcă,

da’ nu-i prea iese să ascundă vederii Fordul lui Cortina verde. Sau să-l ascundă auzului, pentru că n-a oprit motorul. E bine că a rămas la mașină. Mă întreb dacă Doctor Love a vorbit cumva prea mult. Ăsta e un *hermano* căruia îi place al naibii de mult să stea la taclale.

— Lucrurile sunt mai încordate ca un cur de slăbănoagă, *mi amigo*, spune el.

— Treaba din Barbados a fost serioasă.

— *Madre de Dios*. Tehnic vorbind erau deja în apele internaționale. Lupta pentru eliberare nu poate să meargă înainte fără sacrificii, *chico*.

— Asta a fost pentru impresionarea Medellínului?

— Nu, o bombă a fost pentru impresionarea Medellínului, a doua pentru impresionarea mea. Dar ce știu eu, eu la momentul ăla eram în Venezuela, ha.

— Splendid.

— Și tu trebuie să faci la fel, *hermano*.

— Tre’ să arunc în aer un avion?

— Ți-am spus că eu nu știu nimic despre vreo aruncare în aer a unui avion.

— Ce tre’ să fac?

— Trebuie să faci în așa fel încât să nu-i suni tu pe ei, să te sune ei pe tine. Nu mă face să mă îndoiesc de tine, Josef.

— După noaptea asta n-o să se îndoiască nimeni de mine.

— Impresionează-i, *hermano*.

— Frate, o să impresionez lumea toată. Cât stai?

— Atâta cât e nevoie, pentru că amenințarea comunismului e reală și se apropie, Josef.

— Omul zicea că el e socialist democrat.

— Socialismul e teoria, comunismul e practica. Ai nevoie de niște bubuitoare, *hermano*. Băieții ăia asistă.

— N-am de gând să distrug tot Hope Road cu...

— Nu vreau să știu. Dar am niște cadouri în mașină,

hermano, doar trei sau patru C-4. Te-am învățat deja.

— Nu vreau o bombă nenorocită, Luis. De câte ori trebuie să-ți spun asta?

— Eu doar îți arăt despre ce e vorba, Josef.

— El știe că ții bombe în mașina lui?

— Dobitocul ăla nu știe nici dacă se cacă cu scula sau se pișă cu curul.

— Oricum, io prefer să fie față-n față. Ca pămpălăul ăla să vadă de unde vine judecata când mă duc să i-o administrez.

— Nu mi-a plăcut niciodată de aproape și personal. Eu stau aici și te elimin, nu? Fă cum știi tu, fratele meu. Te sun mâine. O să bem mojito și o să scuipăm pe poza impotentului ăluia de la școala catolică pentru băieți.

— Sună-mă poimâine. Mâine o să fiu prea ocupat.

---

[55] Louis, de ce m-ai scos din țara mea de căcat ca să vii să vorbești tâmpenii cu nemernicul ăsta?

[56] Luis, Luis, arată-i doar negroteiului ăstuia de căcat orice prostie, ca de pildă o scrisoare-bombă. Sau împrumută-i cartea de bucate a anarhistului, nu știu. El și băieții lui sunt niște nenorociți, dar sunt folositori. Cel puțin deocamdată.

[57] Serial comic de televiziune, în care personajul principal, profesorul Kotter, are de-a face cu o clasă de corijenți de diferite etnii și rase

BARRY DIFLORIO

Habar n-aveam că nenorocitul ăla de cubanez e în Jamaica. Și imediat după porcăria pe care a pus-o la cale în Barbados, acum două luni, trebuie să recunosc că nemernicul are tupeu. Pun pariu că a fost ideea lui Louis Johnson. Încă de când a plecat din Chile ca să vină alături de mine în Ecuador, a găsit o modalitate foarte confortabilă de a uita că lucrează pentru mine.

De la casa Cântărețului până la coaforul din Mona erau doar 20 de minute, dar din cauza nevesti-mii mi s-au părut două ore. Acum sunt la biroul meu de la ambasadă și aștept derularea evenimentelor zilei de 3 decembrie 1976. Astăzi e ziua în care anulăm viza Cântărețului, pentru că e suspectat de trafic de droguri pe teritoriul Statelor Unite ale Americii. N-ar trebui să fie prea greu de dovedit, trebuie doar să-i caute în buzunarul de la spate. Ar trebui să facem un mare scandal public din asta, ca semn că noi, ca prieteni ai Jamaicăi, nu vom asista pasivi, permițând nelegiuirii să preia controlul asupra îndatoritorului nostru aliat. Am scris deja comunicatul de presă, semnat de șefii cei mari. Avem de asemenea dovezi că s-a întovărășit cu traficanți de droguri notorii din Miami și New York și că a colaborat cu oameni de un caracter îndoielnic din Jamaica și din străinătate, inclusiv cel puțin doi teroriști din țară. Acest fapt a fost deja demonstrat. Unul din ei, care își zice Shotta Sherrif, judecat de două ori pentru crimă, are conexiuni încă și mai strânse cu actualul guvern.

Documentele sunt ordonate, aranjamentele făcute, cam

toate de mine, mai ales după ce nemernicul ăla de Bill Adler a început să cânte pe două voci. Adică, zău așa, e incredibil ce tupeu poate să aibă tipul ăla. Una e să dezavuezi tot ce ai făcut în viața ta – înțeleg asta, ești unul din poponarii ăia care te-ai angajat să faci ceva care te depășește. Dar nu te purta de parcă nu tu ai fi provocat jumătate din chestiile despre care scrii. Cel puțin eu nu i-am copiat tehnica penibilă de instalat microfoane. Probabil că încă mai glumește, în țările în care e primit, despre acel moment din Ecuador când cameristele de la hotelul Villa Hilda au intrat și l-au surprins urcat pe masa aia mare, în timp ce încerca să-i pună microfoane lui Manuel Araujo. Sau când a încercat să convingă santinelele alea indiene de la ambasada Cehoslovaciei că da, *hombres*, meșterii vin la ora 5 dimineața chiar și în America Latină.

În orice caz, din cauză că el a facilitat plecarea a zece agenți de teren, alți șapte trebuie să vină, pronto. N-am avut timp nici măcar pentru o verificare completă, altfel nu l-aș fi aprobat niciodată pe Louis Johnson, cel puțin nu în condițiile în care venea la pachet cu cubanezul. Insula roiește de cubanezi nenorociți, și nici măcar nu mă refer la comuniști.

Da, îmi pot imagina de ce ar vrea să vină aici, fie și pe cont propriu. Ce nu înțeleg eu e de ce face din asta așa un spectacol public – public cel puțin pentru noi, spre deosebire de Carlos Șacalul, care a fost și el aici, dar s-a ținut ascuns, frecându-se pe burtă în timp ce prostituatele i-o sugeau. Ăștia doi au un trecut comun. E meseria mea să știu astfel de lucruri. Se zicea că Luis Hernán Rodrigo de las Casas l-a învățat pe Carlos cum să folosească C-4. Și dinamita, dar las Casas a avut mereu o pasiune pentru C-4. Asta nu e prima lui călătorie de anul ăsta în Jamaica. În ambele cazuri, cum a ajuns el aici au început să sară în aer tot felul de lucruri.

Biroul meu are patru pereți și o fereastră cu vedere spre o parcare goală de vizavi, unde jamaicanii stau îngrămădiți,

înainte să se așeze la coadă la vize, la 6 dimineața. Manley le-a zis că sunt șase zboruri spre Miami în fiecare zi și de atunci toată lumea încearcă să intre în schema asta. După ce Pan Am suspendase cursele între Kingston și continent, coada începuse să înconjoare întreg cvartalul. Un gest ezitant, exact de același tip cu decizia femeilor jamaicane de a-și refuza serviciile sexuale până când guvernul nu face schimbări concrete. Dar încerci să-i înveți pe oameni gesturi ezitante, în speranța că din ele vor apărea gesturi hotărâte.

Dosarul ăsta despre Luis Hernán Rodrigo de las Casas e unul scurt. Bineînțeles, scurt e ceva relativ. Ca să citești cu adevărat despre Casas trebuie să ai acces la cinci dosare, nu la unul. Iau de pe birou unul din ele, pe care i l-am cerut lui Sally în clipa în care l-am văzut umblând împreună cu Louis Johnson. Dosarul e albastru. Îl deschid și recunosc atât de multe nume. Freddy Lugo, Hernán Ricardo Lozano de la Alpha 66, Orlando Bosch, un venezuelean nemernic și alunecos deloc mărunt, doi bărbați cunoscuți doar drept Gael și Freddy, posibil de la Omega 7, și de las Casas. Toți de la Comitetul Organizațiilor Revoluționare Unite, toți agenți ai AMBLOOD și toți absolvenți ai Golfului Porcilor. Fuseseră foarte ocupați în ultimul an, totul începând cu reunirea lor în Republica Dominicană pentru formarea acestui *Comitet*, întâlnire despre care Compania, bineînțeles, nu avea deloc cunoștință.

În iulie, o valiză roșie care trebuia să ajungă într-o cursă BWIA care pleca de pe aeroportul din Kingston spre Cuba explodează pe pista de decolare. Birourile BWIA din Barbados, Air Panama din Columbia, Iberia și Nanaco Line din Costa Rica, toate având legături cu Cubana, sar toate în aer. Un oficial cubanez din Mexic și doi din Argentina sunt asasinați. Apoi, în septembrie, Orlando Letelier e asasinat în Washington. În cazul ăsta fusese vorba de DINA[58] lui Pinochet, dar există numele alea, aceleași nume nenorocite care apar de fiecare dată când

subiectul e America Latină. Apoi a mai fost și incendiul din Guyana, care nu a distrus decât utilaje de pescuit cubaneze. În iunie anul ăsta, pe 14 mai exact, ambasadorul din Perú, Fernando Rodriguez, a fost înjunghiat în propria-i cameră de zi, asta înainte ca guvernul ăsta jamaican să declare stare de urgență.

Infracționalitatea de aici a scăpat de sub control, așa a fost mare parte a anului, dar șmecheria cu infracționalitatea jamaicană e că în mare parte e locală. De fiecare dată când ea ajunge în centru, ai senzația că cineva încearcă să îți spună ceva foarte puțin subtil. Am cunoscut oameni din ambele tabere, zeci de tauri scăpați într-un magazin de porțelanuri. Dar, chiar și după standardele lor, chiar și după standardele pistolarilor, la naiba, chiar și după standardele poliției secrete chiliene, moartea lui Rodriguez a fost puțin prea planificată, prea meticuloasă, prea forțată să pară aleatoare ca să fie cu adevărat astfel. Explozivii sunt modul de operare al Cubanezului, toată lumea știe asta, dar moartea aia avea ceva care puțea a el, puțea de la o poștă. Bineînțeles că, din câte știm noi, guvernul Statelor Unite nu avea cunoștință despre vreo acțiune de lichidare a ambasadorului, însă speră că făptașii acestei crime cumplite și acei deținători ai puterii care îi încurajează, susțin sau protejează vor fi aduși în fața justiției.

Dumnezeule, pe zi ce trece încep să vorbesc tot mai asemănător cu Henry Kissinger.

— Sally?

— Da, domnule.

— Poți să afli unde s-a dus Louis Johnson?

— Imediat, domnule.

Iau degetul de pe butonul interfonului și mă uit la biroul meu. Soția mea nu a pus piciorul în biroul meu, dar Kissinger da, așa că Claire poate să mă pupe în fund. În ianuarie, la câteva zile după ce ne-am mutat aici, prima mea misiune a fost

să-l dădăcesc pe Heinrich, cum îi spune toată lumea pe la spate, care în săptămână aia nu se simțea prea bine în Jamaica. Dar astăzi, în drum spre coafor, după cearta de tipul „asta nu e o ceartă“, nevastă-mea a făcut ceva foarte ciudat. S-a uitat la mine. Mă rog, cred că se uita la mine. În tot acest timp eu priveam fix strada din fața mea, mergând pe Hope Road spre Mona, dar acum deja știu sigur, ce naiba, când cineva mă privește fix. În orice caz, ea s-a uitat la mine și a spus:

— Știi ce cuvânt am descoperit că-mi place, îmi place destul de mult, mă rog, poate că nu îmi place, dar mă face să chicotesc când îl aud, Barry?

— Nu, draga mea.

— Indecent. In-de-cent. E unul din acele cuvinte pe care le folosesc unii oameni ca tine. Până acum n-am observat că indecent mă însoțește atât de îndeaproape. Nu trece o zi fără ca ceva indecent să-mi iasă în față sau să mă irite.

— Noi când am plecat de la Yale am primit fiecare cadou un dicționar.

— Ei, ceva ați primit, asta e sigur. Dar știi ceva, Barry, eu izbucnesc în râs imediat ce unul din voi folosește acest cuvânt, mai ales în interviuri.

— A apărut iar Kissinger la televizor sau ce?

— Nu, cineva mult mai aproape de noi, ambasadorul pe care eu nu-l plac. L-a rostit către soțul lui Nelly Matar, la nu știu ce întâlnire de afaceri de marți. A zis „Acuzațiile de destabilizare sunt indecente și false“.

— Habar n-aveam că voi, doamnele, discutați politică la prânz.

— Păi, despre ce altceva am putea să discutăm? Nici unul dintre voi nu are un penis de o mărime care să merite discutată.

— Poftim?

— Deci chiar *ești* atent. Ha. Serios acum, ce naiba faci tu

aici, până la urmă? Măcar o dată vorbește serios cu mine, Barry. Aș întreba-o pe soția lui Louis Johnson, dar sărmana fată iar a căzut și s-a lovit la față și...

— Noi mergem acolo unde ne trimite guvernul SUA.

— Ah, eu nu am spus noi, scumpule, am spus tu. Eu stau aici, îmi pierd vremea și mă amăgesc. Ce faci tu aici? Ce ai făcut în ultima lună? Jur pe ce-am mai scump că aș fi preferat să ai o amantă.

— Și eu.

— Nu te iluziona, Barry. Vremea aia a trecut de mult pentru tine.

— *Ba p-a mă-tii, femeie.*

— Ce faci tu aici? Zi-mi așa, pas cu pas.

— Pas cu pas, hm?

— Păi, traficul ăsta n-o să dispară. Și nu mi-ai mai spus ceva interesant de săptămâni de zile.

— Îmi ceri să destănui informații secrete?

— Barry, sau îmi spui, sau următorii trei ani dormi cu un ochi deschis, pentru că să fii sigur că eu o să aflu. Știi cum fac eu când mi se pune pata.

— Vrei să-ți recit memorandumul?

— Eu fac parte din cei care nu înțeleg cuvintele pretențioase, mai știi?

Eu am o teorie că, chiar dacă un bărbat nu primește soția pe care o dorește sau de care are nevoie, întotdeauna primește soția pe care o merită. Nu sunt sigur că nevastă-mea e de aceeași părere. Dar, într-un mod pervers, asta e ceva ce mi-a plăcut întotdeauna la ea. Spun pervers pentru că orice bărbat rezonabil, chiar și unul pasiv, ar fi bătut-o de s-o zăpăcească deja.

— Tu ce crezi că am făcut noi în Ecuador?

— Dumnezeule mare, Barry, eu știu că CIA...

— Compania.

— Ssst. Compania. Știu că Compania nu e un fel de departament de ajutorare a altor țări al Casei Albe. Dacă te duci într-o țară, probabil că pui la cale ceva nasol.

— Poftim?

— Poftim ce? Nu tu ești ăla care trebuie să facă mereu bagajele copiilor la repezeală.

— Copilului. În Ecuador Aiden încă nu se născuse.

— Dar în Argentina da. Așa că ce făceai tu acolo, și ce dracu' are asta de-a face cu faptul că șeful tău îi spune tâmpenii soțului lui Nelly Matar?

— Nu e șeful meu.

— El așa ar zice.

— Chiar vrei să știi?

— Da, Barry, chiar vreau să știu.

— Directivă referitoare la Ecuador pentru Misiunile legate de CIA.

— Î-hî.

— Prioritatea A.

— Dumnezeule, tu chiar ai de gând să reciți memorandumul.

— Prioritatea A: Culegeți și raportați informații despre forța și intențiile organizației comuniste și ale altor organizații politice ostile, inclusiv susținerea internațională și influența asupra guvernului ecuadorian. Prioritatea B: Culegeți și raportați informații despre stabilitatea Ecuadorului în ce privește guvernarea, forța și intențiile grupurilor politice disidente. Mențineți agenți de nivel înalt în guvern, forțele de securitate, partidele la putere și în opoziție, mai ales lideri ai opoziției militare.

— Cred că am auzit destul, Barry.

— Prioritatea C: Propagandă și război psihologic: diseminați informații pentru contracararea propagandei anti-SUA, neutralizarea influenței comuniste în rândul organizațiilor de

masă, înființarea de organizații alternative. Susțineți liderii democratici.

— M-am căsătorit cu un robot. Ce au de-a face cu Jamaica chestiile astea?

— Compania are un singur ghid, draga mea. Mărime universală. Poate ar fi bine să privești mai atent în jurul tău.

— Păi privesc în jurul meu. De-aia nu te cred.

— Ce vrei să spui?

— Nimic din chestiile alea nu explică ce se întâmplă aici.

— Pe 12 ianuarie, *Wall Street Journal* a numit guvernul PNP al lui Michael Manley cel mai incapabil guvern occidental. *Miami Herald* din februarie: Jamaica se îndreaptă spre o confruntare. În martie, Sal Resnick scrie în *New York Times* că guvernul jamaican îngăduie Cubei să îi antreneze forțele de poliție și colaborează cu elemente ale Black Power. Iulie: *US News & World Report* scrie că prim-ministrul jamaican Michael Manley s-a apropiat de Cuba comunistă. În august, *Newsweek* spune că există trei mii de cubanezi în Jamaica. Resnick...

— Dumnezeule mare, ajunge cu trepădușul ăsta al tău de Sal Resnick. În ce-i privește pe cubanezi, eu nu văd nici un cubanez. Mexicani și venezueleni, da, bineînțeles, dar nu cubanezi.

— Omul cere credit comercial de o sută de milioane și apoi crede că poate să se pișe pe noi și să se dea bine pe lângă cubanezi? Păi atunci nu mai cere credite, fir-ar al dracu'. La naiba, nu mai cere nimic. Măcar dacă și-ar mai ține gura cu socialismul.

— E socialist suedez.

— Știi al dracului de multe lucruri, draga mea.

— Alegi niște momente foarte ciudate să înjuri, *dragul meu*.

— Toate -ismele duc la comunism.

— Asta te-au învățat la cursul de Moarte Comuniștilor de la Yale? Sunt căsătorită cu tine de mult timp, Barry. De mult timp.

Și te cunosc. Când nu poți să zici ceva ca lumea, adică în majoritatea timpului, începi cu aburelile.

— Poftim?

— Unele chestii, unele lucruri din ce-ai spus au o anumită... o anumită logică. Presupun. Dar asta... nu. Nu. Sau există unele lucruri de care nu-mi spui tu, sau există unele lucruri de care nu-ți spune ție nimeni. Dumnezeule, ești așa de birocrat.

— Ce vrei să spui, unele lucruri?

— Ceva mai mult decât atât. Toate astea țin de economie și, da, toate astea se leagă, dar noi suntem aici de doar zece luni, Barry, și micul tău joc ține cel puțin trei ani, șase dacă adaugi și tot timpul petrecut în America de Sud. Nu, mai e ceva. Ceva plutește în aer. O mistică naturală.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— N-ar avea sens nici măcar să încerc să-ți explic ție. Am ajuns.

---

[58] Serviciul secret din Chile pe vremea lui Pinochet

PAPA-LO

Soarele răsare și se ghemuiește pe cer de parcă n-ar avea nicăierea altundeva unde să meargă. Și deja, chiar dacă-i abia ora 10, arșița se strecoară înăuntru' casei. Mai întâi prin bucătăria care e cea mai în afară, apoi în camera de zi, de la est la vest, câte un scaun, pe rând, așa că atunci când mă așez pe canapeaua de la fereastră aproape că sar iar în sus. Io tot neliniștit îs. Predicatorul zice că oamenii ca mine nu își găsesc niciodată liniștea și io accept asta. Da' ziua de azi are ceva deosebit de dubios, ceva care are de-a face cu Josey Wales. Peste două săptămâni sunt alegeri și Josey se întâlnește cu Peter Nasser și cu Americanul și cu Cubanezul pe care io nu l-am mai văzut din ianuarie. Da' PMJ-ul trebe să cucerească țara și o să facă orice pentru asta.

Cre' că știu ce înseamnă asta. Josey pune la cale ceva ce ei cred că io n-aș avea curaju' să fac. Oameni buni, așa este. În 1976 s-au întâmplat destule lucruri. Da, când școlarul ăla a intrat în glonțul meu, asta a fost tot, da' ca să fiu sincer io m-am săturat de gustul de sânge cu mult timp în urmă. De fapt nici nu mi-a plăcut vodată. Să nu mă înțelegeți greșit, nu e mare lucru să omori un om, și încă și mai puțin să nu-ți pese că el e mort. În unele părți ale orașului îți lași copilul să se plimbe pe străzi și îl lași în pace când se joacă în apa cu căcat. Și când se îmbolnăvește așa de tare că din copil ajunge doar o burtă gigantică și umflată care urlă, îți faci timp să-l duci la policlinică, care oricum e prea aglomerată și copilul moare în timp ce tu stai la coadă, sau poate îți faci pomană și pui peste el

perna în noaptea dinainte, în oricare caz tu privești și aștepți, pentru că moartea e cel mai bun lucru pe care poți să i-l oferi.

Mai sunt doar două săptămâni până la alegeri și răsună focuri de armă. Io și Shotta Sherrif pretindem amândoi că vrem pace, da’ e suficientă o împușcătură, de la o bandă ca Executanții din Spanish Town, sau banda Wang care spun că n-au semnat nici un tratat cu nimeni. E suficientă o împușcătură. Și chiar dacă noi vrem pace, oamenii ca Peter Nasser au nevoie ca partidu’ lor să câștige și nu le pasă cum. De obicei nici mie nu-mi pasă cum. Da’ cum se face că niște amărâte de alegeri dintr-o țară mică au ajuns ceva așa de important? De ce, dintr-odată, Americii îi pasă de noi așa de tare? Aicea nu-i vorba de teritoriu, nu-i vorba de declarații. Io mă gândesc la Josey și mă gândesc la toți americanii ăștia, la Peter Nasser, mă gândesc la Copenhaga, la Eight Lanes, la Kingston, la Jamaica și la lume și mă întreb ce fel de declarație de la oamenii răi ar face întreaga lume să privească? Și așa, dintr-odată, îmi vine ca o revelație. Știu ce-o să facă Josey. Mi se cutremură oasele, sucul de portocale îmi alunecă din mână și cade pe podea. E sticlă, da’ se lovește mai întâi de picioru’ meu și nu se sparge. Sucu’ de portocale se întinde încet pe podea, ca sângele.

— Dumnezeule mare, Papa, crezi că n-am destule de făcut azi?

Înainte ca io să-mi dau seama ce se întâmplă, ea se lasă pe vine cu o cârpă și un lighean. Du-te afară și fă și tu ceva, zice ea. Afară îs bucuros că am pe mine doar o bluză de plasă. Josey. Dacă incendiul de la blocu’ de pe Orange Street n-a fost o declarație suficient de puternică, atunci și Isus și-ar scăpa sucul de portocale față de ce pune el, pun ei la cale probabil. Ceva care nu mă implică pe mine. Ce poate fi atât de important și de întunecat ca să fie prea întunecat pentru Papa-Lo?

Io nu știu ce să fac, da’ picioarele mele o iau spre casa lu’ Josey Wales. Faptu’ că l-am văzut pe cubanezu’ ăsta cu

tâmpenia aia de nume, Doctor Love, are ceva ce mă face să mă gândesc la lucruri serioase. Ultima oară a venit aici în ianuarie, el și cu Josey Wales s-au dus la periferie, lângă teritoriul PNP-ului, și au aruncat în aer patru mașini de lângă port, una după alta. El a făcut asta doar ca să se dea mare și n-a fost nimeni omorât, da' a semănat în Josey Wales ceva ce încă crește. Picioarele mele merg înainte, da' mintea mea merge înapoi. Înapoi până în decembrie și ianuarie trecut, și până la fiecare lună de până acum. Te uiți la unele lucruri și ele îs doar anumite lucruri. Dacă te uiți la ele în alt mod, lucrurile anumite se adună și dau un lucru mare, un lucru teribil, cu atât mai teribil cu cât până atunci nu le-ai mai adunat niciodată.

În ianuarie a fost ultima oară când m-a sunat Peter Nasser. Acu' îl sună pe Josey Wales. M-a sunat să-mi spună că vine FMI-ul la întâlnire. FMI fiind nu știu ce grup de oameni importanți din țările bogate din toată lumea care decid dacă să dea sau nu bani Jamaicăi ca să iasă din groapa cu rahat. Exact așa a zis Peter Nasser, pentru că el crede în continuare că trebuie să pună chestiunile serioase sub formă de poezele simple de școală pentru ca băiatu' din ghetou să le înțeleagă. A fost cât pe ce să-l trimit în mă-sa, io știu care e diferența dintre ostentativ și volubil și nici unul din cele două cuvinte nu îl descrie pe el, nici măcar atunci când altcineva îi scrie discursul. Și a mai zis ceva Peter Nasser, că dacă Michael Manley convinge FMI-ul să dea bani țării, atunci o să-i folosească ca să arunce țara în bezna comunismului.

Doctor Love a venit aici ca să zică la toată lumea despre comunism. Cum Fidel Castro a preluat puterea de la marele conducător Batista, s-a mutat pur și simplu în casa lui și i-a omorât pe toți ăia de dinainte. Cum a demolat toate chestiile ălea capitaliste cum ar fi școlile și magazinele, da' a păstrat clubul erotic Tropicana, chiar dacă se zvonește că comandantul nu-l mai poate ridica pe sergentu' ăla mic al lui de ani de zile.

Cât de repede încep să ridice oamenii și să-i închidă, așa ca PNP-ul pentru chestia asta cu starea de urgență. Doctor Love povestește cum era el în arest și unii oameni erau la pușcărie fără motiv, da' ei erau doctori, sau avocați sau funcționari, ceea ce înseamnă că erau împotriva comunismului. El închide până și femei și copii. Într-o zi cel mai bun preten al lui a fugit la zidu' de la marginea închisorii, crezând că sunt doar trei metri în jos până la drum, da' erau 15 metri până jos și el a sărit oricum, gândindu-se că nu prinde pământul și aterizează în mare. Fratele ăla n-a aterizat în mare. Oameni buni, asta e ce vrea Michael Manley să aducă în Jamaica și FMI-ul era pe punctu' să-i dea bani pentru asta. FMI înseamnă Manley E de Vină, zice Peter Nasser.

Abia a început ianuarie și ne-am pus pe muncă. Americanul a apărut cu o ladă plină de lucruri pe care Cubanezul trebuia să ne învețe să le folosim. Ce bine era dacă aveam ăstea în Golful Porcilor, *muchachos*, zicea el întruna. El îl știa deja pe Josey când l-am cunoscut io, da' n-am avut niciodată timp să observ asta. Armele ălea nu erau ca armele din 1966 sau 1972. Armele ălea trebuia să le proptești în umăr, să bagi o încărcătură și să tragi. Cea mai bună armă a noastră poate să doboare un om în timp ce glonțul îi străpunge inima. Bazooka asta poate să doboare un zid. Am luat în mână un M1 și nu l-am mai lăsat jos. Josey a rămas la vechea lui armă, da' nu i-a zis Americanului că e un AK-47, chiar dacă io-s sigur că Cubanezul a recunoscut-o. L-am dus pe Cubanez la Groapa de Gunoi, spre vest, departe, ca să-i învețe pe băieți. Pe 5 ianuarie io am mers cu un grup în misiune în Jonestown, în timp ce Josey s-a dus să se ocupe de Trench Town, unde stătuse înainte Cântărețul. Ăia din Trench Town cred că asta îi face intangibili, da' nu e așa.

Aflați de la mine, oameni buni și cumsecade. Anul electoral începe imediat ce răsună prima împușcătură. Un ghetou e mereu în alertă, da' Jonestown dormea, de parcă n-ar fi știut că

suntem în 1976 și toată lumea tre’ să doarmă cu un ochi deschis. Aproape că-mi venea să-i împușc doar pentru că erau neglijenți. Noi eram cinci în mașină, ceea ce era bine pentru că nimeni din Jonestown nu avea o mașină suficient de bună ca să ne urmărească. N-am avut timp să gândim, ne-am repezit înăuntru, am ciuruit cartieru’ cu o ploaie de gloanțe și ne-am repezit afară. Da’ în spatele camionetei era omu’ nostru cu bazooka. Ăsta trage spre un bar, da’ camioneta intră într-o groapă și el se clatină chiar când bazooka detonează și o casă mică cu tablă de zinc explodează. Drumul se zguduie. Io strig la ei să oprească mașina ca să tragă, da’ lor le lua prea mult până încărcau. Jonestownul iese afară și începe să tragă cu pistoalele lor simple cu șase gloanțe și ceva ce suna a AK. Da’ noi aveam arme noi, arme care caută și distrug, arme pentru oameni ca Tony Pavarotti care nu se grăbește, țintește, trage și nu irosește nici un glonț. Io conduceam camioneta, cu M1-ul meu în poală. Am călcat frâna și am tras spre o masă de întuneric care fugea de mine. Masa de întuneric a căzut toată la pământ, da’ dinspre est răpăiau alte gloanțe care i-au lovit pe unu’ sau doi de la noi, nu-s sigur. Io am strigat la ei să pornească, da’ abia după ce bazooka a tras iar. Prostovanul a ratat iar, da’ a nimerit stația de autobuz. Oțelul și zincul au explodat și au zburat peste tot și s-au izbit de tot, ca atunci cân’ se înșurubează o tornadă la televizor. Am pornit.

Josey Wales a pornit spre Trench Town cu un singur om și Doctor Love. Io i-am strigat că e nebun dacă se duce cu așa de puțini omaeni, da’ acum lucrurile au ajuns la punctu’ la care chiar și dacă io strig, Josey Wales nu mă aude. Au pornit cu Datsunul alb al lui Josey. A doua zi, Josey era peste tot la știri. Două curți de blocuri din Trench Town sunt aruncate în aer cu explozivi, șapte case, un bar și un magazin sunt incendiate și ard din temelii. Peter Nasser mă sună și îmi citește la telefon un articol din *New York Times* despre asta, apoi înjură, pentru că io

nu râdeam la fel de tare ca el. Închide telefonul și io știu unde sună el apoi. Nici acu’ nu mai țin minte cân’ și-a luat Josey Wales telefon.

Pe 6 ianuarie, poliția intră peste Banda Wang, pentru că stăteau în zona Wang Sang, un ghetou care e al PMJ-ului, da’ fără ca noi să-l controlăm. Băieții ăia aveau planuri, o diagramă și o hartă. Și explozivi. Doi dintre ei îl știu pe cubanez după celălalt nume al lui, Doctor Love, și ceilalți chiar discută despre cum primesc ei arme din America. Io tot blestem că mucoșii ăștia mici pe care nu-i controlează nimeni o să ajungă să fie o problemă mai mare decât Shotta Sherrif. Mi-l imaginez pe Shotta Sherrif cum stă în Eight Lanes, străduindu-se din răsputeri să țină ochii deschiși, exact ca mine.

Pe 7 ianuarie, șase băieți de aici dau buzna pe un șantier de construcții de pe Marcus Garvey Drive și omoară doi polițiști. Io aflu de asta doar pentru că îi aud cum râd când trec cu mașina pe lângă mine la întoarcere și-mi sare țandăra pe loc.

— Cine dracu’ v-a trimis pe voi să trageți aiurea pe șantier? zic io.

Da’ primu’ băiat începe să râdă la mine. Glonțu’ meu îi străpunge ochiu’ și-i iese prin ceafă înainte ca el să termine de râs.

— Cine v-a trimis, zic io iar și îndrept pistolu’ spre alt băiat.

Apoi se întâmplă ceva ce n-am putut să consemnez, că n-aveam pix, da’ am consemnat mai târziu zgâriind cu o piatră pe pistol. Restu’ băieților au scos pistolu’ la mine. Mie nu-mi venea să cred. Stăteam așa și mă uitam la ei cum se uită la mine și nu ziceam nimic. Apoi la unu’ din băieții care se uitau la mine a început să-i curgă sânge din creștetu’ capului și a căzut la pământ. Ceilalți au aruncat pistoalele și au început să urle și să plângă de parcă tocmai și-ar fi amintit că nici unu’ din ei n-avea încă 17 ani. M-am întors și l-am văzut pe Tony Pavarotti cu pușca în mână și ochiu’ în cătare, și lângă el Josey Wales. Apoi

amândoi s-au întors și au plecat. În aceeași zi, Banda Wang atacă un șantier de pe Marcus Garvey Drive și omoară doi polițiști. A doua zi, guvernu' ăsta tâmpit dă o nouă lege: oricine e prins cu o armă e băgat la închisoare pe viață.

Peter Nasser ne-a zis să presăm și mai mult comunitățile PNP-ului, așa că le-am presat și mai mult. Mai mult decât putea să suporte Shotta Sherrif dacă nu-i mai avea pe Buntin-Banton și Cârpă să-l susțină. Apoi prim-ministrul vine cu ideea ca oamenii să angajeze Garda Civilă ca să le păzească strada și casa. La televizor apar oameni ca Peter Nasser care spun, Jamaica, am de spus doar trei cuvinte despre acest tip de măsură: Ton Ton Macoute. Peter Nasser mă sună să-mi citească nu știu ce articol dintr-un ziar din America pe nume *Wall Street Journal*.

— „Jamaica nu devine comunistă. Devine o țară dementă", ha ha ha, nu râzi, șefu'? I-amuzant, omule, i-amuzant ca naiba.

Apoi 24 ianuarie. Șapteșpe oameni mor de la făina obișnuită.

10 februarie. Josey, Doctor Love și Tony Pavarotti pleacă. În Jonestown și Trench Town explodează o grămadă de bombe. În aceeași lună, Banda Wang dă buzna într-o discotecă de adolescenți din Duhaney Park și omoară cinci oameni. Opt răniți.

Martie. Nu-mi amintesc ce zi. Polițaii văd Datsunul alb al lu' Josey și îl urmăresc până în Copenhaga. Polițaii îi zic să se dea jos din mașină, pentru că o să pună sechestru pe ea. Oamenii din Copenhaga se abat asupra lor ca judecata de apoi cu sticle, pietre, bețe și altele și polițaii sunt cât pe ce să moară precum curva din Biblie. Io mi-amintesc două lucruri. Șefu' partidului însuși a trebuit să vină ca să-i salveze pe polițai. Și în al doilea rând, acu' oamenii îl vor pe Josey.

Oameni buni și cumsecade, să vă mai zic io o minciună. Voi credeți că io m-am oprit din cauza a ce gust avea sângele când l-

am omorât pe băiatu’ ăla de liceu, da’ ăsta a fost doar unu’ din lucruri. Și dacă mie nu-mi place să folosesc pistolu’, asta nu-nseamnă că aveam o problemă cu modu’ în care Josey vroia să-l folosească pe-al lui, nici chiar cu al lu’ Tony Pavarotti, care nu irosește nici un glonț. Da’ cubanezu’ ăla, afurisitu’ ăla de Doctor Love cubanez.

19 mai. N-o să uit în veci data asta. El și cu Josey Wales s-au dus la blocu’ de pe Orange Lane, furișându-se ca șobolanii. Da’ de data asta m-au luat cu ei. Poate chiar credeau că e ceva ce tre’ să văd io, nu doar explozia. Cubanezul n-avea la el decât niște chit alb și niște sârmă. Da’ a găsit în curte o butelie de gaz și a lipit pe ea chitu’ ăla alb. Sau gumă de mestecat albă, și în secunda în care m-am gândit că e gumă mi-am zis ce sunt prostiile ăstea de copii mici și de ce îi plac atâta lu’ Josey Wales că aproape că sare pe loc ca o școlăriță și, cum zicea Cubanezul, ne dă de gol. Apoi Cubanezul a băgat două sârme în chit, două sârme prinse într-un colac pe care l-a derulat mult dincolo de gard.

Când a sărit totu’ în aer, un zid întreg a căzut, și ce n-a sărit în aer a luat foc de la tot gazu’ ăla pulverizat. Josey avea pistolu’ pregătit, să nu încerce careva să fugă și să nu intre vreun pompier. Io am fugit când am auzit bubuitura. M-am întrebat dacă m-a considerat cineva laș după asta.

În mai, iunie și iulie, o grămadă de necazuri s-au abătut asupra orașului, frați și surori. Războiu’ din Babilon s-a întins spre Spanish Town. Poliția a aflat un secret așa de bine ținut că e prima oară cân’ vă spun de el tuturor. Noi ăștia din Copenhaga avem spitalu’ nostru. Îl avem de ani de zile. PNP-ul nu știa. Shotta Sherrif nu știa nici el, el credea doar că oamenii din Copenhaga se țin tare în fața morții, că-s invincibili. Adevăru’ e că spitalu’ nostru e mai bun decât ăla de oameni bogați din Mona. Io nu știu cine a dat de gol secretu’, da’ în iunie polițaii l-au găsit. Ei habar n-aveau că noi putem trata

rănile de glonț mai bine ca orice doctor din Jamaica. Io încă nu știu cine a dat de gol secretu', da' ăla ar trebui să se roage să-l prind io înaintea lu' Josey Wales. Măcar io îi dau șase ore să fugă. Da' aici e ceva ce io n-am știut până nu mi-a zis ziaru'.

În iunie a fost prima oară după mult timp când poliția a venit drept unde eram io și ne-a luat pe toți la pușcărie. Femeia mea s-a dus să deschidă, da' ei au spart ușa cu picioru' și au lovit-o cu pulanu' peste față. Io eram pe punctu' să zic că cine face asta o să fie mort mâine, da' asta le-ar fi dat un motiv să omoare și ei tânjeau după motivu' ăsta deja de ani de zile. Am auzit doar cum ușa iese din țâțâni și cum țipă femeia. Am ieșit în fugă din baie și am văzut cinșpe mitraliere deja ațintite asupra mea. *Fiecare pușcă de aici tânjește după un pistolar, așa că doar dă-ne un motiv, pămpălăule*, a zis unu' din ei. Ăștia nu erau polițai, erau soldați.

Soldați în uniforme maro-verzi, cu o grămadă de buzunare și ghete negre strălucitoare. Soldații nu se poartă ca și cum noi suntem infractori și ei sunt ordinea, ci ca și cum noi suntem inamicul și e război. Au intrat în absolut toate blocurile și curțile și chiar și în centrul comunitar, motivu' fiind că descoperiseră spitalu' din Copenhaga cam în același moment în care descoperiseră două celule din Rema folosite ca închisoare. Pistolarii din Rema, de care io ar fi trebuit să răspund, au răpit doi oameni din Eight Lanes, i-au ținut nouă ore și i-au bătut. Asta le-au zis ei la polițaii care au făcut razie în Rema și au descoperit celulele. Apoi au făcut razie la noi și ne-au târât afară din casă, pe unii din noi în chiloți, unii doar cu un prosop pe noi. Io n-am nici o problemă că Rema are celule în care să aibe grijă de niște tineri PNP care se cred duri. Și să ne înțelegem iar, io nu vreau nici un fel de isme sau schisme numite comunism în țara asta de-aci. Io nu vreau socialism, comunism sau tribalism în care băieții PNP-ului intră în scenă și ne iau nouă spațiu'. Da' io am o mare problemă că nu știu nici

un căcat despre asta.

Polițaii ne-au dus la închisoare și ne-au ținut trei zile, suficient ca să umplem celula cu căcat și miros de bărbați. În celulă e o singură fereastră, io stau lângă ea, da' nu scot nici un cuvânt. Nici către Josey, nici către Plângărețul, nici către nimeni. Doar privesc și aștept. În timp ce io-s în închisoare, în Elysium Gardens explodează două bombe.

Doctor Love.

ALEX PIERCE

Deci am sursa asta, înțelegi? Care îmi zice că Cântărețul ar putea să fie implicat într-o escrocherie de la cursele de cai din Caymanas Park, din urmă cu câteva luni. În Jamaica oamenii obișnuiesc să spună că dacă lucrurile nu merg într-un anumit fel, atunci probabil că adevărul nu e departe de asta. *Dacă nu fuse așa, fuse aproape așa.* Eu nu cred nici o clipă că Cântărețul ar putea fi implicat în vreo escrocherie, asta e pur și simplu absurd. Dar sunt destul de sigur că cineva se cacă la el în casă și i-o umple de putoare. Sursa mea mi-a spus chiar că într-o după-amiază, poate cu câteva săptămâni în urmă, Cântărețul s-a întors de pe plaja Fort Clarence, ceea ce nu are nici un sens pentru că până și eu, un alb care întruchipează Babilonul, știu că el se duce în fiecare dimineață, fără abatere, în Buff Bay. Puțini oameni păreau să știe de ce se dusese el la Fort Clarence, ceea ce e ciudat. S-a dus cu niște oameni care veniseră după el, dintre care oamenii lui îl recunoscuseră doar pe unul. Apoi s-a întors acasă după trei ore, atât de furios că fața lui a rămas înroșită toată ziua.

Aisha a plecat acum aproape patru ore, cred. Eu sunt în camera de hotel, în continuare în pat și în continuare privindu-mi burta. Toată călătoria asta afurisită e un rateu. Nu știu ce caut aici. Adică, știu ce caut aici. Eu sunt echivalentul căutătorului de scandaluri de la *National Enquirer* care lucrează pentru fițuica aia care a prins interviul cu Daniel Ellsberg. Dar sunt mai rău decât el, pentru că eu sunt acea jigodie care pune în legenda unei poze ce purta cine știe ce bou

cu un singur hit la înregistrări. Misiunea asta e pur și simplu o aiureală. Dar poate că ar trebui să nu mă mai uit la burta mea și să mă concentrez. În plus, a te autocompătimi ține de un stil depășit. O să se întâmple ceva, simt asta. Poate ceva în muzică, nu știu. Stau în patul meu, simt mirosul Aishei în cearșafuri și mă uit la soarele care izbește fereastra, când sună telefonul.

— Ești ocupat cu ceva... sau cu cineva? zice el.

— Bravo. Ai lucrat la gluma asta toată dimineața, nu?

— Haha. Să ți-o trag, Pierce.

Mark Lansing. La un moment dat trebuie să aflu cum a aflat boul ăsta cum să dea de mine.

— E o zi frumoasă, nu? Nu e o zi frumoasă?

— După părerea mea, de la fereastra asta de hotel pare ca oricare alta.

— Ia stai, nu te ambala. Tu ești încă în pat? Se pare că parașuta aia era sexy rău de tot. Prietene, trebuie neapărat să dobândești o perspectivă mai bună asupra vieții.

Nu-mi dau seama nici să mă omori dacă vorbește așa pentru că eu sunt singurul american de aici pe care el îl cunoaște sau pentru că întreține ideea profund eronată că noi doi suntem amici.

— Care e treaba, Lansing?

— Dimineața asta m-am gândit la tine.

— Și cărui fapt îi datorez acest act de caritate?

— Păi, mai multora. Adică, ești cam penibil, dar ești prietenul meu, așa că pot să-ți spun asta.

Aș vrea să-i spun că nu e prietenul meu, că nu m-aș împrieteni cu el nici dacă ar fi singura modalitate prin care l-aș putea împiedica pe Satan și pe cei zece demoni cu scula mare ai lui să mi-o tragă pe la spate, dar el e în una din acele dispoziții în care chiar e interesant. Când are nevoie de tine pentru ceva, dar e mult prea arogant ca să-ți poată spune asta.

— Deci aseară eram într-o cameră cu Cântărețul...

— Ce cameră? Despre ce dracu' vorbești, Lansing?

— Mi-ar fi mult mai ușor să vorbesc despre asta dacă nu m-ai întrerupe tu aiurea, Pierce. Ce, maică-ta nu ți-a luat nici un ghid al manierelor elegante, nici o carte de Emily Post când erai mic?

— Eu am fost crescut de lupi, Lansing. Crescut de lupi.

Acum sunt tentat să mă abat mult de la subiect, departe, în spațiul cosmic, pentru că știu cât de mult îl irită când nu sunt atent la ce spune.

— De fapt, chiar acum mă gândeam la cum vâna maică-mea, cum își asigura prada. Serios vorbind, apropo de Emily Post, am avut o iubită...

— Ce dracu', Pierce. Mă doare-n cur de maică-ta. Sau de iubită-ta.

— Păcat. Era frumoasă. Chiar dacă nu era genul tău.

Serios, aș putea s-o țin așa la nesfârșit. Aș vrea să fiu în fața lui, să văd cum se înroșește la față.

— Pierce, serios acum, ce mama dracului, *hombre*?

Hombre? Asta e ceva nou. Ar trebui să folosesc asta, ca el să creadă că a lansat un nou argou sau ceva, pentru că „nu te ambala“ n-are nici o șansă.

— Ziceai ceva de dimineața asta. Te gândeai la mine cu un anumit motiv sau...?

— Ce? A, da. Da, dimineața asta. Deci eram cu un tip de la *Newsweek*, înțelegi? Și o gagică de la *Billboard* și încă o gagică, înțelegi? Cred că ea s-a prezentat că e de la *Melody Maker*, da. Toate îi puneau Cântărețului întrebări despre concertul pentru pace, chiar dacă majoritatea răspunsurilor le dădea managerul lui. Da, era o conferință de presă acasă la el.

Minte ca un nenorocit. E exclus să fi existat în dimineața asta o conferință de presă a Cântărețului și eu să nu fi aflat de ea. Și ce l-a apucat dintr-odată pe Lansing să o dea pe cockney?

— Da, a fost ceva foarte rapid, probabil n-au avut timp să ia

legătura cu tine. Dar nu-ți face griji, omule. A fost acolo un tip de la *Rolling Stone*, sau cel puțin zicea că e de la *Rolling Stone*, ceea ce a fost ciudat. Adică, tu nu lucrezi pentru ei?

— Tipul ăsta de la *Rolling Stone* a zis cum îl cheamă?

— Să mor dacă mi-amintesc. În clipa în care am auzit *Rolling Stone*, m-am gândit imediat la bunul meu prieten Alex Pierce.

— Ce frumos din partea ta. Prietene.

Încerc să găsesc o modalitate politicoasă de a scăpa de jegul ăsta ca să pot să-l sun pe șeful meu și să aflu dacă e adevărat. Aș zice că e exact stilul acestui rahat de Lansing să născocească așa ceva. Ca omul care n-are prieteni, nu-și poate da seama niciodată că o glumă a mers prea departe sau pur și simplu nu e amuzantă. Dar dacă e adevărat, ar fi un nou record al josniciei din partea revistei ăsteia împuțite, pe Dumnezeul meu dacă nu. La dracu'. La dracu', la dracu'. Deci articolele adevărate li le dau lui... cine dracu' poate ști? Robert Palmer? DeCurtis? Și între timp pe mine mă trimit aiurea, să scriu despre cum își face unghiile nenorocita aia de Bianca Jagger, în timp ce soțul ei mai înregistrează niște reggae. Adică, dacă doar asta vor de la mine, mai bine l-ar trimite naibii pe fotograf, cu care, apropo, încă nu m-am întâlnit. S-o ia naiba de treabă. Serios, s-o ia naiba de treabă.

— Și atunci eu încep să mă gândesc, asta pare cam nasol pentru prietenul meu Alex, băiatulului ăstuia nu i se oferă nici o șansă.

— Ce vrei, Lansing?

— În primul rând, să-mi spui Mark.

— Lansing, ce vrei?

— Eu mă gândeam că e vorba mai mult de ce vrei *tu*, Pierce.

Peste 30 de minute sunt sub o umbrelă de lângă piscina de la Pegasus Jamaica. Bărbații albi în bikini de pe marginea piscinei sunt mai grași și soțiile lor mai bronzate, ambele

lucruri însemnând mai mulți bani, mai ales dacă ținem cont câte din femeile astea sunt mai tinere. Nu știu cine sunt, pentru că de fapt Kingstonul nu e genul de oraș foarte turistic, toată lumea e venită aici cu afaceri. Lansing era atât de convins că știe ceva ce mă interesează că aproape mă convinsese și pe mine. Acum stau aici și oscilez între *ce dracu', Alex* și *poate chiar știe ceva ce mă interesează*. În oricare dintre variante, sunt curios.

Așa că aștept lângă piscina acestui hotel, uitându-mă la un bărbat care nu le acordă nici o atenție celor doi copii grași ai lui, în timp ce ei sar în piscină pe burtă. Cel mare tocmai a lovit apa cu un pocnet care a răsunat tare. Mă uit la el cum se îndreaptă tremurat spre marginea piscinei, dorindu-și să plângă atât de tare că își ține gura schimonosită sub apă și pufnește pe nas, dar se uită în jur și mă vede. E suficient de rău să plângi în timp ce un necunoscut se uită la tine, dar nici nu se pune problema ca ratatul ăsta mic și gras să plângă în fața lui frate-său. Îmi vine să râd de amărâtul ăsta mic, dar îmi zic că ar merita și el să fie lăsat în pace. În plus, sunt aici ca să-l aștept pe boul ăla și mă gândesc la ce s-a întâmplat acum 30 de minute. Ora 11 dimineața, 3 decembrie 1976. Acea jumătate de oră în care am fost concediat de la *Rolling Stone*. Cel puțin așa cred. Chestia a fost așa. Am primit un telefon.

— Alo?

— Ce dracu' faci acolo, Pierce?

— Salut, șefule. Care mai e treaba? Ce fac copiii?

— Se pare că supraestimezi apropierea dintre noi, Pierce.

— Scuze, șefule. Cu ce te pot ajuta?

— De asemenea, se pare că ai impresia că mie îmi place să pierd vremea la telefon. Unde e articolul, fir-ar al dracu'?

— Lucrez la el.

— Două sute de cuvinte dacă nenorocitu' de Mick Jagger s-a dus sau nu în Jamaica cu sau fără Bianca și tu nu ești în stare

să-mi trimiți un articol? Ce e așa de greu?

— Urmăresc o pistă, șefule.

— Urmărești o pistă. Stai să văd dacă am auzit bine; urmărești o pistă. Eu nu te-am trimis acolo ca să te ții de șmecherii, Pierce. Te-am trimis acolo ca să aduni niște căcaturi și să faci un eseu fotografic care ar fi trebuit să ajungă la mine acum câteva zile.

— Hei, șefule, ascultă-mă puțin, te rog. Am dat, mă rog, de ceva important aici. Foarte important. E o chestie beton, omule.

— Termină cu argoul de Harlem, Pierce, tu ești din Minnesota.

— Acum chiar mă simt ofensat. Dar e ceva important. Niște faze serioase legate de Tuff G...

— Tu citești revista la care lucrezi? Am avut deja un articol despre el în martie. Îți sugerez să-l citești.

— Nu mi-o lua în nume de rău, șefule, articolul ăla e o porcărie. Adică, să fim serioși, tipul era mult prea încântat de el însuși. În articol nu apare nimic despre Cântăreț sau despre ce se întâmplă cu adevărat aici. Mă întâlnesc peste jumate de oră cu fiul șefului CIA. Da, chiar am spus CIA. Adică, șefule, o să fie niște faze tari cu Războiul Rece și...

— Tu ai auzit ceva din ce-am spus eu? O clipă. Nu Helvetica, orice în afară de Helvetica și, pentru numele lui Dumnezeu, poza aia cu Carly Simon arată ca Steven Tyler când i-o suge cineva. Alex?

— Sunt aici, șefule.

— Ți-am spus că am scris deja despre el și am scris deja despre Jamaica. Dacă vrei s-o ții tot așa și să nu faci treaba pentru care ai fost trimis acolo, poate ar fi bine să suni la *Creem*[59].

— A, deci așa pui problema. Ei bine, poate c-o să sun.

— Nu te juca cu mine, Pierce. Jackson a zis că încă nici n-ai vorbit cu el.

— Jackson?

— Fotograful, tâmpitule.

— Ai mai trimis pe cineva aici?

— Despre ce vorbești?

— Ai auzit ce-am spus. Mai e cineva aici de la *Rolling Stone*.

— Nu cu permisiunea mea, Pierce.

— Serios, nu cumva ai trimis aici vreun jurnalist *adevărat*, acum că ai mirosit un subiect?

— Jamaica nu e nici un fel de subiect. Dacă cineva vrea să se ducă să scrie un articol pe cont propriu, nu pe statul meu de plată, atunci e treaba lui. Dar pe tine te plătesc.

— Deci nu suntem într-o situație de genul asta pare ceva prea important pentru Pierce, e prea verde, să trimitem profesioniștii.

— Verdele nu e culoarea care îmi vine în minte când mă gândesc la tine, Pierce.

— Zău? Dar ce culoare?

— Peste două zile vreau să am pe birou un articol cu fotografii în care Jagger o strânge de țâțe pe vreo târfă, altfel consideră-te concediat.

— Știi ce? Știi ce? Poate că tu ar trebui să consideri atunci că mi-am dat demisia.

— Nu și dacă eu plătesc pentru călătoria ta nenorocită, Pierce. Dar nu-ți face griji: imediat ce te întorci în New York o să-mi ofer plăcerea de a te concedia, mocofan ce ești.

Apoi a închis. Așa că tehnic vorbind sunt concediat, sau cel puțin o să fiu. Încă nu știu sigur ce părere am despre asta. Jagger a adus-o pe nevastă-sa cu el? Sau pe blonda aia cu care și-o trage? Cum o să se împace asta cu goana lui după păsărici negre? E ciudat, mi se pare că toate astea se leagă de faptul că Mark Lansing a venit la mine. El e puțin mai încolo și arată exact ca albul de pe coperta *Ghidului vorbirii jamaicane*. Pantaloni oliv cu buzunare deasupra genunchiului și suflecați

până la mijlocul gambei, tenişi negri şi un maieu de tractorist cu roşu, verde şi auriu care i s-a ridicat deja deasupra buricului. Dacă te iei după cum bate vântul, din buzunarul de la spate îi atârnă o cârpă. Dumnezeule, are pe cap o bonetă rasta, de sub care ies şuviţe blonde. Arată de parcă tocmai s-ar fi înscris în mişcarea Poponarii împotriva Babilonului sau ceva. Mi-aş dori foarte tare să mă deranjeze mai mult faptul că am rămas fără slujbă.

— Alo, Alex Pierce, se aude?

A reuşit cumva să se arunce pe şezlongul de lângă mine, şi-a scos pantalonii ca să-şi expună slipul bikini mov şi a comandat un mai tai fără ca eu să observ nimic.

— Şi un pachet de ţigări, Jimbo. Marlboro, fără porcării de-alea gen Craven A.

— Sigur, imediat, domnule Brando.

Chelnerul o întinde. Încerc să nu mă gândesc la faptul că el îmi confirmă suspiciunea că toţi bărbaţii care lucrează în turismul jamaican iau muie.

— Alex, amice.

— Lansing.

— Cred c-ai avut un futai pe cinste azi-noapte dacă încă mai visezi la el, omule. Te-am strigat de trei ori, omule.

— Eram absent.

— Asta sigur.

Chelnerul se întoarce cu ţigările.

— Hei, Jimbo, eu am cerut Marlboro. Ce-i cu porcăriile astea de Benson and Hedges? Ţi se pare cumva că arăt ca un poponar britanic?

— Nu, domnule, magnifice scuze, domnule, da, domnule, nu e Marlboro, domnule.

— La dracu’, eu nu plătesc pentru porcăriile ăstea.

— Da, domnule Brando.

— Păi bineînţeles. Şi adu-mi încă un mai tai, dacă tot ai

venit. Are gust de apă cu puțin mai tai în ea.

— Imediat de îndată scuze, domnule Brando.

Chelnerul ia mai tai-ul și o întinde. Lansing se întoarce și îmi zâmbește cu expresia lui gen „în sfârșit am rămas singuri“.

— Deci, Lansing.

— Mark, pentru prieteni.

— Mark. Cine dracu' e Brando?

— Cine?

— Brando. E a treia oară când îți zice așa.

— Nici n-am observat.

— N-ai observat că cineva îți spune pe un nume greșit de trei ori?

— Dar cine dracu' înțelege măcar jumate din ce zic indivizii ăștia?

— Corect.

Dat fiind cine e el, faptul că folosește un nume fals ar fi trebuit să-mi stimuleze simțul pentru teoria conspirației. Dar e vorba de Mark Lansing. Probabil că abia de curând a auzit de James Bond.

— Deci care e treaba cu conferința asta de presă?

— Mai degrabă informare de presă, de fapt. Eram absolut sigur că o să te văd acolo.

— Se pare că nu sunt suficient de important.

— O să ajungi.

Du-te-n mă-ta, jigodie cu bikini mov.

— Cine e tipul de la *Rolling Stone* care era acolo?

— Habar n-am. Dar punea o grămadă de întrebări despre bande și alte chestii. De parcă ar interesa pe cineva ce spune Cântărețul despre asta.

— Bande?

— Bande. Despre niște împușcături din Kingston sau alte tâmpenii de-astea. Adică, hai să fim serioși. După aia l-a întrebat cât de apropiat e de prim-ministru.

— Nu zău.

— Î-hî. Și eu mă gândeam întruna unde-o fi prietenul meu Alex?

— Frumos din partea ta.

— Așa sunt eu. Eu aș putea să te bag în schemă. De fapt, săptămâna asta am stat cu el aproape în fiecare zi. Sunt așa de luat că și avioanele m-ar putea invidia. L-am cunoscut acum o lună, când șeful de la casa lui de discuri m-a angajat să fac o echipă care să-i filmeze concertul. I-am adus și o pereche de cizme de cowboy. Unele mari și strălucitoare, roșu cărămidă, de la Frye. Că doar știi că jamaicanii ăștia se înnebunesc după filme cu cowboy. Și cizmele ălea nenorocite au costat o avere, din câte am auzit.

— Nu tu le-ai plătit?

— Nu, ce naiba.

— Dar cine?

— Deci am primit exclusivitate pentru filmarea concertului.

— Te-au angajat să filmezi concertul? Nu știam că ești director de imagine.

— Nu știi multe lucruri despre mine.

— Așa se pare.

— Vrei un mai tai? E infect, dar e gratis.

— Nu, mersi. Deci care e favoarea pe care vrei să mi-o faci? Și ce vrei în schimb?

— Mereu ești așa de grosolan? Hei, unde dracu' e mai tai-ul meu? Uite ce e, prietene, eu nu vreau decât să te ajut. Uite care e chestia. Tu vrei să ajungi la Cântăreț, corect? Vrei să fii foarte aproape de el, doar tu și cu el?

— Păi, da.

— Eu pot să te bag în echipa mea. Tu o să fii jurnalistul sau mai știu eu ce.

— Păi chiar sunt jurnalist.

— Păi vezi? O să intri în rol perfect. Frate, eu am un acces

fără precedent la Cântăreț. Nimeni n-a mai avut așa ceva și nimeni n-o să mai aibă vreodată, cu siguranță nu o echipă de filmare. Suntem angajați chiar de șeful casei de discuri și trebuie să filmăm tot. La naiba, cred că am putea să-l filmăm și când se cacă sau când i-o trage la prințesa aia libiană pe care cică o învață sexul cu negrii bine dotați. Eu filmez interviul tău pentru documentar, dar tu poți să-l folosești oricum vrei.

— Uau. Pare foarte mișto, Mark, dar de ce?

— Ai bagaje puține, Pierce?

— Ca de obicei. E mai ușor să fugi.

— Am un bagaj suplimentar pe care trebuie să mi-l ducă cineva la New York.

— De ce nu plătești taxa suplimentară?

— Trebuie să ajungă înaintea mea.

— Ce?

— Uite ce e. Eu te bag în echipa mea și tu, când te duci cu avionul la New York, iei una din gențile mele. Simplu.

— Numai că nimic nu e simplu. Ce e în geantă?

— Chestii cinematografice.

— Tu mi-l livrezi pe Cântăreț ca să-ți duc eu bagajul?

— Da.

— Aparențele sunt înșelătoare, Lansing, eu jur că doar par prost. Cocaină sau heroină?

— Nici una, nici alta.

— Iarbă? Sper că glumești.

— Ce? Nu, ce dracu', Alex? Pe JFK o să te aștepte cineva care să ia geanta.

— Dar cine ești tu, spionul care a ieșit din joc[60]?

— Rasta nu lucrează pentru CIA.

— Haha.

— Te-ai uitat prea mult la James Bond, nu-i așa? În geantă o să fie înregistrări.

— Cu ce?

— Ce dracu' vrei să zici, cu ce? Cu documentarul. E o treabă urgentă, prietene. Șeful lui vrea să fie difuzat a doua zi după filmare. Imediat ce îl filmăm, îl expediem.

— Înțeleg.

— Sper. Nu am încredere în necunoscuți și nenorociții ăia de la vamă o să expună filmul ca niște proști ce sunt dacă nu le explică un alb cu multă grijă. Vrei să vii diseară în Hope Road nr. 56?

— Ce? Da, bineînțeles.

— Pot să vin eu să te iau sau să ne întâlnim la poartă.

— Vino să mă iei. La cât?

— Șapte.

— Bun. Mersi, Mark. Pe bune.

— Nici o problemă. Când trebuia să pleci?

— La sfârșitul săptămânii, dar mă gândeam să stau puțin mai mult.

— Nu face asta. Pleacă.

— Ce?

— Pleacă.

---

[59] Revistă americană de rock-and-roll

[60] „The spy who came in from the cold", în original, trimitere la romanul omonim al lui John le Carré, celebru pentru prezentarea unor metode ale serviciilor occidentale îndoielnice din punct de vedere moral

NINA BURGESS

3.30 după-amiaza. M-am uitat la Timex. Când să plec de acasă spre Hope Road, mă sună maică-mea să-mi spună să vin imediat acasă. Exact așa a spus, vino imediat acasă. Din cine știe ce motiv, asta m-a făcut să mă gândesc la Danny. E undeva în SUA, deja cu o soție sau cel puțin o iubită care știe de unde vine el și care nu ezită o clipă prima oară când el aduce vorba despre sexul oral. Probabil că e căsătorit deja. Nu știu ce înseamnă asta, bărbatul care mi-a scăpat. O dată făceam curățenie acasă la ai mei, pentru că ei erau plecați într-o călătorie și eu m-am gândit să le fac o surpriză. Aranjam uneltele de pescuit ale lui taică-meu din camera din spate, când trusa lui a căzut. Înăuntrul ei era o scrisoare scrisă de el cu cerneală roșie pe hârtie oficială galbenă. *Mi-au trebuit treizeci de ani ca să scriu scrisoarea asta*, așa începea. Femeia care i-a scăpat, la asta m-am gândit eu. Apoi m-am întrebat dacă, în lume, toți au o persoană care îi obsedează, persoana care le-a scăpat.

La știrile de la ora 12 de la radio, Centrul de Criză pentru Femei amenința cu organizarea încă unui marș pentru pace, cu femei îmbrăcate în negru care să ducă un coșciug. Femeilor din clasa medie superioară de aici le place enorm să simtă că pot să creeze dramatism, dar de fapt doar își caută ceva de făcut. Nu știu prea bine de ce mă gândesc la toate chestiile ăstea și e mult prea devreme ca să încerc să găsesc o chestie cosmică imensă gen Carlos Castañeda cu care să le leg pe toate laolaltă. Încă tremuram după ce o ocărâsem pe soră-mea. N-am făcut duș,

chiar dacă nu-mi puteam aminti dacă făcusem duș când am ajuns acasă ieri-seară, scuze, azi-dimineață.

Am luat un taxi spre casa părinților mei, gândindu-mă la ce spusese ambasada când îmi refuzase viza în urmă cu o lună. Nu aveam suficiente legături, nimic în cont, nici o persoană dependentă, nici o slujbă lucrativă – da, așa au zis, „lucrativă“ –, nimic care să convingă statul american că nu aveam să dispar după ce aterizam în vechea și draga Americă. În timp ce ieșeam din ambasadă, un gras cu cămașă galbenă și cravată maro s-a apropiat de mine de parcă ar fi cunoscut expresia de pe fața mea. Înainte să mă pot eu gândi la nenumăratele femei jalnice care ieșiseră din această ambasadă cu aceeași față, el m-a întrebat dacă vreau o viză. De obicei nu stau să ascult tâmpeniile ăstea, dar el a deschis pașaportul lui și am văzut nu doar o viză, ci și ștampile de pe aeroporturile Miami și Fort Lauderdale. Zicea că știe un om care știe un om care știe un american de la ambasadă care poate să-mi dea o viză pentru 5000 de dolari. Ăsta era salariul pe jumătate de an. Nu trebuia să-i dau banii decât după ce vedeam viza, doar o poză de pașaport, pe care o aveam deja în poșetă. Nu știu de ce am făcut asta, dar l-am crezut.

Am ajuns acasă la ai mei abia pe la ora 1. Kimmy a deschis ușa. Purta rochie. Numai că nu era una din rochiile ălea jamaicane de blugi ale ei, sau vreo fustă lungă cu tivul plin de praf. Era o rochie gen „fată bună și serioasă“, fără mâneci, mulată, de parcă urma să intervieveze concurentele de la un concurs de frumusețe. Fără pantofi. Se purta de parcă era fetița casei. Nu mi-a spus un cuvânt și nici eu n-aveam de gând să-i spun nimic, chiar dacă a trebuit să-mi mușc buzele ca să nu întreb dacă Ras Trent e p-aci, pân casă. A deschis ușa în timp ce privea în altă parte, de parcă voia doar să intre înăuntru briza răcoroasă. N-are decât să mă pupe-n cur, asta mă gândeam io. Și mi-e din ce în ce mai ușor să gândesc asta. Să sperăm că nu e

vorba de altceva decât că maică-mea mă roagă să mă duc cu rețeta ei la farmacistul care mai dă niște pastile în plus sau ceva, una din treburile acelea pe care n-o roagă niciodată pe Kimmy să le facă.

De obicei maică-mea croșetează sau gătește atunci când vin eu în vizită. Dar astăzi stă în fotoliul de catifea roșie în care stă taică-meu de fiecare dată când e *Dad's Army*[61]. Nu privește spre mine, chiar dacă am spus bună de două ori.

— Mami, mi-ai zis să vin încoace. Ce era așa urgent?

Nici acum nu privește spre mine, ci doar își apasă încheieturile degetelor peste buze. Kimmy e la fereastră, se plimbă într-o parte și-n alta, fără să privească spre mine nici ea. Sunt surprinsă că n-a sărit la mine să spună că nu e ca și cum Mami m-ar smulge de la ceva important. Pe măsuță e o nouă haină croșetată, probabil după ce Mami a lucrat toată noaptea. Ață roz, și ea urăște rozul. De asemenea, de obicei ea croșetează lucruri în formă de animale și asta nu seamnănă cu nimic din ce-aș putea recunoaște eu. Acum croșetează mai ales când e agitată, și mă întreb dacă s-a întâmplat ceva. Poate că a văzut pe vreunul din bărbații care au atacat-o, poate că era grădinarul de alături și poate că au impresia că cineva le supraveghează casa. Poate că ăia au venit iar și au furat ceva și i-au amenințat pe ai mei să nu spună nimic la poliție. Nu știu, dar faptul că ea e agitată mă face și pe mine să fiu agitată și faptul că Kimmy patrulează peste tot de parcă nu putea să facă nimic până nu veneam și eu face să pară că lucrurile sunt și mai grave. Mă uit imediat în jur, să văd dacă ceva nu e la locul lui. Nu că mi-aș da seama dacă n-ar fi. Kimmy umblă întruna într-o parte și-n alta.

— Kimmy, nu te mai fâțâi așa de parc-ai fi o maimuță, zice maică-mea.

— Da, Mami, zice ea.

Îmi vine să repet asta, ca un copil de șase ani care îngână pe cineva. Da, Mami un căcat. La cum se dă Kimmy cu 10 ani mai

mică decât e ca să-i facă pe ai ei s-o cocoloșească, ai zice că e un fiu, nu o fiică.

— Propria mea fiică. Dumnezeule mare. Dumnezeule mare.

— Mami?

— Vorbește cu taică-tău.

— Despre ce?

— Ți-am zis să vorbești cu taică-tău.

— Să vorbesc cu Tati despre ce?

I-am zis asta ei, dar m-am uitat la Kimmy, care acum ține să sublinieze că nu se uită la mine.

— Și un indian ar fi fost mai bun decât... Dumnezeule... e așa de scârbos că te simt cum miroși.

— Despre ce vorbești, Mami?

— Să nu ridici vocea la mine! Să nu ridici vocea în casa asta. Te-am spălat atâția ani și tot n-am putut să scot târfa din tine. Poate c-ar fi trebuit să fii bătută mai mult. Poate că ar fi trebuit pur și simplu să te bat ca să n-ajungi târfă.

Acum m-am ridicat în picioare. Tot nu știu despre ce vorbești, îi zic. Ea tot nu privește spre mine. Kimmy se uită în sfârșit în jurul ei și încearcă să-mi arunce o privire inexpresivă, dar nu rezistă. Întoarce ochii în altă parte.

— Deci acum ești curvă, sau doar curva lui?

— Nu sunt curvă. Ce dracu'...

— Să nu înjuri în casa mea, fir-ar al naibii. Am auzit toată povestea, cum ai fost curva cântărețului ăluia, în casa lui. Cât te plătește? De atâtea luni nu mai ai un servici cumsecade și eu stau aici și mă întreb, oare cum se descurcă Nina fără o slujbă lucrativă? Cum, dacă nici nu cere bani și nici nu are prieteni...

— Am o grămadă de prieteni...

— Să nu mă întrerupi în casa mea. Am cumpărat casa asta afurisită cu banii mei și ai domnului Burgess.

— Da, Mami.

— Am plătit-o cu bani gheață, fără nici un credit, așa că să

nu-ți imaginezi că poți să-mi răspunzi obraznic în casa mea.

Îmi tremură mâinile de parcă aș fi stat trei ore în congelator. Kimmy o ia spre ușă.

— Kim-Marie Burgess, stai pe fundul tău. Spune-i surorii tale că marea veste e, bineînțeles, cum se înjosește ea cu acel, cu acel rasta.

— Mă înjosesc? Mă înjosesc. Kimmy are un iubit rasta.

— Îl compari pe el cu ăla pe care-ți irosești tu trupul? Cel puțin el e dintr-o familie bună. Și trece printr-o fază. O fază.

— O fază? Atunci cred că și Kimmy are o perioadă.

— Jur că de fiecare dată când mă gândesc la tine și la cântărețul ăla, într-un pat mizerabil în care fumezi iarbă și te lași însărcinată, îmi vine să vomit. Auzi ce-ți spun, îmi vine să vomit. Ești o fată atât de scârboasă, sunt sigură că aduci în casa mea tot felul de lăței.

— Mami.

— Atâția ani de școală ca să ajungi ce? Una din femeile lui? Asta obții cu liceul în ziua de azi?

Acum vorbește ca Tati și eu mă întreb unde e el. Kimmy. Ea e de vină. Maică-mea tremură atât de tare că după ce se ridică de pe scaun cade la loc. Kimmy se repede s-o ajute, ca o fiică bună ce e. Ea le-a spus. Le-a spus ceva. Și mă cunoaște. Știe că eu n-o să le spun despre ea, pentru că o fiică rea o deprimă pe maică-mea, dar două ar termina-o. Se bazează pe mine să fiu fiica cea bună, care suportă orice, și are dreptate. Sunt aproape impresionată de târfa asta.

— Nu mă pot gândi la altceva decât la cum aduci în casa mea mirosul de ganja și de floci. Simt mirosul lui pe tine. Dezgustător. Dezgustător.

— Da? Și nu simți mirosul ăsta la cealaltă fiică a ta?

— Nu o băga în asta pe sărmana Kimmy.

— Sărmana Kimmy? Deci ea poate să se culce cu rasta.

— Să nu îndrăznești să fii impertinentă aici! Asta e o casă cu

frică de Dumnezeu.

— Dumnezeu știe că aici nu e altceva decât ipocrizie? Kimmy poate să-și facă de cap cu rasta...

— El nu e rasta.

— Spune-i lui asta. Sau spune-i ei asta, să vezi dacă mai stă cu el.

— De când erai mică te luai mereu de sora ta. Toată ura și invidia asta, pentru ce? Noi nu v-am tratat niciodată pe vreuna mai bine decât pe cealaltă. Dar tu tot ai în sufletul tău pornirea asta scârboasă. Ar fi trebuit să te bat, asta ar fi trebuit să fac, să te bat până te îndrept.

— A, da. Și când bărbații ăia scârboși v-au bătut să le dați bijuteriile și economiile, v-a plăcut asta?

— Nu vorbi așa cu mama mea, spune Kimmy.

— Tu ține-ți dracului gura, târfă mică ce ești. Parcă tu ai fi mai bună.

— Nu vorbi așa cu sora ta.

— Totdeauna îi iei partea.

— Păi, am și eu nevoie de o fiică care să nu fie curvă. Și un indian ar fi mai bun.

— Fiica asta a ta și-o trage și ea cu un rasta!

— Morris! Morris, vino să vorbești cu fiica ta. Dă-o afară din casa mea! Morris! Morris!

— Da, cheamă-l pe Tati. Cheamă-l ca să-i pot spune despre fetița ta preferată de aici.

— Taci din gură, Nina. Ai făcut deja familiei ăsteia suficient rău.

— Eu sunt aia care salvează familia asta.

— Io nu-mi amintesc să fi cerut vreunuia din copiii mei să salveze ceva. Nu vreau o cameră în vreo tabără rasta cu soțiile la comun și copii mici care să fumeze ganja. Morris!

Aș vrea să apuc ceva și să dau după Kimmy, care încă nu m-a privit nici măcar o dată. Probabil că ești deja însărcinată cu el,

spune maică-mea. Vorbește de parcă ar plânge, dar nu se vede nici o lacrimă. Kimmy o mângâie pe spate. Ea îi mulțumește lui Kimmy că o ajută pe sărmana ei mamă să treacă prin toate astea. Eu sunt gata. Nu mai e nimic de spus. Nu mai e nimic de făcut, decât să aștept ca maică-mea să spună ceva. Credeam că o să-mi vină să mă reped la Kimmy și s-o iau de gât, dar mă uit la ea cum o mângâie pe maică-mea și mi-e milă de amândouă. Dar după aia ea zice:

— Mami, spune-i despre cum a așteptat la poarta lui.

— Ce? O, Dumnezeule, acum așteaptă în fața casei lui, ca o femeie de noapte. Până și el își dă seama acum că e o fufă. Doamne, uite ce-a ajuns familia mea.

— Curvă nenorocită ce ești, îi zic eu lui Kimmy, care se uită la mine inexpresiv.

— Am spus că nu vreau să aud asemenea cuvinte în casa mea. Dacă nu te poți abține să fii o târfă afurisită, cel puțin încearcă să nu vorbești ca o târfă în casa mea.

Aș vrea să-i spun, dar ce zici de târfa care te mângâie pe spate? Și că, indiferent ce zice sau face Kimmy, ei găsesc întotdeauna o scuză sau justificare pentru asta, de parcă ar fi început să strângă o rezervă de scuze încă de când s-a născut ea și pot să scoată una într-o clipă. Aș vrea să spun asta, dar n-o fac. Kimmy știe că n-aș face asta. Kimmy știe că eu sunt fiica cea bună, care o să rămână bună indiferent cât de rău ar fi pentru mine. Sunt aproape impresionată de cât de mult am subestimat-o. Sunt aproape impresionată de cât de departe a mers și, cel mai probabil, o să meargă în continuare. Aș vrea să spun că cel puțin pe mine n-o să mă bată niciodată un bărbat care să mă facă să cred că asta e doar pentru lupta cea mare, dar n-o spun. În schimb, inima mea bubuie și nu mă pot gândi la altceva decât că iau un cuțit, chiar unul tocit, un cuțit de bucătărie, și mă apropii de ea cu cuțitul în mână, fără s-o înjunghii sau s-o tai, doar să mă vadă cum vin și să știe că nu poate să facă nimic.

Iată-mă în casa asta nenorocită, cu oamenii cu care mi-am petrecut toată ziua de ieri, stând așa în picioare, ca o idioată, pentru ceva ce nici măcar nu mai voiam să fac. Pun pariu că Kimmy e fericită. A reușit să o mai pună puțin la punct pe mironosița de Nina.

— Nu te mâncă acolo-aș, știi tu unde, cu toți păduchii ăia? Nu te mușcă? Cum ai obrăznicia să stai așa? Dumnezeule mare, ce fată mizerabilă mai am și io? Îmi vine să vomit. Kimmy, îmi vine să vomit.

— E în regulă, Mami. Sunt sigură că nu are păduchi.

— Da' de unde știi tu? Știi că rasta ăia sunt mizerabili. Mie nu-mi pasă câți bani are el impresia că o avea. Toți îs mizerabili și idioți. Poți să-i miroși de la zece metri.

— Nu, nu mă mâncă păduchii. Omu' mirosea mai frumos ca parfumul.

Încep să regret ce-am spus înainte ca ultima silabă să-mi iasă din gură. Aș vrea s-o înșfac pe Kimmy și s-o zgâlțâi. S-o zgâlțâi atât de tare, ca pe un bebeluș afurisit care nu vrea să tacă din gură.

— Morris! Morris! Io nu vreau nici un plod din flori de la un rasta mizerabil, auzi ce-ți spun? Nu vreau nici un plod de rasta în casă la mine.

Mă uit la Kimmy și mă întreb dacă asta a vrut, dacă nu și-a dat seama că o să iasă așa. Părinții mei sunt atacați și ea se ține la o parte, nu pentru că n-ar putea să facă față faptului că ei au fost atacați, ci pentru că nu poate să facă față nici unei situații dacă ea nu e în centrul ei, chiar dacă e o tragedie. Ei bine, bravo ei. A câștigat. Știe că eu n-o să le spun că și ea și-a tras-o cu el. Știe că eu o să încerc să protejez sănătatea mintală a maică-mii, pe care ea e atât de pornită s-o distrugă. Aproape că admir cât de perversă e curva asta. Aș vrea să se uite la mine și să zâmbească, doar ca să-mi dea de înțeles că știe că eu știu că ea știe. Maică-mea strigă în continuare, Morris! Morris! De parcă

ar fi un descântec magic prin care el ar trebui să apară.

Cureaua de piele mă pocnește pe spate, iar vârful ei îmi aterizează pe gât, ca și cum m-ar fi mușcat un scorpion. Eu țip, dar cureaua mă taie iar pe spate și apoi de două ori pe partea dinapoi a piciorului. Cad. Taică-meu mă prinde de glezna stângă și mă trage spre el, fusta mi se ridică, lăsând să se vadă chiloții. Eu țip, Mami țipă, Kimmy țipă. Iar el mă bate de parcă am zece ani. Eu țip Tati oprește-te, iar el zice fetițo dacă-ți trebe disciplină îți dau io disciplină aici în casă, fir-ar al naibii, nu, Tati, te rog, Tati, disciplină, disciplină, mă lovește peste fund, iar și iar, eu mă zvârcolesc și cureaua mă plesnește peste coapsa dreaptă, el lovește fără să-i pese unde, mă nimerește peste încheieturile degetelor când încerc să prind cureaua mare de piele cu nituri, pentru că lui îi plac curelele de cowboy. Simt mirosul crestăturilor de pe pielea mea și țip Tati Tati Tati, Mami țipă Morris Morris Morris și Kimmy țipă pur și simplu, cureaua mă pocnește peste tot, eu mă zvârcolesc și ea mă lovește drept peste păsărică, eu țip. Tati zice disciplină, disciplină, disciplină și mă lovește cu piciorul, știu că mă lovește cu piciorul, rotește cureaua și eu mă lupt, dă-mi drumu' la picior, dă-mi drumu' la picior, dă-mi drumu' la picior, eu mă rotesc și piciorul meu îl lovește în piept, se simte că e un piept de om bătrân. El cade pe spate și tușește, însă e doar aer, fără sunet, eu țip în continuare fără cuvinte, doar nuuuuuu nuuuu nuuu, iau cureaua, mă duc la el și îl lovesc peste picioare, îl bat, îl bat pe nemernicul ăsta, îl bat îl bat îl bat nuuuu nuuu nuuuu și maică-mea țipă iar nu-l omorî pe soțul meu, nu-l omorî pe soțul meu. El tușește și eu îmi dau seama că îl băteam cu catarama, nu cu cureaua, și mă întorc, strâng cureaua în jurul pumnului și mă uit la Kimmy.

---

[61] Serial comic britanic despre Garda Națională britanică în timpul celui de-al Doilea

Război Mondial

BARRY DIFLORIO

Secretara mea mi-a spus, mai târziu, că secretara lui Louis Johnson nu are habar unde se dusese el, modalitatea ei cifrată de a-mi transmite că nu voia să spună. A trebuit să mă ridic eu de pe scaun și să mă duc mai încolo, la biroul acestei femei, ca s-o întreb dacă îi place să lucreze aici și dacă are de gând să facă asta și pe viitor. Și dacă da, ar fi fost bine să-și aducă aminte că lucra pentru Guvernul Federal al Statelor Unite ale Americii, nu pentru Louis Johnson. Am văzut cum i se măresc ochii, chiar și în cadrul ramelor imense ale ochelarilor ei roz Batgirl, și cum i se încrețește fruntea, deși coada aia severă de la spate, parcă unsă cu vaselină, nici nu s-a clintit. E nevoie de ani de lucru la ambasadă ca să înveți să nu pari speriat și ea aproape că reușise, aproape, dar îți puteai da seama că încă nu găsise modalitatea de a estima nivelul de pericol conținut în remarca pasiv-agresivă a unui superior. Nu-și putea da seama dacă fac mișto de ea sau nu. Liguanea Club, Knutsford Boulevard.

Bineînțeles, mai fusesem acolo. Îmi amintea de Gentleman's Rodeo Club din Buenos Aires și de anumite cluburi din Ecuador, Barbados și Africa de Sud. Cel puțin la Liguanea Club erau oameni tuciurii și destui arabi care făceau schema aia cu „hai să ne prefacem că suntem albi“ care nu se învechește niciodată. Plec de la birou și ies cu mașina drept pe Oxford Road, unde oamenii încă mai așteaptă vize în soare, apoi o iau spre vest. La intersecția dintre Oxford Road și Knutsford Boulevard o iau la dreapta, spre nord. Paznicul de la poartă aruncă o privire la

omul alb din mașină și nu pune nici o întrebare. Mașina Cortina verde e în capătul parcării. Eu parchez în celălalt capăt, chiar dacă sunt sigur că Louis nu știe ce mașină am.

Înăuntru, sala de mese era plină de bărbați albi la costum ieșiți în pauza de masă și de femei cafenii superbe cu fuste de tenis care beau rom și coca-cola. I-am auzit înainte să-i văd, pe Louis cum își dă capul pe spate și îl plesnește cu palma pe de las Casas. Bineînțeles că el era. La început m-am gândit să mă duc la ei și să-l întreb pe Louis ce dracu' se întâmplă, chiar în fața lui de las Casas. Dumnezeule, cât îl urăsc pe omul ăla. Are un fel de-a fi pe care îl văd doar la câștigătoarele concursurilor de frumusețe și la politicieni. Ceva de genul „dintre toți copiii mamei mele de mine îmi place cel mai mult". Se consideră un revoluționar, dar de fapt e doar un oportunist. Louis și Luis, un scheci care plutește în aer.

Eu stau în celălalt capăt al barului, încercând să nu par că mă uit spre ei. Cineva, undeva, scrie o parodie de roman de spionaj și eu sunt idiotul de la bar care face pe James Bond. La naiba, dacă tot fac asta poate că ar trebui să comand un martini. Se ridică amândoi și dintr-odată îmi dau seama că s-ar putea ca ei să trebuiască să treacă pe lângă mine ca să iasă în parcare. Johnson se îndreaptă spre arcada deschisă aflată la doar un metru de masa lui și cubanezul îl urmează. Afară, mașina lui iese din parcare. În câteva secunde ajung în stradă, mașina lui e la doar vreo sută de metri distanță. Slavă Domnului că ora de vârf e la fel peste tot în lume.

N-a mai trebuit să urmăresc o mașină de când am lucrat împreună cu Adler în Ecuador. Da, sunt prea bătrân pentru adrenalină, dar, să fiu al naibii, chiar și așa tot te prinde. Îmi place foarte mult. Vreau să spun că îmi place foarte, foarte mult. Poate că ar trebui să transmit toată această energie către scula mea și să fut, mă rog, pe cineva.

Louis o ia la stânga, pe Trafalgar Road, și intră în alt

ambuteiaj, apoi face iar la stânga. La vreo 30 de metri în față, pe o stradă pe care eu n-o știu. Apoi o ia spre sud, traversează Half Way Tree Road și, înainte să-mi pot da seama, am ajuns în ghetou. Sau cel puțin casele s-au micșorat și strada s-a îngustat, și din ce în ce mai multe acoperișuri sunt doar foi de tablă de zinc țintuite cu cărămizi. Pereții de ciment s-au transformat în tablă de zinc cu graffiti despre porcăria de PNP, bărbați cu inimă neagră, „Under Heavy Manners“ și rastafarieni. Dacă m-aș concentra asupra lor, asupra Cortinei verzi, n-ar mai trebui să mă gândesc deloc cât de dementă e chestia asta, eu, un bărbat alb, să merg cu mașina prin ceea ce probabil că e cel mai negru ghetou din Kingston. Half Way Tree e dură și ea, dar așa ceva n-am mai văzut niciodată. Îmi trece prin minte ideea că poate n-o să mai știu să mă întorc, dar îl alung. Acum au accelerat, aș vrea să calc și eu pedala, dar în orice clipă poate să îmi sară în față o fetiță în uniformă albastră.

Louis știe străzile astea. A mai fost pe aici. Cred că vine aici foarte des. Nici n-am observat că piciorul meu a călcat accelerația, dar aud zgomotul mașinii mele, văd cum mâna mea răsucește volanul dintr-odată și mașina virează la stânga, apoi prima la dreapta, apoi peste un canal deschis. Mașina saltă peste denivelări, sare, țâșnește, scrâșnește. Mașina verde se vede, apoi nu se mai vede, dispare după un colț doar ca să reapară când eu derapez în spatele altor trei sau patru mașini. Dumnezeule, sper că nu încearcă să se descotorosească de mine. Era cât pe ce să zic „să mă lase în praf“. Îmi stătea pe limbă, dar n-am zis.

Acum suntem pe un fel de autostradă, o altă porțiune de drum pe care n-am mai văzut-o. Casele sunt și mai mici, mai zincate, mai sărace, și oamenii din fața lor se îndreaptă spre locul în care merge mașina verde. Pe ambele laturi ale drumului par să se înalțe niște dealuri. Abia când ajung la vreo cinci metri de ele îmi dau seama ce sunt. Munți nesfârșiți de

gunoaie – nu munți, dune nesfârșite, ca și cum Sahara ar fi dat nisipul pe gunoi și fum. Fumul e acru și gros, ca și cum, printre altele, ar arde și animale. Oamenii se cațără pe dunele de gunoi, chiar și pe cele aprinse, sapă printre resturi și bagă ce găsesc în pungi negre de plastic. Aproape că am uitat de mașina verde.

Trec câteva minute. Dunele de gunoi continuă la nesfârșit, iar oamenii înșirați bagă resturi în pungile lor negre. Mașina verde a dispărut. Opresc mașina, neștiind ce să fac. Doi băieți cu pungi traversează drumul în fugă, chiar în fața mașinii, și mâna mea dreaptă se repede spre bord. Poate ar trebui să scot pistolul, cel puțin să-l țin în poală. Ar trebui să mi se liniștească inima imediat. Ce dracu' caut eu aici? Apoi alți doi băieți traversează, apoi o femeie, apoi mai multe femei, apoi un șir de bărbați, femei, băieți și fete trec prin fața și prin spatele mașinii, bărbații și femeile cu pași târșâiți, băieții și fetele țopăind și sărind. Toți trec pe cealaltă parte a drumului cu pungi negre. Cineva lovește în mașină și eu tresar, izbesc în torpedou ca să se deschidă capacul și să pot înșfăca pistolul.

Dumnezeu știe câte minute au trecut până să calc din nou pe accelerație. Drumul e liber, dar e autostrada, nimic în afară de stânci pe o parte a drumului și mare în cealaltă. O singură mașină trece, un Datsun alb cu un șofer care scoate capul pe geam când mă vede, un bărbat negru cu ochi de chinez. Aș putea să jur că s-a încruntat, ceea ce e ciudat, de vreme ce omul mi-e complet necunoscut. Când să depășesc o străduță la stânga, mașina verde se repede de nicăieri și intră drept în mine. Mă izbesc cu fruntea de volan și ceafa îmi ricoșează în tetieră. Cubanezul coboară primul, cel puțin așa cred, că e cubanezul. Aleargă spre mașina mea, cu pistolul scos, și mi-l bagă drept sub maxilar.

— Stai așa, îl știu, zice el. E unul de-ai voștri.

— Cine dracu'? Diflorio? Ce dracu'? Ce ți-a venit să mă urmărești?

Insistă amândoi să mă ducă la spital, chiar dacă eu n-am nimic. La Spitalul Public din Kingston, doctorul îmi pune copci pe frunte, în timp ce eu încerc să ignor mulțimea de oameni dinăuntru și dârele de sânge și alte chestii de pe podea. Doctorul nu s-a deranjat să-și scoată masca chirurgicală. Aș vrea foarte mult să pot pleca, dar nu-mi amintesc deloc cum am ajuns acolo, nici măcar după ce îl văd pe Louis Johnson la recepție, stând pe un scaun lângă o negresă bătrână și citind ziarul.

— Unde e mașina mea?

— Te-a cusut deja, dragule? Se simte bine băiatul?

— Mașina, Johnson.

— Nu știu, e pe undeva prin ghetou. Probabil deja complet demontată.

— Amuzant, Johnson. Foarte amuzant.

— Las Casas a venit cu ea după mine, a dus-o la ambasadă. E în regulă. Va trebui să-i dai niște explicații soției, dar nu e făcută praf sau ceva.

— Ce dracu', Johnson.

— Nu știu ce să-ți spun, dragule, am văzut că sunt urmărit și am decis că nu-mi place o asemenea chestie. Iar data viitoare, dacă te hotărăști să faci iar la fel, cel puțin fii mai competent, ce naiba. Nu sunt prea multe Volvo-uri care să gonească prin ghetou. Măcar știai unde ești? Hai să mergem.

Mergem spre ambasadă, pe străzi pe care nu le știu. Cel puțin așa cred, că mergem spre ambasadă. Aș vrea să am pistolul la mine.

— I-ai spus vreunui tip negru să se uite după mine? spun eu.

— Nu, dar probabil că i-a spus Luis. Un Datsun alb?

— Da.

— E același.

— Cine e?

— Știi, Deflorio, eu respect ce faci tu.

— Nu zău.

— Da, chestia aia pe care tu și cu Adler ați făcut-o în Ecuador a fost destul de ca lumea. Amețită ca o curcă beată, dar totuși ca lumea.

— Habar n-ai ce-am făcut eu în Ecuador.

— Nu doar că știu ce s-a întâmplat în Quito, dar știu și că aici nu e Quito.

— Adică?

— Mica și naiva ta campanie de compus scrisori nu face nici cât o ceapă degerată într-o țară în care majoritatea oamenilor nu știu cum se scrie comunist.

Prin compunerea de scrisori Johnson se referă la scrisorile pe care le-am trimis presei și în care avertizam oamenii în privința amenințării comuniste din Ecuador. Și cele din partea „partidului comunist“ care îl susținea pe rectorul Universității Centrale din Quito, ca să-i facem pe oameni să nu-l mai voteze, un succes. Prin compunerea de scrisori se referă la foile volante create de mine pentru Frontul de Eliberare al Tinerilor, o organizație comunistă creată pur și simplu prin cumpărarea unui anunț de jumătate de pagină la ziar și instalarea a doi agenți cu aspect mai tineresc, vorbitori de spaniolă, ca exilați stângiști din Bolivia, în cazul în care voia cineva să ia legătura cu ea. Până la urmă am demoralizat mișcarea studenților comuniști informând poliția militară de fiecare dată când aveau o reuniune. Prin compunerea de scrisori se referă la Frontul Anticomunist creat de mine și la cei 340 de oameni pe care i-am recrutat din țară pentru pregătire în recunoașterea și dezamorsarea pericolului comunist, pentru că eu fusesem în Ungaria și chiar există un pericol comunist, fir-ar al dracu'. Prin compunerea de scrisori Johnson vorbește despre ce a trebuit făcut pentru alegerea lui Arosemana, ca și pentru alungarea lui de la putere după ce a devenit o pacoste, așa cum devin inevitabil sud-americanii după ce le dai și doar o fărâmă de

putere. Și în toată această perioadă împiedicând apariția acestor chestii în *New York Times*, în timp ce unii ca Johnson și Carlucci o dădeau în bară în Congo. Ce tupeu poate să aibă!

— Să nu crezi că nu respect tacticile tale abile, Diflorio, sau pe tine, la o adică. Dar aici nu e ca în Ecuador. Nici pe departe.

— Tactici abile. Ar fi prins bine în Congo niște abilitate.

— Congo-ul e în regulă.

— Congo-ul e un dezastru. Nici măcar nu mai e Congo.

— Nu e comunist.

— Bineînțeles.

— Tu ești patriot, Diflorio?

— Ce? Bineînțeles. Ce întrebare tâmpită.

— Mă rog, te privește. Eu doar obțin rezultate.

— Și acuma o să-mi spui că tu faci asta doar de plăcere? Că ai face asta și gratis?

— Nu, sunt și plătit destul de bine. Patriot. Căcat. Problema ta e că tu crezi aburelile statului tău.

— Crezi că m-ai citit ca pe o carte, nu-i așa? Fiecare scrisoare care ajunge în Jamaica din Cuba, China sau Uniunea Sovietică și fiecare scrisoare care pleacă de aici încolo aterizează mai întâi pe biroul meu. Am un om în fiecare organizație stângistă din țara asta nenorocită pe care nici măcar Bill Adler n-a reușit să-i găsească. Nu te deosebești prin nimic de ceilalți doisprezece imbecili pe care i-a chemat el.

— Cum așa?

— Tu nu faci altceva decât s-o dai în bară. Dacă tipii asemenea ție n-ar da-o în bară, nici n-ar mai fi nevoie de tipii ca mine. Zilele astea tocmai am creat o Listă de Monitorizare și Control a Acțiunilor Subversive care l-a încântat foarte mult pe Bush. Cum arată carnetul tău de note, Johnson? Văd că ai învățat pe de rost partea cu „nu vă puneți cu teroriștii“.

— Haha, Doctor Love mi-a povestit despre tine.

— A, așa își zice zilele astea? El și cu băieții lui cubanezi,

bogați și proști ca noaptea, care credeau că pot porni o contrarevoluție doar pentru că tăticii lor pot să le cumpere pistoale. Dacă ar fi dat Cuba pe mâna unora ca mine, în locul unora ca el, acum ar fi deja un McDonald's în Havana.

— Bravo. În afara unui lucru, Diflorio. Tu ai impresia că poți să faci asta singur. Tu și cu ai tăi, contabili nenorociți. Tâmpiții ca tine nu știu absolut nimic despre ce se întâmplă pe teren. Și nu e nici o problemă. Numai nu te mai amăgi că nu ai nevoie de oameni ca mine.

— Remarcabil.

— Și care e ultimul tău mare proiect, Diflorio? O amărâtă de carte de colorat, ăsta e. O amărâtă de carte de colorat care...

— Trebuie să-i iei de mici, dobitocule.

— Pagina șase: tati zice că noi trăim într-o democrație, nu într-un stat totalitar, acum colorați literele CCCP.

— Du-te-n mă-ta.

— Hei, mie personal cărțile de colorat anticomuniste mi se par foarte tari. Absolut perfecte pentru o țară în care majoritatea populației nu știe să citească.

— Ai trecut pe roșu, Johnson.

— Ești înspăimântat?

— Enervat. Și obosit. Unde mergi?

— M-am gândit că vrei să mergi acasă.

— Du-mă înapoi la birou.

Johnson se uită la mine și râde.

— Poate ar fi mai bine să mergi acasă. Eu încă nu vă înțeleg pe ăștia ca tine, Diflorio. Ești exact precum Carlucci. Tu și cu el, băieții lui Kissinger.

— Nu-mi spune tu ce să fac, Johnson. Serios, ești incredibil.

— Acum o să-mi spui că sunt un pericol?

— Nu, acum o să-ți spun să te uiți la drum, nu la mine.

— Ce știi, Diflorio?

— Mai multe decât crezi tu, Johnson.

— Știai că anumite elemente culturale de aici încearcă să-și facă partid? Nu stângiștii, nu jamaicano-americanii, nu biserica, nu comuniștii. Un grup total diferit. Dacă nu face nimeni nimic, țara asta o să fie în haos total la sfârșit de an. Și spun haos în sensul în care îl definea șeful tău, Kissinger.

— Kissinger nu e șeful meu.

— Iar Isus nu e calea, adevărul și viața. Tu faci contabilitate, Diflorio. Ai venit aici ca să ai un birou frumos, și nu e nici o problemă cu asta. Cineva trebuie să facă balanța contabilă și să publice cărți frumoase de colorat, dar nu așa se obțin rezultate pe teren. Știai că a fost cât pe ce să-l prindem acum două zile? Că aproape că l-am băgat pe nenorocit în morgă? Aproape l-am prins pe comunistul ăsta împuțit.

— Și de ce nu l-ați prins?

— Nu te preface că știi despre cine e vorba.

— Atunci cine e, Johnson?

— Căcat. Tu chiar nu știi nimic. Prim-ministrul.

— Nu mă aburi, nesimțitule.

— Prim-ministrul, nenorocitul de Michael Joshua Manley. Aproape l-am prins. Miercuri, probabil pe la vreo 4. PNP-ul organizează o întâlnire în Old Harbour, știi unde e asta, nu? În orice caz, era doar una din întâlnirile lor despre problema violenței, pentru că nenorociților ăstora le place la nebunie să se întâlnească. Apropo, încă așteptăm stenograma, dar se zice că Manley a primit toată săptămână telefoane de la Stokely Carmichael și Eldridge Cleaver. În orice caz, din cine știe ce motiv, izbucnește o ceartă și un tip din armată – trebuie să facem rost de numele lui – îl doboară la podea pe secretarul partidului. Un pumn drept în față. Așa că domnul prim-ministru se furișează în sfârșit înăuntru și încearcă să-l chestioneze pe ofițer, care practic îi spune să-l pupe în fund. Manley nu vrea să dea înapoi, dar înainte să-și dea seama ce se întâmplă e înconjurat de soldați, fiecare ațintind asupra lui un

pistol încărcat. Deci iată niște soldați care acolo, în Old Harbour, îl amenințau cu pistolul pe prim-ministrul țării. Dar bineînțeles că au dat înapoi și nu a tras nimeni.

— Uau. Ce poveste extraordinară. Dacă mai pui și o intrigă amoroasă iese un film clasic de Hollywood. Explică-mi puțin de ce noi, americanii, am vrea să-l prindem. Nu există nici o directivă de lichidare a prim-ministrului sau a vreunui alt politician din țara asta. Aici nu suntem în Chile, Johnson. Poate că sunt eu contabil, dar tu ești pur și simplu un gangster. Tactica ta duce mereu la mizerii care trebuie apoi îndreptate de oameni ca mine.

— Dacă ceva funcționează...

— Ascultă, nu ai nici o directivă de a lichida pe nimeni, auzi ce-ți spun?

— Nu lichidez pe nimeni, Diflorio. Compania nu colaborează și nu tolerează nici un terorist sau organizație teroristă, nu a făcut asta și nici nu o s-o facă vreodată. În plus, cum ai spus, nu suntem în Chile.

Îmi vine să-i spun că mă bucur că așa vede lucrurile și că acestea sunt niște chestiuni delicate care trebuie gestionate cu delicatețe, astfel încât să rămână cât mai puține urme sau pagube colaterale, dar apoi el spune:

— Nu, nu e Chile, dar peste câteva zile cu siguranță va fi ca Guatemala, ascultă la mine.

— Ce? Ce-ai spus?

— Ai auzit ce-am spus.

— Nu.

— Ba da. Chestia asta e mai importantă decât tine, mă tem, mai importantă decât Compania, așa că nu-mi spune mie de ordinele tale nenorocite.

— Nu.

— Ba da.

— Dumnezeule mare! Ai uitat că m-au trimis în Guatemala

pentru câteva luni, ca să observ alegerile. Cam în perioada aia niște psihopați au început să tragă în toată lumea din buzunar, cu muniție de-a noastră. Cât timp i-ai antrenat?

— Eu nu mă ocup de antrenamente. Dar anumite relatări neconfirmate ar zice un an.

— Cubanezul. El e...

— Nu ești atât de tare de cap pe cât zicea lumea.

— Câți?

— Ei, haide, Diflorio!

— Câți, ticălosule?

— Eu nu mă ocup cu informațiile, Diflorio. Dar dacă m-aș ocupa, aș presupune undeva între zece și două sute? În Virginia mai avem o echipă de patrioți. Ți-l mai amintești pe Donald Casserley?

— Liga Jamaicană pentru Libertate. Ne-a cerut o dată bani pentru mica lui organizație. Pe care am refuzat să i-i dăm, pentru că e un traficant de droguri nenorocit. Ce e chestia asta? O nouă șansă pentru trepădușii din Golful Porcilor? Și asta când peste treisprezece zile sunt și alegeri.

— Ia uite, Diflorio privește lucrurile în perspectivă. Nu e ca în Guatemala, pentru că sunt inteligenți, și nu e ca în Brazilia, pentru că nu doresc deloc să conducă țara.

— Cine dracu' e ținta voastră?

— Nu știu despre ce vorbești, Diflorio. Dacă mai mulți oameni vor, să zicem, să întreprindă ceva, să zicem astăzi, nu e treaba mea să mă amestec în afacerile interne.

— Dumnezeule mare, vrei să spui astăzi?

— Nu am acces la genul ăsta de informații, Barry, dar dacă aș avea...

— Contramandează acțiunea, Johnson. Imediat, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu știu pe cine aș putea să sun, scuze. Opinia mea informată ar fi că oricum e prea târziu. În plus, politica

guvernului federal al Statelor Unite e de a...

— Să te ia naiba, Johnson.

— Te duc acasă, la frumoasa ta soție.

— Louis, ascultă-mă. Nu știu dacă ești de la NSA, WRO sau pentru cine dracu' lucrezi, dar dă-te la o parte și lasă diplomația să-și facă treaba.

— Apropo, treaba din Ecuador a fost de mare clasă.

— Taci dracului și ascultă-mă. Am investit deja, fir-ar al naibii. Și administrația asta știe. Directorul CIA știe. Serios, cu cine dracu' vorbești tu? Am investit peste zece milioane, cu peste un an înainte de alegerile astea. Sal de la *New York Times*, treizeci de grăsani nenorociți din PMJ, Dumnezeule, Organizația Sectorului Privat din Jamaica.

— De ce-mi ții lecții despre chestiile astea, Barry? Noi suntem cele două fețe ale aceleiași monede.

— Eu nu am nimic de-a face cu tine.

— Chiar dacă aceste două fețe nu se văd niciodată.

— Suntem atât de aproape să reușim, nemernic ce ești.

— Nu eu sunt nemernicul căruia trebuie să-i spui lucrurile astea, Diflorio, ci prietenul tău Georgie Bush. În plus, deja e prea târziu, asta îți ziceam. Du-te acasă, uită-te la *Starsky și Hutch*. Uită-te la știrile din seara asta. O să fie interesante.

PAPA-LO

Io nici nu-mi mai amintesc cân’ am mai mers io atât de repede, da’ am ajuns atât de greu. Poate din cauza soarelui care se pune împotriva mea, azi e nenorocire ce fierbinte și arțăgos e. Cân’ l-am întrebat pe Josey dacă știe ceva despre Operațiunea Vârcolac, el a scuturat din cap și a zis că nu. Da’ Banda Wang are explozivi și doar doi oameni lucrează cu Cubanezul. Ei și Josey.

Uite la ce mă gândeam io. Cum el controlează estu’ și io sunt mahăru’ în vest, și poate că armele lu’ Tony Pavarotti sunt îndreptate spre nord, și la sud e marea, atunci suntem bine protejați. Da’ cum toți oamenii sunt împrăștiați în toate punctele cardinale, ca pe o hartă, mâna dreaptă începe să nu mai știe ce face mâna stângă. Io mă gândesc că asta e vina mea. Tre’ să fie vina mea. Dacă trupu’ e bolnav, capu’ ar trebui să știe primul. Nu așa se zice? Io și cu Josey nu mai vorbim. Nu, nu asta e. Între noi intervine întotdeauna un om, nu, unii oameni care se folosesc de noi și apoi ne aruncă la gunoi. Io m-am săturat de jocu’ ăsta pervers și Shotta Sherrif s-a săturat și el. Ce ciudat e că io știu mai bine ce gândește Shotta Sherrif decât ce gândește Josey Wales. Și îs la 25 de metri de casa lu’ Josey.

Lumea de acu’ arată de parcă cele șapte sigilii se rup unu’ după altu’. E o bulversare sau o ranchiună, ceva plutește în aer. Marea ciocnire e în mai puțin de 30 de zile[62]. Mă duc la casa lu’ Josey și uit cum arată femeia mea. Îmi trebe doar o clipă ca să-mi amintesc, da’ mă sperie că îi uit fața. Da’ apoi îmi amintesc de o fetiță care arăta ca ea, da’ noi încă n-avem plozi, chiar dacă

o grămadă de femei zic că băiatu’ sau fata lor poartă numele meu de familie. Merg pe stradă, străbat metru cu metru. Un bloc, apoi următoru’ bloc și următoru’, toate de patru nivele, cu gard suficient de înalt ca să mascheze parteru’, o clădire e roz, apoi următoarea verde și următoarea de culoarea osului, nici nu-mi mai amintesc cine ne-a pus să alegem culorile ăstea, poate femeile. Io îs la 20 de metri de casa lui Josey.

Când un tată se îndepărtează de fiu’ lui, nu se poate face mirat când fiu’ nu mai vrea să știe de el. Nu că Josey ar fi fiul meu, m-ar împușca dacă i-aș zice măcar băiat. Da’ e vina mea, eu m-am îndepărtat de el pentru că mă ocupam de niște lucruri de care credeam că el nu poate să se ocupe. Că unii oameni nu fac altceva decât să viseze și unii oameni nu fac altceva decât să acționeze și că și unii și alții sunt și buni și răi. Oamenii ca Josey nu au viziune, oamenii ca mine nu au hotărâre. M-am tot gândit, am tot discutat și le-am tot arătat oamenilor o nouă idee că e vorba numa și numa de noi. Nu de politicieni, nu de stat. Un altfel de sistem decât sistemu’ de căcat, în care armele îs prea grele ca să le porți așa că nu le mai poartă nimeni și în care femeia mea, femeia lui și femeia oricui nu mai lucrează doar ca să-și facă șefu’ și mai bogat. Te trezești și îți dorești ceva nou pentru că vechiu’ e așa de vechi că nici măcar nu mai pute, se risipește în vânt ca putrezeala uscată. 15 metri până la casa lu’ Josey.

Cân’ o să plec de acasă de la el vreau ca noi doi să fim înțeleși. Rastafarienii, oameni drăguți și cumsecade, îmi arată drumu’. Primu’ mod în care Babilonu’ ne prostește e să ne facă să credem că avem un viitor în sistemu’ de căcat al Babilonului. Și io m-am săturat de asta, Shotta Sherrif s-a săturat de asta, Cântărețul s-a săturat de asta. De fiecare dată cân’ mă duc acasă la Cântăreț văd că omu’ ăla din Copenhaga și omu’ ăla din Eight Lanes pot să discute ca de la egal la egal și io încep să mă gândesc că un triunghi are trei laturi, da’ lumea se uită mereu

doar la două. 10 metri până la casa lu' Josey.

Știu ce pune la cale Josey. O grămadă de oameni o să moară până să se întâmple asta cu adevărat. Josey și cu Doctor Love. Josey și Americanul. Josey și Peter Nasser. PNP-ul n-are cum să iasă bine din alegerile ăstea. O victorie a PNP-ului ar bulversa toată insula. Americanul zice că doar noi mai stăm între pace și haos, abundență și foamete. Da' jamaicanii uneori sunt proști, uneori sunt foarte proști. Oamenii săraci știu deja ce e suferința. Dacă PNP-ul câștigă, atunci PNP cel rău devine PNP și mai rău. Da' chiar și-așa. Chiar și-așa tre' să mă întreb cât de mare e haosu' pe care o să-l facă un om dacă nici nu-i vine să-mi zică de asta. Când sunt prea mulți oameni amestecați nu pare că noi suntem ăia, că noi vorbim. Cinci metri până la casa lu' Josey.

La trei metri de casa lu' Josey, un șir de gloanțe explodează în pământ, unu doi trei patru cinci șase șapte opt, și îmi taie drumu'. Trei jeepuri se reped de pe străduțe și mă înconjoară, ridică prafu' ca la tornadele albilor. Praful se ridică la nesfârșit, se îndesește și se strânge. Camionetele continuă că meargă în juru' meu, da' io doar le aud, pentru că prafu' mă orbește. Abia când prafu' se risipește văd că toți au coborât deja din camionete, polițiști și soldați, toți cu mitralierele ridicate, unele îndreptate spre mine, altele spre stradă, se uită peste tot după un prost care să le satisfacă mâncărimea de la deget. Și io mă uit. Așa ceva nu s-a mai întâmplat, până și cei mai ai dracu' polițai știu că singuru' mod prin care poți să intri în Copenhaga e să te furișezi printr-o crăpătură uitată sau o gaură neastupată, cum ar fi canalizarea. Polițaii știu că nu tre' să calce pe-aici. Mai ales după ce-au pățit ultima oară. Soldații preferă să se așeze pe un punct înălțat, ca să ne poată alege unu' câte unu'. Și io mă uit, pentru că oamenii mei ar fi trebuit să fie aici, cu armele pregătite, cu mult înainte ca vun jeep să ajungă în Copenhaga. Da' toate casele au ușile închise. Josey nu iese afară. Josey nu e

acolo. Tony Pavarotti nu păzește la nord. Locu' arată ca orașele ălea pe care le pustiesc bandiții în filmele cu Clint Eastwood.

Doi soldați în verde și doi polițiști, unu' în albastru și celălalt în uniformă kaki și cu ochelari de soare, vin spre mine.

— Ce dracu' e asta, hm? îi zic io polițaiului în kaki.

— Tu h'ești Papa-Lo? zice el.

E înalt și îi iese burta în față ca la o femeie gravidă.

— Cine mama naibii e ăsta?

— Hei, ți să pare cumva că am vun chef să repet când mă h'adresez la un element infractor? Am zis că dacă tu h'ești omu' pă nume Papa-Lo.

— S-ar părea că nu știi.

— Alo, ți să pare cumva că io am timp de pierdut cu băieții împuțiți de ghetou?

Se uită drept prin mine și dă din cap de două ori. Mă prind prea târziu să mă las jos înainte ca soldatu' din spatele meu să mă izbească cu patu' puștii în ceafă. Cre' că m-a mai lovit o dată, pentru că aud două pocnituri și mă ia năuceala, nu mai găsesc nici măcar următoru' cuvânt care stătea să-mi iasă din gură. Mă lasă genunchii. Io nu vreau asta, mă lupt ca ei să rămână drepți, da' ei nu vor să mă țină drept. Polițaii și soldații se reped la mine. Ridică atâta praf că nici n-am văzut cizmele decât cân' erau la câțiva centimetri de fața mea. Încep să-mi tragă șuturi în față și apoi coboară spre burtă, fund și boașe, după care cineva țipă că au nevoie de el viu.

Mă trezesc de două ori, de două ori mă pocnesc iar și-mi pierd cunoștința. A treia oară când mă trezesc mă ridic de pe un prici și văd cele trei ziduri de piatră ale unei celule de închisoare.

---

[62] „Two sevens clash in less than thirty days“, în original: aluzie la albumul de debut

Two Sevens Clash al trupei de reggae Culture, bazat pe predicția lui Marcus Garvey că pe 7 iulie 1977 (doi de șapte) lumea va fi cuprinsă de haos

ALEX PIERCE

Din cine știe ce motiv, să merg pe Hope Road cu Mark Lansing, pe locul din dreapta lui, mă bagă în sperieți. Nenorocitul ăsta nu e în stare să conducă nici de doi bani, cel puțin nu în Jamaica. Așa că mergem din New Kingston tocmai până pe Hope Road pe mijlocul străzii, pentru că el nu e în stare să țină stânga. Dar tot are un tupeu extraordinar, le spune tuturor jamaicanilor să se ducă dracului, când ei îl claxonează. Eu stau prăbușit pe scaun, pe jumătate nevrând să mă vadă cineva în mașină cu Mark Lansing – nu că m-ar recunoaște cineva – și pe jumătate sperând că dacă trage cineva, glonțul o să-l lovească pe el primul. E 7 seara. Pentru mare parte din Kingston munca a luat sfârșit și strada e aglomerată, bară la bară, iar claxoanele țipă ca și cum ar continua meciul de ocăreli în care se angajaseră toți înainte să urce în mașini.

Dintr-odată pornește o sirenă și toți în afară de Mark se dau la o parte.

— Dă-te din drum, Mark.

— Dă-i naibii, n-au decât să cotească ei.

— Mark, nu e nevoie să ajungem la lecția de istorie despre motivele pentru care unii jamaicani ar fi foarte bucuroși să bumbăcească un alb.

— N-au decât să încerce...

— Dă-te dracu' la o parte, Lansing.

— Bine, bine, ssst, relaxează-te și tu puțin, frate.

Parcă sunt în mașină cu nenorocitul de Greg Brady. Ce e trist e că probabil Mark a învățat tâmpeniile astea penibile

chiar de la Greg Brady. Fiecare lucru, până la ultimul, pe care îl face tipul ăsta trăsnește a penis mic.

Ambulanța se repede pe lângă noi și, în urma unei decizii care acum pare șocantă, dar care peste mai puțin de o secundă pare absolut inevitabilă, Mark virează și se repede după ea. Îmi place să țin evidența momentelor în care rămân cu adevărat fără cuvinte, nu când doar spun asta ca să creez un efect dramatic. Și Mark mai și rânjește ca un cretin, uluit că i-a venit o idee strălucită. În spatele nostru sunt încă patru mașini, pe aceeași idee. Parcă văd cum ajungem la poarta dublă, imensă, a Cântărețului. Adică nu văd asta, dar știu că mai e doar o stradă până acolo. Lansing strânge volanul și intră pe alee, cotind atât de abrupt la dreapta că roțile scâșnesc, iar mașina din spatele lui strigă *S-o fuți pe mă-ta*.

— Ba pe mă-ta, frate.

Suntem în fața porții Cântărețului. E prea întuneric, dar văd acolo un copac care aproape maschează ușa de la intrare. Lansing claxonează de două ori și dă să mai claxoneze o dată, dar eu pun mâna deasupra acelui claxon blestemat. Se încruntă, se dă jos din mașină și se îndreaptă spre partea laterală a porții, ca să atragă atenția paznicului. Paznicul nici măcar nu se deranjează să se ridice. Nu sunt sigur măcar că spune ceva, până când îl aud pe Lansing zicând că ar trebui să parcheze înăuntru, fir-ar al dracu', ce dracu' vrei să spui că știi cu cine stai de vorbă, chiar acum, astăzi, îl filmez pe marele șef și să-te dracu' dacă ai impresia că nu intru. Paznicul nu e nici pe departe la fel de vehement, de fapt încă pare că n-a spus nimic.

— Ce jigodii. Nu lasă nici o mașină să intre, decât rudele sau trupa. Nemernicii.

Lansing duce mașina la blocul de apartamente de vizavi de casa Cântărețului și parchează pe locul de parcare clar semnalat al cuiva. Mă dau jos din mașină odată cu el, fără să mă mai deranjez să-i zic ceva. Nu-și ia camera de filmat. Asta e

amuzant, să-l văd cum tropăie și spumegă de furie, de parcă urmează să frece ridichea cuiva. Jamaicanii sunt atât de imperturbabili că ar putea foarte bine să fie din Minnesota. Probabil că nici nu s-au oprit din râs până a ajuns el iar la poartă.

— Acum ești mulțumit? îi zice el paznicului.

Aș zice că nu-l recunosc, dar ca să fiu sincer nu pot să-i disting pe paznicii ăștia. Paznicul îl măsoară din cap până-n picioare și deschide poarta.

— Tu nu, doar unul, zice el către mine.

Fac un pas înapoi.

— Așteaptă aici, Pierce. Obțin aprobare de la șeful cel mare.

— Da. Mi-a făcut plăcere, Mark.

— Așteaptă doar aici.

Se duce la ușa de la intrare, apoi o ia la stânga și dispare. Nu văd unde a intrat. Paznicul se uită la mine, eu mă uit la el. Aprind un Rothmans și îi întind pachetul. El scoate o țigară și mi-l dă înapoi. Nici el, nici eu nu luăm asta ca pe un fel de legătură dintre noi. Dar cel puțin nu se supără că mă sprijin de poartă. Aud cum trupa se oprește și începe iar, mai ales chitara. Or fi stereotipurile mele tâmpite, dar credeam că o să aud mai întâi basul și tobele. Am auzit că tipii cei noi din trupă îl împing pe Cântăreț spre rock. Aș zice și departe de rădăcinile lui, dar atunci aș deveni unul din oamenii albi care are infatuarea de a crede că poate să le vorbească negrilor despre rădăcinile lor.

De la poartă nu e mare lucru de văzut. Camioneta rablagită a Cântărețului într-o baracă. Copaci, iarbă sălbatică, o parte din latura vestică a casei și niște paznici, cel puțin presupun că sunt paznici, sunt vreo zece și cercetează împrejurimile. Observ pentru prima oară toate clădirile din jurul meu. Complexul de apartamente de vizavi, unde a parcat Lansing, ansamblul de vile de alături, mașinile care trec într-o parte și-n alta pe Hope Road. Nici măcar nu m-am gândit la prima întrebare pe care să

i-o pun. Ce crezi despre predicțiile despre cei doi de șapte[63]? Despre noul album al lui Bunny Wailer? Concertul ăsta înseamnă că susține PNP-ul? Dacă rasta nu lucrează pentru CIA, știe el cine face asta?

Scot din rucsac un blocnotes și mă uit la pagina albă. Ai fi crezut că, atunci când Lansing mi-a zis că are acces la el, o să-mi notez un milion de întrebări pe care să i le pun. Acum sunt la poarta lui și habar n-am ce să-i spun. Știu că există o poveste adevărată și știu că vreau s-o aflu, dar acum mă întreb dacă asta e ceea ce vreau de fapt. Nu-mi pot da seama dacă tocmai m-a lovit lașitatea sau dacă încep să-mi dau seama, treptat, că, deși Cântărețul e în centrul poveștii, de fapt nu e povestea lui. Ca și cum ar exista o variantă a acestei povești care de fapt nu e despre el, ci despre oamenii din jurul lui, cei care vin și pleacă și care ar putea să furnizeze o imagine mai amplă decât dacă mă mulțumesc să-l întreb de ce fumează ganja. Să fiu al naibii dacă nu mă amăgesc iar că sunt Gay Talese[64].

Mașinile acclerează. Mă uit la ele atât de mult că nu mai știu de cât timp și-a părăsit paznicul postul. Dar ce știu e că Lansing e înăuntru de 15 minute. Mă duc direct la poartă și bag capul printre zăbrele.

— Alo? Alo? E cineva acolo?

Nu știu unde s-a dus paznicul. Nenorocita asta de poartă are doar un mic zăvor. Nu trebuie decât să-l ridic și am intrat. S-ar putea numi ăsta acces neautorizat? Dă-l dracu' pe Hunter S. Thomson, eu sunt Kitty Kelley[65]. Aproape că l-am atins când apare alt paznic. E alt tip decât ăla care era aici înainte. Are pielea mai deschisă, cu o cicatrice ca un telefon pe obrazul drept. Îmi reproșez în sinea mea că m-am grăbit să trag concluzii. Nu, de fapt nu fac asta. E destul de evident că tipii ăștia nu sunt polițiști și nici măcar agenți de pază de un nivel decent, chiar dacă toți au mitraliere. Poate Cântărețul a angajat pur și simplu niște băieți din ghetou. Ar fi trebuit să-mi dau

seama că nu pot să mă încred în Lansing. Probabil caută prin casă o fereastră, excitat că l-a lăsat pe bunul lui prieten Alexander Pierce să aștepte în caniculă. Aproape că-mi vine să cred că l-a adus și pe Cântăreț la fereastră să râdă, dar nu-mi pot imagina că un om atât de mișto și-ar pierde timpul cu un dobitoc ca Lansing, indiferent ce vrea el să facă acolo. Dar poți să știi?

Poarta se deschide doar cât să se strecoare înăuntru BMW-ul lui. Inima mea tresaltă, jur că sunt doar o adolescentă. Dar nu e el. Altcineva îl conduce, un rasta slăbuț. Pe locul din dreapta lui e o femeie care arată ca una din cântărețele de acompaniament și în spate alt tip. Șoferul e furios, privește în spatele lui, apoi la ea, apoi la mine, apoi demarează. Abia când demarează îmi dau seama că merge printr-un întuneric serios. Pe stradă trec faruri. Am uitat că e trecut de 8. La etaj s-au aprins luminile. Poarta se închide. Sunt destul de sigur că aștept deja la poarta asta de 45 de minute, dar, ca să fiu sincer, am pierdut șirul. Știi unde e prietenul meu? întreb eu în spațiul pustiu. Paznicul și-a părăsit postul și eu mă gândesc iar să mă furișez înăuntru. Ar fi atât de ușor. Mă rog, până când intru efectiv și zece paznici sar pe mine înainte să-mi pună vreo întrebare.

O camionetă Red F100 frânează tare și cotește brusc la dreapta pe alee. Eu sar la o parte. Înăuntru sunt doi bărbați, amândoi tuciurii și amândoi cu ochelari de soare, chiar dacă e noapte. Șoferul se holbează la mine și eu încerc să folosesc tot ce am în mine ca să-i susțin privirea. Celălalt tip bate darabana pe partea laterală a camionetei. Motorul continuă să meargă. Apoi poarta se deschide doar vreun metru și șapte bărbați în blugi, bluze kaki, pantaloni evazați, toți cu pistoale și puști, se îndreaptă spre camionetă și sar în spate. Ultimul, un bărbat scund cu șuvițe rasta și un maieu cu roșu, verde și auriu, se uită la mine pentru o clipă, dar nu se oprește din fugă. Camioneta dă

cu spatele, intră în trafic fără să se asigure și o ia la stânga. Poarta se deschide și mai mult și eu mă arunc la o parte din calea unui Escort albastru care se repede pe alee, plin cu patru sau cinci bărbați cu pistoalele scoase pe geamuri. Eram prea ocupat să mă rostogolesc pe trotuar ca să număr. Mașina o ia la stânga pe Hope Road și celelalte mașini frânează tare. Eu mă adun de pe jos și mă uit la postul de pază. Nimeni nu închide poarta. Cred că au plecat toți.

E prima oară când intru pe proprietatea lui. Asta e casa lui? Nici măcar nu știu. Aleea completă e un rondou cu un mănunchi de copaci în centru, care te duce la o intrare cu patru coloane și un intrând cu o ușă dublă care pare pe jumătate deschisă. Casa are două niveluri și toate ferestrele sunt de culoare ruginie și deschise. Trupa continuă să cânte, dar toți cei de afară au plecat. Merg la stânga, spre camioneta lui rablagită. Și taică-meu avea una de asta, nu aceeași marcă, dar o camionetă veche și uzată pe care o iubea mai mult ca pe copiii lui. Cred că își iubea atât de mult camioneta din cauză că era singurul lucru care putea să îmbătrânească, dar fără să moară vreodată. Mă rog, asta până când s-a stricat. E foarte ciudat, dar dinăuntru se aude foarte clar muzică, și totuși afară e liniște. Nu e o liniște efectivă, cu toate orgile electronice și tobele intermitente și cu traficul, dar așa ai impresia, și asta începe să mă irite. Nu știu cum să explic altfel. Nu-mi vine să cred că nemernicul de Lansing m-a abandonat așa aici. Poate chiar mă lasă cu buzele umflate. Poate că e de vină întunericul care se îndesește peste tot în jurul meu. Oare știe cineva dinăuntru că paznicii au plecat cu toții și au lăsat poarta larg deschisă? Schimbare de tură? Ăia care trebuie să vină sunt pe alt fus orar?

Dă-o dracu' de treabă. Și dă-l dracu' pe el. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Poate că se răzbuna pe mine pentru chestiile alea pe care le-am spus pe la spatele lui, pentru că acum mă simt ca

un mare prost. Numai că Mark Lansing pur și simplu nu e omul despre care eu să vorbesc, nici măcar ca să spun porcării despre el. Și cui aș putea să spun așa ceva? Dă-l dracu' de nemernic și, știi ce, dă-o dracu' și casa asta. Poate că mă amăgesc eu. Din nou. Poate mai bine mă interesez pe unde e Mick Jagger, ca să-mi pot păstra slujba asta nenorocită, sau cel puțin mă întâlnesc cu fotograful ăla cu care încă n-am făcut cunoștință. Dacă stau să mă gândesc, nici măcar nu sunt sigur că mai e încă în țară.

Mă întorc și o iau spre poartă. Hope Road e aglomerată. N-am lăsat nimic în mașina lui Lansing, așa că merg mai departe. Mașinile trec pe lângă mine și văd un Escort alb care pare să fie taxi. Mă rog, șoferul ține brațul scos pe geam, ceea ce de obicei înseamnă că flutură dolari împăturiți între fiecare două degete, bani încasați de la clienți. Îi fac semn și oprește. Deschid portiera să urc, mă uit de-a lungul străzii și văd cum o mașină albastră intră pe alee.

---

[63] Vezi nota de la p. 214

[64] Jurnalist celebru pentru reportajele lui literare

[65] Celebră jurnalistă americană de scandal

NINA BURGESS

M-a ajuns seara. Merg de ore întregi. Da, pe lângă mine trec într-o parte și-n alta autobuze și unele chiar opresc, dar eu merg de ore întregi. Vin de la Duhaney Park, unde stau părinții mei, să zicem la nord-vest de casa Lui, dacă numești casa Lui centru. Kimmy a crezut că o s-o atac, așa că a fugit. A crezut că o s-o atac cu cureaua pe care o țineam greșit, cu banda în mână și catarama atârnând, pregătită să-i smulgă un ochi din orbitele ei nenorocite. S-a și împiedicat de aspiratorul pe care Mami uitase să-l strângă, pentru că era atât de tulburată de faptul că fiica ei mai mare se transformase într-o târfă iubitoare de rasta, cu fofoloancă puturoasă.

Dar eu n-o atacam pe Kimmy. E exact stilul ei, să vrea să fie fata care țipă dintr-un film tenebros, asta o așază din nou în centrul atenției. Pun pariu că ea probabil crede că toată chestia a ieșit prost, nu pentru că tatăl meu a ajuns pe podea trăgându-și răsuflarea, iar maică-mea țipa la mine să ies afară în timp ce eu o ignoram, nici măcar pentru că lucrurile nu se desfășuraseră nici pe departe așa cum sperase ea. Ci pentru că ea nu găsise o modalitate ca asta să se refere la ea. Ar fi trebuit să fug după ea și să-i las cel puțin două crestături ca lumea pe spate. Dar atunci când maică-ta țipă întruna că tu ești un demon din prăpastia întunecată a Gheenei și că probabil că diavolul s-a strecurat înăuntrul ei și i-a înlocuit scumpul ei bebeluș cu un diavol pentru că n-a dat nimic de pomană în postul Paștelui, poți doar să-i spui să se uite la niște filme mai bune sau să pleci. Asta e ce făceam eu. Kimmy se întâmplase

doar să stea în ușă. A țipat întruna cât a fugit în camera ei, scuze, fosta ei cameră, și a încuiat ușa.

Eu am aruncat cureaua și am ieșit afară. Imediat cum m-a atins lumina soarelui, am început să alerg. Deja venise și trecuse ora 6. Când sunase Mami păruse ceva urgent, așa că îmi luasem niște adidași de alergare verzi pe care nu-i mai purtasem de când eram cu Danny. El mi-i cumpărase, pentru că adidașii de alergare sunt o prostie, la urma urmei. Eu n-am mai alergat din liceu, așa că la ce mi-ar folosi? La un moment dat am încetat să mai fug de casa părinților mei, poate când am intrat pe stradă și din prima mașină care a frânat brusc mi s-a vorbit despre dumnezeii mei. Sau poate când am alergat întruna pe mijlocul străzii și altă mașină a frânat brusc și cineva a zis târfa asta e nebună de legat. Sau poate când m-am urcat în autobuzul care m-a dus la Crossroads, deși eu nu voiam să merg la Crossroads, și nu-mi mai aminteam când mă suisem în autobuz.

Viza e un bilet. Doar asta e. Nu știu de ce eu sunt singura care înțelege asta. Viza e un bilet de ieșire din iadul pe care PNP-ul ăsta nenorocit o să-l aducă în țară. Trebuie să te uiți la știri ca să-ți dai seama. Nu trebuie să aștepți până când apare unul din cavalerii apocalipsei ai lui Mami sau ce mama dracului înseamnă asta. Ea, care adoră să meargă la biserică și să i se vorbească despre semne și miracole și cum trăim noi la sfârșitul timpului. Niște nefericiți nerecunoscători amândoi, oare nu-și dau seama că asta e... asta e... căcat, nu știu ce e asta sau de ce sunt eu în Crossroads, când trebuia să fiu pe Hope Road. N-ar trebui să spun nimic, doar să apar. Ar trebui doar să obțin viza și biletele de avion și să li le bag sub nas înainte ca ei să apuce să discute sau s-o lase pe Kimmy să-i convingă să nu facă asta, de parcă părinții ei ar avea obligația să aștepte și să vadă, pentru că sistemul de căcat se presupune că se corectează singur. Mă dau jos din autobuzul ăsta nenorocit.

Am plecat înainte să aud că taică-meu își trage răsuflarea. Așa îi trebuie. Așa le trebuie tuturor. Am început să mă cam satur de faptul că toți bărbații, acum inclusiv afurisitul de taică-meu, cum dau cu ochii de mine au impresia că sunt îndeptățiți să se poarte cum știu ei mai urât. Excelent, acum vorbesc ca maică-mea și să fiu a naibii dacă așa ceva vreau eu să ajung. Taică-meu m-a bătut de parcă eram o fetiță. De parcă eram un plod nenorocit, și asta e vina lui Kimmy. Nu, nu e vina ei. Ea e doar o idioată care simte că valorează atât cât îi spun bărbații că valorează, inclusiv Tati. Nu, e vina Cântărețului. Dacă nu mi-ar fi tras-o, n-aș fi avut nimic de-a face cu el și dacă ambasada mi-ar da o dată viza aia împuțită fără să-mi mai spună alte tâmpenii că n-am legături, de parcă io aș vrea să fug în țara aia nenorocită în care Fiul lui Sam împușcă oameni în cap, șefii violează băieței și albii încă le mai zic la oameni negrotei și încearcă să-i împungă cu un băț de drapel în Boston fără să le pese că lumea face poze, atunci să se gândească mai bine.

Dumnezeule mare, nu suport când vorbesc prost. De asemenea, îmi dau seama că tot acest mic delir l-am rostit cu voce tare și fetița de școală care se întâmplă să meargă alături de mine o ia la picior și trece strada în fugă. Păcat că nu te-a făcut fleașcă vo mașină, îmi vine să zic. Îmi stă pe limbă dar mă abțin. În loc de asta o iau la est de Crossroads, de toate autobuzele, oamenii, școlărițele în uniforme albastre și uniforme verzi și băieții în uniforme kaki care se maturizează prea repede, și mă îndrept spre Marescaux Road.

În autobuz inima începe iar să-mi bubuie tare, mai tare decât înainte, când l-am lovit pe Tati. Și nu se oprește. Sunt în autobuz, cu valize, genți, rucsacuri, pantofi eleganți și strălucitori și tocuri cui modeste. Toată lumea pleacă de la școală și de la serviciu ca să meargă acasă, dar nu și eu. Eu nici măcar n-am slujbă. Și picioarele mele afurisite mă mănâncă din cauza acestor adidași afurisiți de alergare. Surprind în stânga

mea, mai în spate cu patru banchete, o femeie care se uită la mine, întrebându-se dacă o fi ceva în neregulă cu mine. Nu cred că părul meu arată prea dezmățat. Tricoul meu e băgat iar în blugi și cu siguranță nu arăt ca și cum m-aș fi rugat de șoferul autobuzului să mă ducă gratis. Aștept ca femeia să ridice iar privirea din ziar și când face asta mă uit urât la ea. Ea întoarce privirea rapid. Dar din cauza afurisitei de femei am uitat să cobor unde trebuia. Mă dau jos când autobuzul oprește și îmi dau seama că am greșit. Femeia m-a făcut să pierd o grămadă de stații, cel puțin cinci sau șase. Atunci am început să merg. Nici măcar nu m-am gândit la asta, la cât o să-mi ia sau la cât de departe eram. Lady Musgrave e o stradă foarte lungă.

Probabil că picioarele mele știu de ce fac eu asta, deoarece capul meu habar n-are. Poate că nu mai e nimic altceva de făcut, poate că nu mai e nimic în afară de asta. Asta e ceea ce trebuie să realizeze o slujbă, să umple acest spațiu pe care acum simt că trebuie să-l umplu cu ceva? Ce porcărie. Nu știu despre ce vorbesc. Părinții mei nici măcar nu mai vor să fie părinții mei. Poate că o să stau pur și simplu acolo, în fața porții lui, până când ceva mă mișcă sau îmi găsesc ceva de făcut. Poate că nici nu contează dacă ei vor să se miște sau nu, poate că singurul lucru care contează e să obțin vizele ălea nenorocite, și ei n-au decât să facă ce vor cu ele. Eu am încercat, da, fiica lor cea dezgustătoare, care se fute cu rasta. Poate că ar fi trebuit să-i întreb ce îi supără cel mai tare, partea cu rasta sau partea cu fututul.

La intersecție mă opresc. Aș vrea să mă întind pe iarba de pe trotuar, aș vrea să alerg și s-o țin tot așa. Deschid poșeta și îmi scot pudriera, dar jur pe cinstea mea că nici nu-mi aminteam că am poșetă. Știu că pentru unele femei poșeta e ca un al unsprezecelea deget și că nici măcar nu te gândești la ea, chiar dacă o schimbi în fiecare zi. Dar nici eu nu-mi amintesc poșeta. Cine poate să alerge cu o poșetă? Probabil că o iau

razna. Mă duc acasă la Cântăreț ca să fac rost de bani pentru ceva pentru niște oameni care nu vor asta și nu mă vor nici pe mine, dar eu mă duc oricum. Pentru că, mă rog, așa. Cumva, mă simt de parcă e prima oară când mă uit la mine astăzi. Se pare că m-am mințit singură în privința părului meu, care e un dezastru de femeie nebună. Arată de parcă aș fi scos bigudiurile, dar după asta n-am mai făcut nimic. O buclă mare se ridică brusc pe partea din stânga sus a capului și altă buclă mare coboară pe partea din dreapta a frunții. Rujul arată de parcă ar fi fost întins de un bebeluș orb. Căcat. Și eu aș fugi de mine.

Simt că mă sufoc. Fir-ar mă-sa a dracu', n-am de gând să plâng acum. Mă auzi, Nina Burgess, n-am de gând să plâng acum. Dar iarba arată atât de bine, aș vrea să mă aplec pur și simplu și să plâng, suficient de tare ca oamenii să știe că e mai bine s-o lase în pace pe nebună. Ce femeie nenorocită tre' să mai fiu și eu, exact așa cum crede maică-mea. Poate că mersul pe jos m-a scos din minți. Cine altcineva ar mai merge undeva pe jos acum? Noaptea trecută chiar m-am gândit să mă duc acasă pe jos, tocmai până în Havendale, ca o proastă. Există vreo femeie de vârsta mea, vreo femeie cu care am fost eu la școală care să aibă un scop în viață? De ce nu am eu bărbat? Ce-o fi fost în capul meu, să sper că mă mut în America cu Danny? El a venit aici să și-o tragă cu niște jamaicane, deci scopul a fost atins. De fapt ar fi trebuit s-o bat pe Kimmy de să-i sară mucii. Sau cel puțin să-i trag un șut.

Cu tot mersul ăsta și cu opririle, seara a început să mă învăluie.

— Scuzați-mă, domnule, știți cât e ceasul?

— Păi tu cât ai vrea să fie?

Mă uit la nemernicul ăsta gras, care e clar că merge spre casă, chiar dacă poartă cravată, și nu zic nimic. Mă uit doar la el.

— Opt și jumătate, zice el.
— Mulțumesc.
— Adică opt și jumătate seara, zice el rânjind.
Mă uit fix la el și pun în privirea mea toate cuvintele urâte și toate gândurile hidoase care îmi vin în minte. El pleacă. Rămân acolo privind, da, și prima și a doua oară când el se întoarce. Știi ceva? Toți bărbații îs o porcărie. Da, fiecare femeie știe asta, dar uităm asta în fiecare zi. Dar dacă lași totul în seama providenței, mai devreme sau mai târziu, pe parcursul unei zile, un bărbat o să-ți aducă aminte. Inima îmi bubuie iar. Bubuie tare. Asta poate din cauză că, în sfârșit, încep să văd Hope Road. Mașini și autobuze îmi trec prin fața ochilor, de la est la vest și de la vest la est. Alerg iar. Hope Road nu poate să mă lovească și să fugă de la locul accidentului suficient de repede. Nu știu de ce, dar trebuie pur și simplu să alerg, trebuie să alerg acum. Poate că mașina lui o să iasă în stradă, poate că el o să pornească spre Buff Bay, poate că cineva o să vină la el și o să-l țină de vorbă, poate că tocmai a terminat de repetat „Petrecăreții de la miezul nopții“ și în sfârșit, în sfârșit, își amintește cum arăt eu. Dar trebuie să ajung acolo acum. Anul ăla de alergat nu s-a reactivat, simt că plămânii o să-mi explodeze, nu inima. Dar nu mă pot opri. Mama și tatăl tău nu și-ar dori asta, spune un alter ego al meu, și asta mă face să încetinesc. S-o ia dracu’. N-are decât să mă pupe în cur.
Mai am o stradă până la poarta lui, lumina e aprinsă pe toți stâlpii și traficul avansează lin, nici prea repede, nici prea încet. Două mașini albe se reped prin intersecție și gonesc mai departe. Prima cotește spre poarta lui atât de repede că aud scrâșnetul cauciucurilor. A doua virează și ea. Picioarele mele se opresc din alergat și încep să meargă. Sper că oamenii ăștia nu o să-l ia de acasă, când asta e singura mea șansă. Asta e tot, eu fac asta pentru că ăsta e singurul lucru pe care pot să-l fac acum, nimic altceva – asta o să funcționeze, nu e nevoie să aibă

vreo logică. Încă nici n-a venit Crăciunul, abia am intrat în decembrie și cineva deja aprinde petarde. Alerg, alerg și iar alerg, apoi sar, apoi merg până la doar câțiva metri de poartă.

DEMUS

Așa se trezește omu' rău. Mai întâi tremuri, apoi ți-e foame, apoi te mănâncă peste tot și simți că-ți arde scula și c-o să explodeze. Și tre' să faci asta: dai o dată din cap ca să scapi de tremurat, te scarpini unde te mănâncă până pielea ți se face roșie din neagră și te duci în cel mai întunecos colț al colibei și-ți deschei fermoaru'. Ceilalți o să-ți zică ce mama dracului faci tu acolo-șa băi băiete? da' tu nu-i asculți, pentru că acum cea mai mare plăcere e să scapi de pișatu' ăla. Da' tremuratul continuă și nu pleacă decât când se întoarce Plângărețul. Dimineața coliba pare mai mare, chiar dacă în ea îs șase oameni care încearcă să doarmă așa cum doarme omu' rău.

Așa se trezește omu' rău: nici nu te duci la culcare. Io nu dormeam când Puiul Fricos, ăla cu tremurici de la heroină, a început să meargă în somn și să zică întruna Levitic, Levitic, Levitic. N-am dormit deloc nici cân' Heckle a fugit la fereastră și a încercat să iasă pe ea. Bum-Bum dormea, da' stătea pe podea cu spatele de zid și n-a mișcat toată noaptea. Io visam treaz cu frații care m-au lăsat fără o para pe terenul de curse Caymanas. Io am ințețit căldura din mine ca o febră, apoi am scăzut-o la loc și am ințețit-o iar. Poți să faci asta toată noaptea. Noaptea trecută Josey m-a luat deoparte o clipă și mi-a zis că pămpălău' ăla s-a întors din Etiopia alaltăseară. Așa poți să faci ca un lucru după care tânjești să te țină treaz.

Așa îți dai seama că majoritatea oamenilor din cameră sunt prea mici. La nici o oră după ce adorm încep să geamă și să murmure, și dacă ești grasul din Junglă strigi de trei ori numele

la o femeie. Dorcas sau Dora, nu mai mi-amintesc. Doar adolescenții au vise erotice. Heckle păcătuiește, în colț, cu mâna în pantaloni. Doar adolescenții pot să doarmă chiar dacă au pe umeri o povară strivitoare, de parcă Dumnezeu s-ar fi săturat să mai poarte povara și ți-ar fi aruncat-o ție.

Io n-am dormit. Nici măcar nu eram somnoros. În cameră îs muște chiar și noaptea. Nimeni n-are ceas să-mi zică cât e ora, da' în noaptea asta adâncă slăbănogu' ăla din Junglă a încercat să forțeze ușa și să iasă. Nu s-a trezit nimeni, da' io nu dormeam. L-am auzit cum zice asta ce porcărie mai e, să încuie un bărbat adevărat ca el într-o cocină și mie-mi venea să-i zic mai bine relaxează-te puțin, că Josey Wales e un om la care îi place să disciplineze un băiat, da' am rămas în colțu' meu, întins pe spate, închizând ochii de fiecare dată când cineva se uita așa spre mine.

Da' asta a fost acu' ore întregi, mi se pare. Acu' toată lumea din cameră a luat-o razna și face scandal. Bum-Bum țipă încontinuu. Io îi văd pe cei doi oameni din Junglă cum umblă întruna și de fiecare dată când dau unu' peste celălalt se iau la ceartă. Heckle caută în fiecare colț, în fiecare crăpătură, în fiecare doză goală de suc și sticlă de răcoritoare, pe tavan și pe podea niște cocaină. Io știu că asta-i ce caută el, chiar dacă ultima oară cân' cineva a făcut asta a luat otravă de șobolani industrială. Puiul Fricos nu mai suportă, așa că se duce într-un colț, se pișă, se așază în pișat și își scarpină pieptul prin cămașă și scărpinatu' lui se aude *șș șș șș*. Asta e abureală, mă auziți, zice Heckle. Hei, care mă ajutați să sparg ușa asta nenorocită? Atunci vine Josey Wales după noi, zice altu', da' zice asta încet, de parcă Josey ar fi un călăreț din Cartea Apocalipsei.

Io mă apuc să-l opresc pe Bum-Bum să mai țipe ca o fetiță nenorocită. Îi zic taci din gură, pămpălăule, da' el continuă să țipe de parcă ar dormi și ar avea coșmaruri. Io îi dau un șut ca tunetu', el sare ca fulgeru'. Măcar un pumn l-ar face să se simtă

bărbat, da’ o palmă îl face să se simtă ca o fată. La fereastră din cenușiu s-a făcut galben și lumina soarelui trece prin ea și cade pe podea. N-ai altceva de făcut decât să te uiți cum coboară de pe perete spre podea și peste podea înapoi și dispare de parcă ar trage-o înapoi pe fereastră. Nici o rază de soare nu intră înăuntru, da’ camera e fierbinte ca focu’. Tre’ să fie amiază.

Acum cinci oameni bântuie prin cameră și produc o transpirație puturoasă. Acum Puiul Fricos țipă. Bum-Bum se holbează la perete și Heckle se holbează la fereastră, ca și cum s-ar gândi că încape prin ea. Știu că se gândește la asta, că dacă se dă înapoi destul și aleargă cu mâinile întinse ca Superman poate să treacă prin ea uite-așa. Sau poate la asta mă gândesc io, din cauza la umezeala fierbinte și lipicioasă ca sucu’ de grepfrut, și că simt miros de bărbat în juru’ meu. Doar ăia doi oameni din Junglă arată de parcă încă nu și-au pierdut mințile. Acum nu mai merg și dau unu’ peste altu’, au început să meargă împreună. Da’ unu’ trece pe lângă Heckle și îi atinge picioru’ și Heckle zice da dă ce mama naibii dai tu cu picioru’ în mine, prietene? și sare în picioare și-l împinge. Ăia doi oameni din Junglă sar amândoi pe el. Unu’ îi prinde mâna dreaptă, celălalt pe aia stângă și îl izbesc de zid de se cutremură coliba. Cân’ să îl pocnească amândoi, Puiul Fricos zice voi auziți o mașină?

Se apropie o mașină, da’ trece mai departe, vrrrrruuuuUUUUUUMmmm, a dispărut. Puiul Fricos începe să cânte *cân’ va veni momentu’ potrivit unii o să înceapă să zbiere crimă*. Bun-Bum se ridică și sare pe loc, zicând că tre’ să fie ca un soldat, tre’ să fie ca un soldat, ceea ce nu mă așteptam de la el deloc. Cei patru pereți se strâng și io sunt singuru’ care vede asta. Simt mirosu’ a cinci bărbați și toți put, mulți sunt încinși și toți au mirosu’ ăla al fricii ceea ce înseamnă că toți au un miros acru. Simt și miros de pișat. Și de sulf. Și naftalină, șobolan ud și lemn vechi mâncat de termite. Camera se strânge și Josey Wales a luat toate pistoalele, așa că nu pot să trag să fac o gaură în

perete.

Camera se răcorește și io mă gândesc mai întâi că în sfârșit a ajuns briza mării la noi, da' era soarele care se îndepărta. Ăștia ne încuie de pe o noapte pe alta. Tre' să fie un băț, un stâlp, un ciocan, un mop, un par, o lampă, un cuțit, o sticlă de coca-cola, o cheie franceză, un bolovan, o piatră, ceva cu care să-i lovim pe ăia doi când o să se întoarcă. Ceva cu care să-i lovim rapid și să-i omorâm. Să omorâm pe oricine. Tre' să fie ceva în coliba asta ca să omorâm pe oricine o intra pe ușa aia, pentru că mie nu-mi mai pasă de nimic, io vreau doar să ies. Heckle e în colț, cu mâna băgată în pantaloni. Se uită prin cameră să vadă dacă ne uităm, și-o scoate afară și și-o freacă până când din gură îi iese un sunet de fetiță și izbește peretele cu piciorul. Bum-Bum doarme, visează la Haiosul și zice întruna nu mă atinge, Clarks.

Așa oprești un om din țipat. Îl pocnești în față, dacă vrei să se simtă ca un bărbat, sau îl pălmuiești peste obraz dacă vrei să se simtă ca o fată. Josey Wales îl ridică pe Bum-Bum de la podea cu mâna stângă și îl pălmuiește cu dreapta. Îl pălmuiește de la est la vest, apoi de la vest la est și iar de la est la vest, ca și cum omu' ar fi femeia lui. Io mă scarpin în cap, pentru că habar n-am cum e să primești așa o pălmuță, și nu țin minte când s-au întors Josey Wales și Plângărețul. Clipești o dată nu-s aci, mai clipești o dată apar ca prin minune. Ca la Obeah[66]. Josey îl pălmuiește iar pe Bum-Bum, îi zice să nu mai plângă ca o târfă că altfel îi dă el motiv să plângă cu adevărat. Ăia doi oameni din Junglă zic s-o fuți pe mă-ta și se întorc să sară pe el, da' Plângărețul scoate două pistoale ca un cowboy îndemânatic și zice potoliți-vă, fraților.

Josey deschide o cutie mare din care ies o grămadă de arme, cele mai multe M16. Plângărețul deschide o cutie mică din care iese o grămadă de praf alb și Puiul Fricos și cu mine ne îngrămădim la masă, în timp ce Bum-Bum scâncește și io și io.

Plângărețul toacă o grămăjoară și face nenumărate liniuțe subțiri. Așa că el trage primu', apoi Puiul Fricos, apoi io, apoi iar Plângărețul, ceea ce îl face pe Josey Wales să țipe la el că a spus că o să se lase de porcăria aia. Plângărețul zice totu' e super, prieteni, totu' e super. Unu din băieții din Junglă apleacă nasu' peste masă, da' celălalt băiat zice nu. Plângărețul ațintește pistolu' spre fața băiatului și zice să nu crezi că nu te-mpușc și fac ceva cu trupu' tău. Îndreaptă pistolu' spre băiat, da' băiatul nu se clintește. Plângărețul îndepărtează pistolu' și râde. Mă uit la Josey Wales cum se uită la toată chestia asta. Josey Wales nu trage nici o liniuță.

Pe la mijlocu' la a treia linuiță ajung mai departe decât mă poate duce gândirea. Dillinger cântă la un radio, nu știam că în colibă e un radio da' ia te uită, un radio, și Dillinger zice *o să dau pe gât pahare în Palatu' Buckingham și o să fug după domnul Wallace*[67]. Coliba de lângă calea ferată e fierbinte și pute a pișat și suc de grepfrut. Io am tras trei linuțe, da' Plângărețul mărunțește întruna și liniuțele sunt așa de subțiri că imediat ce le tragi pe nas dispar. Ăia doi oameni din Junglă râd tare, plâng, fredonează și ei melodia și flutură pistoalele. Și Plângărețul îmi mărunțește o liniuță, io o trag pe nas și mă arde, da' e o arsură plăcută, ca aia de ardei iute, și umbrele încep să salte pe perete și să danseze. Heckle și Puiul Fricos arată ca niște proști, da' io nu. Io îs dincolo de înțelepciune și prostie.

Niște lucruri mărunte pot să umple o oră lungă. Așa că Josey Wales zice stai așa, Joe, și io zic da' pă mine nu mă cheamă așa, da' nu-mi amintesc cum mă cheamă așa că iau numele Joe și zic atunci spune-mi Joe, e cel mai frumos nume, cel mai frumos de pe lume. Trec zece minute, cinșpe minute, o oră, o zi, cinci ani. Nu-mi pasă, oricât timp trece e prea mult și Plângărețul îmi mai mărunțește o liniuță, da' zice că nu pot s-o trag decât dacă-i arăt cum mânuiesc io pistolu'. Io-i zic că și un pămpălău prost făcut cu curu' poate să tragă cu pistolu' și el mă pălmuiește, da' io nu

simt nimic. Chiar așa e. Nu simt nici o palmă, nici o durere, nici un glonț. Nu-i zic asta lu’ Josey Wales. Și când umbrele încep să danseze ei îmi zic că tre’ să-l omorâm, tre’ să-l omorâm pe prietenu’ hoț și pe el, pentru că el și cu hoțu’ sunt frați. Și asta înseamnă că și el e un hoț. Io nu știu cât timp a trecut, da’ radiou’ din capu’ meu e plăcut ca naiba. El mă întreabă dacă sunt pregătit și io zic ce vrei să spui? Acu’ nimeni nu poate să mă atingă și ochii mei văd așa de departe și de adânc că intru în creieru’ lu’ Josey Wales și apoi ies afară și el nici nu-și dă seama. Încă de-acu’ știu cum o să zică ei povestea asta. Știu ce parte o să rămână și ce parte o să se piardă.

Așa te simți cân’ știi că poți să-l omori pe Dumnezeu și să-l fuți pe diavol. Josey Wales zice o să pornim curând, da’ mie mi se pare c-ar trebui să pornim acum, îmi iau pistolu’ și mă gândesc că vreau să-l omor omor omor pe pămpălău’ ăsta și nimeni n-o s-apuce să-l omoare înaintea mea, vreau să omor omor omor și mă simt așa de bine, e așa de al naibii de plăcut de fiecare dată când zic Omor omor omor că ecou’ din cameră e și el plăcut. Josey Wales zice e timpu’ să plecăm. Afară îs două Datsunuri albe. Josey Wales ne zice chiar înainte să plecăm că tu joci cu amândouă taberele da’ tot o slugă a PNP-ului ești. Și că ești pe cale să înregistrezi o melodie care zice stare de urgență și toată lumea știe că ăsta e sloganu’ PNP-ului. Și că tu nu te schimbi niciodată, da’ după asta lucrurile o să se schimbe total.

De atâtea ori explică ăștia doi ce o să facem noi opt: de trei ori. Io uit prima și ultima oară pentru că de data asta simt că sunt luat altfel. Nu c-aș fi obișnuit cu vreun fel de cocaină, da’ tot îmi dau seama că simt altfel că sunt luat. Puiul Fricos deja pare relaxat. Mie mi-e frig, și nu din cauză că soarele a apus și noaptea începe deja să fie neagră și deasă. Josey se uită la ceas și înjură, am întârziat fir-ar al naibii, zice el. Sunt două Datsunuri albe afară. Josey, Plângărețul, Bum-Bum și cu mine

urcăm în primu'. Ceilalți în al doilea.

În centru. Centru' înseamnă mereu același lucru pentru mine cân' ajung acolo. Verde. Venim venim venim, ca fulgeru' și tunetu'. Io mai vreau o liniuță, doar încă o liniuță și o să zbor. În fața noastră apare o mașină albastră care pare să meargă unde mergem și noi. Mașina e Cimpoierul și noi suntem șobolanii[68]. Mergem după manageru' ăla îndesat până în Hope Road nr. 56. Roșu' zice să te oprești, da' verdele zice să mergi înainte.

---

[66] Practici religioase și magice din Indiile de Vest, similare cu Voodoo și Santeria

[67] Vers aproximativ din piesa „Lambs Bread International" de Welton Irie

[68] Trimitere la legenda medievală germană despre un cimpoier care putea să atragă cu cimpoiul său șobolanii, scoțându-i astfel în afara satului Hamelin

BUM-BUM

Josey Wales zice gata tu nu mai primești liniuțe, avem treabă,
Suntem în mașină, basul bubuie tare și săltăreț
Fără muzică la casetofon, negroteiule
S90 Skank[69] n-are nevoie de muzică, negroteiule
Manageru’ mic și îndesat
Virează ca un șmecher pe stradă
Caută să calce ceva, ar fi trebuit să te
Umplu de plumb. Opt băieți două Datsunuri albe
Ca niște năluci care apar la lumina zilei
Plângărețul observă primul
Noi râdem
Omu’ ne conduce cum crede el de cuviință
Cimpoierul cu șobolanii, zice Plângărețul
Io nu știu ce vrea să zică, îl întreb
Ce vrea să zică
Nimeni nu spune da’ toată lumea râde
Țin pistolu’ în poală, mă frec, mă frec
Și vreau să fut fut fut
Mă fut în asta
În centru’ orașului
Fugind de Babilon
Aglomerația din centru
Mașini peste mașini peste mașini
Îngrămădeala din Kingston
Să ne îngrămădim aici și să-l omorâm pe pămpălău’ ăsta

Plângărețul se uită la mine într-un fel
El vede deja
Nimeni nu mișcă
Suntem atât de aproape de manageru' îndesat că aproape-l atingem
Ar trebui să intrăm în el, să-l atingem
Ca atunci când n-o să mai fie timp el
Să-și dea seama că veneam noi
Două Datsunuri albe
Băieți lângă băieți lângă omu' care ne conduce la tine
Îmi mângâi pistolu' da' mi se pare o prostie
Pistolu' nu e un prieten, pistolu' e doar pistol
Și io vreau să fut fut fut
Cinșpe ani și n-am futut nimic
Omu' rău fute de la zece ani
Își rupe ața rupe ața
Într-o zi l-am văzut pe taică-meu cum o fute pe maică-mea
Datsunul alb număru' doi e în spate
Mașina roșie vine după noi
Două mașini de o parte și alta, Cortina albastră, nici un Ford Escort
Volkswagen roz
Bulangiu' roz într-un Volkswagen roz
Și nu mișcă nimeni
N-o să se întâmple nimic
Tre' să se întâmple tre' să se întâmple, trag două liniuțe
Trei liniuțe patru liniuțe
O să se întâmple
Mă gândesc să iau pistolu' și să încep să trag
Asta o să-i pună pe oameni în mișcare
Plângărețul începe să se uite
La mine, tu, lasă naibii pistolu' ăla
Zice ceva de cocainoman

Tu ești cocainomanu', cocainomanule
Vreau să-i zic ce-o să facă cocainomanu' ăsta nenorocit
Imediat da' mergem în liniște
Mergem în liniște, liniște ca o idee moartă
Bulangiu' roz din Volkswagenu' roz se uită la noi
Patru bărbați într-un Datsun alb
Am plecat să omorâm, nu să futem perverși
Îți pun pistolu' în față fătălău roz ce ești
Și bum sha-ka-la-ka
Ritmu' din capu' meu e nebun, tot mai tare
E stilu' de Bum-Bum
Să pornească naibii mașina asta!
Apoi pornește
Manageru' a dispărut
A țâșnit de la semafor ca un cocoș
Care fuge de șaizeci de găini sexy
Puf zip fâss
Manageru' pleacă
Mergem în același loc, zice Plângărețul
Demus nu zice nimica
Mie nu-mi place Demus
Se uită la tine prea lung
De parc-ar scrie ceva despre tine în capu' lui
Înaintăm pe Hope Road vedem cum manageru' cotește
Oprim.
Ne uităm și așteptăm.
Detașamentu' Echo nu e de pază
Detașamentu' Echo e al PNP-ului
Detașamentu' Echo știe doar un singur P:
Plătește-mă
Întunericu' se lasă brusc ca atunci cân' nu ești atent
Și ceru' e mai roșu ca orice
Portocaliu, apoi și mai portocaliu

Negru, apoi și mai negru
Mai vreau un praf
Mai vreau un praf
Mai vreau un praf
E din cauza ta
Tu stai în calea mea
Și acu' venim după tine
Trecem scrâșnind pe poartă
Pentru că noi cu prima mașină oprim drept la ușă.
A doua mașină blochează poarta
Patru oameni sar jos
Ca Starsky și Hutch
La semnal, toți patru
Plângărețul se duce la ușa de la intrare
Ușa stăpânilor, moșia
Aici sigur albii biciuiau sclavi până la moarte
Omoară omoară omoară
Mergi prin spate, prin bucătărie pe trepte în sus
Vibrații și iarbă, noi mergem în urma ta da'
Josey Wales apucă să tragă primu'
El a condus mașina da' tot a sărit primu' jos, hotărât
Nevastă-ta iese în fugă nu-mi pasă
Ea cu un plod nu-mi pasă
Glonțu' meu o pocnește în cap
Ea zboară de la podea
Și cade lată
Io mă apropii s-o termin pe târfă
Da' ea e întinsă pe jos și-i curge sânge din cap
Fug repede să te prind, să te văd, să te dobor da'
Da' Josey apucă să tragă primu'
Bum Bum, nevasta moartă
Și frații tăi
Și surorile tale

Și oricine care cântă la chitară
Aud bum bum bum bum la pământ
Întind mâna și calc înainte
În cap e ecou’, bum bum
Curge sânge bum bum
Porcăria naibii, io voiam să te împușc primu’
Nimeni n-o să-l uite pe omu’ care te-a împușcat pe tine
Prin spatele casei, totu’ se mișcă chiar dacă io m-am oprit din fugă.
Alerg în bucătărie și armez pistolu’
O să se scrie cântece despre mine!
În cap îmi bubuie ritmu’
Bubuie tare
Taică-meu cântă
Unu doi trei patru
Panamezule, vin acu’, omule[70]
Cu lanțu’ lui de alamă de pe burtă
Bum bum bum
Da’ Josey intră primu’
Josey nenorocitu’ de Josey
El intră primu’ la tine și ridică M16-le
Da’ manageru’ intră, chiar lângă tine
Chiar în drum
Io mă mișc repede da’ totu’ se mișcă lent
Sar pe ultima treaptă da’ sunetul se prelungește și
Cu cât mai repede ridic pistolu’ cu atât mai lent pare
Bag capul înăuntru și te văd pe tine, înainte să-l văd pe Josey
Tu nu știi că stai în calea mea
Manageru’ mic și bondoc iese drept în față
Zice tâmpenii, prostii
Bum bum bum bum bum
Din arma lu’ Josey

Josey îi ciurie coapsa, îi trage în spate
El țipă, io țip și tu zici doar
Selassie Dumnezeul Rastafari
Și toți pică jos
O oală bubuie, o doză trosnește, se ridică prafu' și iese
Pe fereastră
Poc
Josey nu țintește la cap
Cum ne-a zis Cubanezul
Țintiți la cap
Să sară ca un capac de blender
Tu te uiți drept la mine
Îți scapă grepfrutul
Te uiți la mine
Și io vreau să strigi, să țipi, să te smiorcăi și să lăcrimezi
Să te piși pe tine, să te smucești și să cazi
Da' tu doar te uiți, nici nu clipești
Și io, și io
BumBum
Dumnezeul Rastafari te împușc în inimă
Tu strigi Selassie
L-ai nimerit? strig io la Josey
Da
Io am nimerit-o și pe nevastă-sa
O luase prin față
Un glonț drept în cap
Curva a zburat și a căzut la pământ
Tocmai cân' era pe punctu' să scape
Cine dracu' se crede curva asta, Jill, Kelly sau Sabrina[71]
Nu-i zice la prințesa omului curvă
Deci l-ai nimerit?
L-ai nimerit?
L-ai nimerit?

Da
Fugim prin față
Frații făceau șvaițer casa
Demus intră pe ușa din față
Pe lângă o fată care se ascunde după ea
Și golește încărcătoru’ în orgă
Care face do re fa mi sol
Oamenii dinăuntru se foiesc și țipă
O fată țipă după Seeco
Oamenii dinăuntru tac ca niște șoricei
Tu scapi grepfrutul și te uiți drept la mine
Ca Isus care-i zice lu’ Iuda
Să facă odată ce are de făcut
Io-s ca tine, Pilat, io-s ca tine, soldat roman
Tu nici nu știi cine-a fost Iuda al tău
Demus o să se înfurie că n-a fost și Iuda aici
Cre’ că Demus și-l dorea pe el mai mult ca pe tine
Doar că tu ai ieșit în cale
Un bonus, un supliment, o porție suplimentară de mâncare
Heckle aleargă pe lângă Demus pe hol
Și cu pistolu’ îl face pe un bărbat să se îndoaie
Îl crestează pe burtă
La fiecare împușcătură țâșnește sânge
Ciuruim iar toată casa
Și doar așa, vreau
Să fiu sigur că ești mort
Io ar fi trebuit să te omor
Îl urăsc pe nenorocitu’ de Josey Wales
Vreau să mă duc iar în bucătărie
Și dacă ești mort
Să te mai omor o dată
Când ajung în față cât pe ce să mă împuște Puiul Fricos
Ai nimerit-o pe nevastă-sa?

Da, am nimerit-o pe nevastă-sa
A fugit la
Volkswagen
Încă un om pe podea
Casa se zgâlțâie în tăcere
Uaaa-uaaaa, sirena poliției
Fiarele Babilonului
Fugim
Da' apoi io mă opresc
În timp ce ieșim în fugă o fată intră înăuntru
Frumoasa nu știe că intră în iad
Are piele cafenie și e drăguță și
Pare că nu i-e frică să intre
Cu blugii ei sexy și bluza frumoasă
Îl caută pe el io știu asta
Piele cafenie și păr frumos
Și io vreau să fut fut fut
Ea ne vede și rămâne așa
Nu fuge nu se dă înapoi, doar rămâne așa
Poate plânge sau doar are ochii roșii
Nu se mișcă
Sirenele se apropie tot mai tare și io ridic pistolu'
Sigur ea e cu ei, ridic pistolu'
Da' Josey ajunge primu' la ea.
Josey se duce drept la ea, drept în fața ei
Drept în fața ei și amușină
Amușină și ea sare la o parte și începe să plângă
Plânge încet cum fac femeile adulte
Io vreau ca ea să se pișe pe ea
Vreau s-o fac io da' Josey iar
Îmi stă în cale, o să-l împușc
Josey suie naibii în mașină!
Prima mașină a plecat deja

Demus Plângărețul Josey Heckle și io
Plângărețul calcă accelerația
Femeia stă tot acolo de parc-ar fi soția lu’ Lot
Se uită înapoi
Și se preface în sare
Trei împușcături și parbrizu’ din spate explodează
Și io vreau să omor omor omor
Și să fut fut fut
Dar țip țip țip
Ne repezim și cotim la stânga
În mașinile de pe celălalt sens
Acu’ suntem morți
Mașinile scrâșnesc și claxonează
Poliția vine în viteză
Uaaaa-uaaaa
Babilonu’ face hărmălaie
Mașinile se dau din calea noastră, un accident apoi două
Pe Hope Road alte mașini ne aud că venim
Poliția ne gonește din spate
Dați-vă naibii din drum
Bum! La dreapta pe East Kings House Road
Trecem pe roșu
Cauciucurile scrâșnesc întruna o să explodeze
Uaaaa uaaaa
Polițai împuțiți
Nenorocitu’ de Babilon
Capu’ mi se umflă și inima îmi bubuie
Buum buum buum
Și tu te uiți la mine
Ridic ochii și o mașină se năpustește drept spre capul meu
Nu mai țipa ca un pămpălău, pămpălăule!
Zice Plângărețul și calcă frâna
Capu’ meu se izbește de bord

El rotește volanul și calcă accelerația și, și, și

---

[69] Melodie din 1972 a DJ-ului jamaican Big Youth

[70] „*Colón* man ah come“, în original, trimitere la un cântec popular jamaican intitulat „One Two Three Four Colón Man He Come“ („Unu doi trei patru, Vine omul din Colón“) – Colón este denumirea jamaicană populară pentru Panama, iar „Colón man“ îi desemnează adesea pe jamaicanii trimiși să lucreze la Canalul Panama

[71] Cele trei personaje inițiale ale serialului de televiziune *Îngerii lui Charlie*

DEMUS

Și Datsunul se repede pe altă stradă pe care io n-o știu și apoi pe încă o stradă, apoi la stânga pe încă o stradă un băiat sare din calea noastră da’ tot auzim un bufnet nu vorbește nimeni da’ toată lumea țipă, Plângărețul zice țineți-vă gura, pămpălăilor, cotim iar, cotim cotim și ne repezim pe o alee atât de îngustă că ne frecăm de case pe amândouă părțile, sar scântei și cineva țipă înăuntru în afara mașinii nu știu, apoi dăm într-o groapă două trei mașina tot sare în sus și-n jos și apoi derapăm la dreapta pe lângă un bar în care cântă muzica LUI, un bar cu o firmă cu Pepsi și o firmă cu bătrânul de la Schweppes, Heckle zice azvârliți pistoalile, aruncați pistoalile, așa că el își azvârle pistolu’ Plângărețul zice ești un prost nenorocit da’ conduce mai departe, facem la dreapta pe o stradă îngustă neiluminată un câine în lumina farurilor lovim un câine apoi stânga apoi dreapta și nimeni nu știe unde suntem io știu că nu știu simt în cap cum deja începe să treacă efectu’ acu’ n-o să mai primesc praf, sevraju’ ăsta e tot mai trist, în gură îmi urcă vomă, o trimit înapoi, intrăm pe o alee pustie și pe altă alee și ajungem pe o stradă largă care străbate valea printre gropile de gunoi înainte să văd că poliția nu ne mai urmărește, acu’ sunt un băiat și o vreau pe femeia mea femeia de la care am plecat azi-dimineață știind că s-ar putea să nu mă mai întorc da’ fără să mă gândesc la asta o vreau pe femeia mea da’ nimeni din mașină nu scoate nici un sunet până când Heckle zice o să ne mânce câinii o să ne mânce la cină o să ardem în focu’ iadului, ăștia o să ne-o tragă la toți, o să ne pună

sub stare de urgență o să ne lichideze începe să scâncească și Plângărețul oprește mașina și se dă jos, ce mama dracului faci zice Josey da’ Plângărețul scoate revolverul și deschide portiera din stânga spate *dă-te jos din mașină fir-ar al dracu’, bulangiu ce ești* îi zice el lu’ Heckle, da’ Heckle îi zice ba nu mă dau jos deloc Plângărețul trage un foc în aer io mă gândesc Dumnezeule acu’ o să se strângă lumea da’ Plângărețul pune pistolu’ la capu’ lu’ Heckle și îmi zice mie *Frate, ar fi bine să te dai mai încolo că o să te împroșc tot cu creieri* și Heckle începe să bocească mă dau mă dau mă dau jos din mașină și Plângărețul îi ia M16-ele și îl aruncă pe un morman de gunoi, ațintește pistolu’ și zice ai face bine să fugi că io nu mai am de-a face cu tine și când băiatu’ se întoarce Plângărețul îi dă un șut în fund băiatu’ se împiedică se ridică și fuge și Plângărețul se suie la loc în mașină *dacă vrea cineva să se ducă cu el ar face bine să se dea jos din mașină acum* nimeni nu vrea să se dea jos io vreau doar să merg undeva o peșteră de pe plajă sau vo ascunzătoare vreau doar mai vreau doar încă o liniuță doar încă o liniuță încă o liniuță înainte să mor abia atunci mă gândesc că ei o să mă omoare pentru că așa trebe și io o să fiu unu’ din oamenii care l-au omorât pe EL ceea ce e ca oamenii care l-au omorât pe Isus vreau ca femeia mea să-mi cânte mai bine era dacă muream io de o boală de ghetou, de poliomielită de scorbut sau dropică sau din ce mai mor oamenii săraci Plângărețul pornește mașina și mergem prin Groapa de Gunoi cine știe cât e ceasu’ cât o să mai mergem cu mașina dacă nu ne mai oprim niciodată ajungem în Copenhaga și în canalu’ de lângă Trench Town Plângărețul oprește dați-vă jos și fugiți, și el fuge pur și simplu și ne lasă pe toți trei o ia pur și simplu la fugă și dispare în tufișuri, parcă îl înghit, io aștept să râgâi și Josey Wales de pe bancheta din față se uită la Bum-Bum și Bum-Bum fuge și dispare la vest și Josey Wales se uită la mine și zice prostule, era cât pe ce să fii tu, trebuia să fii tu da’ apoi te-ai apucat să tragi pe nas căcatu’ Plângărețului și io zic

despre ce dracu' vorbești da' el a fugit spre est, prin tufișurile care îl înghit io mă gândesc să mai aștept un râgâit și gându' la râgâit mă face să-mi vină să râd da' nu e nimic de râs de data asta nu, așa că încep să plâng nu se uită nimeni sau cel puțin eu nu văd pe nimeni care să se uite la mine îmi vine să plâng și mai tare o vreau pe femeia mea vreau o liniuță pentru că urăsc sevraju' îl urăsc îl urăsc mai mult decât gându' că ei o să mă împuște și n-a trecut nici măcar o lună da' după ce am început să trag pe nas am ajuns un dement de pe stradă lihnit după cocaină înnebunesc probabil creieru' meu s-a dus undeva de unde n-o să se mai întoarcă niciodată da' acum nimica nu se mai întoarce, absolut nimic, ceva foșnește în tufiș deasupra canalului și în tufiș explodează lumina ca un păr în flăcări ca niște tufișuri aprinse din Exod lumina înseamnă că o mașină vine încoace ca să folosească canalul ca scurtătură e poliția, sunt sigur că e poliția simt eu că e poliția fugi fugi fugi mă împiedic de o piatră mă lovesc la genunchi șuier fir-ar al dracu' mă ridic încerc să fug da' picioru' stâng doar șchiopătează ca la criminalu' din *Dirty Harry* acum Harry fuge după mine nu nu nu drept aici e un petic de iarbă atât de înaltă că mă maschează așa cum un scaun mic maschează un iepure mare unde s-a dus iepure'ele unde s-a dus iepu'ele da' io nu-s iepurele io sunt Foghorn Leghorn[72] și o să mă ascund am zis c-o să mă ascund după asta aici iarbă vezi asta ce o să fac io e o glumă... Am zis că e o glumă ni no ni no chicotesc chicotesc chicotesc mașina trece da' eu nu mă pot opri din chicotit o să mă prindă ni no ni și o să mă omoare ni no ni nu știu de ce nu mă pot opri din râs taci, gură, îmi închid gura strâns mașina trece zăngănind foșnind și împroșcând prin apa murdară trece prin canal trezește șobolanii atât de mulți șobolani îmi vine să țip și aiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii nu e nimeni prin preajmă să mă audă aiiiiiiiiiiii ca o fetiță acu' mi-am pierdut pistolu' nu-l mai găsesc l-au luat șobolanii o să-mi jumulească pielea și o să-mi

mănânce degetele de la picioare și e atât de mult gunoi în canal: cutii de praf de curățat Brillo, cutii de fulgi de porumb, detergent FAB, făină rafinată făină îmbogățită pungi de plastic șobolani morți prinși în pungi de plastic șobolani vii ieșind din cutii de lapte cutii de biscuiți fugind peste sticle de suc sticle de ulei de gătit lichid de vase Palmolive cred că e Palmolive simți că te topești la fel de multe sticle ca șobolani și șobolani în sticle care nu mai pot ieși afară trebuie să fug trebuie să fug acum lasă în pace pistolu' lasă-l naibii vin să te omoare io nu vreau să mor trebuie să-l implor pe Isus trebuie să-l implor pe Papa-Lo trebuie să implor Copenhaga da' nu Papa-Lo e ăla care ne-a trimis ci Josey Wales da' Josey Wales nu poate să facă nimic fără ca Papa-Lo să zică da nu poate așa bine încerc să mă gândesc în linie dreaptă da' linie înseamnă alb înseamnă cocaină îmi trebuie o doză doză doză am tras cu pistolu' la EL în casă și acum asta nu e ceva la care mă gândesc tot timpu' da' îmi apare din când în când în cap ca atunci când nu port chiloți știu că Josey Wales ar trebui să scoată o grămadă de bani din asta altfel n-ar face-o pentru un om ca ăsta politica nu înseamnă nimic toată lumea știe asta și nu erau nici polițai nici paznici nu erau paznici deloc de parcă ar fi știut că venim da' Josey a promis că o să existe cel puțin un polițai de care să mă ocup io și nici un paznic la poartă am intrat cu mașina în ea puteam să mergem pe jos cred că n-am omorât decât un pian trebuie să mă întorc în Copenhaga pentru că asta pare să fie o zonă a PNP-ului de ce ne-a lăsat Plângărețul într-o zonă a PNP-ului când tocmai l-am omorât pe cel mai faimos amărât al PNP-ului și oricine o să dea peste mine o să mă omoare de tot nu știu unde e locu' ăsta și drumu' se întrerupe și șobolanii șobolanii șobolanii șobolanii șobolanii ies din canal și probabil că e târziu pentru că prima stradă e goală și nu știu unde sunt locu' ăsta două baruri firma zice închis doi câini adormiți o pisică se furișează o carcasă de mașină arsă care blochează drumu' o plăcuță pe care scrie Rose

Town Walk Ride Drive și Arrive Alive pe alta scrie Reduceți viteza: Școală amândouă plăcuțele sunt pline de găuri vechi de glonț fiecare gaură aud un bubuit sau un pocnet sau un bufnet ca la Harry Callahan *a tras șase focuri sau doar cinci* și pistolu' meu nu mai e și poate că l-am lăsat pe dunele de pe câmpurile cu gunoaie dunele de pe câmpuri și în toată această confuzie *ca să fiu sincer m-am pierdut cu firea în toată această agitație dar pentru că ăsta e un Magnum calibru 44, cel mai puternic pistol din lume care poate să-ți reteze capul, trebuie să-ți pui o întrebare, oare ești un tip norocos, ei, oi fi oare* și Harry bum bum mâinile încetează să mai tremure nimeni nu mă iubește nimănui nu-i pasă capul meu nu gândi în felul ăsta trebuie să fie din cauza sevrajului de ce când intri în sevraj te scufunzi și te scufunzi tot mai mult în tristețe când ești luat ăsta e doar un pisc de pe care apoi tot cazi în jos și nu te mai oprești eu cad tot mai mult tot mai mult în curând o să se înfigă în drum sub drum în iad nimeni n-o să mă vadă cum fug prin noapte fug mai repede fac ca lumea să încetinească dar totul se mișcă mai repede decât mine și pe stradă apar gropi și gardurile din tablă de zinc mă împiedică să văd casele fug fug fug dau peste oameni pe care nu i-am mai auzit până acum văd rapid în spatele acestui tufiș cum joacă e domino cineva m-a văzut sigur cineva e în spatele meu sigur nu sunt toți sub un stâlp de iluminat patru oameni la o masă trei bărbați se uită la două femei bărbatul din cap se lasă pe spate de gard trântește o piesă de domino apoi încă unul încă unul trântesc cu putere și masa se zgâlțâie femeile țipă și râd și radioul *îmi place să iubesc dar iubitului meu îi place să danseze vrea să danseze îi place să danseze trebuie neapărat să danseze*[73] dar nu e nimeni în jur îi urăsc pentru că oamenii din ghetou n-ar trebui să fie fericiți nimeni n-ar trebui să râdă toată lumea ar trebui să fie nefericită io nu râd niciodată cred că de două ori în toată viața mea și când zic toată viața mea mă simt de parc-aș fi bătrân

chiar dacă a douăzecea aniversare încă n-a venit și tot ce am io e femeia mea care e o femeie bună io fug acasă la ea da’ nu nu fug acasă la ea vreau doar să scap să mă târâi cu genunchiul stâng apoi dreptu’ apoi stângu’ dreptu’ stângu’ dreptu’ cineva a udat gardul ăsta am noroi pe genunchi și în pumn Dumnezeu Aleluia Isus fă să nu fie vun câine p-aci da’ io mă târăsc ca un câine prin curtea cuiva asta tre’ să fie o zonă a PNP-ului pentru că fiecare zid e portocaliu și oamenii ăștia prea sunt fericiți ar fi trebuit să am pistolu’ la mine oamenii ăștia nu știu ce înseamnă cu adevărat să omori Dumnezeule mare piatră în noroi au au au au căcat ah la dracu’ aude femeia, femeia care nu joacă unde-i pistolu’ unde-i pistolu’ unde-i pistolu’ da’ apoi ea râde iar și zice o fi vun maidanez pe acolo-șa și io mă târâi și mă târâi până cân’ nu mai aud dominoul apoi fug fug fug până când dau de strada principală o mașină urlă și eu aiiiii înapoi și fug vizavi pe malul de pământ io nu știu cum doar Dumnezeu știe cum sau poate Satana știe da’ acum sunt pe șinele ferate șinele mă ridică mă trag și mă duc înapoi la colibă cineva cântă *du-mă înapoi la calea ferată prietene* da’ e radioul din capu’ meu care mă duce înapoi la ce a pornit toată chestia asta și o să creadă oare oamenii că asta e din cauza la ceva politic dar chiar e ceva politic albului nu-i pasă de nici o cursă de cai îmi amintesc când albul și Cubanezul ziceau faceți diferența între a aținti un pistol și a trage cu el și acu’ io sunt aici pe terenul de curse da’ e prea întuneric ca să-mi dau seama dacă chiar e un teren de curse da’ după o scândură de lemn vine alta tre’ să fie nu vine nici un tren la ora asta din noapte da’ o să treacă unu’ dimineața devreme înainte de cântatul cocoșilor poate că ar trebui să mă întind puțin aici și să dorm pe șine și să mă trezesc în iad nu, nu io sunt ăla care zice asta e sevraju’, Dumnezeule sper că Plângărețul s-a întors la colibă cu niște linuțe da’ nu e nici o colibă doar o cale ferată care merge oriunde asta ar putea să mă ducă la țară sau chiar într-o zonă a PNP-ului da’ cel puțin

simt mirosu' mării probabil că deja l-au dus la spital un spital care-i disprețuiește pe rasta da' acum ești acolo la urgențe cu o grămadă de doctori albi în juru' tău asistenta zice a pierdut foarte mult sânge domnule doctor și doctoru' zice îmi trebuie bla bla bla bla bla bla cu niște bla bla bla urgent apoi ia padelele și zice la o parte și îți electrocutează pieptul se aude muzică nu o muzică frumoasă ci care mă face să transpir la ceafă asistenta întoarce privirea prima și doctorul zice s-a dus toată lumea se înnegrește aș vrea să nu-mi mai călătorească capul și să lase picioarele să facă asta doar ele pentru că ele nu merg nicăieri da' aici luna e pe jumate da' e portocalie cerul e negru și roșu și fir-ar dracu' al dracu' să fie am glezna ruptă șobolan la sticlă și căcat pe șinele ferate Tati zicea că budele din tren se golesc drept pe șine și care e mai rău, sticle sparte sau căcat uscat nu știu uite coliba aș putea să întind pe jos un prosop și să dorm vă rog, asta nu e o casă ci e casa mea acum și mai aproape mai aproape cine se uită cine privește cine întinde capcana mai aproape mai aproape acum ușa n-ar trebui să se deschidă așa ușor nu știu zic nu știu am nevoie de o liniuță am nevoie de o doză Plângărețule pămpălău nenorocit dă-mi o doză coliba pare mai mică ca oricând fereastra dă spre nimic decât negru și înăuntru e tot mai întunecat, mai întunecat decât negru apoi mă trezesc că mă înec până simt lemnul. Simt miros de bărbat nespălat înăuntru cu mine da' nu văd pe nimeni.

— Hei, nu poți să rămâi aici. Pămpălăule, ț-am zis că nu poț' să rămâi aicea. Ei. Ei!

— Tre' să-l aștept pe Plângărețul. Tre' să-l aștept pe Josey Wales.

— Vine și Clint Eastwood? Și după el cine vine, Francis măgarul vorbitor?

— Primu'. Io am ajuns aci primu'.

— Nu, frate, io te-am văzut de seara trecută. Nu ești nici primu' nici ultimu'.

— Când ai... Erai în al doilea Datsun sau în primu'? Bum-Bum? Îs așa de obosit...

[CLIC]

— Ai auzit asta, pămpălăule? Știi ce înseamnă clic? Îți dai seama de diferența dintre clic și tic?

— Al doilea Datsun sau primu'? Oare știu cum te cheamă? Ești... ești...

— Ce-ai auzit acum o secundă. Clic sau tic?

— N-a fost acu' o secundă. Plângărețule? Zi-i lu' Bum-Bum să nu mă mai deoache.

— Pămpălăule, clicul de acum un clic. Ce, nu-ți vine să râzi?

— Io n-am auzit nici un clic. Heckle?

— După tic vine tac. Știi ce vine după clic?

— Io n-am auzit nici un clic.

— N-ai auzit nici un clic? Păi după clic vine bang, fir-ar al dracu', vrei să pariem c-o să zici c-ai auzit asta?

— Chitty chitty bang stând pe un gard[74].

— Băiete tu ai băgat cocaină?

— Încercând să facă un dolar din cinșpe cenți.

— Te-au pus să fumezi iarbă cu coadă de șopârlă?

— Ea se rotește, se rotește, se rotește așa.

— Câte liniuțe te-au pus să tragi?

— Îl știi pe Josey Wales? Îl știi pe Plângărețul? Știi dac-o să vină și el?

— Ești un cocainoman, pămpălăule. Era mai bine dacă erai bulangiu.

— Io nu-s cocainoman, doar că vreau o liniuță. Doar o liniuță. O să vină Plângărețul și când vine o să-mi dea o liniuță.

— Cocainoman.

— Zi-i doar Plângărețului...

— Aici n-a venit nimeni pe nume Plângărețul.

— El o să vină și cân' vine o să-ți zică cine poate și cine nu poate să vină aci. Că asta ie doar casa lui! O să vezi. O să vezi.

— Casă? Tu vezi vreo casă aici?

Tufișuri. Nici un lemn, nici o podea, nici o fereastră, doar tufișuri. Pe jos, sub un copac din care atârnă fructe de tamarin și lilieci. Sunt fructe pe pământ. Sunt fructe pe iarbă, de la unul la altul, de la tamarin la tamarin la o farfurie spartă, o sticlă de pepsi, un cap de păpușă, iarbă, buruieni, gard de tablă de zinc. O curte, curtea cuiva. Cineva care țipă imediat ce vede că eu stau întins în iarbă în curtea cuiva. Femeia țipă și iar țipă și io văd cine e ea.

— N-ai voie să te întorci aici.

— Ce vrei să zici? Da' io m-am întors.

Mă uit după lemn, piatră, cuie și sânge uscat da' nu e asta coliba, nici măcar nu e înăuntru și femeia e femeia cu care trăiesc io, femeia pe care nu pot s-o strig pe nume. Îi zic că io sunt.

— Nebunule, pleacă din curtea mea!

Da' io nu sunt deloc nebun. Io sunt bărbatul care trăiește cu tine, tu ești mami și io sunt tati. Și exact atunci îmi dau seama că nu-mi amintesc cum arată ea și nu-i văd fața da' știu că sunt în casa ei. În casa mea. Casa roșie de pe Smitherson Lane, a patra de la intersecție, casa cu bucătărie înăuntru cum cei mai mulți oameni de pe aici nu au și tre' să gătească afară.

— Da' io stau aici ca bărbatu-tău.

— Bărbat? Io n-am bărbat. Bărbatu' meu e mort. E mort pentru mine. Ieși afară imediat.

Nu mai stă la discuții. Ia o piatră. Cu prima ratează, a doua la fel da' a treia mă nimerește drept în mijlocu' spatelui.

— Ce mama naibii faci?

— Ieși dracului din curtea mea! Viol! Viol! Mă violează în casă la mine! Duamne, își bate joc de fofoloanca mea! Viol!

Dacă e ceva ce Papa-Lo pur și simplu nu tolerează asta e violatorii. Mai bine omori zece femei decât să violezi una. Femeia cu care trăiesc io mă bate cu pietre și io fug la stânga și

la dreapta ca o șopârlă. Ea țipă iar și soarele mă luminează de sus ca un reflector. Îl văd acolo. Soarele trimite după mine demoni, așa cum a trimis demoni după Iuda Iscarioteanul.

Ieși afară, zice ea, și io mă întorc și o văd cum ridică mâna ca să mai arunce o piatră. Mă uit drept la ea, fără să clipesc. Ea lasă piatra să cadă și fuge în dormitoru' mic pe care noi doi îl udăm atât de mult că ea trebe să atârne salteaua la uscat. Nu îi văd și nici nu-i aud, de cealaltă parte a gardului, da' știu că o să vină. Mă uit pe după gard și îl văd pe Josey Wales cu trei oameni în spatele lui pe care i-am mai văzut. Unu' e Tony Pavarotti, da' pe ceilalți doi nu-i știu după nume. Îmi vine să strig da' ce porcărie mai e și asta la urma urmei frații n-au făcut asta nici la casă. Înainte ca io să apuc să strig că sunt io poc poc poc se aude în depărtare, apoi bang bang bang în gardul de tablă de zinc, ultimu' bang îmi trece pe la ureche. Nu știu de ce, da' mă uit iar pe după gard ca Josey Wales să poată vedea că io sunt și nu cine știe ce violator, da' el se uită drept la mine din fugă și trage iar. Patru gloanțe trec prin gard și două zip-zip pe lângă mine. Alerg prin spatele casei și sar gardu', da' nu aterizez acolo unde crezusem io. Nu e o stradă, ci un canal adânc ca drumu' spre iad. Nu mă mai opresc din cădere. Încerc să mă rostogolesc cum ar face Starsky sau Hutch da' genunchiu' meu drept aterizează primu' și intră în pământ. N-a mai fost timp de aiiiiiiii. Dacă alerg la stânga intru și mai adânc în Copenhaga și dacă alerg la dreapta ajung în centru.

În centru îs autobuze pe stradă și nu tre' să aștepți. Soarele e atât de sus că atinge doar vârfurile clădirilor. Băieți mai mici ca mine aleargă pe stradă cu teancuri de ziare pe cap. Cântărețul a fost împușcat! Managerul e în stare critică! Rita a fost tratată și trimisă acasă!

Dumnezeu trăiește[75].

Nu.

[72] Cocoș care apare în seria de desene animate Looney Tunes

[73] „Love to love but my baby he loves to dance he wants to dance he loves to dance he's got to dance“, versuri din cântecul „I Love to Love“ al Tinei Charles

[74] Ca și următoarele două replici ale lui Demus, aceasta este o trimitere la versurile unui cântecel de copii

[75] „Jah live“, în original, titlu al unei melodii înregistrate de Bob Marley în 1975, la doar câteva zile după anunțarea morții lui Haile Selassie I, pe care rastafarienii îl consideră Dumnezeu („Jah“, în dialectul jamaican rastafarian)

BUM-BUM

Nu te ascunde în văzul tuturor, nu te ascunde în văzul tuturor, pămpălăule. Porcăria asta există în filme, pistolarii văd doar ce-i în fața lor. Nu te ascunde nici în mulțime, pentru că e de-ajuns un Uitați-l acolo! Nu-i el ăla? pentru ca mulțimea să se transforme în gloată și noi să devină eu și ei. Dar el era cu ei, și acum și ei și toți sunt împotriva mea. Aș vrea ca tati să se întoarcă și mama mea să nu fie curvă și Josey Wales să nu încerce să mă găsească. Noaptea trecută omule, noaptea trecută. Plângărețul a sărit primul, apoi Josey Wales și io nu știu, pur și simplu am sărit. Io n-am așteptat după Demus. Nu, prietene. Da' n-am ajuns prea departe cân' gloanțele au început să mă fugărească, brap brap brap. Io fugeam crezând că polițaii îs pă urmele mele. Am luat-o la stânga și gloanțele au luat-o la stânga. Am luat-o la dreapta și gloanțele au luat-o la dreapta. Am fugit până am ajuns înapoi în Groapa de Gunoi și gloanțele încă mă mai urmăreau. M-am aruncat într-o grămadă mare de gunoi care mirosea a căcat, pișat, ouă stricate și umezeală. Umed și puturos, și umezeala și puturoșenia îmi picurau în păr și pe buze. Nu mă clinteam. Gunoiu' puturos mă adăpostea, m-a ascuns când au trecut ei. Nu erau polițai.

Josey Wales și Plângărețul, amândoi cu armele cu cocoșu' tras.

— Crezi că l-ai nimerit? a zis Plângărețul.

— Cum adică dacă l-am nimerit? Tu crezi că io ratez vodată?

Plângărețul a râs și a așteptat. O mașină roșie s-a apropiat și

ei s-au suit în ea. Acu’ nu mă mai puteam întoarce acasă. Am rămas în gunoi până când puturoșenia umedă s-a uscat pe mine. Nu m-am mișcat până cân’ n-am fost sigur că toată mahalaua Kingstonului s-a dus la culcare. Am ieșit din Groapa de Gunoi și am fugit prin piața goală. Pe aici e unde stă Shotta Sherrif. Văd un magazin care sau n-a închis sau tocmai deschide, pentru că e interdicție de circulație. La radio n-aud altceva decât tratat și trimis acasă, da’ oare o să cânte? Și îmi dau seama că Josey a ratat. Pămpălău’ ăla puturos și mizerabil a ratat, știam io că tre’ să mă întorc să-l termin cu mâna mea. Știam io că tre’ să mă întorc să mă asigur. Opt gloanțe afurisite a tras omu’ și tot a ratat. Și acum mă urmărește pe mine.

Îmi trebe cocaină, măcar juma’ de liniuță, măcar o treime de liniuță. Noaptea trecută, pe la mijlocu’ nopții cineva m-a împroșcat cu ceva pe față și nu mai puteam să respir. Nu apă, apa se scurge imediat, asta mi-a rămas pe față apoi s-a scurs încet, în nas și în gură, chiar dacă io’ am suflat întruna. Ca un scuipat. Ca și cum Dumnezeu s-ar culca deasupra mea și i-ar curge balele pe fața mea peste tot. M-am trezit sufocat și el era tot pe mine cu respirația lui puturoasă și fierbinte în nasu’ meu, nu, era un câine. Un câine mă lingea pe față. Am sărit în picioare și am țipat și am lovit câinele cu picioru’, m-am uitat cum scâncește și fuge de acolo pe trei picioare. Acu’ m-am pus pă o bancă din Parcul Eroilor Naționali. Ei zic că el o să vină, așa zice chiar aici, pe zid, pe afișu’ ăla cu Cântărețul care arată spre cer, Zâmbește, Jamaica!, un concert public, duminică 5 decembrie la ora 17. El a învins moartea precum Lazăr, precum Isus. Oamenii din parc vorbesc, deja vin oameni, trec chiar pe lângă mine, nebunu’ de pe bancă, și zic că speră că poliția o să se ocupe de mine astfel ca oamenii cumsecade să nu trebuiască să suporte un nebun puturos. Încep să vină dimineața devreme, oamenii îl așteaptă. Io clipesc și îi văd cum aleargă printre oameni căutându-mă. Arată ca niște copii mici, da’ unu’ are trei

ochi și unu’ are dinți așa de lungi că îi atârnă din gură și unu’ are doi ochi da’ n-are gură și unu’ are aripi de liliac. Noaptea trecută, după ce-am scăpat de Josey Wales cineva a început să mă fugărească iar. M-au fugărit până pe Duke Street, lângă parc. Nu, noaptea trecută am adormit pă șinele de cale ferată. Nu, noaptea trecută am dormit de fapt în Groapa de Gunoi pentru că Josey Wales trăgea după mine și io m-am trezit doar pentru că cineva a dat foc la grămada mea. Nu știu dac-au trecut două nopți de cân’ am tras în el sau una. Da’ ziaru’ n-ar avea nevoie de două zile ca să zică la lume că Cântărețul a fost împușcat și trăiește. Că nici măcar pistolarii nu poa’ să-l amuțească. Totu’ zice că a fost o zi, nu două. Io știu că ne-am dus să-l omorâm pe 3 decembrie. Da’ oamenii vin în parc doi câte doi și patru câte patru, așa că tre’ să fie 5 decembrie.

În cap îmi apare Josey Wales și îmi amintesc că fugeam de el și-mi amintesc că îmi ziceam nu plânge, nu plânge, nu plânge, bulangiu mic ce ești, da’ tot plângeam pentru că nu înțelegeam și nu înțeleg de ce trăgea în mine când el ne-a trimis și apoi pentru prima oară mintea mea ajunge și la ceilalți și mă întreb unde-or fi ăștia. Sau dacă Josey Wales i-a împușcat deja pe toți și am mai rămas doar io. Și nu știu dacă pentru oamenii mari asta are vun sens, da’ pentru mine n-are. Nu m-am oprit din fugă nici după ce nu l-am mai auzit pe Josey Wales. Am ieșit afară din Groapa de Gunoi și am fugit și am tot fugit până în centru, pe Tower Street care merge de la est la vest pe lângă o galanterie, un magazin sirian și un spermarket libanez, închise toate până cân’ o să treacă alegerile generale. Tower Street se întretaie cu Princess Street cu cerșetorii ei, Orange Street cu vânzătoarele ei ambulante, King Street cu meșteșugarii ei și Duke Street cu avocații ei sclifosiți. Intru pe Duke Street și alerg prin întuneric. Și îmi dau seama că nu Josey Wales fuge după mine, sau Papa-Lo sau Shotta Sherrif, ci el. A învins moartea și vine după mine. Nici măcar nu vine, ci stă liniștit poate pe

vreun deal de undeva și îmi întinde o capcană, pentru că știe că oamenii ca mine se nasc proști și o să intre drept în ea. Parcul Eroilor Naționali. Azi e parcu' lui, fiecare om care pune picioru' în parc e al lui. Tot Kingstonu'. Toată Jamaica.

Pe față am sucu' ăsta ca saliva, în ochi și în nas. Mă trezesc pe o bancă din parc că mă sufoc, cu găinaț de pasăre pe umăr. Nu știu dacă am ațipit iar sau m-am trezit, sau dacă ultima dată când m-am trezit a fost un vis. Mă uit și aștept. Pe ei, polițaii, pistolarii PMJ-ului, pistolarii PNP-ului, pe tine. La ora 4 probabil că au mai venit o mie, toți așteaptă da' ceva s-a schimbat. Oamenii ăștia nu sunt de la PMJ sau PNP sau de la vreun alt P, sunt doar bărbați și femei, frați și surori, verișori, mame, frățiori, surioare și amărâți și io nu-i cunosc pe oamenii ăștia. Mă ridic și pornesc pe lângă ei, printre ei, prin juru' lor ca o nălucă. Nimeni nu mă atinge, nu se dau din calea mea, pur și simplu nu mă văd deloc. Io nu cunosc oameni care să nu fie într-o tabără sau alta. Nu știu cum arată ei, ce se întâmplă în capu' lor înainte să zică ceva, oamenii care nu poartă niciodată verdele de la Partidul Muncii din Jamaica sau portocaliu' de la Partidul Național al Poporului. Și oamenii ăștia îs din ce în ce mai mulți, mulțimea e tot mai mare și cordonu' din juru' parcului e pe cale să se rupă și să dea pe-afară, da' ei îl așteaptă pe el și cântă cântecele lui până cân' o să vină.

Mulțimea e una. Mai devreme sau mai târziu, mai devreme, o să-și dea seama că io nu îs unu' din ei. O să vadă lupu'. Io nu știu cum o să-și dea ei seama, da' o să-și dea seama. Da' lor nu le pasă de mine. Io sunt un gândac, o muscă, un purece sau nici atâta. Cântă trupa Third World, înconjurată de toți polițaii din Jamaica și cea mai frumoasă femeie de pe scenă vorbește de parcă ea ar fi Ioan Botezătoru' și Cântărețul Isus, și face mulțimea să vuiască și să aprobe. Rochia ei roșu cu portocaliu se revarsă pe pământ de parcă ea ar fi tufișul în flăcări al lui Moise, da' ea nu vorbește cu ei, ea vorbește cu mine, zice hei,

prostănacule ce ești, cine te crezi tu ca să-ți imaginezi că îl poți doborî pe Marele Dur[76].

Mulțimea se repede înainte și se trage înapoi. Estu' se leagănă spre vest și vestu' se leagănă la loc, și io încerc să nu mă uit și încerc să nu fac pe nimeni să se uite la mine, doi băieți trec pe acolo, unu' din ei se uită la mine prea lung, da' celălalt scapă din mână un ziar. E întuneric da' lumina de pe stradă cade asupra oamenilor și uneori cade pe pământ. Ziaru' jamaican *Daily News*. Cântărețul a fost împușcat. După raidul nocturn al pistolarilor, managerul trupei Wailers, Don Taylor – io nu – cineva calcă pe el, apoi încă cineva și încă cineva, mulțimea îl absoarbe, ziaru' dispare.

Ridic privirea și el...

Nu el. Tu.

Tu te uiți drept spre mine.

Ești pe scenă, la cinșpe, treizeci de metri distanță, sau chiar mai mult, și te uiți la mine. Mă vezi cu mult înainte să te văd io pe tine. Da' tu nu te uiți la mine. Acu' singura lumină e pe scenă și io îs pierdut în întuneric.

Ești învelit strâns într-o cămașă neagră de parcă ai veni din iad și nu-ți văd pantalonii, nu știu dacă sunt blugi sau ăia de piele care o fac pe femeia cu care trăiesc io să răsufle greu. Te rotești și lumina clipește printre codițele pe care le fluturi. Blugi albaștri. Pe scenă sunt atâția oameni că nici măcar nu poți dansa, cum făceai înainte. Femeia frumoasă, Ioan Botezătoru' al tău, stă cu brațele încrucișate, da' simte muzica. Apoi văd la stânga mea o nălucă și încerc să fug. Fug și dau de un piept. Zic scuze da' bărbatu' nici măcar nu mă simte, simte doar o vibrație pozitivă[77]. Mă uit înapoi și năluca nu-i o nălucă, ci e femeia ta îmbrăcată în alb. Se aude claxonu' și tu stai nemișcat. Io nu te aud, aud oamenii care te aud pe tine și te văd da' tu mă izolezi ca și cum aș fi surd și mă întreb cum se aude seara asta pentru oamenii surzi și dacă chiar ai porni o revoluție dacă ei

n-ar putea să ți se alăture.

Tu.

Tu zici că ai știut întotdeauna, că ai știut întotdeauna că ai fost încrezător în victoria finală a binelui asupra răului. Tu nu vorbești despre mine. Io știu că n-o să faci tu profeții despre mine. Ești un prost. Ai uitat că tu ești leu' și io îs vânătoru'. Tu ț-arăți iar frica. Apoi io uit că chiar dacă tu ești leu' și io vânătoru' io am venit după tine în junglă. În Jungla de Beton. Io vreau să dispar da' nimeni nu mișcă, nimeni nu pățește nimic. Mulțimea stă nemișcată, apoi o ia în față. Apoi încep să sară și io mă opresc. Un picior îmi strivește un deget de la picior, apoi încă unu' și încă unu' și dacă nu încep să sar o să mă calce toți până ce unu' câte unu' până când o să mă doboare din picioare.

Tu faci asta.

Tu le zici să se apropie și să calce în picioare Babilonu'. Acum io sar în timp ce tu le cânți lor despre mine. Tu ești leu' și acum ești cowboy-ul care o să-i alunge pe Cheliosii cei nebuni[78] din oraș. Mă uit la pământ da' basu' e pe cale să mă împingă în jos ca oamenii să mă poată călca în picioare. Și chitara trece prin mulțime ca o lance, drept spre inima mea. Io totuși cre' că e doar o zi de când te-am împușcat da' cân' mă opresc sunt două și nu știu dacă am dormit în Groapa de Gunoi, pe Duke Street sau în parc și cân' seara s-a făcut dimineață și apoi seară două zile la rând. Da' unde am fost io o zi întreagă asta nu-mi mai amintesc. Și acu' nu-mi vine în cap nimic, pentru că tu tocmai m-ai atacat și oriunde mă uit să fug oamenii îmi taie calea și poate că e mai bine așa pentru că aici tre' să fie și Josey Wales și Papa-Lo și io-mi dau seama că tu asta aveai de gând de la început.

Ridic privirea, în copaci în continuare sunt oameni și unu' din ei sigur are o armă ațintită spre capul meu. *Acum ai căpătat ce-ai vrut, mai vrei?*[79] zici tu și îmi zici asta mie, despre mine vorbești tu acu' și doar io știu ce vrei să zici de fapt. *Te crezi*

tare, pămpălăule? Crezi că poți veni la mine cu porcăria asta? Crezi că poți să-l omori pe Marele Dur? Crezi că poți să o elimini pe Maiestatea sa Imperială? Dumnezeu trăiește, pămpălăule, și Dumnezeu o să vină să străpungă inima ta afurisită. Dumnezeu o să-și îndrepte degetul ca pe un fulger care lovește și o să te prefacă într-un morman de scrum bun la nimic altceva decât ca un câine răpănos să ridice piciorul stâng și să se pișe pe tine ca să ajungi în șanț.

Acum ai căpătat ce-ai vrut, mai vrei? Nu. Nu mai vreau nimica, pentru că i-am văzut, copilu' cu aripi de liliac și copilu' cu doi ochi da' fără gură și alte flăcări albastre jucând, trecând prin mulțime fără să se grăbească, și io vreau să strig oameni buni voi nu-i vedeți? Voi nu-i vedeți pe demonii ăștia? Da' oamenii se uită la tine, doar la tine. Ceva se târăște peste piciorul' meu și își freacă solzii de glezna mea. Apoi încă o dată, și io țip da' chitara țipă în același timp și îmi absoarbe vocea. Poate dac-aș încerca să merg în loc să alerg aș putea să plec. Așa că ridic picioru' și înaintez, da' toată lumea sare, se unduie, își leagănă șoldurile și cântă, la stânga e centru' orașului, la dreapta văd Școala de Băieți Wolmer și nimeni nu mă vede pe mine, așa că o iau la stânga, da' oamenii continuă să cânte și să se miște, să cânte și să sară atât de tare că nu văd nimica, da' merg și merg și de fiecare dată cân' mă gândesc la ceva, că am ajuns în sfârșit la capătu' parcului, altă voce îmi zice *Nu pleci nicăieri pămpălăule* și apoi tu cânți *Așa zice Dumnezeu* și consfințești asta.

O să scap pe la est.

Nu.

Așa zice Dumnezeu.

Pe mine nu mă prinde nici o nălucă afurisită.

Da, o să te prindă ele.

Așa zice Dumnezeu.

Josey Wales o să mă găsească și apoi o să mă omoare da' o

să mă omoare repede pentru că ne cunoaștem. Sau poate Papa-Lo o să mă găsească și o să mă omoare încet, ca să știe toți oamenii răi.

Da.

Așa zice Dumnezeu.

Nimeni nu poate să-l omoare pe Marele Dur.

Așa zice Dumnezeu.

Ridic picioru'. Merg, picioru' meu se mișcă mai repede da' tu ești tot mai zgomotos, io mă opresc și mă uit și tu ești mai aproape ca înainte. Dă drumu' la fir ca să păcălești peștele. Apoi te uiți la mine și io nu pot mișca. Și copii cu aripi de liliac și flăcări albastre se apropie mai tare, io nu-i văd da' îi simt și nu pot să fug de ei pentru că tu te uiți la mine. Ai face bine să încetezi. Auzi ce-ți spun? Ai face bine să încetezi. N-a fost planu' meu să te omorâm, mie nici nu-mi pasă dacă tu trăiești sau mori. Lasă-mă în pace, lasă-mă în pace, rasta nenorocit plin de păduchi și cu păru' codițe. Te uiți la mine, știu, *așa zice Dumnezeu*. Atâția oameni pe scenă că tu nici nu mai poți mișca, șefu' poliției în uniformă kaki, albu' cu camera, prim-ministru' care stă cocoțat pe un Volkswagen, negri atât de mulți și de negri că par niște umbre cu haine care dansează pe ritm de reggae în întuneric. Și tu cânți și nevastă-ta ca o nălucă cântă și toată lumea cântă și mulțimea cântă și vocea ta adevărată se pierde sub toate ăstea.

Mă uit la tine și îți văd gura cum se mișcă, cum cântă un lucru da' vorbește altceva. *Uită-te aici la mine băiete din Babilon, tu crezi că poți să vii împotriva dedicării*[80] *Maiestății Sale Imperiale Regele Haile Selassie. Fundația lui sunt munții cei sfinți. Dumnezeu iubește porțile Zionului mai mult decât toate sălașurile lui Iacob. Glorioase lucruri au fost rostite despre tine, o, oraș al lui Dumnezeu. Voi aminti Rahabul și Babilonul pentru cei care îmi sunt cunoscuți. Privește Filistia și Tirul iar despre Etiopia se va spune că acest om s-a născut acolo și chiar el cel*

mai înalt va tocmi pământul, Dumnezeu! Rastafari. Așa că uită-te aici la mine băiete.

Mă uit. Da’ tu nu te uiți la mine. Tu nu tre’ să te uiți la mine din același motiv pentru care Dumnezeu nu se uită la om. Pentru că ajunge o singură privire ca ochii omului să îi ardă în orbite și să nu rămână nimic, nici măcar un fir, nici o fărâmă, nici măcar atât. Asta nu zic io, asta zici tu. Io nu mai sunt io, io nu mai vorbesc ca mine doar tu fără alți oameni prin preajmă, doar umbre și nici un sunet care să vină din boxe, doar sfârșitu’ prelung al ritmului. Și tu ții microfonu’ în sus ca pe o torță și îți acoperi ochii iar da’ vezi tot. Ei cred că tu dansezi da’ tu transmiți, așa îi spui tu la asta, nu io. Mie îmi îngheață transpirația care nu se mai oprește, îmi curge pe spate ca un deget rece exact prin despicătura fundului.

Apoi tu miști mâna, îți fluturi codițele și îți ațintești privirea asupra mea. Prin mine, înăuntru’ meu, dincolo de mine, ajungi drept la inima mea și o însfaci. Zici uită-te la ce face rastafarianul. Uită-te cum transformă leu’ în vânător și vânătoru’ în vânat. Tu știi că io mi-am pierdut pistolul, pistolu’ care aproape te-a lichidat. Știi că și dacă aș fi avut pistolu’ tot nu puteam trage. Știi că dacă trag îs un om mort. Îmi știi bătăile inimii și șarpele din jurul picioarelor mele, știi că poți face mulțimea să mă doboare și să mă înghită. Ești în junglă, în savană, și ieși într-un luminiș la o întrevedere cu Maiestatea Sa Imperială. Ieși în față și îți sufleci mânecile. Babilonul te izbește cu mâna, dar nu izbutește. Desprinzi primu’ nasture de la cămașa ta, apoi al doilea, apoi al treilea, apoi îți umfli pieptu’, ca Superman. Arăți spre rana de la braț și rana de la piept. Execuți dansu’ de război al victoriei, povestești vânătoarea și toată lumea vede da’ numa’ io înțeleg. Îmi îngheață transpirația. Tu arăți spre rănile tale ca Isus care arată spre coastă ca să se vadă lucrarea unei lănci. Acum pe scenă sunt și mai mulți oameni și femeia frumoasă ia din nou microfonu’ da’ nu înainte ca vântul

să bată și cocoșu’ să cânte și tu să scoți rapid din teci două pistoale, ca Cisco Kid. Ca Marty Robbins. Ca, ca, ca Omul Fără Nume. Îți dai capu’ pe spate și râzi atât de prelung că râsu’ tău nici măcar n-are nevoie de microfon. Râzi la mine apoi te oprești brusc și înverșunat și te uiți drept la mine, cu ochii plini de flăcări. Io îmi închid ochii strâns, până când simt că nu te uiți, și când îi deschid tu ai dispărut. Și știu că sunt mort, când văd că tu pleci pot doar să fug.

Da’ copilu’ cu aripi de liliac zboară după mine. Oamenii se înghiontesc, oamenii împing și ceva sau cineva mă lovește drept în față. Apoi încă o lovitură, drept în burtă, și cre’ că o să vomit da’ de fapt mă piș pe mine. Io nu plâng. Io n-o să plâng. Nu pot să împiedic nimic din ce-o să se întâmple acu’, nici măcar pișatu’ meu. Mi se prelinge pe picior, oamenii mă lovesc, mă pălmuiesc și mă pocnesc, trec și aleargă, aleargă și trec. Reușesc să ies din parc, înainte ca oamenii să-și dea seama că tu ai dispărut și nu te mai întorci, așa că strada e întunecoasă și pustie și io nu cunosc nici una din clădirile de vizavi. Nici măcar nu l-am observat pe Tony Pavarotti, omu’ lu’ Josey Wales, decât cân’ mi-a apărut în față, decât cân’ pumnul lui s-a repezit drept spre fața mea.

---

[76] „Tuff Gong“, în original, porecla lui Bob Marley; în dialectul jamaican, „gong“ are sensul principal de „gangster“, „băiat de cartier“.

[77] Aluzie la cântecul „Positive Vibration“ al lui Bob Marley

[78] „Crazy Baldheads“ în original, titlu al unei piese a lui Bob Marley

[79] „Now you got what you want, do you want more?“ în original, primele două versuri ale piesei „Want More“ a lui Bob Marley

[80] „Livication“, în original, vezi nota de la p. 160.

DEMUS

Am fugit toată ziua, până noaptea. Acu’ două nopți fugeam în vis.

Un canal cu gunoi atât de puturos că nici șobolanii nu prea dau pe-aci. Alerg de pe Duke Street spre South Parade și sar în primu’ autobuz care pleacă. Nu-mi mai amintesc dacă i-am plătit la șofer ăia cinci cenți. Doar patru oameni erau în autobuz și unu’ singur în spatele meu. Începea să mă doară capu’, nu tare, da’ așa enervant, ca un țânțar care îți zboară și zumzăie prin ureche și acu’ urcă spre vârfu’ capului tău. Zumzăitu’ care te face să simți că cineva te privește fix în spate. Mă întorc și e un școlar. Dacă-i iei uniforma nu e mai mare ca mine, mă gândesc io. Da’ el nu se uită la mine. Sau se uită la mine doar cân’ mă întorc cu spatele. Mă întorc iar. Aș vrea să mă apropii de el și să-i crestez cu briceagu’ pe obrazu’ drept un semn în formă de telefon. Aș vrea să-i zdrobesc capu’ pentru că se duce la școală fiindcă io n-am avut posibilitatea să merg la o școală frumoasă într-o uniformă kaki frumoasă. Aud un tropăit de cai tot mai tare și știu că e pârâitul motorului vechi al acestui autobuz vechi, da’ aud cai care se apropie. Atunci sar jos din autobuz, în Barbican, și cobor de pe un pod mic într-un șanț de dedesubt și rămân acolo.

Cân’ mă trezesc pe boașele mele e o mână. O mână mă strânge tare de pantaloni și mă face să sar de acolo. Nu văd decât o mână care iese dintr-un morman de gunoi, un monstru de gunoi făcut din ziare, zdrențe, pungi de plastic, mâncare stricată și căcat. Țip și lovesc drept în monstru cu picioru’, și el

cade pe spate și strigă. O parte din ziare cad și apare un cap de femeie. E neagră ca smoala și în păr are pământ uscat și hârtie și două agrafe roz. Când țipă iar văd doar trei dinți, unu’ atât de lung și galben că trebuie să fie un vampir învelit în ziare. Ea țipă mai departe în timp ce io mă uit în jur, găsesc o piatră și o ameninț că dau cu ea. Ea sare imediat, am uitat cât de sănătoși, agili și gata să fugă sunt nebunii, și ea chiar asta face, fuge prin canal țipând până când ajunge atât de departe că e doar o pată, un punct, nimic.

Nu mai știu când am mâncat ultima oară. Cân’ am făcut baie ultima oară. Și speram că dacă n-o să mă gândesc la o liniuță n-o să vreau o liniuță, da acu’ mă gândesc la asta, doar așa pot să fac asta să înceteze. Da’ apoi aud iar copite de cai. Inima începe să-mi bată repede, bum bum bum, picioarele cailor fac clap clap clap și mâinile și picioarele mele sunt reci și se răcesc tot mai tare. Mintea mea zice fugi prostule fugi și canalu’ se cutremură. Da’ e doar un camion care trece pe pod. Tre’ să rămân înfometat. Dacă rămân înfometat o să mă gândesc la mâncare. Dacă rămân înfometat de o liniuță o să mă gândesc la o liniuță. Pentru că dacă mă gândesc cât de înfometat îs atunci nu mai trebe să mă gândesc deloc la Josey Wales *prostule, era cât pe ce să fii tu, trebuia să fii tu da’ apoi te-ai apucat să tragi pe nas căcatu’ Plângărețului*. Nu trebe să mă gândesc la podu’ ăsta și că io n-am vrut decât să le arăt la frați, nu Cântărețului, că nu-i bine să te pui cu Demus. Cât de tare m-am săturat ca oamenii să se folosească de mine, mai întâi frații, apoi Josey Wales *prostule, era cât pe ce să fii tu, trebuia să fii tu da’ apoi te-ai apucat să tragi pe nas căcatu’ Plângărețului*, și înainte de asta toți oamenii din ghetou’ ăla nenorocit care nu se gândesc decât la ce vor ei și cum să se folosească de mine pentru asta. Probabil că scrie asta pe capu’ meu: folosiți-l, că e suficient de prost, și probabil așa și e. Jos, în canal, nu știi niciodată cum poate putoarea să scoată un om din minți. Cum

poate el să se gândească la tot felul de nebunii, răutăți și mizerii, să omoare un copil sau să futǎ o fetiță sau să se cace în biserică pentru că putoarea pute așa de tare că singuru' lucru la care te poți gândi e că putoarea se infiltrează în tine ca apa printr-o strecurătoare și acu' și tu ești tot putoare. Nu vreau decât s-o spăl de pe mine, nu vreau decât să spăl de pe mine toată chestia asta, da' apa care curge prin canal pute și ea. Nu. Acu' trebe să gândesc limpede. Trebe să gândesc ca un gânditor. Tre' să ies afară din Kingston. Tre' să plec. Tre' să merg undeva, într-un loc de care oamenii nu vorbesc niciodată, un loc cum e Hanover, cine mama naibii știe ce se întâmplă în Hanover? Hanover e așa de departe de restu' Jamaicăi că pun pariu că nici nu votează vodată la alegeri. Du-te în Hanover și ia-ți un nume gen Everton, Courtney sau Fitzharold, un nume care sună de parcă m-ar fi crescut și maică-mea și taică-meu. Aud iar copitele calului, mă ridic și fug. Fug în aceeași direcție în care a fugit nebuna probabil sunt nebun și io aud copitele cailor de parc-aș fi un sclav gol evadat cu mulțimea pe urmele mele, în timp ce fug spre ținutu' sclavilor fugiți[81]. Asta tre' să fie, poate că ar trebui să fug acolo – cine mai fuge în 1976 la sclavii scăpați? Cine o să mă caute acolo? Pare bine gândit. Pare foarte bine gândit. Ca și cum încă aș mai avea rațiune. Cel puțin încă mai am rațiune. Asta aproape mă face să râd, cum alerg prin canal, uitându-mă cum se întunecă de fiecare dată când trec pe sub un pod apoi iar la lumină când ies de sub el. Fug întruna, până când aerul începe să aibă un gust sărat și știu că o s-ajung curând lângă mare. Fug și iar fug, până când soarele ajunge sus și mă frige pe spate, apoi tot alunecă în jos, în jos, până când mai cutremură o dată cerul cu portocaliul, apoi se scufundă. Și nu mă opresc, nici măcar când văd că n-am pantofi în picioare și apa în care mă bălăcesc începe să se limpezească.

Alerg la o mașină arsă și aproape mă opresc ca să mă sui în ea și să mă ascund până mă fac ulcele, da' alerg mai departe.

Nimic nu-mi face rău dacă nu mă gândesc la asta, așa că atunci cân' mă gândesc la mâncare, foamea mă zgâlțâie atât de tare că pic jos și mă rostogolesc. Așa că nu mă mai gândesc la mâncare. Alergatu' mă face să mă gândesc că sigur interdicția de circulație o să vină imediat așa că o să pot să ies afară din canal și să mă duc undeva unde să fie mâncare de șterpelit sau apă de băut, da' încep să înjur că iar mă gândesc la mâncare, burta mea chiorăie și parcă mă taie de durere.

Apoi trec pe lângă scheletu' unui camion și abia după ce trec de scheletu' unei bărci îmi dau seama că nu mai sunt în șanț. Da' nu sunt nici în mare, chiar dacă simt gust de sare și mirosu' valurilor. Degetele de la picioare mi se înfig în nisip și noroi, peste tot în jur sunt desișuri de copaci, copaci galbeni care par de plastic, aplecați ușor, cu vițe atârnând din ei și încolăcite pe jos ca niște șerpi. Nisipu' e rece și umed într-o parte, apoi uscat și fierbinte în alta. Trec pe lângă un petic umed după care se deschide o mică gaură din care se reped afară tot felu' de crabi. Mă aplec și mă uit la ei, lumina se stinge și marea devine mai zgomotoasă. Ridic privirea și drept în fața mea e un avion. Pare c-o să cadă și încearcă să zboare iar, da' se prinde într-o pânză de păianjen. Avionu' se zbate în continuare da' pânza din tufiș câștigă. Stă vertical ca o cruce, da' burta lui e argintie și strălucitoare. Jumate din aripa stângă a dispărut și coada e înfiptă în pământ. Tufișuri de mare și flori de mare ies prin carlingă și pe geamuri, ca și cum tufișurile ar fi adevărații pasageri. Peste tot în juru' lui aleargă crabi. O parte din mine vrea să deschidă ușa imediat și să se uite dacă e vreun schelet adevărat înăuntru, altă parte din mine vrea să mă așez pe scaun și să aștept ca avionu' să se elibereze și să plece în zbor. Tufișu' foșnește și crengile trosnesc de parcă un porc mistreț ar trece prin el. Mă întorc și cinci șase șapte opt rasta mă înconjoară, toți îmbrăcați în alb.

— Ce mama na...

[81] „Maroons“, în original, sclavi fugiți de-a lungul timpului de la stăpânii lor și care au constituit comunități libere

BUM-BUM

Io strig tare! Aoleo! Nunununununununununununununu! țip io da'nu pot să țip pentru că în gură am călușu' și limba mea nu poate să-l împingă afară, în gură îmi urcă vomă pe care nu pot s-o înghit, tușesc și mă înec. Josey Wales dă jos plovăru' de lână cu care m-au legat la ochi și nu văd decât lanterne, umbre de oameni și umbre în niște copaci care arată ca niște mâini gigantice care ies din pământ, da' totu' e încețoșat. E-ntuneric și io încerc să fug, da' am picioarele legate unu' de celălalt și mâinile la fel. Nu pot să fac altceva decât să țopăi, așa că țopăi și Josey Wales râde. Nu-l văd, aud doar cum râde. Da' apoi el dă din cap și iese de după copac și io văd că e un om, nu o umbră. Plângărețul și Tony Pavarotti mă înșfacă și mă ridică, și io nu pot să fac nimica, nu pot să-i lovesc cu pumnu', să-i izbesc, să-i înjunghii sau să le trag șuturi, pot doar să mă uit la ei foarte fioros, să mă uit la ei ca și cum măcar o dată, măcar o dată pămpălău' de Isus Christos mi-ar da superputerea pentru care mă rog de cân' aveam doișpe ani. Fă-mă să mă uit la ei cu fierbințeala, energia și puterea care să-i taie în două. Dumnezeule! Dumnezeule! Mă înșfacă, mă ridică și mă leagănă, unu, doi, trei și îmi dau drumu' și io cad drept în mormânt, aterizez pă burtă, cu fața drept în noroi. Noroiu' mi se lipește de ochiu' drept, mă arde, mă doare, nu pot să clipesc să iasă tot noroiu' afară. Mă rostogolesc pe-o parte, ei se uită la mine de sus și Josey Wales se uită la mine rânjind, io simt în gură gust de vomă și piatră și nuuuuuuuuuu nuuuuuuuuu nuuuuuuu mă arde mâna și pielea nu vrea să se desprindă! Pielea nu vrea să

se desprindă! Pielea nu vrea să se desprindă astfel ca sângele să facă frânghia să alunece și să-mi elibereze mâinile. Plângărețule împușcă-mă odată, împușcă-mă odată te rog, împușcă-mă odată, împușcă-mă pămpălău nenorocit și pervers ce ești, împușcă-mă! Împușcă-mă! Josey se apropie de margine și se pișă deasupra mea. Io am mâna la spate, aud râmele și furnicile aud furnicile o să mă muște, Pavarotti începe să astupe groapa nuuuu nuuuuu nuuuuu plouă cu noroi plouă cu pământ, dau din picioare iar și iar un metru jumate adâncime nu doi nu mă pot ridica nu mă pot ridica noroi și pământ din pământ vii și în pământ te întorci și pietre, o piatră îmi sparge nasul și alta îmi străpunge ochiul, gata cu degetele de la picioare și nuuuu mătură-l cu capul, mătură într-o parte pământu' suflă tare suflă tare suflă tare nu nu nu nu nu nu nu nu nu nu nu nu nu suflă tare nu pot să suflu mă înec Isuse Superman Omul Păianjen Căpitanul America privește intens și superputerea o să vină superputere da' io n-am degetu' mic trag, trag, trag de frânghie peste ciotu' degetului mic și sunt liber! Liber! Da' pământu' plouă peste mine și crește și io nu pot ridica privirea da' îi aud cum sapă și aruncă, pământ, pământ și pietre poc fruntea, nu mă pot gândi la superputere puf uap zip zuu zuuum zuuuuuuuuum puf pentru ei e o glumă ei văd că io pot da pământu' la o parte cu amândouă picioarele în același timp pot da pământu' la o parte ca la fotbal, cu ele la un loc, mă doare mă doare îs obosit îs obosit pământu' continuă să cadă tot mai umed și mai greu ca și cum Dumnezeu m-ar împinge în jos nu nu no no n – pământ în ochiu' stâng, nu-l pot închide nu pot clipi nu pot clipi Plângărețul râde iar pământ alți oameni iar zvârcolit! Zvârcolit! Zvârcolit! Zvârcolit picior picior prins apoi pietre! Pietre! Pietre una lângă alta fără laturi doar pământ întoarce-te întoarce-te în juru' tău întoarce-te și ghemuiește-te ca un copil și o să ai aer ar fi trebuit s-o fut pe femeia cu care trăiesc nu nu pe ea altă fată fata de la două case mai încolo altă

fată o fată albă îngerii lu’ charlie păsărică roz păsărica e roz am văzut în cartea secretă a lu’ tati de sub pat pe care el o scotea cân’ credea că io dorm și și-o freca de unu’ singur și scotea niște sunete dumnezeule mi s-a sculat aș putea să fut pământu’ tre’ să fut pământu’ fut fut fut vreau păsărică nu nu vreau păsărică fut fut fut s-o aplec să-i frec pizda să-i ridic în sus gaura curului și să-mi înfig scula, să fie strâmtă să simți de parcă scula ta ar fi înfășurată în bucăți de ficat mare mare ca scula lu’ tati când o futea pe curva de maică-mea ea cu spatele la el ei nu-i pasă care doarme și care e treaz și când se ridica în sus scula lu’ tati era ca un catarg ea se ridica se tot ridica și el nu putea termina da’ ea nu voia ca el să termine se lăsa la loc jos și scheuna ca un cățeluș păsărică sculă coaie coaie io nu l-am văzut niciodată pe taică-meu dezbrăcat și nu l-am văzut niciodată s-o fută pe maică-mea poate vun alt bărbat poate Haiosul nu el e un bulangiu care îi pune pe oameni să-i sugă scula apoi îi împușcă și îi împușcă de tot io n-am ajuns niciodată în Cuba și nu m-am dus niciodată în Barbados nu mi-am scos niciodată S-ul de pe pieptul cu Superman și nu pot să plâng cu ochiu’ stâng e plin de pământ așa că inspir ușor nu tare aer puțin aer puțin nu mai simt pământu’ care cade acum peste mine doar îl aud e atât de întunecat, umed și greu, pământ greu nu mai pot nu nu nu nu nu nu nu opriți-vă opriți-vă respiră respiră ușor economisește economisește ce? Sapă sapă sapă sapă poc poc mort o să mori omoară-mă repede nu, trăiește, nu, mori, o să mori mai inspiră o dată nu consuma tot aeru’ aeru’ e umed, tare și strâns și cineva îmi astupă nasu’ cu mâna așa pare că cineva îmi astupă nasu’ cu mâna ah ah ah ah ah hhhhhhhhh Dumnezeule! Dumnezeule Dumnezeuleeeeeee respir o dată respir respir o dată de două ori de trei ori de patru ori respir respir ci ci ci ci ciiiiiiiinci ori șase respir șa șa șa șa șapteeeeeeeeeeeeeeeopt re nnnnnnn huhhhhhh hhhhuhhhhhu hhuh hhuhh reeeeeeeeeeeeees-huh huh huh hh hhh hhhhhh h h h h h h

nouă! Noooooooouă nohhhhh nohhhhhhhhhhh nohhhhh huhhh hhhhhhhh hhhh h h hhhh h tati nu nu mașina de pompieri galbenă aia roșie aia galbenă nu poate să fie adevărată tati nu tati vreau o acadea și un suc Kisko și o acadea cu ciocolată și tot felu' de acadele, un creion mov și unu' roșu roz nu roz e pentru fete roz e pentru fete gumă de mestecat HubbaBubba nu se lipește nici când faci un balon mare mare cel mai mare și mai rotund stăm în cerc cu buzunarele pline de flori ah la naiba ah la naiba[82]...

---

[82] „Ring around the rosie pocket full of posie", în original, redare aproximativă a unui vechi cântec pentru copii a cărui semnificație este controversată

SIR ARTHUR GEORGE JENNINGS

Dumnezeu ține pământul departe de rai pentru că nici măcar el nu suportă mirosul de carne moartă. Moartea nu este un vânător al sufletului sau un spirit, e un vânt fără de căldură, o boală bântuitoare. O să fiu acolo atunci când o să-l omoare pe Tony McFerson. O să fiu acolo atunci când din Casa pentru Bătrâni Eventide o să mai rămână doar flăcări și scrum. Nimeni nu încearcă să se salveze. O să fiu acolo atunci când băiatul îngropat de viu va trece hotarul încă crezând că nu e mort și o să-l urmăresc când se va duce la casa Cântărețului de reggae. O să fiu acolo atunci când ei o să vină în vechiul oraș după ultimul. Când trei vor da de o justiție nemiloasă. Când Cântărețul dansează cu degetul lui nemort[83] de la picior și cade în Pennsylvania, iar codițele lui cad și ele și se împrăștie pe jos.

Cei care sunt pe cale să moară îi pot vedea pe cei morți. Asta e ceea ce îți spun acum, dar tu nu mă poți auzi. Mă vezi cum te urmăresc, te întrebi dacă eu merg, atunci de ce pare că nu ating pământul chiar dacă merg în urma ta, în urma lor? Ei te-au urmărit până acolo unde mlaștina se întâlnește cu marea, tu nici măcar n-ai observat decât când te-au înconjurat complet, chiar lângă avionul încă strălucitor cu un om mort în el, înconjurat de săculeți de pulbere albă. Erau șapte și tu te-ai gândit că sunt cavalerii Apocalipsei, dar ei erau doar niște oameni cu macete care te simțeau după mirosul fricii, oameni care nici măcar nu te urmăreau, ci doar așteptau ca tu să ajungi la locul potrivit. Eu văd că tu mă vezi. Asta nu e bine pentru tine.

Te-ai trezit cu asta în tine, cu scuipat de demon lipit pe față ca și cum cineva te-ar fi ținut de picioare și te-ar fi băgat cu capul în gelatină. Ai șters o parte din el și ai crezut că a fost un vis, dar era deja în tine, l-ai tras în piept ca un pește. Tu și băiatul îngropat de viu și toți ceilalți care nu o să observe niciodată că acum dorm pe spate.

Omu' alb e ăla care n-are nici o noimă, nici un pic de noimă te gândești tu. Eu te urmăresc precum văduva la o procesiune funerară. Pantalonii ți se agață de un bolovan îngropat pe jumătate și își sfâșie buzunarul stâng. Oamenii aceștia te trag ca pe un pește și cu fiecare smucire lațul din jurul încheieturilor mâinilor tale se mai strânge puțin. Te trag așa de kilometri întregi, iar tu te răsucești și te întorci, dar ultima oară când te-ai răsucit ai ajuns pe burtă și pietrele erau și mai rele, îți lăsau crestături pe burtă și una din ele te-a pocnit în rotulă. Te-au târât pe drumuri secrete, alei uitate, poteci asaltate de buruieni și râuri ascunse, prin peștera care duce adânc sub Kingston și pe care doar sclavii morți o cunosc. Doar unul din ei te târăște și nu face un mare efort pentru asta, nu smucește niciodată, te trage după el de parcă ai fi o pernă plină doar cu pene, burete și aer. Tu nu ești greu deloc: nimeni sub douăzeci de ani nu e greu. Încerc să-mi plec capul în semn de respect în timp ce avansăm, dar de fiecare dată când îl înclin el cade și gâtul îmi trosnește. Tu te răsucești iar și iarba udă te taie pe față. Țipi de kilometri întregi, dar țipătul tău se stinge într-un icnet, dar eu voi fi acolo ca să te ascult.

Răzbunătorii rasta îmbrăcați în alb complet miros a fum de ganja și fier din sânge. Șapte bărbați care nu au nimic de spus, șapte bărbați, unul trăgându-te de frânghie prin tufișuri, pe acest deal în sus, pe această vale în jos, apoi pe încă un deal, în timp ce luna sângerie rămâne impasibilă. Mă întreb cum de pantalonii lor rămân atât de albi printre tufișuri. Trei din cei șapte și-au învelit capul în alb, asemenea femeilor din triburile

africane. Tu mă vezi pe mine. Speri că eu pot citi în ochi. Eu pot, *lor nu le pasă cân' io mă răsucesc și fața nasu' și gura mea îs pline de pământ și iarbă e amară e amară e amară nu fir-ar al dracu' unde mergem unde merg ei fața mea o să fie răzuită și capu' meu o să arate ca luna însângerată și luna o să sângereze și iarba mă taie pe piele la fiecare pas ei trec toți printre tufișuri de parcă nu ar merge nimeni nu merge toată lumea merge prin aeru' ăsta plutește printre tufișuri lamele tufișurilor taie au.* Dar nu tu ești acela pe care îl aștept eu. Am crezut că ești, pentru că am simțit pe tine mirosul lui, slab, dar real, și aproape am crezut că el e, până când am văzut că ești tu. Mulți alții vor trebui să sufere. Mulți alții vor trebui să moară.

Oamenii aceștia nu cântă nici un cântec în timp ce te târăsc printre tufișuri. Pielea mea e la fel de albă precum hainele lor, dar eu nu am nici o haină pe mine. Nu te poți abține să încerci să țipi. Te întrebi dacă eu sunt sau nu cu ei, dacă ei mă văd sau nu și, dacă eu nu sunt real, atunci nici toate acestea nu sunt reale și chiar și o procesiune spre moarte e doar o metaforă pentru altceva. Tu nu ai auzit niciodată cuvântul metaforă.

Dar tu ai asta în tine, ceva ce eu nu am avut. O înțelegere a oamenilor care te duc cu ei. Poate că după ce ai fost târât atât de mulți kilometri ai separat sinele de supraeu, mintea ta care știa că o s-o pățești și inima ta care nu poate accepta nicicum asta. E partea irațională a omului care se agață de un pai, care încearcă orice ca să rămână în viață, care se prinde de mănunchiuri de aer în timpul căderii de la un balcon, cerând de la Dumnezeu ceva de care să se agațe. Eu nu am nici un fel de înțelegere a oamenilor care m-au ucis. Tu te uiți la mine și, chiar și în întuneric, eu văd cum ochii tăi roșii clipesc aprig.

E acolo. Se uită la mine și la ei. Vine în spatele nostru, stâng drept stâng drept, cu mulți pași în urma lor și se uită la ei, la mine și la cer de parc-ar plânge. Nu vorbește cu ei ajutor ajutor poliția crimă opriți-vă nu merge de parcă n-ai vedea sângele și n-

ai fi martor. Nu știu dacă asta are mai multă noimă decât faptu' că el e un alb, adică om alb, asta zice ceva, nu? Țipă fugi vino înapoi cu un pistol țipă fugi nu veni doar așa io nu mă uit la tine în timp ce mă târăsc prin tufișuri io mă trag înapoi fără să mă zvârcolesc mă învârt pe spate tufișu' de dedesubt frânghia din juru' mâinilor mele mă ustură rostogolește-te la loc pe burtă nu, pe spate, nu, pe o parte, nu, pe burtă, și îi vezi doi nu trei nu patru suntem pe un deal sigur pentru că frânghia mă trage mai tare și mă doare și albu' se uită da' apoi capu' lui dispare și io nu mai pot să văd pentru că tufișu' e des și mărăcinii mă zgârie fir-ar al naibii dumnezeule albu' a dispărut da' apoi se întoarce îl văd acolo e tot în urmă da' capu' lui a dispărut, nu, se bălăngăne de parcă n-ar avea gât apoi ridică mâna ce face? Își pune capu' la loc, îl înșurubează bine, Dumnezeule mare Dumnezeule mare, afurisitu' nu e om e o nălucă da' arată ca un om da' ochii lui nu ard io trec printr-un tufiș și mă agăț oprește trage oprește trage io țip în căluș nu mai trage și el nu mai trage și mai vin doi nu, nu da cu picioru' și celălalt pune picioru' pe coastele mele nu da cu picioru' în mine mă rostogolește amândoi sunt rasta au codițe mișcătoare de parc-ar fi șerpi, nu e nici un fum, nici un șarpe, ei sunt în alb și au amândoi o macetă în mâna stângă, nu, în mâna dreaptă, fruntea îmi bubuie nu mă tăiați vă rog nu mă tăiați e frig acolo unde-ar trebui să fie degetu' meu mic de la picior, ăla stângu', nu, dreptu', femeia mea plânge femeia mea plângea acu' și-a găsit alt bărbat care să se ocupe de ea curva nerușinată și afurisită, ba nu, plânge, s-a dus la Josey Wales și l-a întrebat da' unde e omu' meu? Ce-ai făcut cu el? Josey Wales o ia și el o fute o fute și își bate joc de ea sau îi dă bani, auzi ce zic? Am și io femeia mea trădătoare albule, am și io, și rasta îmbrăcați în alb mă lovesc cu picioru' și mă rostogolesc afară din tufiș luna e albă nu sângerează, gata cu căcatu' ăsta, încheieturile mă ustură ei mă trag peste o piatră mă taie mă julește pe la mijlocu' spatelui îmi agață pantalonii ei trag întruna opriți opriți opriți ei trag și sfâșie

mă trag pe un deal în sus adio pantaloni în urmă iarba udă mă crestează omu' alb a dispărut ei mă trag capu' meu saltă și se ciocnește drum de asfalt mă târăsc peste un drum mă zgârie opriți opriți opriți pietrișu' îmi intră în fund pietrișu' mi se înfige în spate se înfige se înfige fundu' meu e ud, fundu' ud sânge știu că e sânge lipicios fier miros sânge omule alb e sânge răspunde-mi sincer pămpălăule unde ești? Mă trag dincolo de drum, în tufișuri, tot în susu' dealului Josey Wales o să-l omor pe Josey Wales o Dumnezeule Isuse Christoase Isuse Christoase Doamne io nu vreau să mor duamne Papa Isus aoleo Isuse nu vreau să mor omu' alb se întoarce omu' alb e Isus nu de ce nu zici nimica uite cum îi curge sânge pe față.

Vorbesc prea mult. Eu sunt omul pe care nu-l ascultă nimeni. Și în curând și tu vei fi la fel. Te trag în sus pe cele mai abrupte dealuri, trupul tău rupe crenguțe și strivește frunze și până și eu mă întreb de ce luna nu vrea să ia partea cuiva. Te trag pe o potecă de lângă un pârâu întunecat și foșnitor, îmi amintesc cumva acest loc, dar nu știu dacă este al meu. Ei te trag pe potecă mai multe minute, apoi se opresc. Eu privesc în față, în timp ce tu încerci să te rotești și să faci același lucru. Când vezi ce văd și eu, gura ta va exclama atât de larg că aproape îți cade călușul.

Un șir, o poartă, un zid de fortăreață din rasta, cei mai mulți îmbrăcați în alb, dar unii în culori ascunse de lumina lunii, toți așezați în șir, unul lângă celălalt, cu macete și cuțite în mână și mitraliere prinse la spate, cât vezi cu ochii. Om lângă om și dincolo de el, oameni până în capăt în dreapta, până în capăt în stânga, întinzându-se atât de departe că șirurile dispar dincolo de curbura dealului și continuă. Un grup de oameni din jurul unui munte pe care eu îl cunosc, dar pe care nu mi-l pot aminti. Nu mă pot abține să îi privesc. Aș vrea să alerg în jurul dealului și să văd dacă șirul se întrerupe măcar, dar știu că nu e așa. Au izolat vârful muntelui de restul țării. Dar îi lasă să treacă pe cei

șapte rasta care te trag pe tine. Nici un singur om nu vorbește, în afara țipetelor tale murmurate. Te trag pe cărare 20 de metri apoi cotesc, toți odată, așa cum virează brusc păsările. Tufișurile sunt înalte până la brâu, nu e nici o cărare, dar ei par să știe unde să meargă. Eu văd copacul înaintea ta.

Se opresc. Omul care te trage slăbește frânghia, în timp ce doi te ajută să te ridici ținându-te de brațe. Te așază în picioare, dar tu vezi copacul care se desface deasupra ta și te prăbușești. Ei te prind înainte să cazi. Aștepți ca ei să-ți dea drumul și încerci să te depărtezi țopăind. Ei nu te urmăresc și nici nu dau alarma, ci doar așteaptă să cazi. Cel mare care te-a tras până aici te prinde de curea și acum ești suspendat. Te duce ca pe o păpușă. Unui singur om de pe dealul acesta i-a sunat ceasul. Omul te ține pe loc. Lațul era deja acolo. Deja așteptând. El încearcă să ți-l așeze în jurul gâtului, dar tu te smucești de la dreapta la stânga, de la nord la sud, țipând în căluș. Te zbați, te cutremuri, te întorci și te uiți la mine. Chiar și în întuneric, văd că clipești. Țipi de minute întregi, dar eu sunt singurul care știe că tu țipi la mine. Rasta-ul cel mare îți ține gâtul nemișcat cu o mână și îți trece lațul în jurul lui. Îl strânge. Eu crezusem că o să te pună într-un ring și o să te lovească cu picioarele până mori. Dar gâtul tău e în laț, la capătul unei frânghii care urcă, dă ocol unei crengi puternice și apoi coboară pe lângă copac în mâinile a doi rasta care o strâng și trag de ea. Mă întreb dacă faptul că ei sunt atât de tăcuți, de parcă ar munci, ți se pare la fel de obscen cum mi se pare mie. Nu va exista un ultim cuvânt. Mă întreb dacă plângi în clipa asta. Mă întreb dacă speri, cumva, ca Cântărețul să te audă cum ceri îndurare.

Dar tu ar trebui să știi acest lucru.

Cei vii nu ascultă niciodată.

---

[83] Bob Marley a murit din cauza unui melanom diagnosticat la un deget de la picior

DANSUL UMBRELOR

15 februarie 1979

KIM CLARKE

De fiecare dată când urc în autobuz există un moment în care îmi dau seama că urmează să sară în aer. Chestia e că de fiecare dată mă gândesc că va exploda în spate și din cauza asta mă așez în față. Ca și cum dacă stau în față ar avea vreo importanță. Poate era din cauza bombei care explodase în februarie în acel restaurant din Londra – am încetat să mai urmăresc știrile luni de zile și apoi am dat drumul la televizor doar ca să văd porcăria aia. Chuck spune *îți faci prea multe griji, drăguțo, pur și simplu nu mai lua autobuzul*. Dumnezeule mare, urăsc drăguțo, nu-l suport, îmi vine să scot pistolul și să-l împușc, ceea ce pe el îl face să-mi zică așa și mai abitir. El spune că e din cauză că vede cum mi se arcuiesc sprâncenele înainte ca eu să simt că le arcuiesc. Chuck spune atunci drăguțo pur și simplu nu mai lua autobuzul, dacă nu suporți să te înghesui ca sardinele. Eu nu-i spun că nu asta e ceea ce nu suport.

Tu știi că eu simt asta, cum spatele meu se face tot mai drept în timp ce merg acasă. Să mergi acasă are ceva special. Mie îmi place ca oamenii să mă vadă cum merg la casa aceea, dar nu-mi place să mă urmărească din ochi. Ei nu mă văd pe mine așa cum sunt eu, ci ca pe o femeie care merge la casa aceea de lângă plajă care arată de parcă tocmai a decupat-o cineva din *Hawaii 5.0*. O casă care arată de parcă n-ar avea ce căuta acolo și oamenii se întreabă de ce crede negresa asta că are vun motiv să meargă acolo-șa, cu fruntea sus de parcă ar fi a ei. La început ei o să mă vadă ca pe *o femeie* care se duce acolo o dată și trebuie să plece dimineața cu banii încasați. Apoi o să mă vadă

ca pe acea femeie care merge acolo adesea și probabil că îl alină cum trebuie pe băiatul ăla alb sau cel puțin e discretă în privința asta. Apoi o să mă vadă poate ca pe femeia lui, care pleacă la orice oră. Apoi o să mă vadă plecând și venind și cărând pungi cu cumpărături și o să se gândească, poate că are de-a face cu casa, poate e servitoare. Apoi o să vadă că plec cu haine nu prea bune și mă întorc, sau merg la alergat, care e noua pasiune a albilor din America, și abia atunci o să înceapă să se gândească poate că locuiește acolo pe bune. Ea și cu albul. Nu, albul și cu ea. Bună ziua și dumneavoastră, domnul meu, domnule „Stai să-mi împing căruciorul încet ca să pot spiona treburile personale ale oamenilor“ – mergi mai departe, stăpâne. Săptămâna trecută mi-am rupt călcâiul pe drumul ăsta – drum pe dracu', e o potecă, pe deal în sus, apoi iar în jos, spre mica faleză de lângă plajă unde doar oamenilor asemenea lui Chuck le-ar da prin cap să locuiască. Sau lui Errol Flynn.

Chuck. Câți ciucuri poate să aibă un covor, Chuck? l-am întrebat când s-a apropiat de mine în Mantana's Bar, unde merg toți expatriații și cei care lucrează pentru Alcorp Bauxite, pentru că e singurul local în care hamburgerii nu au un gust de parcă jamaicanii ar crede cu adevărat că ei sunt făcuți cu șuncă. Și el și-a scos pălăria de parcă ar fi fost cowboy și a zis, *Salve, eu sunt Chuck*. Ești sigur că nu ești Bill de la Vânzări, care mi-a zis salve abia acum trei nopți? M-am gândit la asta, dar nu i-am zis. Chuck. Seamănă cu Chip, Pat, Buck sau Jack. Îmi plac la nebunie numele ăstea americane monosilabice, sună extraordinar de bine și le rostești cu foarte puțin efort și gata, ai terminat. Ți se zice îhî, salve, care-i treaba frumoaso și dintr-odată simți nevoia să le spui nu, eu nu sunt una din doamnele ălea din oraș care nu poartă chiloți pe sub rochie ca să vă fie vouă mai ușor, dar mersi pentru whisky-ul pe care n-o să-l beau. Nu știu ce îmi aminesc mai viu, cum număram orele și le împărțeam în minute în timp ce îl așteptam pe EL în Mantana sau când Chuck

a spus salve și eu m-am gândit mă rog, merge.

Acasă. Fii atentă, domnișoară Kim, numești acest loc într-un mod în care nici Chuck n-o face. O să mă duc chiar acum în camera de zi, gândindu-mă la autobuze care explodează, și o să zic Chuck, și el o să zică *Da? Care e treaba, iepuraș?* și eu o să mă simt ca un iepure în viziuna lui, în siguranță. Nu, n-o să fac asta. Asta e o tâmpenie dintr-o carte tâmpită, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi, Kim Clarke. Stă până târziu la muncă, de obicei la ora asta e deja acasă. De obicei la ora asta aș fi avut cina gata, îți permiți orice când faci ce-ți trece ție prin cap în momentul ăla, *la naiba, drăguțo, nu știam că în pilaful jamaican se pun ardei*, mi-a zis el aseară. Uite unde ai ajuns din cauza acestei porcării cu gândirea, acum la fereastră sunt pescăruși. Acum eu sunt femeia care trăiește în apropierea pescărușilor. Urăsc pescărușii. Mici nemernici care în fiecare după-amiază apar aici ca niște musafiri nepoftiți și pun stăpânire pe terasa mea afurisită, zicând dă-te mai încolo parașuto, dacă io-s acolo-șa pe terasă. Nu știu de ce vin întruna, nu sunt nici un fel de alimente afară și mie nici nu-mi trece prin cap să le dau de mâncare. Și sunt atât de al naibii de zgomotoși și mizerabili și zboară de acolo doar când îl văd pe Chuck. De mine îi doare în cot. Știu ce gândesc ei. Se gândesc că noi am fost aicea primii, cu mult înainte ca tu să te cuplezi cu bărbatul și am fost aicea și înaintea lui. Țipă de parcă ar ști tot felul de lucruri despre mine – plecați de la fereastră, sau americanul meu, Chuck, o să-și scoată pușca lui americană și bang bang Quick Draw McGraw[84] și vă bagă niște plumb în cap, înțelegeți? Dumnezeule mare, când am început eu să mă uit la desene animate?

Astăzi o să-mi placă la nebunie părul lui. O să mă gândesc la părul lui și la faptul că e castaniu, dar niciodată o singură nuanță, castaniu și roșcat unde i se apropie de obraz, și la faptul că lui îi place tuns scurt, ca la soldați, dar acum îl lasă lung

pentru că eu am spus scumpule, ai fi un pirat pe cinste, crezând că propoziția asta o să dispară în același spațiu indolent din care a apărut, dar lui i-a plăcut foarte mult așa că acum e piratul meu sexy – eu nu l-am numit niciodată sexy. Probabil din cauză că i-am spus scumpule.

Sexy.

Sexy e John – care e numele lui de familie? Care e numele lui de familie? *Dukes of Hazzard*[85], General Lee, nu ăla cu păr castaniu, prea arată a soț, ăla pe care îl cheamă John, fir-ar al naibii, ăsta e numele lui, John.

Sexy. Luke Duke se strecoară afară din portbagajul mașinii și bagă un picior în interiorul mașinii, cu șarpele lipit de celălalt picior, mai văd și alte femei chestia asta sau doar eu? Kim Clarke, perversă ce ești, fată poznașă ce ești. John ăla nu poartă chiloți niciodată. Schneider. *Dukes of Hazzard* e difuzat săptămâna asta la antena prin satelit; singura antenă prin satelit pe care o știu eu e aia mare din fața televiziunii JBC TV din Kingston, dar Chuck a montat una pe acoperișul lui.

Da, azi o să mă gândesc la faptul că-mi place enorm cum o să-și facă el părul. Ieri mi-a plăcut faptul că atunci când intră pe ușă își scoate întotdeauna basca, *da, doamnă*. Pe orice ușă. Alaltăieri mi-a plăcut că îmi spune domnișoara Kim de fiecare dată când stau deasupra lui când ne futem, dar îmi place că lui îi place asta atât de mult, bineînțeles că îi place asta, curva neagră care în sfârșit îl face să se dezlănțuie – probabil a auzit povestea despre fetele jamaicane cu doi ani înainte să aterizeze acolo cu trusa lui de desen tehnic și o erecție. Americanii îi zic la erecție catarg[86], ceea ce nu are nici un sens. Nu. El e drăguț. Omu' e drăguț, cel puțin până acu', mă ridică în brațe de parcă aș fi făcută din hârtie, dar mâinile lui sunt așa de moi și de catifelate, mă ridică și mă pune pe blatul din bucătărie, zâmbește și zice *hei, drăguțo, ți-a fost dor de mine?* și eu mă gândesc la asta de mai multe ori, că da, într-adevăr mi-a fost

dor de tine, mi-a fost dor de tine pentru că atunci când tu nu ești aici sunt doar eu cu gândurile mele și eu urăsc să gândesc, urăsc asta, ducă-se naibii.

Lasă gândirea în seama lui Chuck.

Lasă acțiunea în seama lui Chuck. Lasă decizia despre ce să iei și ce să lași aici în seama lui Chuck. Îmi place a doua parte a acestui gând mult mai mult decât prima și ahcăcatdumnezeulemare.

A, stai așa,

e un amortizor.

E bubuitul unui amortizor.

Dumnezeule mare, respiră, Kim Clarke. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. E a treia oară când îmi spun Kim Clarke fără să mă gândesc, chiar înainte să trebuiască să-mi spun Kim Clarke sau după ce mi-am zis ia uite, mi-am spus Kim Clarke. Chiar și gânditul ăsta la Kim Clarke se referă la faptul că ajung la un punct în care nici măcar nu mai trebuie să mă gândesc la asta sau la celălalt nume. S-o ia dracu' pe acea persoană. Vezi? Zic s-o ia dracu' ca un american, așa cum Chuck încă mai zice la naiba – foarte drăguț. Chuck și cu *morții mă-sii* al lui, de fiecare dată când se uită luni seara la fotbal american e vorba doar de *morții mă-sii* sau *ăsta se cheamă atac evantai, în morții mă-sii*. Nimeni nu-și folosește picioarele în jocul ăsta, dar e fotbal. Îmi place foarte mult modul în care americanii pot să pretindă că un lucru e exact așa cum li se pare lor că e, în ciuda unor probe clare că nu e așa. Cum ar fi un meci de fotbal în care nimeni nu-și folosește picioarele și care durează la nesfârșit. Ultima oară când m-a pus să stau la porcăria asta eu am zis dragă, doar sexul ar trebui să dureze atât de mult și el mi-a zis *târfa lui mică și sexy*. Și mie nu mi-a plăcut, era una din cele două sute de greșeli pe care bărbații le fac în fiecare zi față de femeile cu care trăiesc și m-a făcut să mă întreb cu câte femei a făcut el sex de fapt. Adică, nu arată rău. Nu, e drăguț. Nu, e atrăgător. Uite

ce e, în clipa asta probabil că trei mii de jamaicane mă urăsc pentru că sunt cu el. Eu am ceea ce vă doriți voi, amărâtelor. Eu, Kim Clarke. Veniți și luați-mi asta, dacă sunteți dure.

Asta-i o minciună. Știu sigur că femeile jamaicane nu sunt în căutarea unui bărbat alb din străinătate. Cele mai multe nici măcar n-au habar cum ar arăta el dezbrăcat. Ele cred că bărbații albi au doar boașe, dar nu și sculă, ceea ce nu face decât să demonstreze că n-au văzut în viața lor un film porno. Când te întorci acasă la 3 după-amiază, pe soare, Montego Bay pare Miami, tu n-ai fost niciodată în Miami, Kim Clarke. Dar chiar și așa, mă întorc acasă, mă duc acasă și sper că Chuck nu e acolo. Asta a fost urât. Nu era cazul, ar spune el, ceea ce zilele ăstea spune foarte des, ceea ce mă face să cred că tot ce îmi iese din gură e pătat cu ceva. Nu asta e ceea ce aș vrea eu să cred, aș vrea doar puțin timp doar pentru mine. Uite că iar încep, vorbesc ca o americancă parvenită de atâta timp că acum nu mai scap de accentul yankeu nici în mintea mea. Gândește simplu te rog! Sper doar că el nu e acolo pentru că vreau doar să stau pe canapea și să-mi aud respirația și să mă uit la *Wok with Yan*[87] la televizor și să-mi las creierul să se odihnească, pentru că toate ăstea, locuitul ăsta, mersul ăsta, discutatul ăsta, statul ăsta într-un spațiu care încă nu e spațiul meu e o muncă al naibii de grea. Existența e muncă grea. Nu, nu e. Viața e aia care e grea, fir-ar al dracu'. Eu înjur uneori.

Oare pescărușii ăștia aud ce gândesc eu? Asta fac ei la geam? Îmi ascultă gândurile și râd. Oare spray-ul de muște și gândaci are efect la păsări? Poate că mi-ar sfârteca pielea și ar mânca-o. Urăsc păsările ăstea afurisite, fir-ar al dracu'. Fir-ar al dracu', nu știu ce să fac cu toate vorbele ăstea à la Chuck pe care le zic în ultima vreme. Așa se întâmplă, bineînțeles, la un moment dat, un bărbat începe să-ți domine viața.

Chuck nu e acasă. Canapeaua asta e plăcută. Pe canapea mă ia somnul mereu, dar în pat nu mă ia somnul niciodată. În

majoritatea nopților stau pur și simplu pe pieptul păros al lui Chuck ca să ascult dacă nu cumva i se oprește inima.

Trebuie neapărat să fac curat în casa asta, chiar dacă plecăm. Chiar dacă plecăm la sfârșitul lunii următoare. Aș fi dat orice ca să las în urma mea locul ăsta în decembrie. Vreau un Crăciun cu zăpadă. Visez la un Crăciun cu zăpadă. Nu, visez la un Crăciun departe. Cu cât pot scăpa mai repede de țara asta nenorocită, cu atât mai bine. Când Chuck mi-a spus că e din Arkansas, cred că l-am întrebat dacă asta e lângă Alaska. El m-a întrebat dacă mi-ar plăcea urșii polari și cherestegiii. Ce-o mai însemna și asta. L-am frecat pe burtă și am spus că am deja un urs mare pe care îl iubesc, dar lui nu i s-a părut amuzant. Bărbații americani sunt ciudați. Nu suportă o mică glumă, dar apoi cea mai stupidă chestie li se pare amuzantă. Uite, iar gândesc ca un american, cu chestii stupide, gândesc ca el. Astăzi o să-mi placă la nebunie părul lui. O să mă afund în canapeaua asta, o să închid ochii și o să mă gândesc la părul lui. Și la ce să iau cu mine.

Ei s-au săturat, chiar s-au săturat cu adevărat de opera asta comică a unui guvern. E ciudat, casa asta e departe de drum, chiar lângă marea care urlă întruna, cu nenorociții ăia cu pene albe care țipă la fereastra mea, și totuși zgomotul traficului tot găsește o cale să ajungă aici. Cum ar fi afurisitul ăla de claxon care îmi întrerupe gândurile. E timpul să lăsăm în urma noastră acest loc, așa a zis șeful lui. Ajunge cu guvernul ăsta și cu Michael Manley ăsta care vrea să sugă bani de la companiile de bauxită de parcă ele n-ar fi făcut deja suficiet ca să ajute țara asta. *La naiba, Alcoa a transformat insula asta nenorocită și înapoiată, bineînțeles, n-au construit ei calea ferată, dar cu siguranță au folosit-o într-un mod profitabil. Și alte lucruri: școli, clădiri moderne, apă curentă, toalete, de fapt a fost ca o palmă că ni s-a cerut o taxă, față de tot ce am făcut noi pentru țara asta. Și palma asta a fost primul semnal auzit în întreaga lume pentru*

intrarea Jamaicăi în comunism, ascultă ce-ți spun eu. Naționalizarea e întotdeauna primul pas, pentru mine e un mister cum au putut oamenii ăștia să voteze ca PNP-ul să revină la putere, drăguțo. Mi-a declamat de atâtea ori chestia asta că aproape pot s-o reproduc cuvânt cu cuvânt, până și metaforele incoerente. Și atunci cum rămâne cu iazul ăla de decantare pe care l-ați lăsat în urma voastră, care e bun doar ca gangsterii să arunce în el trupuri care să se descompună fără urmă? zic eu. Uneori trebuie să-i reamintesc chiar și lui că la un metru mai sus de vaginul ăsta se află un creier. Totuși, nici măcar unui bărbat american nu-i place dacă o femeie e prea deșteaptă, mai ales o femeie din Lumea a Treia pe care el are datoria să o educe. Canapeaua asta e mai moale decât îmi aminteam eu.

Au trecut doi ani de la alegeri. Jamaica nu devine niciodată mai bună sau mai rea, pur și simplu găsește noi modalități ca să rămână la fel. Nu poți să schimbi țara, dar poate că poți să te schimbi tu. Nu știu cine gândește asta. Ca să fiu sinceră, eu am terminat-o cu gânditul. De fiecare dată când gândesc ajung la un autobuz care explodează sau eu cu gura unui pistol în fața ochilor. Căcat, tremuratul ăsta e de la mine, nu de la divan. Vreau să zic canapea. Fir-ar al naibii, omul ăsta mă schimbă. Mie îmi place să mă prefac că nu-mi place asta. Dar nu cred că îl păcălesc. El consideră o victorie de fiecare dată când obține ceva de la mine, pentru că nu-l las să obțină prea mult, ca să fiu sinceră. Asta sună dur. Sper că eu nu sunt dură. Nici nu-mi mai amintesc cum de la salve am ajuns ca el să mă scoată în oraș, cum se exprimă el.

Să lămurești o situație e ceva periculos. Te face să privești în urmă, ceea ce e de asemenea periculos. Dacă continui să faci asta te trezești că ajungi înapoi în situația aceea, singurul lucru care de fapt te-a făcut să mergi înainte. Nu știu, jur că m-am așezat pe canapeaua asta afurisită ca să încetez să mai gândesc. Aș vrea ca el să fie acasă. Prostuțo, tocmai voisei ca el să nu fie

acasă. Acum nici cinci minute, fato, eram cu tine, am auzit fiecare cuvânt. Pot oamenii să facă asta? Pot oamenii să vrea să fie cu cineva tot timpul, bun, majoritatea timpului, și totuși să vrea să fie și singuri? Și nu pe mici compartimente, ci deodată? În același timp? Tot timpul? Aș vrea să fiu singură, dar ar fi bine să nu fiu. Aș vrea ca Chuck să fie unul din oamenii care cred eu că ar înțelege asta. De obicei pur și simplu dau drumul la radio și îl las să umple casa, zgomot, oameni, muzică, o companie pe care nu trebuie să o bag în seamă, la care nu trebuie să reacționez, dar care să știu că e acolo. Aș vrea să pot să fac asta cu oamenii. Aș vrea ca oamenii să facă asta cu mine. Unde e bărbatul cu care să pot fi împreună și care să nu aibă nevoie ca eu să am nevoie de el? Habar n-am despre ce vorbesc. Nevoia e singurul motiv pentru care sunt eu aici, chiar acum, în camera asta. Nu. Dumnezeule, ce vacă sunt. Astăzi o să-mi placă la nebunie părul lui.

În seara asta o să-mi placă la nebunie toate sunetele pe care le scoate el în somn. Nechezatul, șuieratul acela când i se blochează o nară. Jumătatea de propoziție. Murmurul. Sforăitul bolborosit. Geamătul. Bășina americană. Acea parte a nopții, pe la 3, pe la 4, când pot să pun o întrebare și el răspunde, pentru că așa am aflat că el nu prea știe cum ar reacționa familia lui dacă ar face cunoștință cu o femeie ca mine, chiar dacă maică-sa e cea mai amabilă tipă, pur și simplu cea mai amabilă. Eu cunosc toate sunetele lui pentru că eu nu dorm niciodată. Stau trează toată noaptea și dorm toată ziua, femeile ca mine au un nume. Femeile ca mine nu dorm. Noi știm că noaptea nu e prietena noastră. Noaptea face unele chestii, aduce oameni, te înghite complet. Noaptea nu te face niciodată să uiți, ci îți dă vise ca să te facă să-ți amintești. Noaptea e un joc în care eu aștept, număr până când văd cum mica dungă roz pătrunde pe fereastră și ies afară ca să văd răsăritul soarelui deasupra mării. Și mă felicit pentru că fac asta, pentru că, pe cinstea mea,

în fiecare noapte... Fiecare noapte.

Noaptea trecută mi-am dat seama că aș putea să omor pe oricine, chiar și un copil. Poate un băiat. Nu știu dacă și o fată. Dacă nu dormi asta nu înseamnă că nu visezi, maică-mea nu mi-a spus niciodată lucrul ăsta. Noaptea trecută aș fi putut să omor un copil. Era o poartă, doar o poartă ruginită, dar eu știam că trebuie să trec prin ea. Singura cale înainte e prin. Cine a spus asta? Trebuia să trec prin ea dacă nu voiam să mor, să fiu despicată, tăiată cu un cuțit de la gât până la labii, în timp ce țipam încontinuu, pur și simplu trebuia să trec prin poarta aia nenorocită. Și la poartă era un copil, unul din copiii ăia pe care îi vezi în filme și nu-ți dai seama dacă e băiat sau fată. Poate că era alb, dar alb ca inul, nu ca pielea. Și în tot timpul ăsta vedeam ceasul deșteptător care urma să ajungă la 2 noaptea și cei patru pereți din jurul meu, două ferestre, chiar și cerul de afară, dar vedeam și poarta, îl auzeam pe Chuck cum sforăie, dar vedeam și copilul și puteam să privesc în jos și să văd carne hăcuită acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele mele. Fugisem până rămăsesem fără picioare. Și voiam să trec prin poartă și copilul ăsta bloca poarta cu o privire nu amenințătoare, ci încrezătoare, slugarnică, înfumurată – Chuck ar fi spus înfumurată. Eu am luat un cuțit pe care îl aveam la mine, l-am prins de păr, l-am ridicat în aer și i-am înfipt cuțitul în inimă, și pentru că sângele lui era albastru, nu am ezitat să-l înjunghii iar și iar, și de fiecare dată când cuțitul îi străpungea pielea era ca și cum carnea lui era prea tare și cuțitul se îndoia într-o direcție diferită de cea în care voiam eu și copilul țipa, râdea și țipa și nu mi-a rămas altceva de făcut decât să scot cuțitul, să-i tai capul și să-l arunc cât colo. Și să țip în timp ce alergam spre poartă. Apoi m-am trezit. Dar nu dormeam.

Poate ar trebui să fac o baie sau ceva. Când a plecat la muncă, Chuck a întrebat ce am de gând să fac azi? N-ar fi trebuit să-i spun nimic, pentru că am ieșit în oraș. Poate ar

trebui să-mi dau jos hainele ăstea sau măcar pantofii. Până și un bărbat căruia îi place să pună *drăguțo, eu nu mă pricep la chestiile ăstea cu moda* știe că hainele cu care ies eu în oraș nu-s hainele cu care mă duc după pâine. Și dacă o vede pe femeia lui cu haine bune o să-și dea seama că ea încearcă să impresioneze un bărbat și poate că a și reușit, dar acel bărbat nu e el. Trebuie neapărat să-mi dau jos măcar bluza asta. Sau să mă întind pe pat până pleacă pescărușii. Poate că dacă el mă întreabă o să pot să-i spun că m-am îmbrăcat frumos pentru el, sperând că o să ieșim în oraș. *Dar, drăguțo, afară nu există nicăieri siguranță*, o să zică el. *Nici măcar în Montego.* Eu o să zic că formula jamaicană prescurtată pentru Montego Bay e Mobay, nu Montego. O să zic că vreau să ies în oraș, vreau să dansez și el o să zică *dar eu dansez mai bine ca tine* și eu o să mă prefac că propoziția asta nu m-a usturat. Adevărul e că eu nu vreau să merg la dans. De fiecare dată când îi cer asta sper să mă refuze. Vreau doar ca el să creadă că pe mine mă interesează să facem totul împreună. Poate c-o să-i aducă iar acasă pe prietenii lui și eu o să am un motiv să rămân cu hainele ăstea. Ultima oară a adus acasă patru bărbați de la serviciu, fiecare părând o variantă mai scundă sau mai înaltă a lui, fiecare având aceeași piele albă arsă. Cel scund și blond, jur că îl chema Buck, dar suna aproape ca Chuck, a spus *păi, ești o soțioară*[88] *foarte arătoasă*. Și eu care mă supăram când jamaicanii îmi ziceau muiere. În seara asta o să-mi placă la nebunie felul în care doarme el. O să stau pe pieptul lui mare, o să-i ling părul și o să-l strâng tare ca să nu poată pleca fără mine. Am o amintire că o aștept pe sora mea să adoarmă, apoi prind poalele cămășii ei de noapte și le înfășor de mai multe ori în jurul mâinii, pentru ca, dacă vine să mă ia o nălucă, să o tragă și pe ea și să ne trezească. Numai că eu n-am nici o soră.

Căcat. Fir-ar al naibii, ackee, cum ai ajuns sub mine, ca să mă pot rostogoli peste tine? Probabil că îmbătrânesc sau

înnebunesc dacă mă plimb prin casă cu o pungă plină cu ackee și nici măcar nu-mi amintesc. Bătrână și nebună. Poate nebună și bătrână. Lui Chuck îi place la nebunie ackee. Îmi cere întruna *chestia aia, scumpo, chestia aia cu omletă, știi ce vreau să spun, care crește în copaci și în plus e și foarte dulce*. Am cumpărat două duzini de la o femeie care asculta la radio un predicator american cu accent de cowboy, care spunea întruna că vine sfârșitul lumii. *Știi că se apropie sfârșitul timpului?* m-a întrebat vânzătoarea ambulantă. Nu, dar știu că suntem în 1979, i-am spus eu chiar dacă mă gândeam la Predicator, care transpira ca un purcel rozaliu și își freca fruntea cu o batistă, mișcându-și peruca. Ea voia alt răspuns, așa că m-a pedepsit adăugând 50 de cenți la preț. Cred că i-am spus știi ceva, iubire? Ține-i. N-ai decât să-i iei, pentru că peste câteva săptămâni banii jamaicani o să fie buni doar ca să te ștergi la cur cu ei. Îmi place asta. Suna jamaican. Nu i-am spus așa ceva. N-aș putea să-i spun cuiva iubire.

Ce casă afurisită, e prea liniște, dar pur și simplu nu suport radioul. Nu vreau să aud știri. De când am încetat să mai ascult știrile, să citesc ziarele și să mă uit la televizor, viața mea pare mult mai fericită. Fericirea mi se pare un lucru pe care poți să-l iei cu tine și să-l vinzi. Pur și simplu nu vreau să aflu știrile și nu vreau ca oamenii să-mi spună nimic. Toate noutățile care ajung la mine sunt de la Chuck și nici așa nu-mi plac. Dar noutățile lui sunt altfel. Noutățile lui sunt ale cuiva care pleacă. El pleacă. Noi plecăm. A cumpărat oare bilete? O să avem nevoie de bilete? O să vină un elicopter, ca și cum ar fi război și ne ia așa cu elicopterul? O să aterizeze în fața casei și Chuck o să zică *drăguțo, n-avem timp să luăm nimic, vino imediat*, și el o să pară foarte trist, n-o să-și dea seama că eu exact asta vreau, să nu iau nimic, nici măcar un prosop, nimic care să-mi amintească de ce las în urma mea, pentru că să le ia dracu’ pe toate, zău, să le ia dracu’ pe toate, vreau să ajung în America ca

o foaie albă de hârtie, cât mai albă posibil, fără nici o amintire a ce rămâne în urma mea. Vreau să mă învăț să scriu ceva nou pe pielea mea și să zic salve unor oameni pe care nu-i cunosc. Și elicopterul n-o să aterizeze decât când ajungem undeva departe, cum ar fi Buffalo, în New York, sau undeva în Alaska unde să nu mai aud niciodată ce se întâmplă. Niciodată.

Trebuie să fie ceva bun la radioul ăla afurisit. FM: mai multă muzică, mai puține vorbe. Mi-aș dori ca Chuck să fie aici. El știe să danseze mult mai bine ca mine, rușinea rasei negre. Asta e ceva, când un bărbat alb știe să danseze. M-a dus la club la aniversarea noastră – șase luni, deja. Voia să sărbătorim aniversarea noastră de șase luni. Și se zice că femeile sunt sexul sentimental. Dar nu contează. La a șasea lună dans. La a cincea cercei. La a patra a încercat să gătească pui și nu i-a ieșit. Maică-mea ar fi spus asta înseamnă că nu e homosexual, draga mea. Nu știu, dar uneori parcă e prea mult Chuck. Începe să-mi placă mai mult de el când e la muncă. Nu. Nu e adevărat. În momentul ăsta îmi place la nebunie părul lui și diseară o să-mi placă felul în care doarme.

În Mantana, când ne-am cunoscut, eram în punctul în care acea voce interioară îți spune orice-ar fi, Doamne, fă să se întâmple acum, te rog. Mi-era așa de lehamite să-mi fie mereu lehamite. Eram atât de pregătită. În aceeași zi șeful mi-a pus mâna pe genunchi, a doua oară? Nu, a treia, și m-a întrebat cât de mult îmi place să lucrez acolo. Și că el își dă seama că slujba asta e decisivă, o ultimă șansă. De parcă a vinde bijuterii ieftine ca dracu' într-un magazin indian cu prea multe pretenții era tot ce puteam eu să fac. Doar că de fapt chiar așa era, Kim Clarke. Ca să accepți slujba aia nu trebuia decât să știi că altfel ei ar fi căutat imediat pe altcineva. Trebuia neapărat să reușesc în Montego Bay. Neapărat, nu se punea problema să mă întorc în Kingston.

Nu mă gândesc la Kingston. Aș vrea să mă gândesc la Andy

Gibb. Aproape la fel de drăguț ca John din *Dukes of Hazzard*. Andy Gibb: păr, piept, păr, lanțuri, păr, dinți, păr, păr. John din *Dukes* zâmbet, păr, blugi, păr ca de fată, *I just want to be your everything*[89], chestia mare și albă a lui Luke Duke din cracul stâng al pantalonilor lui, Dumnezeule, fato, probabil ești cea mai obscenă femeie din Montego Bay. Dar la radio nu cântă „I Just Want to Be Your Everything". *Fă-o încet, fă-o toată noaptea, în timp ce umbrele dansează*[90]. Eu știu ce vreau. O noapte în care nu mă gândesc la Luke Duke și Chuck e înăuntrul meu, deasupra mea. Nu, nu am gândit așa ceva. Ba da. Ar trebui să mă duc să fac mâncarea cu ackee. Îi place la micul dejun. N-o să aibă nimic împotrivă s-o mănânce la cină. Eu o să mă gândesc cât de mult îmi place părul lui.

Mai devreme sau mai târziu el o să afle. Kim Clarke, ce deșteaptă te crezi. Bărbatul ăla o să afle cu siguranță, dacă n-a aflat deja. Azi-dimineață am luat doar zece dolari. Atât am luat cel mai mult deodată. Vinerea trecută, cinci. Cu patru zile înainte de asta șase, nu, cinci, nu, era o bancnotă de cinci și două de un dolar. Nu m-am atins de dolarii americani. Uite ce e, lui o să i se pară pur și simplu drăguț. Ce soție nu ia din portofelul soțului? Eu nu sunt soția lui. O să fiu soția lui. Nu, trăiți împreună. Așa fac oamenii în epoca modernă, suntem în 1979. Trebuie neapărat să gătesc. Sunt sigură că el nu știe. Adică, ce fel de bărbat numără câți bani are în portofel?

Un bărbat american.

Toți trec prin Mantana. Bărbații albi, vreau să spun. Dacă bărbatul e francez, crede că se scoate dacă spune pizdă, dar spune pisda, pentru că noi, curvele din junglă, n-avem cum să înțelegem ce vrea el să spună. Cum te vede îți aruncă cheile la picioare și-ți spune parchează-mi mașina *maintenant! Dépêche-toi!* Eu iau cheile și spun da, stăpâne, apoi mă duc la veceul femeilor, le arunc în cea mai jegoasă budă și trag apa. Dacă e britanic și sub 30 de ani, atunci mai are încă dinți și e suficient

de fermecător ca te ducă la etaj, dar e prea beat ca să-ți facă ceva. N-o să-i pese de asta și nici ție, dacă nu cumva vomită pe tine și îți lasă câteva lire pe noptieră pentru că a făcut ceva atât de oribil, atât de oribil. Dacă e britanic și peste 30 de ani, îți petreci timpul observând cum se adună stereotipurile, de la viteza cu care vorbesc, dăăă-mii voooiiieee săăă-ți vooorbeeesc înceeeeet, peeentruuuu căăăă eștiii o miiicăăăă neeegreeeesăăăă, până la dinții groaznici, din cauza cănii de cacao dinainte de culcare. Dacă e german, e slab și știe să fută, mă rog, în stilul unui piston de mașină, dar se va opri imediat pentru că nimeni nu poate să facă germana să pară sexy. Dacă e italian, știe și el să fută, dar probabil că n-a făcut baie înainte, crede că există ceva de felul unei palme afectuoase peste față și o să lase bani chiar dacă tu i-ai spus că nu ești prostituată. Dacă e australian, o să stea pur și simplu întins pe spate și o să te lase pe tine să faci toată treaba, pentru că până și noi, băieții din Sydney, am auzit de voi, fetele jamaicane. Dacă e irlandez, o să te facă să râzi și o să facă cele mai obscene lucruri să pară sexy. Dar cu cât stai mai mult cu atât el bea mai mult și cu cât bea mai mult, ei bine, în fiecare din acele șapte zile o să ai parte de un tip diferit de monstru.

Dar americanii. Cei mai mulți se străduiesc o grămadă de timp să te convingă că ei sunt exact ca toți ceilalți. Sunt doar un Okie[91] din Muskogee. Până și Chuck s-a prezentat spunând că e *doar un tip normal din Little Rock*. Când eu am zis dar de ce-ar vrea cineva să fie doar un tip normal, el n-a știut ce să răspundă. Dar un bărbat are ceva anume atunci când îți spune de la bun început că el nu are ascunzișuri, că nu e nici mai puțin, dar nici mai mult decât ceea ce pare a fi. Poate că standardele mele sunt prea scăzute. Poate că pur și simplu mi-a plăcut că există un bărbat care spune exact cum stau lucrurile. Nici măcar nu cred că i s-a părut că sunt prea drăguță. Mă rog, sigur că i s-a părut, pentru că a venit și a zis *salve*, și chiar la

momentul potrivit, imediat după ce francezul a fost dat afară pentru că striga unde sunt cheile mele de la mașină, pissda ce ești, și italianul s-a dus să danseze cu americanca aia proastă care a venit aici complet singură pentru că făcuse economii timp de 26 de luni și, la naiba, așa mare și grasă cum sunt, am de gând să mă FUT. Italianul nu era acel negru bine dotat, cu șlițul umflat, despre care citise ea în *Mistress of Falconhurst*[92], dar avea pielea ceva mai măslinie, așa că mergea.

Bineînțeles că eu mergeam acolo în fiecare seară. M-am mutat în Montego Bay în ianuarie, direct într-un apartament de două camere dintr-o casă cu bucătărie comună pe care un cuplu de pensionari o închiria elevilor. Dar eu locuiam la Mantana. Din prima zi de la serviciu am auzit de clubul de noapte. Mă rog, am auzit întâmplător, dat fiind că nici una din târfele ălea indiene de la bijuterie nu vorbea cu angajații negri, în afară de a ne reaminti că ele se știu cu polițiștii și că dacă un singur colier dispare o să fim violate un weekend întreg la închisoare. În orice caz, am auzit din întâmplare că Mantana *e cel mai șmecher, te lasă să intri doar dacă arăți într-un fel, adică, slavă Domnului, nu negru*. Cine-ar fi crezut atunci că negru se va dovedi a fi chiar aspectul potrivit? La două săptămâni după ce m-am mutat aici m-au lăsat să intru, îmbrăcată doar într-un tricou alb, blugi Fiorucci și pantofi cu tocuri cui. Am trecut drept pe lângă una din indience, aia cu nasul cârn și păr lung care era să mă strige, dar apoi a văzut cum arăt și și-a dat seama că n-ar fi putut suporta asta. A fost cât pe ce să-i spun că uneori vor ciocolată, nu curry.

Dar odată ajunsă înăuntru, unde credeam că muzica e exact cum îmi doream eu, de fapt nu era. DJ-ul punea întruna „Fly Robin Fly“ și albii dansau ca albii. Iar non-albii, aproape toți femei, se uitau unii la alții încruntați, pentru că doar încruntarea putea să ascundă faptul că toți aveam exact aceeași expresie. Omule alb, te rog vino aici și salvează-mă, pentru că

nu mai am unde să merg. Simt că am ajuns până în cea mai îndepărtată margine a țării și nu mi-a mai rămas decât să mă arunc de pe ea. Sau să zbor. Cine o să fiu eu în America? Samantha din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*? Femeia aia plângăreață din *One Day at a Time*[93]? Îmi vine să intru drept în mijlocul unui oraș și să-mi arunc pălăria în aer ca Mary Tyler Moore, până la urmă o să reușești tu. Dumnezeule mare, abia aștept să plec.

Era să uit de el. Mi-am trecut mâna peste el de trei ori, în lumina soarelui, pipăind fiecare șănțuleț al timbrului. Timbrul îl face să pară real. Timbrul îl face să miroasă frumos, da, l-am mirosit. Dacă îl vezi nu e de ajuns ca să fie real. Pipăitul l-a făcut real, dar mirositul l-a făcut și mai real. Degetele mele miros hârtia americană, ca niște substanțe chimice care așteaptă să se evapore. Era să uit de el. Kim, încearcă să uiți tot ce e în jurul tău. Și nu mai zâmbi așa, o să te doară obrajii. Dar dacă nu zâmbești o să plângi.

Miroși. Trebuie să speli duhoarea. Să speli cerneala de pe degetele tale afurisite. Cum am putut uita? El o să ajungă acasă peste câteva ore și eu nu am spălat duhoarea. Fato, du-te și spală... ajunge. Asta e ceea ce o să fac. Asta e ceea ce o să funcționeze. O să mă duc să fac baie. O să-i fac omului mâncarea lui cu ackee. El o să mă ducă la etaj și o să mă fută. Nu, o să ne futem unul pe celălalt. Și o să ne trezim împreună și el – nu, nu plecăm decât peste cel puțin trei săptămâni. O să fac bagajele. Du-te fato și spală duhoarea.

În fiecare zi aduce acasă ceva de la birou. În parte e din cauza modului în care au crescut acești americani. Le place să colecționeze. Deci Tony Curtis sau Tony Orlando apare în Mantana și ei fac chestia asta, îi cer autograful, adică să se semneze pe un șervețel. Și apoi îl păstrează, îl colecționează de parcă nu o să-l mai vadă pe Tony Curtis niciodată. Acum Chuck aduce lucruri acasă, le colecționează de parcă ar trebui să se

asigure că ele sunt în siguranță. Nu știu de cine trebuie să apere o ceașcă de cafea. Sau cinci cutii cu elastice, o fotografie cu Farrah Fawcett, o fotografie cu președintele Carter sau o cutie plină cu băutură, de parcă în America n-ar exista băutură. Sau o sculptură cu un rasta ținându-se de penisul erect, al cărui cap e mai mare decât capul lui. Probabil că omul se consideră un Noe care salvează o statuie cu un rasta cu o sculă imensă pentru arca lui. Dacă salvează sculptura aia nenorocită și nu are de gând să mă salveze pe mine jur pe ce-am mai scump că îl omor.

O să mă duc să fac baie și apoi o să mă duc să fac mâncarea cu ackee și pește sărat. Nu, ackee și pastramă de porc, nu pește sărat. Și roșii. Kim Clarke, du-te și spală duhoarea. Nu te gândi, lasă totul în bucătărie și du-te și spală-te. Și spală-te pe dinți. Și înghite puțin Listerine. Poate că și pentru bărbați e la fel. Oare așa e? Poate, nu știu. Introdu ce ar trebui eu să simt aici: ____________________, ca să pot să simt asta. Eu nu simt nimic. Poate că ar trebui să simt ceva legat de faptul că nu simt nimic, dar nu simt nici asta. Ce fel de femeie ești tu, Kim Clarke? De fiecare dată când îți lingi buzele simți mirosul și/sau gustul lui. Cel puțin spală-ți gura de el, fată perversă.

Parcă îl văd cum mă dă afară. O să fie ca într-un film în care toată lumea vorbește italiană. El mă scoate târâș afară din casa mea – din casa lui – din casă și eu țip și implor pe podea, mă târâi și urlu Chuck, zău, nu mă dădea afară, zău, nu mă dădea afară, te rog io. Io-s dispusă să merg și-n patru labe păntru tine. O să-ți gătesc de mâncare, o să-ți fac copii și o să-ți sug scula chiar dacă nu ți-ai spălat-o mai întâi, zău, zău! Și el o să se uite la mine și o să mă întrebe ce dracu’ vrei să spui prin zău? Ce fel de tâmpenie ignorantă de boschetar e când zău înseamnă același lucru cu te rog? Pentru tine o sculă e o sculă, o să spună el pentru că sună dur, de parcă nu i-ar fi luat un timp ca să inventeze asta, ca să poată să fie furios dar și deștept în timp ce eu scâncesc pe podea, zău, zău, zău, și mă întreb dacă nu aș

putea să fiu ca în *Dallas* și să zic nu e așa cum ți se pare ție, scumpule.

Ar trebui să fac baie, să mă spăl pe dinți, să spăl totul cu săpun. Dar atunci n-o să fiu prea curată? Atunci o să fiu atât de curată că o să pară suspect. Suntem în stadiul în care eu nu tre' să-mi pieptăn părul sau să mă dau cu ruj și parfum și nu-mi pasă dacă el mă surprinde scărpinându-mă în fund și mestecând în oală cu aceeași mână. El acum dă drumul la câte o bășină de câte ori are chef, ceea ce mie nu-mi place deloc. Bășinile americane sunt mai puturoase, miros de parcă ei ar mânca prea multă carne. E bine să fii atentă ce-ți dorești atunci când îl faci pe un bărbat să se simtă confortabil în preajma ta. Îți dai seama cât de mult din abureala asta a curtării era doar de fațadă. Nu fațadă, un rol. Oare cât ar mai fi continuat el să joace acest rol, iar dacă jocul se lungea mai mult decât se așteptase el s-ar fi debarasat de mine și ar fi trecut la următoarea fată din zonă care se holba în pahar? Slavă Domnului că pielea neagră nu lasă să se vadă. O negresă poate să ascundă urmele de pe ea. Poate că de asta bărbaților li se pare mai ușor să bată o negresă. Poți să urmărești relația dintre un bărbat și o femeie albă pe pielea ei. Fată proastă, atunci fă-l să nu te mai vrea diseară. Prefă-te că te doare capul, zi că ești la menstruație, lui nu-i place deloc când îi spui menstruație, zice că sună ca un fel de pojar la păsărică.

Oare mi-a mai rămas vreo poză de pașaport?

În America există apă caldă?

Curvă proastă, bineînțeles că există apă caldă. Și nici nu trebuie să dea drumul la radiator și să aștepte. Poate că ar trebui să pun un capac de lichid de curățat în apă. Dumnezeule mare, Kim Clarke, ai pe tine transpirația lui, nu puroi. Uite, șefu', ăștia-s toți banii pe care-i am, ți-am dat ceasul, ți-am dat până și lanțul pe care mi l-a dăruit el săptămâna trecută. Acum va trebui să spun că l-am scăpat în veceu sau ceva. Dă-mi

pașaportul ăla afurisit. Ce vrei să spui că mai am încă un bun de preț? Nu știu despre ce vorbești.

Ah.

Ascultă-mă pe mine, puteți să fiți de la Polul Sud sau de la sud de St. Catherine, voi bărbații sunteți toți la fel *Nu răspunde obraznic omului, Kim, fă ce trebuie și gata*. Aici? În biroul tău? Când lângă biroul lui sunt oameni *bineînțeles că lângă biroul lui sunt oameni. El vrea ca toți cei de lângă biroul lui să audă și să știe*. Și eu de unde știu că după aia mi-l dai? *Nu-l enerva pe om, pizdă proastă, aștepți de doi ani, aproape doi ani dar tot e foarte mult timp și el poate să le rupă pe toate sub ochii tăi – oare mai am vreo poză de pașaport – nu-mi place deloc când mi se face poză, oare am negativele? Peste tot pe pereți sunt fotografii, femei albe goale, două negrese, care își strâng țâțele lipite.* Ah, nu-mi scoate rochia? Dumnezeule mare, da’ stai așa puțin, pot să-mi dau jos chiloții și singură, mersi. *Kim, nu te mai uita la calendare și adu-ți aminte să te porți de parcă ar fi o mare bulversare când el se împinge în tine, el o să facă* aah, aah, ah Doamne nu mi-ai spus că e așa de mare *Mare ca o banană putredă, nu ți se pare, Miss Decembrie? Îl vezi cum și-o scoate mereu la fiecare femeie care intră pe ușa aia și vrea ceva ce nu i s-ar cuveni. Oare după asta o să am timp să cumpăr ackee și să mă spăl de urmele lui? Poate că aș putea să mă duc la hotelul de vizavi, să mă furișez în toaleta lor și să șterg de pe mine urmele acestui nemernic. Taci, Kim, Clarke, închide ochii și gândește-te la Arkansas.* Uh huh uh huh uh huh. *Pe ușa lui scrie NOTAR PUBLIC și JUDECĂTOR DE PACE de la dreapta la stânga. Când ai în spatele tău un bărbat nu știi niciodată ce o să facă. Căcat, nici n-am observat că mi-au intrat degetele în tușieră. Perfect, am cerneală mov pe vârfurile degetelor, în timp ce bărbatul ăsta continuă să mă lucreze pe la spate și eu nu aud nimic altceva decât pielea care pocnește și plesnește. Poate ar trebui să fur timbrele ăstea false, în caz că o să am nevoie de alt pașaport. O*

să termini curând? Un an, cinci luni, șaptișpe zile, unșpe ore, treizeci de minute și până la urmă ajungi la asta. De asta e nevoie ca să îl obții în sfârșit, pașaportul, viza, biletul de plecare din Babilonul ăsta nenorocit – sper din tot sufletul ca omul ăsta să termine curând. Doar închide ochii și gândește-te la ciulini, Kim Clarke. Arkansas, nu Arkansaw, îmi place la nebunie. O să oprim cu mașina break în vârful unui deal și Laura Ingalls și Mary Ingalls și cea mică, care cade mereu în iarbă, o să alerge spre noi, pentru că acum o să avem deja trei copii, doar fete, bine poate și un băiat, dar doar unul. Dumnezeule, ce bine că sunt pe anticoncepționale. Poate că nemernicul ăsta n-o să-mi dea totuși gonoree. Aud cum oamenii din biroul lui se opresc să asculte. De șapte minute nici un deget n-a mai atins vreo mașină de scris, măsor secundele bătând darabana și mă uit la ceasul de perete. Și Miss Aprilie, Miss Mai, Miss Septembrie și Miss August, care nu-și strânge țâțele în mâini, ci își desface – poate dacă particip și eu ca o fată din filmele porno o să se termine mai repede – Chuck, oare el știe că eu știu că el își ține toate revistele Hustler *sub caseta cu bani din sertarul secret din spatele biroului din cabinetul lui? Și* Screw, *în spatele genții de golf?* Penthouse *în aceeași cutie cu cravatele, pentru că pe asta vrea s-o găsesc, ca să pot afla unele ponturi de la Târfa fericită?* Asta durează întotdeauna mai mult decât crezi tu că o să dureze. E ciudat că sexul e cel care mă face să gândesc iar în jamaicană, *nu, Kim Clarke, nu o să te gândești acum la ce ești tu din cauza asta*. Nemernicul m-a futut timp de șapte minute. Nimeni de lângă biroul lui n-a bătut o singură literă la mașină. Îmi dă pașaportul, eu îl deschid și mă văd pe mine cum mă uit la mine, cu o viză imprimată pe cap. E B1B2. Era cât pe ce să înjur că eu am plătit pentru un green card, dar apoi m-am gândit că poate e mai bine să accept ce mi se dă și să-l las pe Chuck să se ocupe de rest – cine știe ce ar putea vrea nemernicul ăsta de la mine pentru un green card.

Minți, Kim Clarke.

Acum minți. Multe din ăstea s-au întâmplat cu adevărat. Dar tu nu i-ai spus nimic omului, nici măcar n-ai gemut. Ți-ai ridicat pur și simplu fusta, ți-ai dat jos chiloții și te-ai rugat ca omul să nu aibă sifilis. Și el aproape că era agitat, atât de agitat că atunci ți-ai dat tu seama că probabil erai prima femeie care ceda la amenințarea lui și lui nu-i venea să creadă ce noroc are. Nu ai bătut darabana ca să măsori secundele, îl băteai pe el pe spate ca să poată intra în ritm și poate să nu se gândească la soția lui, iar când a terminat în sfârșit ți-a fost milă de el, pentru că el știa că tu trebuie să ieși pe ușă și să treci pe lângă angajații lui. Și de atunci încoace nu te-ai uitat la pașaport pentru că dacă te uiți până și poza aia de căcat te-ar face să te întrebi dacă a meritat. A meritat, Kim Clarke? Da, da, da, la naiba, și nu mă mai întreba asta. M-aș fute din nou cu el și i-aș lua scula în gură. I-aș linge chiar și gaura curului, doar suntem în 1978. Suntem în o mie nouă sute șaptezeci și opt și o femeie trebuie să știe că uneori singura cale înainte e prin. Când am aterizat în Montego Bay știam că o să plec din locul ăsta, fie că plec cu avionul sau în coșciug. Aproape c-ai crezut că m-ai dovedit, nu-i așa, Jamaica? Aproape c-ai crezut că m-ai dovedit. Păi, n-ai decât să mă pupi în cur. Căcat, frigiderul e plin de amprente mov – cât mai trebe să spăl ăstea până dispar?

Aștept iar apa. Stau sub duș și ascult cum țevile tușesc răgușit. Țara asta nenorocită. În fiecare zi, apa dispare la ora exactă la care tu ai nevoie de ea. Mi-aș dori să existe un râu pe sub casa asta, ca să mă pot spăla ca o femeie de la țară. Absolut minunat, exact în după-amiaza în care aveam nevoie să fac duș. Să spăl de pe mine urmele omului ăstuia, înainte ca omul meu să se întoarcă acasă. De ce nu pot să simt mai mult? De ce nu simt mai mult? Inima îmi bate mai repede când experimentez cu un fel de mâncare nou. Poate că dacă lovesc suficient de tare sau suficient de mult timp în locul ăla în care ar trebui să fie

conștiința ar apărea sângele. Nu înțelegi? EU VREAU să simt ceva. Vreau ca inima mea să pompeze, pentru că e plină de vinovăție și vinovăția nu vrea s-o lase în pace. Vinovăția ar însemna ceva. De câte ori trebuie să mă șterg până să rămână curat? Ce n-aș da ca apa să vină chiar acum. Vă rog, chiar înainte ca el să se întoarcă acasă. Nu? Atunci duceți-vă dracului. Imediat ce el intră în casă o să-i dau cina și apoi o să mă joc cu părul lui, de parcă nici nu m-aș gândi la asta, și lui o să-i placă. Poate că o să cânt „Dancing Queen“, el știe cât de mult îmi place mie melodia asta sau poate Andy Gibb. Poate că o să dea la radio „Dancing Queen“ și eu o să-l trag sus de pe scaun și o să zic dansează cu mine, scumpule, și el o să zică Kim Clarke, nu, drăguțo, sigur te simți bine? Și eu o să-i arăt pur și simplu viza.

Nu. E o idee groaznică. I-ai zis deja că ai viză, neghioabo, și nu e ca și cum el te-ar fi întrebat asta. Dacă i-o arăți acum o să vadă că ștampila e abia de săptămâna trecută. Și el încă nu a spus dincolo de orice îndoială că o să mergi cu el. Dar de ce-ar fi trebuit să spună asta? Nu putem să trăim împreună și el să plece așa, pur și simplu. Oare exersează să vadă ce fel de rămas-bun provoacă mai puține lacrimi? Care din ele n-o să mă facă să-l omor? Oare face asta la oglindă? Kim Clarke, dacă ai fi avut minte până acum ai fi rămas gravidă. Dacă azi încetez să mai iau pastila oare rămân însărcinată până când trebuie el să plece? Azi o să-mi placă la nebunie părul lui și o să-l întreb când să-mi fac bagajele.

Kim Clarke, ai făcut o greșeală. Kim Clarke, taci din gură și ieși de sub dușul ăsta. Trebuie să-mi dau părul cu gel. Să fac asta aici sau în America? La asta se ajunge cu toate. S-o fac aici sau când mă duc în America? Dumnezeule mare, în ziua în care o să mă plictisesc de treișpe posturi TV ce-o să fac? În ziua în care o să mă plictisesc de fulgi de porumb, nu, nu de fulgi de porumb, de fulgi de porumb cu glazură de zahăr. În ziua în care o să mă plictisesc să ridic ochii și să văd clădiri de care se izbesc

norii. În ziua în care o să mă plictisesc să arunc pâinea pentru că e de patru zile și eu vreau o pâine proaspătă. În ziua în care o să mă plictisesc de Twinkie, Halston, Lip Smackers, L'eggs și orice produs de la Revlon. În ziua în care o să mă plictisesc să dorm neîntrerupt de seara până dimineața și să mă trezesc cu mirosul de cafea și ciripitul păsărilor și Chuck să zică ai dormit bine azi-noapte, drăguțo? Și eu să zic, da, am dormit bine, dragule – în loc să privesc în întuneric toată noaptea și să ascult ticăitul afurisit al ceasului, pentru că imediat ce adorm încep să mă urmărească tot felul de lucruri. Credeam că o să încetăm cu treaba asta cu gânditul, Kim Clarke. Serios, gânditul e o curvă foarte parșivă. Pentru că toate gândurile te duc înapoi, la acel gând anume, și tu nu o să te mai întorci niciodată la acel gând, auzi ce-ți spun? Nu te mai întorci niciodată. Doar femeile proaste se întorc înapoi.

— Îmi place la nebunie țara asta. Voi o duceți atât de bine și nici nu vă dați seama. Dar aveți un prim-ministru imbecil, cum se face că voi l-ați votat iar?

— Nu vrei să nu mai folosești „voi“?

— Scuze, drăguțo, știi ce vreau să spun.

— Nu, nu știu ce vrei să spui. Eu nu l-am votat.

— Dar...

— Termină cu „voi“, de parcă eu aș reprezenta toți oamenii din Jamaica.

— Ssst, e doar o expresie.

— Atunci exprimă-te mai bine.

— La naiba, de ce ești așa de întoarsă pe dos în dimineața asta?

— Știi cum suntem noi, în fiecare zi e acea zi a lunii.

— Eu renunț. Mă duc la muncă.

Tu, fato, la oglindă. Tu, fato, Kim Clarke, recunoaște că era mai simplu să faci asta când reușeai să te enervezi pe el. Dar ce-ai făcut, curvă proastă? Tu nu te enervezi niciodată, nu-i dai

niciodată motiv să se gândească măcar să plece și să te lase pe tine aici. Nu devii niciodată o curvă dificilă, ăsta e teritoriul femeilor albe.

— Ei, să sperăm că o să fii într-o dispoziție mai bună când mă întorc.

— Să sperăm că n-o să mai spui tâmpenii când te întorci.

Uneori mi se pare că-i place ca eu să fiu cârcotașă. Nu știu. O femeie ar trebui să știe când să-și țină gura și să-l facă pe bărbat să creadă că a câștigat. Eu nici măcar nu știu ce înseamnă asta. Înainte credeam că știu ce vor bărbații americani. Când te scoate în oraș la Kentucky Fried Chicken e o „întâlnire amoroasă“. Dar dacă vine doar din când în când pe la mine pentru sex, atunci „se vede“ cu mine. Sau eu „mă culc“ cu el. Ce chestie dementă, dacă el vine pe la mine doar pentru sex, ultimul lucru pe care aș vrea eu să-l fac e să mă culc cu el. Oare poți să-l faci pe un bărbat să te iubească și mai tare?

Compania pleacă după 30 de ani în Jamaica, îmi zice el la „întâlnirea amoroasă“ de săptămâna trecută. Compania minieră Alcorp și-a umplut în sfârșit burta cu bauxită și acum își face bagajele să plece. Chuck zice *e din cauza acestei taxe pe bauxită, care e doar primul pas spre naționalilzare, care e și el primul pas spre comunism*. Eu i-am zis voi, yankeii, vă temeți de comunism așa cum se tem femeile bătrâne de la țară de strigoi. *Ce-i asta?* a întrebat el. Omul negru, am spus eu. El a râs tare, așa cum face el.

— Trebuie să plecăm înainte ca asta să devină capitala Cubei.

Am râs și eu tare, ca el.

— Poate că eu știu ceva ce tu nu știi, Kim.

— Nu, poate că ai auzit unele lucruri pe care eu nu le-am auzit. Nu e totuna.

— La naiba, ai o gură...

— Când ești în ea nu te plângi.

— Drăguțo, ești o târfă foarte sexy, știai?

Oare bărbații se căsătoresc cu târfele lor sexy? Trebuie să-l duc undeva unde el să trebuiască să mă prezinte, doar ca să aud cum îmi spune, să știu cum stau. Da, de parcă chiar aș vrea să aflu asta. Kim Clarke, viața ta e doar o serie de planuri de rezervă. Ar trebui să mă bucur că am un bărbat căruia îi place să-mi facă masaj la picioare. Un bărbat solid, un bărbat înalt, un munte. 1,92? Cel puțin atât. Ochi cenușii, buze atât de subțiri că arată de parcă cineva tocmai a făcut o tăietură. Are păr cârlionțat, acum când îl lasă să crească. Piept și brațe puternice, înainte să înceapă să muncească și să mănânce la birou muncea cu mâinile. Are păr castaniu pe cap, dar roșcat deasupra penisului și pe boașe. Uneori nu te poți abține să te oprești și să te uiți la el.

— Ce faci?

— Nu fac nimic.

— Dacă o să te mai holbezi mult la el o să se ascundă de tine.

— Așteptam doar să izbucnească în flăcări.

— Bărbații negri nu au păr pubian?

— De unde să știu eu?

— Habar n-am. Adică, ești o femeie modernă, nu?

— Femeie modernă însemnând ștoarfă?

— Nu, femeie modernă însemnând că veneai la Mantana de luni de zile. Și te-ai distrat.

— Da' de unde știi tu ce distracție am avut eu?

— Studiam scena de la Mantana cu mult înainte să-mi arunci tu o privire, Kim. Serios acum, nu te-ai culcat niciodată cu un bărbat negru? Nici măcar cu un jamaican?

Fii atentă, fă o socoteală a situațiilor în care omul ăsta îmi spune drăguțo și a situațiilor în care omul ăsta îmi spune Kim. E important, Kim Clarke. Bărbații se căsătoresc cu drăguțele lor. Da, așa fac. Poate că ar trebui să mă bucur că bărbatul nu mi-a

mai spus târfă sexy de ceva timp. Când a fost ultima oară? Nu-mi amintesc. Gândește-te bine. Nu, nu-mi amintesc. Am nevoie ca el să treacă de te iubesc, însă doar de la o despărțire înlăcrimată la te iubesc atât de mult hai să ne căsătorim imediat, chiar aici, ca să mergi în Arkansas ca doamna Chuck. Arkansas nu e unul din locurile în care negrii sunt urâți? Dacă pot să-l fac să se căsătorească cu mine, oare pot să-l fac să se mute în New York sau Boston? Nu în Miami, vreau să văd zăpadă. Ieri am ținut mâna în congelator timp de patru minute, poate, ca să simt cum e iarna, și era cât pe ce să-mi bag și capul. Am luat o mână de zăpadă și am strâns-o până când răceala a început să mă ardă și durerea mi-a ajuns până la cap. Am făcut din zăpadă un bulgăre și l-am aruncat spre fereastră. Bulgărele s-a lipit timp de o clipă, apoi a căzut și eu am plâns.

— Scumpo, eu nu las nimic pe seama norocului.

Mă întreb dacă asta se referă la mine. El n-a vrut să riște ca eu să plec și să nu mai revin niciodată în Mantana, chiar dacă eu eram acolo în fiecare seară. Ca să mă uit. Sau dacă se referă la faptul că el a cumpărat deja bilete sau că firma i-a dat bilete de întoarcere în America. Bilete. Bilete. I-au dat un singur bilet ca să vină aici, de ce i-ar da două ca să plece? *Charles, Charles, nu putem să dăm bilete suplimentare fiecărui bărbat care se îndrăgostește de fauna locală. Tu ce crezi că e aici*, Pacificul de Sud? Ah, nu te mai gândi, Kim Clarke, crede-mă ce-ți spun eu, o să înnebunești. La organizația de tineri a bisericii obișnuiau să spună că grijile sunt o meditație păcătoasă, pentru că alegi să nu ai încredere în Dumnezeu. Eu obișnuiam să cred că dacă eram sigură de ceva în liceu, asta era că cel puțin urma să merg în rai, nu ca toate fetele ălea mizerabile care îi lăsau pe băieți să le pipăie pentru că ele spuneau că le cresc țâțele repede și băieții ziceau nu vă credem. A trebuit să mă mut tocmai în Montego Bay ca să fiu sigură că n-o să mai dau niciodată de vreuna din curvele ălea (nu, nu ăsta a fost motivul, nu mai

minți, de parcă acum ar mai conta). Cel puțin eu n-am avut nici un copil afurisit care să-mi facă țâțele să atârne până la genunchi, Dumnezeule mare, nu le suportam deloc pe curvele ălea.

Oare să împachetez? Împachetează... Kim, da, Kim Clarke. Împachetează, te provoc. Fă-ți valiza, aceeași valiză mov cu care ai venit în Montego Bay. Fă-ți valiza acum. Trebuie neapărat să-mi cumpăr o valiză nouă pentru America. Mă întreb dacă el o să vrea să ia prosoapele. Le-am cumpărat abia săptămână trecută. Dă-le dracului de prosoape, ar trebui să lăsăm totul în urma noastră și să nu mai privim înapoi. Nu te apuca să te transformi în soția lui Lot, Kim Clarke.

Fă-o încet, fă-o toată noaptea. DJ-ul ăsta nu vrea să renunțe la Andy Gibb. Aș vrea să aud chiar acum „You Should Be Dancing“. Asta aș vrea să aud. Scumpule, hai să mergem să dansăm o să-i spun imediat ce intră pe ușă. O să mergem să dansăm, nu la Mantana, poate la Club8, și după ce o să-l îmbăt o să-i spun scumpule, știu că încă nu mi-ai spus asta, dar eu am început să fac bagajele, ca să ne scutesc de griji pe amândoi. Cum ziceți voi americanii la asta? Proactiv. Vezi, eu sunt proactivă pentru că voi, bărbații, așteptați să faceți ceva, inclusiv să cereți în căsătorie, până e aproape prea târziu. Nu, nu o să spun să cereți în căsătorie. Nici un bărbat nu vrea să simtă că e atras prin vicleșug într-o căsătorie. Și când o să înceapă cu dacă și dar o să-i scot scula afară și o să-i arăt că atunci când a pus caseta cu *The Opening of Misty Beethoven* am învățat exact ce trebuia să învăț.

— Nu știu, nu mă așteptam ca femeile jamaicane să fie ca negresele americane.

— Nu te așteptai să fim și noi negre?

— Nu, prostuțo, nu mă așteptam să fiți conservatoare din punct de vedere sexual. Îți jur că dacă copilărești în Arkansas ai putea crede altceva.

— De ce folosești mereu pluralul când vorbești despre mine?
— Poate că îmi plac mie negresele.
— Î-hî. Probabil că eu sunt delegata negreselor.
— Am auzit că și lui Mick Jagger îi plac.
— Tu mă auzi când vorbesc cu tine?
— Dar eu am tot ce-mi trebuie, nu-i așa, scumpo?
— Ce tot vorbești?
Dacă stai să te gândești, singurul bărbat în afară de el care și-a mai apropiat gura de păsărica mea a fost un alb. Tot american. Și, nu, nu pot să mă gândesc la asta. Ceva a speriat pescărușii. De cât timp au plecat? Nici măcar nu mi-am dat seama că gândeam cu voce tare. Ei nu pleacă decât dacă... ar fi bine să mă uit în camera de zi.
— A, bună, scumpo.
— Îh. A, Chuck.
El îmi răspunde cu un zâmbet larg.
— Nu știam că ești aici. Nici nu te-am auzit când ai intrat.
— Da? Mi s-a părut că ești cu cineva. Îmi scoteam pantofii ca să vin și eu...
— Sunt singură.
— Serios? Vorbești singură, ca nebunele?
— Gândeam cu voce tare.
— Oooh. Despre mine?
— Nu pot să cred că ai intrat în casă și nu te-am auzit.
— E casa mea, scumpo, dacă intru înăuntru nu trebuie neapărat să fac o scenă.
Nu, nu m-a durut, las-o la o parte, Kim Clarke.
— Eram pe cale să fac cina.
— Îmi place la nebunie cum zic jamaicanii să fac cina în loc de să gătesc cina.
— Care e diferența?
— Păi, ai putea pur și simplu să fierbi niște macaroane cu

brânză și gata, ai gătit cina.

— Vrei macaroane cu brânză?

— Ce? Nu, scumpo. Vreau orice gătești tu. Ce vrei să gătești?

— Nu pot să cred că ai intrat înăuntru așa.

— Te supără? Să fii sigură, draga mea, n-o să vină nimeni tocmai până aici ca să te agreseze. Ce avem la cină?

— Ackee.

— De data asta cu pastramă de porc.

— Ce înseamnă pastramă de porc?

— Un fel de bucăți groase de șuncă.

— Păi mie-mi place șunca. Atunci tu întoarce-te la gătit și eu mă întorc la ziarul ăsta *Star*. Jur că porcăria asta e foarte amuzantă, nu ca enervantul ăla de *Daily News*.

Sper că n-o să înceapă să-mi povestească ce e în ziar. Pe zi ce trece mi-e tot mai greu să evit ca el să-mi povestească știrile. Îi face mare plăcere să mi le spună mie, mai mult decât să le citească el din ziar. Marțea trecută l-am văzut că vine la mine în bucătărie și i-am spus că am citit deja ziarul, crezând că asta o să-i închidă gura, dar a ieșit și mai prost. Imediat ce a auzit asta, omul a vrut *să discute* despre lucruri. Eu nu suport deloc știrile. De cele mai multe ori nu vreau să știu nici în ce zi suntem. Jur că, în clipa în care aud de ceva sau dacă îmi dau seama că sunt pe cale să aud ceva, începe să-mi bubuie inima și nu vreau decât să fug în camera mea, să-mi acopăr fața cu o pernă și să urlu. Până și la piață, nu e nevoie decât să-mi zică o vânzătoare da' n-ai auzit de domnișoara cutare? și eu o iau din loc și nu mă mai opresc. Fără să cumpăr absolut nimic. Nu vreau să aud nimic. Nu vreau nici o știre nenorocită. Ignoranța e o binecuvântare. Eu îl cunosc pe Chuck, o să intre pe ușa aia – încinge uleiul, încinge uleiul Kim Clarke, atât de tare ca atunci când el intră înăuntru tu doar să pui ceapa uscată și ceapa verde și PSSSSSSHHHHH-ul o să acopere ce spune el. Eu o să spun ceeeeee? Și el o să spună iar, și eu o să zic ceeeeee? și o să

picur niște apă, astfel ca uleiul să trosnească tare și să-l sperie, și poate că o să uite subiectul. Aș vrea ca pescărușii să mai fie aici, pentru că atunci el s-ar repezi afară să-i alunge și eu i-aș putea pune o întrebare din aia tâmpită cum ar fi în America există pescăruși? Una din întrebările ălea care îi fac pe bărbații albi să zâmbească cu mare plăcere, să încuviințeze ușor din cap și să răspundă. În țara ta există biciclete? Se merge cu bicicleta pe autostradă? În America vă uitați la *The Munsters*[94]? Vă uitați la *Femeia Fantastică*[95]? Ce înălțime are Statuia Libertății? Aveți o autostradă cu două benzi pe sens?

Inspiră adânc, Kim Clarke. Totul e în regulă. Ești fericită.

— În *Star*-ul de azi e ceva ciudat, zice el în timp ce intră.

— Scumpule, ești sigur că nu vrei să-ți dai jos hainele bune?

— Ce, acum ești maică-mea?

Zâmbește.

— Tu ai spăriat pescărușii ăia?

— Iar te-au supărat?

— Nu mai mult ca de obicei. Ce fel de pescăruși aveți în Arkansas?

— Aceiași de care ți-am spus acum trei zile.

— Ah. Creierul meu e ca o sită. Imediat ce intră o informație, o cern imediat și-o elimin.

— Pare mai degrabă un rect decât o sită.

— Bine că eș' tu deștept.

— Îmi place la nebunie când mă înjuri în jamaicană.

— Ha ha. Păi, dacă te stropește cumva uleiul ăsta o să-ți zic că ai căpătat ce-ai vrut, la naiba.

— Și mai mult de-atât.

— Dă-mi ceapa verde și uscată.

— De unde?

— Din coșul de pe blat, lângă ușa din spatele tău... ai grijă cum mergi tocmai am lustruit podeaua... e alunecoasă.

— Sunt un tip agil.

— Î-hî.

— Frate, ce repede toci chestia aia. Toate femeile jamaicane știu să gătească?

— Da. Mă rog, toate femeile care sunt bune de ceva. Așa că nu, nici o femeie jamaicană din Montego Bay nu știe să gătească.

— Vrei să mă faci să nu mai merg la Mantana?

— Ha.

— Hei, drăguțo, trebuie să-ți spun ceva.

— Scumpule, în clipa asta nu fac față chestiilor din ziarul ăla. *Star*-ul ăsta e doar rușine și scandal și fete albe care-și arată țâțele la pagina trei. Ce-ai furat azi de la muncă?

— N-am furat. Un borcan, doar un borcan, dar e unul verde, ca smaraldul, presupun.

— Ar trebui să-mi cumperi mie un smarald.

— Kim.

— Adică, eu m-am născut în noiembrie și de fapt asta înseamnă topaz, dar tu ești ăla care a început cu smaraldul și...

— Ce mama dracului, Kim.

— Nu vreau să aud nici o porcărie despre nimic din nenorocitul ăla de *Star*, Chuck.

— Ce? Eu nu vorbeam despre *Star*. Vorbeam despre Alcorp.

— Ce-i cu Alcorp?

— Astăzi am primit o circulară. Compania își reduce activitatea într-un ritm mai accelerat decât cel anticipat – adică planificat – inițial.

— Vrei să-mi traduci circulara?

— Noi plecăm săptămâna viitoare.

— Ah. Ah, căcat. Asta-i de bine.

— E cam aiurea, de fapt.

— Nu. E de bine că garajul e golit deja! Sunt atâtea chestii de făcut! Dar ce naiba, nu-i așa, cum ai spune tu? Ce nu e împachetat nu e luat, nu?

— Noi înseamnă compania, Kim.

— Bineînțeles, în America nu există ackee, așa că ai face bine să mănânci tot când termin io aicea.

— Noi înseamnă personalul și muncitorii.

— Ar fi bine să-l fac mai gustos ca de obicei, pentru că asta-i cina cea din urmă haha, scuze, Isuse, împrumut și io asta.

— Trebuie să împachetez.

— Împachetat, da, dacă stai să te gândești, o să ți se pară amuzant, chiar de curând mă uitam la valiza aia mov urâtă.

— Lucrurile mele, n-am loc pentru nimic din toate chestiile ăstea de la birou.

— Mă întreb dacă să-mi iau cu mine blugi. Chiar mă gândeam dacă ar trebui să-mi iau blugi. Adică, știu că n-o să împachetez prosoape și cârpe, pentru că ăsta e doar comportament de oameni de ghetou. Dar blugi? Adică, știi cât de mult îmi plac Halstonii, sau mai degrabă cât de mult îți place ție cum stau pe mine.

— Atât de multe lucruri de lăsat în urmă.

— Dar să iei cu tine un prosop, asta e doar treabă de țărani. Doar nu mergem la munte. E ca și cum ți-ai lua periuță de dinți. Vreau să mă spăl pe dinți de la zero în America. Știu că pare o prostie.

— O, Doamne, Kim.

— Și periuță de dință. Voi, americanii, aveți pastă de dinți gel, în pachete la ofertă, cu căpăcel rabatabil.

— N-am crezut că o să se ajungă la asta.

— O să am timp să-mi fac părul? Pe Rahtid, DJ-ul care pune mereu Andy Gibb? Cântecul a ajuns pe locul 1, așa ceva? Ai sunat tu să faci dedicație?

— Kim.

— Bine, atunci fără coafură, mă rog, dacă pe avion o să arăt ca o nebună e vina ta. Ai face bine să-mi iei apărarea.

— Bine, bine, Kim.

— Înainte să mă salte la vamă.

— Kim.

— Dumnezeule mare, dar tu chiar te pricepi să dai o veste neașteptată unei femei. Cel puțin n-o să zică nimeni că am fugit.

— Noi...

— Cearșafurile, vin cu noi sau rămân aici?

— Ce?

— Jur că nu-s bune de nimic, omule.

— Nu o să...

— Le lăsăm pe cele albe, în afara ălora din bumbac egiptean. Pe ălea le luăm, mă auzi? Dacă stai să te gândești, mai bine m-ai pune pe mine să-ți împachetez lucrurile, pentru că voi bărbații nu știți nici să împachetați.

— E doar vina lui Manley al vostru. El strică totul totul cu... cu...

— Cred că ar trebui să-ți iei toți pantalonii de gabardină, dar nici unu' din costumele Kariba, n-ar fi bine ca cei din America să creadă că fiul lor s-a făcut socialist.

— Și acum...

— Și cămașa aia albastră cu care mergem să dansăm. În Arkansas există un Studio 54?

— Nu merg în Arkansas. N-o să mă mai întorc niciodată în Arkansas.

— Ah. Bun. Oriunde-ar fi, atunci. Ha, tocmai vroiam să spun oriunde atâta timp cât sunt cu tine, dar apoi mi-am amintit că am auzit într-un film de săptămâna trecută exact replica asta afurisită. Sau poate că în *Dallas*. Crezi că e din *Dallas*? Pamela Barnes ar fi în stare să spună o tâmpenie de-asta.

— La naiba, e ca o retragere a armatei. I-am zis lui Jackman, aici suntem în Montego Bay, nu în Saigon, nemernicule.

— Să anunț la bijuterie? Știi, de fapt eu n-am demisionat, doar am încetat să mai lucrez.

— Compania a închiriat un avion.

— Dă-i dracu’, nu, dă-i dreacu’, cum ai zice tu. Adică, eu nici n-am demisionat, doar nu m-am mai dus, mai știi? Ție ți s-a părut foarte amuzant...

— Au închiriat un avion nenorocit, de parcă ar fi o evacuare aeriană.

— Știu, de ce să mai vorbești cu ei acum? Pur și simplu va trebui să le suport pe celelalte neveste din avion, dar dă-le dreacu’, nu-i așa? Îmi place la nebunie când spui dă-i dreacu’.

— Kim...

— Sunt atâtea de făcut. Nu-mi vine să cred că mi-ai dat vestea asta așa. Nu-mi vine să cred că ți-au dat și ție vestea așa.

— Kim...

— Da’ mă rog, e așa cum e. Când...

— KIM!

— CE?

— Ah, scumpo. Drăguțo, ce-a fost între noi a fost minunat, dar...

— Ce.

— O să-ți trimit niște bani, cât ai nevoie, pentru orice ai nevoie.

— Ce.

— Poți sta aici cât vrei tu. Am plătit până la sfârșitul anului.

— Ce.

— Mă gândeam. Adică, bineînțeles. Adică, a fost minunat, scumpo, chiar a fost, dar doar nu ai crezut că...

— Ce.

— Știai. Adică, știi doar că eu nu pot să... Scumpo...

— Bine, pleacă cu avionul fără mine. Lasă-mi un bilet ca să pot veni și eu în America pe ușa din spate. Nu, nu mă supără asta. Prea tare.

— Scumpo, nu...

— Termină cu scumpo și zi ce vrei să zici, la naiba.

— Asta spun de cinci minute.

— Ce spui? Ce, Chuck? Ce?

— Tu nu. Tu... nu vii cu mine.

— Nu vin cu tine.

— Nu, nu vii. Adică, trebuie să fi știut asta.

— Trebuie să fi știut asta. Trebuie să fi știut asta. Sigur, trebuie să fi știut asta. Nu, fă-mă să zic ca tine, trebuie să fi știut astaaaaa.

— Dumnezeule, Kim, aragazul!

— Trebuie să fi știut asta.

— Kim!

Omul trece pe lângă mine îmbrâncindu-mă și închide aragazul. Bucătăria e plină de fum. Nu văd nimic în afară de el, cu spatele la mine, cu fumul țâșnind spre est și spre vest de parcă ar ieși din urechile lui, ca într-un desen animat cu Bugs Bunny.

— Ce e așa de amuzant? Ce e așa de amuzant?

Kim. Kim. Kim, trebuie să fi știut asta.

— Nu mai râde la mine, fir-ar al dracu'. Dumnezeule mare, Kim, nici măcar nu mi-am scos verigheta. Pur și simplu nu înțeleg cum ai putut tu să crezi, cum ai putut să presupui... Adică, stăteai în Mantana. Toată lumea știe cum e cu Mantana. Toată lumea. Adică, nici măcar nu mi-am scos vreodată verigheta. Ah, frate, fir-ar al dracu', acuma uite, cina e distrusă complet.

— Cina e distrusă.

— E în regulă.

— Cina e distrusă?

— E în regulă.

Verigheta, verigheta, verigheta aia nenorocită ca o verighetă de ou Kinder într-o cutie, o jucărie gratis înăuntru.

— Scumpo, știi doar cât de mult țin la tine.

— Cum o cheamă pe soția ta albă?

— Ce?

— Soția albă, femeia pe care ai înșelat-o ca să ai și tu parte de niște fofoloancă de negresă.

— Nu e albă.

— Îmi trebuie o țigară.

— Tu nu fumezi.

— Vreau o țigară.

— Drăguțo...

— Am zis că vreau o țigară, fir-ar al dracu', așa că dă-mi o țigară nenorocită!

— Bine, bine, drăgu...

— Nu-mi mai zice așa, nu mai folosi niciodată numele ăsta afurisit.

— Scuză-mă, uite țiga...

— Și vrei să mi-o frec de gaura curului ca s-o aprind?

— Bricheta asta a fost a lui taică-meu, mă rog.

— Ți să pare cumva c-aș vrea să fur bricheta ta nenorocită?

— Kim, îmi pare atât de rău.

— La toți le pare rău. La toți le pare atât de rău, fir-ar al dracu'. Știi ce? M-am săturat să le pară rău la toți. Aș vrea să nu-ți pară rău. Aș vrea să zici că nu-ți pare rău, că sunt io proastă. Că ne jucam de-a mama și de-a tata pentru că era drăguț și acum tu trebuie să te întorci la soția ta albă americană.

— Nu e albă.

— Trebuie să stau puțin întinsă.

— Sigur, scumpo, stai cât vrei, stai cât...

— Nu mai vorbi de parc-ai fi doctoru' meu. Sărmanul Chuck, sunt sigură că n-ai crezut c-o să iasă așa. De câte ori ai repetat asta? De două ori? De trei? Eu merit cel puțin patru repetiții.

— Kim...

— Nu-mi mai rosti numele. Ce-ar fi să dăm mâna chiar acum și să spunem mi-a făcut plăcere colaborarea.

— Uite ce e, nu e deloc nevo...

— Preferi să-mi scrii un cec și să-l lași pe bufet?

— Nu te-am făcut niciodată prostituată.

— Bineînțeles, țineai atât de mult la mine. Abureli afurisite de om alb.

— Nu e vorba de alb sau negru, soția mea...

— Ah, am ajuns să țin atât de mult la tine. Am ajuns să țin atât de mult la tine draga mea, ah, atât de mult...

— E mai neagră decât tine.

— Și atunci ce e asta, concurs de păsărici negre?

— Kim.

— Ține-ți gura! N-ai dreptul să-mi spui mie că nu există nici un motiv nenorocit pentru la orice.

— Ce? N-are nici un sens ce spui.

— Du-mă dincolo, bine?

— Ce?

— Doar du-mă dincolo.

— Ce vrei să spui?

— Doar du-mă dincolo, la naiba. Lasă-mă în prima stație de autobuz.

— Kim, ce spui tu n-are nici un sens.

— Uite ce e, trebuie neapărat să plec. Trebuie neapărat să plec. Sunt foarte pregătită să plec. Chuck, te rog, fac ce vrei tu. Sunt foarte pregătită să plec. Sunt foarte pregătită să plec, fir-ar al dracu', sunt foarte pregătită să plec...

— Să pleci unde? Nu înțeleg ce spui, Kim, dă drumul la cămașă, ce naiba? Ce te-a apucat? Kim, Kim, dă drumul. Kim. Dă. Drumul. Fir-ar al naibii!

— Îh...

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi... uite ce fac din cauza ta. Kim, e vina...

— Ține-ți gura, te rog.

— Dar s-ar putea să sângerezi. Lasă-mă să...

— Să nu mă atingi. Dă-mi ziarul ăla afurisit.

— Dar tu nu citești niciodată *Star*, urăști știrile.

— Nu mai vorbi de parcă m-ai cunoaște. Nu mă cunoști, auzi ce-ți spun? Nu mă cunoști. Îmi vine să vomit. Toată porcăria asta paternalistă cu prieteni de futai, pe jumătate iubit, pe jumătate tată. Ăsta e efectul ei, îmi vine să vomit aici, pe podeaua ta nenorocită. Nici măcar nu-mi place ackee. Dă-mi ziarul ăla sau, sau, sau o să încep să țip.

— Scumpo...

— Te rog, te rog, te rog, te rog, te rog taci din gură. Taci din gură doar. Mă duc să-mi limpezesc capul.

Iau ziarul lui, intru în dormitor și trântesc ușa. Are verighetă pe deget. De parcă eu n-aș fi văzut verigheta de pe degetul lui. Am văzut foarte bine verigheta de pe degetul lui. Nu, nu am văzut-o. N-am vrut s-o văd. Ce nemernic afurisit.

— Ești un nemernic afurisit.

Liniștește-te, Kim Clarke. Liniștește-te. Nici măcar n-ai fost în stare să strigi lucrul ăsta, pentru că știi că n-ai dreptate. Amintește-ți de ce te-a adus Dumnezeu în casa asta. Amintește-ți de ce te-a adus Dumnezeu în camera asta, du-te înapoi, unde o să-ți placă la nebunie părul lui. Spune-i că nu e nevoie să fii soția lui, poți să fii orice vrei tu să fie o femeie pentru tine. Vrea distanță? Doar ești jamaicană, știi cum să-i oferi distanță. Du-te înapoi și spune, da, scumpule, înțeleg. Ai o lume aici și o lume acolo, dar aceste două lumi nu se pot amesteca, știi asta. Dar uită-te la noi, uită-te la noi, noi facem mereu ca două lumi să funcționeze perfect și nici măcar nu trăim într-o țară atât de mare ca a ta. Domnul Mahăr are o soție pe deal și o femeie în club. Soția n-o să coboare niciodată de pe deal, femeia n-o să urce niciodată acolo, așa că bărbatul rămâne echilibrat. Pot să-ți arăt. Și nu trebuie să merg acolo cu nici un avion Alcorp. Nu trebuie să trăiesc în Arkansas. Nu trebuie să-mi iau o locuință... Noi nu trebuie să ne luăm o locuință, ah, taci dracu' din gură, femeie. Că știi să te adaptezi. Asta nu face din tine o femeie, face

din tine o bacterie. Omul te-a păcălit. Dacă furi de la hoț Dumnezeu râde. Omul te-a păcălit ca lumea. De parcă n-ai fi vrut o căsuță de vis în Arkansas. Vrei doar o modalitate. Vrei doar o lumină. Vroiai doar o mână de ajutor ca să sari dincolo și toată lumea care e acum aici în cameră știe asta. Du-te înapoi acolo, unde să-ți placă la nebunie părul lui. Ai deja pașaport și viză. Dar cu el aș fi avut o... o ce? Fată, trebuie să ieși naibii din oala asta în clocot înainte să fie prea târziu. Crezi că ești în siguranță, dar uită-te sub rochie și o să vezi niște cercuri concentrice care duc la o singură țintă. Crezi că nu mai ai semnul de pe frunte? Crezi că ei au încetat să te mai caute?... Nu. O să mă duc înapoi și o să-mi placă la nebunie părul lui. Seara asta era seara în care trebuia să-mi placă părul lui. Dar ai stricat mâncarea cu ackee. Știi cât de mult îi place mâncarea cu ackee și tu ai stricat-o. Poate că ar trebui să mergeți în oraș să dansați, să-i zici că e pentru ultima oară, înainte ca el să plece. Mergem. Era să aterizezi în țara lui Dumnezeu cu acest bărbat și să te bucuri de America.

Știi ce...

Ține-ți fleanca

Pur și simplu ține-ți fleanca

Vorbești ca doi mucoși americani negri dintr-un serial de comedie, „ba ține-ți tu fleanca".

Căcat, nici măcar nu fumez.

— Kim, te simți bine?

— Nu intra înăuntru.

— Ți-ai bandajat obrazul?

— Nu intra înăuntru.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce mama dracului crede el, că toate femeile din Mantana exersează chestia asta din prima zi în care intră în clubul ăla? E clar, toate femeile în afară de mine. Nu-mi amintesc nici un alt bărbat din club. Adică mi-i amintesc, dar nu-mi amintesc degetele lor. Sărmană Kim

Clarke, când ai ajuns tu în Mantana erai deja orbită de obiectivul tău. Sărmană Kim Clarke, mami și tati nu au fost prezenți ca să te învețe despre acel moment în care femeia și bărbatul ajung la o răscruce, cu obiective divergente, iar dacă îi dai unui bărbat mână liberă o să-ți frece cu ea tot corpul[96]. Sărmană Kim Clarke. Tu știai că Alcorp se închide și se pregătește să plece dinainte să-l cunoști pe Chuck. Alcorp se pregătea să plece și tu ai pus ochii pe Chuck. Pe cineva. Pe toată lumea. Pe oricine. Cum îl faci pe un bărbat să te iubească și mai tare? Oare toți bărbații din Mantana au verighetă sau semnul de la verighetă pe al patrulea deget? Gândește rapid, Kim. Gândește rapid.

— Kim.

— Sunt în regulă. Dar nu intra înăuntru.

— Bine.

Stai nemișcată. Stai nemișcată și cunoaște pacea. Jur că acum e momentul în care școala de duminică se dovedește a fi bună de ceva. Nu, în clipa asta n-o să te gândești la Dumnezeu. Poate că o să citesc ziarul până la urmă, poate că o să citesc *Star*-ul, Ziarul Poporului. Nu îmi dau seama de ce citește el asta în fiecare zi, poate doar ca să-și reamintească cât de proști sunt jamaicanii, despre asta e vorba? Și totuși am auzit ce s-a întâmplat în Little Rock. Fata asta proastă era atentă la lecția de istorie la care s-a vorbit despre drepturile civile și Martin Luther King.

Problemă în trei: triunghi amoros format dintr-un bodyguard, un polițist și un agent de pază. Din câte a aflat Star... *Gemene la Miss Jamaica... Fermecătoarea Pamela, fata noastră de la pagina 3, o frumusețe plinuță și delicioasă care se pregătește să se facă stewardesă și căreia îi place brațul lung al legii... Penurie de făină obișnuită în Hanover. Din câte a aflat* Star, *comercianții au dat „la pachet“ și spray de insecte Baygon, insistând ca clienții să cumpere un spray pentru fiecare kilogram*

de făină... O nălucă îi trage o palmă unui gropar în Cimitirul May Pen. Eulalee Legister își vedea de treaba ei când... Amenințarea comunistă revine prin St. Mary? ... Eliminări și încununări ale concurentelor de la Miss Jamaica 1979. Shelly Samuda, Miss Marzouca, Arlene Sanguinetty, Miss Bobcat, Jacqueline Parchment, Miss Hunter Security, Bridget Palmer, Miss Sovereign Supermarket, Kim-Marie Burgess, Miss Ammar,

Kim-Marie Burgess, Miss Ammar

Kim-Marie Burgess, Miss Ammar

Kim-Marie Burgess, Miss Ammar

Stacey Barracat, Miss River Road Cleaners. Concursul de Frumusețe e o prostie. *Violență domestică având ca rezultat o agresiune calificată. Astăzi, o sentință a judecătorului Patrick Shields... Patru oameni uciși într-un schimb de focuri din Jonestown... 20 aprilie, horoscopul zilei tale de naștere. Ești un Berbec cu ascendent în Taur și te vei lăsa îndrumat de emoțiile tale...* Asta ai ratat timp de aproape doi ani. Dă pagina.

DE LA CONCERT LA CLĂDIRE COMUNITARĂ, DUPĂ UN AN

... întors dintr-un exil de un an și două luni, după tentativa de asasinare a lui din 3 decembrie 1976. Concertul a fost deschis de Alteța Sa Regală Asafa Wosen, Prințul Moștenitor al Etiopiei... acesta a fost rezultatul a doi ani de eforturi atente, a spus activistul politic al PMJ Raymond „Papa-Lo“ Clarke. Prea mult război și mâhnire în stradă, e timpul pentru unificare. Încasările concertului vor fi donate unei varietăți de proiecte pentru comunitate, începând cu ce e mai urgent, o toaletă publică bună și un nou salon pentru Policlinica West Kingston, a spus importantul activist PNP Roland „Shotta Sherrif“ Palmer. Supervedeta reggae, care s-a întors acasă, pe insulă, după o absență de aproape doi ani, a fost esențială pentru acest demers.

Ajunge. Nu mai citi, Kim Clarke.

De la începutul acestui an au avut loc trei sute de crime despre care se zvonește că ar fi fost motivate politic.

Nu mai citi, Kim Clarke.

Fotografie intercalată: Activiștii politici ajung la un acord referitor la încasările concertului.

Nu te uita, Kim Clarke.

De la stânga la dreapta: Ministrul Tineretului și Sportului, domnul ____________________, activistul politic PMJ Raymond Papa-Lo Clarke, activistul politic PNP Roland Shotta Sherrif Palmer. Kim Clarke, nu te mai uita, nu mai citi, nu mai căuta. Nu te uita: Papa-Lo cu bluza lui albă și pectoralii care ies în afară ca niște sâni de femeie. Nu te uita: pantalonii kaki, ca de soldat, ai lui Shotta Sherrif. E o fotografie alb-negru, dar tu știi că ei sunt kaki. Nu-ți furișa ochii de la o față la alta, la fețele care privesc spre aparatul de fotografiat, fețele care întorc privirea și fețele care privesc dincolo de tot ce e în fotografia asta afurisită. Lângă Papa-Lo e o femeie. Lângă femeie e un bărbat. În spatele bărbatului e un alt bărbat cu ochelari de soare. Cunoști expresia aia, nu-i așa? Nu el se ascunde de tine, tu te ascunzi de el. Acum închide ziarul, Kim Clarke. Uite-l în spate, nu zâmbește, nu se uită, nu e de acord cu nici o pace afurisită. Nu se uită la pace, se uită la tine. De doi ani fugi și el te-a găsit. Ești' o proastă. Te-a găsit.

— Kim, ce se întâmplă?

Kim?

Kim?

Doi ani de fugă într-o linie dreaptă care se transformă în cerc. Te duci la poartă. Acum nu te mai oprește nimic. Nici nu te împinge nimic, dar tu te duci oricum drept spre poartă, pentru că ce altceva era de făcut, să nu mergi înainte? Te duci la poartă și te freci pe burtă de parcă ai fi gravidă. Ignori focurile de artificii, chiar dacă e mult prea devreme pentru focurile de artificii. Te uiți la bărbat, a cărui față se întunecă deja la ora 8, dar vine spre tine și tu nu te poți mișca. Se uită la tine, te dezbracă, te face să dai o probă. Asculți țipetele care se aud din

spate și sirenele de poliție care se apropie pe drum și pistolul drept sub ochii tăi. Odată ce ai început să fugi nu te-ai mai oprit. Ți-ai pregătit o valiză mov și ai fugit din 3 decembrie 1976, pentru că s-o ia dracu' pe ziua aia creată de Dumnezeu în care totul a fost groaznic. Crezi că o să fugi în America, dar omul a găsit deja modul în care să fugă în curând de tine, până la ultimul cec pentru chirie. Și omul ăsta, omul din fotografie. S-a îndreptat direct spre tine de pe marginea ziarului. Are un nume – nu-l citi.

Femeie neghioabă. N-ai fugit din 3 decembrie, ai fugit drept în mijlocul acelei zile. N-ai știut nimic de 4 decembrie, nu știi de 20 aprilie, știi doar de 3 decembrie. Ziua aia n-o să se mai încheie niciodată, decât dacă vine el s-o încheie. 3 decembrie vine iar după tine, asta spune fotografia. Noi doi încă n-am terminat, asta spune fotografia. Montego Bay n-a putut să împiedice asta și nici America nu poate. Vin după tine, Nin – nu-i spune pe numele ăsta, nu-i spune niciodată pe numele ăsta, fir-ar al dracu'. E un nume mort al unei femei moarte dintr-un oraș mort. Fugi mai departe, pentru că ea e moartă. Acum aprinde țigara cu bricheta lui, pe care el vrea să i-o dai înapoi, și nu i-o da înapoi decât dacă ți-o cere. Aprinde țigara și trage un fum. Tușește, tușește mai prelung, mai tare. Mai trage un fum. Trage până când inima ta o să înceapă iar să bată atât de încet că dacă îți atingi pieptul poți număra bătăile. Acum ia țigara și arde-i capul. Găurește pagina următoare, arde-o până când scoți o flacără strălucitoare din hârtie și arunc-o pe pat.

— Kim, ce dracu' se întâmplă acolo?

Răzbate cu ajutorul focului prin ciocănitul omului alb, prin strigătele, țipetele, bătăile și izbiturile lui în ușa care nu se clintește, prin pernele care chicotesc, cearșafurile de mătase care sâsâie și perdelele de poliester care râd, privește flacăra care țâșnește în sus ca de sub o fustă, lăsând să se vadă fereastra care țipă.

Răzbate cu ajutorul focului spre o cale de trecere sigură. Singura cale înainte e prin.

---

[84] Personaj de desene animate, un cal antropomorfizat care este șerif, parodic față de cultura filmelor western; „Quick Draw“ înseamnă persoană care scoate repede pistolul.

[85] Serial american lansat în 1979, centrat pe aventurile fraților Duke din ținutul Hazzard

[86] „Hard-on“, în original

[87] Emisiune de gătit celebră în anii ’80

[88] „Squaw“, în original, indiancă sau soție din America de Nord sau, în general, termen peiorativ pentru orice femeie sau soție

[89] Melodie din 1977 a cântărețului Andy Gibb

[90] Versuri aproximative ale melodiei „Shadow Dancing“ a lui Andy Gibb

[91] Termen colocvial pentru locuitorii Oklahomei

[92] Roman erotic a cărui acțiune se desfășoară pe o plantație din Sud

[93] Serial despre viața unei mame divorțate

[94] Serial de comedie american care prezintă viața unei familii de monștri benigni

[95] Film serial de desene animate, având drept personaj principal o supereroină

[96] Citat aproximativ din Mae West

BARRY DIFLORIO

În Iran tocmai a explodat căcatul. Mă rog, a explodat încă din ianuarie, dar efectele au ajuns la noi abia acum. În toată lumea explodează căcatul. Haos și dezordine, dezordine și haos, spun asta încontinuu, de parcă ar avea ceva de-a face una cu alta, Sodoma și Gomora, Gomora și Sodoma. Toate fotografiile astea de familie trebuie puse în geanta mea – nu în servietă, scoate-le din servietă și dosarul ăla ar trebui să i-l dau lui Sally să-l toace, dar oare ar trebui să fac niște poze mai întâi? Dumnezeule mare, cred că m-a apucat febra din scandalul Nixon. Le zic atât de des oamenilor că viața nu e ca în filmele alea nenorocite cu James Bond că ratez momentele în care chiar e așa. Ce voiam cu adevărat să fac e să stau relaxat în scaunul ăsta, să-mi scot pantofii și ciorapii și să ghicesc unde o să înceapă mai întâi să pută căcatul. Între timp, un căcat de un tip complet diferit a început să explodeze nasol în Iugoslavia. Și băiatul cu NATO nici măcar nu știa. E șeful CIA, fir-ar al dracu', și nici măcar nu știa.

Lindon Wolfsbricker. Ăsta chiar e un nume la care îți dai seama că părinții s-au străduit o grămadă să-și dea seama ce mama dracului ar merge cu Wolfsbricker. Serios acum, pare un nume de fan al nazismului. Wolfsbricker, ambasadorul american în Iugoslavia. Nu știu de unde o are, dar într-un fel sau altul domnul ambasador a pus mâna pe o directivă din interiorul Companiei. O directivă prin care Serviciul Clandestin îi instruia pe șefii de birouri din întreaga lume să ascundă față de ambasadori toate operațiunile importante. Primul lucru la

care m-am gândit a fost hai să fim serioși. Adică, e foarte logic. Unii ambasadori și-au obținut postul pentru că președintelui îi place de ei, și un post bun dintr-o zonă bună, cum ar fi să zicem Cipru, îți dă șansa să ajungi senator, guvernator sau vicepreședinte. Unii își obțin postul pentru că președintele nu-l suportă pe dobitoc și ce modalitate mai bună de a te da la o parte din drum, pe tine și amenințarea ta potențială, decât să te detașeze în Uniunea Sovietică sau în cine știe ce loc pe care nu dă nimeni doi bani, cum ar fi Papua Noua Guinee? În oricare variantă, un imbecil ambițios îmbătat de putere nu e un tip pe care e bine să-l păstrezi la curent cu absolut tot, pentru că el e, în primul și-n primul rând, o mare pacoste. Și iată-l pe Wolfsbricker, băgărețul care vorbea la telefon cu amiralul Tunney și care era turbat de furie că i se ascund unele informații, cu încălcarea ordinelor prezidențiale în vigoare care, apropo, datează de acum șapteșpe ani.

Așa că Wolfsbricker îi trimite amiralului un mesaj că CIA e scoasă din funcție în Iugoslavia până la noi ordine și că nu glumește deloc. Zice că să nu vină nimeni la birou sau să întreprindă acțiuni în Belgrad sau oriunde altundeva în Iugoslavia. Domnul ambasador era supăraaaaaaat. Mai rău, îl ocăra pe director pentru ceva despre care el nu avea habar. Am auzit că amiralul a fost atât de furios că și-a vărsat pe pantaloni apa fierbinte cu lămâie. S-au dat telefoane în toată lumea ca să se afle cine știa despre directiva asta și cine o aprobase. Bineînțeles, când m-au sunat pe mine eu am spus doar că Compania era în tranziție de la domnul Bush la amiralul Tunney și că eu nu fac decât să mă supun ordinelor. Ale cui? Nu ale Clandestinului, domnilor, dacă la asta se referă întrebarea voastră. Eu nu creez strategia, ci doar fac ca ea să fie aplicată. Ce e amuzant e că în clipa în care am spus asta mi-am dat seama că n-o să ajung niciodată să am un birou mare, ceea ce o s-o enerveze pe nevastă-mea mult mai mult decât pe mine.

Dar, Isuse Christoase, Jamaica în 1979 e, măcar o dată în viață, singurul loc care n-o s-o ia razna. Mă rog, n-o s-o ia razna azi. Avionul spre Argentina pleacă săptămâna viitoare și Claire e fericită pentru prima oară în ani de zile. *Acum va trebui să învățăm spaniolă?* spune băiatul cel mic și chiar în clipa aia îmi aduc aminte că n-am mai fost într-o țară vorbitoare de spanoilă de trei ani. Judecând după numărul mare de convorbiri telefonice integral în spaniolă pe care le-a avut luna trecută, se pare că le avertizează pe celelalte japițe că se apropie momentul X. E ciudat că, deși se plângea la nesfârșit că urășște la maxim țara asta și vrea să se întoarcă în Vermont, n-a amintit de Vermont nici măcar o dată. Mă întreb dacă tipul cel nou o să vrea prespapierul ăsta. Dumnezeu știe că eu nu-l vreau... sau poate că da. Astăzi sunt așa de distrat. Căcat, la ce mă gândeam oare? La Wolfsbricker. Iugoslavia. La amiralul care a făcut o criză. Adică, la naiba, Compania chiar încălca legea.

Ascuțitoarea asta i-ar prinde bine fiului meu. Biroul ăsta nenorocit n-o să simtă lipsa unei ascuțitori, și chiar dacă o să simtă, mă doare în cur. De parcă în Jamaica ar ține cineva evidențe. E cea mai dezordonată țară pe care am... de fapt nu e adevărat, Ecuadorul era mult, mult mai rău. E clar că devin din ce în ce mai furios și nu știu de ce. Poate din cauză că ne întoarcem în Argentina aia nenorocită. Chiar nu urăsc Argentina și o să fie plăcut ca, măcar acum, să pot mânca la o cafenea în aer liber și să mă uit după argentiniencele sexy. Însă țara asta. Căcat. N-am de gând să fiu al zece miilea alb care se îndrăgostește de țara asta. N-o să fac asta. Sau, cel puțin, dacă fac asta ar trebui măcar să-mi irosesc viața fumând iarbă pe Treasure Beach, cu toți ceilalți hipioți ratați.

O seară liniștită în Jamaica, singura țară din lume care în momentul ăsta chiar e liniștită. Pentru că Iranul, Dumnezeule mare din cer, când te gândești că mai demult mergeam într-acolo. Și președintele ăsta mocofan și nechezător. Louis mi-a zis

că, la puțin timp după ce a reușit să-și pună curul de țăran pe scaunul de președinte pentru că a făcut muci Compania și ne-a numit o rușine națională, deja ne dă mai multe ordine decât Ford și aproape la fel de multe ca Nixon. Bineînțeles, el n-ar vedea lucrurile la fel. Ăsta are o criză de conștiință permanentă. Tipul ăsta vrea să salveze niște negri din străinătate, cine știe, pentru că nu poate să facă nimic pentru negroteii din țara lui. Hai să subminăm apartheidul, sigur, doar pentru asta n-ai nevoie decât de niște pantofi roșii din care să bați de trei ori. Să-l subminăm pentru ce? Congresul Național African e finanțat de sovietici de ani de zile, pentru că, ia ghici, oricât de mizerabil ar fi, comunismul e mai progresist din punct de vedere social decât noi. El vrea să injecteze în apartheid o substanță mortală și să se descotorosească de dementul nazist Ian Smith din Rodezia. Eu îi știu pe doi dintre tipii care lucrează cu ȘEFUL și amândoi au fost prinși, ca niște neisprăviți ce sunt, de Poliția Secretă din Rhodesia. E nevoie de o incompetență nemaivăzută ca să fii prins de o poliție secretă africană. Trei de-ai noștri prinși de imbecilii ăia și al patrulea tip turnat chiar de ȘEF. Păi bineînțeles că sud-africanii ăia erau foarte încântați de ei. Nici măcar n-ar trebui să fim în Africa asta nenorocită, ar trebui s-o lăsăm în seama nenorociților de englezoi, a nenorociților de belgieni și a afurisiților de portughezi, care după atâția ani tot nu se pricep deloc la colonialism. Dumnezeule mare, Barry, dacă te aude cineva ar putea crede că devii liberal. Ar trebui să-i recunosc lui Louis măcar meritul de a-mi fi deschis ochii față de cum merg lucrurile în realitate. Sau poate că William Adler a făcut-o.

Sally se întreabă dacă o s-o detașeze și pe ea. Secretara mea a făcut o mică pasiune pentru mine. E minunat să știi că cineva are așa ceva. Nevastă-mea deja îl învață pe Aiden spaniolă. Timothy nici nu-și mai amintește că vorbea limba asta. Doamne, ce s-a enervat când a auzit că plecăm. Ce treabă

prostească, a zis el, după care și-a aruncat furculița în farfurie. E suficient de rău că acum refuză să mai mănânce mâncare americană și vrea doar crabi, igname galbene, pastramă de porc și fructe de pâine. A trebuit să-i amintesc micului nemernic cine e șeful aici. Sărmanul copil, el crede că eu nu știu de mica lui iubită jamaicană, la naiba, am știut din clipa în care i-a spus lui Aiden că jucăriile cu supereroi erau o treabă prostească – înțelegi, astea erau jucăriile lui. Copilul ăsta afurisit crede că știe ce e aia dragostea. Dragostea e să te așezi la casa ta, asta e tot. Să te așezi la casa ta, fir-ar al dracu'.

Louis Johnson, micul meu partener din '76, a fost trimis înapoi în America Centrală, bănuiesc că School for the Americas avea nevoie de puțin ajutor anul ăsta. Trebuie continuată construirea acelei armate pentru înfrângerea forțelor socialismului și comunismului și ale oricăror -isme o să mai apară săptămâna viitoare. E ciudat că noi nu ne placem deloc unul pe altul, de fapt eu nu-l suportam pe ticălosul ăsta care își bătea soția, dar acum mă sună mereu. Tot felul de prostii că simte nevoia să audă mai mult de o propoziție în engleză. Aș fi putut să-i spun păi dacă n-ai mai bate-o pe nevastă-ta până o lași lată poate că ai avea cu cine să vorbești, dar ar fi fost de prost gust. Dar discutăm despre Clandestin, din care el face parte și eu nu, și care chiar a făcut-o de oaie. El crede că de vină e amiralul Tunney, un om care și într-o zi bună știe doar superficial cum funcționează lucrurile în Companie. I-am spus că Tunney e un hârțogar. Doar trage de timp. În plus, cine are încredere într-un bărbat care bea apă caldă cu lămâie în loc de whisky sau măcar cafea? Ce mai urmează după asta, să facem pipi stând pe veceu? Nu, domnule, Nixon e cel care a futut de fapt CIA-ul. De la bun început n-a avut încredere în Companie. Dar tot trebuie să admiri simplitatea viziunii lui asupra lumii, că lumea e populată de oameni care sunt cu el sau împotriva lui și, căcat, eu nici nu m-am întâlnit vreodată cu el.

Pentru că asta era problema cu informatorul. Nu poți să faci totul ca să creezi o cultură a supravegherii neabătute și apoi să te enervezi când unele chestii încep să se scurgă. Asta înseamnă că ai atât de mulți oameni care urmăresc că nu mai poți să ții socoteala cine pe cine urmărește. Mai rău, să dai misiunea asta unui nenorocit de absolvent al Golfului Porcilor – doar știm cât de competenți sunt ăștia. Dar despre Louis trebuie spus că el cam știe lucruri și refuză să țină secret ceva. Ministrul apărării îl iscodește pe Kissinger, cel puțin așa am auzit. Greu de crezut că Kissinger nu știe despre asta. Casa Albă și Camp David sunt ascultate. Kissinger însuși își ascultă propriii aghiotanți și angajați, inclusiv pe mine, presupun că pentru a preveni scurgerile, și totuși scurgerile continuă să aibă loc. Problema e că au ales pe cineva pe care și eu și Louis îl știm foarte bine, la naiba, Louis sughița la telefon când m-a sunat, nu se mai putea opri din râs. Chip Hunt. *Nu pot să cred, Diflorio, ăsta e un ratat de care și un ratat ar zice nu pot să cred, ăsta e un ratat adevărat. Dumnezeule mare, omule, oare cum reușește? Omul a distrus de unul singur Uruguay-ul. Crezi că Dicky cel Parșiv l-a ales pentru că a citit micile lui romane cu spioni?* În orice caz, doar atât a scris ea, pentru că asta a fost acum peste opt ani și cultura lui Nixie i-a tras-o pe la spate de nu s-a văzut. Și când s-a prăbușit a distrus totul în jurul lui.

E ciudat, când m-a sunat Bill Adler atunci, în ’76, eu l-am învinovățit pentru moartea lui Richard Welch din Grecia. I-am zis niște tâmpenii că a lăsat să se scurgă numele unor oameni din Companie și le-a periclitat siguranța, dar era doar abureală. El știa asta și eu știam asta, numai că trebuia s-o spun. Nenorocitul de Nixon l-a omorât pe Richard Welch. Ne-a zis să răspândim în Grecia tot felul de tâmpenii care au inflamat războiul din Tucia pentru Cipru. Apoi, pe nepusă masă, Richard Welch și săraca nevastă-sa – omorâți amândoi. Morți amândoi, fir-ar al dracu’. Dumnezeule mare, un șef de birou. Nenorocitul

de Nixon a încercat să distrugă și FBI-ul imediat ce Hoover a dat colțul. Și, la naiba, în 1979 pe cine interesa asta?

Oare am gândit asta sau am spus-o cu voce tare? Nu e nimeni aici și e o seară liniștită în Kingston. Acum Claire mă cicălește că trebuie să ne mutăm, în secunda următoare își sună toate prietenele din Buenos Aires, de parcă chiar i-ar fi prietene, ca să întrebe dacă școala americană s-a dus de râpă. Între timp, eu încerc să mă gândesc pe cine mai cunosc în Argentina și cu cine aș vrea cu adevărat să vorbesc? Dumnezeule, poate că am putea să revenim în niște vremuri mai simple în care eu să mă întâlnesc cu oricine e acolo ca să mă asigur că președintele nu se mânjește pe mâini, să-i informez despre ce se mai întâmplă în lume, să le strecor niște bani și să le promit acestor nemernici cu mâncărime la degete că, bineînțeles, pot să mă interesez de procurarea unor jucării noi. Și dacă sunt cu adevărat foarte buni, am organiza o vacanță frumoasă la Fort Bragg.

Doamne, ce groaznic e să-ți fie dor de vremurile în care lucrurile chiar funcționau. Eu în Argentina, să aud de la un agent din La Paz că în sfârșit l-am rezolvat pe Che. Nici nu știu de ce mă gândesc la Che Guevara. Mă gândeam la Argentina și cât de mult s-a schimbat ea din 1967 încoace. Dacă te iei după cum vorbește Claire la telefon ai crede că se strecoară înapoi într-un loc pe care prietenele ei i l-au păstrat cald. Așa e soția mea, întotdeauna presupune că toate lucrurile sunt așa cum le-a lăsat ea. Cred că e pur și simplu fericită că pleacă naibii din Jamaica. Când mi-a spus că ea și cu Nelly Matar au avut o discuție, ce s-a mai enervat când eu am adăugat *în sfârșit*. Așa de ipocriți sunt sirienii ăștia din Jamaica, și atât de al naibii de vulgari. Adică, eu știu că au fost comercianți, dar chinezii cel puțin nu se poartă niciodată așa.

— Am întrebat-o doar dacă Magazinul Angro Matar a aparținut familiei ei. Adică, nu e nici o problemă să ai o afacere

onestă. Din cine știe ce motiv, s-a simțit foarte, foarte ofensată.

— Nu-mi pot da seama de ce.

— Ah, haide acum, Barry. Sau ești comerciant, sau ești snob. Nu poți fi și una și alta. În plus, dacă mai trebuie să-i spun doar o dată că tipul de pălării pe care le poartă ea sunt făcute doar pentru hipodrom cred că-i și smulg mizeria aia de pe cap.

Așa e soția mea, întotdeauna se gândește la celălalt. Eu sunt contabil. Un tip eficient. Ăsta e motivul pentru care cea mai stranie gloată are impresia că poate să arunce asupra mea orice căcaturi. Adică, am înțeles – nimănui care caută informații cruciale nu i-ar trece prin cap să-l întrebe pe Barry Diflorio. Un alt lucru pe care doamna nu pare să-l știe. Argentina e încă în mijlocul unei mari tevaturi.

Egiptenii obișnuiau să-i dezbrace la pielea goală pe agitatori, să-i țintuiască de pământ în patru labe, să-i umple de pișat de cățea și să dea drumul la o grămadă de câini care îi luau drept cățele în călduri și îi futeau în cur pe sărmanii amărâți. Și șahul ăla era și mai rău. Însă după vreo patru zile din februarie a început scandalul. Roger Theroux m-a sunat. Bill Adler era în cel mai bun caz un agent mediocru, dar Roger era ca lumea, poate cel mai bun agent care chiar era american. Eu știam la Washington pe cineva care îl știa și pe Roger și pe mine și care m-a întrebat dacă vreau să văd raportul lui despre Iran. Theroux zicea ceva foarte diferit de ceea ce Compania îi spunea lui Carter. El era chiar acolo, pe teren, și spunea că era ca în Cuba în 1959, sau chiar mai rău pentru că aici totul era religios.

Eu înțeleg de ce un raport ca ăsta n-ar avea nici un sens pentru Carter sau oricine altcineva. Religie? Revoluția înseamnă tâmpenii de liberali, hipioți, comuniști, Baader-Meinhof și aici motorul era religia? Zău așa, suntem în 1979, ce dracu'. Jumătate din copiii ăștia sudiți și iranieni trăiau la Paris, purtau blugi mulați și și-o trăgeau pe la spate mai mult

decât poponarii americani obișnuiți – cum a înflorit iar religia? Și apoi Roger Theroux a fost răpit.

L-au maltratat destul de rău. L-au acuzat imediat că e din CIA, au creat o parodie de tribunal, l-au declarat vinovat și l-au condamnat la moarte, totul în mai puțin de o lună. Slavă Domnului sau lui Allah, bănuiesc, că Roger se pricepea la Coran. Când am reușit în sfârșit să vorbesc cu el, mi-a spus Barry, am cerut să mă întâlnesc cu Molahul ăla nenorocit. Când nemernicul a apărut, în sfârșit, pentru că crede-mă, nu s-a grăbit deloc, i-am zis uite ce e, poți să te uiți de la un cap la altul și înapoi, dar nicăieri în Coran nu scrie că tipul ăsta de acțiune e sancționată. Și dacă faci asta o să mergi împotriva voinței propriului tău Dumnezeu sau Profet. I-au dat drumul. Și după toate astea, ce s-a întâmplat acum două zile tot a luat prin surprindere Washingtonul. Nu poți să nu te întrebi: cum poate ceva să fie surprinzător și inevitabil în același timp.

Nu cred că Claire a citit ceva despre Argentina. Probabil e mai bine s-o lăsăm așa deocamdată, în plus sunt sigur că situația nu le-a afectat prea mult pe prietenele ei. O să-i fie măcar dor de casa asta? Cu siguranță a muncit mult la ea, dar așa a făcut întotdeauna. Și dacă stătea la hotel două zile îl rearanja, îl făcea al ei. Încerc să mă gândesc la ce o să-mi lipsească, în afară de puiul picant. Ce dracu', Barry Diflorio, după trei ani încă mai vorbești de parcă ești în excursie cu Love Boat. Poate ar trebui să-i spun. Că după 1977 nu s-a mai auzit nimic de nici unul din poeții pe care îi invita ea la cină. Sau de acel dansator, sau de acel Umberto, un homosexual cu păr alb pe care ea îl considera un comunist atât de fermecător. Parcă îl văd, îmbrăcat din cap până-n picioare în alb, fără excepție.

În '78, când în clădirea aia de apartamente din Buenos Aires a explodat bomba aceea, pentru o clipă m-am gândit că de las Casas e autorul. Dar el s-a întors aici, în Jamaica, probabil ca să termine ce n-a putut face în 1976, și Dumnezeu știe ce ar putea

fi asta. Ce știu eu e că e intangibil. Mai rău, și el știe asta. Și pe mine nu mă înlocuiește nimeni, deși pe Louis cu siguranță îl înlocuiește cineva. Din câte știu eu tipul chiar trebuie să fi aterizat acum câteva zile. Nu știu dacă faptul că eu nici nu știu cum îl cheamă înseamnă că Clandestinul e eficient sau agenția e incompetentă. Cel puțin există cineva care crede că încă nu e înțelept să încheie capitolul Jamaica. Nu știi niciodată cu țara asta, cu oamenii ăștia. Uneori parcă vorbesc despre Filipine.

În continuare aș vrea să știu cine a scris raportul ăla afurisit și cine l-a aprobat, sau cât de al naibii de molâu e președintele ăsta dacă ei au simțit nevoia să îngroașe raportul în halul ăsta. *Nu e o situație revoluționară și nici măcar prerevoluționară.* Dumnezeule mare! Și după aia, acum trei zile, rebelii înving în sfârșit trupele șahului și toată lumea se holbează uluită. Toată lumea în afară de Roger Theroux.

Iar eu mă uit la un birou pe care nu va mai trebui să-l văd niciodată, întrebându-mă cât de mult să-i spun lui nevastă-mea. Pentru Umberto o să sufere cel mai mult, sună la el acasă de săptămâni de zile deja, convinsă că fie s-au mutat, fie și-a notat ea numărul greșit. La un moment dat chiar m-a întrebat dacă i-au dat oare în mod intenționat un număr greșit, și eu n-am știut deloc ce naiba să-i răspund. Cea mai ciudată chestie e că atunci când i-a întrebat pe ceilalți prieteni despre el ei n-au avut nimic de spus. Adică, e foarte straniu că nici unul din ei n-a spus nimic. Nici măcar Figueroas, care stă la doar cinci case distanță. Chiar dacă ei nu știu ce anume i s-a întâmplat, știu că i s-a întâmplat ceva.

Politica modelează strategia. La asta m-am gândit toată săptămâna. La asta și la Bill Adler. M-a sunat iar acum două zile, în mod ciudat, m-au sunat și el și Louis. Era deosebit de iritat din cauză că, în sfârșit, era dat afară din Marea Britanie.

— Haide, Bill. Oricât de mică ar fi scula Americii, englezoii ăia o să se întindă peste Atlantic s-o sugă.

— Ai dreptate. Eu știam că trag de timp, dar aveam unele speranțe, înțelegi.

— Asta nu se face, nici măcar din partea unui fost agent.

— Nu fost. Concediat.

— Ce mi-e una, ce mi-e alta. Cum e în Santiago?

— Am auzit că vara e soare. Serios acum, Diflorio, conversația asta i s-ar părea mult mai interesantă lui Kissinger decât lui Brzezinski.

— Poate că nu, dar n-ai auzit? Reducem costurile de peste tot. Mare ghinion pentru cei care așteaptă să le fie deparazitat telefonul. Apropo de reducerea costurilor, ce mai...

— Ce mai face placa aia stricată pe care nu reușești s-o repari nicicum?

— E irascibil.

— Dacă n-ai remarcat cumva, e o lună februarie dată naibii. Toată lumea e irascibilă.

— Ce vrei, Adler?

— Ce te face să crezi că vreau ceva?

— Ah, scumpule, ai sunat pentru că te simți foarte singur?

— N-am întâlnit nici un singur tip de pe teren care să nu se simtă singur, Diflorio. Dar, pe de altă parte, tu ești un...

— Contabil. Știi, dacă e să fim prieteni, ar trebui să încetezi să-mi mai spui...

— Contabil?

— Nu, Diflorio.

— Nu fii așa de lingușitor, Diflorio, nu ți se potrivește.

— Dacă ai ști ce mi se potrivește mi-ai spune Bar, sau Barry, sau Bernard, ca soacră-mea. Acum, te întreb a doua oară, ce pot să fac pentru tine?

— Ai văzut chestiile ălea despre Iran?

— E nasoală muzica disco?

— Făceam și eu conversație.

— Nu, pălăvrăgeai. Am auzit că John Barron scrie o

continuare la cartea lui despre KGB.

— N-are decât, Dumnezeu știe că trebuie să scoatem la lumină cârtițele ălea ale KGB-ului.

— Și pe trădătorii care îi sprijină.

— Cine ar fi ăștia? Bill din cartea lui? Am citit că eu aș fi un fustangiu alcoolic încontinuu falit.

— Deci ai citit-o?

— Bineînțeles c-am citit-o. Mă surprinde că-l iei în serios pe agentul ăsta închipuit.

— Cartea lui e la fel de interesantă ca a ta, în cel mai rău caz.

— Du-te dracu'. Apropo, o să-mi mai apară o carte.

— Bineînțeles. Mai ai încă cel puțin o mie de vieți de futut. Apropo, ce mai face prietenul tău Ceporov?

— Cine?

— Elegant. Foarte abil. Dar, la naiba, Adler, până și *Daily Mail* știe că ai vorbit cu Ceporov.

— Nu știu cine...

— Edgar Anatolievici Ceporov, de la Agenția de Știri Novosti din Londra. E din KGB. Dă-i înainte. Eu o să stau pur și simplu aici, în timp ce tu te prefaci îngrozit că n-ai știut asta. Fii atent că e greu să pari îngrozit dacă eu nu-ți văd fața.

— Ceporov nu e în KGB.

— Și eu port chiloți, nu boxeri. Ești în legătură cu el începând cel puțin din 1974.

— Nu știu pe nimeni de la Agenția Novosti.

— Dragul meu Bill, pur și simplu trebuie să te străduiești mai mult. Mai întâi spui că nu-l cunoști, apoi spui că nu e din KGB. Să ne oprim puțin până îți mai aduni gândurile? Dacă nu știai că Ceporov e din KGB, fie ești foarte prost, fie foarte naiv, sau poate că doar ai nevoie de niște bani. Cu cât te-au plătit serviciile cubaneze? Un milion?

— Un milion? Nu cunoști Cuba.

— Dumnezeu știe că tu o cunoști. Ce vrei, jigodie?
— Informații.
— Câte informații? Un tezaur? Nu asta a fost exact expresia pe care ai folosit-o când te-ai dus la KGB să te prostituezi?
— Nu cer informații, boule, îți ofer informații. Unele din ele s-ar putea să se refere chiar la tine, absolvent ratat de Yale ce ești.
— Hei, nu trage în mine pentru că tu abia ai reușit să ieși din Tacoma, Florida. Orice ai vrea să-mi vinzi, poți fi sigur că nu mă interesează. Conversația asta e înregistrată.
— Asta am stabilit deja.
— Nu-ți face griji, mai târziu astea o să fie probe.
— Când o să mă predau eu?
— Când o să te prindem, fir-ar al dracu'.
— Voi, contabilii, nu sunteți în stare să prindeți nici o țestoasă.
— Asta venind din partea unui ofițer de caz care a fost prins în timp ce încerca să pună microfoane într-o ambasadă la ora 5 dimineața.
— Știai că apari în cartea *Horrors*?
— Ce e cartea *Horrors*?
— Nu pot confirma că așa îi spun ei, dacă îi spun în vreun fel. Jur că cel mai mare regret din viața mea e că mi-am publicat cartea înainte să izbucnească porcăria asta.
— Nu știu despre ce vorbești. Și într-o bună zi o să-ți găsim canalul de comunicare.
— Într-o zi curând?
— Mai curând decât crezi. E o conversație telefonică groaznic de lungă. Ești sigur că îți permiți? Trebuie să închid taraba, Bill.
— A, da, trebuie să împachetezi și să-ți iei rămas-bun. Minunat. Sărmanul președinte Ford. A fost în nenorocita aia de Comisie Warren și nu și-a dat seama că nu i-am spus totul.

— Acum ce mai vrei să spui?

— Cartea *Horrors*. Cine i-a dat numele ăsta? Nu poți să nu te-ntrebi.

— Ba da, pot. Adler, jur că uneori nici nu vorbești cu mine. E ca și cum am fi două fete și tu vorbești despre un băiat doar ca să te poată auzi el. Sunt doar câțiva ani de când ai plecat din Companie și ești ca trăsniții ăia care cred că i-au răpit extratereștrii ca să le înfigă un vibrator în cur. Dumnezeule!

— Poate că nu e tocmai o carte. Poate e un dosar.

— Un dosar. În CIA. CIA are un dosar, și încă unul strict secret. Cum ai făcut să obții slujba asta?

— Nu-mi jigni inteligența, Diflorio.

— Nici nu e nevoie s-o fac.

— Eu îți vorbesc despre un dosar pe care Schlesinger l-a întocmit pentru Kissinger, același raport pe care el i l-a prezentat lui Ford în ziua Crăciunului din 1974.

— Îmi vorbești despre 1974. Prietene, îmi pare rău să-ți spun, dar avem un nou președinte, și nici măcar el n-o să mai fie președinte mult timp, dacă ce se întâmplă azi se agravează. Iranul explodează în toată presa mondială și sărmanul William Adler rumegă abia acum ce-a rumegat toată lumea în 1974.

— Kissinger a prezentat o variantă care cosmetiza chestiile cu adevărat interesante. Dosarul inițial al lui Schlesinger încă mai plutește pe undeva prin spațiu și am auzit că e extraordinar.

— Păi, știi deja părerea mea despre părerile tale, Adler. Ai rămas fără material pentru cărți, prietene?

— Tu ești un gunoier, Diflorio. Singurul motiv pentru care nu te interesează asta e că nu ești suficient de sus ca să te intereseze. Micul memorandum al lui Schlesinger are tot ce trebuie: toate micile detalii pe care americanii obișnuiți le cred inventate de autorii de romane de spionaj. Explicarea ultimei tâmpenii a lui Tom Hayden. Cu cine și-o trage Bill Cosby.

Controlul minții prin LSD. Asasinate peste tot, Lumumba în Congo, de exemplu, o grămadă de chestii cu prietenul tău Mobutu...

— Erată: prietenul lui Frank.

— Mă rog, tu, el și Larry Devlin sunteți interșanjabili, voi ăștia, băieții africano-sud-americani.

— Numărul tentativelor de asasinare a lui Castro autorizate de însuși Bobby Kennedy.

— Știai că Haviland e presat să se pensioneze?

— Cine?

— Haviland. Omul care ne-a pregătit, pe tine și pe mine. Scuze, am uitat că tu te-ai pregătit singur.

— Tu îți dai seama că dacă publicul american sau măcar Carter pune mâna pe cartea aceea, asta o să însemne sfârșitul Companiei? Slujba ta ar dispărea ca prin minune.

— Jur că uneori nu-mi dau seama dacă ești prost sau doar te prefaci că ești prost la TV. Tu ce fel de lume crezi că e asta, Adler? Ești singurul agent care pare să nu știe ce se întâmplă pe planeta asta nenorocită. Tu crezi că prietenii tăi din KGB se află într-o misiune umanitară, asta crezi tu?

— Fost agent, nu uita. Și nu știi tu ce cred eu.

— Ah, știu exact ce crezi. Originalitatea nu e unul din punctele tale tari.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să-ți pese deloc de cartea asta *Horrors*. Ești cel mai rău dintre toți. Să aprobi ce face statul tău e un lucru, dar ție nici măcar nu-ți pasă. Îți pontezi fișa și-ți încasezi salariul.

— Îmi place la nebunie cum presupui tu că m-ai descifrat. E unul din cele mai mari neajunsuri ale tale, Adler, să crezi că poți să-i citești pe oameni când tu nu poți citi nici de doi lei.

— A, serios?

— Da, serios. Și știi de ce? Pentru că în toată discuția asta despre cartea ta *Horrors*, în felul în care-i explici sărmanului de

mine că statul meu a fost implicat în tot felul de porcării urâte, în eșecul tău de a-mi trezi interesul măcar o dată nu ți-ai dat seama deloc că poate nu mă interesează pentru că eu am scris chestia aia.

— Ce? Ce-ai spus? Faci mișto de mine?

— Ți se pare că aș avea cel mai vag interes să fac mișto de tine? Da, amărâtule, contabilul ăsta mic a scris-o. Ce, crezi că ministrul apărării a scris chestia aia chiar el? Știi, la început m-am simțit puțin ofensat că eu nu apăream deloc în cartea ta. Apoi mi-am dat seama că tu chiar habar n-ai ce fac eu, nu-i așa? N-ai nici cea mai vagă idee. Pentru că dacă ai avea, nu mi-ai fi irosit timpul în ultimele șase minute și jumătate. În loc de asta, tu ai căzut din hamac și cât ești la podea mulțumește Dumnezeului tău comunist că nu eu sunt nemernicul care a trimis după tine. Apropo, cafetiera ta e stricată și panorama noului tău apartament e al naibii de nasoală. Spune-i lui Fidel că vrei unul cu vedere la ocean.

Bineînțeles că nemernicul a închis. Și nu a mai sunat după aceea. Presupun că n-o să mă mai sune niciodată.

La dracu' cu biroul ăsta. La dracu' cu agenția asta. La dracu' cu țara asta. La dracu' și cu anul ăsta. Mă duc acasă.

PAPA-LO

Răpește-l pe Mick Jagger și câștigă două milioane. Io și cu Tony Pavarotti suntem cu o mașină, mergem în sus și-n jos pe o stradă care se încolăcește ca un râu, chiar pe lângă marea vântoasă și agitată. Josey Wales n-a venit. Fordul Cortina se repede la trotuare. Virează la stânga apoi la dreapta, un val tocmai s-a izbit de stâncă și spuma împroașcă și lovește parbrizul. Așa de aproape de mare e drumu', așa de aproape de mare suntem noi și Pavarotti conduce mai departe, mai calm decât mama calmului.

Tony Pavarotti, cu nasul lui de Pavarotti. Nu mi-o amintesc nici pe maică-sa nici pe taică-său, nu-mi amintesc cum a crescut sau a făcut ce fac băieții când cresc sau a dat de belelele de care dau băieții. E ca și cum el ar fi personaju' secundar din film, acel *hombre* răăăăăăău care apare pur și simplu la mijloc și începe să meargă și să vorbească de parcă tot timpu' ăsta noi pe el l-am fi așteptat. Tony Pavarotti pur și simplu este, și înainte să-l suni te gândești bine ce vrei. El stă și așteaptă la fereastra unei clădiri vechi toată ziua sau într-un copac de pe deal toată noaptea, sau în zidul de gunoi de la Groapa de Gunoi sau în spatele unei uși atâta timp cât îi trebuie ca să devină doar o umbră și să-ți elimine dușmanul de la o sută de metri distanță. Lucrează pentru Josey Wales, dar nici măcar Josey Wales nu are ce e nevoie ca să-l țină pe Tony lângă el în permanență și zilele ăstea o grămadă de oameni sunt de partea lui Josey în permanență. Noi nu vorbim. Eu când stau acasă stau înăuntru și când ies, plec din țară. Nu mă duc la ușa lui. Da' Tony

Pavarotti e un om care servește pe oricine și pe nimeni și azi o să fie în slujba mea toată ziua, o să stea pe scaunu' din stânga și o să conducă lipit de drumu' subțire, prea îngust pentru o mare atât de furioasă.

Să știți asta: pușcăria e universitatea omului din ghetou. Așa e pârnaia. Babilonu' a venit după mine acu' doi ani – au trecut doi ani deja? Încerc să țin minte de fiecare dată când Babilonu' încearcă să se urce pe mine. În duba cu care mă duceau la pușcărie un polițai m-a scuipat în față (era nou) și unu', cân' io am zis pămpălăule, scuipatu' tău miroase a gumă de mestecat, m-a pocnit cu patu' armei în cap așa de tare că m-am trezit doar când au aruncat cu apă pe mine în pușcărie. Amândoi polițaii au murit înainte de 1978, mulțumită omului de lângă mine care i-a adus la mine imediat ce am ieșit afară. Să știți asta, oameni drăguți și cumsecade, Mama-Lo nu a crescut un fiu care să meargă cu fruntea sus și să se lase scuipat ca un câine răpciugos. Și Papa-Lo ăsta nu uită niciodată. Omule, noi nu uităm, noi adunăm. I-am dus la capătu' Copenhagăi, unde trăiesc doar vulturii și unde conducta de căcat a omului bogat se varsă în mare și unu' a început să bocească cum că nevastă-sa nu lucrează și are trei plozi și io i-am zis cu atât mai rău pentru ei că acu' au de tată un pămpălău mort.

Da' să revin când m-au trimis la închisoare. Chiar dacă știi să te furișezi și să te strecori prin sistem, nu poți să te strecori prin fier. Fieru' e fier, și e mai tare ca leu', iar oțelu' nu se clintește. Gratiile zic n-ai pe unde să ieși, încetează și liniștește-te și dacă ai cumva de gând să călătorești mai bine intră în capu' tău și spune-i să înceapă să călătorească. Probabil că așa ajung oamenii să citească cărți pe care altfel nu le-ar citi, și să scrie cărți la fel. Da' gratiile mai zic și nimeni nu poate să intre înăuntru și să oprească învățatu', așa că poate învățatu' e o vizită în capu' tău și poate o închisoare îți face sufletu' să fie liniștit ca să fii pregătit să asculți, pentru că domnilor, nimeni –

dar absolut nimeni – nu poate să învețe nimic dacă nu e pregătit să asculte.

Mașina a dat peste un hop, da’ Tony Pavarotti nu observă. Aș vrea să nu tresar ca un om care nu conduce mașina. El e singuru’ om pe care îl știu care conduce cu mănuși, îi acoperă palmele da’ îi lasă la vedere degetele și dosu’ palmei, pentru fiecare încheietură e decupată o gaură. Piele cafenie. Soarele fuge înainte ca noi să ajungem la golf. El nu știe să fie martor când omu’ se întunecă. Acum luna, luna e o companie mai bună, mai ales cân’ e plină, rotundă și închisă la culoare de parcă tocmai ar fi ieșit din sânge. Ai văzut vodată un răsărit de lună? aș vrea să-l întreb pe Tony Pavarotti, da’ nu cred că mi-ar răspunde. Nu pui unui asemenea om genu’ ăsta de întrebări.

Scot două țigări din buzunar și îi dau una. El o bagă în gură și io i-o aprind. Trecem pe limba de nisip Palisadoes, pe lângă aeroport, pe porțiunea spre Port Royal unde James Bond îl scoate pe omu’ ăla de pe șosea în *Dr. No*. Mergem mai departe, până ajungem la un fort construit dinainte ca oamenii ca mine să ajungă aici pe corăbiile cu sclavi. Cutremurul din 1907 – jumate din el e afundat în nisip, da’ dacă mergi cu mașina repede pare că fortu’ iese chiar acum din el. Vezi tunuri care se ițesc din nisip și te întrebi cât de înalte și de mândre arătau atunci când Nelson țopăia în juru’ lor pe picioru’ lui de lemn. Despre Nelson am învățat la liceu, împreună cu amiralul Rodney, care a salvat Jamaica de francezi. Cine-o să salveze Jamaica acum?

Mai încolo pe drumu’ ăsta e Port Royal și Fort Charles pe care toată lumea le știe deja. Da’ puțini oameni știu că în tufărișu’ de pe plajă se mai ascund încă două forturi, cu tot cu ăsta. Scot capu’ pe geam și mă uit cum ultimele dâre ale soarelui devin portocalii, apoi roz, apoi nimic, și aud cum marea se dezlănțuie acoperind chiar zgomotu’ motorului. Io și cu Tony Pavarotti mergem la fortul pierdut dintre soarele care

apune și luna care răsare și umbrele care dispar. Cotim brusc la stânga, printre tufișurile țepoase și săltăm peste un hop abrupt. Io mă țin de ușă ca un om care nu știe să conducă. Trecem peste o movilă care arată ca un vârf de munte, pentru că după vârf urmează o coborâre abruptă până la plajă. Panta e plină de hârtoape, face la stânga apoi la dreapta, trage-ți mâna în mașină înainte ca tufișu' țepos să biciuie geamul – mâna mea ar fi sângerat deja. În jos, jos, jos. Mașina cotește la stânga, iar la dreapta, apoi sare – o să ne rostogolim imediat, cu siguranță, cum poate fi așa de calm omu' ăsta afurisit, fără să zică nimic, doar strânge volanu' ca un șofer de curse? Mașina derapează în jos, io-s cât pe ce să strig hei! Da' apoi frânăm. Tony Pavarotti încetinește de tot, în timp ce ne apropiem pe fâșia de nisip de intrarea fortului. Nu e poartă, așa că intrăm cu mașina. Acu' Kingston e un oraș de peste mare.

Mașina se oprește. Tony coboară geamu' de pe partea lui și se dă jos dintr-o singură mișcare, așa cum e la modă. El o ia prin dreapta, io prin stânga și ajungem amândoi la portbagaj în același timp. El bagă cheia și îl deschide brusc. Dacă primu' băiat ar putea striga, ar striga din cauza luminii slabe, asta e cu siguranță cea mai mare strălucire pe care o văd de trei ore. Am avut nevoie de toată furia mea ca să-i împing chiar io pe ultimii doi în portbagaj, pentru că io aveam o înțelegere cu ei de mult, din urmă cu aproape doi ani, da' acu' nu-mi mai rămăsese nimic din asta, nimic cu care să-l trag afară pe primu' decât mâinile mele. Era ușor ca o pană cân' l-am prins de gât. Cătușele de la spatele lui erau pătate cu sânge lipicios și încheieturile lui erau albe acolo unde ar fi trebuit să fie piele neagră. Mirosea a căcat și a fier. Băiatu' urla înlăcrimat, avea obrajii și ochii roșii și din nas îi curgeau mucii unii peste alții. Omu' pe care l-a scos Tony Pavarotti era exact la fel, amândoi puțeau și se udaseră cu propriul lor pișat.

Pe drumul încoace mă pregătisem să-i întreb vă mai

amintiți de plajă, pămpălăilor? Vă mai amintiți când ați scos pistolu' la Cântăreț pentru că alții v-au dat peste cap pungășelile da' voi vroiați să plătească el pentru asta? V-ați dat seama atunci că el v-a însemnat fața? V-ați dat seama că din clipa în care ați scos pistolu' la om erați deja morți? Puteați la fel de bine să scoateți pistolu' la Dumnezeu. Io aveam să le spun ăstora doi toate lucrurile ăstea, da' acum, în fortu' în care spaniolii și englezii și jamaicanii erau morți de ani și ani de zile, ceea ce mi-aducea aminte că într-o zi foarte curând o să fiu și io mort, nu mai aveam nimic de zis. Și Tony Pavarotti nu scotea niciodată nici o vorbă.

Da' ei spuneau o grămadă. Chiar și cu căluș, puteam să înțeleg litere, cuvinte și propoziții. Fiecare clipit al ochilor lor roșii era aprig și le storcea lacrimi. Te implor, Papa, zău, io n-am fost implicat, uită-te ce sărac sunt și acu'. Te implor, Papa, zău, Cântărețul m-a iertat deja. Te implor, Papa, zău, io nu știu de altceva decât de cursa de cai, nu știu de ambuscada din noapte. Te implor, Papa, zău, pune-mă să intru în mare și o să înot ca o sirenă până în Cuba și nu o să mă mai întorc niciodată în Jamaica. Da' mie nu-mi pasă. Au fost o grămadă de oameni care l-au ambuscat pe Cântăreț în noapte. Au fost o grămadă de oameni care au scos pistolu' la el pe plajă pentru că l-au atras în porcăria aia de escrocherie cu cursele de cai cu care el nu avusese nimic de-a face. O adiere a aerului le spunea lor că el e omu' acela. O altă adiere le spunea că sunt două entități diferite. Da' chiar și de asta io nu aveam nimica de spus. Pur și simplu nu-mi păsa. Au săpat o groapă între mine și Cântăreț, o tăietură care se vindecă, dar după care rămâne o cicatrice. Omu' trebuie să fie pedepsit pentru că scoate pistolu' și omu' trebuie să fie pedepsit și pentru că trage cu el. Diavolul care stă și așteaptă la poarta iadului poate să-i aleagă el. Mă gândesc să le zic toate ăstea, da' nu zic nimic. Eu, Papa-Lo, cel mai mare și mai magnific om din ghetou. Aș putea să fiu foarte bine Tony

Pavarotti. Tony îl trage deja pe primu' prin tufăriș, spre plaja cu nisip negru.

Toată șmecheria, toată chestia, toată ideea era să-l aducem înapoi, nu de tot, ci doar să răstoarne prima piesă a dominoului. Să-l aducem înapoi pentru concertul ăsta, deși noi vorbeam deja de lucruri mai importante ca ăsta. Mai bune ca ăsta. Lucruri, Dumnezeule, nu știu, Jamaica, ești pregătită pentru asta? Mintea mea e plină de speranță da' nu liniștită, e-așa de neliniștită că singuru' lucru care poate s-o calmeze e să-mi amintesc că sufletu' sărmanului Papa-Lo nu e niciodată liniștit. Adică, ceea ce are sens în Anglia nu tre' să aibă sens aici. Anglia e Anglia și Londra e Londra, și cân' ești într-un oraș așa de important începi și tu să gândești important și să vorbești important și profețești știri minunate, apoi te întorci în Jamaica și te întrebi dacă nu cumva ți s-a umflat capu' PREA tare.

O grămadă de oameni chiar din mijlocu' amărâților o să aleagă rău' pe care îl știu față de binele la care pot doar să viseze, pentru că cine visează în afară de nebuni și neghiobi? Uneori războiu' se oprește pentru că ai uitat pentru ce lupți, uneori obosești să mai lupți, uneori oamenii care au murit vin la tine în somn și tu nu-ți amintești cum îi cheamă, și uneori ajungi să-ți dai seama că ăla cu care ar trebui să te bați nici măcar nu e dușmanu' tău. Uită-te la Shotta Sherrif.

Plaja e de nisip până lângă mare. Acolo se transformă în stânci care se rostogolesc și unduiesc cu valurile și chicotesc ca o nălucă femeie când alte valuri se reped la mal. *Kekekekekekeke.* Tony Pavarotti îl târâie pe băiat până acolo unde marea izbește nisipu' și îl lovește cu picioru' în spatele genunchiului și el cade ca și cum ar vrea să se roage. Apoi o face. Repede și sălbatic, de parcă n-ar apuca să zică un cuvânt până să scoată încă unu'. *Kekekekekekeke.* Băiatu' are chiloți albi galbeni în față și maro în spate. Tony Pavarotti are o cămașă bleumarin de armată cu epoleți și o grămadă de

buzunare și pantaloni de gabardină suflecați deasupra bocancilor de armată până deasupra gambei. Fixează capul băiatului încet, cu amândouă mâinile, aproape delicat, aproape ca și cum i-ar păsa. Băiatul confundă atingerea delicată cu îndurarea. Plânge iar și capu' lui se cutremură prea tare. Tony îl liniștește iar. *Kekekekekekeke* – poc.

Băiatu' din mâna mea țipă în căluș, da' și el s-a înmuiat și tre' să-l târâi pe plajă. Apa încă nu-i ajunge la pantaloni așa că știu că noua umezeală e pișat proaspăt. Tony a lăsat motoru' mergând și jur că aud radioul, da' probabil că e doar rock. *Kekekekekekeke.* Îl târâi pe băiatu' ăsta până lângă celălalt trup și îl apăs să cadă în genunchi. L-am pus să-și păstreze pantalonii scurți verzi. Îi fixez capu', da' el se întoarce exact cân' eu apăs pe trăgaci. Poc. Poc prin partea laterală a tâmplei și un ochi îi sare afară. *Kekekekekeke.* El zvâcnește și cade. Tony Pavarotti arată spre mare, io zic nu, lasă-i.

Închisoarea ți-amintește că ce-i face pe oameni frați nu e sângele ci suferința. Și când suferi împreună ca frați dobândești și o nouă înțelepciune împreună. Pentru că eu mă aleg cu o nouă înțelepciune în același timp cu Shotta Sherrif și cân' facem o pauză și ne dăm seama zicem noi de fapt gândim la fel, ne ducem cu ideea asta în Anglia și ne dăm seama că și Cântărețul are aceeași înțelepciune. De fapt el e mai înțelept, pentru că el și-a condus casa lui după înțelepciunea aia și acolo o lungă vreme dușmanii s-au întâlnit ca prieteni, chiar dacă oriunde altundeva ne luptam ca animalele. Oamenii cred că asta are legătură cu un concert sau cu omu' alb de la PNP care dă mâna cu omu' alb de la PMJ, ca și cum ai putea să vindeci canceru' cu un vaccin. Până și io știam că concertu' ăsta nu însemna nimic și io eram ăla care l-a împins cu mâna lui pe scenă pe Seaga[97].

Shotta Sherrif era pe scenă, da' apoi a sărit jos și a început să-l urmărească peste tot pe Mick Jagger, care mergea într-o parte și-n alta și discuta cu oamenii și vibra pe ritmu' muzicii,

de parcă n-ar fi știut că zona aia roia de oameni răi. La fiecare minut zâmbea cu dinții ăia mari ai lui. *Hai să-l răpim pe Mick Jagger și să cerem două milioane de dolari pe el,* zice Shotta Sherrif în glumă, da' apoi se uită cum Mick Jagger intră și iese din mulțime și io-mi dau seama că începe să se gândească la asta pe bune. Pentru că băiatu' alb se relaxează și rânjește ca plozii politicienilor bogați cân' vorbesc de călătoriile lor la Mi-iaa-mi. Shotta trimite după cuvintele lui un hahahaha, da' Cântărețul l-a auzit și i-a aruncat o privire pe care Moise ar fi vrut el s-o aibă în *Cele zece porunci*. În orice caz, tre' să-i facem să creadă că el s-a întors să cânte cântece frumoase despre dragoste doar pentru că a scos un album frumos. Tre' să-l facem pe el să se ducă să se culce, în timp ce noi lucrăm ca Nicodim. Pentru că atunci cân' io și Shotta Sherrif am terminat de discutat despre planificarea concertului nu ne-am oprit din discutat, și mai discutăm și acum. Soarele apune.

Tony Pavarotti conduce mașina și la radio dau o melodie. *Fă-o încet, fă-o toată noaptea, în timp ce umbrele dansează.* Știu melodia asta. Femeii mele îi place la nebunie, ea zice că o cântă un om pe nume Gibb. Io o întreb de unde știe și ea se răstește *Da' tu crezi că io-s o femeie ignorantă?* Io râd pentru că io am dansat cu umbrele și în zori și noaptea. Până și pe lumina strălucitoare a zilei noi căutăm întunericu'. A fost nevoie de patru zile ca să-i adunăm pe toți oamenii cu escrocheria cu cursele de cai care au scos pistolu' la Cântăreț. O noapte ca să-i băgăm în celula de care până acu' câțiva ani io, șefu' șefilor, eram singuru' om din Copenhaga care nu știa de ea. Josey Wales încă nu mi-a explicat chestia asta.

Dimineața devreme îi scoatem afară pe primii doi, doar pentru că săreau în față și făceau cel mai mult zgomot, primu' zicea de o nălucă goală bărbat, cu flăcări albastre în juru' pielii și dinți lungi de rechin, care le mâncase din carne toată noaptea și le acoperise gura ca să nu poată țipa. Nălucile i-au plesnit

peste obraz și i-au pocnit în față o dată de două de trei de patru ori, ca un picamăr. Amândoi aveau ochii umflați și plângeau că-i adevărat. Primu' arată spre piept și zice că năluca i-a mâncat inima, chiar dacă n-are nici un semn pe piept. Al doilea urla întruna că șarpele i-a ros capu' până i-a ieșit prin ochiul stâng, uite gaura, zice el și arată la ochi. Toți îi dădeau înainte că diavolu' i-a scuipat în față când s-au trezit. Ăia doi nu se mai opreau, așa că le-am îndesat în gură stambă și i-am aruncat în portbagaju' mașinii. Când i-am târât la mașină nici nu s-au zbătut. I-am dus într-o parte a plajei Hellshire care acum e împrejmuită și are un semn Intrarea interzisă. Mergeau de bunăvoie, ceea ce pe mine mă deranja. Mie nu-mi place să văd oameni așa de pregătiți pentru ce urma, așa că l-am împins pe ăla cu șarpele din cap și el s-a împiedicat. Nici acu' n-a zis nimica, s-a ridicat doar și a mers mai departe.

Tony Pavarotti a pus mâna pe umăru' primului ca să-l împingă în jos, da' amândoi au îngenuncheat repede și au închis ochii, șoptind ceva ce suna a rugăciune. Omu' cu șarpele din cap avea ochii uzi când i-a deschis și a dat din cap iar de parc-ar fi zis fă-o acum, fă-o chiar acum, nu mai pot să aștept. Tony Pavarotii s-a dus în spatele lor și i-a împușcat pe amândoi repede. Până și cel mai prost pistolar plânge ca un copil să nu-l omori, da' băieții ăștia tăceau. Io m-am întrebat ce se alesese de viața lor, dacă un om poate fi așa de pregătit să moară. Năluci îmbrăcate în flăcări albastre un căcat. Mă întreb ce-o să mă trezească pe mine la miezul nopții?

Cân' s-a lăsat seara i-am scos pe ceilalți doi. Timpul vine, trece și aleargă și io știu că pe mine mă lasă în urmă, da' la naiba. Da' la naiba, Josey n-o să lase să i se întâmple asta. El aleargă înaintea timpului și zice uite, pămpălăule, io ajung înaintea ta, io te întrec așa cum m-ai întrecut tu pe mine în 1966. El lasă toate ăstea în seama mea, pentru că lui în continuare nu-i pasă deloc de Cântăreț. Josey se întâlnește cu

Cubanezul, care s-a întors iar aici chiar dacă toate bombele și dinamita lui n-au făcut ca PMJ-ul să câștige în 1976.

Mulți alții o să aibă și ei de suferit. Mulți alții vor trebui să moară. Când Babilonu' a venit după mine și m-a dat la o parte ca cineva să poată să tragă în Cântăreț fără ca io să-ncerc să-l opresc, Babilonu' a venit și după Shotta Sherrif. Oameni din amândouă taberele au început să creadă că noi, șefii șefilor, nu mai eram buni de nimica. Pune o pisică lângă un câine și adu' o găleată să strângi sângele. Ei cred că dacă ne pun pe noi toți, oamenii din Copenhaga și oamenii din Eight Lanes, în aceeași pușcărie și aruncă cheia atunci sigur o să ne omorâm unii pe alții. Da' ceva a murit într-adevăr în închisoare, ceva a murit cu adevărat.

În prima zi ne-am dat târcoale ca un leu și un tigru care au de-mpărțit o singură junglă. Io stăteam într-o celulă din est și am găsit oameni loiali și pregătiți, pentru că în orice moment la pușcărie o să găsești un mare număr de oameni din ghetou. Shotta Sherrif stătea în vest cu oamenii loiali lui. Amândoi primeam vești despre unde e și ce face celălalt și nici unu' nu adormea fără măcar doi ochi asupra lui. N-a durat mult până cân' un om să croiască un plan. Un om din tabăra mea a acționat de capu' lui și a încercat să-l taie pe unu' din oamenii lu' Shotta. Shotta Sherrif a trimis un mesaj că o să lichideze unu' din oamenii mei drept represalii. Io i-am trimis mesaj că io nu l-am atacat niciodată, așa că el de ce vrea să mă atace? El a trimis mesaj că unu' din oamenii mei a scos un cuțit de bucătărie și i-a făcut altuia pe față un semn în formă de telefon când au ieșit la gimnastică. Io i-am trimis lu' Shotta Sherrif mesaj să numească omu' ăla.

Treetop. Asta era în mesaju' care s-a întors înapoi. Data următoare când am ieșit afară m-am dus chiar io la Treetop și i-am zis băiete, mă uit la tine de mult ca să te avansez în ierarhie, arată-mi cuțitu' tău.

— Papa, asta nu-i bine, zice el.

— Vreau să-l tai pe un pămpălău de la PNP ca să-mi dovedești de ce ești în stare, zic io în timp ce iau cuțitu' și îi testez ascuțișul.

— Papa, zice el – io ți-am luat-o deja înainte. Marți l-am crestat pă un băiat. Vrei să mă ocup io de problema Shotta Sherrif?

— Da' de ce te grăbești, hm? zic io. Nu, băiete, nu tre' să faci asta, dar ascultă ce am să-ți spun.

Și îi împlânt cuțitul drept în gât, prin gâtlej. Apoi îl mai împlânt de trei ori în partea laterală a gâtului, în timp ce oamenii mei fac un zid. Apoi plecăm toți. Micul pămpălău se zbate ca o găină fără cap, din el țâșnește sânge pe jos.

Shotta Sherrif îmi trimite mai târziu mesaj și zice că a venit cu adevărat timpu' să discutăm. Cân' pisica și câinele se omoară unul pe celălalt, singuru' care câștigă e Babilonu'. Io iau ideea asta și mă gândesc și mai mult la ea. Babilonu' e o țară, Babilonu' e un sistem de căcat, Babilonu' e opresorul și Babilonu' e infiltrat în poliție. Babilonu' s-a săturat să aștepte, așa că a pus șefu' pisicilor și șefu' câinilor în închisoare ca să se omoare unu' pe altu' repede, da' în închisoare se simte un alt fel de vibrație. O vibrație pozitivă.

După asta io și cu Shotta Sherrif jucam domino tot timpu', în timp ce Babilonu' pândea în preajmă, și singuru' lui ochi era poliția. El mă aude ce zic, eu îl aud ce zice și noi doi facem o nouă idee. Io ies primu' din pușcărie și în ianuarie îl eliberează și pe Shotta Sherrif. Primu' lucru pe care îl face el e să mă caute. În noaptea aia, pe 9 ianuarie 1978, oamenii mei și oamenii lui au pus jos pistoalele, au aprins lumânări și au început să cânte noi nu mai vrem să învățăm războiul[98]. În noaptea aia, Jacob Miller a compus o melodie nouă, o explozie rastafariană, un hit intitulat „Peace Treaty Special“ care a ajuns imediat pe primu' loc. Vibrație pozitivă. Dar să știți asta, oameni buni și

cumsecade, în orice situație tre’ să intri cu un ac de injecție sau cu un pistol. Unele lucruri le vindeci, altele le împuști.

Pentru că iată, oameni buni și cumsecade: ultimele mișcări ale Babilonului. 5 ianuarie, cu patru zile înainte ca noi să aprindem lumânările și să cântăm. Io mă simțeam bine, pentru că anu’ începuse de prea puțin timp ca să simți cum te-apasă povara lui. Da’ anul nou a prins Banda Wang fără arme. Nebuni ca naiba, ăia din Banda Wang. Era o idee a lui Peter Nasser pe care el n-a mai putut-o controla odată ce ea a ieșit din Copenhaga. Da, erau încă activi și încă nu primeau ordine de la unii ca mine și nici chiar de la Josey. Da’ spre sfârșitul lui 1977 Banda Wang nu avea nici o armă, pentru că până și Peter Nasser și-a dat seama că nu trebuie să înarmezi oameni pe care nu-i poți controla. Cineva le-a zis ălora din Banda Wang că, dacă promit că o să le folosească ca să secere niște băieți ai PNP-ului din Eight Lanes și să slăbească centrul, atunci banda poate să păstreze un transport de arme care avea să apară în mod magic într-un golfuleț din St. Catherine.

Acest cineva avea să lase pur și simplu o mașină cu portbagaju’ plin de arme și ei nu trebuiau decât să le ia și să iște un scandal pe teritoriul PNP-ului și puteau să păstreze armele. Ca de obicei, Banda Wang n-a cerut sfatul nimănui. Au început să aibe vise mărețe, de vreme ce acel cineva care îi informase avea legături personale în Forțele Armate. Li s-au promis chiar și niște slujbe adevărate pe chei, în mare parte de pază, unde ei puteau să-și folosească armele. În Jamaica nimeni nu primește nimic degeaba, da’ banda a acceptat și dimineața devreme pe Teritoriul Bandei Wang au venit două ambulanțe ale armatei care au luat paișpe băieți.

Ambulanțele i-au dus în estul West Kingstonului, dincolo de Port Henderson, peste pod, pe lângă cele patru plaje din Portmore și peste faleza deluroasă. Când au ajuns în Green Bay, șoferu’ le-a zis să coboare din ambulanțe și să aștepte acolo. Un

camion urma să vină cu armele – nici unu' din ei nu-și amintea că armata zisese că vine o mașină, nu un camion. Băieții ăia se uită și așteaptă. Vine un soldat care începe să vorbească cu băiatu' aflat la conducere. El și cu soldatu' intră în tufăriș și atunci ceilalți băieți aud un singur foc, ca la startu' unei curse. Și apoi haos.

Forțele Armate Jamaicane îi atacă de la distanță și deschid focu'. Soldații se reped asupra băieților și încep să tragă cu mitralierele, în timp ce una mare ascunsă în tufiș iese și începe să facă ratatatatatatatat de parc-ar fi război. Băieții care-au reușit să fugă au dat de celălat soldat și de băiatu' cu capu' spulberat și căzut pe jos, oamenii s-au repezit drept prin tufișurile țepoase care le sfârtecau pielea pân-au ajuns la mare. Cinci morți prin împușcare, alții răniți și unu' sau doi au plonjat în mare și au fost salvați de pescari. Ceilalți s-au împrăștiat. Soldații au apărut la televizor și au zis că băieții ăia au intrat în poligonu' lor în mijlocu' unei trageri de antrenament de seară. Ministru' a apărut la televizor și a vorbit la radio, a zis „Nu a fost împușcat nici un sfânt în Green Bay“. Cu trei zile înaintea concertului am lansat un protest despre faptu' că oamenii din ghetou încă mănâncă și se cacă în același loc, cân' forțele de poliție ale Babilonului se abat asupra noastră și omoară trei oameni, inclusiv o femeie. Același ministru zice iar:

„Dacă un singur polițist e omorât anul ăsta, cei care au făcut asta vor fi vânați ca niște câini“.

Mulți alții vor trebui să sufere. Mulți alții vor trebui să moară. În prima mea săptămână de închisoare Babilonu' m-a bătut non-stop. Nu urmăreau nici o noutate, nu încercau să facă din mine un informator. Pur și simplu făceau cu rându' ca să-mi arate mie cine e adevăratu' șef. Polițaii nu veneau niciodată câte unu', cel puțin nu după ce primu' a venit după mine și io i-am tras un șut care i-a trimis boașele drept în creier. După aceea veneau câte doi, câte trei, o dată chiar câte patru. Era ca

și cum făceau concurs, cine mă face primu’ să urlu câștigă. Primii trei, le-am notat numele, Watson, Grant și Nevis, aproape că s-au furișat înăuntru noaptea. Da’ când io am auzit clinchetu’ ușii ei au sărit pe mine cu bulanele. Asta-i pentru ce i-ai făcut lu’ Roderick, zice unu’. Și la văduva lui. Atunci probabil te roade că dacă tu mă omori pe mine cineva o să aibe grijă de tine, îi zic și scuip o măsea. Probabil oricum era neagră de carie. După asta aproape în fiecare noapte au venit alți polițai, timp de o săptămână, întotdeauna cu unu’ din ăia primii trei pe post de ghid.

Noaptea trecută au venit patru, doi m-au ținut cu fața la podea, care mirosea a pișatu’ meu. Au împăturit un prosop și au pus în el un săpun. Apoi m-au bătut cu rându’ pe spate, în timp ce cântau un cartof, doi cartofi, trei cartofi, patru. Io m-am săturat de porcăria asta așa că le-am zis lu’ Grant și Nevis s-o lase baltă până nu mă supăr cu adevărat. Ei au fost șocați că le știam numele, da’ asta i-a făcut să se pună pe mine și mai abitir. Două zile mai târziu amândoi au cerut o permisie de câteva zile. Nevasta lu’ Grant ar putea să nu mai vadă niciodată cu ochiu’ stâng și fiu’ lu’ Nevis avea mâna și picioru’ rupte. Nevis a venit în celulă și mi-a zis că el personal o să mă omoare. Io i-am zis că-mi pare foarte rău pentru fiu’ lui, da’ acu’ trebuia să aibe grijă ca himenul fetiței lui de treișpe ani să nu explodeze pentru că e străpuns de cine nu trebe. E aproape amuzant când un negru se face alb. Când m-au lăsat în sfârșit să ies în zona comună, cu oamenii mei care mă așteptau, toată lumea din juru’ meu era tăcută și posomorâtă. La început io am crezut că au auzit de fiu’ lu’ Nevis și li se pare c-am mers prea departe sau doar că manifestă respectu’ cuvenit. Da’ apoi am luat un ziar de la unu’ din ei și pe prima pagină l-am văzut pe Cântăreț.

E seară. Io și Pavarotti am întârziat. Io n-am ceas, da’ știu să țin socoteala cum trece timpul. Știu să fac asta de cân’ eram mic. Plus că bunicu’ m-a învățat să spun cât e ceasu’ ca un

panamez[99]. Stai puțin, el nu era bunicu' meu, în ghetou nici un om n-are bunic. Era doar un bătrân ghinionist care era singuru' ajuns la bătrânețe și cânta cântecu' Panamezului. *Unu doi trei patru Panamezule, vin acu', omule. Unu doi trei patru Panamezule, vin acu', omule. Unu doi trei patru Panamezule, vin acu', omule, cu lanțu' lui de alamă întins de pe burtă bum bum bum. Întreabă-l cât e ceasu' și el o să se uite la soare cu lanțu' lui de alamă întins pe burtă.*

Pavarotti s-a uitat la mine – nu mi-am dat seama că cântam cu voce tare. I-așa de seară, poate 7 jumate, da' suntem aproape de mare așa că nimic nu ascunde soarele care fuge. Tony Pavarotti conduce încet și io nu-i zic să meargă mai tare, muzica disco umple spațiu' în care altfel doi oameni ar trebui să vorbească. La început mi se pare că e un ritm de poponar, da' apoi răzbat versurile. Dansu' umbrelor pe bune. Dansăm ca umbrele imediat ce lumina e gata să apună. Ce se întâmplă în întuneric nu poate să iasă niciodată la lumină.

Mergem spre mare în pace și io mă gândesc cum s-a născut în Anglia al doilea concert pentru pace. Pentru că 1977 n-a fost altceva decât război. Concertul chema la o mare iubire și am pus un bilet de doi dolari la „secțiunea împreună“, cinci dolari la secțiunea „iubire“ și opt dolari la secțiunea „pace“, în felu' ăsta dacă femeile și bărbații albi și bogați arși de soare vroiau să vină puteau să vină fără teamă, chiar dacă nu era nici o șansă să se întâmple așa ceva. Omu' alb ars de soare nu vrea pace, el vrea ca Jamaica să devină statu' american număru' cinzeci și unu, căcat, s-ar mulțumi și doar cu o colonie.

Facem concertul pentru că indiferent că ești verde sau portocaliu, în unele locuri tot nu sunt veceuri și plozii reușesc să scape de bâte, pietre și gloanțe doar ca să fie omorâți de o gură de apă. Facem concertul pentru că unu' din trei oameni n-a avut niciodată o slujbă, și asta nu doar în ghetou. Facem concertul pentru că Babilonu' vine după noi toți. Cântărețul s-a

întors, dar ceva s-a schimbat în el. Dacă înainte te-ar fi luat în brațe înainte chiar să te vadă, acum așteaptă una-două secunde și dă din cap sau își mângâie bărbia și zâmbește. Dacă înainte îți lua vorba din gură, acum așteaptă să termini, privește prin tine și nu spune nimic. Trebuie să înțelegeți, io n-am avut nimic de-a face cu decembrie 1976, da' știu că el acum doarme cu un ochi deschis și că ochiu' ăla e îndreptat uneori spre mine. Io și Tony Pavarotti ne desprindem de mare și o luăm spre Canalul McGregor.

Concertul. Io n-am mai apucat să văd concertu' pentru pace din 1976. Da' am apucat să văd războiul de după el. Deci pe 22 aprilie io eram la un concert. Eram pe scenă. Mă uitam cum Seaga și Manley formează o arcadă deasupra capului Cântărețului. Oamenii caută mereu semne și miracole, dar semnele nu spun nimic și miracolele nu au nimic misterios. Omu' pe care io n-o să-l uit niciodată e Tosh. La început am crezut că omu' ăsta o să ne nenorocească concertul. Pur și simplu avea el plăcerea să mă calce pe bătături până când să-mi dau seama ce vrea. Și chiar și când mi-am dat seama ce vrea și credeam că ne-am înțeles, el tot rămâne un mic nenorocit, poate pentru că mai mult decât la ceilalți doi, el e ăla la care Babilonu' i-o trage cel mai rău, mai ales poliția Babilonului. Cu doar o lună înainte să se întoarcă Cântărețul, un vameș îl oprește pe Tosh la aeroport și îl ține acolo mult. Și uite ce-i șoptește vameșu': *Caut un motiv să te împușc.* Io nici nu-l vroiam prea mult pe Tosh, pentru că un om ca ăsta nu simte niciodată vibrația pozitivă. Cântărețul e cel care l-a vrut și l-a convins să vină. Io nu mă bag între rude și treburile lor. Aproape o lună a trecut și io tot de Tosh mi-amintesc. Tosh a fost ăla care s-a asigurat că nimeni n-o să uite. Imediat înainte de concert, a zis că el *nu cântă la concertu' ăsta nenorocit, pentru că toți oamenii implicați în concertu' ăsta o să moară.* Omu' urcă pe scenă, în seara încă fierbinte, îmbrăcat din cap

până-n picioare în negru, de parcă ar fi fost un oficial, de parcă CIA ar lucra pentru rasta. Primu' lucru pe care îl face e să zică oamenilor să închidă camerele ălea afurisite. *Sunetu' și puterea cuvântului sunt cele care dărâmă barierele oprimării, alungă nelegiuirea și stabilește egalitatea. Ei bine, acu' aveți în țara asta un sistem sau un sistem de căcat care există de mult, din vremuri străvechi. Sunt patru sute de ani și aceeași treabă cu stăpânii de plantații, inferioritatea negrilor, superioritatea cafeniilor și superioritatea albilor conduce această mică țară neagră de atâta timp. Ei bine, io vin cu Cutremuru', Fulgeru' și Tunetu' ca să dărâm aceste bariere ale oprimării, să alung nelegiuirea și să stabilesc egalitatea între oamenii negri umili.*

Io rămân interzis, ca un băiețel care vede prima oară un mafiot mort. Chiar și cu vibrația rasta care îmi umbla prin cap, io nu mă gândisem niciodată la negri, nici când treceam cu mașina pe lângă plantațiile care încă mai erau. Ultima chestie pe care o zice el,

Dacă voi vreț' să mergeț' în cer asta e treaba voastră, io o să fiu aci un miliard de ani.

Mick Jagger țopăia ca o capră beată, cu o expresie de tată mândru. Io și Tony Pavarotti mergem cu mașina pe drum. Câte minute mi-au scăpat? Mă simt ca atunci când adorm și mă trezesc și avionu' e tot în aer. Tony Pavarotti nu zice nimic.

— Am luat-o deja spre Canalul McGregor?

El dă din cap că da, așa cum îmi aminteam io. Poate că-s doar obosit. Să îndrepți lucrurile e treabă grea. Mai grea ca crima. Canalul McGregor miroase mereu a căcat și a substanțe chimice deversate de fabrică. Pe-aci trăiesc oameni, da' io am trimis mesaj acu' două zile că ar fi bine s-o șteargă atunci când vin io. După ce plecăm noi pot să se întoarcă.

Poliția nu i-ar fi găsit pe băieții ăia, da' io i-am găsit. Doi ani m-am uitat și am așteptat. M-am uitat cum se ascund ca niște pămpălăi, în timp ce io așteptam ca Cântărețul să se întoarcă și

să se ocupe de ei cum trebuie. Un om se ascunde în Junglă și maică-sa va trebui trasă la răspundere. Să-i ia naiba, cu tot cu dragostea mamelor lor. O grămadă de ucigași de femei își amintesc când e Ziua Mamei. Deci mama își ascunde fiu' în dulap mai bine de un an, până cân' chiar și ea se satură de asta. Apucatul a stat mai bine de un an ghemuit în dulap, cu pâine și gândaci de bucătărie, brânză și șoareci. Ieșea doar noaptea, de parcă l-ar fi chemat Contele Dracula. Micul pămpălău n-a aflat că dacă vrei să te ascunzi în văzu' tuturor, atunci nu fi prost, n-o pune pe maică-ta să-ți cumpere cocaină. Josey e ăla care m-a informat.

E 7.45 dimineața. Babilonu' încă doarme, așa cum doarme mereu când e vorba de dreptate. Io am trimis vorbă că e timpu' să ne ocupăm de pămpălău' ăla mic. Prostu' naibii. Io și cu doi oameni l-am scos din dulap și l-am adus și pe el și pe mamă. O aud cum țipă că nu e nime aci, chiar dacă n-a întrebat-o nimeni nimic. Dumnezeule mare, ce proaste pot fi femeile. Când îl aduc pe băiat și pe maică-sa la mine, chiar la poarta mea, băiatu' clipește din cauza soarelui și are pielea albă din cap până-n creștet. Io nu vroiam ca ei să-mi facă de rușine curtea prin prezența lor, așa că am ieșit io în drum. Mama urla nu-mi lua băiatu', nu-mi lua băiatu'. Io n-am să le spun nimic la nici unu' din ei. Da' vreau ca băiatu' să vadă ce mult a costat ce-a făcut el și cum o să plătească. Anu' petrecut în dulap îl oprise din creștere. Era doar piele și os și se uita la mine pieziș, ca șopârlele, apoi se holba iar în pământ. Ăsta era băiatu' la care i se zicea Apucatul. M-am uitat la tricou' lui de plasă fără mâneci și la pantalonii scurți de blugi, tăiați prea sus, și la cicatricea de pe umăru' drept. Apucatul se uită iar la mine și io mă uit la el atent, de sus până jos, apoi strâng repede pumnul și o pocnesc pe mamă drept în față.

Ea se dă în spate și el zbiară. Io o prind de rochie, înainte să se tragă în spate prea mult, apoi îi trag încă unu doi trei pumni

drept în față. Buzele îi crapă ca niște roșii, genunchii i se înmoaie și io o las să se prăbușească pe drum. Îmi lipesc degetele și o pălmuiesc peste obrazul drept, apoi stângul, apoi iar dreptul, apoi stângul. Apucatul plânge pentru maică-sa, io arăt cu degetu' și omu' meu își scoate pistolul și îl lovește cu patu' în boașe. Vin oameni să se uite. N-au decât. Să-și amintească ce disciplinat lucrează Papa-Lo. O pălmuiesc iar, stânga, dreapta, stânga. O femeie țipă zău așa, Papa, ai milă și io îi dau drumu' la curva aia, mă duc la omu' meu și îi iau pistolul. Mă duc drept la femeie, îi pun pistolu' la tâmplă și zic vrei milă? Arată-mi câtă milă ai tu. O să-i arăt milă ei dacă vii să fii pedepsită în locu' ei. Femeia se dă în spate.

Mă duc înapoi la femeie și îi trag două șuturi. Apoi o iau de mâna stângă și o trag înapoi, până în curtea ei, în timp ce oamenii ne urmează. Băiatu' plânge pentru mama lui. Ea nu mișcă, așa că io îi zic unei femei să aducă naibii o găleată cu apă, repede. Ea fuge și o aduce imediat. Arunc găleata peste femeie, ea dă din cap, tușește și țipă. Io o prind de păr și îi trag capu' în sus, ca să-mi vadă fața.

— Ai juma de oră ca să pleci de-aci, pricepi? Și nu vreau să te mai văd, să te miros sau să mai aud de tine vreodată, pricepi? Dacă te văd te omor, pe tine, pe frate-tău, pe mama ta, pe taică-tău și pe toți ceilalți plozi ai tăi, pricepi? Treij' de minute ca să dispari de pe teritoriu' meu, sau te oblig să te uiți cum îl omor.

Apoi mă întorc către oameni.

— Și ascultați aici. Dacă vreunu' din voi o ajută, dacă vreunu' din voi vorbește măcar cu curva asta, o să vedeți ce rapid vă expediez și pe voi.

Îl bag pe băiatu' ăla afurisit în celulă cu ceilalți oameni care au tras în Cântăreț. Unu' din ei a înnebunit deja, vorbește singur și se cacă pe el, vorbește despre faptu' că radioul din capul lui nu crede că el e mort. Vorbește zi și noapte și dimneața vorbește despre faptu' că năluca goală bărbat cu

flăcări albastre în juru’ pielii și dinți lungi de rechin îi mânca din carne toată noaptea și îi acoperea gura ca să nu poată țipa. Și după ce termina de mâncat, năluca deschidea gura și îi umplea fața cu un scuipat la fel de gros ca Jell-O. Io zic pămpălăule, știi de ce-o să fie scurtată viața ta? Și el zice doar Dumnezeu trăiește, Dumnezeu trăiește, Dumnezeu trăiește.

La ora 3 după-amiaza io le zic oamenilor să se ducă la casa mamei, să scoată tot și să-i dea foc direct acolo, pe stradă. Apucatul imploră din pușcărie, se roagă, plânge, se tânguiește și zice că Josey Wales l-a recrutat și că albu’ care i-a pregătit era din CIA. Omu’ din CIA purta pantaloni maro și ochelari de soare inclusiv noaptea și i-a dus în tufărișul mare din St. Mary, *tre’ să fi fost St. Mary, pentru că am luat-o spre est și în sus pe dealuri, și el ne-a arătat cum să încărcăm și să armăm un M16 și un M9. Îndreaptă țeava puștii într-o direcție sigură. Armează siguranța și trage pușca, nu, armează pușca și trage siguranța. Du pistonul înapoi în poziția avansată. Plasează acul SIGUR pe selector – nu, plasează acul selector pe SIGUR. Uită-te în camera cartușului să te asiguri că e curată. Introdu încărcătorul, împinge-l în sus până când clema lui se prinde și îl susține. Bate încet în sus în fundul încărcătorului, să te asiguri că e bine fixat. Slăbește partea de sus a clemei închizătorului ca să eliberezi închizătorul. Bate în mecanismul de înaintare, pentru a te asigura că închizătorul e împins până la capăt și blocat. Omu’ care vorbea ca Speedy Gonzales ne-a arătat ce să facem cu C-4, înțelegi? Îl modelezi ca pe o bucată de plastilină, nu? Așa, și bagi o sârmă în plastilină și în chestia mecanică, capsula explozivă, apoi pui o sârmă lungă cu care să detonezi, faci contact și apoi buum,* hombre. *Și pentru că mi-au dat cocaină și heroină îmi venea să omor oameni și să fut femei, oameni sau câini, da’ dacă e heroină scula nu ți se ridică chiar dacă mori să i-o tragi la o tipă. În unele nopți ne închideau într-o cameră mică și ne făceau să transpirăm pentru că voi jamaicanii ăștia nenorociți n-aveți nici un fel de zel, de suflet, de*

dedicare, nu semănați deloc cu bolivienii sau cu paraguayenii ăia care au învățat mult mai multe într-un interval de două săptămâni decât o să învățați voi, idioților, în doi ani întregi. Și jamaicanu' care a venit cu avionu' din Wilmington în a treia săptămână, cu două valize mari de camuflaj de armată îi pune albului mâna pe umăr și zice ușurel pretene, relaxează-te, frate, noi aci construim revoluția, în timp ce se duce cu Josey și cu Speedy Gonzales, care vorbește doar în engleză când vrea ca noi să știm că e încă supărat pentru Golful Porcilor. Da, știe să vorbească în spaniolă, i-adevărat, i-adevărat că l-am auzit și io. Nu crede ce zice el, îl auzim toți că zice. Ne pregătim o lună întreagă, zi și noapte în uniforme de soldați și într-o noapte Josey intră în cameră și împușcă pur și simplu un băiat în cap pentru că i-a zis că nu vrea să facă. Josey se duce cu Speedy Gonzales și discută amândoi multă vreme. După ce termină ei de discutat noi ieșim afară după miezu' nopții ca să luăm un cărucior de pe chei care e plin cu alte arme, inclusiv arme pe care văd că le ai acu', Papa. Și tu ai arme din transportu' ăla. Și albu' zice voi băieți sunteți singurii care mai salvează Jamaica de haos, așa că trebuie să faceți lucrarea lui Dumnezeu. Să salvați ordinea de Haos. Salvați ordinea de Haos.

Salvați ordinea de Haos.

Salvați ordinea de Haos.

Salvați ordinea de Haos.

Salvați ordinea de Haos.

Salvați ordinea de Haos.

Tony Pavarotti îl pocnește cu patu' pistolului.

Prima oară cân' mi-au dat cocaină au făcut din mine un om care îmi doream asta mai mult ca orice, Dumnezeu știe, mi-aș fi deschis gaura curului și i-aș fi lăsat pe albi să mă fută pentru încă o liniuță. Dumnezeu știe. Spune-i asta judecătorului, îi zic io ca să-l fac să tacă cu toate treburile ălea de poponari, da' am observat că mă uluise. Jumate din ce ieșea din gura lui, nu doar

ce zicea el, da' și cum zicea, nu provenea din Copenhaga.

Treaba asta cu CIA-ul – ce prostie, mai ales că io îi văzusem pe toți albii care veniseră aici cu Peter Nasser și nici unu' din ei nu zisese că ar fi din CIA. Da' tipul ăsta de minciună pare ceva ce ei nu au abilitatea mentală de a inventa. E ca atunci când un băiețel deschide gura da' ce iese din ea pare de la televizor. Asta m-a făcut să mă gândesc mai bine o vreme, la urma urmei Cântărețul cântase într-adevăr că rasta nu lucrează pentru CIA. Tot ce știu io despre CIA e că e din America și c-ar vrea ca PMJ-ul să câștige mai mult ca PNP-ul, pentru că comunismul a ajuns așa de rău în Cuba că mamele deja își omoară copiii.

Da' de ce-ar lua CIA asta așa de în serios ca să-ncerce să-l omoare? La urma urmei, el nu e politician și nu are nici un fel de guvern. De ce să nu-l trimită pe James Bond sau pe agenții ăia speciali în locu' la trei neghiobi ignoranți din ghetou? Io-l întreb pe Josey Wales ce naiba vor să zică ei, și el zice dacă io-s așa de prost că nu știu că atunci cân' un băiat se îneacă o să se agațe de orice pai, ceea ce sună ca ceva ce-aș putea să zic io, apoi pleacă cu mașina, de parcă asta e o treabă de plozi și el e prea important pentru ea. Io mă hotărăsc să nu zic nimic că tocmai m-a făcut prost, de parcă nu io aș fi ăla care l-a scos din 1966 cu mâinile mele. Și că el a fost întotdeauna lăudăros, da' în ultimu' timp se dă puțin prea mare cu mine, de parcă mie mi-ar fi frică să-i pun la punct sufletu' lui prost crescut, pe jumate chinez. Mă uit la el și mă gândesc la asta, da' nu zic nimic. Îl întreb cum pot io să fiu sigur că el n-are nimic de-a face cu împușcăturile, de vreme ce atâția oameni zic c-a fost implicat, și el zice frate, dacă io aș fi încercat să-l ucid pe Cântăreț, pămpălăul ar fi fost mort până acum.

Să-l cred sau să nu-l cred, nu știu ce să fac. O grămadă de negri nu-l plac pe Cântăreț, da' ăștia de obicei poartă cămașă și cravată și lucrează pe Duke Street. Ce nu mi se pare în ordine e noua chestie de pe fața lui și cum zice cu dintele care șuieră că

dacă-l cred sau nu lui oricum nu-i pasă. Mă scarpin în cap, încerc să dau de anul, luna, ziua, ora în care omu' ăsta a trecut peste capu' meu și i se pare că e mai dur ca mine. Și cân' au observat asta mai mulți gangsteri din ghetou. Io-s ultimu' care a aflat că gangsterii nu-și mai zic gangsteri. Acu își zic mafioți. Și nu mai e bandă, acu' e poteră. Și primesc telefoane din America. Acu' câteva nopți am trimis prin Tony Pavarotti mesaj pentru Cântăreț și manageru' lui. Hai să ne întâlnim în Canalul McGregor, am zis, și să facem dreptate o dată pentru totdeauna.

Am intrat adânc în Canalul McGregor, atât de adânc că putoarea s-a schimbat. Apucatul și cei doi oameni îs legați și nebunu are căluș în gură că nu suport să-l aud cum vorbește. Alți doi oameni sunt cu Pavarotti. De cealaltă parte trei femei și trei bărbați care ascultă de mine. Verdictu' e în seama lor, sentința e în seama mea. Apoi auzim zgomotu' a două vehicule care se apropie și se opresc, apoi cele patru faruri se sting. Cei doi oameni ai mei coboară din mașina lor primii. Cântărețul și manageru' lui coboară și ei.

Și lumea zice că oamenilor tre' să li se facă dreptate, așa că o să le facem dreptate chiar dacă pe lume nu există altceva decât dreptatea Babilonului, care ne tratează pe noi ca pe animale. Canalul McGregor e o gaură. E un pasaj pe sub ghetou prin care ar trebui să treacă apa de ploaie ca să nu inunde, da' de vreme ce Babilonu' nu trimite mașini de gunoi în ghetou, toată lumea aruncă gunoi în canal așa că atunci când plouă aceiași oameni din ghetou sunt inundați cu apă, gunoaie și căcat. Atâtea deșeuri că se transformă într-un zid de gunoi. La început io chiar am crezut că tribunalu' o să zică verdictu' rapid doar ca să scape de șobolani și căcat, da' bărbații și femeile ăstea s-au așezat pe trunchiuri de copaci și pe bolovani, serioși. Io le studiam fețele și ei mă studiau pe mine. La Cântăreț și la manageru' lui nici nu se uitau. Imediat cum l-a văzut pe Cântăreț, Apucatul a început să răcnească, să se tânguie și să

urle de parc-ar fi fost o stafie și io i-am zis lu’ Tony Pavarotti să-l amuțească, așa că el l-a pocnit iar cu patu’ pistolului.

— Ăștia trei oameni s-au dus pă Hope Road și au încercat să comită o crimă, zic io.

— Nu-s io ăla, Papa, nu-s io...

— Tu, băiete, taci naibii din gură. Oamenii i-au văzut și avem oameni care au fost martori. Da’ io-s parte interesată. Io nu fac dreptate păntru mine. Tribunalu’ Babilonului e o porcărie, așa că am înființat tribunalu’ nostru. Voi sunteți tribunalu’, oameni buni. Voi judecați, așa e o judecată a oamenilor pentru oameni și nimeni nu poa’ să zică că Papa-Lo abate năpasta asupra oamenilor de parc-ar fi Dumnezeu din vechiu’ testament. Facem asta cum trebe. Babilonu’ n-are nici un fel de justiție, doamnelor și domniile voastre. Babilonu’ nu prinde nici măcar unu’ din ei, pentru că Babilonu’ are altă misiune. Dar acu’ ascultați-mă. Auziți imediat martorii și auziți acuzații, pentru că și ei au dreptu’ să se explice, la urma urmei aicea e locu’ în care noi dovedim vinovăția unui om, nu el tre’ să-și dovedească nevinovăția. E mai mult decât merită ei și mai mult decât ar primi din partea sistemului de căcat al Babilonului numit Tribunalul pentru Arme de Foc. Asta dac-ar ajunge la tribunal. Poliția i-ar împușca și omorî cu mult înainte să ajungă la tribunal. La urma urmei, în curând chiar Babilonu’ o să apese pe trăgaci. Dumneata, domnule manager, spune-ne ce s-a întâmplat în seara aceea.

— Ei bine, trebuie să spun că îi am pe doi din ei în fața mea. Dar nu-i văd pe unii oameni esențiali. Nu-i văd deloc.

— Pe cine nu vezi?

— Nu e aici.

— Cine?

— Dar ăsta a fost acolo. Și ăsta. Și... ține-l în lumină. Și el.

— Cântărețul are ceva de spus?

— Eu vorbesc și pentru Cântăreț și pentru mine, de vreme

ce doar el și cu mine eram în bucătărie.

— Înțeleg.

— E interesant de observat ce a spus acest tânăr.

— Da’ ce-a zis? Continuă.

— Ei bine, după cum probabil știți, eu am fost militar în armata americană. Din 1966 până în 1967. Adică în timp ce criza Vietnamului era la apogeu.

— Jimmy Cliff cânta o melodie intitulată „Vietnam“.

— Ce? Ei bine, da, sunt sigur. După cum spuneam, deci cunosc în detaliu toate mecanismele CIA. Deci știu că dacă vezi vreun atașat, expert, angajat de ambasadă, orice alb care e prea departe de New Kingston, cu siguranță e din CIA. De fapt, dacă aș fi în locul vostru n-aș avea încredere în nici un alb pe care îl vedeți oriunde altundeva în afară de Negril sau Ocho Rios[100]. În fine, în ce privește ziua respectivă...

— Nimeni nu pune la îndoială ziua.

— E un mod de a vorbi. E... în fine, eu căutam într-un local jamaican o binemeritată relaxare, când a trebuit să iau avionul spre Miami cu anumite afaceri. M-am întors a doua zi, asta însemnând, cât oare, 6 decembrie? Da, cred că așa e. Atunci să vedem. Mai întâi m-am dus în acel local să văd cum stau lucrurile. Apoi m-am dus la House of Chen să mănânc niște curry de capră...

— Ce are asta de-a face cu...

— Ajung și la asta, domnilor. Și doamnă. Doamnelor. Deci m-am dus la House of Chen, pe Knutsford Boulevard, să mânânc niște curry delicios de capră. De acolo m-am dus la Sheraton să-l iau pe șeful casei de discuri, dar el nu era acolo. Am înapoiat mașina, pentru că era de închiriat, și m-am dus cu propria mea mașină pe Hope Road nr. 56. Eu parchez întotdeauna sub boltă, așa că asta am făcut și acum. Auzeam cum repetă trupa, așa că bineînțeles că m-am uitat înăuntru după el, dar el nu era acolo, era în bucătărie. Așa că am intrat în

bucătărie și el era acolo, mânca un grepfrut. În orice caz, el și cu mine aveam unele lucruri de discutat și, mă rog, eu nu mai mâncasem grepfrut de cine știe când. Așa că i-am spus că mi-ar plăcea să mănânc un grepfrut și el mi-a făcut semn să-mi iau. Imediat cum am întins mâna să-l iau am auzit amândoi un zgomot ca de artificii. Bineînțeles, domnilor și doamnă. Doamnelor. Era perioada Crăciunului, așa că bineînțeles că nu am dat nici o atenție acelui lucru despre care amândoi credeam că sunt artificii. Cred că el a zis ceva de genul cine dracu' aprinde artificii în curtea mea? Ceva de genul acesta. Dar el nici n-a apucat să termine că, înainte să ne dăm seama, alt ratatatatat. Dintr-odată, am simțit cum irumpe o arsură. Apoi încă una, apoi încă una atât de repede că aproape a părut o singură explozie. Nici măcar nu mi-am dat seama că am fost împușcat. Nu simți că ai fost împușcat, simți doar cum îți ard picioarele, apoi îți cedează și tu încă mai ai timp să te întrebi de ce. Nu știu decât că am căzut în față, spre el, și apoi el a zis Selassie Dumnezeul Rastafari. Totul a fost atât de rapid. Foarte, foarte rapid.

— Da' dac-ai fost împușcat în spate de unde știi cine te-a împușcat? zice una dintre femei.

— Cred că am leșinat. Când mi-am revenit eram tot în bucătărie. M-au împușcat. Sunt mort sau așa ceva, aud cum zic oamenii. Dat fiind că mă considerau mort, nici unul dintre ei nu voia să mă ridice, dat fiind că, după cum știți, rastafarienii nu ating trupuri moarte. Toți considerau întruna de la sine înțeles că sunt mort. Polițiștii m-au aruncat pe bancheta din spate a unei mașini, pentru că credeau că sunt mort. La spital, asistenta chiar s-a uitat la mine și a spus ăsta e mort. Chiar începuseră să mă ducă pe targă la morgă, și în tot acest timp eu vedeam cum toți spun lucrurile astea despre mine și nu puteam să fac nimic. Imaginați-vă cum e. Slavă Domnului că există bahamezii. Un doctor bahamez care trecea pe acolo a zis lăsați-mă să mă uit și

le-a zis că sunt încă în viață. Patru împușcături, domnilor. Una la baza coloanei vertebrale – e un miracol că mai merg azi, mulțumită medicilor din Miami. Ei bine, a fost un miracol că nu m-am mulțumit cu ce mi-au spus doctorii și asistentele jamaicane.

— Cântărețul are ceva de adăugat la această dare de seamă...

— Eu vorbesc în numele Cântărețului.

— El știe cine a-ncercat să-l omoare?

— Bineînțeles că știe. Îi cunoaște personal pe unii din ei.

— Cine a tras focul de armă?

— Focurile.

— Focurile. Îl vede aici pe cel care a tras focurile?

— Pe trei din ei, sigur. Dar unde sunt ceilalți?

— Ceilalți sunt morți.

— Morți?

— Morți.

— Sunt sigur că nu e așa. I-am văzut pe cel puțin doi dintre ei la concertul pentru pace. Unul era chiar aproape de scenă.

— Io nu știu de ce vorbești dumneata. Avem trei aici și toți au mărturisit.

— Chiar și ăsta care are un căluș în gură?

— Ceilalți doi zic că e implicat.

— M-au obligat să zic, șefule! spune Apucatul.

— Ei și cu Josey Wales și CIA-ul, ș-au folosit pulbere ca să, să mă hipnotizeze! M-au amenințat că-mi fac felu'.

— Aș putea auzi ce are de spus cel cu călușul? spune managerul.

— Asta nu prea-i o idee bună.

— Mă tem că va trebui să insist.

— Să insiști? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că amândoi vom pleca dacă nu auzim ce are el de spus.

— Tony, scoate-i chestia aia din gură.

Tony îi scoate călușul. Băiatului încep să-i curgă balele, privește drept în aer de parc-ar fi orb.

— Tinere, ce ai de spus tu în apărarea ta? Tu. Tu, băiete. Nu vezi că-ț’ dăm aci o șansă?

Ce băiat nesăbuit. Se uită la manager și zice:

— Io văd prin mine. Io văd prin orice, Levitic, Numere și Deuteronom.

— Nimic bun n-o să iasă din gura aia, zic io și-i fac semn lu’ Tony Pavarotti să-i pună călușu’ la loc.

— Atuncea l-ați văzut pă vreunu din oamenii ăștia?

— L-am văzut amândoi pe cel din spate, care nu spune nimic, zice managerul.

— Pe ăsta l-a ascuns maică-sa timp de un an. Drept sub nasu’ nostru.

— CIA-ul m-a păcălit. Io nici nu-mi amintesc nimica. Cân’ mi-a zis maică-mea să spun că io am tras... abea atunci am aflat și io tot nu-mi amintesc, Dumnezeu știe.

— Stați așa puțin. Pe acesta îl cunosc. I se spune Apucatul. E din Junglă. Nu departe de locul în care am crescut cu toții. Venea foarte des acolo, așa de des că îl recunosc până și eu, care eram rareori acolo.

— CIA-ul a fost, CIA-ul și Josey Wales și celălalt om care vorbește ca Jamaica și America. Ca tine. De ce nu mă crede nimeni?

— Tony, închide-i gura pămpălăului ăstuia. Apucatul? L-ai văzut pe acolo?

— O dată sau de două ori, niciodată înăuntru, ci în fața porții sau pe alee, o dată chiar ne-am dus să vorbim cu el și cu frații lui.

— Ne-am?

— Noi. Noi, cei pe care îi vedeți aici. Am ieșit afară să discutăm cu el și cu prietenul lui, dar ei au zis că sunt din

Junglă și că au treabă nu cu Cântărețul, ci cu prietenulul lui.

— Înțeleg. Că io știu că n-am autorizat pe nimenea să meargă să-l deranjeze pe Cântăreț. Nimeni nu se duce acasă la el fără permisiunea mea. Sau mai rău, ca să-i ceară ceva.

— Nu cred că era vorba de asta.

— Asta ț-am zis și io! N-am venit păntru el! N-am venit deloc păntru Cântăreț! Io personal am venit păntru prietenu' lui. Io și Demus.

— Tony, nu ț-am zis să-i pui călușul la băiatu' ăla? Cine-i Demus?

— E unu' din noi. Și Plângărețul. Și Jeckle, nu Heckle. Și Josey.

— Fă-l să tacă.

— Josey? spune managerul.

— Ajunge, io am terminat discuția, zic io.

— Mai e timp de alți martori. Domnișoară Tibbs?

Una din femei sare în picioare.

— Doamna e și jurat și martor? spune managerul.

Pare că-i place mult să pălăvrăgească. Și să râdă cân' n-ar trebui.

— Domnișoară Tibbs? zic io.

Ea se ridică și privește de două ori în jur, da' nu la Cântăreț.

— Erea ora zece, ba nu, erea ora unșpe. Io tocma îmi zisesem rugăciunea, lăudat fie domnu', și mă uit pe fereastră și văd cum un Datsun alb oprește scrâșnind. Văd patru bărbați cum coboară, cu tot cu ăla de acolo din spate. Da, io am văzut pă fereastră, chiar cu ochii mei. S-au dat jos din Datsunul alb și au fugit în toate direcțiile ca atunci când arunci deodată lumină pă gândacii de bucătărie. Cineva l-a întrebat pe ăla, ăla din spatele lu' Apucatul, nu cel nebun, el. Cineva l-a întrebat unde-s armele ălea? Și el a zis că nu știe, poate că le-a pierdut când au ieșit de pe Hope Road. L-am auzit io, cu urechile mele, cân' a zis Hope Road. A doua zi pretena lui a plecat de acasă și io n-am

mai văzut-o niciodată.

Următoru’ nu mai așteaptă să-i zic eu să se ridice în picioare. Se ridică și spune voi mă cunoașteți cu toții ca un om care poate să umble și prin Copenhaga, și prin Eight Lanes. Io am fost ăla care s-a dus la Shotta Sherrif și i-am zis nimeni din Copenhaga nu e responsabil pentru oamenii ăia care l-au împușcat pă Cântăreț. Papa-Lo n-ar fi autorizat niciodată așa o porcărie...

— Ai grijă cum vorbești.

— Oamenii ăștia îs nemaipomeniți, vroiam să zic. Io i-am spus lu’ Shotta, deci să știi că nu mai sunt pe teritoriul PMJ-ului. Așa că uită-te pe teritoriu’ tău sau dincolo de el și ia-le urma. Ei l-au găsit pe ăsta nebunu’, s-ascundea în tufăriș, tocma în St. Thomas. Omu’ avea pistolu’ la el, în chiloți. Io i-am întrebat pe oamenii lu’ Shotta cum l-au găsit, ei au zis că polițaii știau unde e pentru că sărise dintr-un maxitaxi și o luase spre țară.

— Dar cel care l-a împușcat personal? Același huligan care m-a împușcat și pe mine?

— Ăla-i mort, îți zic io.

— Cel care m-a împușcat pe mine de patru ori?

— Mort.

— Cu cea mai mare sinceritate, îmi permit să nu fiu de acord. Era la con...

Cântărețul atinge umărul managerului.

— Ah. Înțeleg. Poate că așa e cel mai bine. Atunci continuă.

Managerul tace. Io chiar credeam că Cântărețul avea să vorbească. Speram ca el să vorbească. Da’ el îmi spusese deja suficient mie. El știe cine l-a împușcat. Și eu știu cine l-a împușcat.

Josey Wales.

Toți ceilalți oameni din cele două mașini erau bonus, în plus, părți ale trupului, da’ nu inima sau capu’. Nu vorbim, da’ spunem destule. Io mă uit la el și îl dezamăgesc iar. Da’ el tre’ să

cunoască lumea, cerul și planetele și că ele nu sunt singurele lucruri mai mari decât un om obișnuit din ghetou care încearcă să facă din rău bine.

Josey Wales.

Da’ îmi vine să-i zic că rău’ e cu doi metri mai înalt ca binele. Îmi vine să-i zic mulțumește-te cu ce ai, măcar rămâi cu asta. Îmi vine să-i zic că io-s un om bătrân și când îmbătrânești totu’ îți merge prost. El se uită la mine și îl vede pe omu’ care a țintit inima lui.

Josey Wales. Speram ca omu’ să fie printre ăștia trei, chiar dacă știam că n-o să fie așa. Un om trebe să-l cunoască pe cel care vrea să-l omoare, fie și doar în spirit. Manageru’ a fost împușcat din spate, da’ Cântărețul a primit un glonț în piept. Da’ până și asta mă nedumerește. De ce-ar vrea cineva să-l împuște pe Cântăreț? Până și băieții care fuseseră păcăliți la escrocheria cu cursele de cai aveau pică nu pe Cântăreț, ci pe prietenu’ lui. El se uită la mine și io mă uit la el și amândoi știm că la un anumit om nu ne putem uita nici unu’ din noi. Io aș vrea să-l omor pe Apucatul, să-l înviu iar și să-l omor încă o dată. Cel puțin de șapte ori, până când Cântărețul e satisfăcut. Dar asta n-ar fi nici o satisfacție. Și tribunalu’ ăsta deja e o glumă. Îmi vine să plec încă dinainte să-i vină lui să plece.

— Io nu l-am împușcat, zice Apucatul. Io am împușcat-o pe nevastă-sa.

Până și managerul amuțește după asta. Întreg canalu’ e tăcut, în timp ce noi ne uităm apăsat la Apucatul. El zice asta ca și cum ar trebui să însemne ceva, ca și cum ar fi ultimu’ pai de care se poate agăța. Și mintea mea se duce imediat la omu’ ăla care mi-a zis cândva Papa, io n-am omorât-o pe femeia asta, io doar am violat-o. Omu’ de lângă el începe să râdă.

— Bum-Bum a împușcat-o pe nevastă-sa, nu tu, zice el.

— Nu, io am împușcat-o.

— Unde? zic io.

— Cre’ că în cap, fir-ar al naibii. Da, în cap.

Celălalt, nu ăla nebun, începe să râdă. În sinea mea, mult mai jos de inimă, aproape că-mi vine să râd și mie.

— Ai împușcat-o pe nevastă-sa în cap și tot n-ai omorât-o? CIA te-a antrenat timp de aproape două luni și tu n-ai putut să omori nici măcar o femeie? Unde-s toate chestiile ălea pe care le vedem în filme? Ce porcărie de antrenament e ăla dacă opt sau nouă bărbați, toți cu mitraliere, nu pot să omoare un singur om? Un om neînarmat? Zece ținte sigure într-un studio?

Pe de altă parte femeia mea zice da’ Papa, tu ești un om care gândește.

Mă uit și mi se pare c-o văd sus pe canal, da’ nu e nimic, nici măcar un copac. Briza răcoroasă bate prin pasaj. Jur că o văd cum atârnă deasupra noastră pentru o clipă și apoi se abate, chiar dacă briza n-are nici o culoare. Din radio sare un cântec care se abate și el asupra canalului. *Fă-o încet. Toată noaptea. Umbrele.* Io și Tony Pavarotti mergem cu mașina. Nu, io-s într-un taxi cu trei bărbați da’ nici unu’ din ei nu e Tony Pavarotti. Nu, Tony Pavarotti a plecat. Nu, e chiar lângă mine. Nu, e dincolo, în spatele la cei trei jurați. Suntem în Canalul McGregor și el e chiar aici. Privește în întuneric, nu suntem în mașină. Cântărețul e chiar aici, el și manageru’. Vorbește, managerule, zi ceva lăudăros, ca nuca-n perete, ca să știu că ești încă acolo. Io nu l-am împușcat pe Cântăreț, am împușcat-o pe nevastă-sa, zice Apucatul în continuare. Io am impresia că am fost afară și am revenit la o discuție care a ajuns departe de unde era cân’ am plecat io. Da’ io n-am fost nicăieri. Îs chiar aici, și sus, deasupra, vântu’ se repede în sus și-n jos ca o nălucă și io îl văd și nu-l văd și mă întreb dacă io sunt singuru’ care îl vede și nu-l vede, vântu’ care se înalță deasupra canalului ca un spirit pe cale să-și ia zborul.

— Ajunge cu prostiile astea. Cum îi considerați? Vinovați sau nevinovați?

Peste tot în canal răsună vinovat. Io mă uit de la primu' la ultimu' și îi număr. Unu... trei... cinci... șapte... opt... nouă. Nouă? Mă uit iar și văd opt. Clipesc și între clipit și deschisu' ochilor sunt sigur că-s nouă și al noulea seamănă cu Isus. Nu, cu Superman. Sau ca CIA? Clipește Papa, clipește iar, clipește ca să scapi de asta. Clipește ca să scapi de asta și dă sentința.

— Acest tribunal a decis...

— Ăsta nu e tribunal, fir-ar al naibii.

— Acest tribunal a decis că sunteți vinovați.

— Nu sunteți nici un fel de tribunal afurisit. Io vreau dreptate.

— Acest tribunal a decis că ești vinovat.

— Sunteți toți o mare porcărie. Tu și el și el, toț'. Îi obligați pe oameni să facă ce vreți voi și p-ormă...

— Sunteți condamnați toți la moarte. Ăsta e un tribunal civilizat.

— Șefii scapă și oamenii săraci au de pătimit.

— Acum toți au de pătimit din cauza voastră.

— El nu pătimește. El e acu' ca leu' din Zion.

— Tony, adu-l aci pe omu' ăla afurisit.

Tony bagă călușu' la loc în gura Apucatului și îl trage încoace. Nici măcar nu s-a deranjat să-l facă să meargă, l-a târât doar de cămașă de parc-ar fi fost deja un cadavru, cu picioarele zgâriind drumu'. Îl trage spre mine, da' io fac semn din cap spre Cântăreț. Credeam că femeile o să plece, da' ele au rămas să privească. M-am apropiat pentru prima dată de Cântăreț. El știa ce-aveam io să fac. Putea să zică da sau nu printr-o simplă înclinare a capului, da' trebuia să-mi zică. Omu' pe care justiția l-a nedreptățit e omu' care trebe să aleagă cum să îndreptăm lucrurile. Manageru' s-a dat la o parte, pentru că asta ne privea pe mine și pe Cântăreț. El s-a uitat la mine, io m-am uitat la el pentru o clipă și am văzut o scânteiere și am auzit un bubuit, un pocnet și un șuierat. Io pe drum cu trei bărbați, da' nu

Pavarotti. Cântărețul apărea și dispărea ca la un televizor cu semnal prost și ochii lui aruncau foc. Mă scutur. Nu simt briza pe mine. Briza răcoroasă de parc-am fi la mare. Mă scutur. Mă uit la el și el se uită la mine. La spatele meu, băgat în pantaloni, e pistolu', îl scot de la spate, îl apuc de țeavă și i-l întind Cântărețului. Aștept ca el să ia pistolu' în mână. Mă uit la Apucatul și la Cântăreț. Nici nu-i tremură mâna. Nici măcar nu dă din cap că nu. Se întoarce și se îndepărtează cu manageru' care țopăie în urma lui. Nu vreau să plece înainte să știe că Papa-Lo o să se asigure că acest om își primește dreptatea. Se oprește pentru o secundă când io apăs pe trăgaci. Undeva, la cine știe ce emisiune, DJ-ul tocmai zice *Oameni buni, sunteți ga-aa-ta?* Cântărețul nu se întoarce atunci când trupu' Apucatului cade la pământ și io bag pistolu' la loc în pantaloni. Apucatul e întins pe jos, cu o gaură la ceafă din care gâlgâie sânge ca voma de copil mic. Vântul se învârtejește mereu, ca o tornadă americană.

Suntem lângă plajă, simt mirosu' de mare din mare. Da' Canalul McGregor nu e lângă mare. Cântărețul și manageru' au plecat. Când a plecat mașina lui? Io clipesc și ei dispar. Scutur din cap iar. Mă uit și îl văd pe un pat, în țara albilor, e o cameră dintr-o casă cu un drum lung care urcă pe munte, un loc care pare scos dintr-o carte de povești. Clipesc iar și alt bărbat se apropie de mine, nu, nu e Cântărețul, bărbatu' e aproape numa' os și e negru. Vine direct la mine, respirația lui miroase a iarbă și mâncare și pute. Îmi zice *unde-i inelu'? Unde-i inelu Maiestății Sale Imperiale? Io știu că tu îl vezi. Știu că vezi cum îl poartă el. Unde-a pus el inelu' ăla afurisit? Îl vreau chiar acu', nu poate să coboare înapoi în Pământ cu el, auzi ce-ți spun? Vreau inelu' ăla afurisit. Io am dreptu' la el, am dreptu' la dedicarea*[101] *Înălțimii Sale Imperiale regele Menelik, fiul lui Solomon, care a domnit în Israel și a trimis focul creației înapoi în pântecu' reginei Sheba*, zice el și vine direct la mine și io mă uit dincolo de el, vântu'

suflă mai rece, mai zgomotos și mai tare ca o furtună, da' nu e furtună, e marea și io mă cutremur foarte, foarte tare, totu' dispare și Canalul McGregor e iar senin. Pistolu' mă freacă la spate, e cald încă de la împușcătură, țeava coboară sub curea, doi oameni care au fost doar jurați îi leagă cu un lasou pe ceilalți doi oameni de parcă ar fi amândoi vite pe care ei le târăsc înapoi la ranch și femeile rămân în continuare și se uită. Io mă uit la ele cum se uită. Vreau să știu ce-ar face-o pe o femeie să se uite la ce face omu' rău. Poate dacă femeia n-ar asista la judecată atunci judecata n-ar avea loc.

Da' Papa, tu ești un om care gândește, spune femeia mea.

Io o aud, da' nu pot s-o văd. Oamenii îi prind cu lasoul pe cei doi și îi duc în tufăriș. Nici o bătaie de tobă, nici o ceremonie, nici o muzică. Aruncă celălalt capăt al frânghiei peste două crengi ale aceluiași copac. De ce e un om alb acolo? De ce e în spatele lor și se uită la ei, de ce se întoarce și se uită la mine? Cân' se uită la mine briza se face rece. Cei doi bărbați stau pe două taburete înalte, tremură și țipă. Tremură prea tare și mută taburetele, da' de fiecare dată când taburetele se mută ei țipă. Cel nenebun se gândește că nu tre' decât să-și încordeze gâtu', doar să înțepenească fiecare mușchi și cân' cade taburetu' el n-o să moară. Io nu știu de ce știu ce gândește el, da' e exact ce gândește el și io știu asta. Da' omu' alb se uită la ei, se uită în sus și-n jos la frânghie și se uită la mine și mie-mi vine să sar și să strig cine eșt' tu, albule? Cine-i fi tu? Erai cumva cu Cântărețul? Cum ai ajuns pân-aici? Da' io nu pot vorbi, nu pot rosti un cuvânt pentru că nimeni altcineva nu se poartă ca și cum omu' alb ar fi deodată lângă ei. Nimeni nu-l vede. Io nu știu, da' el se uită la ei și se holbează la mine. Tony Pavarotti nu așteaptă. Femeile se uită. Poate că e o nălucă.

Tony Pavarotti răstoarnă cu piciorul' primu' taburet, omu' cade jumate de metru, poate mai mult. Omu' se zbate, icnește și se leagănă așa de tare și de violent că răstoarnă taburetu'

celuilalt om care cade și el spre moartea care-l așteaptă. Se leagănă amândoi și se zbat, frânghia scârțâie, io mă uit la ei și mă uit printre ei la omu’ alb, gâtu’ începe să mă ardă, se crestează și sângerează și sângele e pompat în craniu, ca un balon care se umple cu tot mai multă apă. Cei doi oameni încă se mai zbat. Asta e vina filmelor cu cowboy. Oamenii cred că moartea prin spânzurare are loc imediat ce se oprește muzica. Da’ spânzurarea într-un loc în care gâtu’ nu se rupe poate să dureze mult, mult timp. Durează prea mult și femeile încep să se îndepărteze cu spatele, prin întuneric. Capetele celor doi bărbați se umflă, pline de sânge. Plămânii cedează din cauza la lipsa de aer și amândoi încetează să se mai zbată. Și nici unu’ din ei nu e mort încă. Io știu. Nu știu de unde știu, da’ știu. Știu pentru că simt asta înăuntru’ lor și în afara lor, și doar pentru că mă uit la gâtu’ lor.

Omu’ alb e tot acolo. Năluca albă. Clipesc și acu’ e în mașină cu mine. Io și cei doi bărbați pe care îi știu da’ nu mi-i amintesc suntem pe un drum, un pod peste mare, da’ nu Pavarotti conduce, alt bărbat. Îl cunosc, pentru că face o glumă despre calu’ ăla prost pe care io l-am cumpărat acu’ un an și care tot nu câștigă nici o cursă. Și asta n-are nici un sens pentru că io am cumpărat calu’ abia acu’ o săptămână. Da’ când vorbesc io nu mă aude nimeni, pentru că și io vorbesc în mașină și mă văd pe mine cum vorbesc în mașină, aud ce spun io despre cal și cum îmi zic mie însumi ai cumpărat calu’ ăla abia acu’ o săptămână.

Trupurile se leagănă acu’ odată cu briza, da’ fiecare în alt mod. Toată lumea a plecat, femeile au plecat, bărbații au plecat, noaptea a plecat, cerul e cenușiu și pescărușii țipă. Și io nu-l văd pe omu’ alb. Suntem în mașină. Acu’ suntem în mașină, da’ mașina a oprit deja de mult. Mergem la Canalul McGregor. Nu, venim de la meciu’ de fotbal și io mă gândesc doar la cursele de cai, pentru că Lloyd e în mașină și el antrenează cai. Nu, e 22 aprilie 1978. Io nu uit niciodată ziua unei spânzurări. Nu, e 5

februarie 1979, nu uit niciodată ziua acelui meci tâmpit de fotbal, pentru că io vorbeam cu Lloyd despre cum antrenează el calu' meu.

Nu, stai așa. Dă banda înapoi. E ceva în neregulă cu capu' meu.

Nori cenușii și grei, ploaia stă să cadă.

Trevor, de ce conduci mereu așa de al naibii de repede cân' ajungi pe dig, fugi de lumina zilei?

Doar îl știi, șefu'. Abia așteaptă să iasă din Portmore.

Abia așteaptă, nu? Pă asta cum o mai cheamă, Claudette sau Dorcas?

Haha, doar știi cum e șefu', fetele astea din Portmore sunt niște vampirițe.

Păi nu le mai întinde gâtu' și mai cheltuie și cu plozii tăi. Ce zici?

Bună asta, șefu'! Bună asta.

Cu toată vorbăria asta despre femei, cum se face că în mașina asta îs doar bărbați? La naiba!

Putem să întoarcem și să ne uităm la frumoasele ăstea, pă nume Claudette și Dorcas, șefu'.

Nu domne, mie nu-mi trebe rămășițele lu' Trevor. Fetele ălea îs terminate. Nu mai îs bune de nimic.

Aoleo, șefu', prea-ți place să glumești.

Papa, cum poți să zici asta? Oricum, le cheamă Lerlene și Millicent, nu Claudette și Dorcas.

Claudence și Dorcent.

Lerlent și Millicene.

Haha.

Voi s'teți nebuni. Lloyd spune lucruri cu cap.

Pămpălău. Șefu'. Papa.

Frate, de ce încetinim?

Șefu'... uite.

Ce mama naibii e asta?

Sunt patru, șefu'. Babilonu'. Trei motociclete parcate și patru polițai. Cu dungă roșie. Oprim?

Nu. Ați văzut careva vo mașină parcată pe lângă care am trecut? Tre' să vină cineva din spate curând.

Io nu mi-amintesc nici o mașină.

Atunci ce-i în spatele nostru? La naiba. Lloyd, cât mai avem până la fabrica de tablă de zinc?

Cam o sută de metri, șefu'.

Da' nu putem să ne adăpostim nicăieri.

Mașina din spate oprește, șefu'.

Câți polițai sunt? Nu ăia trei, câți coboară din mașină?

Nu coboară nimeni din mașină. Oprim?

Încetinește puțin. Fir-ar mă-sa a dracu'.

Dacă nu oprești o să ciuruie mașina asta cu gloanțe.

Sunt doar patru oameni pe trei motociclete.

Patru oameni cu AK-uri, Papa.

Dă înapoi și întoarce.

O să ne prindă ușor, șefu'.

Să ne prindă pentru ce? La urma urmei n-avem nimic în mașină.

Dacă facem ceva ăștia o să ne umple de plumb, șefu', ăla de-acolo are megafon.

Stai așa. Io-l cunosc.

H'opriți mașâna și h'ieșiți cu mâinile sus.

Trevor, Trevor, oprește mașina. Da' nu opri motorul.

H'ăsta e un control de rutină. H'ieșiți din mașână cu mâinile-n sus.

Papa, nu te da jos din mașină. Nu te da jos din mașină.

H'ăsta e un control de rutină. H'ieșiți din mașâna aia afurisită cu mâinile-n sus.

Papa, nu-mi place asta, prietene. Nu te da jos din mașină.

Uite ce e, n-o să-ți spun de patru ori, h'ieși din mașâna aia afurisită, Papa-Lo.

Da’ ce s-a-ntâmplat, domnu’ polițist?

Papa, ei știu că ești tu?

Domnu’ polițist, ce s-a-ntâmplat?

Ți să pare cumva că io h’am chef de conversații cu tine? Tu și cu h’angajații tăi tre’ să h’evacuați mașâna.

Frate, dă în marșarier.

În mașina din spate nostru? Ești prost sau ce? Papa, ce vrei să faci?

Cine de-aci are pistol? Io am 38-ul meu.

Io n-am.

Nici io.

Io antrenez cai, șefu’.

Căcat.

Papa, nu cre’ c-o să-ți placă dac-o să trebuiască să-ți zic să ieși h’afară iar.

Papa?

Ieșiți din mașină. Ieșim afară, domnu’ polițist. Hai să...

H’io nu discut cu de-ăștia ca tine. Ieșiți h’afară și stați h’acolo, lângă tufăriș. Da, tufărișu’ de vizavi, idiotule.

Ușurel, pretene.

Io nu-s pretenu’ tău, pămpălăule. Crezi că mi-e frică de tine?

Ar trebui să-ți fi...

Trevor, ține-ți gura. Unde vrei să ne punem, domnu’ polițist?

Ești surd sau ce mama naibii? Vrei să zic mai rar? Îndepărtați-vă de mașână, ca s-o putem percheziționa. Treceți la stânga și mergeți în continuare până h’ajungeți la tufișurile ălea de pe marginea drumului.

Papa, Papa, crezi că o să...

Ține-ți gura, Lloyd, liniștește-te.

Tu, domnule Papa-Lo, vrei să știi de ce te-am oprit în seara h’asta?

Io n-am nici o treabă cu ce vrea Babilonu’.

Păi ce e sigur e că în seara h'asta tre' să te învățăm puțin să te porți.

Cum dorești, domnu' polițist.

Domnu' sergent, n-o să vă vină să credeți ce e aici.

H'în mașână?

H'în mașână. Au radiou' lor.

Un radio? Într-o mașână din ghetou? Cum funcționează? Dă-i drumu'. Stai așa, dă mai tare... mai tare. Ce chestie. Păi, caporale, tu știi să dansezi pe disco? Prinde-o bine, ține-o toată noaptea, în timp ce umbrele dansează.

Haha, da' cântecu'[102] *nu-i așa, domnu' sergent.*

O să-mi zici tu mie cum e cântecu'? Am fost noi doi la Clubu' Turntable noaptea trecută?

Noaptea trecută? Păi da' eram cu interdicția de circulație, domnu' sergent.

Ține-ți fleanca. Domnu' inspector, până una alta vrei să-i percheziționezi pe ăștia patru? Percheziționează-i rapid și pipăie-i la sculă și la cur, pentru că băieții ăștia de ghetou cred că noi suntem prea proști ca să căutăm acolo. Percheziționează-l pe Papa-Lo primu'. Da, omule, prinde-o bine, ține-o toată noaptea, în timp ce umbrele dansează, bla bla bla bla, prinde-o iar, prinde-o iar iar iar, în timp ce umbrele danseaaaaaaază bla bla bla bla-bla. Da, omule, fetele te iubesc dacă știi să faci mișcările ălea de disco. Domnu' inspector, dansează vreunu' din ei dansul umbrelor?

Nu, domnu' sergent, da' dacă clipești poate-i vezi cum dansează[103]*.*

Caporale, mai sunt și alte lucruri în mașină?

Nimic, domnu' sergent. Absolut nimic. Nimic în afară de revolveru' ăsta calibru 38 pe care cineva a crezut că poa' să-l ascundă sub scaunu' din dreapta.

Da' ce mama naibii. Pe podea? Doar nu tu ai făcut asta, Papa? Un fiu al țării bun și onest ca tine. Al cui e de fapt pistolu',

al mamei tale? Domnu' inspector, du-te și uită-te puțin la pistol, în timp ce eu și agentul îi păzim pe ăștia patru. E un 38 adevărat?

La fel de adevărat ca burta de gravidă a lu' nevastă-mea, domnu' sergent.

Pe cinstea mea. 38. Da' uite ce mă-ntreb io acum, domnilor agenți. 38-ul ăsta pe care-l avem aci. 38-ul ăsta de-aci. Mă-ntreb dacă e același 38 cu care Papa-Lo și amicii lui obișnuiau să tragă în polițiști.

Greu de spus, domnu' inspector.

Da, omule, da' nu-ț' amintești? Când Papa-Lo și cei trei amici ai lui au tras asupra polițiștilor în timpu' a ceea ce-ar fi trebuit să fie un simplu control de rutină? Voi patru, țineți mâinile sus.

Io nu-mi amintesc asta.

Gândește-te la asta bine de tot. Domnu' inspector, văd că tu simți deja ce zic io. Tu nu-ți amintești când Papa-Lo a deschis focu' asupra poliției? A tras cu același 38 și sărmanii polițiști n-au avut de ales decât să tragă și ei?

Când a făcut asta?

Chiar acum. Foc!

A tras chiar cu 38-ul meu și glonțu' mi-a găurit buza mi-a pulverizat doi dinți mi-a zgâriat și ars limba și prin ceafa mea s-a năpustit aerul înăuntru și sângele în afară, dar noi tocmai spânzuraserăm doi oameni, da, spânzuraserăm doi oameni și profetul Dumnezeu mă întreabă unde e inelul ăla afurisit de parcă io aș ști ceva despre mâinile Cântărețului un fermoar YKK pe pieptul meu unu doi trei patru cinci șase șapte opt și uite-l pe Peter Tosh acasă la el, în genunchi, după ce un glonț a străpuns gura femeii și i-a pulverizat dinții și Leppo a pus pistolu' la fruntea lu' Tosh și poc și poc din nou, încă două gloanțe pentru omu' de la radio un glonț pentru următoru' om unu' chiar în spate, unde rămâne pentru totdeauna, da' și io sunt împușcat, din mine curge un pârâu de sânge și pișat printre picioarele mele și Carlton, te văd, Carlton, cum cânți, în

timp ce în spatele tău nevastă-ta îl învelește cu păsărica ei pe bărbatu' care o să te ucidă, Carlton! Și Cântărețul nu mai are păr deloc, Cântărețul pe un pat, Cântărețul enervat pe un alb care are pe frunte un semn german cu Hitler un glonț îmi zboară degetul și mă însemnează ca pe Isus Christos pe palma stângă, nici un fel de durere, doar o arsură rapidă, trupu' meu are două duzini de mici focuri, da' aerul se năpustește prin mine auzi cum șuieră trupu' meu, Trevor și Lloyd dansează dansul gloanțelor, se smucesc, se întorc, tresar, țipă, tușesc și se cutremură de parc-ar avea crize, gloanțele îi fac să sară și pe mine mă fac să sar și să țopăi, împușcături ca niște artificii din depărtare gâtu' meu vorbește cu sânge gura mea nu se poate deschide îngeru' morții stă pe umărul Cântărețului, îngerul e un om alb io îl văd deja și știu că acu' îl văd cum stă pe o scenă ca Seaga și Manley și promite oamenilor săraci lucruri frumoase și apoi gâtul meu trosnește, mă văd cum dansez dansul gloanțelor ca și cum m-aș uita la teatru de pe un loc de la etaj, mă înalț din ce în ce mai sus, deasupra digului și mării, sus, deasupra celor șapte mașini care vin, roiesc ca niște muște, ies polițiști de peste tot și toți se apropie și trag unu două trei focuri io sunt jos pe pământ mă afund în asfalt și alt polițist trage două focuri na, pămpălăule, acu' nu mai ești așa de rău și încă un polițist și încă unu' și încă unu' poc poc poc ridică-te și trage în pămpălău' ăla de pistolar și polițaii la walkie-talkie spun ia ghici de cine tocmai ne-am ocupat, de exemplu, alți polițai vin și toată lumea îi omagiază, ăsta se îndreaptă spre gâtu' meu poc, ăsta se întreaptă spre rotulă poc, ăsta se îndreaptă spre boașe poc și cum se face că nu trece nici o mașină nici o mașină în afară de poliție au blocat drumu' de departe, știau că vin io cineva din ghetou e informator și le-a zis că vin io, fața lu' Trevor e roasă și pieptu' și burta lu' Lloyd sunt deschise, capu' meu e despicat și inima mea continuă să pompeze, alt polițist se apleacă și zice asta e pentru Sebert și trage drept prin inima mea, inima mea

explodează și moare apoi el se ridică în picioare și se întoarce la mașina lui și ceilalți polițai se întorc la mașinile lor și io mă ridic din ce în ce mai sus, da’ sunt tot pe drum și îi văd pe toți într-un șir de mașini de poliție cum mă părăsesc și pleacă cu sirenele pornite ca oamenii să se dea la o parte, mașinile merg ca un singur animal și o sirenă se furișează tocmai până la blocul în care are sediul Ministerul Securității, polițaii dau ocol cvartalului la nesfârșit și în tot timpu’ ăsta râd tare, io văd totul în jur, sus și jos, ce s-a întâmplat acu’ zece ani când Peter Nasser cu prima armă 1966 când io l-am acceptat pe Josey Wales și când l-am omorât din greșeală pe școlarul ăla și ce se întâmplă într-un loc cenușiu de parcă io aș putea să fac ceva și să schimb dacă aș striga suficient de tare taie parâma căpitane taie parâma nu asculta la nici un rasta afurisit și prost care doar îți suge sângele prin narghilea taie parâma și nu lăsa pe nici un nazist să te atingă ci doar omu’ alb care stă pe cealaltă parte a drumului, omu’ alb pe care io îl știu și nu-l știu și care se uită încoace prin tufărișul de lângă drum mica mlaștină și în mlaștină înoată șoferul, nu curge sânge deloc de unde a fost împușcat bine deci n-o să se ia crocodilii după el, înoată, înoată și iar înoată, un vas de pescuit îl vede și se apropie să-l ia, el urcă la bord, tremură și plânge că el n-a făcut nimic altceva decât să conducă taxiu’ și pescarii pleacă, io nu-s în canal, nu mai dau sentințe, nu eram în canal deloc asta a fost acu’ peste un an și totu’ a fost acu’ peste un an, tot ce are loc între împușcătura în cap și împușcătura în inimă într-o clipită toate ultimele lucruri pe care le fac io în viața mea se derulează deodată se întâmplă atunci și se întâmplă acum și se întâmplă unul după altul și de asemenea toate deodată, da’ uite-l pe Trevor cum încă deapănă sânge și Lloyd cu moartea care-i zăngăne în gât și iată-mă pe mine, domnilor. Iată-mă pe mine.

---

[97] Edward Seaga, politician jamaican, prim-ministru al țării între 1980 și 1989 și șef al Partidului Muncii din Jamaica între 1974 și 2005

[98] „We ain't gonna study war no more", în original, vers din cântecul afro-american „Down by the Riverside", datând încă dinaintea Războiului Civil, interpretat și de Bob Marley

[99] Vezi nota de la p. 236

[100] Zone turistice din Jamaica

[101] „Livication", în original; vezi nota de la pag. 160

[102] Referire la melodia „Shadow Dancing" a lui Andy Gibb (vezi și nota 2 de la p. 281)

[103] „Do the hustle", în original, cu sensul și de „a dansa hustle" (un stil al anilor '70), dar și de „a fi escroc"

ALEX PIERCE

Fă-o încet, fă-o toată noaptea. Porcăria asta trebuie să funcționeze. Termină cu cântecul ăla nenorocit, ce dracu'. Dac-o ții tot așa o să te miști, o să zvâcnești sau o să – nu știu, nu știu fir-ar al dracu' – și atunci el o să afle și o să ajungi o scenă a crimei, un contur desenat cu cretă scumpule, trebuie să-ți placă asta, pentru că te-ai trezit cu cântecul ăla nenorocit dând din fundul lui de poliester în capul tău. Mai devreme sau mai târziu, un american trebuie să plătească pentru faptul că e singurul alb care știe să se miște. Emisfera dreaptă a creierului meu spune că cel puțin ai mușcat-o pentru o cauză mai importantă decât „Disco Duck“[104]. Cel puțin aș putea fi în continuare adormit. Probabil că așa e. Bat cu degetele în pernă, unul câte unul, patru înseamnă vis, cinci înseamnă realitate. Unu doi trei patru cinci.

Morții mă-sii.

Dar dacă visez că asta e real? Dacă visez în cadrul altui vis? Am citit undeva că asta se întâmplă atunci când mori. Ce chestie dubioasă, Dumnezeule mare. Respiră încet. Nu respira deloc. Nu, respiră încet. Oprește-ți respirația. Nu, el ar simți, și-ar da seama că nu dormi. Știu despre ce e vorba. Adică, așa trebuie să fie, omule, îți trece efectul la ceva nasol. Te trezești dur din ceva nasol, așa pățești dacă iei cocaină de altundeva decât de pe 42nd și 8th Street, acolo m-a trimis intermediarul. Dar ia stai așa, eu nu sunt luat. Nu sunt luat niciodată în Jamaica. Jamaica e ea însăși un trip și, Dumnezeule mare, nu te mai gândi atât de intens. Ține-o tot așa și o să începi să gândești

cu voce tare – am spus ceva? Dumneule mare, Dumnezeule mare, Dumnezeulemaaaaare, încetează, încetează, încetează odată, Alex Pierce. Potolește-te imediat, potolește-te DRACULUI. Închide ochii și încearcă să prinzi visul ăla care ți-a scăpat, du-te și prinde visul ăla și când te trezești n-o să mai fie nici un om care stă pe marginea patului tău. Și mai bine, n-o să mai fie nici un om care deschide ușa ta, intră înăuntru exact când te trezești tu, pentru că de fapt tu nici n-ai adormit și nici n-ai putea să dormi pe patul ăsta ca o cameră de tortură. Nici un om nu intră înăuntru, nu se duce la fereastră să tragă perdelele, nu bagă mâna sub cămașă după – nu te uita, nu te uita fir-ar al dracului, și nu se așază pe patul tău. Nu e nici o serie de clinchete, ticăituri și pocnituri. Închide ochii. E foarte simplu, o să funcționeze, O SĂ FUNCȚIONEZE.

Sunt la hotelul Skyline. Am ajuns aici acum două zile, chiar dacă sunt în Kingston de cinci luni și în Jamaica de opt. Opt luni de când Lynn mi-a dat un ultimatum, Jamaica sau ea. Femeile astea, nu mă așteptam ca ea să înțeleagă munca mea, dar speram măcar la puțin respect pentru ce trebuia eu să fac. Nu că ei nu i-ar plăcea asta. La naiba, dacă ar fi urât ce fac m-aș fi putut descurca cu chestia asta. A urî asta măcar înseamnă ceva. Dar ea era atât de al naibii de indiferentă că mă scotea din minți, mai rău, îmi dădea un ultimatum pentru ceva de care nu-i păsa absolut deloc. Da, eu găsesc acum o modalitate de a arunca pe ea toată porcăria asta. Dar, pe onoarea mea, cred că ea a zis sau eu, sau cartea, ca pe un fel de misiune de culegere de date, doar ca să vadă ce-o să spun eu.

Și iată partea cu adevărat aiurea: orice răspuns ar fi fost satisfăcător. Și acum? Da, cumva o urăsc pentru că nu mă urăște. O urăsc pentru că a intrat în biroul meu din Brooklyn, bine, în dormitorul meu cu masă cu picioare încrucișate, și a spus e ziua ta norocoasă, scumpule. Azi poți să optezi între cartea asta a ta despre Jamaica din care nu se alege nimic sau

relația asta din care nu se alege nimic, pentru că din una din ele trebuie să se aleagă ceva. Eu am spus, Dumnezeule mare, ai ascultat cumva *Slow Train Coming*[105]? pentru că nu puteai găsi un moment mai prost ca să devii fan Dylan. Ea a spus că sunt un nemernic condescedent și că trebuie să răspund la întrebare. Eu am spus că în ultimul timp am citit multe chestii noi despre psihologie și că asta se numește acum șantaj emoțional, așa că refuz să răspund. Ea se uită la mine și zice păi atunci ăsta e răspunsul tău și iese din dormitorul meu, din dormitorul nostru. Dumnezeule mare, aș fi dat orice pentru o palmă, poate chiar ar fi trebuit s-o pălmuiesc.

Nu știu ce e în capul meu. Ar fi trebuit s-o aleg pe ea, bine, fericirea s-ar fi transformat într-un act de voință și am mai fi așteptat încă doi ani ca să recunoaștem în sfârșit că suntem plictisiți de moarte, dar poate că asta merit eu, să fiu un soț casnic mulțumit și plictisit care încearcă să se îngrașe și el din empatie pentru soția însărcinată, poate că atunci nu m-aș fi trezit ca să văd un bărbat așezat pe marginea patului, cu ochii ațintiți în podea. Plictisit în Brooklyn – asta e amuzant. Hei, dragă Abby, am găsit soluția încă dinainte să găsesc problema.

Adevărul e că m-am întors în New York știind că am în mine o gaură cât Lumea a Treia pe care ea nu avea s-o umple, dar tot am vrut ca ea să facă asta. Și poate că i-am purtat pică pentru că ea nici n-a încercat, mi-a oferit spectacolul că ea nu poate fi o superfemeie, să se despartă de mine cu o găleată de lacrimi și să scrie despre mine un cântec prost à la Carly Simon. În loc de asta, m-am ales cu o fată care mă tratează la fel cum mă tratează cealaltă fată a mea, Jamaica, adică ce e între noi ar putea fi ceva bun, dar dacă crezi că mie o să-mi pese vreodată dincolo de un anumit nivel te amăgești. Poate că m-am îndrăgostit de ea din același motiv pentru care mă îndrăgostesc mereu de Jamaica. Am știut de la bun început că n-o să meargă, dar asta nu m-a împiedicat să încerc. De ce? Habar n-am. Aș

mai face asta dacă aș ști de ce? La naiba, probabil că da.

Între timp, pe marginea părții stângi a patului meu stă un bărbat care privește în podea. Simt că privește în podea. Mi-am ridicat capul doar o dată și m-am panicat ca dracu' când am făcut asta, imediat ce-am făcut-o – el trebuie să fi simțit asta. Sau poate că nu. Un bărbat stă pe patul meu, așa de ușor că abia simt adâncitura din pat, numai că el stă pe așternuturile care acum sunt întinse și îmi prind piciorul drept la spatele lui. Dumnezeu știe unde o fi piciorul meu stâng, doar nu te mișca. Nu face asta. O să fie în regulă. Prietene, parcă trebuia să te culci la loc, mai știi, ăsta era planul. Bine, închide pur și simplu ochii și prefă-te că adormi până când adormi cu adevărat și când o să te trezești el n-o să mai fie acolo. Nu te mai gândi că n-o să funcționeze, disperatule, încă n-ai încercat. Închide doar ochii. Închide-i atât de strâns încât să-ți storci o lacrimă. Închide-i strâns și numără secundele, 12345 – prea repede, prea repede fir-ar al dracu' – 1... 2... 3... 4... 5... 6... – mai rar, mai rar și când deschizi ochii n-o să mai fie acolo. N-o să mai fie acolo – nu, e tot aici.

E tot aici. Uită-te la el cu ochii închiși pe trei sferturi. A aprins vreun bec? Nenorocitul ăsta a aprins lumina? Cine naiba aprinde lumina? Pantaloni negri, nu, bleumarin, sunt singur că sunt bleumarin, și cămașă albastră? E chel? Își ține capul în mâini? E alb? Castaniu deschis? Își sprijină capul în mâini? Cine poartă cămașă și pantaloni bleumarin asortați – nu te uita. Dacă sforăi o să plece? Căcat. Ar trebui să mă rostogolesc. Toată lumea se rostogolește, dacă nu o fac el o să-și dea seama că nu dorm. Dar dacă rostogolitul îl sperie și nenorocitul face ceva? Blugii sunt tot pe scaunul de lângă birou, biroul la care nu lucrez nimic. Portofelul stă să cadă din buzunar. Bilet de autobuz, prezervativ, 30 de dolari, nu, 50 de dolari, de ce mă focalizez pe portofelul ăla afurisit? O cutie goală de Kentucky Fried Chicken, un adevărat cult alimentar în Jamaica, unde e

geanta mea? E cumva la picioarele lui? Asta face, se uită prin ea? Alex Pierce, laș nenorocit ce ești, ridică-te pur și simplu și spune ce dracu’, frate, ți se pare cumva că asta e camera ta?

Poftim? A, la naiba, amice, credeam că asta e camera mea.

Ți se pare că asta e camera ta?

Suntem la hotel, frăție, tu ce impresie ai?

Tu m-ai adus aici.

Omule, aseară m-am făcut praf, ooo Doamne, nici măcar nu mai știu cum am ajuns la etaj și oricum e vina ta că ai lăsat ușa neîncuiată, așa ca un bețiv nenorocit ca mine să se târâie înăuntru. Bine că nu ești gagică, altfel te-ai fi trezit cu scula mea în tine de nu te vedeai.

Bine că nu sunt gagică.

Nu-i așa.

Trebuie să ieși afară – ce mama naibii, cu cine vorbesc eu? Oare am gândit asta sau am spus-o? El nu s-a mișcat. El nu se mișcă. Nici acum nu se mișcă.

Adună-te, omule. Adună-te puțin. Respiră încet, respiră încet. Poate că dacă l-aș lovi, așa, încet. Adică, ăsta e un hotel sigur. Poate că el stă în camera 423, o greșeală simplă în realitate, și poate că eu într-adevăr am lăsat ușa deschisă, sau poate că hotelul s-a zgârcit și a pus la fiecare ușă aceeași cheie, crezând că noi n-am avea nici un motiv să aflăm asta, pentru că Dumnezeu știe că albii care caută să se distreze fără să pună prea multe întrebări într-o țară din Lumea a Treia n-au cum să se îmbete.

Dumnezeule, aș vrea să mă opresc din gândit. Culcă-te pur și simplu la loc, omule, culcă-te la loc și când te trezești cu adevărat el n-o să mai fie aici. E ca și cum, ca și cum, știi cum e? Ca atunci când lași o fereastră deschisă când vezi o șopârlă în cameră. Închide ochii, te rog. Lângă cutia cu Colonelul Sanders, mașina de scris rablagită, care e atât de al naibii de grea. Poate că aș putea să murmur ca pentru mine câți bani valorează și el

ar lua-o și ar pleca? Se vede că sunt scriitor, mi se pare că hoțul nu dă o ceapă degerată pe cărți. Dumnezeule mare. Mannix ar fi înșfăcat deja veioza asta și ar fi lovit cu ea. Ia-o pur și simplu de soclu și lovește cu ea exact la ceafă. Viața nu avansează cu 24 de cadre pe secundă. Barnaby Jones ar fi încercat ceva. Police Woman ar fi încercat și ea ceva, și ea nu face niciodată nimic.

La stânga mea e biroul, la dreapta baia și între noi e bărbatul. Baia, un metru și jumătate. Doi metri, nu poate fi la mai mult de doi metri jumătate. Ușa e deschisă. Avea oare cheie, trebuie să existe o cheie, toate ușile de baie au cheie, nu, nu e adevărat. O să sar pur și simplu din patul ăsta, o să-mi trag piciorul aflat aproape sub el și o să sar, poate mă reped la ușă – pot să ajung în baie înainte ca el să apuce să sară pe mine. Sau poate aș face doi pași, trei pași maxim. Pe jos e mochetă, așa că n-o să alunec. E uite-aici, ușa aia nenorocită de la baie e uite-aici și nu trebuie decât să alerg la ea și s-o trântesc, să țin strâns de mâner dacă nu are cheie, iar dacă are cheie, trebuie să existe o cheie, trebuie să fie că altfel... fac ce, mai exact?

Mă ridic să fug exact atunci când el se lasă pe spate și îmi prinde piciorul ăla nenorocit sub fund. O să aibă exact timpul necesar ca să lovească cu maceta pentru că Dumnezeu știe că trebuie să fie jamaican așa că nemernicul are cu siguranță o macetă, exact timpul necesar ca să mă taie la coapsă ca să nu pot fugi, o să nimerească artera aia despre care am auzit, cea care dacă e tăiată sângerezi și mori în câteva secunde și nu poate nimeni să facă absolut nimic – te rog nu te lăsa peste piciorul meu, nemernic ce ești. Poate că aș putea pur și simplu să sar ca și cum tocmai m-am trezit dintr-un coșmar dintr-un film de groază și să-l lovesc cu putere în spate, mă rog, în lateral, și în timp ce el încearcă să facă ce fac de obicei huliganii, să se adune, să ducă mâna după pistol, în fine, eu să fug drept spre ușa din față, care trebuie să fie deschisă dacă el a intrat înăuntru, să ies afară în acești chiloți albi mulați și să

încep să strig viol crimă poliția, orice, pentru că iată care e treaba: el n-are cum să fi venit după mine.

Frate, mă auzi ce-ț' spun? Io cre' c-ar fi timpu' să-ți iei o pocnitoare.

Pocnitoare?

Pocnitoare. Pari genu' de om la care-i place Beretta.

Ce dracu'? Nu, Preotule, nu vreau nici un fel de pistol. Știi ce se întâmplă din cauza pistoalelor? Sunt împușcați oameni.

Da' nu asta e ideea, frate.

Oameni care nu ar trebui împușcați.

Depinde cine e în fața și cine în spatele trăgaciului.

Ce să fac eu cu un pistol? La naiba, de ce-mi trebuie mie pistol?

Mai bine întreabă-te cât pot eu de repede să fac rost de un pistol și cât de ușor o să fie de folosit.

Bine, atunci, cât de repede aș putea face rost de un pistol?

Chiar acum.

La nai...

Ia-l pe ăsta.

Ce? Nu. Nici într-un caz.

Frate, ia pistolu'.

Preotule...

Io-ți zic să iei pistolu'.

Preotule...

Frate, ține-l în mână și controlează-l.

Nu, Preotule, nu vreau nici un fel de pistol, Dumnezeule mare.

Te-am întrebat io cumva dacă vrei?

Jamaicanii și vorbitul lor în ghicitori. Într-o zi aș vrea să-i spun pur și simplu uite ce e, Preotule, tâmpeniile astea criptice nu te fac deloc mai deștept. Dar atunci l-aș pierde pe cel mai folositor informator din Kingston.

De câț' ani mă știi tu pă mine?

Nu știu, doi, trei ani?

Ț’-am zis io vodată ceva fără noimă?

Nu.

Atunci ia-ți pistol. Sau un cuțit, ia-ți ceva, frate.

De ce?

Pentru că după marți vine miercuri. Și ce faci tu marțea schimbă felu’ de miercuri cu care să te alegi.

Dumnezeule mare, Preotule, poți să-mi spui măcar o dată o propoziție clară?

Crezi că io n-aș afla? Io-s ăla care îți spune tot ce se-ntâmplă, ai uitat? Io știu tot ce se întâmplă cu toți. Chiar și cu tine.

Nu te afunda mai tare în pat, te rog, nu te lăsa într-o parte, nu-mi atinge piciorul, oare își încrucișează picioarele? Nimeni nu-și încrucișează picioarele, doar poponarii englezi își încrucișează picioarele. Acum se uită la mine, simt asta, chestia aia când te furnică ceafa pentru că știi sigur că cineva se uită la tine. Acum îmi zvâcnește și nu vrea să se oprească, fir-ar al dracu’. Cum se uită la mine? Își înclină gâtul ca un câine care se gândește dar de ce arăți atât de ciudat, ca copiii ăia jamaicani care ezită când mă văd și se întreabă oare dacă ar veni Isus, ar purta blugi strâmți? O să întindă mâna să mă prindă de boașe? Mă vede prin așternuturi?

Frate, știi că ai făcut-o de oaie? Știi ce rău ai făcut-o de oaie? În clipa asta nici nu vreau să vorbesc cu tine.

Ce e? Hai sus, frate, că plouă. O să sun de la recepție ca să te lase în pace.

Mie-mi place când Dumnezeu a decis să mă îmbăieze.

Ești ridicol, Preotule. E 9 și jumătate seara. Nici măcar nu te aud din cauza tunetelor ăstora nenorocite.

Lunea trecută, când ai venit să vorbești cu mine, ai zis, Preotule, că vrei doar să-i pui o întrebare omului. Și io ți-am zis întreabă-l, dar în primul rând că el nu trebe să-ți răspundă și în al doilea rând dacă îți răspunde n-o să-ți placă răspunsul. Îți amintești?

Sigur că mi-amintesc, eu sunt cel căruia i-ai spus asta, ai spus ai grijă ce-l întrebi pe Papa-Lo.

Ah, io nu vorbesc despre Papa-Lo. Nu-i el singuru' om la care i-ai pus întrebări în ziua aia.

Ce? Vrei să zici Shotta Sherrif? Nu tu ai pus la cale asta, io am pus la cale.

Io vorbeam de oamenii PMJ-ului, frate. Tu ai vorbit cu Josey Wales.

Da. Și ce-i cu asta? Era acolo. L-am întrebat dacă putem discuta puțin, el a zis că da, așa că l-am întrebat.

Io i-am zis omului și că gura mea va trebui în curând să tacă pentru că ei au început să mă miroasă ca informator. Frate, io nu fac decât să zic adevăru', mie nici nu-mi plac informatorii.

Nu ești informator, am înțeles. Intră înăuntru, frate.

Io ți-am mai zis și că nu cred că toată lumea din Jamaica se prostește când îl vede pe omu' alb. Nu te duce în ghetou fără pașaport de ghetou.

Preotule...

Nu te duce fără pașaport de ghetou, îți spun.

Preotule, nu crezi că ăstea sunt niște abureli.

Io-ți spun să nu intri pe un anumit teritoriu înainte ca io să-i anunț pe anumiți oameni. Îți spun să nu intri pe un anumit teritoriu dacă nu sunt și eu cu tine.

Preotul ăsta, mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama că el nu era chiar ce pretindea el că e. Dar, pe de altă parte, presupun că nu poți avea acces la informație de vârf decât dacă te miști prin cercurile cele mai de jos. E și normal, informatorii sunt cei mai josnici, oriunde te-ai duce. Nu-ți vine să crezi, dar sunt exact același tip de individ în orice țară mergi. O treime lingușitor, o treime mincinos și o treime un ratat penibil și șchiop care știe că e important doar atâta timp cât spune el că e. Mai ales ăsta, care debitează chestii de parcă ar fi scris Deuteronomul de unul singur. Pașaport de cartier un căcat, tipii

din Eight Lanes cu care am ajuns să vorbesc credeau că el e cea mai mare glumă din ghetou. *Preotul crede că el e mare fioros în Eight Lanes? Și tu crezi c-ai putut veni aici doar pentru că Preotul te-a trimis sau a venit cu tine? Știi de ce i se zice Preotul?*

Mi-a spus că e datorită faptului că e singurul om care poate să meargă prin Copenhaga și Eight Lanes.

Să mor io, asta ți-o zis el? Uau, ați auzit ce i-a zis Preotul, fraților?

Nu-i adevărat?

Nu, omule, partea aia-i adevărată, da' nu e datorită faptului că are vreo putere de Isus, prostu' naibii bate câmpii mereu că o să-ți dea cinci pâini și doi pești.

Ce?

Preotul umblă prin ghetou pentru că e singuru' om din ghetou de care nici la pisici nu le e frică. De ce crezi că oamenii îi spun Preotul?

Păi, a...

Află de la mine, albule. Acu' mult timp Preotul a vrut să fie mare gangster. Acu' mult timp. În fiecare zi îl întreba pe șef, Șefule, nu-mi dai și mie un pistol? Dă-mi un pistol, te rog. Nu vezi că io îs născut să fiu gangster? Și Shotta Sherrif s-a săturat de pălăvrăgeala la pămpălău' ăla mic și i-a dat un pistol. Și știi ce-a făcut băiatu'? Și-a băgat pistolu' în chiloți și imediat ce-a făcut asta, dintr-odată bum! Și-a zburat scula. E o minune că n-a murit.

O dată l-am întrebat pe Shotta dacă a tras siguranța intenționat, da' până acu' nu mi-a răspuns.

E o minune că băiatu' nu s-a omorât după aceea. Adică, dacă nu poți să dai la buci, la ce să mai trăiești?

Păi fratele încă are limbă.

Ce-ai zis?

Eight Lanes. E adevărat, Preotul n-a făcut nimic ca să mă aranjeze cu Eight Lanes. Am întrebat-o pe doamna aia neliniștită de la Asociația Bisericilor din Jamaica dacă aș putea

vorbi cu unii din oamenii din spatele tratatului de pace. Ea a dat un telefon și în clipa următoare îmi zice poți să te duci acolo mâine. Nu semăna deloc cu Copenhaga, asta e sigur. Cotești prin piață și dacă n-ai amețit suficient de la toate chestiile *ălea*, standurile de lemn pline cu banane, mango, ackee, grepfrut, jaca, rochii cu volane, gabardină pentru pantaloni și – clipește și-o să le ratezi – foițe de țigară și reggae bumping, întotdeauna stilul bumping, n-o să auzi niciodată la radio chestiile ăstea, atunci riști să treci de Lane Number One din Eight Lanes.

Dar fiecare străduță are un colț și la fiecare colț sunt între patru și opt tipi, pe punctul de a și-o pune. M-au lăsat în pace, așa că m-am gândit că, mulțumită Cântărețului, deja sunt obișnuiți cu albi care se plimbă prin teritoriul lor. Un răspuns și mai bun: nimeni nu mișcă fără încuviințarea șefului mafiot. Nimic nu se compară cu patru băieți înfometați pregătiți să se repeadă la tine dar opriți de o lesă invizibilă. Preotul mă avertizase de atâtea ori în legătură cu Copenhaga că nici nu-i trecuse prin cap că eu aș putea să mă duc în Eight Lanes. A spus asta abia cu o zi înainte ca eu să vin aici. Preotul mai crede și că eu merg după orarul lui. Mai crede și că sunt un american prost care mai e încă în viață doar datorită lui. Dar Dumnezeu știe că venirea aici pare să fi fost o prostie.

Când te gândești că m-am străduit din greu să nu fiu pus la un loc cu tâmpiții ăia de pe North Coast care poartă tricouri cu Nebun După Jamaica, dar de câte ori poți să și spui frate, eu am fost în Jamaica reală. Am fost aici cu Stones când au înregistrat *Goats Head Soup* la Dynamic Sounds, chiar dacă nu e deloc vina mea că discul e o porcărie absolută. Iar după 1976 Peter Tosh chiar reușește să mă vadă și pe mine în cameră și să nu insiste ca eu să plec. Și ar fi trebuit să fiți acolo atunci când i-am spus Cântărețului că versiunea lui pentru „And I Love Her“ e coverul Beatles preferat al lui Paul McCartney.

Așa că nu, nu mi-e frică să merg în adâncul Kingstonului.

Dar, Isuse Christoase, există adâncuri, dar asta e altceva. E ceva ce n-ai mai văzut niciodată, chiar dacă ai văzut asta de o sută de ori. Am mai încercat să fac paralele, dar când ajungi acolo pur și simplu nu poți să faci asta. Treci pe lângă băieții de la colț și nu-ți dă niciodată prin cap să ridici privirea, să contempli locul acela. Așa că treci de băieții și bărbații care joacă domino. Bărbatul cu fața la mine a dus mâna mult în spate ca s-o trântească vijelios pe masă și să câștige astfel ca eu să-i văd zâmbetul afectat, dar apoi te vede și mâna lui întetinește și pune piesa de domino pe masă foarte delicat, de parcă jocul însuși ar fi atât de penibil că lui îi e rușine că un alb s-a întâmplat să fie acolo și să-l vadă.

Mergi mai departe și te întrebi dacă nu cumva ai devenit tu spectacolul. Te aștepți ca oamenii să se uite la tine, chiar să se holbeze, dar nu te aștepți niciodată la asta, chestia din filme. Când totul se reduce la încetinitor și urechile tale percep tăcerea ca și cum ar fi la volum maxim, și tu te întrebi dacă s-a oprit muzica de undeva, sau s-a spart un pahar, sau două femei tocmai au icnit sau dacă tot timpul a fost tăcere. Și treci de prima casă, nu, nu casă, poate locuința cuiva dar cu siguranță nu o casă, și încerci să nu te holbezi în timp ce treci pe lângă cei trei copii din cadrul ușii. Dar faci asta oricum și te întrebi cum se face că iluminatul e așa de bun? Există un coridor între case sau nu mai există acoperiș? Dar peretele e albastru închis și tu te întrebi cine e cel care s-a gândit să aibă grijă de clădirea asta.

Băiețelul care poartă un tricou galben cu Starsky și Hutch care îi ajunge până la genunchi zâmbește, dar cele două fete, amândouă mai mari, au fost deja învățate să nu facă asta. Cea de pe treapta de jos, aproape pe stradă, își ridică rochia ca să-și arate pantalonii scurți de blugi de dedesubt. Ușa din spatele lor e așa de roasă că parcă e adusă de ape, dar încerc să nu mă uit nici la ea, pentru că la doar vreo jumătate de metru mai încolo o femeie stă pe trepte și o piaptănă pe fata mai mare de pe

treapta de sub ea. Iar între cei trei copii și femeie – mama lor? – e un zid de cărămidă cu atât de multe cărămizi lipsă că e ca o tablă de șah. Cineva a început să-l vopsească în alb dar a renunțat. Asta te descumpănește cumva, pentru că PNP-ul a câștigat alegerile și ăsta e teritoriul PNP-ului. Ai crede că mahalaua lor ar fi ajuns să arate mai bine, dar e mai rău decât în zona PMJ-ului. Iar mai rău e întotdeauna ceva relativ în Kingston – ce dracu', pe marginea patului meu stă un bărbat, fir-ar al dracu', și eu mă gândesc la un ghetou aflat la 15 kilometri distanță, fir-ar al dracu'.

Ah, căcat, prietene, stai drept, nu te afunda și mai mult în pat. Zău așa, ești aici de cât, zece minute poate? Dormi? Am făcut și eu asta, să-mi sprijin fruntea în mâini, cu coatele pe genunchi, dar de obicei nu dorm, ci sunt luat. Nu știu. Căcat, eu mă rostogolesc. Ce se poate întâmpla cel mai rău? El să se panicheze puțin, după care să-și dea seama că eu dorm în continuare. E ceva absolut firesc ca eu să mă rostogolesc, lui i s-ar părea ciudat dacă eu nu mă rostogolesc puțin. Nu-i așa? Aș vrea să-i văd fața, lua-l-ar dracu'. Își freacă ceafa, acum văd că e chel și are mâini cafenii roșcate? Poate e din cauza congestionării? O să mă rostogolesc și-o să-l lovesc cu piciorul în spate. Da, asta o să fac.

Nu. Vreau doar să mă ridic din pat, în camera mea de hotel, și să comand o ceașcă nenorocită de cafea, ceea ce o să fie nasol, pentru că ăsta e un hotel ieftin care consideră că americanii sunt prea proști ca să-și dea seama ce gust trebuie să aibă cafeaua adevărată, ceea ce e oarecum adevărat dacă bei întotdeauna totul până la ultima picătură, dar eu o s-o beau oricum, pentru că trebuie pur și simplu să-mi ocup gura cu ceva în timp ce transcriu caseta aia afurisită de ieri pe care s-ar putea să nici nu fie nimic interesant.

Apoi o să pot să-mi iau rucsacul, să-mi trag blugii pe mine, să urc în autobuz și să mă uit la oameni care se gândesc ia te

uită, un alb în autobuz, numai că ei n-ar gândi asta așa și eu o să-mi văd pur și simplu de treaba mea și o să cobor în stația din față de la *Gleaner* și o să vorbesc cu Bill Bilson, chiar dacă el e o marionetă nenorocită a PMJ-ul și a statului american, care îl alimentează întruna cu tâmpenii pe tipul ăla de la *New York Times*. Dar în sinea lui e un om bun, disponibil oricând pentru câteva citate, iar eu nu vreau decât să-l întreb, dacă Josey Wales nu-și amintește ce zi era când a fost împușcat Cântărețul (dar ce tragedie a fost), cum se face că a știut să-mi spună că l-au împușcat pe Cântăreț exact în timp ce îi întindea managerului său un grepfrut, chiar dacă nimeni altcineva nu cunoștea acest mic fapt în afară de Cântăreț, managerul lui și mine, dat fiind că eu sunt singura persoană cu care ei au discutat despre asta. Adică, nu e ca și cum ar fi un secret sau ceva, dar e tipul de detaliu care scapă doar după ce ai depus îndelungatul și dificilul efort de a-l face pe intervievat să se simtă confortabil.

Bineînțeles că eu nu o să menționez grepfrutul, numai că acest șef mafiot pare să aibă o cunoaștere intimă a particularităților acestei tentative de asasinat, pe care, apropo, eu n-am voie s-o numesc astfel. Ultima oară când l-am întrebat pe Cântăreț cine a încercat să-l omoare el s-a uitat la mine, a zâmbit și a spus că e ultrasecret. Eu n-am pomenit de asta nici față de Josey Wales pentru că, mă rog, din câte știu eu pe fruntea mea nu e tatuat PAPAGAL AMĂRÂT.

Căcat, nu reușesc să-mi pun ordine în gânduri. Nu așa s-a întâmplat. Adică, nu așa s-a întâmplat încă, eu sunt tot la marginea lui Eight Lanes, căutându-l pe Shotta Sherrif, nu pe Josey Wales. De ce dracu' mă gândesc la Josey Wales? El nici măcar nu e tipul de inivid la care te gândești automat și pun pariu că lui îi place așa. Josey Wales e Copenhaga. Asta a fost mai târziu, Alex Pierce. Ceea ce ai aflat în Eight Lanes te-a trimis în Copenhaga, doar ca să lămurim problema. Dar mai întâi am fost în Eight Lanes. Și dacă m-am dus în Eight Lanes,

m-am dus acolo ca să mă văd cu Shotta Sherrif. Voiam să știu dacă tratatul de pace mai era valabil, dată fiind explozia de asasinate din Orange Street și Pechon Street de săptămâna trecută, când un tânăr de la PMJ a împușcat un tânăr de la PNP din cauza iubitei lui. Și acea ultimă confruntare cu poliția în care băieții în negru și roșu au recuperat un depozit de arme și muniție cum nu găsești nici la Garda Națională americană.

Bineînțeles, n-aș putea niciodată să pun o astfel de întrebare. După ce am trecut de comitetul de primire care m-a pus la curent cu zvonurile despre Preot, l-am găsit sub un stâlp de iluminat, așteptându-mă. De fapt, asta mi-a spus el, frate, te aștept de-o grăma' de timp. Comunicat de presă de ghetou, mai reținut și mai agresiv decât la telefon. Stătea pur și simplu acolo, pe un scaun de bar de oțel, la zece metri de colțul pe lângă care venisem eu, bând un Heineken și privind la un joc de domino care se apropia de sfârșit. Părea genul de om la care să te duci și să întrebi hei, l-ai văzut cumva pe un tip pe nume Shotta Sherrif?

— Știi, ăsta nu e locul în care să te aștepți să vezi un scaun de bar strălucitor.

— Sau a doua venire a lui Isus. Cu un aparat de înregistrat.

— Am mai auzit replica asta.

— Poftim?

— Nu contează.

Știa și el că am venit ca să vorbim despre tratatul de pace. S-a dovedit că el și cu Papa-Lo ajunseseră la pârnaie în același timp, cam atunci când gangsterii încercaseră să-l elimine pe Cântăreț, și, ca orice grup de oameni rezonabili care se întâmplă să ajungă laolaltă, au început să discute. Cât ai clipi, apare un tratat de pace și până și cântărețul Jacob Miller scrie un cântec despre el – mă rog, nu prea bun – și Cântărețul se întoarce să parafeze înțelegerea printr-un alt concert. Eu voiam să știu ce anume a declanșat tratatul și dacă viitorul lui s-a dus

deja dracului. L-am întrebat despre noaptea dinainte ca armata să-i omoare pe băieții ăia în Green Bay, chestia care a declanșat de fapt tratatul ăsta de pace. Auzise cumva de Junior Soul? Nu poți spera prea mult că un pistolar cu nume de cântăreț de rhythm and blues există cu adevărat, dar dacă exista, Shotta Sherrif trebuia să fi auzit de el. Adică, el e esențial și pentru nașterea acestui tratat de pace, mă rog, într-un mod destul de pervers.

— Nu, prietene, nu-ș' cine-o mai fi ș-ăsta. Are vo trebă cu PMJ-ul?

— Se zice că Junior Soul e una din gorilele PNP-ului.

— Gorilă?

— Personaj dubios.

— Dubios?

— Nu contează. Deci el nu era de pe-aici?

— Nimeni de-aici n-are nume de-ăstea, albule.

Cam atât scrisese ea cu Shotta Sherrif. Înainte să-l întreb dacă pot vorbi și cu alții, m-a prins de braț, a privit în jur să vadă dacă se uită cineva și a spus tratatu' ăsta tre' să funcționeze neapărat, băiete. Trebuie. A spus-o aproape implorator. Le-am mai pus oamenilor lui niște întrebări prostești dacă știau că cel care cântă „More More More“ e de fapt vedetă porno și am plecat.

Cu câteva zile înainte, Preotul îmi găsise pe cineva încă și mai folositor. M-a dus pe o stradă foarte jegoasă, plină de căcat, din jumătatea PMJ a Kingstonului, ca să mă întâlnesc cu unul din oamenii care scăpaseră din Green Bay, prima oară când mă întâlneam cu un tip care chiar făcea parte din Banda Wang. M-a dus într-un bar aflat la vreo cinci metri distanță și a început să vorbească. Se zvonea că tipul ăsta, Junior Soul, se furișase în Southside, o zonă a PMJ-ului, se împrietenise cu Banda Wang și lăsase să-i scape că armata căuta oameni care să păzească un șantier din Green Bay. Junior Soul i-a pus în legătură cu o Mata

Hari de la un hotel din Kingston, care le-a spus băieților că o să primească în curând arme, împreună cu trei sute de dolari americani de căciulă, apoi s-a futut cu vreo trei-patru dintre ei ca să parafeze înțelegerea. Preotul mi-a povestit despre Junior Soul, dar supraviețuitorul mi-a povestit despre Sally Q, o intermediară atât de nejamaicană. Sărmanul puști, probabil că n-avea nici 17 ani, dar pentru un puști jamaican era destul de târziu să și-o tragă prima oară.

Deci tipul ăsta, Junior Soul, apare pe 14 ianuarie, își amintește el, mă rog, și-a amintit după ce i-am dat pachetul meu de Marlboro, 70 de dolari și caseta cu Gerry Rafferty pe care nici nu-mi mai aminteam că o am în rucsac. A apărut cu două ambulanțe *într-adevăr părea cam suspect* zice puștiul, dar dacă-i spui unui gangster tânăr că există niște arme care sunt ca și ale lui, trebuie doar să se ducă să le ia, e ca și cum ai spune unui drogat că într-un container de pe o străduță există niște heroină care nu e a nimănui. A spus ceva, o informație esențială, la dracu', dar nu-mi mai amintesc. Trebuie să-mi verific notițele. *Cei mai mulți dintre noi eram rasta, înțelegi, nu laburiști.* Asta era. *Nu ne-am amestecat niciodată în politică și în șmecheriile politice, pricepi? Nu depindem de nimenea, așa că lucrăm pentru amândouă taberele, pricepi?* Dar era ianuarie, imediat după Crăciun, și toată lumea știa că nimeni din ghetou nu are bani, mai rău, Banda Wang arsese toate punțile de comunicare cu celelalte bande din Kingston.

Așa că apare un șantier de locuințe nou și se căutau paznici pentru el, da' nu-ți dădeau pistol, așa că trebuia să-ți găsești pistol singur. Io știu că ceva nu părea în regulă, da' cân' o mamă tânără din nord îi zice omului că are nevoie de mâncare la copil și o mamă tânără din sud zice că plozii tăi au nevoie de uniforme școlare, nu te mai gândești la unele lucruri. În orice caz, omu' ăsta cu armele chiar ne-a pus în legătură cu soldatul și, nu știu, soldatul nu era așa de Quick Draw McGraw[106] *cu trăgaciul,*

înțelegi. Dacă ar fi fost polițai i-aș fi zis lu' Junior Soul de el și l-aș fi și căpăcit. Da' noi n-avem niciodată de ce să ne temem de probleme cu soldații dacă ne ferim din calea lor. Cum ziceam, nu ne-am amestecat niciodată în treaba cu politica. Da' io nu știu, cân' soldatu' a zis că să stăm toți acolo, lângă ținte, eu pur și simplu, pur și simplu am căzut de parc-aș fi leșinat, am căzut chiar înainte să-nceapă ei să tragă. M-am târât prin tufișurile de macka, și eram și desculț. Să nu crezi c-am respirat cumva înainte să mă-ndepărtez de terenu' armatei și să intru în parcela cu trestie de zahăr. Oamenii aveau și elicoptere cu care să ne caute. E o minune că nu ne-au găsit, pentru că macka aia m-a tăiat pe picioare așa de rău că am lăsat o dâră de sânge tocmai până unde am scăpat. Da' io cunoșteam bine Green Bay. Io am salvat patru oameni pe care i-am scos din tufăriș pe parcela de trestie de zahăr, slavă Domnului că trestia crescuse suficient de înaltă ca să ne ascundă de elicopter, până la școala Sister Benedict de la periferie. Unu' din noi a reușit să fugă în cealaltă parte, spre mare, și doi pescari l-au scos din apă. Am chemat și noi o dată poliția. De obicei ar fi fost foarte bucuroși să ne omoare, da' dacă e o chestie care îi scoate din minți e când soldații apucă să facă asta primii, pentru că singuru' lucru pe care polițaii îl urăsc mai tare decât pistolarii sunt soldații. Mă crezi ce-ți zic, frate? Poliția a fost aia care-a venit să ne protejeze!

Cu cât îi dădeam omului mai mult de băut cu atât vorbea mai mult și devenea mai articulat, cu atât lucrurile începeau să se lege. Forțele de Apărare Jamaicane nu neapărat păstraseră tăcerea în privința asta. De fapt, m-am și întâlnit cu ofițerul responsabil, care părea un om destul de drăguț, chiar dacă poate puțin grosier. Oamenii erau cu toții membri sau parteneri, actuali sau foști, ai Bandei Wang, care se infiltraseră în poligonul de antrenament al FAJ și deschiseseră focul asupra celor câtorva soldați care se aflau acolo în dimineața aceea, la antrenament de tragere. Poate că plănuiseră să se răzbune ca

replică la faptul că soldații patrulau prin comunitate fără prea multă amabilitate. Sau poate că auziseră că există un arsenal prost păzit, cu arme noi care puteau fi ale oricui. În oricare variantă, primiseră ce meritau pentru că *veniseră așa, în amiaza mare, de parcă erau cowboy*. Numai că... numai că nu poți veni trăgând întruna dacă n-ai nici un fel de arme, la naiba, dacă vii tocmai ca să faci rost de arme.

Când am ajuns iar în biroul lui Bill Bilson și i-am povestit că am dat de unul din oamenii care scăpaseră din Green Bay, Bill a devenit brusc superinteresat să afle cine era el. Un tip oarecare, am spus eu. Știi cum e, după o vreme toți încep să arate la fel, am spus. Mizerii șovine, știu, dar dat fiind că jamaicanii cred oricum cu tărie că toți albii sunt pe undeva rasiști, era ceva suficient de convingător ca să-l facă să abandoneze pista asta. În orice caz, mi-a arătat niște poze pe care zicea că i le lăsase un tip în cutia poștală. Un tip? Acum cine e ăla alunecos, era cât pe ce să zic, dar n-am zis. În loc de asta m-am uitat la cinci cadavre întinse pe nisip. Două într-o poză, două în alta și toate cinci într-o singură poză în care apăreau doar umbre ale soldaților care-i priveau, nici un soldat real în nici una din poze. Unul singur dintre morți purta încălțăminte. Puțin sânge, poate că se scursese tot în nisip, nu știu. Nu e ca și cum ar fi prima oară când văd un cadavru în Jamaica.

— Hei, Bill, care e treaba cu astea? FAJ știe că ai pus mâna pe ele?

— Tre' să știe deja. Io nici nu-s sigur că nu cumva ei le-au lăsat să răsufle de fapt.

— A, da? Păi care e povestea?

— Care e povestea ta?

— Ce? Nu, frate, tu primul. Sigur trebuie să existe o declarație oficială. Adică, asta s-a întâmplat acum aproape un an.

— Declarație? Armata nu face nici un fel de declarații. Dar

prietenul tău, maiorul...

— Nu e prietenul meu, amice.

— Ar fi bine să zici asta la unii pistolari. În orice caz, maiorul nu a făcut nici o declarație, dar a spus că un grup de atacatori a încercat să lovească un contingent de ofițeri ai FAJ la unitatea pentru antrenament de tragere din Green Bay. Poate că pistolarii credeau că dacă i se spune poligon, probabil că pe undeva există arme.

— Cine a spus că erau pistolari?

— Absolut toți erau din West Kingston.

— Replica asta e de la el sau de la tine?

— Haha. Ești tare afurisit, băiete. În orice caz, el a zis că ei au scos pur și simplu pistoalele în incintă, ziua amiaza mare, de parc-ar fi fost cowboy. JAF nu a avut altceva de făcut decât să tragă și ei.

— Ca să tragi și tu nu trebuie să tragă cineva asupra ta?

— Ce vrei să spui?

— Nimic, prietene. Ziceam și eu așa. Deci tipii ăștia au atacat la amiază, nu-i așa? A zis că la amiază?

— Îhî.

— Hm. Dar...

Nu înțelegeam. Adică, să fim serioși, aveam în fața ochilor o abureală ca la saună. Poate că e el prost, sau poate face chestia pe care o fac jamaicanii când sunt prinși în șmecheria politică, te prefaci că nu vezi și nu auzi nimic. Maiorul îi transmite declarația asta care spune că banda i-a atacat la amiază și că ei au reacționat trăgând și ei. Dar eu mă uit la poză, mă uit la umbrele din fotografie și absolut toate umbrele sunt lungi, întinse. La amiază nu există nici o umbră alungită. Chestia asta s-a întâmplat dimineața, orice boșorog senil, pe jumătate orb și retardat își poate da seama de asta. Dar eu m-am uitat prea mult la pozele astea. El a observat că eu m-am holbat prea mult și nu avea să uite că mi-am întrerupt întrebarea la jumătate.

Când își dau seama că ești tipul de alb care se prinde rapid, jamaicanii se uită într-un anumit fel la tine. Și se uită insistent, pentru că atunci se întreabă de cât timp ai început tu să te prinzi și dacă nu cumva au spus prea multe. Dacă e un lucru cu care se mândresc jamaicanii, ăsta e geniul lor de a nu lăsa garda jos, de a nu lăsa să le scape nimic. De a nu se trăda deloc, chiar dacă vor să ți-o tragă imediat și n-au nici un chef să aștepte.

Bun, nu știu cum a apărut Aisha în toată chestia asta. Poate pentru că eu sunt în pat. Poate pentru că eu sunt în pat și un bărbat stă pe marginea lui. Ce bine era dacă mă culcam cu ceasul la mână. Frate, n-ai putea să furi și tu ceva și să pleci dracului? Cine dracu' își ia o pauză când se duce să jefuiască pe cineva? O, Doamne, nu face asta, te rog nu face asta, te rog nu te așeza, Doamne, o să se așeze pe... s-a așezat pe piciorul meu. Nemernicul s-a pus cu curul lui osos pe piciorul meu. Se întoarce, căcat. Acum e întuneric. Un întuneric roșu, lumina intră cu forța printre pleoapele mele. Deschide ochii încet... ba nu, idiotule. Oare vreau să văd cum mă împușcă rapid? Poate e mai bine dacă mă găurește naibii în timp ce vorbesc. Poate că ar trebui să mor gândindu-mă la ceva inteligent. Oare ăsta e momentul în care mă gândesc la rai și alte tâmpenii de-astea? Luterana de maică-mea ar fi mândră de mine. Oare el crede că dorm? Unde e cealaltă pernă? O să-mi pună cealaltă pernă pe cap și-o să tragă? Ce laș sunt, ce laș sunt, ce laș nenorocit pot fi. Fir-ar al naibii. Deschide dracului ochii. Nu se uită la mine. Se uită tot în podea. Căcat, la naiba, fir-ar al dracu', la ce se uită? La vreo pată de pe covor care seamănă cu Isus? Credeam că doar pe tavan apar tâmpenii de-astea. La petele de spermă de la idioții mizerabili care au dormit în camera asta înaintea mea? Sper din inimă că au spălat cearșafurile înainte. Nu știi niciodată cu hotelurile astea de pe Half Way Tree Road.

Dacă mergi la două străzi mai încolo și faci la stânga pe

Chelsea, te duci până la curba unde e hotelul Chelsea, chiar în față e un anunț care spune că doi bărbați nu pot sub nici o formă să ia o cameră. Dar, dacă ești pedofil, presupun că ăsta e un oraș mișto. Nu știu de ce mă gândesc la asta, nu știu de ce, dintr-odată, îmi doresc foarte mult ca cearșafurile să fie bine spălate și apretate. Cearșafuri care mă fac să-mi vină să folosesc cuvinte precum apretat. Dumnezeule mare, pleacă odată, nenorocitule. Cel puțin n-o să-mi amintesc că am fost un laș în toată chestia asta, cum stau așa în pat, sperând ca din geanta mea să nu cadă cine știe ce sau ca piciorul meu să nu mai tremure, sau poate că doar mă furnică din cauză că a amorțit, cum să mă pot repezi spre baie dacă picioru' meu e amorțit? Picioru' meu. Acum îmi fac griji în jamaicană. Frate, n-ai putea și tu să fii doar un pervers? Să-mi atingi boașele și apoi să pleci?

Deci faptul că un soldat împușcă niște puști în Green Bay, la începutul lui 1978, duce la nașterea tratatului de pace. O confruntare armată cu poliția la periferie, după mai puțin de un an, și oamenii vorbesc deja de parcă ar veni sfârșitul. Atunci când un pistolar trece printr-un spațiu neutru și polițiștii sau soldații apar dintr-odată înarmați la locul faptei, de obicei e o înscenare, uneori chiar din interiorul taberei pistolarului. Asta s-a întâmplat acum mai mulți ani cu doi bătăuși ai PNP-ului (așa mi-a zis Preotul) și asta e posibil să se fi întâmplat cu tipul ăsta despre care am încercat să-l întreb pe Papa-Lo. Întâlnirea asta fusese într-adevăr aranjată de Preot, deși Dumnezeu știe ce-or fi crezut despre mine, de vreme ce venisem acolo ca un ratat care îl cunoaște pe Preot. Oricum nu înțelegeam crima asta, pentru că Preotul mi-a spus că unul din termenii tratatului de pace era ca nimeni să nu toarne pe altcineva la poliție.

La naiba, ministrul însuși aproape a râs când am adus vorba de chestia asta. A spus *în mod neoficial* înainte ca eu să încep să înregistrez toată treaba, de parcă îl auzise săptămâna trecută pe vreun prost spunând asta într-un film, dar apoi nu a

făcut decât să repete ceea ce spusese deja în presă, că oamenii aceștia vor fi vânați ca niște câini. Înțelegi, de obicei câinii sunt cei care vânează, nu sunt ei vânați, dar presupun că oamenii se mulțumesc cu ce comparații găsesc. Ministrul era suficient de deștept ca să observe că eu făceam pe deșteptul și asta a fost tot ce-a scris ea despre interviul ăla. Ministrul era oricum un dobitoc, cu părul ăla afro stupid pieptănat pe spate atât de insistent că de fapt devenea drept.

Bat câmpii. Ideea e că o parte importantă a tratatului era, potrivit Preotului, ca nimeni să nu mai dea nume unor oameni cum ar fi ministrul. Și totuși iată-ne cu un om mort, un pistolar, scuze, un activist politic, și cum eu mă învârteam printre informații despre infracționalitate, știam că era imposibil ca Babilonul să-l fi găsit pe omul acela de unul singur. Poliția jamaicană n-ar fi în stare să găsească un panou publicitar de pe Half Way Tree în care o femeie goală, cu picioarele desfăcute, își mângâie păsărica și spune privește încoace, Babilonule, dacă nu cumva îi spune cineva unde să privească. Ca și Preotul, omul ăsta putea să intre în teritoriile PMJ-ului și PNP-ului. Spre deosebire de Preot, omul ăsta avea influență reală, fiind numărul doi sau trei după Papa-Lo. Asta era ceva, nu-i așa? Faptul că Kingstonul ajunsese în situația în care un șef mare ca ăsta putea să se ducă să se îmbete cu niște oameni cărora poate că le omorâse prietenii. Dacă discuți cu Bill Bilson, John Hearne, cam cu orice jurnalist, intelectual sau persoană cu piele mai deschisă la culoare care locuiește dincolo de Crossroads, toți o să încerce să descopere noi modalități de a te întreba cât o să dureze asta, dar nu din îngrijorare. Acel oftat profund și acea înclinare a capului vrea să spună sunt atât de exasperat, dar de fapt spune că nici măcar asta nu ne face să ne pese cât de cât. De ce îi tot dau înainte cu tratatul ăsta de pace nenorocit? Oricum, nici nu a fost un document real. Numai că și Papa-Lo, și Shotta Sherrif s-au dus la Londra ca să se întâlnească cu

Cântărețul pe tema asta. Nu că ceva din toate astea ar fi o știre, dar faptul că într-un singur an o situație încurajatoare devine disperată, cine știe.

De fapt știu. Papa-Lo știe, dar nu spune. Shotta Sherrif știe, dar știi cum e când cineva se oprește din spunerea unei glume sau a unei povești pentru că și-a dat seama că tu știi sfârșitul? Numai că eu chiar nu știu.

Pe marginea patului meu stă un bărbat îmbrăcat în bleumarin. Eu m-am mai întâlnit cu Papa-Lo. Chiar înaintea concertului pentru pace m-am dus în Copenhaga, împreună cu Preotul. Acolo era un bărbat mare, care devenea și mai mare când își desfăcea larg brațele ca să îmbrățișeze pe toată lumea, iar eu nu sunt un frate ușor de impresionat, dar până și eu am fost cumva descumpănit de îmbrățișarea de urs a bărbatului solid. Aici toată lumea-i în siguranță! Aci să întâmplă vibrații dă pace și iubire! zicea el, apoi întreba unde e Mick Jagger, poate că s-a ales cu mai multe fofoloance negre decât poa' să ducă. Mi-a luat nu mai puțin de două minute să înțeleg celălalt murmur slab care venea dinspre Studio 54.

— Ai auzit *Some Girls*[107]? S-au întors la gloria de altădată.

— Io aud o grăma' dă fete.

Doar atât a scris ea despre asta. Trecem rapid la acum doar câteva zile, eu n-am mai văzut niciodată un bărbat mare care să pară atât de mic. Nu avea nici măcar energia să-i spună Preotului dă ce naibii l-a adus iar pă băiatu' ăsta alb. Nu voia să vorbească despre tipul împușcat de poliție. Nu voia să vorbească despre poliție. Făcea chestia aia, chestia aia pe care o fac bătrânii când știu prea multe sau poate că au trecut în sfârșit de vârsta la care tocmai ai înțeles întreaga lume. Înțelegi chestiile dintre oameni și de ce suntem toți atât de josnici, ticăloși și dezgustători și că de fapt nu suntem decât niște animale nenorocite, e o înțelepciune pe care oamenii o dobândesc la o anumită vârstă. Și nu e nevoie să fie vorba de

bătrânețe, pentru că de fapt Papa-Lo nici nu e așa de bătrân, în ghetou nimeni nu îmbătrânește. E vorba de vârsta la care înveți ceva, nu știu, ceva important, ceva cenușiu, pur și simplu îți dai seama că nu mai are nici un rost să încerci. Dar cum am spus, după mai puțin de un an avea expresia aceea, care îl făcea să pară epuizat. Nu, nu epuizat, obosit.

— De ce l-a omorât poliția pe numărul tău doi?

— De ce-s trandafirii roșii și violetele albastre?

— Nu înțeleg.

— Y e o literă strâmbă cu o coadă lungă. Dacă îi tai coada obții un V. V e de la vagabond, și tu ești un vagabond.

— Cum au reușit să-l omoare?

— Cu două sau trei pistoale, am auzit.

— Crezi că PNP-ul l-a turnat pe tipul tău?

— Ce?

— PNP-ul. Că i-a informat despre băiatul tău? Și de ce n-ar respecta poliția tratatul?

— Albule, ești plin de glume. Cine ți-a zis ție că polițiștii au semnat vun tratat? Și ce vrei să spui cu chestia asta cu informarea de la PNP?

— S-ar putea să ai dreptate.

— Haha, albule, acu' îmi spui tu mie că am dreptate sau nu.

Avea dreptate. Când am adus vorba de moartea numărului doi, Shotta Sherrif s-a uitat la mine. S-a uitat la mine exact ca Papa-Lo.

— Vremurile proaste sunt vremuri bune pentru cineva, băiete. Vremurile proaste sunt vremuri bune pentru cineva.

— Cine a informat poliția despre numărul doi?

— Te-ai văzut cu Josey Wales de când ai venit aici?

— M-am întâlnit cu el o dată.

— Stă în celălalt capăt al străzii. Întreabă-l despre numărul doi.

— Josey Wales?

— Io nu știu altceva nimica despre cartier. E pace peste tot.

— Pace între cine? Pot să te întreb ce vrei să spui? Pot să-ți mai pun câteva întrebări? Papa?

Se pare că nu. N-a trebuit să-l găsesc pe Josey Wales, m-a găsit el pe mine. Tocmai când ieșeam pe poarta lui Papa-Lo, nu mă întrebați de ce mergeam cu spatele când am plecat de la Papa-Lo dar așa făceam, și am dat peste doi tipi. Cel chel nu a spus nimic, nici măcar nu s-a uitat la mine în timp ce mă lua de braț și începea să mă conducă undeva. Șeful o să vorbească cu tine imediat, a spus celălalt tip, unul mai mare, mai gras, cu codițe afro micuțe. Dar nu Papa-Lo e șeful? O întrebare pe care n-am pus-o. Chelul în albastru, tipul cu codițe în roșu, mergeau în stânga și-n dreapta mea în cadență perfectă, cred că sunt într-un desen animat. Și oamenii de pe stradă întorceau doar privirea. Când treceam pe lângă ei întorceau doar privirea, aproape toți, vreau să zic. Toată lumea a întors privirea, în afară de două femei și un bărbat care mi-au susținut privirea, insistent, ca și cum de fapt nici nu s-ar fi uitat la mine. De parcă aș fi fost o nălucă sau un necunoscut alungat din oraș. Toate satele jamaicane sunt mici și prăpădite. M-au dus acasă la Josey Wales, am intrat pe ușa din față, dar nu mi-a spus nimeni unde să mă așez. Un calendar Esso era prins pe prima din cele trei ferestre mari ale camerei de zi. Singurele ferestre pe care le văzusem care să nu aibă găuri de glonț. La fiecare fereastră erau perdele cu modele florale roșii și galbene, are o femeie care locuiește cu el.

— Frumoase perdele.

— Pui o grămadă de întrebări, albule.

— Hm, eu n-am...

— Trăncănești peste tot, cu micul tău carnețel negru. Îți notezi totul acolo?

Auzisem despre părerea foarte bună pe care Josey Wales o avea despre engleza lui.

— Unde ai învățat să vorbești așa de bine?

— Unde ai învățat să te caci?

— Ce?

— Păstrezi întrebările inteligente la urmă?

— Îmi pare rău, eu... eu... eu...

— Tu... tu... tu...

În tot acest timp văd doar un cap înfășurat într-un prosop, pe o persoană care stă pe o canapea cu fața în altă direcție. Un șef, omule, cu o fată care stă pur și simplu acolo și păstrează tăcerea. De unde dracu' venea vocea lui?

— Gura ta bogată a sărăcit rapid. Stai jos, albule.

Mă așez pe scaunul de lângă ușa de la intrare.

— În țara ta oamenii nu stau în camera de zi?

Trec în camera de zi, dacă o poți numi așa, pentru că era la fel de mică precum sala de așteptare a unui doctor. De fapt canapeaua chiar era cenușie și avea încă pe ea învelișul de plastic. Nu era o fată care stătea acolo, văd mai întâi vesta de plasă, apoi mâinile mari care dau la o parte prosopul de pe cap. Bărbatul își mai freacă de câteva ori părul, apoi aruncă prosopul în spatele lui. Poate că are genul de femeie care adună după el. Josey Wales. Chiar e un bărbat mare, mai subțire decât Papa-Lo, dar ochii lui sunt mai înguști decât te-ai aștepta, aproape ca ochii unui chinez. Burta începe să-i preseze vesta de plasă, uniforma tineretului din ghetou, chiar dacă eu cred că poartă asta doar în casă. Când un om rău jamaican urcă în ierarhie, prima oară se observă la garderobă. Odată ce iese din casă poartă întotdeauna cămașă, am auzit, ca și cum ar putea să ajungă în orice clipă la tribunal.

— Ai pixul întotdeauna la îndemână?

— Da.

— Am cunoscut unii oameni care se poartă așa cu un pistol. Doi dintre ei sunt chiar în clipa asta în fața casei mele.

— Dumneata nu?

— Din țeava unui pistol nu iese niciodată nimic bun. Crezi c-ar trebui să mai lucrezi la chestia aia pe care o faci?

— Poftim?

— Să te miști mai repede. Să ai reflexe mai bune, cred că așa i se spune.

— Nu înțeleg.

— Cu puțin înainte, chiar în timp ce eu spuneam că din țeava unui pistol nu iese niciodată nimic bun.

— Am auzit, domnule Wales.

— Doar judecătorul îmi spune domnule Wales. Spune-mi Josey.

— Bine.

— Chiar în timp ce spuneam că din țeava unui pistol nu iese niciodată nimic bun...

— Am auzit.

— Ai cumva un băț în fund, de ce mă întrerupi întruna? Cum spuneam, chiar în timp ce spuneam că din țeava unui pistol nu iese niciodată nimic bun. Te-am văzut cum tresari. Ai clipit și ai făcut ochii mari, de parcă nu te-ai fi așteptat niciodată ca ceva de genul ăsta să iasă din gura șefului mafiot.

— Eu n-am...

— Ba da, frate. Dar a durat doar o secundă, a fost așa de rapid că majoritatea oamenilor n-ar fi observat. Dar nici unul din cele trei nume ale mele nu e majoritatea oamenilor. Probabil că tu nici n-ai remarcat.

— Nu, n-am remarcat, și e trupul meu.

— Oamenii ca tine nu văd prea multe. Îți notezi mereu ceva în micul tău carnețel. Scrii deja povestea chiar înainte să te dai jos din avion. Acum doar te mai uiți după niște chestii oarecare pe care să le mai adaugi și să zici privește aici, America, așa funcționează Jamaica.

— Știi, nu toată lumea, nu toți jurnaliștii sunt așa.

— Ești de la *Melody Maker*?

— *Rolling Stone*.

— Și atunci ce cauți aici după aproape un an? Păsăricile negre sunt așa de bune?

— Ce? Nu, nu. Lucrez la un articol.

— Ai nevoie de un an ca să scrii un articol despre Copper?

— Copper?

— Copper. Nici măcar nu știi numele omului despre care pui tot felul de întrebări. Copper, omul care a citit eronat tratatul.

— Există un document?

— Nu ești cel mai strălucit băiat trimis aici de *Rolling Stone*.

— Mă rog, nu sunt nici prost.

— De ce ar trimite *Rolling Stone* un om aici după un an? Ce subiect ar putea fi atât de fierbinte și la îndemână?

— Ah, de fapt nu m-au trimis.

— Asta așa e. În realitate nu lucrezi deloc pentru *Rolling Stone*. Sau *Melody Maker* sau alta dintre ele. *New York Times* da, ei ar detașa aici un reporter timp de un an, dar nu o revistă căreia îi place să pună poponari pe copertă. Cred c-ai venit aici doar pentru păsăricile negre. Cum e fata aia, Aisha? Se poartă frumos cu tine? Păsărica ei e tot strâmtă ca urechea acului?

— O Dumne...

— Se pare că eu știu mai multe despre tine decât tu despre mine, albule.

— Aisha nu e... nu e iubita mea.

— Bineînțeles că nu. Tu ești alb, n-ai ce face cu o negresă pentru postul ăsta.

— N-am nici o femeie pentru postul ăsta.

Râsul lui Josey Wales e ca un șuierat, ca și cum ar scrâșni din dinți. Nu ca Papa-Lo, care își dă capul pe spate și râde de undeva din spatele burții lui mari.

— Ăsta a fost un răspuns meseriaș, tinere. Meseriaș și spontan.

— Sunt aici toată săptămâna.

— Nu, pleci azi.

— Era o glumă. Sunt aici toată săptămâna[108]? Eu spun ceva care te face să râzi, tu râzi și eu spun sunt aici toată săptămâna ca să spun și alte glume? E dintr-un spectacol de... nu contează.

— De ce întrebi peste tot de Copper?

— Păi, eu...

— L-ai întrebat până și pe piticul ăla prost de Shotta Sherrif.

— Nu mi-a spus mai nimic.

— Și de ce ar avea ceva de spus? El nici măcar nu l-a cunoscut foarte bine.

— Ați fost prieteni?

— Josey Wales iubește pe toată lumea.

— Voiam să zic cu Copper, nu cu Shotta Sherrif. Era foarte implicat în Comitetul Central pentru Pace, nu-i așa?

— Eh, ce ți se pare ție că știi despre Comitetul Central pentru Pace? Pun pariu că nu știai că era o glumă. Pace. Un singur tip de pace poate să apară în ghetou. E foarte simplu, atât de simplu că până și un retardat se poate prinde. Până și un alb. În clipa în care spui pace așa și pe dincolo, hai să vorbim despre pace, în clipa aia pistolarii lasă jos pistoalele. Dar știi ceva, albule? Imediat ce lași jos pistolul, polițaiul scoate pistolul lui. Pacea e un lucru periculos. Pacea te prostește. Uiți că nu toată lumea a semnat tratatul de pace. Vremurile bune sunt rele pentru cineva.

— Hm. Puteam să jur că am auzit... Vrei să spui că tratatul de pace e o idee proastă?

— Nu. Tu ai spus asta.

— Atunci ce vrei să spui?

— Copper venea din Wareika Hills, care e aproape la țară. El nu înțelegea cum funcționează Kingstonul. Deci el vine în Copenhaga la bunul lui prieten Papa-Lo, apoi se duce să bea rom cu celălalt bun prieten al lui, Shotta Sherrif, și totul e

minunat și nepericulos, atâta timp cât e pe teritoriul PMJ-ului sau PNP-ului.

— Dar apoi în mai anul trecut s-a dus în Caymanas Park, care e...

— Teritoriul nimănui.

— Mai rău, se duce de unul singur.

— Vibrațiile de pace au făcut din el un prost afurisit. Asta e problema cu pacea. Pacea te face neglijent.

— De unde a știut poliția că el e acolo?

— Tu crezi că e așa de greu să găsești un pistolar?

— Dar erau o mulțime, nu doar doi polițai corupți veniți din întâmplare ca să parieze pe o cursă aranjată.

— Ambuscadă. Îți plac filmele cu cowboy?

— De obicei le dau dracu', ca să fiu sincer. Sunt în parte Sioux.

— Sue?

— Sioux, cum ar fi Cherokee. Sau Apache.

— Ești indian?

— În parte.

— Pricep.

— Știi cine i-a întins cursa? Lui Copper, vreau să zic.

— Poate și-a întins singur cursa.

— Dar unii din oamenii de aici zic că era numărul doi al lui Papa-Lo, poate chiar numărul unu într-o zi.

— Un om care nici măcar nu trăia în Copenhaga pentru că i-era frică de gloanțe? Cine-a zis asta?

— Oamenii. Iar dacă el dispărea...

— Să fiu al... ia te uită, exact glonțul ăla de care se ascundea el. Și ce dacă dispărea? Orice om din ghetou poate fi înlocuit. Până și eu.

— Înțeleg. Cum crezi că o să reacționeze Cântărețul la toate astea?

— Ți se pare că eu sunt paznicul Cântărețului?

— Nu, voiam să zic... Nu prea vă omorâți unul după celălalt?

— Nu știu ce vrei să spui prin asta, dar omul ăla a trecut prin multe. Oamenii tre' să-l lase în pace. Să-l lase doar, să aibă puțină pace.

— Dar el trebuie să fie foarte dedicat cauzei, dacă s-a întors să țină un alt concert, mai ales după ce s-a întâmplat ultima oară.

— Haha. N-o să-l mai atace nimeni pe Cântăreț încă o dată.

— Pun pariu că nici prima oară nu se gândea nimeni că l-ar putea ataca cineva.

— Ultima oară prietenul a permis prietenului să organizeze o escrocherie cu curse de cai în casă la el. N-o să mai permită chestia asta încă o dată. De data asta n-o să-l împuște nimeni în piept pentru că nu-l înjunghie nimeni pe la spate.

— Stai așa, tu crezi că îl urmăreau pe prietenul Cântărețului? Ce e treaba asta cu escrocheria?

— N-am nimic de spus despre Cântăreț.

— Dar vorbeai despre prietenul lui, nu despre Cântăreț.

— Unii pomi au fost tunși acum multă vreme.

— Acum vorbești ca Papa-Lo.

— Asta se întâmplă atunci când oamenii dispar. Ei continuă să trăiască în amintirea ta.

— Eu uneori vorbesc ca taică-meu.

— Eu uneori impun disciplina ca taică-meu.

— Ah, serios?

— Da, albule. Unii oameni din ghetou chiar știu cine e tatăl lor. Unii din ei chiar s-au căsătorit cu mamele lor.

— N-am vrut să zic asta.

— Toate lucrurile importante pe care le-ai zis tu până acum nu au ieșit din gura ta.

— Ah.

— Papa-Lo e motivul pentru care noi trăim bine în ghetou. Papa-Lo e motivul pentru care când trag apa la veceu nu mai

trebuie să văd căcatul. Ție asta ți se pare de la sine înțeles, nu, albule? Că odată ce apeși pe un buton, nu mai trebuie să te gândești deloc la căcatul tău. Da, mulțumită lui Papa-Lo oamenii din ghetou trăiesc într-adevăr bine. Papa-Lo și Cântărețul sunt la fel. Același lucru o să i se întâmple și Cântărețului.

— Poftim?

— Poftim ce?

— Presupun că nu ești un fan al lui.

— Acultă mai bine Dennis Brown.

— El pare să fi crezut în armistițiul ăsta.

— Ai fost băgat vreodată la închisoare, albule?

— Nu.

— Bun. Pentru că atunci când te bagă la închisoare, polițaii te bat de te rup. Chestia nu e că te lovesc peste față cu pulanul sau îți trag șuturi în spate sau îți scot cu pumnul doi dinți sănătoși, așa că nu mai poți să mesteci bine și aproape îți tai limba. Nici măcar că îți pun două fire electrice, unul în jurul boașelor și celălalt pe vârful sculei și le bagă în priză. Asta e doar prima zi și nici măcar nu e cel mai rău lucru care se întâmplă în pușcărie. Cel mai rău lucru în pușcărie e cum îți separă timpul, data în care ești, până și ziua ta de naștere. E ceva al de naibii rău când nu-ți mai dai seama dacă e miercuri sau sâmbătă. Îți pierzi rațiunea. Pierzi contactul cu ce se întâmplă de fapt în afară, în lume. Știi ce se întâmplă când nu mai știi dacă e zi sau noapte?

— Spune-mi.

— Negrul devine alb. Susul devine jos. Câinele și pisica devin prieteni. Pune-ți întrebarea: tratatul ăsta de pace, a fost el între două comunități sau doar între doi oameni care-au stat prea mult la închisoare?

— Dar ce crezi despre...

— Eu nu-s aici ca să gândesc.

— Nu, vreau să spun despre Cântăreț.

— Tu presupui întruna că eu ar trebui să mă gândesc la Cântăreț.

— Nu, vreau să spun al doilea concert pentru pace de anul trecut. Poate că el crede că procesul ăsta de pace are mize importante pentru el.

— Primul concert a fost pentru pace. Ăsta a fost pentru un veceu.

— Ce?

— Lucrezi la o revistă și nu știi absolut nimic? Poate lucrezi la un ziar jamaican.

— Totuși, să se întoarcă așa după doi ani, după ce aproape l-au omorât.

— Cine anume?

— Păi... păi... nu știu. Asasinii.

— Ca într-un film cu Bruce Lee.

— Ucigașii.

— Ca într-un film cu Clint Eastwood.

— Păi, eu nu știu cine erau ei.

— Ha, Papa-Lo pare să știe. Am să-ți pun o întrebare despre Cântăreț, poate tu, care ești străin, ești și educat?

— Da.

— La asta doar un om educat poate să răspundă. Știi ce înseamnă procedeu stilistic?

— Da.

— Deci atunci când Cântărețul a fost împușcat în piept cu un glonț care ar fi trebuit să-l nimerească în inimă, crezi că el a luat asta ca pe o împușcătură în piept ca orice altă împușcătură sau a considerat că înseamnă mai mult decât atât? Un procedeu stilistic.

— Procedeu. Vrei să spui un simbol?

— Ceva de genul ăsta.

— Vrei să spui dacă faptul că a fost împușcat aproape în

inimă ar putea însemna...

— Tot ce poate să însemne să fii împușcat în inimă.

— De unde știi că a fost împușcat aproape în inimă?

— Așa am auzit.

— De la cine?

— De la mistica naturală care plutește în aer.

Când i-am spus că am vorbit cu Josey Wales, Preotul stătea în ploaie și a refuzat să intre înăuntru. Știi cum e când, chiar dacă e întuneric, îți dai seama că o persoană se uită la tine?

Pe marginea patului meu stă un bărbat în albastru. Sid Vicious a murit acum două zile. Nimeni nu știe nimic, dar se zice că maică-sa i-a dat heroină nenorocitului, imediat după ce a ieșit de la dezintoxicare. Rockul e bolnav și mort în New York. L-au găsit rășchirat pe pat, gol, cu o actriță probabil goală și ea. Douăzeci și unu de ani. Oricum, dă-l dracului de punk. Singurul lucru la care ne înțelegem e *Two Sevens Clash*[109]. Maică-mea ar fi mândră de mine, Dumnezeu știe că n-a fost o idee prea strălucită să fiu audiofil atunci când trupa momentului era Hawkwind. Dar Sid Vicious a murit acum două zile. După câteva luni după ce-a omorât-o pe iubita lui. Morți, o grămadă de morți. Doar patru oameni știu că Cântărețul a fost împușcat aproape în inimă. Cântărețul, managerul lui, chirurgul lui și cu mine, pentru că eu l-am prins într-o zi favorabilă, când n-a încercat să mă cotonogească pentru că-l urmăream prin toată Londra. Doar trei oameni știu că el mânca un sfert de grepfrut, după ce tăiase jumătate ca să-i dea managerului. Doar doi oameni știu că Cântărețul a spus Selassie Dumnezeu Rastafari și eu știu doar pentru că l-am prins într-o zi favorabilă în Londra.

Un bărbat îmbrăcat în albastru stă pe marginea patului meu nenorocit. Și eu încep să mă simt de parcă aș fi personajul asasinat din jocul ăla Live care e pe punctul de a le spune asasinului să-și ia naibii arma și să termine naibii odată. Termină naibii odată și gata.

Piciorul stâng mi-a amorțit. Văd niște bărbați negri și încă niște bărbați negri, care se contopesc într-un singur bărbat negru și nici un fel de bărbat negru. Un bărbat chel în albastru stă pe marginea patului meu, frecându-se pe cap, frecându-și capul strălucitor și transpirat, cafeniu deschis. Cămașa lui e bleumarin. Piciorul ăla stâng afurisit a amorțit în spatele fundului lui puturos. Holbează-te în tavan, Alex Pierce. Numără crăpăturile din ipsos, caută-l pe Isus. Uite-l pe Isus. Caută o cruce. Caută Italia, caută un pantof, caută o față de femeie. Bărbatul de pe patul meu, Dumnezeii mă-sii, un pistol, are pistol, nenorocitul are pistol și îl flutură spre tâmpla lui, spre mine, spre tâmpla lui, o să facă pe Hemingway acum, de ce să se furișeze în camera mea ca să se lichideze, nenorocitule eu n-am de gând să fiu publicul tău, Dumnezeule mare nu apăsa pe căcatul ăla, nu-ți împroșca creierii pe cearșafurile mele curate cearșafuri curate, jigodia dracului, să le ia dracu' de cearșafuri pline de păr pubian și pătate cu spermă, dar sunt ale mele și eu nu vreau să le umpli cu sângele și creierul tău nenorocit ah, n-o să se împuște o să mă împuște pe mine o să mă-mpuște pe mine inima dracului nu mai pompa o să audă, nimeni nu poate să audă o inimă care pompează ba da poate, o să te audă ah căcat ah căcat ah căcat învârte pistolul îl leagănă e un cowboy, ăsta e revolverul lui cu șase gloanțe *High Noon Liberty Valance Sons of Katie Elder*[110], fir-ar al dracu', cel puțin o să mor ca un jamaican adevărat, nu e amuzant, nu e deloc amuzant fir-ar al dracu', dă-o dracului, n-am de gând să mor astăzi n-am de gând să mor astăzi, nu mai învârti pistolul ca un nenorocit de pistolar, de parcă tocmai ai găsit acel disc uzat *Baladele pistolarului* care există în toate casele jamaicane n-am de gând să mor astăzi, maică-mea n-o să ajungă să aștepte în aeroportul Minneapolis-St. Paul un coșciug nenorocit sau, mai rău, să lipească prin tot Kingstonul afișe pe care scrie DISPĂRUT L-AȚI VĂZUT PE ACEST BĂRBAT? Să meargă în emisiune la Dick Cavett să vorbească

despre sărmanul ei fiu și despre birocrații jamaicani groaznici care nu vor s-o ajute e o conspirație, chiar e, sau cel puțin o mușamalizare, poate că doar incompetența foarte mare e cea care i-a ucis fiul și ea știa că se întâmplă ceva, cineva a făcut ceva și ea o să se fac luntre și punte ca să afle adevărul chiar dacă poliția, ministrul și chiar și ambasadorul nu fac absolut nimic ca s-o ajute, o să ajung subiect de presă și ea o să ajungă una din acele femei cu expresie rătăcită pe care ceilalți copii ai ei au abandonat-o (ea a fost cea mai bună mamă din lume înainte să devină obsedată de o nălucă) și n-o să-i mai rămână decât țigările și misiunea ei, misiunea de a scoate la lumină adevărul. O să se ducă și la emisiunea *60 Minutes* și din nou la Cavett și când toată lumea o să înceapă să uite ea o să... nu știu ce-o să facă ea.

Dumnezeule mare, te rog fă-l să plece. Te rog fă în așa fel ca eu să închid ochii, o să-i închid atâta timp cât vrei tu și când îi deschid el va fi plecat. Vrei să mă rog? Pentru că o s-o fac, jur pe Dumnezeul meu. Jur pe Dumnezeu. Jur pe tine. Ah, dă-o dracului. N-o să mă gândesc cum e raiul. Cine dracu' face așa ceva? N-o să fac asta. O să-i spun pur și simplu dacă mă omori acum, pe loc, o să mă uit în ochii tăi și o să mă imprim în capul tău pentru tot restul zilelor tale. Jur că o să te bântui ca naiba, așa de rău că exorcistul o să se uite la tine și o să spună fir-ar al naibii, băiete, nu e nimic de făcut pentru tine. O să vin cu nenorocita aia cu crucifixul Linda Blair și cu nenorocitul ăla criminal și incestuos din Amityville și o să-ți tai o bucată din creier ca să putem trăi toți trei acolo și apoi o să te roadem pe dinăuntru, precum cancerul. O să te bântui, nenorocitule. O să te fac să țipi că e diavolu' pă tine la biserică și o să te fac orb clarvăzător și s-o fuți pe soră-ta și o să te fac să vorbești singur pretutindeni, pentru că doar tu și cu mine o să știm că tu vorbești cu mine. O să te fac să ieși de pe dig cu mașina și să cazi în mare și tot n-o să mori pentru că n-o să te fac să mori, o

să te fac să trăiești o sută de ani ca să te bântui la nesfârșit și o să-mi scriu numele pe oglindă de fiecare dată când faci duș și într-o zi o să citești pe tavan *pregătește-te să iei muie în iad*, o să-ți fac patul să se cutremure și să te mănânce cotul și o să te scarpini atât de rău că toată lumea o să vină să caute heroina și nici un câine n-o să se apropie de tine pentru că ei simt dacă un spirit trăiește în capul tău fără să plătească chirie, așa că ai face mai bine să te întorci, ai face mai bine să te ridici și să ieși din camera asta chiar acum altfel jur pe Dumnezeu că așa o să fac. Așa o să fac.

Sună telefonul.

El tresare.

Eu tresar.

Pistolul pe care tocmai îl învârtea cade.

El se uită la mine, eu mă uit la el.

Lovește-l cu piciorul în spate și apoi din nou în ceafă.

Rostogolește-te, dă-te jos din pat – el mă apucă de picior.

Dă-te dracului la o parte de pe mine, dă-te dracului la o parte, se urcă pe mine.

Un pumn, îmi prinde mâna și nu vrea să-i mai dea drumul.

Trag cearșafurile țiiiiii – mâna în jurul gâtului.

Strânge. Sunt roșu, sunt roșu sunt tot mai roșu, o gâscă roșie și grasă, unde-ți sunt ochii. Tușesc tușesc mâna mă ține de gât strânge, strivește mărul lui Adam nu-i pasă nu pot să lovesc cu pumnul cu piciorul zgârii zgârii el nici nu încearcă să mă oprească să-l zgârii pe obraji mă pălmuiește de parc-aș fi o târfă o târfă nenorocită tușesc stă pe pieptul meu nu pot respira nu pot respira strânsoare de menghină Dumnezeule mare Dumnezeule mare mă prinde de mâna dreaptă de parc-aș fi o târfă mică și proastă ce târfă proastă ce târfă proastă sunt o târfă proastă nu mă pot mișca mi-a țintuit gâtul îmi arde capul îmi explodează amețesc întuneric nu, trebuie să-i spun ei, să-i spun ei că eu știam că o să mă părăsească din ziua în care am

cunoscut-o s-o ia dracu' de viață imagini rapide cât de curând relaxează mai întâi picioarele, relaxează mai întâi picioarele cel puțin să mă poate găsi împăcat ce dracu' sună telefonul, eu tresar și tresare și el, nu pe gât prea încet duce înapoi mâna de pe mâna mea lovește mâna mea din mâna lui lovește mâna lui fața mea nodurile degetelor pumn eu îl pălmuiesc dacă sunt fată atunci să fiu fată el nu spune nimic degetele mele sunt alunecoase mâna lui pe gâtul meu nu e sugrumare e țintuire îl caută ah, Dumnezeii mă-sii, pistolul pistolul pistolul îl caut eu îl caut veioza veioza aia nenorocită și grea mileul Biblia Gideon Dumnezeule mare cuțitașul pentru scrisori oferit de hotel pe foile cu antet el se întoarce apoi iar spre mine iar să-mi dea mie pistolul? Nu e pistolul? Nu văd pistolul nu-mi amintesc când l-am înșfăcat un capăt ascuțit și întunecat de ce nu spune nimic o să mă strângă de gât eu strâng cuțitașul pentru scrisori el în timp ce mă strânge eu în timp ce lovesc spre gâtul lui, încheietura degetului meu îl izbește drept sub bărbie a fost ca un pumn, degetul îmi alunecă nu, la naiba, a intrat adânc. El se uită la mine cu sprâncenele ridicate ochii mari nu îl atinge, cuțitașul pentru scrisori în gâtul lui sângele șiroiește apoi țâșnește apoi țâșnește și mai tare ca un robinet explodat ochii lui fac chestia aia de parcă nu le-ar veni să creadă ce face restul trupului. Nu vorbește, nu vorbește, se zbate, se dă la o parte de pe mine, e pe pat, a căzut din pat, se duce spre ușă genunchiul drept i se îndoaie se ridică în picioare genunchiul drept i se îndoaie e la pământ.

---

[104] Melodie disco satirică interpretată de Rick Dees

[105] Album din 1979 al lui Bob Dylan, primul lui album cu tentă creștină

[106] Vezi nota 1 de la p. 273

[107] Album din 1978 al trupei Rolling Stones, al cărui titlu s-ar traduce prin „niște fete“

[108] Replică standard a comicilor din localurile americane, care a ajuns să sugereze recunoașterea autoironică a cuiva care a făcut o glumă bună

[109] Albumul de debut al trupei Culture, vezi nota de la p. 214

[110] *La amiază*, *Omul care l-a ucis pe Liberty Valance*, *Fiii lui Katie Elder*, filme clasice cu cowboy

JOSEY WALES

Eu știu deja: există trei lucruri care nu trebuie să se întoarcă niciodată. Unul e cuvântul rostit. Doi l-am uitat în 1966. Trei e secret. Dar dac-ar fi să adaug un numărul patru, ăsta ar fi el. Câte gloanțe trebuie să-ți rateze inima și să ți se înfigă în braț ca să-ți dai seama că propria ta casă nu mai e casa ta? Nici un doctor nu ți-ar scoate glonțul din braț, pentru că ei știu că dacă îl ating tu n-o să mai cânți la chitară niciodată. Eu stau pe fotoliul frumos pe care femeia mea tocmai l-a lustruit, până când sună telefonul. Câte gloanțe? Poate cincizeci și șapte? se spune că ar fi spus el, dar nimeni nu știe să-mi spună când sau către cine, că pentru cele cincizeci și șase de gloanțe trase în casă, sus-numitul vinovat va muri și el prin cincizeci și șase de gloanțe. Ei, acest tip de profeție are nevoie de un nou tip de gândire. Înseamnă asta cincizeci și șase pentru fiecare om, cincizeci și șase înmulțit cu opt? Sau cincizeci și șase împărțit la opt, ceea ce ar necesita o împărțire complicată și eu n-am timp să fiu așa de deștept.

Sau poate că el se gândește la cincizeci și șase pentru omul din spatele planului, șeful cel mare, Don Dada. Întrebați-mă doar cât de tare m-am săturat de toată pocăria asta de vrăjitorie, ghicit și magie. Dacă un om își spune astăzi rasta, săptămâna viitoare începe să rostească profeții. Și nici nu trebe să fie prea deștept, doar să știe câteva versete cu focul iadului și pucioasă din Biblie. Sau doar să pretindă că sunt din Levitic, pentru că nimeni n-a citit vreodată Leviticul. Așa îți dai seama. Nimeni care ajunge să termine Leviticul nu mai poate să ia în

serios cartea aia. Chiar și pentru o carte plină de abureli, cartea aia e dementă ca dracu'. Să nu te culci cu bărbat, ca și cu femeie, ideea asta sigur că pot s-o înțeleg. Dar să nu mănânci crabi? Nici măcar cu igname bune, moi și dulci? Și de ce să omori un om pentru asta? Și credeți-mă pe mine, ultimul lucru pe care un bărbat care își violează fiica o să-l facă e să se căsătorească cu ea. Cum să facă asta, dacă eu îl tai bucată cu bucată și îl țin viu în timpul ăsta și-l pun să se uite cum îi dau piciorul la câinii vagabonzi să-l mănânce?

Îmi amintesc cum anul trecut, la petrecerile ălea pentru tratatul de pace care au apărut în West Kingston ca păduchii, un rasta a încercat să-mi aducă un argument despre cine poartă semnul fiarei. Nimic nu-l înflăcărează mai tare pe un rasta decât discuțiile despre „Armagideon“. Și rasta-ul zice:

— Io nu cumpăr nimica dacă nu-i proaspăt, frate, pentru că acu' tot ce e împachetat poartă semnu' fiarei. Știi, număru' ăla de cod din dreptunghiu' alb cu linii negre.

Eu încercam să-l urmăresc pe un bărbat care o studia pe femeia mea, care părea că se încălzise sub stâlpul de iluminat, în timp ce oamenii dansau în jurul ei, un bărbat din Eight Lanes care nu știa că inelarul femeii ăsteia e însemnat. N-aveam de ce să-mi fac griji – ea știe deja cum să se ocupe de tipul ăsta de bărbați – se ocupă de ei mai dur decât mine. Dar asta e chestia cu argumentul rasta-ului. Chiar și atunci când știi că e o porcărie absolută de la un capăt la altul, tot are așa, un fel de cârlig.

— Codu' de bare? zic eu. Da' codu' de bare are o grămadă de numere diferite, io-s sigur că încă n-am văzut vodată 666.

— Vrei să zici că te-ai uitat?

— Nu, dar...

— Nu există nici un dar, frate. Gândește-te la argumentu' ăsta. Nimeni din Jamaica nu are puterea fiarei. Oamenii mâncă ce le dă fiara. N-ai observat că de fiecare dată număru' începe

cu zero zero zero? Asta o fi vreo știință decimală. Număr întreg, număr natural și număr dublu. Asta înseamnă că toate numerele din toate codurile din toată lumea dau adunate 666.

Plec de lângă omul ăla, pentru că cea mai rea parte a chestiei ăsteia era că totul începea să aibă un anumit sens. Iar la tratatul ăsta de pace nimic nu avea sens. Nici aripa rastafariană Douăsprezece Triburi, a cărei culoare a pielii era tot mai deschisă de la o lună la alta, nici trăncăneala PMJ-ului și PNP-ului, Copenhaga și Eight Lanes care jucau domino, se îmbrățișau, se sărutau și se giugiuleau de parcă eu nu ți-aș fi ucis fratele, tatăl și bunicul în urmă cu trei ani. Ce e pacea? Pacea e ca eu să suflu o ușoară adiere pe fruntea fiicei mele când ea transpiră în somn. Asta nu se numește pace, se numește impas. Am învățat cuvântul ăsta de la Doctor Love.

Doctor Love tocmai s-a dus la Miami, zicând că trebuie să facă să fie ales un președinte. Acolo l-am trimis și pe Plângărețul. Cine știe ce pun la cale ăștia doi, dat fiind că amândoi își dau seama că iubesc cărțile mai mult decât femeia. Doctor Love spune: Hermano, *nemernicii ăia din Medellín o să te testeze, da, o să te testeze iar, la ce te așteptai,* muchacho*? Săptămâna trecută au furat un bebeluș mort de la morgă, i-au scos mațele ca la pește, l-au umplut pe amărât cu cocaină și au pus-o pe o fată să meargă cu el cu avionul în Fort Lauderdale – la doar o zi după ce a-mplinit 15 ani. Hardcore, nu? Parcă e porno.* Eu încep să mă cam satur puțin de teste. Și ei știu, și eu știu că 3 decembrie a fost un test stupid. Le-am transmis un mesaj, dar ei spun că vor un trup. Un cadavru e un cadavru, mie nu-mi pasă. Dar îmi pasă că un pămpălău nenorocit care vorbește spaniolă crede că eu sunt un ucenic speriat pe care ei pot să-l testeze la nesfârșit.

În decembrie 1976, Cântărețul a ținut concertul din parc și eu pierdeam vremea la nenorocita aia de Jamintel Communications, pentru că trebuia să dau un telefon

internațional doar ca să-l aud pe Doctor Love și pe nu știu ce prost cum înjură în spaniolă, dar nu spaniola cubaneză, așa că nu înțelegeam mare parte din ce ziceau, dar știam că el e furios. Și mă gândeam cu cine dracu' crede pămpălăul ăsta că vorbește, de parcă eu n-aș ști ce înseamnă *hijo de puta*? Ce crede el c-o să fac, o să încep să plâng și să spun scuze șefu', data viitoare o să fac mai bine, promit? Ca o curvă care are nevoie să fie disciplinată de peștele ei? Eram pe punctul să-i spun acestui *maricón* să se ducă în mă-sa, când Doctor Love îmi zice termină ce-ai început, *muchacho*, termină ce-ai început. Deci sirianul jamaican, cubanezul și columbianul vor toți un cadavru, dar nici unul nu-și dădea încă seama că eu le oferisem ceva mai bun decât un cadavru. În aceeași săptămână mă sună Peter Nasser cu:

— Ce dracu' aveți toți, voi ăștia din ghetou?

— Asta nu e prima oară când te aud zicând „voi ăștia".

— N-am spus voi ăștia, am spus voi ăștia din ghetou. Ce dracu' aveți? Nouă oameni?

— Opt.

— Opt oameni dau buzna în ranch cu paișpe pistoale, sau câte? Dar nici unul nu e în stare să tragă bine?

— Oamenii știu să tragă suficient de bine.

— Cum ai reușit tu să fii primul om din istorie care împușcă pe cineva în cap și nu-l omoară? Explică-mi asta, maestre.

— Nu știu ce vrei să spui prin tu. Sau ești așa de prost să crezi că telefonul nu poate fi ascultat?

— Ce? Ție ți se pare că ăsta e un film cu spioni? Cine dracu' ar vrea să te-asculte pe tine?

— Chiar și așa, nu știu ce vrei să spui prin tu, dar sunt sigur că el, oricine ar fi, n-a țintit spre capul nimănui.

— Se pare că el, oricine ar fi, a țintit doar spre perete și spre cer. Nu, șefu', genul ăsta de neglijență și mascaradă se întâmplă doar în comedii. Imaginează-ți sute de gloanțe care nu reușesc

să lichideze un singur om, fir-ar al naibii. E o mitralieră, cât de greu poate fi să tragi cu ea? Credeam că Louis v-a învățat pe voi ăștia cum să vă ocupați de lucrurile ăstea.

— Eu nu cunosc nici un Louis și cu siguranță nu-i cunosc pe „voi ăștia“.

— Nu mă stârni, Josey Wales. Să știi că eu le-am spus, nu are nici un sens să încerci să-i înveți pe negroteii din ghetou ceva ce necesită orice fel de inteligență, sigur o s-o facă de oaie. Și bunică-mea oarbă nimerește o țintă mai bine decât voi. Toți opt. Nici nu știu de ce m-am mai obosit să te sun.

— Nici eu nu știu, pentru că nici unul din acei oameni despre care tot vorbești nu locuiește aici.

— De ce-mi mai încarc nota de plată la telefon, hm? Spune-mi.

— Nici eu nu știu de ce, șefu'.

— Ce? Tu știi cu cine vorbești? Tu știi cu cine dracu' vorbești, amărât mic ce ești...

— Mic? Dă-ți jos pantalonii și mai uită-te o dată.

Am închis telefonul. E complet aiurea când îți dai seama că, deși ești singurul om care nu a fost la o școală de nivel înalt și la o facultate străină, ești singurul om din încăpere care are cât de cât minte. Mi-aș fi dorit foarte mult să educ latrina asta siriană ignorantă care vorbește așa de prost. Că e suficient de rău că o grămadă de bărbați și femei îl țin pe Cântăreț de profet, dar dacă îl omori omul devine martir. Așa, toată lumea află că, ce să vezi, profetul e și el un om ca oricare altul, care poate fi împușcat ca oricare alt om – și, ca oricare alt om din țara asta, nici măcar el nu e în siguranță. L-am doborât pe omul acela de pe soclu și el a căzut înapoi la dimeniunea de om. Lui Peter Nasser nu i-am spus nimic din toate astea. Trebuie să privești dincolo de un om, sub pielea lui, la pielea reală, ca să-ți dai seama că Peter Nasser, cu toată albeața lui (a unui om care nu se duce la plajă pentru că până și bronzul pare negru), e și el

doar un negrotei ignorant ca dracu'. Dar cel puțin zilele ăstea îmi spunea șefu'. Trebuie s-o întreb pe femeia mea când anume m-am transformat eu într-un alb care bea la hotelul Mayfair. Dumnezeii mă-sii, omule, nu suport când cineva mă enervează așa de tare că încep să înjur. Doar oamenii ignoranți înjură.

Îi zic lui Doctor Love, care mă sună și noaptea, că am terminat din 1966 cu chestia asta, să dovedesc oamenilor tot felul de lucruri, și că dacă ei chiar cred că suntem la școala pregătitoare unde au impresia că trebuie să dea teste după teste, atunci Medellínul n-are decât să înceapă să-i folosească iar pe băieții ăia poponari din Bahamas. La momentul ăla, ca să folosesc limbajul rasta, mi-a venit alt argument. Dacă Cântărețul s-ar transforma în martir ar fi o mare problemă, asta sigur, dar ar fi problema lor, nu a mea. Peter Nasser ar fi atât de ocupat să se streseze că trebuie să omoare o legendă că n-ar mai avea timp să mă deranjeze cu porcăria asta, pentru că, dacă e să fim sinceri, și el și eu știm că eu am depășit de mult vremurile în care eu executam tot ce îmi comandau politicienii. Acum, când un politician îmi comandă ceva, femeia mea spune nu poate să vină la telefon acum, dar preiau eu mesajul. Apropo de proști, ce crezi că o să se întâmple dacă dai un pistol unui om care are cap, crezi că o să ți-l dea înapoi? Nici măcar Papa-Lo nu era atât de neghiob.

Așa că am hotărât să-mi las mintea să lucreze la acest nou argument. Pe 8 decembrie 1976 a venit știrea că el și toți ceilalți au supraviețuit. Prea mult Babilon la spital și, în plus, la momentul ăla dădusem de Tony Pavarotti, pentru că Plângărețul nu era omul potrivit pentru ceva ce necesita genul ăsta de abilitate. Dar la urgențe îl trataseră deja și îl trimiseseră acasă. Doar managerul mai era la spital și eliminarea lui nu prea avea nici un rost. Așa că eu și cu Pavarotti ne-am dus cu mașina în Hope Road nr. 56, așteptându-ne la poliție. Poliția nu înseamnă nimic atunci când e nevoie doar de un singur glonț.

În plus, dacă eu dădeam un telefon ei dispăreau în 60 de secunde. Numai că la numărul 56 era un oraș nălucă. Aleea era pustie și la toate ferestrele întuneric. Nici un singur polițist. Eu am râs și Pavarotti s-a uitat la mine de parcă urma să-mi pună o întrebare. Între timp, Peter Nasser devenea atât de neglijent că parcă era o emisiune TV despre câte greșeli e în stare să facă un om. Jigodia aia imbecilă îi lasă femeii mele un mesaj, un afurisit de mesaj că *dacă un înțelept ajunge la concert o s-ajungă la știri și-o să facă furori*. Când am citit biletul ăla cu voce tare a fost una din puținele dăți din viața mea când l-am auzit pe Tony Pavarotti râzând. Femeia mea nu știa ce naiba se întâmplă așa că a plecat, lăsându-ne pe noi doi în camera de zi. Cu Tony Pavarotti în cameră, mă întrebam dacă am făcut o greșeală când l-am ales pe Plângărețul, pe care l-am trimis să șteargă urmele la ce făcusem. În loc s-o facă el, Plângărețul i-a chemat pe rasta, ca o fată la care i-e frică mereu. Mai rău, a făcut asta la telefonul meu. Am sunat pe cineva.

— Unde a zburat pasărea?

— Frate, de ce mă suni aicea?

— Nu-mi place să repet o întrebare.

— A plecat. L-au lăsat pe manager la spital și l-au dus pe dealu' albilor.

— Polițiști?

— Unu' în mașină cu ei, alți câțiva acasă. Douăsprezece Triburi face de pază pe deal. Și un alb...

— Un alb?

— Un alb cu un aparat de fotografiat. Nu știe nimeni de unde-a apărut, da' zicea că e cu echipa de filmare. Oricum, io nu mai am nimica de zis.

— Ba da, mai ai, inspectore.

— Gata, nu mai am nimica de cântat.

— Nimica? Abia ai început, canarule.

— Nici Isus nu urcă pe dealu' ăla diseară.

— Da’ concertul?

— Escortă completă de poliție la dus și la-ntors.

— A doua zi?

— Nu știu.

— Vorbește, pămpălăule.

— A doua zi ar trebui să plece cu avionu’. Îl trimit cu un avion privat.

— Când?

— La 5 jumate sau 6.

— Dimineața sau seara?

— Tu ce crezi?

— Încotro?

— Nu știe nimeni.

— Avionu’ o să decoleze și nu știe nimeni unde merge? Șefule, iar îl iei de prost pe omu’ din ghetou?

— Domnule, io am zis că nu știe nimeni. Nici comisaru’ nu știe. Nu știe nici măcar că Cântărețul are de gând să plece.

— E strict secret?

— Mai secret ca culoarea chiloților reginei. Noi știm doar pentru că omu’ nostru din mașina cu ei s-a prefăcut c-a adormit și i-a ascultat ce vorbeau. Manageru’ lui alb i-a zis pe deal că imediat ce termină cu concertu’...

— Deci e oficial. Se duce la concert?

— Nu, nu e nimica oficial. Doar aranjează lucrurile pentru orice eventualitate. În fine, manageru’ a zis că imediat ce se termină concertu’ aduce un avion pentru el la aeroport, da’ devreme, înainte să deschidă aeroportu’.

— Aeroportul Norman Manley sau Tinson Pen?

— Manley.

— Pentru străinătate.

— Ai putea să vorbești prin stație cu polițiștii de pe deal.

— Da, omule, dar de ce-aș face io...

— Vorbește cu polițiștii tăi de pe deal. Imediat.

Ora 6 dimineața și aeroportul arată ca prima bobină dintr-un film cu cowboy. Singurul lucru care lipsea era șuieratul vântului și ciulinii. Cer roz. Eu și Tony Pavarotti am așteptat pe scările care urcau spre galeria de unde puteau privi avioanele. Cuiva i se păruse că e o idee bună să facă peretele ăsta model de tablă de șah, cu spații deschise prin care să poți băga o pușcă. Umbrele ca o tablă de șah ne lasă în întuneric. Pavarotti se foia și se mișca, nu-i plăcea deloc unghiul ăsta. Dar avionul era deja pe pistă, aștepta. Pavarotti tăcea, cu mâna dreaptă strânsă pe trăgaci și ochiul stâng în luneta puștii.

Departe, la capătul pistei, stăteau două jeepuri leneșe, Forțele de Apărare Jamaicane, cu patru sau cinci soldați postați în spatele lor, doi din ei cu binocluri. I-am văzut din clipa când am ajuns la galerie. Vederea soldaților de veghe m-a făcut să mă gândesc că Cântărețul ar putea coborî de pe dealul albilor. La expresia de pe fața lui când s-a trezit și n-a văzut nici un polițist. Probabil că a trimis vreo doi-trei frați rasta înainte, să vadă dacă drumul e sigur, ceea ce înseamnă că el și cu mâna lui dreaptă o să coboare de pe deal complet singuri. Fără nici un soldat care să se uite prin binoclu. Despre polițiști poți oricând să consideri de la sine înțelese câteva lucruri: (1) dacă depuni niște bani într-un cont bancar sau într-un buzunar de la spate atunci orice se poate întâmpla și (2) că sunt întotdeauna ieftini. Dar cu soldații nu poți să știi niciodată. Se țin la o parte, poate fac de pază, dar e la fel de posibil să aștepte pur și simplu. Mă întreb dacă pilotul se așteaptă ca ei să se apropie.

— Asigură-te că îl elimini înainte ca soldații ăia cu mașina să vină aici.

Pavarotti încuviințează din cap.

6.02. Toată lumea, în afară de soare, îl așteaptă pe Cântăreț. Pentru o clipă aproape am impresia că aștept o paradă, ca acele imagini neclare pe care le dau la televizor în fiecare noiembrie despre Kennedy în Dallas. Toată lumea îl așteaptă pe Cântăreț.

Nu doar eu, nu doar soldații, nu doar Tony Pavarotti sau avionul, ci și Peter Nasser, Doctor Love și un număr de telefon pentru cartelul din Medellín pe care eu nu-l folosesc niciodată. Toată lumea așteaptă să vadă următoarea lui mișcare sau a mea? Cine e adevărata marionetă din episodul ăsta? La cine se uită oamenii să-i vadă următoarea mișcare? Și dacă oamenii îți comandă să faci ceva și tu execuți bine, atunci încetează să-ți mai comande sau te disprețuiesc pentru totdeauna pentru că nu te-ai comportat ca un bărbat și n-ai zis du-te-n mă-ta, omul rău nu execută ce comandă nimeni. Când vrei să dovedești ceva problema e că, în loc să te lase în pace, oamenii nu mai încetează niciodată să-ți dea noi lucruri de demonstrat, lucruri tot mai grele. Porcării, până când devine o comedie de televiziune. Sau doar o glumă.

Tony Pavarotti mă bate pe umăr. Iată-l. El și încă un rasta merg spre avion. Nimic nu se mișcă, în afara prafului pe care-l ridică ei. Aeroportul e tot gol, nu se trezește decât la 7. Se uită în jur în timp ce merg, avansează încet, oprindu-se o secundă și apoi pornind iar. Cântărețul se uită spre avion, cercetează în stânga și în dreapta în timp ce celălalt rasta merge cu spatele, ca să se asigure că nu e nimic în spatele lor. Văd amândoi jeepul armatei și se opresc. Cântărețul se uită la jeep și se uită la avion. Nimeni nu mișcă. Tony Pavarotti întoarce arma ca să țintească, îi urmărește. Degetul îi alunecă spre trăgaci. Cântărețul se uită la soldați și îi zice ceva rasta-ului. Pornesc iar, dar mai încet, și se opresc în fața avionului. Poate așteaptă să iasă cineva din el. Îmi amintesc că Tony Pavarotti nu are nevoie de ordine de la mine. Aud un clinchet.

— Stai!

Pavarotti se uită la mine, se uită la cei doi care acum aleargă spre avion.

— Nu-ți bate capul.

Cei doi aleargă spre avion și trebuie să închidă ușa de unii

singuri.

A doua zi, când primesc două apeluri telefonice, le tai scurt pe amândouă cu aceeași replică. Dacă vrei atât de mult să moară atunci omoară-l tu.

Acum stau în camera mea de zi și aștept să sune telefonul. Ar fi bine să sune în curând. Imediat ce începe să sune o să pot înceta să mă gândesc. E vremea acțiunii, nu a gânditului. Mă întreb dacă ea plătește factura la telefon. Telefonul trebuie să sune de trei ori înainte ca eu să mă duc la culcare. Până nu sună telefonul, nici ziua de mâine nu vine. Stau jos, aștept telefonul, Cântărețul îmi pătrunde iar în cap și îmi vine să înjur. Omul n-o să știe niciodată că am fost atât de aproape să-l lichidez, de două ori. Că l-am lăsat să scape pentru că știam că odată ce se urcă în avion n-o să se mai întoarcă niciodată. Și totuși în 1978 coboară din avion și chiar face valuri la vamă. În ăștia doi ani Peter Nasser și-a dat seama că nu trebe să vină la mine ca un câine care latră și mi-a vorbit ca unui om. Chiar a început să-mi spună tot timpul șefu', ceea ce mă face să verific dacă nu cumva săpunul ăsta cu fenoli îmi albește pielea. Nici nu l-am mai folosit, ceea ce a bucurat-o foarte mult pe femeia mea, pentru că nu mai avea senzația că doarme într-un salon de spital. Nu știu ce l-a surprins mai mult, faptul că Cântărețul s-a întors să mai țină un concert sau că eu am știut asta înainte și nu i-am spus.

— Toată chestia asta cu nenorocitul ăsta de tratat de pace, tu ai ceva de-a face cu porcăria asta?

Suntem la Clubul Lady Pink Go-Go, care lui îi place puțin prea mult. Nici una din curvele cu care obișnuia să aibă de-a face Plângărețul nu pare să mai fie aici. Se pare că nu mai au nici un interes să și-o tragă cu sticle de pepsi pe scenă dacă el nu mai are nici un interes față de ele. Dar în noul lot era o fată cu pielea deschisă la culoare așa că bineînțeles că clubul era înțesat. Femeia șefă ne-a plasat într-o cameră de la etaj și ne-a

întrebat dacă vrem să ne curățăm scula sau să ne spălăm la cur. Eu am spus că nu în seara asta, dar Peter Nasser nu avea de gând să rateze ocazia unei aspirări de ghetou, cum îi zice el, și s-a uitat în jur de parcă se aștepta să mă răzgândesc și eu. Vroia să discutăm afaceri în timp ce curva i-o sugea. Frate, i-am zis, doi oameni nu pot să-și expună scula în aceeași cameră, alege una sau alta. Ultimul lucru pe care și-l dorește e să fie făcut bulangiu, așa că am ieșit afară înainte să-mi ceară el. I-am zis caută-mă peste cinșpe minute, dar când m-am întors după opt minute ea ieșea deja afară, scuipând și înjurându-l pe albul nenorocit care își dăduse drumul în gura ei.

— Știi de ce m-am săturat? De toată porcăria asta cu tratatul ăsta. Și acum Jacob Miller scrie un cântec despre asta? L-ai auzit? Vrei să ți-l cânt?

— Nu.

— Să-l ia naiba de tratat de pace.

— Data viitoare spune-le soldaților să nu tragă.

— Soldați? Ce vrei să spui, cei din Green Bay? Toate ăstea sunt din cauza lui Green Bay? N-ai auzit știrile, nici un sfânt nu a fost omorât în Green Bay.

— E ciudat, nu-i așa? Nu vin toți pentru alegătorii tăi? Unul din ei chiar mi-a spus că un om pe nume Junior Soul care vine pe pământurile tale le spune că pot să primească arme gratis.

— Nu știu nimic despre nici un Junior Soul.

— Dar toată lumea pare să creadă că eu știu. Îi întreb pe oameni cine ar putea să aibă un nume ca ăsta în ghetou? Pare un nume de cântăreț din Motown.

— Da' ce știi tu despre... nu contează.

— Poate că el era ceva ce plutea în aer.

— O mistică naturală?

— Știi că o să se întoarcă? Acum, din cauza la porcăria asta cu tratatul de pace, el o să se simtă obligat să se întoarcă.

— Tocmai a fost aici pentru afurisitul ăsta de concert pentru

pace. Nu e suficient? Acum nu stă la Londra? Poate că vrea să instaleze chiar el toate veceurile ălea în ghetou?

— Așa că dacă tu ai oferi veceuri ghetoului, atunci el n-ar mai avea de ce să se întoarcă.

— Bineînțeles, Josey Wales, pentru că partidul meu e la putere. Se pare că... șefu', ce dracu' ți se pare așa de amuzant?

La parter cânta „Ma Baker". Auzeam melodia chiar și cu toată mulțimea care urla, glumea, înjura și țipa ca femeia să-și desfacă bulanele. Nu m-am obosit să-i explic de ce „Ma Baker" mă face să râd.

— Nimic, șefu'. Tu chiar crezi că Cântărețul o să se întoarcă iar pentru un veceu?

— Păi, nu neapărat un veceu, ci armăturile și fitingurile sau cum le zice la chestiile ăstea de care urlă oamenii din ghetou că au acum nevoie de ele. N-au decât să urle în continuare, cine i-a pus să voteze cu guvernul ăsta socialist nenorocit. De două ori. Nu poți să nu te-ntrebi până unde tre' să-ți intre o sculă în cur ca să-ți dai seama că ți-o trage un poponar?

— Cântărețul nu vine ca să repare un veceu nenorocit.

— Deci vine iar din cauza trebii ăsteia nenorocite cu pacea. Sper că știi că asta-i îngrijorează pe oamenii de la nivelurile superioare. Foarte tare. Știi câți cubanezi au venit în Jamaica săptămâna trecută? Și acum nenorocitul ăla de ambasador Erik Estrada defilează peste tot de parc-ar fi moșia lui.

— Cântărețul se întâlnește cu Papa-Lo și Shotta Sherrif în același timp.

— Cine naiba nu știe asta? Toată lumea se combină cu toată lumea pe Hope Road nr. 56, până și nenorocitul tău de prim-ministru se comporta de parcă acolo avea biroul.

— Ăștia trei se întâlnesc în Anglia chiar înainte de concertul pentru pace.

— Și? Concertul pentru pace a fost acum un an și s-a terminat. Și?

— Crezi că cei mai importanți trei oameni care au ieșit din mahalaua Kingstonului se întâlnesc doar pentru un concert pentru pace?

— Pare că doar de atât se pot ocupa ăștia trei.

— Concertul pentru pace era doar un beneficiu secundar.

— O să presupun că știi ce înseamnă asta.

— Serios. Așa cum eu presupun că excepționalul finanțist care e șeful tău știe ce provoacă în realitate inflația.

Iar chestia asta. Peter Nasser nu știe cum să ia ce-am spus eu, se vede doar în ochii lui, ca să nu observ eu. Sirienii ăștia.

— Ce face pămpălăul ăla mic și corcit, lansează un al treilea partid? E ceva serios?

— Acum un minut parcă nu vroiai să afli.

— Șefu', vorbește despre ce e important, omule. La naiba.

— După concertul pentru pace există un program. Un plan, sau poți să-i spui o agendă.

— Ce fel de agendă?

— Ești pregătit pentru genul ăsta de știri? Un guvern rasta.

— Hă? Ce mama naibii ai zis?

— Așa o să afli, când o grămadă de rasta din Anglia o să vină dintr-odată cu avionu' aici. Unii au aterizat deja. Stai așa prietene, tu nu știi nici măcar că Papa-Lo s-a făcut rasta? Nu mai mănâncă porc de luni de zile. Păi acum întâlnirile Douăsprezece Triburi sunt ceva obișnuit pentru el.

— O să cred asta cân' o să văd că nu se mai piaptănă.

— Cine ți-a zis ție că toți rasta au codițe? Dumnezeule mare!

Trebuie să nu uit să nu-l fac să pară stupid.

— Ce vrei să spui...

— În fine, vrei sau nu să auzi ce-au discutat în Anglia rastafarienii și rastafarienii onorifici?

— Sunt numai urechi, șefu'.

— Deci unu' din ei, nu știu sigur care, zice ideea e să-i implicăm pe rasta în societate, în politică și în organizarea la

bază.

— A folosit el cuvintele ăstea?

— Ți se pare că io-s recepționeră?

— Iupii. Deci se întâlnesc pentru concertul pentru pace și încep să discute de guvernare. Ca fiecare om de pe fiecare verandă din fiecare casă din Jamaica. Asta era știrea?

— Nu, frate. Se întâlnesc pentru noul guvern și apoi încep să discute despre concertul pentru pace.

— Ce?

— Tu nu știi ce aduce ceasul următor. Nu știi nici măcar că ceasul e Big Ben-ul. Uite care e planul: a crea o nouă opoziție din amândouă taberele ghetoului, un partid cu adevărat pentru oameni, care să se debaraseze de voi toți în numele rasta.

— Un Mau-Mau[111] de Jamaica?

— Ce?

— Dar rasta vor să meargă în nenorocita aia de Etiopie. Mai bine ar da cu niște vopsea roșie, neagră și verde pe un vapor și ar pleca dracului. Să-i zică Black Star Liner[112] 2 sau altă prostie de-asta.

— Tu crezi că rastafarienii din Londra știu ceva de Etiopia? Negrii cu codițe din Londra cunosc rasta prin reggae, șefu'. Acolo unde e țara reggae-ului e și adevărata țară a rasta. Dintr-odată, rastafarienii din Anglia încep să se ducă la științe economice, să candideze pentru parlamentul din Londra și să-și trimită copiii să facă tot felul de școli, până și fetele. Pentru ce crezi că sunt toate chestiile ăstea? Anglia nu-i vrea. Și unde crezi c-o să se ducă?

— Căcat.

— Dezbinarea periferiei, maestre. Ar trebui să știi, tu ai dezbinat-o.

— Io n-am dezbinat niciodată nimic.

— Acum te delimitezi de partidul tău? Tu și cu el ați dezbinat-o. Eu? Eu doar execut. Dar ce crezi tu c-o să se

întâmple după concertul pentru pace? Ce se întâmplă atunci când oamenii se adună laolaltă?

— Nu mai e dezbinare.

— Asta e prima fază, domnule. Dacă oamenii se adună laolaltă în pace, asta înseamnă că în curând o să se adune laolaltă în politică. Oamenii aleg deja care șef mafiot poate să fie parlamentar pentru ce zonă. Asta înseamnă sfârșitul pentru voi.

— Și toate ăstea s-au întâmplat la întâlnirea asta din Londra?

— Chiar așa.

— Dar, șefu', întâlnirea aia a fost acum un an.

— Așa-i.

— Și-ai așteptat un an ca să-mi spui asta?

— M-am gândit că n-ai nevoie să știi asta.

— Te-ai gândit că n-am nevoie să știu asta. Josey Wales, te-am angajat io vodată ca să gândești, fir-ar al dracu'? Ai cumva impresia că dacă trebe gândit ceva o să-i chem pe negrotei să facă asta? Răspunde-mi la întrebarea asta.

— Să știi că s-ar putea să primești un răspuns care nu-ți place, zic eu.

Apoi văd iar în ochii lui că nu știe cum să ia ce am spus.

— Fir-ar mă-sa a dracului. Dumnezeii mamii ei de treabă. Vrei să spui că deodată o sectă rastafariană secretă migrează înapoi, exact atunci când atâția oameni pleacă de aici? Îți dai seama cât de mulți ar putea să fie deja aici? Te-ai gândit cumva la asta?

— Nu, șefu', când trebe gândit ceva las asta în seama ta.

— Căcat, căcat, ce căcat nenorocit. Alegerile sunt curând, anul viitor. Anu' viitor, fir-ar al dracu'. Dumnezeii mamii ei. Îți dai seama câți oameni trebe să sun io acum? Nu-mi vine să cred că ai așteptat un an ca să-mi spui asta. N-o să uit asta, Josey Wales, nenorocitule.

— Bine. Pentru că și ție îți place la nebunie să uiți când îți convine. Pentru că ai uitat de ce Papa-Lo e, de fapt, ăla care conduce. Dar asta e între tine și Papa-Lo.

— Bineînțeles, pentru că pe tine acu' nu te interesează decât micile tale călătorii la Miami. Tu crezi că ministerul nu are ochi? Ei, înainte să te crezi prea important pentru oamenii obișnuiți, nu uita că ești într-un post numit.

— Ce vrei să zici?

— Spui că vrei să gândești? Dă-ți seama singur.

Dar eu mi-am dat seama cu mult înainte ca el să trebuiască să-mi pună vreo întrebare. Mi-am dat seama din 8 decembrie 1976. Mi-am dat seama încă dinainte ca Cântărețul să se urce în avionul ăla că dacă e să se întoarcă, o să se întoarcă cu noi idei și o nouă putere. Sirianul ăla ignorant cu sculă mică nu înțelege că un anumit câine amușină acum un alt stăpân și că până și stăpânul ăla îl ia drept servitor.

M-am uitat la prostul ăsta cu nas cârn și mi-am dat seama ceva ce am învățat la școala religioasă cu mult timp în urmă. Omul ăsta și-a primit deja răsplata cu prisosință. Acu' nu mai are încotro să o ia, nici măcar în jos. Crede că poate să ridice vocea pentru că unii oameni încă mai cred că pielea albă le dă autoritatea să vorbească oricui așa cum au ei chef, mai ales oamenilor care nu cunosc cuvinte precum autoritate. Are noroc că în clipa asta eu mă simt foarte samaritean. Doctor Love mi-a spus acum un an un lucru învechit, să-mi țin prietenii aproape de mine și dușmanii și mai aproape. Învechit ca rahatul de câine, da, dar de fiecare dată când mai urci o treaptă pontul ăsta devine proaspăt. La urma urmei, vânătorul nu împușcă pasărea care zboară jos.

Peter Nasser a plătit trei oameni de la aeroport să urmărească orice rastafarian vorbitor de cockney care aterizează pe aeroportul Norman Manley, mai ales noaptea. Din cine știe ce motiv, nu s-a gândit că revoluția rasta ar putea veni

prin Montego Bay. I-a pus chiar să se ducă la singurul telefon public din aeroport și să-i sune din două în două ore. Apoi a vrut să mă duc eu sau să-l trimit pe cel mai bun om al meu la Londra, ca să-l găsim pe Cântăreț și să facem ceva, indiferent că el era în turneu sau înregistra. L-am întrebat dacă el crede că suntem într-un film cu James Bond și dacă trebe s-o lichidez și pe câștigătoarea concursului de frumusețe cu care e el, pentru că ar fi păcat s-o lichidez pe cea mai frumoasă femeie din lume. Am râs la telefon, pentru că altfel ar fi trebuit să înjur din cauză că omul ăsta mă face iar să pierd timpul. În plus, în plus, Cântărețul chiar era ca și terminat. Dacă îl aduci pe un om într-o situație similară cu moartea faci mai mult decât aproape să-l omori. Îl dezrădăcinezi, îl smulgi din casa lui, astfel că nu va mai putea niciodată să trăiască în liniște nicăieri. Singurul mod în care Cântărețul putea să se întoarcă definitiv era într-un coșciug.

Dar asta se întâmpla în 1978 și eu am terminat-o cu 1978. Când vechiul american a plecat în ianuarie în Argentina, unul nou a venit să-i ia locul. Cântec american nou, aceleași versuri vechi. Își spune domnul Clark. Doar atât, domnul Clark. *Clark, poți să uiți e-ul.* I se părea ceva amuzant, așa că repetă asta de fiecare dată când ne întâlnim. *Clark, poți să uiți e-ul.* Îl cunoaște deja pe Doctor Love, dar pe de altă parte se pare că orice american care merge prin Kingston într-o cămașă albă transpirată, cu cravata desfăcută, îl cunoaște pe Luis Hernán Rodrigo de las Casas. E aprilie 1978 și suntem la Morgan’s Harbour, hotelul pentru albi din Port Royal. Privim spre Kingston din restaurantul aproape gol, mă rog, ei priveau. Eu mă uitam. Eu cu doi străini, care deja simt cum sunt cuceriți de spiritul pirateresc, de la creștet până la sculă. Felul de senzație care îl acaparează pe un om alb de fiecare dată când îl duci în Port Royal e o adevărată priveliște. Te întrebi dacă același spirit explodează în ei imediat ce debarcă pe oricare altă stâncă. Pun

pariu că așa e, de demult, de pe vremea lui Columb și a sclaviei. Debarcarea de pe mare are ceva care îl face pe un om alb să simtă că poate să spună și să facă ce vrea.

— Barbăneagră a jefuit și prădat vreodată părțile ăstea, tovarășe?

— Io știu doar dă Henry Morgan, domnu'. Și în Jamaica tovarășe[113] se cheamă o femeie pă care un bărbat o ține pă lângă nevastă-sa.

— Aha. Hopa.

Trecuse mult timp de când nu mai vorbisem prost în mod intenționat, atât de mult că Doctor Love a trebuit să traducă de două ori. Cel puțin ăsta nu era ca Louis Johnson, să țină memoriul cu susul în jos și să se prefacă că le arată albilor că negroteii nu știu să citească, ceva ce-mi mai amintesc și azi. Dar apoi a spus:

— Oameni sărmani și scumpi ce sunteți, voi nici nu știți că sunteți la un pas de anarhie.

— Io nu-nțăleg. Dacă suntem scumpi cum să fim sărmani? Diamantu-i scump.

— Dar asta și sunteți, prietene, un diamant neșlefuit. La fel ca insula asta. Atât de neșlefuită și frumoasă. Și atât de precară. Prin precară vreau să spun că sunteți pe marginea prăpastiei. Prin asta vreau să spun...

— Precară?

— Da. *Exactamente*. *Exactamente*, nu-i așa, Luis? Luis și cu mine ne știm de mult. De prea mult timp, se pare. Câteva *estados latinos* înainte de ăsta, nu?

— Și tu ai făcut parte din spectacolu' ăla ratat din Golful Porcilor?

— Ce? Cum? Nu, nu. Asta a fost înaintea mea. Mult înaintea mea.

— Păi poate într-o zi o să găsiți o otravă care chiar are efect asupra lui Castro.

— He-he-he-he, ești un tip perspicace, chiar viclean, nu? Ți-a transmis Luis știrile?

— Nu. Știrile mi-au transmis știrile.

Stai așa puțin, Josey Wales. Nimic nu-i descumpănește mai mult pe acești americani decât momentul în care își dau seama că s-au înșelat în privința ta. Nu uita să zici cel puțin o dată *nici o problemă, omule*, și să faci să vibreze „omule“ așa: ohhhhmmmule înainte ca el să plece, ca să creadă apoi că a găsit omul potrivit. E prima oară când mi-aș dori să am codițe sau să știu să dansez cu alergat pe loc și aterizat pe un picior cum fac rasta, chiar și când nu e nici o muzică pe care să dansezi. Pentru că în tot timpul ăsta m-am uitat la Doctor Love cum dă din cap la tot ce spunea omul ăsta și aproape am uitat că în cea mai mare parte a timpului el încerca să-mi explice că Jamaica e în stare de război. Un război mai mare decât cel din 1976, a spus, prima oară când a spus 1976.

Războiul Rece, a spus.

— Știi ce înseamnă Războiul Rece?

— Da' războiu' n-are temperatură.

— Ce? A, nu, băiete. Războiul Rece e o expresie, o figură de... e doar un nume pentru ce se întâmplă aici. Știi ce? Am ceva la mine... Uită-te puțin la asta.

Și albul scoate o carte de colorat. Când o tot faci pe prostul cu americanii înveți să te aștepți la orice, dar asta m-a șocat până și pe mine.

— Da' ce mai e ș-asta?

Am ținut-o cu susul în jos, pentru că nimeni nu are nevoie să întoarcă o copertă ca să citească titlul *Democrația e a NOASTRĂ!* Americanul s-a uitat la mine cum țin cartea greșit și știu exact la ce se gândea. *Uite ce e, Luis, compadre, eu știu că tu știi ce spui, dar ești sigur că am dat de omul potrivit?*

— E o analiză, asta e. Luis, oare el știe ce... adică... uite. Mi-o dai puțin? Mulțumesc. Să vedem, să vedem, să vedem... Ah!

Paginile 6 și 7. Așa e lumea într-o democrație. Vezi? Oameni în parc. Copiii aleargă la mașina cu înghețată, poate că cineva de acolo își ia un Twinkie. Uite, îl vezi pe tipul care citește ziarul? Și uite-o pe gagica aia, e sexy, nu-i așa? Poartă fusta aia mini. Cine știe ce învață copiii ăia, dar ei merg la școală. Iar adulții din poza asta? Toți pot să voteze. Ei decid cine e condamnatul, vreau să zic comandantul, în țara lor. A, da, uită-te la clădirile alea înalte. Asta e din cauza progresului, a piețelor, a libertății. Asta înseamnă piață liberă, băiete. Și dacă cuiva din poza asta nu-i place ce se întâmplă, poate să spună asta.

— Vrei ca io să colorez poza asta, șefu'?

— Ce? Nu, nu. Hai să-ți spun ceva. Să zicem că-ți dau câteva zeci pentru școala pe care o aveți voi. Trebuie să răspândim vorba la cei mici, înainte ca nenorociții ăștia de comuniști roșii să-i recruteze. Sunt foarte dubioși comuniștii ăștia, știi de ce așa de mulți dintre ei sunt poponari? Pentru că oamenii normali ca mine și ca tine se reproduc. Dar comuniștii? Ei sunt ca homosexualii, ei recrutează.

Sau ca orice biserică americană care vine aici, m-am gândit eu, dar n-am spus. În loc de asta am zis:

— Asta așa e, șefu', așa e.

— Bun, bun. Ești un om bun, domnule Wales. Simt că pot să vorbesc cu dumneata. Hai să-ți spun ceva, asta, ce o să-ți spun acum, e informație secretă. Nici măcar Kissinger nu a fost informat încă. Și Luis o să audă asta pentru prima oară. Hei, Luis, pun pariu că nu ghicești care e cea mai mare afacere din Berlin în clipa asta. Avorturile din ultima perioadă de sarcină. Da, așa cum zic, un măcelar scoate copilul dintr-o gagică însărcinată în cinci, șapte, uneori nouă luni și îi taie gâtul imediat ce iese din păsărică. Îți vine să crezi porcăria asta? Situația e așa de rea că o femeie preferă să-și omoare copilul decât să-l lase să se nască în Germania de Est. Oamenii din Germania de Est stau la coadă pentru orice, cum spune în carte,

domnule Wales. Stau la coadă la săpun, fir-ar al dracu'. Știi ce fac cu săpunul? Îl dau în schimbul mâncării. Sărmanii nenorociți nu pot să facă rost nici măcar de o ceașcă de cafea bună, așa că statul amestecă chestia asta cu cicoare, secară și sfeclă și îi spune Michkaffe. Sună a ceva rău, nu? Credeam că le auzisem pe toate. Îți stă mintea-n loc, ascultă-mă pe mine. Îți stă mintea-n loc. Dumneata bei cafea, domnule Wales?

— Io dă obicei beau ceai, domnu'.

— Foarte bine, prietene, foarte bine. Dar această țară scumpă pe care o vezi aici o să fie asemenea Cubei sau mai rău, asemenea Germaniei de Est în mai puțin de doi ani dacă acel proces nu este inversat chiar acum. Era cât pe ce să văd asta întâmplându-se în Chile. Era cât pe ce să văd asta întâmplându-se în Paraguay. Și Dumnezeu știe ce o să se întâmple în Republica Dominicană.

Într-un anumit fel, o parte din lucrurile ăstea sunt adevărate. Dar oamenii ăștia de la CIA nu se pot abține. Odată ce li se pare că-i crezi, minciuna devine ca un drog. Nu, nu un drog, un sport. Hai să vedem acum până unde pot merge cu chestia asta cu negroteiul ignorant. Cu coada ochiului mă uit la el cum se uită la mine și se gândește că sunt exact omul care spera el să fiu. La momentul la care a plecat Louis Johnson, era extrem de impresionat că un om care nu știe să citească e atât de deștept. Bineînțeles, deștept în felul în care un câine dresat e deștept, sau o maimuță bună, și îmi povestea despre extratereștrii pe care aș putea să-i văd dacă pun botul la așa ceva, cum a spus el. Dar aici domnul Clark a devenit atât de serios că eu am ridicat privirea spre cer să văd dacă o să devină cenușiu doar ca să se adapteze atmosferei poveștii.

— Ce vreau eu să spun e că țara dumitale e la o răscruce. Următorii doi ani vor fi cruciali. Putem conta pe dumneata?

Eu nu știu ce fel de tâmpenie de răspuns aștepta omul. Ce se aștepta să spun eu, că mă bag în chestia asta? Poate că ar trebui

să zic am înțeles, căpitane, dacă tot suntem în Port Royal? Doctor Love mi-a aruncat o privire, apoi a închis ochii și a dat din cap în sus și-n jos. Era modul lui de a spune zi-i boului ce vrea să audă, *muchacho*.

— Mă bag și io, domnu'.

— Mă bucur să aud asta. Excelent.

Domnul Clark s-a ridicat să plece și a zis că mașina o să-l ducă la hotelul Mayfair, unde stă până când e gata apartamentul lui. A lăsat pe masă zece dolari americani și a dat să plece, dar apoi s-a întors și s-a aplecat la urechea mea stângă.

— Apropo, am observat că în ultima vreme ai făcut câteva călătorii la Miami și în Costa Rica. Ai fost hărnicuț, așa-i? Bineînțeles, statul american nu e deloc interesat de activitățile dintre Jamaica și membrii diasporei ei. Ajută-ne în orice privință și noi vom onora acest aranjament. Te rog tradu-i asta, Luis.

— Drum bun, domnule Clark.

— Clark, poți să uiți...

— E-ul, am zis eu.

— *Hasta la vista!*

M-am uitat la Doctor Love.

— Clark e numele lui adevărat?

— Doctor Love e numele meu adevărat?

— El zice eu în loc de noi.

— Am observat și eu, *hombre*.

— Ar trebui să fiu atent la chestia asta?

— Să mor dacă știu. Dar țineți-o tot așa. Ați despachetat deja lada cu bunătăți?

— Mi se pare că americanii zic bunătățuri.

— Păi și arăt eu a yankeu?

— Cum ai vrea să răspund la asta, Doctore Costum de Stambă? În orice caz, lada aia a fost despachetată de mult.

Doctor Love vorbea despre alt transport care a venit pe

aceeași cale ca ultimul, cel din decembrie 1976. Într-o ladă mare pe care scria Echipament Audio/Concertul pentru Pace, lăsată pe chei pentru ca eu, Plângărețul, Tony Pavarotti și încă doi oameni s-o golim. Am păstrat șaptezeci și cinci dintre M16-uri. Am vândut douăzeci și cinci omului din zona Wang Sang care în ultima vreme părea să tânjească după arme de foc. Am păstrat toată muniția, ideea Plângărețului. N-au decât să-și facă singuri cartușe, a zis el.

Arăta de parcă ne-am fi pregătit pentru război, deși toți ceilalți se pregăteau pentru pace. Până și Papa-Lo a reușit să iasă din norul cenușiu în care se băgase după ce Cântărețul fusese împușcat. Era exact stilul lui să arunce întreaga vină pe el, pentru că a prelua toată vina e doar reversul la a prelua tot meritul. Să-i spună Cântărețului că lucrurile ăstea se întâmplaseră pentru că el era la pușcărie, altfel nu s-ar fi întâmplat deloc. Papa-Lo a luat o rachetă și a plecat de pe planeta asta acum mult timp, ar putea foarte bine să joace în *Pigs in Space* din *Muppets*. Problema e că în fiecare zi se îmbarcă și alții pentru acel zbor. Febra tratatului de pace cucerește ghetoul în asemenea măsură că omul care l-a omorât pe vărul meu a venit la mine cu brațele deschise, la sfârșitul primului Dans al Unității, de parcă s-ar fi așteptat să ne îmbrățișăm. L-am făcut bulangiu și am plecat.

Febra tratatului de pace a ajuns tocmai până pe Wareika Hill, unde oameni precum Copper s-au dus pentru prima oară după ani de zile, de parc-ar fi uitat că absolut toți polițaii din Jamaica păstrează în camera cartușului un glonț pentru el. Când până și Copper s-a dus pe deal să mănânce, să bea și să se veselească, e momentul ca eu să încep să tatonez alte țări.

Până și Papa-Lo a venit acasă la mine și m-a întrebat de ce nu cânt și eu pe noul ritm de pace, spunându-mi că e momentul ca oamenii negri să asculte ce a plănuit Marcus Garvey pentru noi în tot timpul ăsta. Eu nici nu m-am obosit să-l întreb dacă

știe ceva măcar despre Marcus Garvey sau dacă ăstea erau idei cu care îl alimentau niște rastafarieni nenorociți din Londra. Dar când m-am uitat la ochii lui, am văzut că erau umezi. Imploratori. Și am înțeles ceva despre acest om și despre ce făcea el. El vedea deja mult dincolo de nori, mult dincolo de ghetou, mult dincolo de epoca asta și de locul lui în lume. Omul ăsta se gândea la ce avea să scrie pe piatra lui funerară. Ce o să spună oamenii despre el mult după ce ultima bucată de carne avea să-i putrezească pe oase. Nu mai conta că intrase la pușcărie de șapte ori pentru crimă și tentativă de crimă și ieșise de fiecare dată. Nu mai conta că înainte să vină albul și Doctor Love, el fusese cel care îi învățase pe toți cum să tragă. Nu mai conta că și el și Shotta Sherrif operau în interiorul unor granițe trasate de ei. Papa-Lo vroia ca pe piatra lui funerară să scrie că el a unit ghetoul.

Oamenii cred că eu am o anumită animozitate față de Papa-Lo. Io nu simt altceva decât dragoste față de omul ăsta și aș zice asta oricui mă întreabă. Dar aici e ghetou. În ghetou nu există ceva de genul păcii. Există un singur fapt. Puterea ta de a mă ucide pe mine poate fi oprită doar de puterea mea de a te ucide pe tine. În ghetou există oameni care pot privi doar în interiorul lui. Io de când eram mic am putut să privesc doar în afara lui. Mă trezeam privind afară, mă duceam la școală și îmi petreceam întreaga zi privind pe fereastră, mă duceam pe Maresceaux Road și stăteam lângă gardul care desparte Școala de Băieți Wolmer de Mico College, un simplu gard de tablă de zinc despre care cei mai mulți nu știau că separă Kingstonul de St. Andrew, centrul de periferie, pe cei care au de cei care n-au. Oamenii care nu au nici un plan așteaptă și văd. Oamenii care au un plan văd și așteaptă momentul potrivit. Lumea nu e un ghetou și un ghetou nu e lumea. Oamenii din ghetou suferă din cauză că există oameni care trăiesc ca să-i facă pe ei să sufere. Vremurile bune sunt și rele pentru cineva.

De asta nici PMJ-ul, nici PNP-ul nu se pun cu tratatul de pace. Pacea nu poate să aibă loc atunci când de pe urma războiului e prea mult de câștigat. Și, oricum, cine vrea pace când asta nu înseamnă altceva decât că rămâi tot sărac? Asta am crezut că a înțeles Papa-Lo. Poți să îl conduci pe un om spre pace cât vrei tu. Poți să-l aduci pe Cântăreț cu avionul și să-l pui să cânte pentru banii pentru construirea de veceuri noi în ghetou. Poți să te duci să-ți răcești gura în Rae Town sau în Junglă și să te înfrățești cu omul care abia anul trecut ți-a omorât fratele. Dar un om poate avansa doar o distanță limitată, apoi îl trage lesa înapoi. Apoi stăpânul spune ajunge cu tâmpenia asta, nu acolo mergem noi. Lesa Babilonului, lesa codului poliției, lesa Tribunalului pentru Arme de Foc, lesa celor douăzeci și trei de familii care conduc Jamaica. Lesa aia a fost trasă acum două săptămâni, când pămpălăul ăla sirian de Peter Nasser a încercat să vorbească codat cu mine. Lesa aia a fost trasă acum o săptămână, când Americanul și Cubanezul au venit cu o carte de colorat ca să mă învețe ce e anarhia.

Ăștia trei oameni au făcut din mine un om ocupat. Domnul Clark vorbește despre Cuba ca un om care nu poate accepta faptul că femeia lui nu-l mai vrea. Și el n-o să îngăduie ca asta să se întâmple în Jamaica, indiferent ce crede el că ar putea să însemne asta. E ciudat că un om vrea să futã o țară în care n-a locuit niciodată până atunci. Poate că ar trebui să aștepte un an și apoi să se întrebe dacă țara asta chiar merită să-i cumperi o felicitare de Valentine’s Day. Ascultă-mă pe mine, dacă umbli suficient timp cu oamenii ăștia o să începi să vorbești ca ei. Poate că de asta Peter Nasser îmi spune acum șefu’. Un politician vulgar așteaptă în fiecare zi un telefon de la aeroport despre apocalipsa rasta iminentă. Un american care depinde de un american care depinde de un american care vrea pur și simplu să pășească pe țara asta ca să sară în Cuba. Și un Cubanez care trăiește în Venezuela, care vrea ca acest jamaican

să-l ajute pe columbian să-i expedieze cocaina la Miami și să o distribuie pe străzile din New York, pentru că bahamezii sunt o gașcă de bulangii care au început să-și distileze singuri stocul și să vândă chestia aia pe plan local. Mai rău, acestor mici papagali nu le place gustul de sânge. Trei oameni care vor ca al patrulea, eu, să îi dea lui 1979 forma dorită de ei. Dar eu am început să mă satur să fac ce vor alții, inclusiv Papa-Lo.

Dar Papa-Lo se însuflețește singur pentru misiunea dreptății. A trecut prin el ca o multivitamină. Ai fi crezut că Papa-Lo făcea cincizeci și șase de acte de penitență pentru cele cincizeci și șase de gloanțe trase pe Hope Road. Chiar înaintea celui de-al doilea concert pentru pace, i l-am dat pe Apucatul. I-am zis că Apucatul se ascunde în dulapul maică-sii, la doar cinci case distanță de a lui, dar nu i-am zis că se ascunde acolo deja de doi ani. Omul a primit știrea trăgând aer în piept. Nu mi-am putut da seama dacă era o tresărire sau un suspin. El și cu Tony Pavarotti și alți oameni s-au dus la casa aia, de parcă el era Isus pe cale să curețe templul. Avea de gând să facă din asta un spectacol, pentru oameni, pentru ghetou și chiar pentru Cântăreț, care să vadă că el îndeplinește o răzbunare pe care nu i-o ceruse nimeni. I-a târât pe băiat și pe maică-sa afară din casă și apoi a bătut-o în public pe sărmana femeie care trecuse deja de 40 de ani.

Puteți spune ce vreți despre un băiat care a încercat să-l omoare pe Cântăreț, dar când e vorba de o mamă care încearcă să-l păstreze pe singurul ei băiat în viață e altă poveste. Dar Papa-Lo avea nevoie ca oamenii lui să-l vadă că face ceva. De parcă asta ar fi avut vreo importanță pentru ceva care era deja bun întâmplat și nu se mai putea schimba. A încercat să facă din ea un exemplu, să-i distrugă întreaga viață și s-o alunge cu cizma lui, dar n-a făcut altceva decât să facă un exemplu chiar din el. Ca un negrotei care e exagerat de rău ca să-l impresioneze pe stăpân.

Apoi Apucatul a început să strige că CIA-ul l-a pus să facă asta. CIA-ul și niște oameni din Cuba, ceea ce n-are nici un sens pentru că toată lumea știe că cubanezii sunt comuniști și nu vor să aibă nimic de-a face cu cineva din America. De parcă Papa-Lo ar ști mai multe despre CIA decât orice alt jamaican. Apoi Apucatul a început să strige că asta fusese ideea mea. M-am uitat la Papa-Lo cum se uită la mine, să vadă dacă clipesc. Apucatul a strigat asta atât de mult timp că Papa-Lo a început să se întrebe dacă ar trebui să creadă că, la urma urmei, în Jamaica dacă nu fuse așa, fuse aproape așa. De fapt exact asta mi-a spus când a venit și a bătut la ușa mea a doua zi după ce i-am zis unde să caute, cu doi băieți atât de tineri că pistoalele le alunecau în chiloți. M-am uitat la ei urât și au întors amândoi privirea, cel din stânga lui Papa foindu-se ca o fată neliniștită. Celălalt s-a întors și a încercat să se uite. L-am ținut minte. Papa-Lo bătea din picior de parcă era deja iritat.

— Ce nu fuse așa, fuse aproape așa, a zis el.

— Oare ce-o crede acu' Apucatul că zice? Tu nu știi proverbu' cu omul care se îneacă?

— Omu' care se îneacă nu are timp să inventeze o poveste cu atâta irațiune în ea.

Am strâns tare pumnul, ca să mă împiedic să-i spun că nu există cuvântul irațiune.

— Io n-am timp să explic de ce nu poți să ai încredere într-un prost ca Apucatul. A avut doi ani ca să ajungă cât mai departe posibil și el nu ajunge decât în dulapul maică-sii?

— Da' tu ai știut unde să-l găsești, frate.

— Maică-sa se duce în fiecare săptămână la cumpărături și se întoarce de la piață cu o sacoșă mare. De ce atâta mâncare dac-ar sta numa' ea acolo? Crezi că e de la Armata Salvării? Adevărata întrebare e cum de n-ai observat tu, șefu' șefilor?

— Nu poți să ai ochi în fiecare ungher, fratele meu. Oare nu de-asta te am pă tine?

— Aha. Păi atunci nu-mi pune întrebări tâmpite despre Cântăreț dacă știi deja răspunsu'.

— Zău? Atunci dă-mi răspunsu' și gata, nu? Dacă tu...

— Dacă eram eu cel care vrea să-l omoare pe Cântăreț, nici unul din ălea cincizeci și șase de gloanțe n-ar fi ratat.

Dacă vrei ca omul să-și dea seama că disputa a luat sfârșit, trebuie să vorbești întotdeauna o engleză corectă. Papa-Lo a plecat, cu băieții ăia țopăind în urma lui. La puțin timp după asta l-a dus pe Apucatul la o mascaradă de tribunal din Canalul McGregor, ca să-și demonstreze lui însuși că încă mai poate să facă dreptate nemiloasă. Unii oameni zic că și Cântărețul a venit să se uite, ceea ce mie mi se pare straniu pentru că lumea îi urmărea fiecare mișcare, dar singura persoană în al cărei cuvânt aș avea încredere e Tony Pavarotti și el nu spune nimic. Apoi i-a găsit pe unii din oamenii implicați în escrocheria aia cu cursele de cai și i-a dus la vechiul fort, să facă din ei mâncare pentru pești. Ce-aș fi vrut eu să întreb: cum e cu tot sângele ăsta de pe mâinile tale, când tu ești într-o misiune pentru pace?

Camera mea de zi se întunecă. Aștept trei telefoane. Fiul meu cel mare trece pe lângă mine cu un copan de pui. Deja seamănă atât de mult cu mine că trebuie să mă frec pe burtă ca să fiu sigur că eu sunt bărbatul.

— Băiete, de ce ești aici și nu lângă maică-ta? Hei, cu tine vorbesc.

— La naiba, Tati. Uneori nu-ș ce să mai fac cu ea, zău îți zic.

— Cu ce-ai mai supărat-o pe biata femeie acum?

— Nu i-a plăcut däloc c-am zis ceva däspre tine.

— Că am spus ceva despre tine. Și nu i-a plăcut deloc.

— La naiba, Tati.

— Ce i-ai spus maică-tii?

— Haha, că până și oamenii răi gătesc mai bine ca ea.

— Hahahahahaha, nu e ușor cu tine, băiete. Dar e adevărat. N-am cunoscut în viața mea o femeie care să fie așa de

dușmană a bucătăriei. Poate că de asta n-am stat cu ea foarte mult. Ai noroc că nu te-a împușcat.

— Hă? Mama știe să mânuiască pistolul?

— Ai uitat cine a fost bărbatul ei? Tu ce crezi? Oricum, e prea târziu ca să mai bântui prin casa mea ca o nălucă.

— Da' tu ești treaz. Ești mereu treaz până târziu.

— Da? Ce faci, îl urmărești pe taică-tău?

— Nu...

— Minți la fel de bine cum gătește maică-ta.

Nu știu cum de nu m-am așteptat la asta. L-am urmărit pe băiat, care e doar în primul an de liceu, nu are nici 12 ani încă. Încearcă să fie curajos, să se uite drept la mine, ochi în ochi, și să se încrunte puțin, pentru că încă nu știe că trebuie să îmbătrânești ca să ai o expresie încremenită. E prima oară când face asta, știm asta amândoi, fiul care încearcă să înfrunte privirea tatălui. Dar băiatul e doar un băiat, nu un bărbat. Nu rezistă, nu încă. Întotdeauna el întoarce primul privirea și imediat începe să privească iar, dar a pierdut o rundă și el știe asta.

— Aștept un telefon, spun eu. Du-te să-l bați la cap pe fratele tău.

Mă uit la el cum pleacă. O să vină în curând vremea când eu va trebui să-l urmăresc pe el.

Într-o zi, fiule, vei ști destule și vei fi văzut destule ca să poți avea ultimul cuvânt. Dar nu în seara asta. Unul din oamenii care m-ar deranja dacă ar suna în seara asta e Peter Nasser. Deja îs două luni de când i-am explicat prima oară cum e cu apocalipsa rasta și el sau e foarte neliniștit, sau oferă vreunei fete proaste de la Lady Pink cele mai mizerabile șapte minute din viața ei. Ideea cu Cântărețul a fost deja demonstrată, pentru el, pentru Jamaica, pentru Medellín – și pentru Cali, dar el nu vrea să renunțe. De ce? Pentru că, chiar în cazul în care Cântărețul nu va fi vocea acestui nou partid, mișcare, cum vrei

să-i spui, el o să fie altceva mult mai important: banii. Deja trei mii de familii primesc în fiecare lună ceva bani datorită Cântărețului, până și familia băiatului care l-a împușcat. Apropo de împușcături, până și eu am avut șocul vieții mele următoarea oară când i-am văzut poza în *Gleaner*. Lângă el era Heckle.

Revenind la noaptea în care Plângărețul a oprit mașina lângă Groapa de Gunoi și l-a scos pe Heckle afară, io n-am mai văzut nici urmă de el. Încă un om de care nu mi-am dat seama că e mai deștept ca Plângărețul, dacă nu și mai curajos, suficient de deștept ca să mă facă să mă gândesc atent pe cine păstrez în viață. Atât de deștept că a fost singurul care s-a prins că după ce-ai făcut ce-am făcut noi nu mai poți să te întorci înapoi. Îmi place un om care știe să citească semnele nenorocirii. Dar Heckle ar fi trebuit să știe că nu are de ce să-și facă griji, răzbunarea îi căuta pe proști, nu pe deștepți. Dacă aș fi vorbit cu el i-aș fi spus frate, nu te agita. Lumea e mai deșteaptă dacă rămâi și tu în ea. Dar el s-a prins rapid încotro bate vântul și a fugit, a sărit din mașină ca un câine eliberat din lesă. Și el nu acolo trebuia să coboare, la Groapa de Gunoi. Plângărețul a amușinat unde au fugit majoritatea oamenilor și pe ăia pe care nu i-a găsit el i-au găsit rastafarienii. Despre ei nu zice nimeni nimic, pentru că singura dovadă că rasta începuseră să-i vâneze era Demus atârnat de un copac din munții John Crow, cu ochii și buzele deja luate de vulturi. Dar nimeni nu știa să spună unde e de găsit Heckle. Nici măcar femeia lui, nici măcar după ce-am pălmuit-o de trei ori și am luat-o de gât de aproape am strangulat-o. Vă spun, asta m-a făcut să-l admir încă și mai mult, un om care chiar știa să dispară.

Dar apoi, după aproape un an, Papa-Lo vine cu pași apăsați acasă la mine, încă și mai furios ca de obicei. Nu doar furios, ci și așa de nedumerit că aproape privea cruciș.

— L-a luat pe pămpălău’ ăla cu el în turneu? Îți poți imagina

una ca asta? I-a făcut rost de viză la omu' ăsta, fir-ar al dracu'.

— Liniștește-te puțin, omule, nu vezi că s-o făcut ora 5?

Era într-adevăr seară și liniște în ghetou.

— Io nu-nțeleg deloc. Poate chiar o fi ca un profet. Io cre' că nici Isus n-ar fi făcut așa o nebunie, și el a iubit oamenii cât să-i încurce pe înțelepți.

— Da' cui i-a făcut Cântărețul rost de viză?

Nu putea fi vorba de altcineva decât de Cântăreț.

— Io nici n-am crezut până nu l-am văzut pe pămpălău' ăla mic cum se ascunde în spatele lui ca o pasăre speriată. Heckle. Heckle, auzi.

— Heckle? Serios?

Cine știe unde se ascunsese Heckle timp de aproape doi ani? Pe South Coast, cu hipioții? În Cuba? Oriunde fusese, a treia zi după ce Cântărețul s-a întors pentru al doilea concert s-a înființat la numărul 56. Fără pistol, fără pantofi în picioare și puțind a tufăriș. Bineînțeles, Cântărețul a știut exact cine e, chiar dacă sunt sigur că nu văzuse pe nimeni. Nu știu ce să admir mai mult, curajul sau stupiditatea lui, dar omul s-a dus pur și simplu pe Hope Road, a trecut de paznici dacă ei au văzut că arată ca moartea, s-a aruncat la picioarele Cântărețului când el a ieșit din casă și i-a cerut iertare. Omoară-mă sau salvează-mă, aud că asta i-a spus. Bineînțeles că absolut toți oamenii din casa aia vroiau să-l omoare. Nici măcar nu trebuiau să-și facă griji ce să facă cu cadavrul.

Poate că Heckle a avut noroc că Papa-Lo nu era acolo. Sau poate că a avut noroc că la momentul ăsta Cântărețul privea deja lucrurile în perspectivă. Sau poate Cântărețul a crezut că un om cu ochii înfundați în cap de parcă ar fi fumat iarbă cu coadă de șopârlă, cu miros de balegă și tufăriș, cu pantofi care cedează când primul deget mare iese prin ei nu poate să decadă mai mult de atât. Sau poate chiar e profet. Cântărețul nu doar l-a iertat, dar l-a băgat imediat în cercul lui de apropiați și chiar îl

lua pe om cu el când pleca din Jamaica. Papa-Lo n-a aflat decât când a văzut fotografia aia din *Gleaner*.

Pentru prima oară după ani de zile a trebuit să-l reevaluez pe Cântăreț. Papa-Lo înjură că e încă o situație în care el nu are nici un fel de putere. Ce om îndrăznește să blesteme acolo unde a binecuvântat Cântărețul? Heckle a devenit de neatins. Și nu s-a mai întors niciodată în Copenhaga, nici în junglă sau în Rose Lane, ci s-a stabilit în aceeași casă în care încercase să-i omoare pe cei care locuiau acolo. Când nu era acolo era peste tot prin lume.

Acum se face târziu și eu sunt tot lângă telefon, așteptând să sune de trei ori. Oamenii ăștia știu ce părere am eu despre punctualitate. Nu suport ca cineva să întârzie și urăsc să apară mai devreme. La timp înseamnă la timp. Un om are patru minute. Celălalt are opt. Celălalt are douăsprezece.

— Să fiu al naibii, toți copiii mei îs bântuiți în seara asta?

Copilul cel mic, fetița, stă în cadrul ușii, cască și se freacă la ochi. Stă pe un picior și își freacă gamba cu celălalt. Micul ei tricou cu Wonder Woman se vede chiar și pe întuneric. Mama ei i-a împletit părul în două cozi înainte de culcare și pun pariu că ar fi foarte furioasă dacă ar vedea cum umblă fetița asta prin casă noaptea târziu, trăgând de chiloți de parcă ar mânca-o. O să rămână mereu cu obrajii ăștia, cum i-au rămas și maică-sii. Cel puțin are pielea deschisă, ca maică-sa. Fetele închise la culoare n-au nici un viitor în Jamaica, cu toate aburelile cu puterea negrilor. Adică uită-te puțin cine a câștigat Miss Univers.

— Ți-au mâncat limba nălucile, fetițo?

Nu spune un cuvânt. În loc de asta vine spre mine, trăgând în continuare de chiloți, și se oprește lângă genunchiul meu. Fetița mea se freacă iar la ochi și se uită la mine de parcă ar vrea să verifice că sunt eu. Tace în continuare, mă prinde de pantaloni și se trage în sus, se cațără pe genunchii mei și

adoarme în poala mea. Oare a învățat de la mama ei sau de la mine să facă tot ce vrea?

Cum făceau afaceri oamenii răi înaintea telefonului? Până și eu am uitat deja cum veneau și pleacau noutățile. Primul apel e peste trei minute. Alt apel telefonic îmi apare în minte. Bineînțeles că știu de ce. E ceea ce Doctor Love numește déjà vu. Exact când orice om rațional s-a săturat de toată porcăria asta cu pacea și iubirea. Cam la momentul la care Copper a coborât de pe deal, de parcă oamenii, adică eu, ar putea să uite ce pămpălău a fost înainte de pace, viola femei după ce le omora bărbații. Până și Papa-Lo, domnul „Eu omor pe orice bărbat care violează o femeie“, l-a lăsat pe Copper în pace, să urce pe Wareika Hill. Vremurile bune erau rele pentru cineva și oamenii care urmau să trăiască vremurile rele au ajuns la ceea ce noul american numește masă critică. Masa critică a înțeles ceea ce înțelege o femeie pe care o bate bărbatul. Sigur, lucrurile merg prost, dar nu le tulbura dacă pentru tine funcționează. Noi cunoaștem tipul ăsta de rău. Binele? Sigur, binele e bine, dar binele e ceva ce nu cunoaște nimeni. Binele e o nălucă. Binele nu-ți dă bani de buzunar. Jamaicăi îi e mai bine cu răul, pentru că tipul ăla de rău funcționează. Așa că atunci când unii oameni se trezesc că aprope îi ia panica de la atâtea vibrații bune care amenință următoarele alegeri, mai ales când văd că din ele o să rezulte sigur ceva anume, telefonul meu începe să sune. Femeia mea a preluat un mesaj dintr-un singur cuvânt.

— Copper.

— Doar atât? Doar atât a spus?

— Da, doar Copper.

Nu e nici o problemă pentru mine, l-am urât pe nemernicul ăla grăsan de la bun început, dar pacea n-a făcut din Copper un prost. El era în siguranță pe deal și în siguranță în Copenhaga, chiar și în Eight Lanes. Dar nu era în siguranță față de poliție.

Copper nu acționa într-o zonă pe care n-o cunoștea. Așa că într-o duminică, la jam sessionul din Rae Town, i-am zis știi, Copper, un om ca tine care stă pe deal, când mai apucă să mănânce un pește prăjit?

— Aoleo, omule, pă bune vorbind, dă mult n-am mai halit io așa ceva.

— Ce? Nu, prietene, asta nu-i în regulă. Mâine, mâine ne ducem direct pe plajă să mâncăm niște pește prăjit, la festival.

— Aoleo. La festival, zău? Și-l prăjesc în ulei dă pește? Da' ce eșt' tu diavolu', să mă ispitești pă mine așa?

— Unii frig igname galbene, frig porumb cu nuci de cocos, zece cenți cu lipie, cinci la abur cu ardei, cinci să ți-o frigă în același ulei în care prăjesc peștele.

— O, Doamne.

— Trimite vun om de-al tău cu mașina la Fort Clarence.

— La plaja încrezuților? Da' de ce zici asta?

— O să las paznicilor numele tău. Hai, prefă-te că nu-ți place. E pește și festival cât vrei, poți să te plimbi pe plaja Babilonului fără urmă de polițai.

— Omule, dac-ai fi femeie aș cădea în genunchi și m-aș căsători cu tine. Da' frate, io nu pot să fac chestia asta. Cum aș apărea pe dig cum s-ar da la mine trei polițai. Și n-ar zice nici unu' mâinile sus.

— Frate, folosește-ți mintea. Polițaii se cred deștepți. Crezi că ei nu-și zic că omu' rău vrea să-i păcălească și merge pe drumu' dosnic?

— Păi...

— Păi nimic. Cel mai bun mod să te ascunzi e în văzul tuturor.

— Asta pare o idee foarte tâmpită.

— Ți se pare cumva că io am avut vo idee tâmpită în toată viața mea? Dacă vrei să te găsească poliția, ia-o pe baraj. Ia-o prin Trench Town, prin Maxfield Park Avenue. Dacă vrei s-

ajungi la plajă în pace, ia-o exact pe drumu’ pe care ți-e frică să mergi. Ia uite, după atâția ani tu tot nu știi cum gândește poliția? Nici într-un milion de ani nu s-ar aștepta s-o iei pe Harbour Street, la lumina zilei. De-asta nici nu patrulează pe acolo.

Un om lacom de ceva anume se va dovedi întotdeauna lacom de orice. I-am spus lui Copper să întrebe de Miss Jeanie, o indiancă, proprietara unui restaurant de pește de pe plajă. Are două fiice deja coapte, jumătate indience, pe nume Betsy și Patsy. Dacă o iei la plecare pe oricare din ele cu tine o să-ți ofere desertul. În aceeași noapte l-am trezit pe inspector cu un telefon. Copper n-a mai ajuns niciodată pe plajă.

Un minut.

Patruzeci și cinci de secunde.

Douăzeci de secunde.

Cinci.

Înșfac telefonul de la primul țârâit. Prea nerăbdător.

— Da?

— Mama ta nu te-a învățat bunele maniere? Oamenii cumsecade spun salut.

— Și?

— E gata.

— Isus știe că i-au furat cuvintele?

— Dumnezeule atotputernic, Josey Wales, nu-mi spune că ești un om cu frică de Dumnezeu.

— Nu, mie-mi place doar Luca. Unde?

— Pe dig.

— De cincizeci și șase de ori?

— Da’ ce naiba, ți se pare că-s io, șefu’, Contele de pă *Sesame Street*?

— Fă în așa fel ca cineva să transpire la presă că au fost cincizeci și șase de gloanțe. Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit, domnu’.

— Cincizeci și șase.

— Cincizeci și șase. Încă ceva, eu...

Închid telefonul. Apelul ăsta afurisit consuma toate cele patru minute. N-o să mai sune iar în seara asta.

Patruzeci și trei de secunde.

Treizeci și cinci de secunde.

Douăsprezece.

Unu.

Minus cinci.

Minus zece.

Minus un minut.

— Ai întârziat.

— Scuze, șefu'.

— Și.

— Șefu'. Dumnezeule, nici nu-ș cum să-ți spun.

— Cel mai bun mod ar fi să-mi spui.

— Omu' a dispărut, șefu'.

— Oamenii nu dispar. Oamenii nu dispar decât dacă-i faci tu să dispară.

— A plecat, șefu'.

— Ce dracu' vrei să spui, tâmpitule? Cum a plecat așa, pur și simplu? Are viză?

— Io nu știu, șefu', da' am căutat peste tot. Acasă, acasă la femeia lui, acasă la a doua femeie a lui, la Centrul Comunitar din Rae Town unde lucrează uneori, până și acasă la Cântăreț, unde are birou pentru consiliu. De ieri încoace l-am așteptat să vină pe toate drumurile.

— Și?

— Nimic. Când am verificat iar acasă la el, totu' de acolo în afară de o comodă dispăruse complet. Nimic nimic nimic, nici măcar pânze de păianjen.

— Vrei să-mi spui că un rasta tâmpit a reușit să scape de zece oameni răi? Așa, pur și simplu? Da' ce, i-ați trimis vorbă că

veniți după el?

— Nu, șefu’.

— Păi ați face bine să-l găsiți.

— Da, șefu’.

— Și încă ceva.

— Șefu’?

— Aflați de la cine s-a scurs informația către el și omorâți-l. Și frate: dacă nu-l găsiți în trei zile, vă omor eu pe voi.

Aștept să închidă telefonul.

Dumnezeii mă-sii.

Căcat.

Nu știu dacă spun asta sau o gândesc. Dar ea încă doarme, genunchiul meu drept e înmuiat în salivă. Tristan Phillips, rasta-ul care a elaborat harta păcii și care prezida consiliul Unității tocmai a dispărut. Așa, pur și simplu. Trebuie adăugat oamenilor ca Heckle. Mort sau nemort, în mod evident omul a dispărut. Iar Peter Nasser, dacă ținem cont de cât de idiot e deja, nici n-o să devină mai înțelept. Tocmai mi-am dat seama că am pierdut un apel care n-a mai venit. De la un om care nu întârzie niciodată. Absolut niciodată.

Cinci minute întârziere.

Șapte minute.

Zece minute întârziere.

Cincisprezece.

Douăzeci.

Tony Pavarotti. Ridic receptorul și aud tonul, dar îl pun la loc și sună.

— Tony?

— Nu, sunt eu, Plângărețul.

— Ce vrei, Plângărețule?

— Da’ ce, în seara asta ai furnici în chiloți?

— De unde-ai știut că sunt treaz?

— Toată lumea știe că nu dormi. Acu’ știi și tu.

— Ce? Știi ce, e prea târziu ca să te-ntreb ce vrei să spui. În orice caz, închide că aștept un apel.

— De la cine?

— Pavarotti.

— Când trebuia să sune?

— La ora 11.

— N-o să te sune, prietene. Dacă era 11, fratele te suna la 11. Știi cum e el.

— La fel mă gândeam și eu.

— De ce i-ai zis să te sune așa târziu?

— L-am trimis să facă puțină curățenie după o treabă de la Four Seasons.

— Ceva așa de neînsemnat și el încă nu te-a sunat? Îs surprins că n-ai trimis doi oameni să vadă ce-i cu el...

— Nu-mi spune tu ce să fac, Plângărețule.

— Omule, pe tine chiar te mănâncă în fund.

— Nu-mi place când nu mă pot baza pe singurul om din Copenhaga pe care poți să te bazezi.

— Au.

— Au? Asta ai învățat de la noii tăi prieteni americani?

— Poate. Uite ce e. Poate s-a întâmplat ceva și trebuie să rămână la adăpost. Doar îl știi, n-o să te sune decât când treaba o să fie făcută ca lumea. Abia atunci.

— Nu știu.

— Eu știu. În orice caz, cum se face că toată lumea pare să știe de schimbarea de plan, da' io nu? Aproape că par un idiot în fața la curva aia columbiană.

— Frate, de câte ori tre' să-ți spun să nu vorbești de lucrurile ăstea la telefon?

— Fir-ar mă-sa a dracului, Josey. Noi ne ocupăm de iarbă normală. Cân' m-ai trimis aici mi-ai zis că tre' să ne ocupăm de iarbă, n-ai zis nimica de zâna albă.

— Frate, îți spun asta a patra oară deja. Iarba îți dă prea

mult de lucru și ocupă prea mult loc. În plus, acu' yankeii își cresc iarba lor, n-au nevoie de a noastră. Zâna albă ocupă mai puțin loc și ți-aduce de șapte ori mai mulți bani.

— Io nu știu, omule. Mie nu-mi plac deloc cubanezii, omule. Comuniștii erau suficient de răi, da' ăia din America sunt mai răi, fir-ar al naibii. Și nici unu' nu știe să conducă.

— Cubanezii sau columbienii? Plângărețule, chiar nu pot să mă ocup de tine și de ei în clipa asta.

— Mai ales femeia aia, știi că e nebună, nu? Ea conducea totu'. E nebună, să mor io. Frate, linge o fată toată noaptea și a doua zi o omoară.

— Cine ți-a zis asta?

— Știu io.

— Plângărețule, te sun eu mâine de la Jamintel. Într-o noapte ca asta un telefon poate să aibă două urechi. Între timp du-te undeva și simte-te bine. Sunt distracții destule pentru un om ca tine.

— Hei, ce vrei să spui?

— Vreau să spun exact ce spun, la dracu'. Și fără chestii ca porcăria aia pe care-ai făcut-o săptămâna trecută la Miramar.

— Da' tu ce-ai vrea să fac? Omu' m-a luat de...

— Ce crezi c-ar trebui să fac cu Pavarotti?

— Lasă-i timp până mâine. Dacă nu-ți spune nimic până atunci, o să-ți spună alții despre el cât de curând.

— Noapte bună, Plângărețule. Și să n-ai încredere în curva columbiană. Abia săptămâna trecută mi-am dat seama că ea e doar o haltă spre unde mergem noi de fapt.

— Aha. Adică unde mai exact, băiete?

— New York.

---

[111] Revolta Mau-Mau, conflict armat din anii '50 din Kenya britanică dintre coloniștii

albi și unele grupuri ale etniei locale predominante, numite Mau-Mau

[112] Black Star Line se numea compania de transport maritim creată de Marcus Garvey pentru facilitarea revenirii în Africa a afro-americanilor și în general pentru dezvoltarea economiei africane

[113] „Matey“, în original

SIR ARHTUR GEORGE JENNINGS

Acum ceva nou adie prin aer, un vânt rău. O malarie. Și mai mulți vor trebui să sufere, și mai mulți vor trebui să moară, doi, trei, o sută, opt sute și optzeci și nouă. Între timp, te văd cum te învârtejești ca un derviș, sub ritm și deasupra lui, cum sari în sus și-n jos pe scenă, aterizând mereu pe acel deget ca un Brutus. Cu mulți ani în urmă, pe terenul de fotbal, un jucător cu crampoane de alergare – cine joacă fotbal cu crampoane de alergare – te-a călcat pe adidași și ți-a făcut praf degetul de la picior. Când încă erai mic, aproape că l-ai tăiat în două cu sapa. Cancerul e o răscoală, o celulă care trădează trupul și se întoarce împotriva ta, dezertorii se separă și seduc anumite părți din tine să facă la fel. Voi dezbina și voi cuceri membrele tale. Ți le voi scoate din funcțiune unul câte unul și voi revărsa otravă în oasele tale pentru că, uite, în mine nu există nimic altceva decât negreală. Indiferent de câte ori te-a învelit mama ta în tifon și te-a dat cu pudră de talc, degetul tău nu avea să se mai vindece niciodată.

Iar acum ceva nou adie. Trei bărbați albi au bătut la ușa ta. Cu cinci ani în urmă, primul dintre ei te-a avertizat să nu pleci. Pe la mijlocul lui 1987, al treilea – ei au știut întotdeauna cum să te găsească – te-a avertizat să nu te mai întorci. Al doilea a venit să-ți aducă daruri. Tu nici nu-ți mai amintești de el acum, dar a venit ca unul din cei trei Magi, cu o cutie împachetată ca de Crăciun. Tu ai deschis-o și ai tresărit – cineva știa că fiecare om din ghetou își dorea să fie omul care l-a împușcat pe Liberty Valance[114]. Cizme maro din piele de șarpe, cu nuanțe de roșu;

cineva știa că îți plac cizmele aproape la fel de mult ca pantalonii maro de piele. Ți-ai tras cizma dreaptă și ai țipat ca un copil care își crestează piciorul în timp ce încearcă să despice o nucă de cocos. Ai dat cizma jos, ai aruncat-o la o parte și te-ai uitat cum, la fiecare pompare a pulsului, din degetul tău mare de la picior țâșnește sânge. Gilly și Georgie aveau cuțitele la îndemână. O incizie a cusăturii, o jupuire a pielii și iat-o, o sârmă subțire și ascuțită de cupru, un ac drept și perfect care te-a făcut să te gândești la Frumoasa Adormită.

Ceva nou adie. La poalele dealurilor Wareika, bărbatul numit Copper iese din casă și închide poarta. Noaptea bleumarin aleargă și trece, trece și aleargă. El face doi pași și nu-l mai face și pe al treilea. Bărbatul numit Copper cade la pământ și scuipă puținul sânge care nu-i țâșnește din piept și burtă. Pistolarul lasă să cadă M1-ul, se răzgândește, îl ia de jos și apoi aleargă la mașina deja aflată în mișcare.

Ești în studio împreună cu trupa, creați un cântec nou. Ceasurile bat după timpul jamaican. Privitorii trag două fumuri de iarbă și apoi dau țigara la stânga. Două cabluri de chitară se înfășoară unul în jurul celuilalt, se răsucesc strâns ca lupta a doi șerpi. Chitaristul cel nou, cu codițe mai scurte, rockerul căruia îi place Hendrix își scoate chitara din priză. Tu îi arunci o privire rapidă, cu ochii larg deschiși.

— Nu pleca! Io n-am prea mult timp.

Ceva nou adie. Șeful mafiot numit Papa-Lo se întoarce acasă de la curse cu un taxi care merge pe dig cu geamurile coborâte. Cineva face o glumă și vântul sărat al mării răpește râsul lui larg. Drumul nu cotește, se unduiește doar pe un pod care urcă și apoi coboară spre un baraj din trei mașini de poliție. El știe că ei știu cine e el încă dinainte ca șoferul lui să oprească. Ei știu că el știe că ei știu încă dinainte să strige CONTROL DE RUTINĂ. El știe înainte ca ei să ajungă că din spatele lui o să apară alte mașini. Polițistul numărul unu spune îndepărtați-vă de mașână,

ca s-o putem percheziționa. Treceți la stânga și mergeți în continuare până h'ajungeți la tufișurile ălea de pe marginea drumului. Polițistul numărul doi găsește pistolul lui calibru 38. Polițiștii numărul 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15 și 16 trag. Unii vor spune patruzeci și patru, alții vor spune cincizeci și șase de gloanțe, exact numărul cartușelor găsite în Hope Road nr. 56 în acea săptămână din decembrie 1976.

Tu joci fotbal în Paris, pe câmpul verde de sub Turnul Eiffel. Joci cu oricine e dispus să bată mingea. Cu băieți albi admirativi și cu acel om de la naționala franceză. Chiar și după ani de turneu, echipa ta nu s-a obișnuit niciodată cu asta, cu orașele care nu dorm niciodată. Sunt mocăiți, chiar dacă e după-amiază. Francezii nu joacă ca britanicii. Nici urmă de jucător individualist care se dă în spectacol. Băieții ăștia acționează ca o unitate, chiar dacă cei mai mulți nici nu se cunosc. Unul din ei face o mișcare greșită, te calcă tare pe degetul mare de la piciorul drept și îți smulge unghia.

Ceva nou adie. Bărbatul care a pus ca eu să fiu omorât plătește Bandei Wang 60 de dolari pe zi ca să tragă pe două străduțe din Eight Lanes. Cele mai aproape de mare. Străduțele sunt întortocheate, cu garduri ruginite de tablă de zinc și apă corozivă plină de căcat. Banda oprește aleator, în unele momente de acalmie ale zilei, și deschide focul cu toate armele, măturând tot. Un torent de gloanțe. O aversă.

Tu ești în Londra. Taie degetul ăla, taie-l chiar acum, spune doctorul fără să se uite la fața ta. Tu umpli cizmele cu șervețele, cu bumbac, cu plastilină și nu sufli o vorbă. Camera miroase a antiseptic aruncat peste căcat ca să-l ascundă. Și a fier, de parcă cineva din salonul următor ar decapa oale de oțel. Dar rastafarienii oricum cred că un deget beteag de la picior e un blestem de la Dumnezeu, ce crezi c-o să spună despre unul amputat? Ești în Miami. Doctorul înlătură locul acela și îți ia o grefă de pe piciorul stâng. E o reușită, spune el, dar nu cu

cuvintele acestea, tu nu-ți mai amintești cuvintele lui exacte. Dar, spune el, cancerul tău a dispărut, nu mai ai cancer. Și în fiecare noapte în care calci în picioare Babilonul pe scenă, cizma ta dreaptă se umple aproape ochi cu sânge.

Ceva nou adie. Tony McFerson, parlamentar al PNP-ului, și bodyguardul lui sunt prinși în August Town. Niște pistolari de pe dealuri, dar aliați cu Copenhaga descind asupra lor și deschid focul. Cei doi trag și ei. Pistolarii fac găuri în portiera mașinii, în geam, iar din parbriz ricoșează gloanțele. Pistolarii trag din greu, dar rămân la mare distanță, în spatele gardului și al tufărișului înțărcuit cu sârmă ghimpată. Sirene, polițiști, pașii pistolarilor care se retrag disperați se aud tot mai slab. Roțile mașinilor aruncă în sus pietrișul și se învârt până fac priză la drum. Sirenele se întrerup, cizmele lovesc pământul, polițiștii sunt tot mai aproape, tot mai zgomotoși. Tony McFerson se ridică în picioare primul, cu un zâmbet larg pe față, un pufnet și un oftat de ușurare care se văd de la o sută de metri distanță. Al treilea glonț îi străpunge gâtul lateral, face să explodeze măduva spinării și omoară tot ce e mai jos de gât înainte ca creierul lui să-și dea seama că e mort.

Ești în New York. E 21 septembrie. Toată lumea știe că tu te-ai trezit întotdeauna primul și te-ai dus la culcare ultimul, mai ales la studio. Nimeni nu observă că de un an n-ai mai făcut nici una din cele două. Te trezești arzând, salteaua a absorbit un kilogram de apă din pielea ta, dar tu auzi cum aerul condiționat zumzăie undeva lângă tine. Te gândești la durerea din partea dreaptă a capului tău, e acolo. Sau poate că durerea era în tine de atât de mult timp încât a devenit o parte nevăzută a trupului, o aluniță ascunsă între degetele de la picioare. Sau poate că într-adevăr ai rostit un blestem și i-ai dat ființă, cum ar spune femeile de pe dealuri. Nu știi că e 21 septembrie, nu ai nici o amintire a celui de-al doilea spectacol de aseară, nu ai nici o idee unde ești sau cine e cu tine, dar cel puțin știi că ești în New

York.

Ceva nou adie. Icylda îi spune lui Christopher să nu cumva să nu mănânci tot, tu crezi că spinarea de găină e ieftină? Băiatul ei înghite trei guri dintr-o singură înghițitură și dă să se repeadă la ușă. Se oprește și înșfacă discul de vinil de pe tejghea, un dub[115] energic imprimat în ziua aceea. Să nu uiți că mâine ai de lucru, spune Icylda, dar râde și îl gonește să plece. Băieții cha-cha din Gold Street sunt îmbrăcați ca să impresioneze, cu pantaloni de gabardină și cămăși de poliester, iar fetele lor sexy și binevoitoare, cu blugi strâmți, bluze scurte și tricouri. Sistemul de sunet a terminat de cântat Tamlins și tocmai pune un vinil nou-nouț, noul disc Michigan & Smiley, dar Christopher are ceva nou de la Black Uhuru care o să-i zăpăcească pă toți. Băieții și fetele se înghesuie strâns, se încolăcesc unii în jurul altora în timp ce basul le sare pe piept și rămâne acolo. Dar cine a adus artificii la petrecere? Nu artificii, ci o ploaie grea care răpăie bang bang pe tabla de zinc. Dar nimeni nu se udă, spune Jacqueline cu voce tare exact în timp ce două gloanțe îi fac o gaură în sânul drept. Țipătul ei dispare în mijlocul tuturor. Ea privește o dată în spate, la umbrele care se apropie dinspre mare, la explozia de lumină în cinci colțuri a unei mitraliere care începe să tragă. Selectorul se alege cu un glonț în gât și cade. Oamenii aleargă și țipă, le calcă în picioare pe fetele căzute. Cad, una, două, trei. Alți oameni vin dinspre mare, dar poartă culori și lumini de noapte. Acoperă tot și mătură. Jacqueline sare peste gardurile de zinc, tăindu-se sub genunchi, aleargă pe Ladd Lane în timp ce țipetele continuă s-o urmărească. Uită că din sân îi sare sânge, cade în mijlocul străzii. Două mâini o ridică și o trag de acolo.

Împușcăturile răpăie pe tabla de zinc, oamenii din Gold Street au doar două arme. Dinspre mare mai sosesc niște bărbați, unii pe pământ, toate cele trei ieșiri sunt blocate. Focurile de armă precum ploaia îi trezesc pe polițiștii adormiți

de la vreo sută de metri distanță, care își înșfacă armele și aleargă la o ușă închisă cu lacăt. Rastafarianul nu are unde să fugă și bărbații vin. În spate, oamenii cad la pământ ca un val lent. Earl Grasul e pe jos, din el gâlgâie sângele. Rastafarianul se aruncă pe Earl Grasul, care încă nu e mort, și se rostogolește peste el, ca să se mânjească de sânge. La momentul la care pistolarii ajung la el, li se pare că el e cel cu adevărat mort și îl împușcă pe Earl Grasul. Pistolarii se retrag spre mare.

Alergi în jurul unui iaz din Central Park South. Altă țară, aceeași echipă, și pentru o clipă ai senzația că ești din nou în Bull Bay, înainte de răsăritul soarelui. O alergare pe plaja cu nisip negru, o baie la cascadă, poate puțin fotbal, construirea unui apetit sănătos pentru micul dejun gătit de Gilly, care te așteaptă la întoarcere. Dar ești tot în New York și umiditatea deja începe să pătrundă. Ridici mult piciorul stâng, mărind pasul înainte ca el să atingă pământul, dar piciorul drept refuză să miște. Șoldul tău se balansează – da’ ce porcărie-o mai fi ș-asta? – dar piciorul tău drept pur și simplu nu vrea să miște. Ridică-l fără să te gândești la asta. Nu funcționează. Ridică-l gândindu-te la asta. Nici asta nu funcționează. Și acum nici stângul nu vrea să miște. Ambele picioare sunt blocate, chiar și după ce le comanzi cu trei la naiba. Prietenul tău vine în urma ta și tu te întorci să-l strigi, dar gâtul tău se întoarce cam un centimetru și înțepenește. Nu poți să dai din cap nici că da, nici că nu. Un strigăt se pierde pe drumul dintre gâtul și buzele tale. Trupul tău se înclină și tu nu-l poți opri. Nu, nu se înclină, se prăbușește și tu nu poți întinde brațele ca să amortizezi căderea. Pământul te izbește, prima oară în față.

Te trezești în Essex House. Mâinile și picioarele își revin, dar frica persistă. Ești prea slab ca să te dai jos din pat, nu știi că abia acum câteva minute au mințit-o pe soția ta și au trimis-o înapoi. Te trezești și simți miros de sex, fum și whisky. Te uiți și aștepți, dar nimeni nu ascultă, nimeni nu privește, nimeni nu

vine. Când urechile tale se trezesc, prietenii umflă nota de plată a camerei, prieteni care trag pe nas metri întregi de cocaină, prieteni fani nenorociți, prieteni curve nenorocite, prieteni prieteni nenorociți, rastafarieni pe cocaină distilată care asediază pipa sacră. Bărbați în costume, bărbați puși pe căpătuială, oameni de afaceri care îți beau vinul; camera ta e un templu care așteaptă să fie curățat de Isus. Sau de un anumit profet. Sau de orice profet. Dar tu te afunzi în pat, recunoscător că cel puțin îți poți mișca gâtul. Pe la tine trec băieți din Brooklyn cu pistoale, băieți din Brooklyn cu scule, focul rastafarian a fost stins complet. Nu ai putere să stai în picioare, nu ai buze cu care să înjuri așa că șoptești *vă rog închideți ușa*. Dar nu aude nimeni și atunci când Essex House se umflă și explodează, prietenii se revarsă pe 7th Avenue.

Ceva nou adie. O evoluție inversă. Bărbați, femei și copii din ghetoul Rose Town încep prin a sta în picioare și a merge, uneori aleargă de la școală acasă, de acasă la magazin, de la magazin la crâșmă. La amiază deja toată lumea se așază ca să joace domino, să mănânce de prânz, să-și facă temele, să bârfească despre târfa din Hog Shit Lane. După-amiaza deja toată lumea se lasă jos pe pardoseala casei. Seara deja toți se târâie dintr-o cameră în alta și iau cina pe podea, ca peștii de apă adâncă. Noaptea deja toată lumea e întinsă pe linoleum, dar nimeni nu doarme. Copiii stau întinși pe spate și așteaptă ropotul de grindină al gloanțelor pe tabla de zinc. Un trafic al gloanțelor care șuieră prin ferestre, prin plafoane, fac găuri în pereți, oglinzi, becuri de pe tavan și în orice neghiob care stă în picioare. Între timp, omul care m-a omorât pe mine e la televizor; Michael Manley și PNP-ul trebuie să anunțe data alegerilor acum.

Te prăbușești în Pittsburgh. Nu e bine niciodată să-l auzi pe doctor rostind un cuvânt care se termină cu oma. Oma a săltat, a țopăit și a sărit din piciorul tău la ficat, plămâni și creier. În

Manhattan te iradiază cu radium, codițele tale cad și se răresc. Te duci în Miami, apoi în Mexic, la clinica unde Steve McQueen nu a putut fi salvat.

4 noiembrie. Soția ta aranjează să fii botezat în Biserica Ortodoxă Etiopiană. Nimeni nu știe că acum numele tău e Berhane Selassie. Acum ești creștin.

Ceva nou adie. Pe un zid de la periferia Kingstonului: FMI – Manley E De Vină[116]. Alegerile generale sunt anunțate pentru 30 octombrie 1980.

Cineva te duce cu mașina prin Bavaria, la granița cu Austria. Un spital răsare din pădure ca prin farmec. În fundal sunt copaci cu zăpadă în vârf, ca glazura de pe tort. Te întâlnești cu un bavarez înalt și glacial, omul care îi ajută pe cei disperați. Zâmbește, dar ochii lui sunt prea înfundați în cap și dispar în umbra sprâncenelor. Cancerul e alerta maximă că întreg trupul e în pericol, spune el. Slavă Domnului că alimentele pe care le interzice el sunt interzise de rastafarieni de mult timp. Un răsărit de soare e o promisiune.

Ceva nou adie. Noiembrie 1980. Un nou partid câștigă alegerile generale și omul care m-a omorât pe mine urcă pe scenă împreună cu frații lui, ca să preia conducerea țării. A așteptat atât de mult timp că urcă scările sărind și se împiedică.

Bavarezul pune capăt tratamentului. Nimeni nu vorbește de speranță, nimeni nu vorbește de nimic. Tu ești în Miami, fără să-ți amintești deloc zborul. 11 mai, deschizi ochii, ești primul care s-a trezit (ca în vremurile bune), dar nu vezi decât mâinile pline de vene negre ale unei bătrâne și niște rotule osoase și ascuțite. O mașină de plastic cu vene introduse sub pielea ta trăiește în locul tău. Deja parcă ți-e somn, probabil de la atâtea medicamente, dar de data asta senzația vine pe furiș și tu știi că indiferent unde te duci acum, nu te mai întorci înapoi. Prin fereastră se aude ceva care seamănă cu melodia lui Stevie Wonder „Master Blaster“? Și în New York, și în Kingston, cerul

fierbinte și strălucitor e alb, ca la amiază, tunetul răsună și norii sunt sfâșiați de un fulger. Fulger de vară, cu trei luni prea devreme. Femeia care se trezește în Manhattan și femeia care stă pe verandă în Kingston știu amândouă. Tu nu mai ești.

---

[114] Trimitere la filmul western clasic cu același titlu

[115] Stil de muzică predominant instrumental, desprins din reggae

[116] Vezi nota 1 de la p. 156

LINII ALBE / COPII DIN AMERICA

14 august 1985

DORCAS PALMER

Știi cum stau fetele ălea, vin tocmai până în America și ele tot se poartă de parc-ar fi niște târfe mizerabile din Canal. Io m-am săturat extraordinar dă ele. Io i-am zis la o curvă murdară care lucra pentru donșoara Colthirst. Curvă murdară, i-am zis, atâta timp cât lucrezi în slujba asta și trăiești sub acoperișu' ăla ai face bine să-ți pui lacăt la fofoloancă, m-ai înțeles? Pune-ți lacăt la fofoloancă. Bineînțeles că curva aia n-ascultă niciodată, așa că acu' e gravidă. Bineînțeles că donșoara Colthirst a trebuit s-o dea afară – la recomandarea mea, bineînțeles. Îți vine să crezi? Un plod negrotei mic și puturos la cur care fuge pe-acolo peste tot? Pe 5th Avenue? Nu, tati. Oamenii albi ar face o chestie de-aia cum fac ei, o apoplexie, la naiba.

— Deci i se spune domnișoara Colthirst sau doamna[117] Colthirst?

— *Deci i se spune domnișoara Colthirst sau donșoara Colthirst?* Văd că ești muci de beată. O să le placă mult de tine. Dumnezeule, uneori nici io nu știu care e. Imediat ce-a început să citească o revistă care se cheamă *Ms.*[118], a zis că pe ea o cheamă donșoara Colthirst, iubire. Io-i zic doar doamnă.

— Doamnă? Adică ceva ca la sclavie?

Măcar o dată, a părut că nu știe ce să răspundă. Îs trei ani deja de când lucrez la God Bless Employment Agency și de fiecare dată când vin aici ea are o poveste nou-nouță despre cine știe ce târfă din ghetou care a rămas gravidă sub supravegherea ei. Ce nu-nțeleg eu e de ce are mereu impresia că eu sunt omul la care trebe să-i spună lucrurile ăstea. Eu nu

încerc să fiu înțelegătoare sau empatică, eu vreau doar o slujbă nenorocită astfel ca proprietarul meu din mahala să nu mă dea afară din blocul meu de lux cu cinci etaje și fără lift, cu un veceu care scoate tot felul de sunete de asasinat când tragi apa și șobolani care au deja impresia că pot să stea pe canapea și să se uite la televizor cu mine.

— Încearcă să nu folosești cuvintele ăstea cu sclavie pe lângă familia Colthirst. Newyorkezii care stau pe Park Avenue sunt foarte nervoși față de genul ăsta de remarci.

— Aha.

— Cel puțin tu ai unu' din numele ălea biblice care lor le plac la nebunie la jamaicani. Io chiar i-am găsit unui bărbat o slujbă săptămâna trecută – îți vine să crezi? Probabil pentru că-l chema Hezekiah. Cine știe? Poate ei cred că nimeni care are nume din cartea sfântă n-o să fure de la ei. Doar nu ești hoață, fato?

Mă întreabă asta în fiecare săptămână în care vin să-mi iau salariul, chiar dacă eu sunt aici de trei ani. Dar acum se uită la mine de parcă chiar ar vrea să-i răspund. Evident, familia Colthirst nu sunt clienți obișnuiți. Unde e acum profesoara mea din clasa a zecea, să-i spun ce uși am reușit să deschid în viață doar pentru că am știut să vorbesc corect. Miss Betsy se uită la mine. Sigur, e o anumită invidie, dar fiecare femeie are așa ceva în ea. O anumită invidie și pentru că eu am ceea ce concurentele de la concursurile de frumusețe numesc conduită, la urma urmei sunt o fată educată la liceul St. Andrew din Havendale. Mândrie, bineînțeles, pentru că în sfârșit are pe cineva cu care poate să impresioneze familia Colthirst, cu atât mai mult cu cât probabil că despre ultima fată a inventat cine știe ce tâmpenii mincinoase ca s-o poată concedia. Dar și milă, asta cu siguranță. Se întreabă cum a ajuns aici o fată ca mine.

— Nu, domnișoară Betsy.

— Bine, bine, minunat de bine.

Nu mă întrebați de ce mergeam pe Broadway pe la intersecția cu 55th Street pentru că nu se întâmpla absolut nimic, nici pe strada aia nici în viața mea. Dar uneori, nu știu, când mergi pe o stradă din New York... ei bine, asta nu face ca problemele tale să fie mai ușoare sau mai gestionabile, dar te face să simți că poți pur și simplu să mergi. Nu că eu aș avea probleme. Nu am nimic, de fapt. Și pun pariu cu oricine că nimicul meu e mai mare decât nimicul lor oricând vor ei. Uneori, a nu avea nimic pentru care să-mi fac griji mă îngrijorează, dar asta trebuie să fie ceva abureli psihologice ca să mă facă să mă simt ocupată. Poate că sunt doar plictisită. Oamenii de aici au trei slujbe și o caută pe a patra și eu nici măcar nu lucram.

Și asta însemna să mergi. Până și eu știu că ce spun n-are nici un sens, chiar dacă explică de ce oamenii ăștia nu se opresc niciodată din mers, chiar dacă merg undeva unde poți ajunge cu metroul. Chiar îți vine să te întrebi dacă în orașul ăsta lucrează cineva. De ce sunt atât de mulți oameni pe stradă? Deci mergeam pe Broadway, după 120th Street. Nu știu, când mergi vine un moment când ai mers prea departe și chiar nu ai altceva de făcut decât să continui. Până unde, asta nu știu. Întotdeauna uit, până când mă trezesc mergând iar. Și, în plus, era la doar câteva străzi distanță de Times Square și Dumnezeu știe că în Times Square nu-ți trebuie decât zece minute ca să ți se facă dor de un loc ciudat și fermecător precum West Kingston. Nu că eu aș fi rămas blocată în West Kingston. În fine, mergeam pe Broadway pe lângă 55th Street și mă uitam după indivizii dubioși, exhibiționiștii și toate celelalte pe care le vedeam mereu la televizor, dar aici nu le văd niciodată (în afară de vagabonzi, și nici unul din ei nu arată vreodată ca Gary Sandy sub acoperire). Firma mică nu reușea să se evidențieze dintre două restaurante chinezești de pe 51st Street. God Bless Employment Agency, ceea ce era suficient ca să fie

clar că e condusă de jamaicani, dar dacă asta nu ajungea, atunci proverbul din partea de jos a firmei, *„Un răspuns blând domolește mânia, pe când unul aspru o ațâță“*[119], ceea ce n-avea nici o legătură cu nimic, reușea asta cu siguranță. Nu mai rămăsese decât să adauge în titlu INTERNAȚIONAL. Dar ce tupeu pe mine, să vorbesc urât despre o firmă care exista ca să ajute ratați ca mine, la urma urmei nu aveai prea des șansa să-l suni în Arkansas pe fostul tău soț american și să-i ceri să te ajute cu bani, iar el să spună bine, o să-ți trimit niște bani, dar dacă mai suni vreodată acasă la mine și mă amenințí că vorbești cu soția mea o să sun la INS și să vezi tu dacă n-o să te trezești cu curul tău de cioroaică uneltitoare în următorul avion spre Jamaica, cu mâna pe o pungă din aia din plastic transparent pe care le-o dau deportaților, ca să afle tot aeroportul JFK ce marcă de tampon folosești. Eu n-am vrut să-i spun că termenul de cioroaică nu avea deloc efectul scontat de el, nici târfă, nici pizdă, de vreme ce fetele jamaicane nu corespund nici unuia din aceste lucruri. Dar da, eu nu eram deloc în situația de a trece pe lângă o firmă care se numea Companie de Recrutare. Ultimul lui dar era pe sfârșite.

— Știi de ce-ț’ dau slujba asta? Pen’ că eșt’ prima fată care vine aici și are unele maniere.

— Serios, domișoară Betsy?

Și conversația asta o mai avusesem deja. Ea conduce o companie de recrutare care plasează în principal negrese, în principal imigrante, în acele case elegante, ca să aibă grijă de copiii foarte mici sau părinții foarte bătrâni, care, eu nu știusem asta, au exact aceleași nevoi. În schimbul faptului că noi suportăm orice căcaturi, uneori propriu-zis căcat, ei nu ne întreabă nimic despre situația noastră de imigranți sau despre dreptul de muncă. Așa că toată lumea are de câștigat. Mă rog, doi oameni câștigă, eu doar încasez banii. Nu știu. E una atunci când îi ceri șefului tău bani și altceva atunci când angajatorul

tău e prea fericit să ți-i ofere.

Primul client la care m-a trimis domnișoara Betsy era un cuplu alb de vârstă mijlocie din Gramercy, prea ocupați să observe că mama lor slăbită mirosea a căcat de pisică și vorbea despre sărmanii băieți de pe vasul *Arizona*. Stătea în camera ei, cu radiatorul pus mereu la 50 de grade. Prima oară când m-am întâlnit cu acest cuplu soția nu s-a uitat la mine deloc și soțul s-a uitat prea lung. Amândoi erau îmbrăcați complet în negru și aveau aceiași ochelari rotunzi și negri, ca ai lui John Lennon. Ea a spus doar către peretele de lângă mine mama e în camera aceea, fă ce trebuie făcut. Pentru o fracțiune de secundă m-am întrebat dacă se așteptau cumva s-o omor pe femeie. Și ce femeie? În cameră nu era nimic în afară de perne și un cearșaf îngrămădit pe un pat. A trebuit să mă apropii ca să-mi dau seama că în mijlocul patului era o bătrână micuță. Pișatul și căcatul aproape m-au făcut să plec, până când mi-am amintit că din Arkansas nu mai venea nici un mandat poștal cu bani.

În orice caz, am rezistat trei luni, și n-a fost vorba de căcat. Când locuiești în casă cu un bărbat vine întotdeauna un moment în care el începe să considere că poate umbla peste tot dezbrăcat. Prima oară când a făcut asta mi-am dat seama că spera foarte mult ca eu să fiu șocată, dar eu n-am văzut decât încă o persoană bătrână de îngrijit. A cincea oară a spus că soția lui se dusese la întâlnirea ei de la Mamele Veteranilor și eu am spus deci vreți să găsesc eu locul în care v-ați pierdut chiloții? A șaptea oară și-a scuturat-o în fața mea și eu am început să râd așa de tare că m-a luat sughițul. Mama lui a început să strige din camera ei de ce râd și eu i-am spus. Ce, mie nu-mi pasă. A râs și ea și a zis că tatăl lui era exact la fel, întotdeauna dădea un spectacol chiar dacă nu cumpărase nimeni bilet. Din ziua aceea mama a fost mereu tăioasă față de mine, a început să fie chiar impertinentă. Prea multă impertinență pentru unul care își scutură scula. Mi-am dat demisia înainte să mă concedieze el

și i-am spus domnișoarei Betsy că adun orice cantitate de căcat, dar nu vreau să am nimic de-a face cu un penis alb ofilit. Ea a fost impresionată de faptul că în tot acest timp am reușit să rămân la engleza literară, chiar și atunci când am întrebat dacă acolo era cumva un bordel în care îngrijirea bunicii era doar un beneficiu secundar.

— Cre’ că tu ai fost la Liceu’ Immaculate, a zis ea.

— Holy Childhood, am spus eu.

— Aceeași diferență, a spus ea.

În ziua în care a fost asasinat John Lennon eu plimbam prin parc a doua mea slujbă. Tot o bătrână, a cărei uitare nu ajunsese la nivelul la care uita că uitase. O dusesem deja în parc și eram pe punctul de a mă duce la culcare, când ea a spus dintr-odată că vrea să meargă la Dakota[120]. Nu-i mai tăcea gura. Sau ne duceam acolo, sau o apucau istericalele, care de obicei sfârșeau prin țipete că niște oameni stranii și o negresă o răpiseră.

— Vreau să merg, fir-ar al naibii, și nu mă poți opri.

Fiica ei s-a uitat la mine de parcă eu i-aș fi ascuns Valiumul. Apoi ne-a ușuit pe amândouă afară. Am petrecut întreaga seară în fața la Dakota, cu ea și poate alți două mii de oameni. Cred că am cântat „Give Peace a Chance“ toată noaptea. La un moment dat am început să cânt și eu și cred că am început chiar să plâng. Două săptămâni mai târziu, bătrâna a murit.

Săptămâna următoare m-am dus la un club jamaican din Brooklyn numit Star Track. Nu mă întrebați de ce, mie nu-mi place reggae-ul și nu dansez. Și Dumnezeu știe că această comunitate nu mi-a fost niciodată de vreun folos. Dar pur și simplu am simțit că trebuie să fac asta, dat fiind că nu-mi puteam scoate din cap morțile acelea. Clubul era într-o clădire veche cu trei niveluri, care semăna cu o clădire tradițională somptuoasă. Când am intrat cânta „Night Nurse“ a lui Gregory Isaacs. Niște bărbați și femei s-au uitat la mine de parcă ar fi

fost slujba lor să țină evidența celor care intrau pe ușă, de parcă eram într-un western sau ceva. Din când în când se simțea un iz de ganja sau fum de trabuc. Dacă stăteam aici suficient de mult sigur cuiva din Jamaica i s-ar fi părut că mă recunoaște, ceea ce mi se părea cel mai rău lucru posibil. Pentru că la un moment dat vaca aia m-ar fi întrebat cu ce mă ocupam și, înainte ca eu să răspund, mi-ar fi spus cu ce se ocupă ea, unde stă, cine s-a îngrășat groaznic și cine se înmulțește ca iepurii.

La un moment dat, rasta-ul care mă măsura din ochi de când venisem s-a furișat spre mine, la bar, și mi-a spus că am nevoie de un masaj dorsal. Asta era partea în care erai învățată să crezi că dacă îi ignori, bărbații o să dispară. Numai că băieții erau întotdeauna la fel. Cel puțin hai să ne uităm la omul ăsta, a spus în capul meu cineva care semăna mult cu mine. Are codițe, da, dar în mod evident îngrijite de o coafeză. Piele deschisă, aproape de indian, și buze groase, dar totuși prea roz, chiar și după ani de încercări de înnegrire a lor prin fumat. Ce caută Yannick Noah aici, l-aș fi întrebat dacă aș fi crezut că știe cine e ăsta. El m-a întrebat dacă cred că Cântărețul o să-și revină, pentru că situația nu arată prea bine. Era cât pe ce să-l întreb ce fel de jamaican folosește o expresie precum situația nu arată prea bine. Chiar nu vreau să vorbesc despre Cântăreț, i-am spus. Chiar nu vreau. El a continuat să vorbească, cu accentul jamaican pe care îl deprinsese de la părinți sau poate vecini. Nu era nevoie să aud că prescurtarea lui pentru Montego Bay era Montego în loc de Mobay ca să-mi dau seama că nu e un jamaican adevărat. S-a dat de gol în clipa în care m-a întrebat dacă am avut orgasm. Mi-a lăsat numărul pe noptieră în timp ce eu dormeam. O parte din mine era pregătită să se simtă ofensată dacă vedea bani sub bilet, dar altă parte spera cumva că sunt cel puțin 50 de dolari.

Suntem în 1985 și eu nu vreau să mă gândesc că mi-am tras-o cu jamaicani care nu vor relație și am șters bătrâni la cur

timp de patru ani, dar munca e muncă și viața e viață. În orice caz, acum doamna m-a plasat la familia Colthirst, care, ca varianție, avea un bătrân de îngrijit. Nu știu ce să zic. Să trebuiască să speli părți intime feminine e una, dar părțile masculine sunt cu totul și cu totul altceva. Da, un trup e un trup, dar nici o parte a trupului unei femei nu se poate întări și nu-mi poate împunge rochia. Dar pe cine voiam eu să prostesc? Probabil că acel bărbat nu mai împunsese nimic de pe vremea când Nixon nu era escroc. Totuși, era un bărbat.

Prima zi, 14 august. Eighty West 86th Street, între Madison și Park. Etajul 15. Am bătut la ușă și a deschis un bărbat care arăta ca Lyle Waggoner. Am rămas așa, arătând ca o proastă.

— Tu trebuie să fii fata cea nouă pe care au angajat-o să mă șteargă la fund, spune el.

---

[117] „Ms.“, în original, apelativ care nu indică starea conjugală a unei femei și care ar putea fi confundat cu „Miz“ (tradus aici prin „donșoară“)

[118] Revistă feministă americană

[119] Verset din Biblie, Proverbe 15:1; numele firmei s-ar traduce prin Compania de Recrutare Doamne Ajută.

[120] Bloc de apartamente din Manhattan unde a locuit și unde a fost asasinat John Lennon

PLÂNGĂREȚUL

Cineva trage la o parte cearșaful. Mă uit la mine, la pieptul care se umflă și se dezumflă, niște păr, două sfârcuri, scula a adormit pe burtă. Mă uit în stânga la el, s-a înfășurat strâns în cearșaf, ca o omidă cu trei zile înainte să se facă fluture. Nu vreme rece, doar dimineață rece. El zace acolo ca și cum cineva ar fi acceptat să-l lase să stea sau ar fi fost prea obosit ca să-l refuze. La început am crezut că e doar un mexican cu părul vopsit blond, dar el a spus sunt albitură 100%, vere. E dimneață, așa zice ceasul de lângă pat, de pe partea lui. Pe cerul de pe fereastră nimic nu arată c-ar fi dimneață. Bleumarin de Brooklyn. Lumina de pe stradă aruncă întuneric pe aleea pe care bărbații îs omorâți, femeile violate și proștii penibili jefuiți cu câteva palme, taxa pentru pentru faptul că sunt fraieri.

Acu' trei săptămâni, sâmbătă noaptea, scena arăta așa. Ne întorceam acasă pe scurtătură, io și cu albu' slăbuț și musculos cu tricou strâmt și despicat, nu ca atunci când ți se rupe la sală ci ca la cocainomani, cu un pas în urma mea ca o nevastă musulmană. Nici unu' din noi nu zicea nimica, da' se auzea *Let's hear it for the boy* a lui Deniece Williams în spatele unui geam de la etajul doi cu o sfoară cu chiloți la uscat pe scara de incendiu. *Ia te uită la jegurile ăstea de poponari*, zice un negrotei care se desprinde de zidul aleii ca o piesă de puzzle. Ăsta nu e un ghetou în care să vă cordiți voi, bulangiilor. Cocainomanu' alb se dă puțin înapoi și eu zic stai pe loc. El se mai dă puțin înapoi așa că io întorc capu' și mă uit la el. Stai pe loc, îi zic. Albu' scoate un sunet ca un sâsâit de șarpe, ceva îmi zice că

negroteiu’ e pe cale să se arunce pe mine. Eschivez rapid spre stânga mâna cu cuțitul, îl împing în jos cu mâna stângă, mă învârt în juru’ meu și mi-arunc mâna dreaptă. Monturile drept în nas. Negroteiul țipă, dar nu înainte să-i dau un genunchi în boașe, îi iau cuțitu’, apoi îl prind de încheietura stângă, îl izbesc de o fereastră bătută în scânduri și îl crucific pe nenorocit. Acu’ negroteiul țipă și io îi zic la băiatu’ alb *acum poți să fugi*. Ăsta râde tare. Fugim, ne pipăim, râdem și ni se scoală, ne oprim și îi simt limba în gură, dar îi spun că mie nu-mi place cu limba. Când ajungem la blocul meu deja urcăm treptele câte două. Pe ultimul etaj îmi desfac catarama, las pantalonii să cadă pe jos, chiloții pe genunchi și gaura curului în sus. Nu ți-e frică de cancerul homosexualilor? Băiatu’ alb scuipă și o bagă înăuntru. Nu, zic io.

Sunt trei săptămâni deja.

Azi.

Deci e dimneață. Deja picioarele-s coborâte din pat. Soarele o să apară curând într-un fel sau altu’. Est, nord, est. Trage de capătu’ ăsta al păturii și rostogolește-l. O să cadă din pat, da’ așa măcar o să înceteze sforăitul. Băiatu’ s-a învelit strâns, ca și cum s-ar apăra, de ce? Trage, smucește, trage, smucește, trage, smucește, și cu toate astea băiatu’ ăsta afurisit nici nu s-a trezit. Încearcă să-ți amintești fața lui. Păr castaniu, barbă roșie, smocuri. Smocuri roșii pe tot pieptu’ alb de copil. A, ești un dur, da? zice el de fiecare dată când împinge tare. În sfârșit, l-am rostogolit și a ieșit de sub așternuturi, acum e pe spate. Nici măcar așa nu s-a trezit. Poate e mort. Ieri n-au avut nimic de Bertrand Russell pe Strand. Nu mulți știu că eu sunt un om care gândește. Poate-ar trebui să deschid o fereastră. Poate să mă duc înapoi în pat, să-i frec pieptul păros și sfârcurile și să-mi bag limba în buricul lui, să cobor de acolo și să i-o sug până-l trezesc. Noaptea trecută a fost și el un om care a aflat ceva nou. Să nu crezi că ăla care e futut e târfa. I-am închis gura și i-am

arătat pentru ce e gaura mea. Te iubesc – n-am vrut să spun asta, i-am zis.

Trage-i un șut în picior și dă-l afară.

Lasă-l în pace și când te întorci poate e tot aici.

Lasă-l aici și o să te întorci într-o casă așa de curată că până și gândacii de bucătărie au plecat odată cu el. Trage-i un șut în picior și dă-l afară.

Lasă-l aici și trageți împreună o liniuță când te întorci. El n-a cerut nici un ban.

Pe cer e o pată roz, est, nord, est. Acum sigur o să răsară soarele. Mexicanu' se rostogolește pe o parte, apoi din nou pe spate. Gândește-te ca într-un film. În partea asta tu te îmbraci, băiatu' se trezește (dar băiatul ar fi o fată) și unu' din voi zice scumpule, tre' să plec. Sau rămâi în pat și fă ceva, orice, cearșafu' îi vine bărbatului până la talie dar femeii exact până la sâni. N-o să existe niciodată o scenă ca dormitorul ăsta, niciodată. Nu știu. Aș putea să mă duc înapoi în pat chiar acum, să mă bag sub brațul lui și să rămân acolo cinci zile. Da. Fă asta. Fă asta acum. Azi ar putea fi singura zi care poate să treacă fără mine. Fă asta. Ăsta nu e un băiat, ăsta e bărbat. Acum e rășchirat pe pat, ca și cum ar accepta orice și nu s-ar teme de nimic. Mă gândesc la ce s-a întâmplat în mine azi-noapte. Oamenii răi nu și-o trag pe la spate. Da' io nu-s om rău, sunt și mai rău. Omu' rău nu-i spune unui om că i-o trage bine, pentru că atunci își dă seama că un om e deasupra lui. Mai bine să stai în picioare sau să te apleci, ca să vină și să te invadeze pe la spate. Gemi puțin, șuieri, zici dă-i mai tare, nenorocitule, ca o fată albă care și-o trage cu un negru într-un film porno de amatori. Dar de fapt îți vine să țipi, să strigi și să urli, da, citesc *Howl*, alb țâfnos și nenorocit, crezi că dacă sunt negru și vin din ghetou nu știu să citesc? Dar nu e vorba despre băiatu' alb ignorant, e vorba că tu îți dorești mult de tot să urli și să zbieri dar nu poți să urli și să zbieri, pentru că a urla și a zbiera

înseamnă să cedezi și tu nu poți să cedezi, cel puțin nu în fața unui alt bărbat, a unui bărbat alb, a nici unui bărbat, niciodată. Atâta timp cât nu urli nu ești fată. Nu ești făcut pentru asta.

Ieși din închisoare și zici dă-o-n mă-sa de Biblie, o gaură e o gaură. Faci o depunere sau faci o retragere și lași ceva înăuntru. Sau ești deponentu', sau banca. În oricare variantă, în închisoare porți mereu ceva în gaura curului, și toți poponarii din spatele gratiilor formează împreună o singură rută comercială. O gaură a curului din est cară bunuri la o gaură a curului din vest, destinație: un deținut din sud care are bani sau alte bunuri. O pungulită cu cocaină, un pachet de Wrigley, un baton Hershey, Snickers, Milky Way, ganja, hașiș, un pager, pastă de dinți, pastile de slăbit, Xanax, Percocet, zahăr, aspirină, țigări, brichetă, tutun, o minge de golf cu tutun sau cocaină, hârtie de rulat, chibrituri, balsam de buze, lubrifiant, seringă cu o gumă de șters în vârful acului, 15 bilete de loterie. După trei ani de închisoare, o sculă e doar unul din obiectele pe care ți le poți băga în cur. Omu' întins în pat nu vorbea ca un newyorkez. Nu cred c-o să-l mai văd. O sculă e doar o sculă. La naiba, nici nu-mi mai amintesc cum e păsărica. Nu după Miami, când i-am tras-o lu' Griselda Blanco. Trebuie să mă duc la aeroport.

6 jumate. Peste nouă ore Josey o să plece cu un avion din Jamaica. Peste 12-13 ore o să fie aici. O să ne ducem la o casă din Brooklyn pe care el a ales-o din Jamaica. Fiecare stradă din New York are o casă de drogați, și o casă de drogați e o casă de drogați, dar el vrea să vadă această casă de drogați anume. Vrea să vadă dinainte cine cumpără cocaina și cine o vinde, ca să poată raporta personal la Medellín. Asta a zis la telefon. L-am întrebat dacă e o conexiune telefonică sigură. El a râs timp de trei minute și a zis fă ce tre' să faci și nu te mai uita la televizor. New Yorkul tre' să fie controlat bine, ca Miami, a zis el, dar n-a zis că el de fapt nu crede că io pot să fac asta. Aș vrea pur și simplu să mă mut fix sub brațul acestui bărbat și să trăiesc

acolo. El a zis că a venit în New York ca să se relaxeze după Jamaica. Dar Jamaica ar avea mare nevoie ca Josey Wales să se relaxeze. Un membru al poterei a trecut prin Brooklyn acum două săptămâni și mi-a adus vești despre ce s-a întâmplat în mai.

Paștele a venit și a trecut și Rema, cocoașa de pe spinarea Copenhagăi, își făcea de cap ca de obicei. Nimeni nu știe unde se termină Groapa de Gunoi și unde începe Rema, dar cel puțin o dată pe an ăia de-acolo își umflă pieptu' și declară că vor mai mult. Mai mult decât să fie doar coada Copenhagăi, ei cred că pot să ceară și să amenințe cu lucruri cum ar fi că se duc la PNP. Gunoi la nord și mare la sud, da' să nu mănânci vreun pește pescuit de ei. E sâmbătă seara, ora 9, poate zece, și poate e încă arșiță. Bărbații joacă domino, femeile spală rufe în spate, la cișmea. Băieții și fetele se joacă cu mingea. Șase mașini opresc în mijlocul străzii, răsfirate, trei la stânga, trei la dreapta. Din prima mașină coboară Josey și cinci bărbați. Din celelalte cinci mai coboară cinșpe, toți au M16-uri. Josey și cu potera lui mătură strada și bărbații, femeile și plozii fug țipând. Un bărbat și o femeie aleargă la casa lor, dar Josey e imediat în urma lor și-i lichidează lângă ușă. Oamenii deschid focul și-i împușcă pe toți jucătorii de domino, doi bărbați încearcă să fugă dar sunt prinși de dansul gloanțelor. Femeile înșfacă plozii și fug. Potera aleargă de la o casă la alta, de la un gard la altul, ridică mâinile peste tabla de zinc și ratatatat. Unde-or fi bărbații? Nouășpe pistolari aleargă și trag, oamenii fug înnebuniți, ca furnicile. Josey Wales merge, el nu aleargă niciodată. Vede o țintă, o cântărește, se apropie încet și o omoară. Membrii poterei desenează ceva cu gloanțe pe tabla de zinc. Cineva împușcă un plod. Femeia țipă prea tare și urlă prea mult timp, așa că Josey se apropie de ea și-i pune pistolul la ceafă. Josey și potera se retrag din Rema, doisprezece morți. Poliția intră în Copenhaga și ridică două arme, dar atâta tot. Nimeni nu se poate atinge de

șef.

Josey vine în New York. Io nu știu dac-a mai fost aici, n-a zis niciodată. Fratele lui din Bronx se ocupă de centrul orașului. Sunt ca două picături de apă, se știu din 1966. Fratele vinde iarbă din 1977, dar a trecut pe cocaină înainte să-nceapă să i se zică zâna albă. Vinde mult ca dracu': 150000 de kile de ganja, 10000 de kile de cocaină. Bronxul e baza lui, și de la bază duce marfă în Toronto, Philadelphia și Maryland. Io nu-l știu bine și Josey n-are nevoie ca io să lucrez pentru el. Sau poate că el i-a zis lui Josey nu-l trimite pe omu' ăla aici. Când potera lui are nevoie de o gorilă, el îi trimite un om din Kingston, Montego Bay sau St. Ann. El zice de mine că sunt un descreierat, da' nu-mi zice mie asta, îi zice lui Josey.

Josey vine în New York. Nu e vorba de mine. Nu e vorba de mine și nu e vorba de bărbatul din pat. Imediat cum un jamaican ajunge la New York, dispare. Se priponește lângă alt jamaican din Bronx, ca să poată construi o Jamaică între Boston Road și Gun Hill. Eu nu. Io vreau să dispar, de-aia am plecat din Miami în New York. N-o să vină decât diseară, n-am unde să merg. Trei liniuțe jumate de cocaină trase chiar acolo, pe măsuță. Omul e aici, întins pe spate în pat. Stă cu mâinile la ceafă și se uită la mine. Săptămâna trecută în East Village, o parcare din spatele acestui bloc de apartamente. Un băiat alb stătea rășchirat și lăudăros pe un șezlong, de parcă plaja ar fi fost la distanță de-o stradă. Păr castaniu, barbă roșcată, smocuri roșcate pe tot pieptul lui alb și pantaloni scurți albaștri suflecați așa de sus că la început am crezut că poartă bikini. A zis că se scaldă în soare. L-am întrebat dacă crede că statul așa la soare o să-l spele. El a scos o țigară dintr-un pachet de Newport și mi-a dat și mie una.

— Nu ești de pe-aici?

— Ce?

— Nu ești de pe-aici.

— A. Nu.
— Cauți ceva?
— Ăă... nu...
— Atunci cum o să-ți dai seama când o să găsești?

TRISTAN PHILLIPS

Văd că iar te uiți așa la mine, Alex Pierce. Nu, nu cum te uiți la mine acum, nu privirea aia de cucuvea care se holbează la o lanternă, privirea pe care mi-ai aruncat-o acum 15 secunde. Cunosc privirea aia. Deja mă studiezi atent de ceva timp, câte luni, șase? Poate șapte? Știi cum e la închisoare, toți pierd șirul zilelor, chiar dacă au un calendar deasupra toaletei. Sau poate că nu știi. Sincer, din câte am auzit de la Jimmy, veteranul din Vietnam, închisoarea e exact ca o tabără de instrucție. Mai mult decât orice altceva e plictisitoare. N-ai nimic de făcut în afară să te uiți și să aștepți. Nu ai nimic anume de așteptat, dar îți dai seama că nici n-ai nevoie, ești în plină așteptare și odată ce uiți pentru ce anume, nu mai există nimic altceva decât așteptarea. Ar trebui să încerci și tu.

În momentul ăsta eu număr zilele după cât trece până să trebuiască să scot pe cur o fiolă de crack pe care s-o strecor în buzunarul vreunui gardian ca în schimbul ei să-mi mai pot păstra codițele încă o lună. Chiar săptămâna trecută un băiat mi-a spus dar, prietene, cum reușești să-ți păstrezi atâta timp codițele în închisoare? Probabil gardienii cred că ai ascunse în ele cinșpe șișuri. Io-i spun, scuze, *eu* îi spun – uit întruna că tu înregistrezi ce spun – că am avut nevoie de ani de zile ca să conving autoritățile că dacă un musulman poate să-și păstreze bascul și să-și vopsească barba în roșu, atunci și eu am dreptul să-mi păstrez codițele. Când chestia asta n-a mai mers le-am spus ce voiau să audă; cu atâția păduchi și ploșnițe câte sunt aici, și dacă le ating doar ar putea să ia boala Lyme. Iar ai făcut

chestia aia cu privirea. Privirea „dacă“. „Dacă aș fi avut toate șansele“ – nu, „posibilitățile“, atunci aș fi putut să fiu altceva, poate chiar ca tine. Bineînțeles, problema e că dacă eu aș fi în locul tău aș aștepta toată viața ca să vorbesc cu un om ca mine. Nu, nu mă întreba despre viața din ghetoul ăla nenorocit, am uitat de mult vremurile acelea. În Rikers nu reziști nici două zile dacă nu înveți să uiți. La naiba, aici uiți că n-ar trebui să le-o sugi bărbaților. Așa că nu, eu nu sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi cum era în ghetou. Nu e ca și cum m-aș fi născut acolo.

1966? Chiar vrei să mă-ntrebi pă mine despre 1966, frate? Nu, prietene, io n-am chef să vorbesc de 1966. Nici de ’67.

Dar acum serios, Alex, biblioteca închisorii chiar e de groază. Io am fost la o grămadă de biblioteci în Jamaica și nici măcar una nu avea atâtea cărți câte am văzut io în Rikers. Una din ele e cartea *Middle Passage*[121]. A scris-o un indian, V.S. Naipaul. Frate, omu’ zice că West Kingstonul e un loc atât de nașpa că nu poți nici măcar să-i faci poză, pentru că frumusețea procesului fotografic te minte referitor la cât de urât e de fapt. A, ai citit-o? Crede-mă pe mine, până și el se înșală. Frumusețea felului în care scrie el propoziția asta te minte și ea referitor la cât de urât e West Kingstonul. E atât de urât că n-ar trebui să producă nici o propoziție frumoasă, niciodată.

Dar cum să înțelegi pacea dacă nu afli ce a pornit mai întâi războiul? Ce fel de jurnalist ai fi tu dacă nu vrei să știi povestea din fundal? Sau poate o știi deja. Oricum ar fi, nu poți să înțelegi pacea sau războiu’ și nici măcar cum a ajuns de fapt să ia naștere Copenhaga dacă nu afli despre un loc numit Balaclava.

Imaginează-ți, albule. Două cișmele. Două băi. Cinci mii de oameni. Nici o toaletă. Nici un fel de apă curentă. O casă sfârtecată de uragan doar ca să fie pusă la loc, de parcă ar fi fost ținută laolaltă de un magnet. Și apoi uită-te ce-i în jur. Cea mai

mare haldă din Groapa de Gunoi, din Bumper Hall, unde acum e un liceu. Abatorul lasă să curgă sângele pe străzi, drept în canal. Cea mai mare stație de tratare a apei din canalizare, pentru ca centru' orașului să-și poată trimite căcatul din veceu drept spre noi. Cel mai mare cimitir public din Indiile de Vest. Morga și cele mai mari două maternități din Indiile de Vest. Coronation Market, cea mai mare piață din Caraibe, aproape toate firmele de pompe funebre, rezervoarele de țiței, depoul pentru trenuri și autobuze. Și... dar de ce ai venit tu aici, Alex Pierce? Ce vrei de fapt să afli și de ce îmi irosești vremea cu întrebări la care ar putea să răspundă Biroul pentru Informații din Jamaica? A, înțeleg. Înțeleg metoda ta. Când te-ai dus ultima oară în Jamaica? Doar așa, pentru că arăți ca un om care sau n-a fost niciodată, sau nu mai poate să se ducă acolo. Cum ți s-a părut? Sincer, nu mi-am dat seama decât în clipa în care am zis asta ca să văd cum reacționezi. Ai venit tocmai aici, în Rikers, câte sfori a trebuit să tragi, hm, Pierce? Știi ce, nu-mi spune. O să aflu eu exact așa cum tocmai am aflat despre tine și Jamaica.

Frate, știi că io sunt din zona rasta, așa că de ce pui o întrebare de-asta? Tu chiar crezi că PMJ-ul era să ajute partea rasta sau PNP-ul din Balaclava? Încă mai ești așa de prost? În fine, orezu' Uncle Ben's e tare ca dracu', în fine. Dar ziua aia a fost ceva de groază, omule. La naiba.

Da' știi ceva? Balaclava nu era chiar așa de rea, depinde de unde stăteai sau cu cine stăteai. Nu era ca și cum în fiecare zi murea un copil mic sau șobolanii mâncau fața unui om sau ceva. Adică situația nu era prea bună. Nu era bună deloc. Dar io tot îmi amintesc cum în unele dimineți ieșeam afară și mă întindeam pe iarbă, iarbă verde și pură, și mă uitam cum deasupra mea dansează fluturi și colibri. Io m-am născut în 1949. Întotdeauna m-am gândit că, atunci când m-a născut, maică-mea era deja în drum spre Anglia și m-a aruncat de pe vas. Nu-mi pasă prea tare că și taică-meu și maică-mea au

întins-o, dar de ce m-au lăsat cu fața asta pe jumate indian? Până și frații mei rasta râd de ea, zic că atunci când o să vină în sfârșit Black Star Liner ca să ne ducă în Africa, pe mine o să trebuiască să mă taie în jumate. Uneori mă gândesc că să fii pe jumate indian e mai rău decât să fii bulangiu. O fată cu pielea cafenie s-a uitat o dată la mine și a zis că e păcat că după ce Dumnezeu s-a străduit atâta să-mi dea un păr frumos m-a blestemat cu pielea asta. Și târfa îmi zice că pielea mea întunecată nu face decât să-i aminteacă că strămoșul meu a fost sclav. Așa că io zic că și mie mi-e milă de tine. Pentru că pielea ta albă nu face decât să-mi amintească că stră-străbunica ta a fost violată. În fine, despre Balaclava.

Duminică. Mica mea saltea era un pat de spital aruncat la gunoi. Io eram deja treaz, da' a fost ca și cum m-ar fi trezit huruitul. Nu mă întreba dacă mai întâi l-am simțit sau l-am auzit. Era ca și cum acu' nu e nimic și în clipa următoare a apărut huruitul. Apoi cana mea a căzut de pe taburet. Huruitul devenea tot mai puternic, acum era un zgomot, ca un avion care zboară foarte jos. Zguduia toți patru pereții. Io m-am ridicat în capu' oaselor pe pat și când m-am uitat la fereastră și zidul s-a prăbușit complet. Niște fălci mari de fier au mușcat din zidu' meu și l-au smuls. Fălcile s-au înfipt pur și simplu în zid și l-au smuls. Am țipat ca o fetiță. Am sărit din pat, apoi fălcile au străpuns tabla de zinc și au mușcat din țărâna de pe jos, din patul și taburetul meu și o parte din acoperișul construit de mine, cu mâna mea. Acu', că acoperișul își pierduse doi pereți de sprijin, a început să se prăbușească. Io am fugit afară, înainte să se prăbușească toată chestia, și fălcile reveneau iar și iar.

Nu, nu vreau să vorbesc nici de Wareika Hill. De unde dracu' scoți întrebările astea?

Omule, ce te interesează pe tine de fapt, '66 sau '85? Hotărăște-te și nu mai pune întrebări dacă deja știi răspunsu' foarte bine. Vii aici și vorbești de Josey Wales. De asta vrea să

vorbească toată lumea după mai trecut. A, stai așa, tu nu știi? Io-s în Rikers și știu totu’ și tu ești jurnalist din ăsta și nu știi?

Aud că io și Wales locuiam unu’ lângă altu’, da’ au trecut zece ani până să ne cunoaștem. Da’ el era în PMJ și după ce PMJ-ul m-a alungat din Balaclava io n-am mai avut nimica de-a face cu oamenii ăștia până la tratatul de pace. În orice caz, noroc cu Selassie Dumnezeul Rastafari, altfel nu-ș’ ce m-aș fi făcut. În orice caz, la puțin timp după ce-a căzut Balaclava, ha ha, te-ai prins? În orice caz, după cădere Babilonu’ m-a băgat la pârnaie. Nici nu-mi mai amintesc ce club. Turntable? Neptune Bar? Oamenii care știu mai bine se descurcă mai bine, așa se zice întotdeauna. Porcăria era că io n-aveam în buzunar decât cinci dolari și o sticlă de Johnnie Walker. Presupun că era un dolar pentru fiecare an, nu?

Deci am ieșit din Penitenciarul General în 1972? Și era ca și cum Jamaica era complet altă țară. Sau cel puțin alt partid era la conducere. Până și muzica pe care o auzeai era alta. Pe de altă parte, poate că nu era chiar atât de diferită. Da’ în 1972, dacă erai un bărbat tânăr și vroiai ceva, o slujbă, o casă, la naiba, chiar și un anumit tip de femeie, trebuia să apelezi la doi oameni, Buntin-Banton și Cârpă. Ăștia doi erau șefii cei mari ai PNP-ului din Kingston, poate chiar din Jamaica. Adică io ies și-i văd pe toți oamenii ăștia, Shotta Sherrif, odihnească-se în pace, Scoțianul, Tony Flash din potera S90, toți oamenii ăștia îmbrăcați ca niște mari șefi, cu o grămadă de fete sexy și binevoitoare și io zic da’ de unde-aveți atâția bani? Și ei zic ai face bine să te combini cu Buntin-Banton și Cârpă și să-ți iei o slujbă la Proiectul de Construcție a Canalului. Cel puțin așa câștigai niște bani buni, chiar dacă nu trebuia să-ți folosești deloc capu’. Adică, singurul lucru care trebuia să te preocupe era poliția. Asta până când polițaii i-au omorât pe Buntin-Banton și Cârpă. E ciudat că, atâta timp cât au existat gangsterii ăștia mi-am găsit slujbe bune, dar imediat ce i-au omorât pe

gangsteri am ajuns și eu gangster. Chestia e că, chiar dacă oamenii PNP-ului erau răi, de fapt n-aveau nici o ambiție. Treaba cu golanii e că ei gândesc mereu mărunt. Shotta Sherrif a preluat postu' de șef mafiot al Eight Lanes și avea un aghiotant care acum probabil că e la conducere, cred că-i spuneam Haiosul. Nu-mi mai amintesc acum. În orice caz, tipii ăștia nu puteau decât să protejeze teritoriul și să facă în așa fel să nu li-l ia pistolarii PMJ-ului. Dar gangsterii PMJ-ului, omule. Oamenii ăia chiar aveau idei. Josey Wales vorbea cu columbienii cu mult înainte ca ei să-și dea seama c-o să se sature de bahamezi. A, și aici e o chestie pe care mulți oameni n-o știu. El știe să vorbească spaniolă. L-am auzit io cum vorbea o dată la telefon. Dumnezeu știe când a învățat spaniolă omu' ăsta.

Cele două tabere, PNP-ul și PMJ-ul, și-au dat seama că au un lucru în comun. Babilonul umbla să te omoare indiferent că erai un animal cu dungi sau cu pete. După Green Bay, toată lumea știa asta, nu doar pistolarii.

Dacă erai de la PNP nu prea-ți făceau probleme. Da' polițaii și soldații omorau pe oricine. Ar trebui să-ți povestesc când am dat peste Piele Netăbăcită. Nu-l știi pe Piele Netăbăcită? Și zici că scrii o carte despre Jamaica? Piele Netăbăcită e un inspector din Poliția Jamaicană și bodyguard personal al unui mare politician. Io nu-i știu numele adevărat. Deci eram în clubu' de noapte Two Friends, la periferie, la periferie departe, pe chei, și toată lumea simțea muzica, toată lumea era în regulă, nu se întâmpla nici o supărăciune, nimeni nu-ncerca să-mpuște pe nimenea, toată lumea bea ceva și discuta și se freca de o fată pentru că nou' cântec a lu' Dennis Brown era așa de mișto de dansat. Da' cine crezi că dă buzna pă scenă, dacă nu chiar Piele Netăbăcită? Oamenii răi și gangsterii nu se tem de nimenea, da' toată lumea știa că nici Piele Netăbăcită nu se teme de nimenea. Și intră înăuntru băiatu' meu, înțolit după ultima modă. Două

tocuri cu pistoale de-o parte și de alta, de parcă l-ar fi chemat Piele Netăbăcită, și un M16 în mână.

Acum, toată lumea știe care e regula cu Piele Netăbăcită. Dacă te prinde cu pistol ești mort. Pur și simplu. Fără nici o discuție, buf. Io îmi scot pistolul de sub curea cu două degete, de parcă era scutec de copil mic, o iau pe după umeri pe fata mea, de parcă aș fi dansat cu ea, și împing pistolul drept între sânii ei.

Lola! O chema Lola. Era... De ce râzi? A. Înțeleg. În orice caz, parcă m-ai întrebat de tratatul de pace. Dumnezeule, ce stil ai să te abați de la subiect. Dar zi-mi și mie ceva, Alex Pierce, de ce te intrigă subiectul ăsta? Ăsta e cuvântul corect? De ce te intrigă atât de mult subiectul ăsta? Sincer, acuma când privesc în urmă, tratatul ăsta de pace era o mică pată de căcat care putea fi scoasă în prima spălătorie.

Shotta Sherrif e omul care m-a abordat să fiu președintele comitetului pentru pace. Mai întâi el și Papa-Lo și un alt tip s-au dus toți în Anglia ca să-l convingă pe Cântăreț să se întoarcă și să țină un concert prin care să strângă niște bani pentru ghetou. Dar întreabă-mă de ce, cu toți politicienii ăștia care merg în ghetou toată ziua, mai trebuie să lansăm concerte ca să strângem bani. În fine, el a avansat numele meu ca să fiu președinte și nimeni n-a obiectat. Shotta Sherrif, omule, n-am văzut în viața asta un om atât de trist care să-mi dea un pistol, de parcă l-aș fi dezamăgit sau ceva. Chiar și ca pistolar, el mi-a dat mereu de făcut chestii care nu erau de pistolari, de exemplu să organizez dansuri și să aranjez înmormântări, și de câteva ori m-a pus chiar să vorbesc cu politicienii care veneau prin ghetou, care erau ei. O dată au venit niște albi cu aparate de filmat ca să facă un reportaj despre Coronation Market și el a zis doar Tristan, băiete, du-te și arată-le albilor piața și vorbește cum știi tu. Io habar n-aveam ce vrea să spună, da’ când femeia albă a dat drumu’ la aparatul de filmat, mi-am dat seama că nu

se aștepta să-i arăt doar Coronation Market, ci să-i și vorbesc despre ea. M-au pus toți la microfon, de parcă urma să fiu prezentatoru' de la *Soul Train*[122]. Shotta Sherrif, omule. Ce individ. Era...

era...

eu... eu...

oprește înregistrarea.

Oprește odată înregistrarea. Oprește înregistrarea, fir-ar al dracu'.

Unde pleci? Stai jos... și pune-mă să-ți spun o poveste. Cântărețul se pregătea pentru al doilea concert pentru pace. Se instalau luminile, microfoanele, scena, totul, Cântărețul chiar a făcut încă o probă de sunet. Io eram în birou și mă sună Josey Wales că una din lăzile cu echipamente pentru lumini e încă pe chei și că au nevoie de ea pe scenă imediat. Așa că io sun la Ministerul Securității Naționale ca să elibereze lada. Wales îl trimite pe unu' din oamenii lui de la PMJ să se ocupe de echipamente, un tip care își zice Plângărețul. Dacă stăteai un minut lângă omu' ăsta te prindeai că joacă un rol, ceva la el nu era în regulă, ceva la el îți spunea că ceea ce vedeai tu din el era doar ce voia el să arate. Chiar și când zicea da parcă juca în fața unui public. Deci io eram într-o întâlnire când cineva îmi zice că o ladă cu echipamente n-a mai ajuns deloc la concert, chiar dacă io aveam pe birou actele lor. Cineva zice că o grămadă de oameni din Copenhaga își dau vechile arme la Banda Wang pentru că au apărut dintr-odată arme nou-nouțe, io mă uit drept la Plângărețul, care nici măcar nu clipește. Io pun capăt întâlnirii mai devreme și le amintesc că o parte din banii de la concert încă n-au venit.

— Plângărețule, o clipă, zic io.

El se oprește.

— Ce mama naibii să-ntâmplă?

— Ce mama naibii legat de ce? zice el.

— Ce-i porcăria asta cu echipamentele pentru lumini? Tu știai că acolo sunt arme, nu?

— Phillips, acu' vrei să mă duc io să le iau? Îm' ceri mie asta?

— Nu face pe simpaticu' cu mine, pămpălăule, nu ți se potrivește, zic io.

El își schimonosește fața de parc-ar fi mirosit ceva urât. Apoi îmi zice:

— Uite ce e, frate, tu ești băgat în treaba asta cu pacea, dă-i 'nainte, io n-o să te opresc. Și io am o înțelegere cu pacea, da' merge în alt stil decât al tău.

Și dup-aia pleacă. E ciudat, da' nu cred că Plângărețul ar fi vorbit așa nici unui alt om din ghetou. Încă tot nu știu dacă încerca să-mi arate că e periculos sau că e deștept. Cu siguranță nu i-a plăcut că i-am zis că nu e simpatic.

Dar ajunge deocamdată cu pămpălău' ăla. Spune-mi adevărul, Alex Pierce. De ce nu te mai poți întoarce în Jamaica?

---

[121] Vezi nota de la pagina 143.

[122] Emisiune muzicală de divertisment din SUA, lansată în 1971

JOHN-JOHN K

În ce privește misiunea, târfa aia columbiană nebună de legat a fost cât se poate de exactă. Lichidează-l încet, dar totuși spune-i că nu ea a comandat asasinatul, negroteii dintre Biscayne Bay și Kendall West o să învețe s-o respecte pe madamă – așa s-a exprimat ea, nu eu, pentru că lesbiana aia latino încă n-a învățat să vorbească americana prea bine. Asta e, asta ar trebui să-i dau de înțeles nenorocitului, în timp ce sângerează încet. Și a mai spus și o grămadă de alte chestii pe care nu le-am înțeles nici pe ălea, poate pentru că ea nu-și mai amintea mesajul inițial. Târfa s-a străduit o grămadă să se poarte de parcă ordinele veneau de la ea, când de fapt ea era doar secretara. Dar dă-o-n mă-sa pe Griselda Blanco. Eu sunt în New York și totul e absolut superb.

Să vă zic ceva, m-am întors în Chicago după ce le-am promis unor gorile că nu mă mai întorc niciodată, pentru că ultima lichidare din urmă cu cinci ani a fost cam dată peste cap. Un mafiot din Southside se tranformase într-un cec umflat pe care mafia vroia să-l încaseze. Așa că mi-au spus ce zici de 500 de dolari pentru ca tu și frate-tău Paco să-l lichidați pe un tip pe nume Eustace? Eustace? E poponar? zice Paco. Tipu' din mafie n-a răspuns. Era foarte simplu: marțea la 9.30, nevastă-sa pleca la repetițiile pentru cor și el se punea la proiector, la subsol, cu un trabuc într-o mână și cu scula în cealaltă, și și-o freca pe Fete Virgine 1-4. Paco nu s-a mai băgat, pentru că a zis că el e hoț, nu asasin. Când m-a auzit tipul ajunsesem la jumatea distanței până la subsol, dar cum avea o mână pe sculă și pe cealaltă

băgată într-un loc la care majoritatea bărbaților nu se gândesc, nu mai avea încă o mână cu care să scoată pistolul. Nu mă puteam opri din tras. Zgomotul era atât de tare că la început n-am auzit-o pe nevastă-sa cum țipă. A fugit de acolo și eu am fugit după ea, rugându-mă să nu ajungă la ușă. A ajuns la ușă și a ieșit afară țipând. Deci iată-ne cum fugeam amândoi pe Martin Street, ea în cămașă de noapte și papuci cu iepurași, țipând de parcă îi tăia cineva gâtul, și eu după ea. Am lichidat-o în mijlocul străzii, în timp ce două mașini break treceau pe lângă noi. Una a oprit, așa că am tras în parbrizul din spate și am continuat să trag până au pornit și au intrat într-un copac la vreo 50 de metri mai încolo. După ce-am terminat cu porcăria asta a trebuit să plec din Chicago.

Dar apoi, după ce am stat șase luni la fereală în New York, am primit un telefon. Se pare că se aflase. Lichidarea din Southside fusese neglijentă și dată peste cap, dar nu un eșec. Doar că pagubele colaterale erau măricele. Eu eram tânăr, dar nu prost. Nesăbuit, dar nu trebuia decât să ascult, treaba de acum era ușoară. Un jidan care aranjase contabilitatea pentru mafie în ultimii zece ani fusese lovit brusc de o criză de îndoială. Cine știe, tot ce știau ei era că aveau poze cu el, poze în care el intra în clădirea FBI și ieșea din clădirea FBI după trei ore. Mă rog, evreul își luase plata. Iar când am primit telefonul eram atât de plictisit că-mi venea să împușc un șobolan în cada de la baie.

14 decembrie, ora 16. 207th Street, Bronxul evreiesc, dar unii din negroteii ăia jamaicani care vorbesc ciudat și nu se bagă cu nimeni altcineva începuseră deja să se infiltreze spre centru. Două etaje și mansardă. Eu deschid broaște cu șperaclul de la șapte ani. Adevărata problemă erau treptele, eu speram că au porcării de-ălea de blană de prost gust, care să înăbușe scârțâitul. Nu mi-au dat nici un fel de detaliu, cum ar fi câte camere are casa, așa că a trebuit să mă descurc la fața locului.

Prima ușă era de la dulapul cu cearșafuri, cine dracu’ și-o mai ține dulapul cu cearșafuri chiar lângă scări, a doua era de la baie, a treia ușă arăta a dormitor așa că am intrat. Mă simțeam puțin ciudat de la greutatea suplimentară a noului pistol. Gol. Am mers mai departe pe hol și am deschis ultima ușă. Un băiat stătea în fund, sprijinit de tăblia patului, de parcă m-ar fi așteptat pe mine. Vorbesc serios. Băiatul se uita drept la mine și eu n-am putut să trag. Apoi mi-am dat seama că nu se uita la mine sau la altceva. Puștiul se uita drept prin mine și își făcea laba. Situația era aiurea. Dacă îl împușcam acum trezea toată casa.

— Acum dorm la mansardă, a spus băiatul. Știi cum încep bătrânii să vrea ca totul să fie la 50 de grade?

În mai puțin de o săptămână, *Post*-ul din New York băga abureli cu un presupus nou Fiu al lui Sam. Apoi m-a sunat Paco și mi-a spus să mă duc să-l vizitez în Miami. Dă-l dracu’ de New York și restul suferind al Americii, aici era o adevărată Gomora. Aici înghețau diamante și le foloseau drept cuburi de gheață. Am luat primul avion.

Deci eram la Anaconda și eu mi-am dat seama că se aflase de lichidarea din New York, poliția vorbea de un dublu asasinat, soț și soție omorâți în somn, amândoi împușcați în cap. La Anaconda vroiam să văd cum e viața de noapte, în salonul verde era Donna Summer și alți oameni care păreau să fie foarte celebri. Un frate pe nume Baxter despre care știam că e în regulă a venit la mine. Ați venit toți aici să stați cu burta la soare, nenorociților? a râs el. Apoi m-a privit serios.

— Ai rezolvat frumos în New York.

— Mămica mea, știi doar că trebe s-o fac pe târfa aia să fie mândră de mine. Paco știe că ești aici?

— Dă-l dracu’ și pe *putito* ăla.

— Deci înțeleg că nu.

— Ce cauț’ tu aicea, John-John? Serios vorbesc.

— Mă relaxez. M-a adus frate-meu din New York, acolo e prea mare tensiune, de fapt am venit la femei.

— Da, păi poate ar trebui să te duci cu chestia asta la alt club, vezi la Tropic City, puțin mai încolo.

— Da’ care-i problema cu ăsta?

— E un vechi secret chinezesc.

— Ce?

— Uite ce e, îți spun asta doar pentru că-mi place de tine.

— Ce? Muzica asta nenorocită e așa de tare.

— Îi vezi pe cubanezii ăia de colo? O masă mare de șase persoane?

— Da.

— O să-i achităm pe împuțiții ăia.

— De unde știi că-s cubanezi?

— Prietene, uită-te la sacourile lor. Columbienii măcar au o anumită clasă. În orice caz, îi urmărim de o vreme, dar nu sunt niciodată împreună. Acum i-am prins adunați într-un singur loc, îți jur că e ca atunci când iubita ți-o suge și te linge în cur în aceeași noapte. Doi de la masă au supărat-o pe șefa mea și ea nu acceptă căcaturi de-ăstea. Nenorociții sunt ca și terminați, o să fie ca la My Lai aicea. Dacă știi ce-i bine pentru tine întinde-o. Imediat.

— Sigur, frate, mersi de pont.

La bar dau de Paco cu o târfă, mâinile lui îi acopereau țâța stângă ca un sutien.

— Amice, trebe s-o întindem, aici totul o să se facă praf imediat.

— E interesant că ai zis de praf. Vrei să tragi puțin acum? Am putea să tragem fiecare o liniuță de pe țâțele lui Charlene, ce zici?

— Amice, trebe să ne cărăm.

— Du-te dracu’, JJK. Aici o au pe Donna Summer. Se zice că în salonul din spate e Peter Criss și că au băgat o chinezoaică

într-un sendviș. Amice, relaxează-te, relaxează-te puțin, nu vezi că-s ocupat?

— Ți se pare cumva că glumesc? O să se aleagă praful de tot clubul ăsta, așa că mai bine renunți s-o mai faci cu degetul pe profesionista asta și mă asculți pe mine.

— Pe cine faci tu pro...

— Relaxează-te, scumpo, el e un poponar din ăla, nu știe ce să facă cu o doamnă.

— Da, nu știu ce să fac cu o, Paco, ce mama dracu'?

— Ce dracu' ai, dragule?

— Tocmai am dat peste Baxter.

— Baxter? Papagalul ăla e aici? Dă-o naibii, omule, eu...

— E aici cu o misiune, tâmpitule. El și vreo doișpe gangsteri.

— Căcat! De ce aici? Ăsta e un club frumos, o să-l distrugă.

— Nu știu, e o chestie dintre cubanezi și columbieni. O să lichideze o masă.

— La naiba, ar fi bine să-l avertizez pe omul meu.

— Fă ce vrei, io am întins-o de-aici.

Am ieșit afară și l-am lăsat acolo pe Paco, care bănuiesc că s-a dus la toți prietenii lui să le spună că clubul o să fie făcut praf. La început m-am întrebat dacă sunt eu surd sau ceva. După mai puțin de cinci minute din club au început să iasă oamenii, dar tot nu se auzea nici o împușcătură. S-a declanșat alarma de incendiu, a zis Paco când a ieșit afară.

— I-ai zis prietenului tău să iasă afară?

— Da. Și bine că i-am zis, pentru că venise cu cinci veri din străinătate.

— Unu? Cinci? O masă cu șase cubanezi?

— Da, cum ai...

— Tâmpitul dracului. Jigodie nenorocită și retardată ce ești.

A doua zi mi-am luat bilet de avion pentru New York. Cum am coborât din taxi la aeroport, am văzut că mă așteptau. Patru bărbați, unul cu costum maro cu un guler care fâlfâia ca niște

aripi, trei cu cămăși hawaiiene, una roșie, una galbenă și una roz hibiscus. Nu avea nici un rost să mă opun. M-au dus departe, în Gables, pe lângă terenuri cu nimic altceva decât copaci, drumuri cu semne de circulație și stâlpi de iluminat care încă se clătinau din cauza ultimei furtuni tropicale, două cluburi moarte pe timp de zi. Au trecut pe lângă liceul Coral Gables, pustiu, cu două niveluri și cu un Mustang parcat în față.

— Trebuie să te aducem viu, dar asta nu-nseamnă că tre' să te aducem într-o bucată, a spus Roz Hibiscus.

— E vorba de ce s-a întâmplat aseară?

— Îhî.

— Porcăria aia a fost din vina amicului meu Paco, să știți.

— Noi nu știm nici un Paco. Baxter zice că pe tine te-a anunțat înainte.

— Păi și atunci de ce nu vă rezolvați problema asta cu Baxter?

— Am discutat deja cu el. Am discutat cu el foarte bine.

— Aha. Și șeful vostru o să...

— Cine știe ce o să facă *loca* aia?

Am spus aia pe un ton interogator accentuat, dar cum nimeni din mașină nu a răspuns, am presupus că n-a auzit nimeni. M-am mulțumit să privesc pe geam cum Florida devenea tot mai puțin colorată de la o secundă la alta.

— Suntem tot în Coral Gables?

— Nu.

— Dacă ea o să mă omoare, de ce nu v-a pus pe voi, băieți, să faceți chestia asta acum și să mă dați la aligatori sau ceva?

— Are prea mult respect pentru aligatori, de-aia. Acum taci dracu' din gură, că accentul ăla al tău de New York mă scoate din minți.

— De Chicago.

— Mă rog. Am ajuns.

Locul încă semăna destul de mult cu Coral Gables. Au parcat

pe alee, în timp ce doi băieți la bustul gol ieșeau afară în fugă, unul fugărindu-l pe celălalt cu un pistol cu apă. Strada era adormită și pustie. Vizavi, un Chevy albastru aștepta în spatele unui Mustang. Eu sunt din New York și Chinatown, n-aș putea niciodată să mă împac cu suburbiile și cu toate căcaturile ăstea de peste tot, o casă, două mașini, trei copaci, până în capătul străzii și înapoi pe partea cealaltă exact la fel. Casa semăna atât de mult cu aia dinaintea ei și cu aia de după ea că părea ceva intenționat, de parcă *chico* și *chica* se străduiseră prea mult ca totul să fie perfect. Numai că toate casele ăstea erau serbede și mari ca dracu'. Toate cu un singur nivel, de parcă dacă ai urca la etaj n-ai mai avea aer. Toate aveau acoperișuri cu țiglă spaniolă și toate erau zugrăvite în diferite nuanțe de pastel; casa asta era albastră. În Coral Gables observi asta destul de rapid, diferența dintre o vilă, care tocmai ți-a transmis un fel de clasă, și o casă enormă căreia îi mai ies niște camere suplimentare așa cum unui tocilar îi ies coșuri. Porcării de prost gust care țipau întruna hei, nenorociților, eu am făcut bani, o să cumpăr casa asta imediat.

Aleea casei era foarte lungă. Era flancată pe ambele părți de palmieri, de parcă era o plantație de cocotieri. Nu că și casa asta ar fi fost la fel de vulgară. Avea o arcadă de piatră, în locul unei simple uși de la intrare, și geamuri mari peste tot, așa că puteai vedea camera de zi de afară, și asta o făcea de-a dreptul elegantă. Tipul în costum maro a arătat spre ușa de la intrare, ceea ce m-a făcut să mă simt puțin mai ușurat. Poate că vroiau doar să discutăm, sau cel puțin să discutăm înainte. Era politicos și rafinat, poate că și columbienii ăștia aveau un fel de clasă pentru că erau pe un continent, cum nenorociții ăia de cubanezi grobieni nu erau. Doar tipul în costum maro a venit în urma mea.

Mâncare de casă. Mi-era foame. Nu-mi amintesc când m-am oprit din mers, dar Costum Maro m-a împins așa de tare că

aproape m-am împiedicat.

— Fir-ar al dracu'.

Costum Maro m-a întrerupt, amenințându-mă cu patul armei.

— Doamnei nu-i place ca oamenii să-njure în casă, a spus el.

Pe stânga era altă arcadă de piatră care ducea într-o cameră de zi și un băiețel cu un păr negru imens, care se uita la *we all live in a capital I* din *Sesame Street*. Șuncă și clătite. Urmam mirosul de șuncă și clătite.

JOSEY WALES

Oamenii răi nu-și iau notițe în carnețel. Vă spun că știu asta la fel de sigur cum știu că soarele de afară o să fie tot mai fierbinte și mai apăsător. Să uiți și să ierți nu e stilu' meu. Nu pentru că n-aș ierta, dacă n-aș ierta din Parcul National Heroes și până în Portul Kingston ar curge un râu roșu de sânge. Însă modul meu de lucru e nu uita, așteaptă și acționează. Poponarul ăla de Boy George tocmai a întrebat la radio *te ocupi cu bani iliciți?* Eu mă ocup doar cu lucruri ilicite.

Plângărețul e la New York și îmi spune că e prea bătrân pentru break-dance. El chiar nu era tipul de om potrivit pentru Miami, chiar dacă eu știam asta de când era în Jamaica. Plângărețului îi place să creadă că e un om care gândește, dar omul nu gândește, doar a citit câteva cărți. Așa cum unii din băieții ăștia cred că sunt maturi și au experiență, când de fapt abia dacă au trecut prin câteva porcării. I-am dat Plângărețului să facă un lucru. Să mențină legătura dintre Jamaica și Griselda Blanco. Ea are nevoie să-i ajungă marfa în Miami rapid, ca s-o poată trimite în New York. Noi ducem marfa din Kingston sau prin North Coast, sau prin Cuba.

Dar Plângărețul are chestia asta că nu se poate înțelege cu nici o femeie, sau mai degrabă că nici o femeie nu poate să-i spună lui ce să facă. Pe de altă parte, Griselda nu e femeie. E un vampir la care i-a căzut scula acu' o sută de ani. Și-a pierdut răbdarea cu el și când o nebună ca ea își pierde răbdarea cu tine l-ar face și pe un gangster jamaican dur să zică târfa asta e dată dracu', omule. Era doar o chestiune de luni până să-l

omoare pe Plângărețul chiar ea.

Dar la biserică se vorbește de darul discernământului. Nu doar predicatorii și spiritele împlinite au așa ceva, ci toată lumea care crede că poate să îmbrace hainele ăstea și să conducă mult timp. În clipa în care am cunoscut-o pe Blanco mi-am dat seama că era o brută care de fapt nu are prea multă minte, dar are suficientă hotărâre ca să doboare un taur. Ca și mine, își dă seama că corect și greșit sunt doar două cuvinte inventate de cine știe ce neghiob și că ceea ce contează în realitate e ce am eu în plus față de tine și ce ai tu în minus față de mine. Dar ea încă nu știe ce să facă cu asta și uneori un negrotei ignorant poate fi o femeie urâtă din Columbia prea oarbă ca să-și dea seama că eu lucrez și cu Medellín și cu Cali și cel puțin băieții din Cali știu să gândească.

Discernământ. Eu pot întotdeauna să mă uit la un om și să-l citesc. Cum ar fi Plângărețul. Îs deja ani de zile de când știu că omul nu doar se fute cu bărbați, dar el e de fapt ăla care e futut și, indiferent ce zice el, tot îi pare rău că a plecat de la închisoare. Îs deja ani de zile de când ar fi trebuit să-l omor pentru asta, dar de ce? Mi se învârt mai bine rotițele minții când îl văd că fute nenumărate păsărici, de parcă comportamentul de bulangiu ar fi ceva care se adună în sperma lui și doar dacă se slobozește suficient o să se slobozească de nevoia de a-și băga o sculă în cur. Nu știu prea multe despre lucrurile ăsta și nu citesc Biblia. Dar dacă știu un lucru, asta e atunci când un om se amăgește singur. Dar e ceva ce merită privit. Cine știe ce face el în New York. Nu pot să pun un om să-l urmărească, pentru că ar afla. Și există unele lucruri pe care doar Plângărețul e în stare să le facă.

Ieri, femeia mea m-a întrebat cum am făcut rost de viza de mers în America și a râs. Avea dreptate să râdă. Dar anul ăsta am unele lucruri de făcut. Nici nu mai știu când a fost ultima oară când mi-a păsat ce se-ntâmplă pe o stradă din Kingston.

PMJ-ul își dorește țara așa de mult și acum o are. N-au decât să moară amândouă. Acum altă stradă vrea să-mi atragă atenția și eu nu trebe decât să mă uit. Oamenii răi nu-și iau notițe. Oamenii răi își notează în cap.

Eubie din Bronx. Oamenii nu înțeleg de ce am grijă de fratele ăla, oamenii în cazul ăsta însemnând Plângărețul, care nu-l suportă. E greu să-ți placă un om care se tunde la două săptămâni, vorbește de parc-ar fi stat toți șapte ani la un liceu de fițe și poartă întotdeauna costum de mătase, indiferent de vreme. Dar uite raționamentul pe care nu-l înțelege nimeni: dacă oamenii sunt ocupați să creadă că ești pește atunci nimeni n-o să creadă că ești traficant de droguri. Eubie e băiat cu școală și asta îl face să creadă că are clasă. Și are, puțină. Băiatul era hotărât să facă dreptul la Columbia, dar a plecat pentru că s-a luminat în privința dreptului. Eubie se simte perfect în Queens și în Bronx și eu îl las să preia Miami de la Plângărețul. Nu i-am spus asta Plângărețului, așa că săptămâna trecută m-a sunat.

— Frate, ce mama naibii e asta?

— Se pare că ai nevoie de o schimbare. Miami e prea la țară pentru tine, tu ai nevoie de New York. În New York îs o grămadă de cărți. Și o grămadă de parcuri de noapte.

— Ce mama naibii înseamnă asta?

— Înseamnă ce înseamnă, pămpălăule. Te detașez în Manhattan, poate Brooklyn.

— Da' io nu știu locurile alea.

— Atunci ia-ți naibii un atlas și învață-te.

Frate, tu știi că io simt lucrurile ăstea și pur și simplu n-am încredere în om, îmi zice în fiecare săptămână cu aproape exact aceeași propoziție. Dar Plângărețul nu e un om care gândește, doar a citit niște cărți, în timp ce Eubie gândește departe. A plecat de la Columbia ca să vândă iarbă pentru că la Columbia nu putea să învețe nimic ce nu știa deja despre cum să facă bani. Era aproape prea deștept. 50000 de kile de iarbă și 5000 de

kile de zână albă în doar un an. Eu știu asta și el știe asta și Plângărețul la fel, că de-asta nu poate să-l suporte. Creierul omului ăluia ne făcea bogați. Dar creierul omului ăluia avea nevoie de aprovizionarea mea și, chiar dacă io eram sigur că el încercase deja să-l contacteze de unul singur pe Escobar, ei n-ar fi avut niciodată încredere într-un om doar pentru că e șmecher. Nici nu-mi păsa că face asta, chiar mă așteptam s-o facă, dar nu i-am zis Plângărețului. Plângărețul m-a sunat altă dată doar ca să-mi spună că Eubie tre' să fie singurul om din Jamaica care-și face pedichiura și tre' să fie bulangiu sau ceva, ceea ce m-a făcut să râd atât de mult că Plângărețul a început să spună că el n-a glumit. I-am spus Plângărețului să se calmeze. Nu i-am zis că, atunci când nu omora omu' chiar el, Eubie avea doi frați, doi frați adevărați, care deja lichidaseră peste cincizeci de oameni pentru el, din câte am auzit eu. Io-s sigur că tre' să existe un nume pentru oamenii ca Eubie, dar doar doctorii de cap știu care e.

Oamenii răi nu iau notițe. În loc de asta, eu îmi amintesc nume așa cum unii oameni își amintesc oamenii mari. Fac o listă și îmi amintesc ca o melodie, ca un cântec pentru copii. Dacă află cineva, nu m-ar lua nimeni în serios. Așa că l-am trimis pe Plângărețul și pe un băiat să ia niște echipamente din Florida și apoi l-am pus pe alt camion să mai adune unele din Virginia și Ohio. Dar poliția a interceptat camionul în West Virginia. Nu peste mult, băieții trăgeau de zor cu pistolul prin Washington, Detroit, Miami, Chicago și peste tot în New York.

Și în tot timpul ăsta băiatul nu-l lăsa în pace pe Eubie.

— Tu crezi că e mare crai doar pentru că poartă perdelele maică-sii pe post de costum. Io-ți spun, Josey, ascultă-mă pe mine, omu' ăla o să se întoarcă împotriva ta.

— Îl urmăresc, Plângărețule.

— Păi ar trebui să-l urmărești și mai mult. Eu nu prea am încredere în el. Își duce mereu mâna la bărbie, ca și cum s-ar

gândi cum să treacă peste tine.

— Vorbești serios? Nu e singurul om pe care-l urmăresc, Plângărețule.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Înseamnă ce înseamnă. De ce-mi zice omul din Queens că aprovizionarea merge prost între tine și Eubie? N-ai conexiuni în New York?

— Nu merge prost, omu' tre' să învețe s-aștepte naibii.

— Tu chiar crezi că omul o s-aștepte? Ce dracu' ai?

— Cum adică?

— Frate, ție ți se pare că New Yorkul e vun monopol? Ranking Dons, Blood Rose Crew și Hot Steppers vor toți o felie din fiecare stradă, și ăștia sunt doar jamaicanii. Dacă nu-l aprovizionezi o să-și găsească alt furnizor, e foarte simplu. Și apoi, mulțumită oamenilor care gândesc ca tine, va trebui să vin eu la New York să restabilesc ordinea firească. Dumnezeule mare, Plângărețule, tu vrei să spui că trebe să vin la New York? Sau poate ar trebui pur și simplu să-l pun pe Eubie să se ocupe și de Queens și să te aduc pe tine înapoi în Jamai...

— Nu! Nu, Josey. Nu, omule. Io nu pot... io pot să fac asta. Io doar...

— Tu doar ce? Vezi să nu mă sune iar omul din Queens. Nici n-am înțeles jumate din ce zicea nenorocitu' ăla.

— Da, frate, o să mă ocup eu de treaba asta, a zis Plângărețul.

Dar ce n-a zis el era că era depășit de situație, nu pentru că vânzările mergeau prost, ci pentru că un om nou dintr-o poteră nouă intrase pe teritoriul lui, aceeași poteră care încerca să intre și în Miami. Oamenii uită că atunci când PMJ-ul a câștigat alegerile din 1980, o grămadă de oameni au fugit rapid în SUA. Acum sunt în Blood Rose, Hot Steppers, dar mai ales în Ranking Dons, și se bat pentru teritoriu de parcă toată lumea ar fi în continuare în Kingston. Din nou, pentru asta e nevoie de

gândire și Plângărețul nu e un om care gândește, el doar a citit câteva cărți.

Încă ceva. Adevărul e că eu nu cer foarte mult, dar i-am zis Plângărețului, hei, îți mai amintești de pămpălăul ăla, Tristan Phillips? Ăla care era în comitetul pentru pace cu Papa-Lo, Shotta Sherrif și Cântărețul? Ăla care a dispărut ca prin farmec, chiar dacă eu am trimis nu unul, ci doi oameni care să se ocupe de el? Acum stă în Queens și io vreau să-l tratezi cu cremă de dispărut pă fratele ăla. Înainte să facă ceva de genu' să intre în banda asta a PNP-ului, deși el e chiar ăla care a apărut la televiziunea americană ca să vorbească despre mișcarea pentru pace.

În 1982 l-am trimis pe Plângărețul să se ocupe de omul ăla. I-am zis să-și ia bilet de avion și să se ducă la New York, apoi să facă rost de un pistol și să închidă acel capitol jamaican. După o săptămână primesc un telefon nu de la Plângărețul, ci de la Benny, unul din curierii Plângărețului, cu mesajul că s-a făcut. Eu nu mi-am bătut capul să-l întreb pe Plângărețul cât de luat era când i-a dat acelui mucos mic numărul meu de telefon. Mai rău, să lucreze cu cineva care are impresia că poate să-mi vorbească mie așa: *Plângărețul zice să-ți spun io că schema cu crema de dispărut e gata, a'-nțeles? Salve.* De asta nu-mi bat capul. Pentru că dacă-l întreb *de ce mama naibii ai făcut asta* el o să zică *ce anume?* Nu pentru că e pămpălău, ci pentru că sincer chiar n-ar ști. În fine, o s-o las să curgă, pentru că Phillips era mort și capitolul ăla era închis.

Nu joia trecută, cealaltă, unul din oamenii mei din ghetou care tocmai a scăpat de la Rikers m-a întreabat dacă am cunoscut vreodată un Tristan Phillips, pentru că el zice că știe totul despre mine. Și eu zic ce vrei să spui că știe, vrei să spui *știa*? El zice nu, Josey, fratele nu-i mort, e la Rikers și tocmai execută al doilea an dintr-o sentință de cinci ani pentru jaf armat. Înainte era la Attica, dar tocmai l-au transferat la Rikers.

Și acum face parte din Ranking Dons.

Io aș putea trimite vorbă să-l lichideze, zice omul meu, dar eu zic lasă-l în pace. Îl sun vineri pe Plângărețul.

— Știi peste cine am dat acu' câteva zile? Femeia lu' Tristan Phillips, a venit tocmai până în zona PMJ-ului să caute bani, zice că Tristan a plecat și a părăsit-o și nu vrea să trimită bani pentru copil. Ciudat, nu?

— Da, e ciudat, zice el.

Așa că acum îmi fac bagajul, o geantă sport, ca să mă duc la New York. N-am de gând să stau mult. Eubie a făcut toate aranjamentele. Mă uit și îl văd pe băiatul meu în uniformă școlară cum se uită la mine din cadrul ușii.

— La naiba, Tati, da' de unde-ai venit? Arăți de parc-ai fi luat.

— Și tu stai acolo de parcă m-ai urmări. Du-te la școală, băiete.

— Școala-i o porcărie.

— Ți se pare cumva că io-s unu' din părinții ăia care își lasă plozii să înjure în fața lor?

— Nu, Tati.

— Bun. Atunci nu te mai schimonosi așa și du-te odată la școală. Tu crezi că Școala pentru Băieți Wolmer e gratuită?

— Toată educația e gratuită, Tati, așa că nu mai veni cu deastea.

— Știi ce mai e gratuit? Să-ți trag un pat de pistol peste cap pentru că ești impertinent. Așa că nu mai bloca ușa și du-te naibii la liceu, înainte să-ncuie poarta.

— Tati, da' de unde să știu io ce să...

— Să știi? Ce să știi? Vrei să spui educația ta? Io credeam că te duci la școală, așa că de ce-ți mai văd moaca aia urâtă aici? Pe zi ce trece semeni tot mai mult cu afurisita aia de maică-ta.

Îi zâmbesc băiatului, ca să nu i se pară că-l ameninț prea mult, dar acum are 16 ani și eu încă îmi mai amintesc cum e la

16 ani, știu că în el crește o sete tot mai mare. Toate ripostele ăstea ale lui se îndreaptă de la oarecum drăguțe la oarecum amenințătoare. Ceva din ele mă încălzește, să văd cum mucosul ăsta mic își umflă pieptul. Se întoarce să plece și atunci eu spun:

— Următoarea rundă e pe bune.

Băiatul nu zâmbește sau altceva, doar încuviințează o dată din cap și pleacă, și eu mă uit cum rucsacul albastru se îndepărtează de mine. Peste un an, poate peste doi ani de acum, n-o să mai am puterea să-i țin piept.

TRISTAN PHILLIPS

Asta-i minciună, ce-mi zici tu aicea. Clubu' de noapte Two Friends nu exista până în 1977? S-a deschis abia în '79? Atunci în ce club am dat io de Piele Netăbăcită, în Turntable? Nu, prietene, n-aș crede să fie Turntable, omule, până și prim-ministru' obișnuia să meargă acolo. Oamenii din partea frumoasă a lumii se amestecă cu oamenii din clasa de mijloc, ca să aibă impresia că sunt conectați cu vreun fel de cultură, știi cum e. Ești sigur? De ce ești așa de sigur? Pentru un om care zice că n-a mai fost în Jamaica din 1978 știi o grămadă de chestii despre 1979. Tu ești ăla care mi-ai zis că scrii o carte despre Cântăreț, da' ce-au toate ăstea de-a face cu Cântărețul? Știi că omu' a dat colțu' în 1981, nu? Sau până acu' ai stat cu capu' băgat în cur? Poate ți se pare că io-s așa, mai de la țară. Scrii o poveste cu fantome? Fantoma Cântărețului care bântuie Rose Hall? Dacă stai să te gândești, dacă tu chiar scrii despre Cântăreț, de ce dracu' vorbești cu mine? Tu crezi că io-s prost, Pierce?

Îți pare rău că mă faci să-mi pierd timpul – ce dracu', Pierce, stai jos. Uită-te la tine, o întrebare nevinovată și începi să faci scandal și să te fofilezi afară din cameră. S-ar putea să fie primul lucru interesant pe care îl faci pe ziua de azi. Uită-te cum ți se înroșește fața, ca la un porc care se sufocă. Stai naibii jos, Alexander Pierce. Bine, ce zici de asta: tu nu-mi spui de ce vrei să afli despre mișcarea pentru pace, Josey Wales, Papa-Lo și Shotta Sherrif și eu n-o să-ți spun când mi-am dat seama, în sfârșit. Cum ți se pare? Ne-am înțeles?

Comitetul pentru pace avea până și birou. Cântărețul și-a oferit casa pentru asta, parterul, prin spate. Ne înțelegeam bine, așa că oamenii buni credeau că suntem ca frații. Într-un fel chiar eram frați. Amândoi proveneam din viața de ghetou din Jamaica. O grămadă de oameni nu știu asta, da' io am fost mare sculă și-n muzică. Cântam cu niște băieți acasă la tata prim-ministrului – scuze, fostu' prim-ministru. Și chiar am crescut împreună cu cel mai bun prieten al Cântărețului. Io am crezut întotdeauna că-s deștept, da' io știu, poate că Cântărețul e mai deștept. Unii oameni au o chestie a lor, poate e ceva din ghetou, că și dacă nu te distruge altu', te distrugi tu singur. Fiecare om din ghetou se naște cu asta, da' Cântărețul s-a vindecat cumva. Dacă te uiți la noi într-o fotografie, amândoi suntem mai deștepți ca ghetou', da' numai unul a reușit cu adevărat să iasă din el. Unii oameni pur și simplu sunt sortiți s-o dea în bară chiar dacă sunt suficient de deștepți ca să știe cum ar trebui să fie.

Deci Cântărețul mi-a dat o cameră în care să instalez biroul comitetului pentru pace. Io încă mă gândeam la ce urma să facem, da' primul lucru care trebuia făcut era să strângem toți banii de la concertul pentru pace. Într-o după-amiază, Papa-Lo și Josey Wales au trecut pe-acolo să lase niște bani din vânzările de bilete de la intrarea vestică. Cântărețul era afară, lângă intrare, tocmai terminase de jucat fotbal. Josey Wales și-a parcat Datsunul lui alb și a coborât și Cântărețul s-a uitat la el cum trece, apoi s-a uitat prin geamul biroului drept la mine. Frate, ascultă-mă pe mine, dacă ochii chiar ar avea raze ca băiatu' ăla din benzile desenate cu X-Men, m-ar fi făcut praf și pulbere și casa odată cu mine. Așa că imediat după ce pleacă omu', Cântărețul intră brusc în birou. Înainte s-apuc io să întreb ce se întâmpla, el zice cine era fratele ăla? Io zic Josey Wales, omule, activistul comunitar din Copenhaga, un fel de adjunct a' lu' Papa-Lo. Prietene, în perioada aia scurtă am apucat să-l

cunosc pe Cântăreț foarte bine, așa că l-am văzut cum își pierde cumpătul de câteva ori. Da’ io nu l-am văzut niciodată pe omu’ ăla sau pe alt om să se înfurie așa de tare, a început să tremure și vreo câteva minute nici n-a putut să vorbească, pentru că fiecare cuvânt din gura lui era prea zdrențuit ca să iasă afară. Io stăteam pur și simplu acolo și mă uitam cum Cântărețul gâfâie și se sufocă, atâta de furios era. Și zice:

— Tristan, io-l știu pe fratele ăla. A fost aicea, chiar în noaptea în care-am fost eu împușcat. Vrei să știi când mi-am dat seama că chestia asta cu pacea n-o să dureze? Chiar atunci.

Așa că io m-am dus în Canada, ca să vorbesc cu niște organizații despre comitetul pentru pace și să mă văd cu un frate din Toronto. El îmi zice tot felu’ de chestii despre concert, atât de multe că eu zic frate, parc-ai fi fost acolo. El zice nu, omule, am văzut la televizor, pe canalu’ pe care dau emisiuni culturale. Io mă-ntrebam cum dracu’ au văzut oamenii din Canada concertu’ când la mine n-a venit nimeni să discute despre drepturi, ca să aud că o companie pe nume Copenhagen City Promotions vindea înregistrări la posturile de televiziune din Toronto, Londra și Mississauga. Așa că bineînțeles că l-am sunat imediat pe Papa-Lo și i-am zis, frate, da’ ce dracu’ să-ntâmplă? El zice că el nu știe nimica despre nici o înregistrare, pentru că în tot timpu’ ăsta el a avut grijă de Mick Jagger. Da’ de ce și-ar numi cineva compania Copenhagen City Promotions dacă n-ar fi din zona aia? Apoi Papa-Lo zice poate e din Copenhaga adevărată, din străinătate, de parcă io m-aș fi născut cu prost scris pe frunte. Nu m-am mai obosit să-i spun că nici o echipă de albi n-a filmat concertul. Uite ce e, și el și io știam cine e în spatele chestiei ăsteia. Apoi el zice poate e Shotta Sherrif. Io râd și dau să închid telefonul, da’ înainte să terminăm zic ține-l în lesă pe Josey Wales, dacă nu vrei să fac io asta. WLIB New York vroia să vin iar ca invitat la talk-show-ul lor, așa că i-am zis lu’ Papa-Lo că-mi schimb biletul de avion la JFK în loc de

Toronto. Imediat cum am închis m-am răzgândit și în loc de asta m-am dus la Miami. O grămadă de jamaicani din Miami încă nici n-auziseră de comitet, plus că puteam să vorbesc la radio prin telefon.

Peste patru zile eram în Miami. Mă duc să mă văd cu fratele meu A-Plus de pe vremea din Balaclava. Cân' bat la ușa omului, el deschide și țipă ca o fetiță. Vorbesc serios. Era cât pe ce să fugă, credea că io-s o nălucă care-a venit la el. Nălucă înseamnă fantomă, apropo. Ascultă-mă ce-ți spun, omu' nu știa dacă să se pișe sau să se cace pe el. M-a luat în brațe de parcă eram plodu' lui și tu știi care sunt regulile, oamenii răi nu se îmbrățișează. În nici un caz cu bărbați. Omu' mă îmbrățișează și zice Dumnezeule mare, Tristan, ce faci aicea? Cum ai supraviețuit cu chestia aia?

— Care chestie? zic io.

— Cum adică, frățioare? Tocmai mi-a zis un om că cineva i-a zis că ți-a făcut felu'.

— Ce? Ce naiba tot spui?

— Aghiotantu' cu patru ochi a lu' Josey Wales, Plângărețul. Abia acu' două zile le-a zis la oameni că a fost cu avionu' la New York și te-a rezolvat.

— M-a rezolvat? Și io ce-s, A-Plus, nălucă sau ce?

— Păi și io mă gândeam acuma la același lucru, zău așa.

— Frate, nu doar că pămpălău' ăla nu m-a omorât, da' nici nu m-am mai dus la New York.

— Ce?

— Nu, prietene, m-am răzgândit când mi-am dat seama că pot vorbi la radio și prin telefon. Oricum, prea mulți oameni din Miami vroiau să audă despre comitetu' pentru pace.

— Of, frate, ce bine c-ai apărut, că io eram pe punctu' să iau doi oameni și să-l învăț minte pe pămpălău' ăla.

— Stai așa, ce vrei să zici? E încă în Miami?

— Da, omule, a fost aicea să discutăm acasă la prietenu' lui,

la intersecția lu’ 30 și 46. Știi unde-i Parcul Lincoln Memorial?

— Da, omule. Ce fel de materiale aveți aicea?

A-Plus îmi arată un pistol-mitralieră Thompson și un pistol de 9. Io iau 9-le și el se ocupă de pistolu’-mitralieră. Așa că mergem la Lincoln Memorial, parcăm mașina la două străzi distanță și o luăm spre curtea acestui prieten. Ai văzut vreodată partea aia din Miami? Case cu un nivel, verandă pe lateral și uneori pereți de sticlă. Iarbă moartă și pământ uscat, la asta zic ei gazon. Casa asta cu o mașină distrusă drept în mijlocu’ gazonului putea foarte bine să fie în East Kingston. În fine, ne apropiem încet de casă, A-Plus o ia prin față, io ocolesc prin spate. Bineînțeles că pămpălăii ăia țineau ușa deschisă. Bineînțeles că io aud foarte clar vocea Plângărețului. Venea din partea stângă a holului. Io fac doi pași și uite-l acolo, se pișa la veceu cu spatele la mine. Sar pe el și îl împing dincolo de veceu, așa că trecem amândoi prin perdeaua de la duș și io îl izbesc de zid. El se lovește direct cu fața, așa de tare că rămâne năuc. Îi cad ochelarii. Înainte s-apuce să facă ceva, io-i pun pistolu’ la tâmplă și îl fac s-audă clinchetul. Plângărețul începe să tremure așa de tare că aproape îmi dă jos pistolu’ din mână. Omu’ încă se mai pișa. Io zic:

— Pămpălăule, ia gândește-te cum e să cobor io din avion la Miami doar ca să aflu că tu zici că-s mort și toți oamenii din lume știu asta în afară de mine. Cum se face asta?

— Aoleo, aoleo, io nu-ș’ nimica, Tristan, io nu-ș’ de ce să fii mort. Păi eșt’ chiar aicea.

— Nu știi? Da’, frate, nu tu te-ai dus să zici la toată lumea să spună că m-ai omorât? Când m-ai omorât? Săptămâna trecută? Ieri?

În același timp prietenu’ lui vine în baie cu mâinile sus și A-Plus în spatele lui, cu pistolul-mitralieră la gâtul lui.

— Deci Plângărețule, frate, spune-mi cum m-ai omorât, pentru că tre’ să-ți spun, prietene, io nu mă simt mort deloc.

— Cine ți-a zis c-am spus io că te-am omorât, șefu'? Cine a răspândit minciuna?

— Io vreau doar să știu cum ai fost așa de precoce. Adică, frate, nu mai bine mă omori și dup-aia doar să te lauzi cu asta?

Pămpălău' nu zice nimic. Începe să plângă și celălalt om începe să plângă și el. Da' de fapt nu era chiar plâns. Ăștia doi scheunau. Bineînțeles că pe cine nu omor azi tre' să omor mâine, așa că pun pistolu' la tâmpla lui ca să-l lichidez. Celălalt om urlă și începe să se roage pentru Plângărețul. Adică chiar începe să se roage și să implore și cade în genunchi, ceea ce era exagerat da' mă rog. Încă nu-mi vine să cred cât a putut să plângă și să se roage omu', de parcă Plângărețul era plodu' lui sau ceva. Înainte ca io să las pistolu' jos, Plângărețul i-a aruncat o privire rapidă omului. Io n-am mai văzut în viața mea pe cineva așa de furios. I-am pocnit pe amândoi cu patul pistolului și am plecat.

Ești foarte relaxat cu ce ți-am spus, Alex Pierce. Te piși pe sub masă? Pe de altă parte, ceva îmi spune că nu te sperii foarte ușor.

Frică de ce? De represalii? Crede-mă, Plângărețul e ultima persoană din lume care să vină după mine. Dar între timp poliția îl omorâse pe Copper. Apoi pe Papa-Lo. Tu trebe să înțelegi ceva. Pacea asta era între ghetoul PMJ-ului și ghetoul PNP-ului. Poliția n-a semnat nici un fel de tratat, și nici PMJ-ul sau PNP-ul. Numai că poliția din Jamaica nu e recunoscută pentru gândirea ei. Tu ești prea tânăr ca să știi filmele de pe vremuri. Ai văzut vreodată un film cu Keystone Kops[123]? Da? Ei bine, polițiștii jamaicani locali sunt o grămadă de Keystone Kops. Și Copper și Papa-Lo erau suficient de deștepți ca să știe că polițaii au mult prea multe vendete în cartier ca să ia parte la vreun tratat de pace. Da' erau și prea proști ca să-i dea de urmă unui om precum Copper, care le scăpase timp de zece ani. Tu ai ceva minte, Alex Pierce, sunt sigur că știi unde vreau să bat. În

fine, apoi a căzut Jacob Miller. Shotta Sherrif și-a dat seama curând ce se întâmplă și a luat unu' din ălea cinci avioane spre Miami. Da' apoi a furat stocu' de cocaină de la fratele unui om din Banda Wang și a întins-o în Brooklyn. Da' ce să vezi, acolo, în sala de bal Starlight, oamenii din Banda Wang din New York i-au dat de urmă și l-au omorât. L-au împușcat și l-au omorât chiar acolo, în club. Cât ai clipi, toată lumea implicată în comitetul pentru pace era moartă, în afară de o femeie și de mine. Din întâmplare sau intenționat, n-am chef să aștept să aflu. Mă duc în Jamaica să-l îngrop pe Copper, apoi plec iar. Și nu, io nu m-am întors.

---

[123] Polițiști incompetenți care apar ca personaje într-o serie de filme mute de la începutul secolului XX

DORCAS PALMER

Deci stăteam jos și mă uitam la un bărbat care stătea jos și se uita la mine deja de o oră. Știu că aștept instrucțiuni de la doamna sau donșoara sau cum preferă femeia asta Colthirst să-și spună, dar el stă pur și simplu, de parcă și el ar aștepta instrucțiuni. Stă cu spatele drept, mâinile în poală și capul exact în față, ca C-3PO. Aș spune că asta îl face să arate ca un cățel domestic, dar asta ar însemna că eu, ca parte feminină, aș fi cățeaua. Trebuie să fie ceva special, un cu totul alt nivel de aroganță ca să știi că poți să-i faci pe oameni să aștepte atât cât ai tu chef. Întotdeauna m-am întrebat dacă asta e cumva o chestie de tactică de putere, ceva prin care să-i pui pe oameni la locul lor. Eu îți dau cecul, n-ai decât să mă pupi în fund. Uite cecul, acum oprește taxiul și așteaptă patru ore. Țara asta afurisită. Pe de altă parte sunt banii ei. Dacă ea vrea să mă plătească să nu fac nimic, eu sunt plătită la oră și e factura ei. Sincer acum, bărbatul ăsta chiar seamănă cu Lyle Waggoner. Iar eu mă uit în fiecare săptămână la reluări cu Carol Burnett. E înalt, cu părul negru, alb la tâmple, și o bărbie exact ca în desenele animate cu un bărbat cu bărbie atrăgătoare. Din două în două minute se uită la mine, dar apoi, când vede că ochii mei îl așteaptă, întoarce repede privirea.

Poate că ar trebui să spun pur și simplu trebuie să mă piș, ca să pot ieși din camera asta. Sau mai degrabă trebuie să fac pipi. Dumnezeule mare, nu suport cuvântul ăsta, pipi. Nici o persoană de sex masculin mai mare de zece ani n-ar trebui să folosească cuvântul ăsta. De fiecare dată când aud un bărbat

care îl folosește nu mă pot gândi la altceva decât la pipi din scule mici. El se uită la mine dintr-odată, probabil din cauză că am chicotit. Dumnezeule, sper că n-am zis asta cu voce tare. Acum nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să mă prefac că n-a fost vorba de altceva decât de tuse. Doamna/donșoara tocmai a ridicat vocea în biroul ei, probabil față de soțul ei sau cine știe. Lyle Waggoner se uită la ușa ei și râde, dând din cap în acest timp. Ce fel de bărbat poartă pantaloni roz? Unul curajos? Homo? Ei bine, dacă ar fi homo presupun că n-ar avea nici fiice, nici nepoate. Are bluză albă cu guler, iar pieptul și bicepșii i se umflă în ea într-un mod plăcut. Sincer acum, dacă s-ar duce la o orgie sexuală, nimeni nu l-ar da afară pe Lyle Waggoner. Sunt în stare să pariez următorul meu salariu că poartă chiloți normali, nu boxeri, și la piscină bikini. Ai putea chiar să spui că e un bătrânel sexy sau un vulpoi, cum le zic fetele americane bărbaților cu care n-ar trebui ele să și-o tragă. Aș vrea ca doamna/donșoara să-și termine naibii convorbirea telefonică, altfel mai devreme sau mai târziu o să încep să gândesc cu voce tare și n-o să-mi dau seama decât când Lyle Waggoner aici de față o să înceapă să arate cu degetul spre mine, șocat.

Aș putea măcar să mă uit prin casă. M-aș ridica de pe scaun, dar ceva îmi spune că în clipa în care aș mișca un picior ca să mă ridic, Lyle Waggoner s-ar răsti imediat nu pune mâna pe aia. Pare genul de casă în care îți dai seama că în vaza goală de pe masă nu e nici un penny și nici un nasture rătăcit. E de sticlă, bineînțeles, dar nu e masă de sufragerie. Și eu, și el stăm pe scaune de lemn cu spătar rotund și perne moi. Stofa e cu motive șerpuite crem și maro. Pe perete tablourile obișnuite, trei femei bătrâne albe îmbrăcate până la bărbie, doi bărbați albi, toți cu acea privire acră pe care albii o au întotdeauna în tablouri. În partea dreaptă și în partea stângă a camerei sunt alte două scaune exact ca cele pe care stăm noi. Covorul e exact ca scaunele. Măsuța de cafea e plină de reviste *Town & Country*,

singura parte a camerei care pare ușor dezordonată. Un fotoliu pentru două persoane mov, cu aceleași picioare cu gheare de animal ca la cada mea de baie de acasă. Una din camerele de zi pe care le vezi mereu în acele reclame de la sfârșitul lui *New York Times Magazine*. Tablourile de pe peretele din stânga o iau razna complet.

— Cel din mijloc e de Pollock, îmi spune el.

— De fapt e de de Kooning, zic eu.

El se uită urât la mine și încuviințează din cap.

— Mă rog, eu nu știu ce naiba cumpără familia mea, chiar dacă ăla e aici de ceva timp. Arată de parcă un copil și-a înghițit cariocile și le-a vomat pe toate la grămadă, după părerea mea.

— Bine.

— Nu ești de acord.

— Nu-mi pasă deloc ce cred ceilalți oameni despre artă, domnule. Fie o înțelegi, fie nu, și pare stupid să aștepți ca oamenii s-o înțeleagă când poți foarte bine să te bucuri că așa ai mai mult spațiu pentru tine în muzee, mulțumită unui prost în minus care îmi spune mie că și fiica lui de patru ani ar putea să picteze așa.

— Unde Dumnezeu te-au găsit?

— Domnule?

— Ken.

— Domnule Ken.

— Nu, doar... nu contează. Crezi că donșoara Hărnicie o să-și amintească la un moment dat să respecte timpul oamenilor și să TERMINE DRACULUI DE VORBIT LA TELEFON?

— Nu cred că v-a auzit, domnule.

— Ți-am zis, numele meu e... în fine. Probabil că n-ai cum să știi asta, dar știi cumva dacă nora mea a cerut anume o servitoare negresă?

— Nu sunt la curent cu acest fel de informații, domnule.

— Ken.

— Domnule Ken.

— Mă întrebam doar, de vreme ce Consuela, sau cel puțin așa cred că o chema, Consuela, a furat aproape tot ce a putut să care de aici.

— Bine.

Sunt destul de sigură că nu a existat nici o servitoare jamaicană pe nume Consuela.

— Mie mi s-a părut că a fost ingenioasă. Tot ce a furat a băgat sub mobilă, înțelegi? Să zicem că astăzi a furat așternuturi. Le-a ascuns sub pat. A doua zi poate că a fost vorba de săpun pus sub scaunul de lângă ușa dormitorului, următorul lucru lângă masa din fața ei, apoi fotoliul din camera de zi, apoi următorul fotoliu și tot așa, până când a ajuns să aibă un articol la măsuța înaltă de lângă ușă. În felul ăsta, mutând în fiecare zi fiecare lucru cu o poziție, avea întotdeauna ceva de luat chiar de lângă ușă. Eu i-am zis că mexicanca aia a construit o adevărată cale ferată subterană în casa noastră! Și știi ce zice ea? Zice genul ăsta de expresii sunt inacceptabile în nord, papa, de parcă eu m-aș fi născut în Connecticut, fir-ar al dracu'. Așa că crezusem că s-a săturat de portoricani.

— Jamaicani.

— Vorbești serios? Eu am fost în Jamaica.

Iar eu nu mă puteam gândi la altceva decât o, Doamne, acum începe, încă un bărbat alb care o să-mi spună cât de mult i-a plăcut Ocho Rios, dar i-ar fi plăcut mult mai mult dacă n-ar fi fost atâta sărăcie. Și țara e așa de frumoasă și oamenii așa de prietenoși și chiar cu toată tragedia asta lumea tot reușește să zâmbească, mai ales afurisiții ăia de copii. Chiar dacă el pare genul care se duce la Negril.

— Da, la Treasure Beach.

— Hă?

— Poftim?

— Îmi cer scuze, Treasure Beach?

— O știi?
— Bineînțeles.
Adevărul e că n-o știam. Abia dacă auzisem de ea. Mă întreb dacă era în Clarendon sau St. Mary, una din parohiile ălea în care eu n-am fost niciodată, pentru că noi nu aveam nici o bunicuță care să stea la țară. Sau unul din acele locuri pe care nu le cunoști decât dacă ești turist, cum ar fi Golful Francezului sau ceva. În fine.
— Atât de nealterat. E adevărat că asta spune toată lumea despre un loc pe care îl alterează de zor. Hai să zicem așa: nimeni de acolo nu avea tricou cu Nebun După Jamaica. L-am întrebat pe un tip, pentru că purta cămașă albă și pantaloni negri, dacă poate să-mi aducă o coca-cola, și el a zis da' du-te și ia-ți singur. Îți poți imagina. Mi-a plăcut la nebunie locul ăla, instantaneu. În orice caz, tu...
Donșoara iese în sfârșit din cameră, ținând strâns poșeta într-o mână și atingându-și părul cu cealaltă.
— Papa, vrei să fii un scump și să-i arăți domnișoarei Palmer casa? Dar de data asta nu te suprasolicita, bine?
— Îmi cer scuze, domnișoară Palmer, e cumva vreun copil în spatele tău? În cadrul ușii pe undeva.
— Papa.
— Pentru că habar n-am cu al cui copil vorbește ea.
— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, *Papah*. În fine, fiul tău a luat-o razna din cauza noului apartament; doar pentru că eu vreau cuptor cu microunde, zice că e prea scump. Așa că trebuie să-mi iau tălpășița. Dar arată-i unde e bucătăria, Papah, și, domnișoară Palmer, te superi dacă îți spun simplu Dorcas?
— Nu, doamnă.
— Minunat. Produsele de curățat sunt sub chiuvetă, fii atentă cu chestia aia cu amoniacul, mirosul are obiceiul să dureze mult. De obicei cina e la cinci, dar de data asta poți să comanzi pizza, însă nu de la Shakey, e prea sărată. Ce-am uitat...

hmmm. Nu știu. În fine, rămas bun, la revedere, Papah.

Închide ușa și ne lasă înăuntru pe mine și pe tată. Oare să-i spun că eu nu sunt servitoare și că God Bless nu e o agenție de plasat servitoare?

— Cred că s-a produs o greșeală.

— Mie-mi spui. Dar fiul meu s-a căsătorit cu ea oricum, așa că asta e situația.

Se ridică în picioare și se duce la fereastră. E și înalt. Cu cât mă uit mai mult la bărbatul ăsta, cu atât mă întreb ce caut aici. Aș putea presupune cu ușurință că n-o să vină niciodată momentul în care va trebui să-l spăl pe acest bărbat de propriul lui căcat sau să-l pun din nou în pat după ce i-am schimbat cearșafurile pline de pișat. Era cu adevărat înalt, iar acum se sprijinea în fereastră, cu un picior drept și celălalt îndoit, ca și cum ar fi încercat să impingă geamul afară. Nu cred că am mai văzut un bărbat în vârstă care să mai aibă încă fund.

— Ești a doua într-o lună, a spus el continuând să se uite la fereastră. Mă întreb cât o să reziști.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu știu de ce sunt aici.

— Nu știi de ce ești aici.

— God Bless nu e o agenție de plasat servitoare, domnule. Poate că ăsta e motivul pentru care nici cu cealaltă angajată n-a funcționat.

Se întoarce spre mine, acum se sprijină cu spatele de fereastră.

— Eu nu știu nimic despre God Bless și te rog, te rog, te rog, nu-mi mai spune domnule.

— Domnule Ken.

— Presupun că mai mult de atât nu se poate. Cât e ceasul? Ți-e foame?

Mă uit rapid la ceas.

— 12 și 52 de minute. Și mi-am adus sendviș, domnule Ken.

— Știi vreun joc?

— Ce?

— Glumeam. Dar prefer de departe cum ai zis hă, în loc de ce. Una din puținele ori când simt că în camera asta e un jamaican adevărat.

Eu îmi zic în sinea mea e o momeală, nu mușca, e o momeală, nu mușca, e o momeală, nu mușca.

— Și dacă nu sunt un jamaican adevărat atunci ce sunt, domnule Ken?

— Nu știu. Cineva pus pe căpătuială. Sau poate cineva care joacă un rol. O să-mi dau seama curând.

— Nu știu ce să zic, domnule, dat fiind că fiica dumneavoastră, în mod evident, a sunat la o agenție greșită. Eu nu fac muncă de servitoare.

— Ah, te rog, relaxează-te, pizda aia idioată crede că toți cei de-aici sunt servitorii ei. Sunt sigur că fiul meu, nu ea, a fost cel care a sunat la agenție. De obicei ea mă ignoră, dar în ultima vreme eu am discutat o grămadă cu avocatul meu, așa că probabil e îngrijorată că o să-mi modific testamentul. L-a convins cumva pe fiul meu că am ajuns la momentul la care cineva trebuie să aibă grijă de mine.

— De ce?

— Asta ar trebui să-l întrebi pe fiul meu. În fine, m-am plictisit. Știi bancuri?

— Nu.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, chiar așa de plictisitoare și lipsită de umor ești? Bine. Îți spun eu un banc. Pari că ai avea nevoie. E așa. De ce crezi că rechinii nu-i atacă niciodată pe negri?

Eram pe punctul să spun uite ce e, eu sunt o jamaicană care știe să înoate, când el spune:

— Pentru că îi confundă întotdeauna cu un căcat de balenă.

Apoi râde. Nu tare, doar un chicotit. Mă întreb dacă ar trebui să fac pe negresa americană și să strig că mă simt jignită

sau doar să las tăcerea să se prelungească până când momentul se stinge de la sine.

— De cât timp are nevoie o femeie albă ca să se cace? spun eu.

— Ah, hoo. Nu... nu știu.

— Nouă luni.

Se înroșește dintr-odată. O clipă lungă de tăcere și apoi izbucnește în râs. Râde atât de mult timp că aproape face o criză, gâfâie, tușește și i se umezesc ochii. Mie nu mi s-a părut că ar fi chiar așa de amuzant.

— O, Doamne, o, Dumnezeule mare.

— În orice caz, domnule Ken, ar fi mai bine să plec. Fiul dumneavoastră trebuie să sune la o agenție de plasare de servitoare și...

— Nu nu nu, la naiba, nu. Nu poți să pleci acum. Repede, de ce au negrii palmele și tălpile albe?

— Nu cred că vreau să știu.

— Stăteau în patru labe când i-a vopsit Dumnezeu.

Râde iar. Eu mă străduiesc să nu râd, dar trupul meu începe să se cutremure încă dinainte ca râsul meu să se audă. Acum se apropie de mine, râzând atât de tare că ochii aproape îi dispar.

— În patru labe, da? zic eu. Ce faci dacă ești victima unui viol colectiv pus la cale de un grup de bărbați albi?

— O, Isuse Christoase, ce?

— Nimic. Dacă nu cumva te deranjează să fii fututǎ de un furuncul.

Acum îmi pune mâna pe umăr și râde atât de tare că cred că vrea doar să se sprijine.

— Stai așa, îți mai spun una, și de data asta e un banc cu albi. Ce au în comun o femeie albă și un tampon?

— Nu știu. Amândouă sug sânge?

— Nu! Amândouă sunt înfipte bine.

Acum eu pun mâna pe umărul lui și eu sunt cea care nu se

poate opri din râs. Ne oprim amândoi și începem iar. Nu știu exact în ce moment geanta mi-a alunecat de pe umăr și a aterizat pe podea. Ne așezăm amândoi în două fotolii față în față.

— Te rog nu pleca, spune el. Te rog.

JOHN-JOHN K

La trei uși mai încolo, bucătăria mirosea amețitor a șuncă, se auzea cum pârâie și trosnește. Jur-împrejur erau dulăpioare din lemn întunecat, unul din ele deshis și lăsând să se vadă tot felul de cereale și fulgi de porumb. Un bărbat, nu foarte diferit de Costum Maro, stătea în capul mesei ca un Tată de Familie sau altă prostie de-asta, citea ziarul și trăgea linii cu o cariocă roșie. De o parte și de alta a lui erau doi băieți, unul din ei părea mai mare și avea o mustață pe care și-o dădea prea mult cu gel. Băiatul era drăguț și aș fi putut să jur că îmi făcuse cu ochiul, dar avea niște urechi imense, ca Alfred Neuman din revista *Mad*. Celălalt băiat mă făcea să-mi doresc să nu fi avut un tată care să-mi spună poponar nenorocit de fiecare dată când încercam să-mi las părul lung, când aveam 12 ani.

— Yuca! Yuca! Yuca!

— Arturo! a spus ea. De câte ori ți-am spus să nu mai strigi la masă.

Fiecare cuvânt părea un oftat emis de spatele ei. Puloverul ei în dungi lăsa să se vadă prea multe curbe ca la macheta Michelin, dar pantalonii de casă albi o scoteau, lăsau impresia aia vulgară de oameni bogați care au cumpărat un iaht dar nu știu să navigheze cu el. Își legase părul strâns, în coc, ceea ce făcea ca sprâncenele ei să pară trase în sus, când s-a întors spre mine. Ochi negri, o grămadă de rimel deși era dimineața devreme, și buze mai sclipitoare decât ale unei adolescente care s-a destrăbălat cu balsam de buze.

— Ești scund.

— Hă? Poftim?

— Poftim? Mă bâlbâi sau bâigui cumva?

Puștiul cel mare a gemut.

— Ne termini, mama, a spus el.

Ea a zâmbit.

— Îți place mâncarea, Guapo?

— Da, mama, toți meseriașii se-nnebunesc după asta.

— Nu mă lua pe mine cu tâmpenii de-astea.

Puștiul cel mare a gemut iar și celălalt a întins farfuria să mai primească niște yuca.

— Tu, stai jos să mănânci, a spus ea arătând cu tigaia spre mine.

Eu am rămas nemișcat. Nu eram sigur la cine se referă, până când Costum Maro m-a împins, de fapt mai degrabă mi-a tras o serie stânga-dreapta în spate. Puștiul mai mare s-a uitat la mine o dată apoi s-a întors în altă parte, puștiul mai mic sugea ceva ce părea a fi un cartof prăjit și bărbatul n-a spus nimic, nu și-a desprins privirea din ziar nici măcar o dată. Du-te și adu-i o farfurie, a zis ea către nimeni. Bărbatul s-a ridicat și a scos o farfurie din dulăpior, apoi s-a întors la ziarul lui. Ea a pus în ceea ce prespun că era farfuria mea yuca și chorizo dintr-o tigaie roșie.

— Tu ești nenorocitu' care s-a amestecat în treaba mea, a spus ea.

— Poftim?

— Iar începi cu poftim, poftim, poftim. Ce, ești copil mic?

Puștiul cel mic a râs.

— Care este treaba?

— Se zice care mai e treaba, mama! Ce dracu'!

— Acești *muchachos* ai mei cred că eu nu vorbesc engleză prea bine. Eu le spun că sunt o femeie de afaceri din America și trebuie să par cât mai americană, nu? Ține-o tot așa.

— Perfect, mama.

— În fine, tu – da, tu, cu tine vorbesc. Tu ești târfa care mi-a dat peste cap asasinatul.

— N-am vrut. Tipul tău...

— Tipul ăla e un capitol isprăvit.

— Un capitol încheiat, mama!

— Încheiat. Băiatul ăla e un capitol încheiat. A fost neglijent. Așa se întâmplă întotdeauna când dai o misiune unui negru-negru. Nici o disciplină, nimic, nu fac decât să discute despre treburile tale, tranca-fleanca. Ce ți-a zis?

— Mai nimic. A zis că urma să lichideze o masă plină de spanioloi...

— Ai grijă cum vorbești, *putito*.

— Scuze. A zis că el și cu băieții lui o să rezolve niște cubanezi din club. M-a anunțat dinainte să plec de acolo. Eu i-am spus prietenului meu, Paco, că trebuie să plecăm. El a spus că o să-l avertizeze pe un prieten de-al lui. Eu m-am gândit că e vreun bodyguard sau ceva, nu...

— Ajunge. Povestea ta e... neinteresantă. Știi ce e interesant? *Maricones* ăia n-au fost în același loc șase luni de zile. Șase luni, albiciune.

— Albitură, mama, Dumnezeule mare...

— Ajunge cu atâta lipsă de respect la masă, a spus ea arătând spre băiat.

Băiatul a amuțit rapid.

— Revenind la tine. Știi ce sunt eu? Sunt o femeie de afaceri americană. Tocmai m-ai făcut să pierd o grămadă de bani. Foarte, foarte mulți bani. Acum, ce aș vrea eu să știu e ce ai de gând să faci în privința asta.

— Eu?

Mușc din yuca. Mă gândesc că, dacă asta e ultima mea masă, atunci are o anumită noimă să fie un mic dejun. Sunetul televizorului s-a strecurat în sfârșit în încăpere, era vorba de o goriiiillllăăăăă de 15 metri! Bărbatul era în continuare

cufundat în ziarul lui. N-aș fi crezut niciodată că în Miami se întâmplă ceva atât de interesant încât cineva să stea și să citească despre asta. Dar yuca asta era bună. Nu că aș mai fi mâncat yuca până atunci, dar era mâncare gătită în casă și asta trebuia să însemne că era bună, chiar dacă mâncarea maică-mii era oribilă.

Femeia m-a pălmuit tare. A spus ceva despre faptul că nu sunt atent, dar palma m-a făcut să orbesc, fir-ar al dracu'. Am băgat mâna în interiorul hainei atât de repede că am uitat că n-am pistol. Înainte ca usturimea să-mi ardă fața, înainte ca Griselda să se tragă înapoi cu o tigaie încinsă plină de ulei, pregătită să lovească, înainte ca eu să sar în picioare și scaunul să cadă în spate, înainte să apuc măcar să-i zic pizdă nenorocită, fiică de spanioloi răpciugos, am auzit clinchetele. Cinci, zece și cincisprezece toate deodată. Nu-mi aminteam când intraseră în bucătărie Cămășile Hawaiiene, dar erau acolo. Și bărbatul în costum maro. Și bărbatul de la masa din bucătărie. Și băiatul cel mare, toți se uitau la mine cu aceleași frunți încruntate, toți aținteau pistoalele spre mine, pistoale de 9 mm, Glockuri și chiar un revolver cu șase gloanțe cu mâner de fildeș. Am ridicat mâinile.

— Stai jos, a spus bărbatul de la masă.

— Ar fi bine să învățați cu toții s-o respectați pe madama asta, a zis ea.

Cămașa Hawaiiană Roz i-a dat un plic maroniu. Ea l-a rupt și a scos o fotografie. Griselda a chicotit tare și a început să șuiere și să se cutremure. Chestia aia trebuie s-o fi încântat al naibii de tare. A întins fotografia bărbatului de la masă, care s-a uitat la ea cu aceeași expresie încremenită cu care citise ziarul, apoi a aruncat-o spre mine. Fotografia s-a învârtit prin aer de câteva ori, dar a aterizat aproape perfect și drept exact în fața mea.

— Se pare că *el gator* preferă să-și omoare singur prada, nu?

Data viitoare o să le dau un amărât viu, nu unul mort, nu?

Era Baxter. Aligatorii nu reușeau să-și dea seama ce să facă cu capul lui. Încearcă să nu vomiți, spune încearcă să nu vomiți de nenumărate ori și n-o să vomiți.

— Ce rost a avut să-l achiți pe Baxter?

— Ca să trimit un mesaj. Cine are urechi de auzit să audă, așa zicea sora de la cum îi zice? Mănăstire? Îhî. Baxter a făcut-o de oaie și tu la fel. Dar băieții mei s-au informat puțin, da? Se zice că ai făcut în New York o treabă de care până și poliția a zis că e îngrijită.

Aproape mi-a venit să râd. Toată lumea știa că eu sunt neglijent. Cât de slabi puteau fi băieții din Miami ca să li se pară că eu eram un mare maestru?

— Uite ce-o să faci pentru mine.

După ce m-am dus la culcare probabil că am fost inconștient ore întregi. Nici nu mi-am dat seama că mai e cineva în pat până când:

— Nu, nu știu ce-o să fac pentru tine.

Șmecherul gelat de aseară. Dumnezeule, sper că nu l-am adus pe poponarul ăsta acasă doar ca să-mi pierd cunoștința sub el. Dar el e încă aici, așa că sau i-a plăcut, sau nu mi-a găsit portofelul și vrea să fie plătit. Sau poate că nu are unde să se ducă. În fine, e un dezastru, eu pe podea doar cu un tricou pe mine, curva aia columbiană care îmi țopăie în vise cu instrucțiunile ei de căcat și eu care nici măcar nu-mi mai amintesc zborul din Miami la New York. Să vedem, am aterizat la ora 7 seara. M-am cazat într-un hotel din Chelsea la 9 (de ce vrei să mergi în Chelsea? m-a întrebat Cămașa Hawaiiană Roz. Eu nu l-am întrebat de ce i s-au bulbucat ochii când am spus Chelsea) și l-am reperat în cartierul abatoarelor pe șmecherul ăsta mic care purta foarte hotărât niște pantaloni scurți de alergare mulați și un tricou cu Ramones.

— Ce? Ce mai e acum?

— Ai spus că vrei să fac ceva pentru tine. Dacă nu mă plătești în plus, trebe să plec.

— Trebe să pleci? E prea multă distracție pe chei ca s-o ratezi?

— Pe chei? Ai rămas în urmă, omule. În locul ăla cazi prin podea și iei tetanos sau ceva. În plus, acum nimeni nu se mai duce acolo deloc, de când au început să-i zică la porcăria aia de cancer al poponarilor SIDA. Au închis și o parte din băi.

— A, serios? Păi atunci hai să facem așa. Tu îți scoți pantalonii ăia, stai, stai, așteaptă dracu' puțin. Mai întâi scoate portofelul meu din buzunarul tău de la spate, fir-ar al naibii, pentru că, știi, chestia asta din mâna mea, chestia asta pe care tocmai am scos-o de sub pat când tragi cu ea nu sare un stegulet pe care scrie bum.

— Dumnezeule, Tati.

— Fără căcaturi cu Tati. Așa, bravo. Data viitoare când șterpelești portofelul unui tip nu mai aștepta până la micul dejun, tembelule. Acum, referitor la chestia aia pe care-o s-o faci tu.

M-am rostogolit pe spate, cu picioarele în aer. Le-am prins pe amândouă cu îndoitura brațelor și m-am desfăcut ca o floare.

— Vezi să folosești neapărat o grămadă de scuipat.

Bun, nu mă așteptam la un dosar sau ceva, dar Griselda a fost atât de sumară despre jamaican că omul a devenit inevitabil un mister. Mai întâi am întrebat-o de ce nu mă lasă să mă ocup de asasinatul lui Baxter și să rezolv treaba asta, dar ea a spus că nu, mai întâi trebuie să câștig dreptul ăsta (da, am observat că a spus mai întâi, arătând clar doar printr-o aluzie că avea să existe și o a doua oară, poate și o a treia și cine știe câte altele). Trebuia să achit un jamaican din New York și astăzi era acea ocazie unică de a face lucrurile așa cum trebuie, ăsta

fiind efectul ei dramatic, nu al meu – Dumnezeule, ce poponar sunt. Ea nu era mare amatoare de descrieri fizice, mi-a zis doar că era un negru-negru și că probabil are pistol la el. Costum Maro mi-a furnizat adresa și modul lui de funcționare. Într-o zi din 1980 apăruse pur și simplu împreună cu un cubanez nenorocit care își spunea Doctor Love și asta era tot. Griselda nu lucra cu nici un fel de cubanezi nenorociți, cel puțin nu atunci când încerca să-i omoare, așa că ordinul de a lucra cu cubanezul și jamaicanul trebuia să fi venit de la Medellín. Deci iată că tipul vine de parcă Miami ar fi deja al lui, cu propunerea de a face din Jamaica cel mai bun punct intermediar dintre Columbia și Miami, mai ales acum, cu bahamezii ăia nenorociți care făceau praf conexiunea și creșteau enorm producția lor. Griselda a aflat că jamaicanii lucrau și cu cartelul Cali și asta era o chestie foarte aiurea. Dar Medellínul era în regulă cu jamaicanii și chiar manifesta respect față de ierarhia lor. Griselda lucrase cu ei, lucru care nu îi plăcea, dar pe care nu putea să-l refuze. Îți puteai da seama și doar din modul în care vorbea că nu-i plăcea că potera asta o strânge cu ușa, controlând transportul din Columbia în State și intervenind asupra băieților care vindeau pe stradă crack la pachet. Jamaicanul spunea că e antrenat de CIA, ceea ce probabil că era abureală, dar tot trebuia să fiu atent la asta.

În orice caz, el e acum în New York și cineva îl vrea dispărut. Griselda n-a spus cine, dar a dat clar de înțeles că nu era ea. Eu sunt doar aducătoarea de mesaj, a spus ea. Pentru mine nu conta prea mult, ca să fiu sincer, nu am simțit niciodată nevoia să aflu de ce cineva voia ca altcineva să dispară, dacă era dispus să plătească pentru asta. Dar fusese ciudat, chiar și după ce mi-a dat misiunea, Griselda a vrut să rămân și să discutăm. I-a dat pe toți afară. A stăruit asupra lui. Zicea că a auzit că el nu înțelege niciodată o glumă, nu-și dă niciodată seama când cineva face mișto de el sau chiar vrea să-l

păcălească, rezultatul fiind că odată împușcase un tip pentru că ăla spusese că are niște buze groase, numai bune să i-o sugă. Nu știu, albiciune, tu crezi că jamaicanii râd la *The Jeffersons*? La *Three's Company*[124]? Ascultă-mă pe mine, omul ăla n-a râs niciodată la nimic.

În fine, cineva îl vroia mort și nu era din cauza afacerilor, pentru că omul era bun la afaceri. Era o lichidare cerută de o instanță superioară. Cu cât mai înaltă instanța, cu atât mai puțin rațional motivul. Griselda a amuțit, buza de jos îi tremura, fața i se pregătise pentru o propoziție, dar s-a întrerupt înainte s-o rostească. Ceva nu i se părea în ordine, ceva despre care ar fi vrut să vorbească, dar nu putea. Nu mai depindea de ea. Faptul că niște fantome din Jamaica se întorceau după tipul ăsta din New York. Celui care îl vroia mort, indiferent cine ar fi fost acesta, nu-i păsa de modul în care era omorât, dar eu aveam o singură zi, o singură seară – seara asta, mai exact. Lichidările mergeau mai bine acasă, ținta nu era în gardă. Griselda a spus că el avea să fie acasă probabil până târziu în seara aia. Casa era probabil plină de gangsteri, așa că trebuia să pregătesc chestia asta în stilul lunetiștilor.

Mă rog, eu vroiam doar să intru, să-l lichidez și să plec. Șmecherul ăsta începea să devină agitat, se holba în continuare la portofelul meu și se uita în cealaltă parte, spre pernă. A trebuit să pun pistolul la loc, dar acum nu eram sigur ce vrea să facă nenorocitul.

— Atunci mă fuți sau ce?

---

[124] Seriale americane de comedie lejere din anii '70–'80

JOSEY WALES

Mă uitam la femeia mea cum cum îmi face bagajul în geanta mea Adidas când a sunat telefonul. Vroiam să-l las să sune, dar ea mi-a aruncat privirea aia, „ți se pare că ai servitoare în casa asta?“

— Alo?

— Frate, io sper c-ai pus în bagaj cel puțin trei fructe de pâine, zece scrumbii și o găleată de pilaf cu mazăre păntru mine, pricepi?

— Eubie. Care-i treaba, frate?

— Știi cum merg lucrurile. Tre' doar s-o iei încet, mănțelegi?

— Așa e, omule, da' uneori tre' să controlezi o treabă și s-o faci să funcționeze până când nu mai poate funcționa.

— Asta ziceam și io. Ce face fratele?

— Bine, omule, bine.

— Să-ți zic ceva. Io știu că oamenii ca tine nu merg cu avionu'. Ai pașaport și viză? Știi, aicea nu-ți iei bilet ca la autobuz.

— Eubie, totu' e super.

— Marfă. Atunci, Josey, ai mai fost pân-acu' la New York?

— Nu, prietene, doar la Miami. Omu' de afaceri n-are timp de vacanță, prietene.

— Așa e, așa e. Ce mai face doamna?

— I-ar plăcea să te audă că-i zici doamnă. Femeia asta afurisită mă hinghereşte de luni de zile cân' ne căsătorim și noi ca niște oameni adevărați din centru și de ce trebe să fim așa de

obișnuiți și din ghetou. Vrei să vorbești cu ea?

— Haha, nu, prietene. Dar, frate, Biblia spune că un bărbat care își găsește nevastă găsește un lucru bun.

— Adică tu-i zici la femeia mea lucru, Eubie?

— Io? Nu. Biblia? Asta tre' s-o discuți tu cu Dumnezeu. Chiar dacă Biblia nu tre' să fie luată literal. Înțele...

— Înțeleg, Eubie. Nu tre' să mergi la Universitatea Columbia ca să înțelegi asta.

— Îhâm. Mă rog, io stau în New York deja de aproape zece ani și nici io nu-l înțeleg. O să fie foarte interesant să văd ce pricepi tu din el. New Yorkul, exact cum mi l-am imaginat, cu zgârie-nori și tot restu'...

— De cine zici, de *Jeffersons*?

— Stevie Wonder, omule. Voi jamaicanii știți că fratele a cântat și altceva decât „Master Blaster“, nu?

Au trecut două minute și e a doua oară când Eubie încearcă să-mi spună că sunt ignorant.

— Voi jamaicanii? Tu nu săptămâna trecută ai sărit de pe vapor la New York pentru că nu vroia s-oprească?

— Hahaha, bună asta, Josey Wales, bună asta.

Femeia mea tocmai mi-a aruncat privirea aia, „cu cine mama naibii vorbești?“ Își dă seama ce părere am despre Eubie chiar dacă nu s-a întâlnit cu el niciodată. Chestia cu Eubie e că, spre deosebire de toți ceilalți care au trebuit să crească în West Kingston, Eubie nu venea din ghetou. Era complet format chiar înainte ca eu să-l cunosc. Controla Bronxul și Queensul împreună cu Medellín înainte ca eu să mă gândesc măcar să las Miami-ul fraierei ăleia de Griselda Blanco, care oricum preferă să lucreze cu bahamezii. Și i-a luat pe unii din cei mai buni frați din Copenhaga, începând încă din '77. Chestia ciudată e că eu abia mi-amintesc de el. Nu era din Balaclava, din Country sau Gaza, ci dintr-o casă bună, cu două mașini bune și educație bună. Mi-am dat seama în singura ocazie când a venit în vizită

și se uita la toată lumea de parcă era la grădina zoologică. Și transpira pe sub costumul lui de mătase, dar n-a vrut să-și scoată batista albă din buzunar ca să se șteargă pe față. În afacerea asta sunt o grămadă de oameni, pentru că acolo ajungi, așa că faci ce poți până ieși la suprafață. Dar nu știu ce să zic. Dacă eram în locul lui și proveneam de unde provine el în nici un caz nu m-aș fi băgat în asta. Eubie e singurul om pe care îl știu în treaba asta care nu are alt motiv decât dorința. Mai mult, cred că la el asta are efectul pe care îl are la unii din băieții ăștia faptul că aleargă întruna după noi fuste. Un om cu ambiții mari și mize mici. În același timp, pentru un om care în doar două minute s-a impus ca un om important în oraș, mai afișează încă batista aia albă pentru că nimeni din America nu știe că asta înseamnă că omului i-e frică de vrăjitorie mai mult decât le e altora de diavol.

— Deci, Eubie, erai nerăbdător să-mi auzi vocea, chiar dacă ne vedem curând, sau vroiai să-mi zici de o chestie anume?

— Aoleo, Josey, ce pe fază ești, ți-a mai zis cineva asta?

— Maică-mea.

— Ha, păi da, te-am sunat cu o chestie. Ceva ce io... Mă rog, frate, în clipa în care-mi zici că nu mă privește pă mine io nu mai scot o vorbă de toată treaba asta.

— Ce treabă, frate?

— Deci nu te-a sunat Plângărețul? Io credeam c-o să-mi zici că problema aia s-a rezolvat de mult. Chestia e că dacă ești în Bronx și auzi de o treabă din Brooklyn te gândești că nu te privește pă tine, că e treaba omului pe nume Plângărețul. Da' cum ziceam, io am sunat acasă la el la număru' pă care mi l-ai dat tu demult și nu era nici un Plângăreț. Și-a schimbat număru'?

— Ce treabă?

Eubie tace. Sigur nu i-e frică de mine, așa că știu că nu e neliniștit. Nu se grăbește, trage de timp. Vrea ca eu să-mi dau

seama că are ceva ce mie îmi trebuie, chiar dacă eu nu știu asta.

— Păi, cân' se întâmplă o chestie de-asta nu-nseamnă nimica. Uneori drogații ăștia aleargă de la un cartier la altu' ca să facă rost de cât mai multă cocaină, nu? Adică, n-are nici o importanță. Da' cân' șase de-ăștia vin tocmai din Brooklyn în Bronx, sigur să-ntâmplă ceva.

— Vrei să zici că azi ți-au venit șase clienți din Brooklyn? Poate că nu știu unde să se ducă în Brooklyn.

— Da' tu de pă ce lume ești, Josey Wales? Un dependent de crack are nevoie de doza lui, crede-mă că nenorocitu' știe unde să meargă. Nu-și permite să n-aibă chestia asta lângă el. Imediata apropiere e esențială pentru reușită, da' bine'nțeles că tu știi deja asta. În fine, unu' din băieții mei l-a prins pe unu' din drogații ăștia și l-a întrebat ce caută tocmai în Queens, și el a zis că nu mai poate să cumpere în Bushwick.

— Ce s-a întâmplat în Bushwick?

— Nu omu' tău Plângărețul se ocupă de Bushwick?

— Ce s-a-ntâmplat în Bushwick, frate?

— Omu' zicea că doi dealeri i-au cerut dintr-odată de două ori mai mult decât cereau de obicei, așa, pur și simplu. Io știu că tu știi că noi aici cultivăm loialitatea și căutăm mereu clienți noi, da' cum io nu mi-amintesc ca tu să fi zis ceva despre vo creștere a prețurilor, m-a surprins că prețurile au explodat în Brooklyn. Adică, n-are nici un sens, oamenii nu se plimbă prea mult dintr-un cartier în altu' doar pentru că prețurile îs aranjate.

— Hmmm.

— Și încă ceva, băiete. Se pare că vo doi dealeri ai tăi consumă. Io nu știu dacă așa funcționează lucrurile în Miami, da' aicea asta afectează întotdeauna afacerile, întotdeauna. Unu' din cocainomanii ăia a zis că nu l-a putut găsi pe dealerul tău, așa că s-a dus la casa de drogați, crezând că cineva o să-i dea o doză, doar ca să-i găsească acolo pe ăia doi dealeri cu fața

strălucind. Amândoi! Adică, la naiba, cum poa' să stea ăia doi dealeri ai tăi în casa aia în timp ce oamenii fac coadă afară și tânjesc după cocaină? Și cum dracu' poți să ai încredere într-un dependent de crack să facă afaceri? Și de unde au luat cocaina, dacă nu prăpădeau chiar stocu' tău? Josey?

— Da, am auzit.

— Hei, fratele meu, io zic doar cum mi se pare mie. Și cân' un om tre' să plece din cartier doar ca să facă rost de două sau trei pungulițe asta pare să fie o problemă. De-asta tre' să-ți zic, io în Bronx țin o ordine perfectă, încă de pe vremea cân' dădeam doar puțină iarbă. În 1979 am aranjat lucrurile ca pe orice altă afacere, mai bine decât la orice alt magazin, pentru că io știu de cân' s-a făcut lumea asta că nu poți să te extinzi dacă nucleu' tău de bază nu e aranjat ca lumea. Io nu suport nici un fel de neglijență. Și e mai rău dacă e frate cu mine. Știi ce i-am zis la ultimu' om care-a făcut-o de oaie? L-am pus să aleagă, i-am zis băiete, uite ce-o să fac io păntru tine. Dacă la mașina ta o roată nu e prinsă bine, cade curând și moare toată lumea. Și ce e valabil în Bronx e valabil și-n Queens.

Încă nu-mi vine să cred că omul mi-a zis băiete.

— Cine i-a angajat pe ăștia, tu sau Plângărețul? Adică, Plângărețul și-ar fi dat seama și ar fi lichidat toată treaba asta repede-repede, da' pe de altă parte Plângărețul... Mă rog, probabil că știi tu ce faci.

— Da.

— Da' io-ți spun, ultima oară când am avut un aghiotant care a început să consume n-a trecut mult până a trebuit să-l achit pe om. Pentru că uite care e chestia, Josey, cocaina nu e ca crackul. Cel puțin cocainomanu' are o anumită clasă și chiar dacă n-are, cel puțin are bani. Încă poți să gestionezi chestia asta ca un gentleman. Da' crackul? Omu' ăla o să ți-o sugă sau o să smulgă inima la copilu' lui ca să poa' să strălucească. Nu poți să lași un nenorocit ca ăsta să-ți vândă marfa. Nu, băiete. În nici

un caz. Da’ tu și cu Plângărețul vă știți de mult, nu?

— Nu chiar așa de mult.

— Aha. Mă rog, nu știu ce să zic. Cum am zis, probabil știi tu cum e cu Plângărețul. Da’ ar trebui măcar să te uiți puțin ce se întâmplă la locu’ tău din Bushwick. Io de fiecare situație mă ocup cu un ac și un pistol. Sau te repar, sau te scutesc de chinuri. Dacă vrei să mă duc să fac ordine în Bed-Stuy, în Bushwick sau unde vrei tu, nu tre’ decât să zici. Mi-ar mai trebui niște oameni, da’ tot...

— Ți-am spus deja, Eubie, io cotrolez locu’ ăla. Te ocupi de ce știi. În orice caz, te sun când ajung.

— Ce? A, da, sigur. Sună-mă.

Închid. Femeia mea încă se uită la mine. Îl sun pe Plângărețul, nu răspunde. Știu că ea se uită la mine, pentru că știe când eu mă înfurii. Parcă o aud deja că zice să nu m-apuc să arăt treburile ăstea în fața singurului copil nepătat care i-a mai rămas. Mă uit la ea cum se uită la mine.

— E-n regulă, frate, nu te mai uita așa, îi zic.

PLÂNGĂREȚUL

— N-ai de gând să răspunzi?

— Nu.

— Nu trebuia să-l iei de la aeroport pe un prieten al tău?

— Ți-am zis de asta? Nu, mai târziu.

— Cel puțin închide soneria. E butonul ăla de la...

— Știu unde e soneria telefonului, fir-ar al dracu'. Unde-i K-Y?

— Nu știu, pe undeva în patul ăsta.

— Unde?

— Ți-am zis că nu știu. Poate stai pe el. Sau sub perna de sub tine. Știi ce? Întoarce-te. Sigur, eu susțin că nu știu ce poate fi așa de rău la scuipat. Jamaicanii se poartă foarte ciudat cu saliva.

— Ce fel de remarcă-i asta? Dacă scuipi pe un om asta-i lipsă de respect.

— E doar apă. De exemplu, ai putea să scuipi pe curul meu și să lingi?

— Dumnezeule. Nu.

— Din cauza curului sau a scuipatului? Îți dai seama că dacă mă lingi în cur oricum îți lingi scuipatul.

— Cum poți să lingi scuipatu' tău? Odată ce ți-a ieșit din gură e gata, n-ar trebui să mai intre înapoi niciodată.

— Haha. Întoarce-te.

— Ce e?

— Ai auzit ce-am zis. Întoarce-te.

— Îmi place așa. Intri mai adânc.

— Mai adânc un căcat, doar că nu vrei să te uiți la mine.

După-amiază, în apartament. Mă întorc. Patul e prea moale și mă afund, el e deasupra mea și mă împinge în așternuturi. Mă afund. El a zis inhibat, dar eu nu știu ce vroia să zică, chiar dacă a zis asta zâmbind. Se uită la mine, fără să întoarcă privirea. Azi e marți, o zi gălbuie. El tot se uită la mine – am buzele uscate? Ochii cruciș? El crede că eu o să fiu cel care întoarce primul privirea, dar eu n-o să întorc privirea și nici măcar n-o să clipesc.

— Ești foarte frumos.

— Nu-ți bate capul cu asta.

— Ascultă-mă ce-ți spun, nu le iese la mulți chestia cu ochelarii.

— Omule, termină cu porcăria asta. Un bărbat nu-i spune la alt bărbat chestii de-ăstea, ăstea sunt...

— Treburi de poponar? Știu, mi-ai mai zis de șapte ori. Jur că ți-ar plăcea la nebunie portoricanii. Nici ei nu cred că dacă o sug sau fut în cur sunt poponari. Doar dacă te fute cineva, doar atunci ești un poponar nenorocit.

— Fir-ar al dracu', mă faci pe mine poponar?

— A, nu, ție îți place la nebunie păsărica.

— Îmi place păsărica.

— Prietene, noi ne-o tragem aici sau tu crezi că eu sunt Harry Hamlin și tu ești Michael Ontkean[125]?

— Ce mama naibii tot spui?

— Încearcă să ghicești de câte ori am avut discuția anterioară în doar doi ani de zile. E o discuție obosită, omule, și eu am obosit să mai am de-a face cu tot felul de sugaci care se ascund. Mai ales cu voi, negrii. Eu vreau doar să fac asta.

Nu spun nimic. Îl aștept pe el. Dar el îmi suge deja sfârcul drept și apoi pe stângul, mai tare, de parcă ar vrea să-l smulgă. Începe să doară și sunt pe punctul să-i zic ce dracu', doare, dar apoi el îl linge. Dă cu limba, dă cu limba și linge. Mă cutremur.

Vreau să-l implor să-l lingă pe dreptul doar ca să nu mă mai cutremur. Simt pe sfârc un cerc de scuipat cald peste care el suflă, îl usucă și îl răcește. Ar trebui să înceteze să mă mai facă să mă simt ca o femeie. Nu din cauza unui futai, ci a suflatului peste sfârc.

— Dumnezeule, dă-ți drumul, omule. Dacă mai murmuri mult o să te sufoci.

— Ce?

— Nu poți să fii calm ca o statuie și să te bucuri de corpul tău în același timp, așa că renunță la una din astea două. Poate c-ar trebui să plec, și tu poți să mă suni când te hotărăști.

— NU. Adică, nu.

E iar în gura mea înainte ca eu să spun că oamenii răi nu se sărută. Îmi suge limba, își mișcă buzele peste buzele mele, cu limba pe limba mea, o face să danseze și mă face și pe mine să fac la fel. Mă face să gândesc ca un poponar.

— Ai, ia uită-te la tine. Tocmai ai chicotit ca o școlăriță. Poate că mai există speranță pentru tine.

O buză peste alta, o buză întoarsă într-o parte care mă linge în gură, limba peste limbă, sub limbă, buzele îmi sug limba și eu deschid ochii și îl văd cu ochii strâns închiși. Geamătul ăla vine de la el, nu de la mine. Întind mâna și îl strâng de sfârcuri da' nu tare, încă nu deosebesc ce e sexy de ce e durere. Da' el geme și acum coboară cu limba pe pieptul meu, pe sfârcuri și buric, lăsând o dâră udă care mi se pare rece, chiar dacă limba lui e caldă. New Yorkul mă spionează când fac asta? Eu spionez ce spionezi tu? POPONAR cu o gaură strâmtă ca urechea acului. Blocul are cinci etaje, da' nu știu ce să zic. Dar Air Jamaica o să treacă exact pe deasupra și Josey o să mă vadă. Omul mă gâdilă la buric cu limba și eu îl prind de cap. El ridică privirea pentru o clipă și zâmbește, iar părul care îmi trece printre degete e atât de fin, de moale și de castaniu. Un păr care te face să pari alb atunci când îl descrii.

— Întoarce-te înapoi, nenorocitule.

Îmi vine să spun sunt aici, dar el tocmai mi-a înghițit scula și nu asta spun. El zice ceva despre prepuț. O scot iar, mă uit la capul care plonjează iar spre ea și mă smucesc. *Voi ăștia netăiați împrejur sunteți foarte sensibili, așa-i?* Linge și suge doar capul, apoi înghite până jos, până dă de părul meu pubian. În sus și-n jos, o freacă și eu îi simt buzele și limba și partea de sus a gâtului, ud și cald, suge și dă drumul, suge și dă drumul, suge și dă drumul și eu nu mă pot abține să nu-l apuc de umeri de fiecare dată când dă prepuțul pe spate. Și priveliștea, un alb care i-o suge unui negru apoi se ridică, i-o suge și se ridică și se răsucește, linge cu limba lui roz. A treia oară îl apuc de umeri și strâng. Da' apoi mă apucă de glezne, îmi ridică curu' în sus și bagă limba. Nu mă gândesc la faptul că nu-mi place foarte mult, nu mă gândesc că senzația e doar de ceva ud care îmi udă gaura curului. Mă lasă cu picioarele în aer. Se dă jos din pat și ia un prezervativ. Încă nu fac diferența dintre cu căciuliță și fără căciuliță, care e și numele unui prezervativ, așa că nu înțeleg. Știu că suntem la etajul cinci, dar dacă trece cineva pe la fereastră chiar acum și mă vede cu picioarele în aer? Chiar o să se întâmple din nou. Încă nu mă fut suficient ca să nu mă gândesc de fiecare dată că chiar o să se întâmple iar. Încă nu mă fut suficient ca să nu mă gândesc că în cameră mai e o sculă întărită care nu e a mea. Vreau doar s-o apuc, s-o strâng și să trag de ea și poate într-o zi s-o sug. Acum degetele lui mă ung cu lubrifiant în gaura curului și pentru prima oară nu mă mai gândesc la futaiul de închisoare, deși atunci când zic că n-o să mă gândesc la futaiul de închisoare de fapt mă gândesc la futaiul de închisoare, el chiar mă unge bine cu chestia aia în gaura curului și mă fute cu degetul, dă de ceva și ajunge undeva de mă face să mă smucesc și nu, nu mă întreb dacă așa simt femeile când eu ating locul ăla, pentru că dă-le dracu' de femei, dă-le dracu' de păsărici și dă-l dracu' de futut femei doar ca să

nu fii poponar, cel puțin aici, acum, la etajul cinci. Și dă-l dracu' de gândit la ce înseamnă că albul e deasupra pentru că eu nu mă gândesc că albul e deasupra decât când mă gândesc că suntem în America și dacă eu gândesc ca un negrotei atunci înseamnă ceva că albul e deasupra și poate că ar trebui să urc eu deasupra, chiar dacă el încă mai poate să mi-o tragă. Slavă Domnului că nu-s io ăla care trebe să aibă scula întărită.

Sună iar telefonul.

— Mă lași și pe mine să intru, scumpule?

— Ce? Ah.

— De ce ești așa de încordat? Trebuie să-ți spun, scumpule, toată chestia asta cu jamaicanii care sunt așa de relaxați devine din ce în ce mai mult un mit. Zic și eu.

— Nu-s încordat.

— Dragă, cred că aș putea să plutesc în aer cu degetul mare înfipt în fundul tău.

— Haha.

— Aha, atunci șmecheria e să te fac să râzi încontinuu. Sau să te fut pe întuneric. Atunci nu părea c-ai avea vreo problemă.

— În toate filmele pe care le-am văzut eu în viața mea se futeau pe întuneric. Până și la televizor.

— Când a venit momentul în care ți-ai dat seama că nu toți bărbații din America seamănă cu Bobby Ewing?

— Mie-mi place întunericul.

— Schimbi subiectul, Batman.

— Tu schimbi subiectul, nu eu.

— Știi, singura persoană care poate să te vadă de la fereastra aia e Superman. Poți să crezi asta sau nu, cum vrei. Trebe să fac pipi, mă întorc imediat.

A trebuit să-mi astup gura cu mâna ca să nu spun grăbește-te. Încă nu mă pot abține să mă gândesc că la fereastră o să apară Josey, de parcă el ar fi peste tot. Și știi ceva, i-aș spune aici suntem în America și io pot să fac ce vreau io așa că mă piș pe

ce-ai tu de spus sau, cum ar zice americanii, poți să mă pupi în cur. Lower East Side e controlat perfect și mă ocup chiar eu de treaba aia din Bed-Stuy, nici nu trebuie să-l chem pe tâmpitul ăla de Eubie, și dacă nu e atent o să preiau curând și Bronxul. De fapt n-am nevoie de nici un fel de Bronx și de negri nenorociți, am albi în Manhattan care sunt dispuși să plătească de trei ori mai mult. Și când avionul ăla o să aterizeze în sfârșit în seara asta, el o să-și dea seama că Plângărețul conduce New Yorkul și tot ce are el nevoie e făcut mai bine datorită mie așa că lasă-mă dracului în pace și nu veni în casa mea să te uiți sub cearșafuri, dar dacă te uiți sub cearșafuri nu spune nimic. Fir-ar al dracu', câte lucruri mai trebuie să facă un om?

Lucrurile sunt complicate. Asta e tot. Lucrurile sunt complicate.

El iese din baie cu scula întărită și înclinată spre stânga, deja cu prezervativul pus. Albii au pielea mai albă exact sub forma chiloților pe care-i poartă. Și în jurul sculei și al boașelor are păr roșcat. Mă întreb dacă pielea bărbaților ar trebui să fie atât de sensibilă. Din cauza sensibilității ăsteia mi se pare că asta e o treabă de poponari. Altfel nu mi se pare așa niciodată. Nici la Mineshaft, Eagle's Nest, Spike, New David's Theater, Adonis Theater, West World, Bijou 82, The Jewel, Christopher Street Bookstore, Jay's Hangout, Hellfire Club, Les Hommes, Ann Street Bookstore, Ramrod sau Badlands, nici în Ramble[126], nici cu omul de afaceri care se duce acasă la soția lui, nici cu biciclistul sau studentul hipiot cu păr lung, nici cu un *guapo*, *muchacho* sau *mariconcito*, nici cu băiatul bisericos, nici cu gay-ul tipic, cu scula de douăzeci de centimetri care i se vede prin blugi, nici cu bărbatul căruia alți bărbați îi zic sclifosit, nici cu bărbații cu păr alb care își plimbă câinii sau cu bărbații care arată ca niște bărbați obișnuiți care fac lucruri obișnuite și nimic mai mult. Unii vin imediat în spatele meu când îmi dau jos pantalonii scurți, alții mă duc acasă dacă au zână albă, deși

în America nimeni nu are habar ce înseamnă zână albă așa că spun praf, C, liniuță, zăpadă sau pur și simplu cocaină. Un dealer poate foarte bine să șterpelească din stocul lui. Acasă sau în parc, îmi dau jos pantalonii scurți, ei scuipă sau dau cu librifiant și mă fut, eu aștept cutremurarea aia și uneori ei așteaptă ca eu să am orgasm primul, apoi se slobozesc pe fundul meu. Dar senzația e de bărbat care îl strânge în brațe pe un bărbat ca să fie bărbat. În pat, unde e atât de catifelat, ne simțim ca doi poponari. Și vorbim ca doi poponari. Și ce? Atunci probabil chiar suntem poponari.

— O să ți-o freci așa toată ziua? zic eu.

Telefonul sună lângă el. El se uită la telefon, apoi se uită la mine cum nu mă uit la telefon. Dă să zică ceva, dar nu zice. Telefonul sună în continuare. Eu aștept să se oprească, iar el se urcă în pat și mă prinde de glezne. Soneria se oprește și el îmi ridică amândouă picioarele în aer. Eu aștept ca telefonul să înceapă să sune iar, pentru că dacă chiar e important el sau ea ar suna înapoi. El mă freacă cu lubrifiant în gaura curului. Telefonul nu sună. Se freacă pe sculă cu lubrifiant. Telefonul nu sună. Aproape că mă aștept ca el să zică acum începem și chiar dacă nu spune eu oricum chicotesc, ca o fetiță oarecare. El zâmbește, se uită drept la mine și intră înăuntru, nici repede, nici încet, dar se mișcă ferm și nu se oprește, durerea de o secundă dispare când el își găsește locul înăuntru cu scula aia curbată și împinge.

Mă piș în baie și telefonul ăla nenorocit sună iar.

— Alo?

Căcat. Bărbatul din pat a răspuns la telefon.

— Alo? Hai s-o facem iar, alo? O clipă. Cred că e pentru tine.

Cinci secunde până să ajung la telefon.

— Alo?

— Cine dracu’ e ăla?

— Cine? Despre ce vorbești?

— Despre ce mama naibii crezi că vorbesc? Vo nălucă a răspuns la telefon?

— Nu, Eubie.

— Atunci cine-i ăla?

— E fratele de la etaju’ meu, a venit aicea pentru că... m-a auzit că ascultam niște muzică... îl știi pe Phil Collins?

— Și îl pui pe el să răspundă la telefonu’ tău pentru afaceri?

— Stai așa puțin, Eubie. Io nu l-am pus să răspundă la nimic. Io am ieșit de la budă și l-am văzut că răspunsese deja. Așa că ce mai faci, băiete? Care mai e treaba?

— Nu vorbi cu mine în argou’ ăla american.

— Și tu nu vorbi cu mine de parc-aș fi plodu’ tău. S-a întâmplat ceva?

— Poți fi sigur că s-a întâmplat ceva, te sun a treia oară deja, frate.

— Ei, acu’ m-ai găsit.

— Ceva am găsit, aia e sigur.

— Ce dracu’ vrei să zici?

— În fine, planu’ s-a schimbat. Îl iau io pe Josey, nu tu, și...

— Aiurea. Josey mi-ar spune dacă și-ar schimba planurile.

— Atunci chiar te rog, vino la aeroport și uită-te la mine cum îl iau. Cu cât mai mulți cu atât mai bine, așa am zis mereu. Încă ceva. Josey nu vrea să meargă iar în East Village, vrea să vadă afacerea din Bushwick.

— Bushwick? Există vun motiv pentru care dintr-odată vrea să meargă în Bushwick?

— Există vreun motiv pentru care dintr-odată crezi că io-s medium? Dacă ai o problemă cu Josey, vorbește cu el.

— Aveam de gând să-l duc mai întâi la Miss Queenie. Cea mai bună mâncare jamaicană din New York, drept în Flatbush, Brookyln.

— Plângărețule. Ți se pare că Josey Wales pleacă din Jamaica, unde poate să mănânce oricând mâncare jamaicană,

ca să meargă undeva pentru o porcărie de imitație? Tu chiar ești prost sau faci pe prostu'?

— Hei, pe cine faci tu...

— Îl iau pe Josey la 9 jumate. Ne vedem în Bushwick.

---

[125] Actorii care joacă rolurile principale din filmul *Making Love* (1982); Hamlin joacă rolul unui homosexual declarat și hedonist, iar Ontkean pe cel al unui bărbat care abia cum își descoperă homosexualitatea.

[126] Cluburi, baruri, librării sau alte locuri publice de întâlnire ale comunității gay din New Yorkul anilor '80

DORCAS PALMER

Poate că unii oameni știu ceva ce eu nu știu, dar eu n-am întâlnit în viața mea un bărbat care să spună „eram doar curios“ care să nu aibă un alt motiv. *Stai singură? Eram doar curios*, da, ăsta a fost începutul unei nopți fabuloase. E adevărat, eu am fost proastă că l-am dus acasă la mine. De ce? Pentru că după ce m-am dus după el în clubul ăla jamaican zgomotos pentru că el nu arăta a jamaican, după ce l-am agățat pe sus-pomenitul și i-am dat în parcare un motiv să meargă mai departe, nu voiam să merg acasă la el pentru că ce târâtură face una ca asta? ar fi spus directoarea Liceului Immaculate Conception. L-am dus acasă la mine și mâinile lui s-au înmulțit instantaneu, una pe după gâtul meu, alta deja în chiloții mei, cu care mă explora, deoarece probabil credea că un clitoris ieșit în față e ca o sculă. E ciudat cum respirația mirosind a bere pare sexy doar la bar. I-am spus că m-am răzândit și el m-a prins de gât și a început să strângă. Eu l-am prins de mâini, dar el n-a făcut decât să strângă și mai tare. Sper că n-avem probleme, nu-i așa? a spus el, nu scumpule, io vroiam doar să merg în dormitor să mă schimb în ceva mai confortabil. Știi, cum e de obicei în filme.

— Atunci unde e barul, să-mi iau ceva de băut.

— N-o să ai timp de băut, scumpete.

Așa că m-am dus în dormitor și am găsit într-adevăr ceva care să mă facă să mă simt mult mai confortabil. Îmi amintesc cum mersesem pe jos aproape până în capătul lui Gun Hill Road ca să găsesc asta. Vânzătoarea s-a uitat la mine și m-a întrebat

ce-am de gând să secer cu ea. Bărbatul instalat pe unul din scaunele din camera mea de zi. Nici o problemă, nu trebuia decât să merg câteva străzi și un alt scaun avea să mă aștepte pe mine. Pagube colaterale. Stătea aplecat, trăgând de singurele haine pe care le mai avea pe el, ciorapii desperecheați. Maceta a șuierat prin aer atât de repede că aproape n-o puteam controla. A trecut ușor prin marginea de sus a scaunului și s-a înfipt în spătar. Bărbatul a sărit, dar nu suficient de repede. A făcut ce cred bărbații că trebe să facă, s-a apropiat de mine, puțin câte puțin, de parc-ar fi crezut că femeile-s fricoase. Da' nu mișcarea macetei îl speria ca dracu', ci că eu mă repliam așa rapid și puteam să lovesc iar, de parcă eram un cascador dintr-un film cu Bruce Lee. O fată are nevoie de-un hobby, cum ar zice maică-mea. Lovesc după el iar și încep să țip ieși naibii afară din casa mea! El zice încet scumpo, încet, și eu încep să țip viol! Ieși naibii afară din casa mea. Lovesc ca să pară că era cât pe ce să-l nimeresc și am sfărâmat vaza mea scumpă, dar de fapt vaza nu face două parale și am sfărâmat-o doar ca să-i arăt că curva asta nebună nu știe de glumă. Încă se dădea în spate prea încet. Pot măcar să-mi iau hainele? a zis, dar eu țipam întruna și îl fugăream, lovind cu maceta aia nenorocită în dreapta și-n stânga de parcă tăiam tufișuri. A fugit la ușă și s-a strecurat afară, țipând pe culoar despre o curvă nebună și nenorocită. Eu nu știu despre cine vorbea el. Mă întreb dacă atunci eram mai jamaicană și acum sunt doar o tembelă americană. Și...

— Bine, nu-mi spune, nu vreau să știu.

— Ce să știți?

— Jur că văru-meu Larry, care are Alzheimer, e mai atent ca tine.

— Ah, scuzați-mă.

— Nu, nu te scuz. Acum chiar va trebui să-ți spun o glumă.

— Dumnezeule, domnule Ken, sper că nu-i iar o glumă cu negri.

— Ah, zău așa, termină cu chestiile astea, te rog. Era despre Alzheimer. E ciudat că oamenii care au chestia cu A fac glume despre oamenii care au chestia cu C, de parcă faptul că uiți că ești bolnav ar face cumva boala să dispară.

— Și dumneavoastră sunteți cu A sau cu C? Cu P? D? Familia mea din Jamaica e băgată complet la D.

— D?

— Diabet.

— Bineînțeles, și P pentru Parkinson? Uneori mi-aș dori să am o boală medievală, de exemplu tuberculoză, sau dizenterie.

— Dar ce aveți?

— Hai să nu transformăm așa de repede asta în serialul preferat, bine? Pentru că atunci m-aș simți ca și cum aș trăi în televizorul fiică-mii. De fapt, toată scena asta ar trebui să semene mai puțin cu *Mirajul vieții*[127] și mai mult cu *Călătoriile lui Gulliver*.

Se duce la ușă și își ia basca și eșarfa.

— Hai să mergem.

— Ce? Unde să mergem? Imediat vine omul cu pizza.

— A, eu nu mănânc niciodată porcăria aia. O lasă în casa scărilor și pun nota de plată în contul nostru. Hai s-o întindem de-aici, m-am plictisit ca dracu'.

Adevărul e că și eu chiar vroiam să plec. Toată mobila aia de pe vremea sclaviei despre care știai sigur că a fost făcută acum câțiva ani mă călca pe nervi. Într-un anumit loc din casa asta, donșoara Colthirst păstra absolut toate numerele din *Victoria*. Și probabil *Redbook*[128], pentru momentele în care ar fi dorit să facă chiar ea glazura.

— Unde mergem?

— Cine dracu' știe, poate mă scoți la cină în Bronx. Deci înțeleg că ai citit Swift.

— Elevii jamaicani citesc *Călătoriile lui Gulliver* înainte să împlinească 12 ani.

— O, Doamne. Oare ce surpriză o să-mi mai producă în următoarele 40 de minute? Minţile curioase vor să ştie. Hai să mergem.

Omul ăsta nu glumea cu Bronxul. Nu-mi dau seama de ce n-am zis nimic, fie când am coborât rapid din taxi imediat ce am ajuns în Union Square, când ne-am dus la metrou sau când am urcat în linia 5, luând-o exact spre locul din care venisem. Am stat pe o banchetă de trei locuri de lângă uşă. Eu nu vroiam să ridic privirea, să văd dacă se uită cineva la mine. Acum erau graffiti şi înăuntru. Până am ajuns la 96th Street în vagon erau mai ales albi, bătrâni şi bătrâne care probabil că nu aveau unde să meargă şi elevi care nu se grăbeau să ajungă acasă. Între 110th şi 125th Street cei mai mulţi albi coborâseră, lăsând în metrou mai ales latino şi nişte negri. În dreptul 145th Street în vagon erau aproape doar negri. Nici unul din grupuri nu se putea abţine să se uite la noi. Aş fi vrut să mă fi îmbrăcat ca o asistentă şi el să nu arate ca Lyle Waggoner. Poate că bărbaţii negri credeau că bărbatul ăsta trebuie să aibă ceva special dacă poate să se descurce cu o negresă. Sau poate se întrebau dacă merge atât de departe pentru o prostituată. Mai rău, pentru că mergeam până la 180th Street, a trebuit să stau şi să aştept până când în metrou n-a mai rămas nici un om care să se uite la noi.

— Locuieşti pe-aici?

— Nu.

— Întrebam doar.

— Ştii că nu e prudent să mergi cu trenul ăsta spre locul ăsta la ora asta, nu-i aşa?

— Ce tot vorbeşti? E abia 5 după-amiaza.

— E 5 după-amiaza în Bronx.

— Şi?

— Nu ai televizor?

— Oamenii hotărăsc de ce anume să se teamă pe lumea asta, Dorcas.

— Oamenii care locuiesc în Park Avenue pot hotărî dacă astăzi au chef să simtă puțină frică. Pentru noi, ceilalți, asta înseamnă nu te duce în Bronx după ora 5.

— Atunci de ce mergem acolo?

— Eu nu merg. Dumneavoastră mergeți. Eu doar vă urmez.

— Ha, tu ești aia care mi-ai spus despre puiul picant de pe Boston Road, și eu ți-am spus că n-am mai mâncat mâncare jamaicană din 1973.

— Deci așa, toți bărbații albi trebuie să aibă o experiență de tip *Inima întunericului*.

— Nu știu ce mă impresionează mai tare, faptul că ești atât de citită sau faptul că, cu cât ne îndepărtăm mai mult de Fifth Avenue, cu atât mai îndrăzneț îmi vorbești.

— Și ce-o să urmeze, domnule Ken? Ce bine vorbești engleză? Americanii nu citesc cărți la liceu? În ce privește tonul, de vreme ce angajarea mea a fost o greșeală, cred că puteți fi sigur că mâine n-o să mă mai vedeți nici pe mine, nici pe altcineva de la agenție.

— Uau, asta ar fi o greșeală de proporții catastrofale, a spus el.

Părea că se adresează peisajului de la geam la care se uita, nu mie. Am examinat vagonul, să văd dacă urmărea cineva acel dialog.

— Cred că știu ce încercați să faceți, am spus.

— Serios? Te rog, spune-mi.

— E evident că boala pe care o aveți, oricare ar fi, vă face să vă doriți moartea. Nu mai trebuie să vă temeți de nimic, așa că puteți face orice vreți.

— Poate. Sau, domnișoară Freud, poate că pur și simplu vreau niște porc picant cu igname, fir-ar al dracu', și niște punci cu rom, și mă doare-n cur de psihologia ta populară de doi bani. Te-ai gândit vreodată la asta, fir-ar al dracu'?

Doi bărbați au ridicat privirea.

— Scuze. Numai că deja am parte de toate porcăriile astea de la fiu-meu și de la nevastă-sa. N-am nevoie de ele, mai ales de la cineva pe care-l plătesc.

Trei bărbați și două femei au ridicat privirea.

— Ei bine, mersi că i-ai făcut pe toți să creadă că eu sunt prostituată, am spus.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Te-a auzit toată lumea.

— Ah. O, nu.

Apoi se ridică în picioare. Eu am deschis larg poșeta, întrebându-mă dacă mi-ar încăpea tot capul înăuntru.

— Uite ce e, oameni buni... eu... eu știu ce credeți voi.

— Vorbești serios? Ei nu cred nimic. Stai jos.

— Voiam doar să spun că Dorcas, aici de față, e soția mea, nu e prostituată.

Știu sigur că în mintea mea am țipat. Nu știu dacă am făcut-o în public, dar în mintea am țipat, asta e absolut sigur.

— Suntem căsătoriți de cât, de patru ani, scumpo? Și trebuie să spun că e exact ca-n prima zi, nu-i așa, iubito?

Nu-mi dau seama dacă nu se pricepe deloc să-mi apere reputația sau chestia asta chiar îi face plăcere. Între timp, mă uit foarte apăsat la oamenii care se străduie din greu să nu se uite la mine. O femeie mai în vârstă își acoperă gura și râde. Aș vrea să râd și eu, ca să fie clar că nici eu nu fac parte din gluma asta, dar râsul nu vrea să vină. Chestia ciudată e că nici măcar nu sunt furioasă pe el. Se ține de bară și se leagănă odată cu metroul, aproape ca și cum ar fi pe punctul de a dansa. Metroul oprește la Morris Park.

— Aici trebuie să coborâm.

— Ce? Dar aici e Morris Park. Credeam că ne dăm jos la Gun Hill Road.

— Aici coborâm.

Mă dau jos imediat ce se deschid ușile, fără să-l aștept. Nici

măcar nu mă uit în spate. Aproape că îmi doresc să rămână în metrou, să se ducă naibii în Gun Hill Road cât vrea. Dar apoi îl aud cum respiră în spatele meu.

— Dumnezeule, ce amuzant a fost.

— Să-i faci pe oameni să se simtă stânjeniți e amuzant?

Stau pe peron și aștept niște scuze, pentru că am văzut în filme, asta trebuie să faci.

— Poate c-ar trebui să te întrebi de ce te simți stânjenită așa de ușor.

— Hă?

— Îmi place la nebunie când vorbești în jamaicană?

— Vorbești serios?

— Ah, dă-o naibii, Dorcas. Nu cunoști nici o singură persoană din metroul ăsta, n-o să-i mai vezi niciodată pe nici unul din ei și chiar dacă i-ai vedea, nici n-o să-ți mai amintești cum arată, așa că ce căcat contează ce-au crezut ei?

Dumnezeule Christoase, nu suport când nu sunt singura care are dreptate.

— Ar trebui să așteptăm metroul următor.

— Aiurea. Hai să mergem pe jos.

— Vrei să mergi pe jos. În Bronx.

— Da, asta o să fac.

— Știi că în Haffen Park aproape în fiecare dimineață e descoperit un cadavru.

— Vrei să-mi vorbești mie, un veteran, de cadavre?

— Știi, infracționalitatea nu e ca aia pe care o vezi tu în *Police Woman*.

— *Police Woman?* Când te-ai uitat ultima oară la televizor?

— Nu putem să mergem pe jos în Bronx.

— Nu-ți face griji, Dorcas, în cel mai rău caz o să creadă că mă ajuți să cumpăr heroină.

— Ai spus cumva heroină?

Avea să fie fabulos, eu, imigranta cu acte îndoielnice,

mergând seara printr-un cartier din Bronx cu un bărbat alb necunoscut care, în mod evident, e depășit de situație, pentru că bea sucul acela, „sunt alb deci sunt invincibil“.

— Deci nici măcar n-o să dai un telefon familiei?

— Dă-i dracu’. Ridurile pe care o să le facă fiică-mea când o să se încrunte din cauza asta, mai ales după facelift, o să facă toți banii.

---

[127] *Imitation of Life*, film din 1959 despre conviețuirea unei actrițe cu servitoarea ei afro-americană

[128] Reviste pentru femei

TRISTAN PHILLIPS

Ah, deci poți să te întorci în Jamaica oricând vrei tu? Pă bune? Vorbești ca oamenii care zic că pot să se lase de heroină când vor ei. Fii atent, Alex Pierce, Jamaica poate să-ți intre în vene și să devină ca oricare substanță întunecată și dulce care nu-i bună pentru sănătatea ta. Da' io m-am săturat să vorbesc în cimilituri. Chestia e că, dacă nu știai unde să mă cauți, n-aveai cum să mă găsești. Da, da, te interesează decăderea procesului de pace, atunci spune-mi ceva, cum ai tu de gând să afli ceva despre el dacă n-ai mai fost în țară din 1978? Îs surprins că ai auzit de el, dacă nici nu erai în zonă când s-a întâmplat. Deci o să vorbești cu Lucy? Frate, fii serios. Lucy e cheia. Io și cu ea suntem singurii oameni din comitetul de pace care mai trăiesc. O să trebuiască s-o găsești în Jamaica, băiete. Te-ai întrebat vodată cum se face că noi doi mai trăim în timp ce toți ceilalți îs morți? Bineînțeles că nu, până în clipa asta ai crezut că era unu' singur. Să nu cumva să uiți, pă hârtie și io ar trebui să fiu mort. Toți au fost omorâți și, în funcție de ăla cu care vorbești, și Cântărețul la fel. Spune-mi ceva, ai auzit vodată ca cineva să fie infectat cu cancer?

Chestia pe care încă n-o înțeleg e de ce subiectu' ăsta te frământă așa de tare. Faci totu' să sune ca un fel de Ziua în Care Jamaica S-a Dus de Râpă, de parcă avea unde să se ducă altundeva. Și care era locu' tău preferat din Jamaica? Trench Town? Ce fel de om alege Trench Town ca loc preferat a' lui? Ai noroc că ești alb, nu? Îmi vine să te întreb, tu crezi că Trench Town e locu' preferat al cuiva care locuiește în Trench Town?

Crezi că vreunu' din ei stă pe verandă și spune ce viață pe cinste? Turiștii îs ciudați, băiete.

Ah, tu nu ești turist. Să nu-mi spui: eu cunosc adevărata Jamaică. Ai avut o mică iubită acolo? Aisha. Frumos nume, pare ceva ce spui când te slobozești. Deci era o fată drăguță sau ți-o sugea? Haha, pă mine nu mă supără, albule, io-s un om de lume. Lumea a Treia, da' totuși. Cât timp mai avem azi? Nelimitat? La Rikers? Frate, da' ce sfori ai tras tu aicea? Da' mai bine revenim la subiect, nu-i așa?

Până cân' nu mi-a zis Cântărețul de Josey Wales, io nu mi-am bătut capul cu băiatu' ăsta. Da' apoi s-au întâmplat din ce în ce mai multe lucruri, începeai să vezi semne chiar dacă nu-ți plăcuse niciodată biserica. Adică, dacă chiar ar fi vrut să-l omoare pe Cântăreț ar fi dus treaba la capăt chiar a doua seară. Probabil că omu' încerca să transmită altceva. Adică, la dracu', să intri drept în curtea Cântărețului doi ani mai târziu ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Un om cu asemenea tupeu? Nu sta în calea lui. Acu' e ușor să spui că pacea era condamnată să eșueze pentru că războiu' e în caracteru' omului din ghetou. Da, sună ca ceva înțelept, da' trebuie să înțelegi ceva – știi cum e când speranța e așa de nouă și de proaspătă că are până și culoare? Ca o chestie pe care o păstrezi într-un colț al minții pentru că n-o să se întâmple niciodată și apoi, dintr-odată, pare că s-ar putea întâmpla cu adevărat? E ca și cum ai afla că poți să zbori pe bune. Nu suntem nici noi născuți la coada vacii, sau naivi, cum ai zice tu. Nu e nici unu' din noi prost. Toți știam că exista un risc de 90% ca pacea asta să eșueze, dar, omule, 10% părea cel mai frumos lucru din viața noastră. Parcă puteai să pui mâna pe ea. Și când Shotta Sherrif mi-a zis că io tre' să fiu președinte la comitetu' ăsta pentru pace, a fost ca și cum cineva s-a uitat la mine și a văzut pentru prima oară altceva chiar și față de ce-am văzut io însumi în mine. Eu...

Eu...

Iar am uitat ce vroiam să spun.

Apoi, dintr-o clipire: Copper împușcat, Papa-Lo împușcat, la început io am crezut că era doar poliția care își regla conturile, acu' că lăsaserăm garda jos. Sau mai rău: partidele politice care oricum nu vruseseră niciodată pacea se descotoroseau de ea la timp pentru următoarele alegeri. Da' am vorbit deja de inteligența poliției. Și nici măcar politicienii nu vroiau să se afle că ei erau ăia care distruseseră pacea. Tre' să te uiți mai adânc. Poliția îi omoară pe oamenii răi pentru că are o vendetă. Dar în afară de faptu' că au un trup cu care să defileze prin mahala nu prea au nici un avantaj că omoară pe cineva. Tre' să gândești. Cine-i acum într-o poziție mai bună decât era înainte de crimele ăstea? Un singur om.

Nenorocitu' de Josey Wales.

Papa-Lo e mort și acu' el e șefu' cel mare în Copenhaga. Shotta Sherrif a murit și poterele PNP-ului din New York s-au tot împrăștiat de-atunci, inclusiv potera mea. Toți oamenii din New York trag pe nas, fumează și își bagă în venă zâna albă și columbienii au nevoie de un om capabil care să ducă chestia aia mai departe în State. Și acu' chiar în Anglia, am auzit. Dacă dai tratatu' de pace la o parte, asta le face unor politicieni o favoare pentru care ei o să te răsplătească toată viața. Dacă distrugi orice mișcare a oamenilor Domnului, americanii nu mai au nici un motiv să se teamă că o să ne transformăm în Cuba. Io nu știu nimica sigur, da' pun pariu că până și niște oameni de sus de tot, poate oameni care conduc garda de coastă, vama sau serviciu' de imigrație sau alt căcat acu' se fac că nu văd o anumită barcă, un anumit avion sau vapor, pentru că un om le-a oferit Jamaica pe tavă în 1980.

Frate, dacă io aș ști de ce-ajung oamenii ca mine la închisoare, oamenii ca mine n-ar mai ajunge la închisoare. Poți foarte bine să începi primu' paragraf cu asta, zi-i înțelepciune de ghetou sau ceva, cum scrieți voi albii atunci când vă treziți

prinși în treburile negrilor dubioși. Da, Alex Pierce, și io citesc, mai mult decât tine. Omule, ăștia ca mine te incită, nu-i așa? Dacă îi dai unui jurnalist alb o poveste senzațională din lumea interlopă o să-și iasă din minți. Asta pentru că voi n-aveți subiectele voastre? Exact, nu e vorba de tine, tu ești aici ca să spui povestea, nu să fii tu povestea. Și totuși, ceva din mine îmi spune că asta e povestea ta, nu a mea. Te interesează vun an de după 1978? Ce-ai zice de 1981? O grămadă de lucruri s-au întâmplat, Cântărețul a ajuns să cunoască un loc numit Rai și io am ajuns să cunosc acest loc numit Attica. Ce, tu crezi că oamenii ajung la Rikers pentru că le place prospectu'? Tre' să promovezi ca să ajungi la Rikers, frate.

Da' în fine, chiar dacă io știam că bulangiu' ăla de Plângărețul n-avea să vină iar după mine, asta nu însemna că Josey Wales nu poa' s-o facă. Apropo, te-ai întâlnit vodată cu fratele ăla? Nu? Vorbești despre procesul de pace și nu te-ai întâlnit niciodată cu... nu contează. Io chiar nu-mi puteam da seama ce plănuiește să facă omu' ăla, așa că am început să lucrez pentru Ranking Dons. E simplu: Potera Furtunii, care înseamnă Josey Wales, înseamnă Copenhaga, și Ranking Dons înseamnă Eight Lanes. Și cum io făceam parte din Eight Lanes din ziua în care au demolat Balaclava, unde să mă fi dus? Nu, prietene, războiu' politic nu se termină doar pentru că tu schimbi tabăra. Io aveam nevoie de protecția celor mulți, ei aveau nevoie de un creier, pentru că idioții ăia nenorociți nu puteau nici măcar să țină socoteala cine pe ce stradă vinde sau pe ce stradă puteai să fii împușcat de Eubie Brown și de Potera Furtunii a lui.

Nici o problemă, frate, schimbă caseta.

În fine, să zici asta despre Potera Furtunii și Eubie, chiar și de Josey Wales. Se poate ca ei să fi ras la cinematograf un șir întreg de oameni doar ca să-l lichideze pe unu' singur, da' cel puțin au o anumită clasă. Sau cel puțin Eubie are o anumită

clasă. Sau poate că doar știe cum să poarte mătase fără să arate ca un pește. Da' echipa mea? Doar niște negri mizerabili și răi. De exemplu o dată, șefu' aude că un jamaican din Philly tocmai primise un stoc imens de iarbă, da' chiar dacă făcea parte din Copenhaga, neghiobu' nu avea protecție din partea Poterii Furtunii, pentru că i se pare că n-are nevoie. Așa că șefu' ne trimite la Philadelphia.

Omu' era așa de aerian că am intrat pur și simplu la el în casă. Nici măcar nu-și încuia ușa. Nu se purta ca un om care ar fi trebuit să aibe un stoc imens. Îmi amintesc că le-am zis la Ranking Dons că dacă stocu' ăsta era pentru Eubie atunci avea să urmeze încă un război în cel puțin unu' din cinci cartiere. Da' ei erau siguri că omu' e independent, de parcă un om se împiedică și cade și dă peste un transport de iarbă. În fine, omu' ne vede și fuge la etaj să-și ia pistolu', pentru că nu-l ținea la el. Io-mi zic în sinea mea cine-i amatoru' ăsta? Ranking Dons îs siguri că m-au trimis la casa corectă, pentru că omu' ăsta nu se poartă de parc-ar avea ceva valoros de ascuns. Apoi prostu' afurisit care era cu mine zice că poate e o chestie de psihologie inversă, știi, dacă se poartă ca și cum n-are nimic de protejat atunci noi o să credem că e curat și o să plecăm. Îmi pare rău să spun, da' chestia asta avea o anumită logică. Așa că l-am legat și am început să-l pălmuim nițel și să-i zicem să ne spună unde e stocu' că altfel o să fie mai rău. Înainte ca io să-i zic măcar cât de rău, prostu' ăla afurisit îl pocnește cu patu' pistolului drept în gură. Ce dracu' ai? îi zic prostului, doar ca să-l văd cum zâmbește la mine ca un prost. Omu' ăsta tre' să vorbească, zice el. Și cum o să vorbească dacă tu-i faci praf chestia cu care tre' să vorbească, prost retardat și nenorocit ce ești? îi zic eu și el tace din gură, da' doar după ce se uită la mine lung, de parcă pe mine m-ar speria chestiile ăstea.

Dacă tipa n-ar fi țipat, io nici n-aș fi știut că ăsta avea nevastă. A încercat să fugă, da' cu un copil mic în mâini nu poți

s-ajungi prea departe. Am pus-o să stea pe un scaun în timp ce io țineam copilu', pentru că prostu' ăla afurisit vroia să-l pună jos, pe podeaua rece. L-am mai întrebat de trei ori pe om unde e stocu' de iarbă și el a mai zis de trei ori că n-are nici o iarbă. Știam că minte. De ce-ar fi zis adevăru'? La urma urmei, încă nu crescusem miza. În tot timpu' ăsta, prostu' ăla afurisit se uita la nevastă și se ținea de prohab. I-a ridicat cu pantofu' rochia de pe picioare și s-a uitat la chiloții ei verzi. Verzi? Da' dă ce nu-s roz? zice el. Io mă săturasem de casa asta, de omu' ăsta și de nevasta lui și de prostu' ăla afurisit, până și de bebelușu' care dormea pe umăru' meu, când prostul ăla afurisit zice hei, băiete, ia uite cum o să-i ridic fofoloanca și o să-mi înfig scula în ea, vrei să vezi? Înainte ca io să apuc să zic ceva, el deja își dă pantalonii jos și începe să se apuce de vintre prin chiloți. Ești o americancă de-aia mizerabilă care o suge? Că dacă vrei poți să mi-o sugi, doar nu mă face să mă slobozesc până nu te fut. A, și asta înseamnă că nu ne mai pupăm.

— N-o s-o violezi, îi zic io la prostu' ăla afurisit.

— Ce vrei să zici, cine-o să mă oprească, tu?

Îmi zice asta de parcă mi-ar arunca mănușa. Io mă gândesc căcat, prostu' ăsta afurisit o s-o violeze pe fata asta sărmană în fața bebelușului ei și io n-o să pot să fac nimica, pentru că totu' e pe numele lui, de la mașină la rezervarea la hotel. Soția țipă și el o pocnește peste față.

— Ce naiba ai?

— N-am nimic, îi arătam curvei că tăcerea-i de aur.

Își dă chiloții jos și zice vrei să-ți depărtezi picioarele și să-ți arăți păsărica sau vrei să ți le depărtez io? Soția începe să plângă și se uită sau la copil sau la mine, nu-mi dau seama.

— Frate, ridică-ți pantalonii.

— Du-te dracu'. Îi ridic după ce mi se blegește iar.

— O să violezi femeia în fața lu' bărba'-său?

— Să se uite să-nvețe ce tre' să faci cu femeia.

— Frate, io-ți zic că n-o să violeze nimeni pe nimenea.

Apoi el îndreaptă pistolu’ spre mine. Ține-ți gura, zice el. Ea-l întreabă dacă are prezervativ și el zice prezervativu’ ăla e un plan să omoare oamenii negri. Și că, oricum, cu prezervativu’ nu se simte în largul lui.

Io mă uit cum desface cu forța picioarele femeii, bărbatu’ se uită la mine și io mă uit la copil. Sunt la subsol, în spatele raftului de cărți, zice el. Da’ n-am decât cinci pungi, zice el. Cred că a zis vă rog după asta, dar nevastă-sa scâncea în timp ce prostu’ ăla afurisit o strângea de sâni. Apoi a aruncat-o pe podea.

— Frate...

— Du-te dracu’.

— Tu ești prost? Luăm iarba și plecăm. Ăsta nu poate să cheme poliția. Da’ dac-o violezi pe ea o să vină poliția aici și o să ne prindă înainte s-ajungem noi la granița statului.

— Atunci îi omorâm.

Zice asta așa, pur și simplu. Hei, io n-am nici o problemă să trag într-un club plin de pămpălăi, da’ n-o să omor o familie cu sânge-rece doar pentru că au făcut o mișcare greșită și li s-a părut că pot să vândă droguri.

— Cât ai stat la-nchisoare, neghiobule?

— Pă cine faci tu neghiob...

— Am zis cât timp ai stat la-nchisoare, fir-ar al naibii?

— O dată și io acolo nu mă întorc.

— Păi dac-o violezi te arestează pentru viol. Dac-o omori te arestează pentru crimă. Pentru că, poate n-ai observat, da’ numa’ unu’ dintre noi doi poartă mănuși și nu ești tu ăla.

S-a uitat la mine de parcă-i întindeam o capcană, da’ dacă ești prost doar tu ești de vină. Mai ales că el se purtase ca și cum era șefu’ șefilor în timp ce veniserăm cu mașina.

— Nu vrei mai bine să-ți ridici pantalonii și să te duci să iei iarba?

S-a dus la subsol și s-a întors doar cu patru pungi. Pungile erau cam de mărimea hârtiei pe care-ți iei tu notițe. De data asta l-am pocnit chiar eu cu patul pistolului. I-am zis fratelui uite ce e, să nu mă minți pe mine, că altfel ies din camera asta și omu' ăsta o să poată să facă cu nevastă-ta ce vrea el. A început să plângă, sărmanu' om, probabil nu-și dăduse seama în ce se bagă. Dacă nevastă-sa a mai rămas cu el după asta atunci dragostea-i nu doar oară, e surdă, mută și stupidă. A zis că mai e o pungă în dormitor. Prostu' ăla afurisit a găsit-o sub pat, împreună cu trei pistoale pe care era clar că vrea să le țină pentru el. Mie nu-mi păsa, nici nu m-am obosit să-i spun că pistoalele sunt foarte ușor de urmărit. În plus, ceva îmi spunea că cuplul ăsta n-o să depună nici o reclamație la poliție. Vremuri rele, nu? Dar cel puțin cu Josey Wales, dacă el a zis că-s cinci pungi în casă, apoi atunci poți fi sigur că-s cinci pungi în casă. Da' în loc de asta te-alegi cu Ranking Dons, care nu-s în stare să organizeze ieșirea pe o ușă deschisă.

Da' știi ceva, Alex Pierce? De absolut fiecare dată când îl pomenesc pe Josey Wales tresari. Doar puțin, da' suficient. Un tic nervos, nu? Și Seaga avea un tic nervos. Tu tresari. Cre' că încep să-mi dau seama de ce ai venit să mă vezi. Toată lumea care tre' să știe știe că la un moment dat Josey Wales mă vroia mort, da' e clar că acum nu mai e pe urmele mele. Marea întrebare e cum ai aflat tu că cineva a pus să fii omorât?

PLÂNGĂREȚUL

Am zis că am prins-o pe curva aia nenorocită în timp ce încerca să i-o sugă la băiatu’ meu contra banilor lui de buzunar. Aceeași vacă de acolo, de lângă ușă. Tu crezi că io-s chior, fir-ar al dracu’? Băiatu’ are doar doișpe ani. Toate parașutele ăstea pe crack cu păsăricile lor împuțite scoase la înaintare în cartieru’ ăsta, ai zis că o să le ții la distanță pentru că afacerea ta e aproape legală și așa. Păi n-aveți decât să mă pupați toți în curu’ meu negru. Și încă ceva...

Bushwick. Soarele a apus de mult da’ în Bushwick situația e mereu fierbinte. În fața mea-i o femeie, simt în față mirosu’ ei de usturoi. E dată cu rimel da’ nu și cu ruj, are un permanent cârlionțat care se usucă. Burta i se revarsă ca o brioșă peste blugi. Stăm în stradă, da’ ea arată întruna spre parașuta pe crack care a început să meargă alergat.

— Și n-ai spus niciodată c-o să transformi locul ăla de-acolo într-o casă de drogați. M-am săturat de porcăria asta. Primăria e proprietara clădirilor, nu tu.

Ea nu stă în blocul ăsta. Stă în una din casele ălea de vizavi, un șir de case individuale de cărămidă care face ca Bushwickul să semene cu Bronxul. Trei băieți și o fată negri repară o bicicletă chiar în fața gardului ei de fier, dar gardul nu protejează un gazon, doar beton. Sunt cinci case vizavi și toate au garduri. Noi stăm în fața blocului meu, la etaju’ trei e operațiunea. Mașinile de poliție au început să treacă pe străzi prea des, așa că acum trebuie să ascundem marfa înăuntru și să le dăm dealerilor doar cât să vândă o dată – atât cât să nu-i

doară-n cur pe polițiști. E mai bine așa, cel puțin poți să controlezi chestia. Primăria repară clădirea, în ea se mută oamenii fără adăpost și noi. Ei își țin gura, am eu grijă să fie mulțumiți. Dacă nu-și țin gura îi amintesc administratorului că dacă poliția se bagă pe fir atunci el nu-și mai primește partea. Sunt destui administratori de bloc din Brooklyn care vor procentu' ăla pe care pot să li-l dau eu. Dar Bushwick e un căcat. East Village nu mi-a făcut niciodată nici măcar o problemă, dar Bushwick găsește în fiecare săptămână una nouă. Și pe toată strada asta până aici n-am văzut un singur cercetaș sau curier.

Mai încolo, după două străzi aproape pustii, cercetașul stătea pe trotuar cu un casetofon din care urla *ciudații apar noaptea*. Un băiat foarte tânăr, care încă mai creștea în adidașii lui prea curați. Cu o săptămână în urmă nu avea nici adidașii, nici casetofonul. Nici măcar nu m-a văzut că vin decât când am ajuns în fața lui.

— Dispari, fraiere, nu-s la muncă, a zis el.

Nici măcar n-a ridicat ochii. Atunci eu i-am zis:

— Ridică ochii, pămpălăule.

Băiatului îi trec repede ăia cinșpe ani ai lui.

— Da, să trăiți! Da, să trăiți!

— Ți se pare că aici e armată?

— Nu, să trăiți!

— Ce se-ntâmplă aicea?

Băiatu' privește în pământ, de parcă s-ar teme să-mi spună ceva ce n-o să-mi placă.

— Frate, treaba ta e să-mi transmiți mie mesaju'. Io nu împușc mesageru'. Ce s-a-ntâmplat cu afacerile?

Privește tot în pământ, dar murmură ceva.

— Ce?

— Nimic, omule. Nu se mai întâmplă nimic pe-aici de zile întregi.

— Ce prostie. Adică toți cocainomanii s-au hotărât deodată să treacă pe heroină? Imposibil să dispară piața așa.

— Păi...

— Păi ce?

— Păi te mai și saturi să trimiți oameni încolo și să-ți vină înapoi să-ți spună că probabil vorbești aiurea sau ceva pentru că pe străduța aia nu e nimeni cu marfă. Eu mi-am făcut treaba, eu miros un cumpărător de la un kilometru. Mă apropii de ei așa, nepăsător, și le zic băi, în Bushwick e marfă supertare, ai chef de niște iarbă, crack sau alte chestii de-ăstea, și ei aprobă din cap și înainte s-apuce să zică cine știe ce tâmpenie de albi eu le fac semn cu capul spre străduța din spatele bârlogului.

— Tu știi unde e bârlogul?

— Toată lumea știe unde e bârlogul. Numai că ei n-au chef să aibă de-a face cu tine. În orice caz, de obicei sunt doi sau trei curieri ca să-i ducă la marfă, ca să facă vânzare, dar deja de trei zile oamenii se-ntorc încoace și zic că eu vorbesc aiurea pentru că nu e nici un curier pe stradă. Și nici un dealer. Bodyguardul tău s-a săturat așa de tare de porcăria asta că și-a luat o slujbă normală în Flatbush.

— Unde s-au dus curierii?

— Nu știu. Nu mai e nimeni care să-i îndrume. Dealerii tăi nu mai vând.

— Da' ce dracu' fac?

— Poate c-ar trebui să te duci să te uiți la centru.

Mă uit la băiatul ăsta care se poartă de parc-ar fi curajos și nu știu dacă să-l pocnesc cu patul pistolului sau să-l promovez. Josey ajunge aici peste mai puțin de cinci ore, la dracu'.

— Și, omule, dacă nu mai am cumpărători de găsit am dat de alte chestii, nene. Acum două zile am văzut nu știu ce Pontiac pe stradă și pot să-ți jur că negroteii ăia sunt din Ranking Dons. Deja amușinează locul ăsta, pentru că știu că paza e slabă.

— Vezi o grămadă de chestii pentru un mucos mic.

— Așa mi-am luat adidașii ăștia, nene.

Mă uit la băiatu' ăsta și mă gândesc deja că o să am nevoie de el să pună la punct Bushwickul înainte să vină Josey. Nici n-am observat că femeia aia afurisită m-a urmărit.

— Mai întâi vaca aia puturoasă vine tocmai până la poarta mea, fir-ar a dracu', își ridică rochia și-i spune băiatului meu mic că poate să i-o tragă pentru doi dolari. Noroc că imediat ce-am auzit agitație la poarta mea eu eram la fereastră. Apoi, cât ai clipi, apar aici trei terchea-berchea care credeau că aici se vând droguri, din cauza unor chestii care se întâmplă în blocul tău.

Blocul meu. Bârlogul. Cel mai prost păstrat secret din New York. Cărămidă roșie ca pământul roșu din Jamaica, la fiecare cameră două ferestre pe care poți privi afară. Scara de incendiu la mijloc. Trei trepte spre holul cu cupolă, de parcă ar fi o clădire elegantă, dar singurii oameni bogați care au stat vreodată în Bushwick făceau bere. Eu și cu Omar eram deja afară de aproape zece minute și, chiar dacă o femeie chiar de vizavi care trăiește lângă fereastră știe că sunt aici, nici un dealer sau bodyguard n-a apărut încă afară. Și băiatul avea dreptate, nici un curier pe nicăieri.

— Omar, du-te și uită-te înăuntru. Vezi dacă ăia doi băieți afurisiți îs înăuntru.

— Bine.

Omar se uită în stânga și-n dreapta. Apoi se repede pe lângă parașuta pe crack care stă pe treptele de la ușa de la intrare, care se deschide cu un brânci ușor. Semn prost, fir-ar al dracu'. Era cât pe ce să-i spun să scoată pistolul, dar n-a mai fost nevoie. Pe stradă e o camionetă Dodge care stă pe patru butuci, până să vină cineva cu roțile. Copiii care-și reparau bicicleta au dispărut în stația de metrou. Femeia asta țipa că pe ea o doare-n cot dacă un negrotei vrea să fie întreprinzător și că afacerile sunt afaceri, și că dacă un negrotei tâmpit sau vreo albiciune

vrea să-și spargă banii pe porcăria asta e în regulă, dar ei să nu-i spună nimeni că acolo nu era o casă pentru drogați. Și ce fel de dealer înființează o casă pentru drogați chiar lângă locul unde vinde crack? Era să-i zic să se ducă dracului, pentru că odată ce un drogat face rost de niște crack îl mănâncă să fumeze chestia aia imediat, fără întârziere, așa că un loc sigur în care să poată fuma în apropiere și unde să poată cumpăra și alte chestii înseamnă de două ori mai mulți bani. Plus că așa nu mai trebe să-și facă griji că îi prinde poliția cu accesoriile la ei. Dar treaba mea aici nu e să-i explic curvei ăsteia cum stau lucrurile, de parcă ar fi directoarea de la școala mea.

Omar e la ușă și face semn cu capul că nu. Abia când face semn îmi dau seama că băiatul avea dreptate și că într-adevăr au abandonat bârlogul și s-au dus la casa pentru drogați.

Două străzi mai la vest, intersecția lui Gates cu Central. Au mai rămas doar două clădiri care n-au fost incendiate sau n-au ars din întâmplare. Acum există una de-asta aproape pe fiecare stradă din Bushwick, o casă sau apartament sau o clădire somptuoasă pe care cineva a ars-o până-n temelii ca să încaseze asigurarea, pentru că în Bushwick n-ai nici o șansă să vinzi o casă. Suntem la intersecția lui Gates cu Central. La casa pentru drogați.

— Voi jamaicanii ăștia vă purtați de parcă ați fi buricul pământului. Nu sunteți buricul pământului. Nici măcar nu vă puteți controla marfa. Voi sunteți varză, toți. Ce vă trebuie vouă e să mă angajați pe mine să mă ocup de afacerea voastră, pentru că voi nu sunteți în stare să vă ocupați de nimic. Și...

O pocnesc peste gură atât de tare că-și înghite restul propoziției și se dă pe spate. Scutură din cap și aproape țipă, da’ pumnul meu ajunge la gura ei înainte să iasă ceva din ea. O prind de gâtul ăla nenorocit și o strâng până când măcăie ca o rață.

— Uite ce e, curvă grasă și nenorocită ce ești, m-am săturat

să-mi zumzăie în urechi cicăleala ta de parc-ai fi un țânțar. Nu primești bani în fiecare săptămână? Vrei bani sau te vrei moartă, ce dracu' vrei? Ce vrei? Îhî. Așa mă gândeam și io. Acu' dispari dracu' de-aici dacă nu vrei să-ți iau la țintă burta aia grasă.

Femeia se adună și fuge. Eu o iau spre casa de drogați și Omar și băiatul vin după mine.

Cineva folosește panoul cu Dezafectat ca masă. N-a trebuit să mă uit prea departe. Unul din dealerii mei stătea pe o saltea chiar în camera din față, imediat pe stânga după ușa aia afurisită. Arată de parcă tocmai a tras ceva, pipa îi atârnă între degete de parc-ar fi gata să cadă, dar el își dă seama și o prinde. Nu-i văd ochii.

— Hei, pămpălăule. Tu șterpelești din marfa ta?

— Aa, ce faaaaaci, frate? Ai venit să tragi ceva? Nu-i problemă. Io nu-s egoist, frate, io-mpart cu tine.

— Cine păzește bârlogu' dacă tu ești aicea, pămpălăule?

— Bârlogu'?

— Bârlogu'. Locu' în care e stocu' pe care tu ar trebui să-l păzești. Locu' în care ar trebui tu să împarți marfa la curieri. Apropo, ăia unde-s?

— Curieri? Curieri... ce... ce pont... deci vrei să tragi asta sau... că dacă nu o trag io.

Apoi se uită la mine de parcă și-ar da seama că o s-o iau.

— Înțelegi că ai făcut-o de oaie, băiete? Acu' io tre' să găsesc alți curieri, alți dealeri, chiar alt bodyguard, și asta în numai patru ore, pentru că nenorocitu' de dealer s-a făcut drogat.

— Dealeru' s-a făcut drogat...

Spune asta de parcă ar testa ecoul, dar în același timp ar vrea să se culce.

Nu mă obosesc să mă uit prin casa pentru drogați, dar aceeași femeie care a încercat să i-o sugă băiețelului bagă capul în cameră de parcă l-ar cunoaște. Sau pe mine. Eu flutur

pistolul spre ea și ea nici nu tresare, doar ridică și pleacă ochii și dispare iar în întuneric. Omar e la fereastră. Primăria a bătut-o în scânduri, dar drogații au spart-o iar. Doar dealerul meu pe saltea, cu bricheta lui.

— Unde e numărul doi? zic eu.

— Cine?

— Știi ce? Ridică-te dracu' în picioare, dacă nu vrei să te fac praf imediat.

Se uită la mine. La început ochii lui se fac sticloși, dar apoi par să se limpezească, sau poate doar se holbează atent la mine pentru prima oară.

— Io nu primesc ordine de la un poponar cu semne de mușcături pă gât.

Îl privesc în ochi în timp ce ridic pistolul și îi fac o gaură drept în frunte. Încă se uită la mine în timp ce cade pe spate pe saltea. Îl prind de piciorul stâng și îl trag lângă perete, exact sub fereastră. Femeia apare la ușă și se uită iar, se apleacă și dă să ia pipa. Îndrept pistolul spre ea.

— Întinde-o până nu te împușc dracului.

Ea se întoarce și iese afară la fel de încet cum venise. Eu îl trag pe dealer și îl așez în așa fel să pară că stă ghemuit. Îi încrucișez brațele pe genunchi și îi împing capul în jos, ca să pară că doarme sau că își revine după un trip urât. Din buzunar îi cad două cocoloașe de crack. Bag pipa, bricheta și cocoloașele în buzunarul meu. Omar e afară, mă așteaptă.

— Omar, găsește-l pe celălalt dealer. Și adu-l la mine imediat pe cercetașul ăla nenorocit.

JOHN-JOHN K

La dracu’, aș vrea să se termine odată. Sau cel puțin să n-o fi cunoscut niciodată pe curva aia cubaneză. Sau să nu fi dat niciodată peste Baxter. Sau să mă fi dus la clubul ăla nenorocit. Sau, de fapt, băiatul ăla nenorocit să nu-mi fi dat un motiv în plus să o iau spre Miami. Pentru că atunci aș fi iar în Chicago și l-aș căuta pe băiatul ăla nenorocit, care pun pariu că nu mi-a dus dorul deloc. *Hei, scumpule, nici n-am observat c-ai fost plecat, ai adus și niște diluant?* Și asta ar fi tot, nu-i așa? Ăsta e adevărul absolut superb. Cum dracu’ s-a întâmplat *așa ceva*? Doar de atât era nevoie ca să am nevoie de cineva – ca el să n-aibă nevoie de mine? Dar a existat un anumit moment. Acel moment în care...

— Tati, îmi bagi niște parai sau nu? Și o să am nevoie și de niște bani de taxi ca să mă întorc în cartierul abatoarelor.

I-am dat cinșpe dolari. Băiatul s-a uitat la mine ciudat, apoi a băgat banii în buzunarul stâng din față. Și-a tras pe el pantalonii și a șoptit poponar zgârcit. Dacă asta s-ar fi întâmplat cu doar un an în urmă l-aș fi pocnit drept în față. El s-ar fi dat înapoi și s-ar fi împiedicat în pantaloni. Și ar fi aterizat brutal, s-ar fi lovit în cădere cu capul de măsuța de acolo. Poponar zgârcit, da? Îți arăt eu cine e poponar zgârcit. L-aș fi tras să se ridice în picioare, însă numai după ce se pișa pe el. Dar m-am calmat și l-am lăsat să plece.

Nu exista un manual al gangsterului, dar dacă ar fi existat eu aș fi fost figura 1 din capitolul Cum s-o faci de oaie. Calm, ba nu, imperturbabil, extraordinar de abil și doar puțin dement.

Dar eu nu. Eu sunt parașuta neglijentă din Chicago, cu piele subțire și temperament de căcat, care a avut norocul să dea de ceva în care în mod normal n-ar fi trebuit să intre. Existau niște furturi de mașini și exista asasinatul neglijent din partea de vest a orașului, dar între ele e un spațiu gol, o ceață în loc de memorie. Înainte de băiatul ăsta nu am avut niciodată vreun motiv să țin minte un număr de telefon. Dar oricum, să-l ia dracu' pentru asta. Probabil că nemernicul ăla era acasă și îmi ignora apelurile telefonice.

Se face târziu. Știu asta pentru că Griselda a strigat acum 30 de minute, când eu eram ocupat cu șmecherul ăsta, ca să zică *chico*, se face târziu, în timp ce-i spunea fiului ei să închidă dracului televizorul și să-și mănânce porția de tamale.

Jamaicanul. Ratații cu cămăși hawaiiene ai Griseldei avuseseră dreptate cu adresa. Pentru o clipă mă îndoisem, mai ales fiindcă eu nu știu absolut nimic despre Flatbush. Și băieții ăia sunt niște ratați nenorociți. East 18th Street, apartamentul 4106, la etajul patru al unui bloc fără lift cu șase etaje. O garsonieră cu ferestrele spre est, pentru vedere cu răsăritul. Griselda a lăsat în seama mea să văd dacă el e acasă sau nu. New Yorkul ăsta, numai blocuri fără lift cu șase etaje, cale de două străzi. Cel puțin la intrare mai era încă o marchiză albastră. M-am gândit să stau pur și simplu pe trotuar, de cealaltă parte a străzii, până se mai întuneca puțin pentru că, mă rog, un băiat alb îngrijit nu bătea deloc la ochi. Celelate clădiri nu făceau decât să demonstreze că negrii din New York nu se dau în vânt după estetică. Estetică. Auzi la mine, ce poponar nenorocit.

Un băiat alb destul de îngrijit, cu păr blond foarte scurt, îmbrăcat cu o geacă de armată. Fusese cât pe ce să iau cu mine valiza solidă pe care mi-o oferiseră, cea în care era Uzi-ul ăla adus de Cămașa Hawaiiană Roz, fără îndoială deoarece așa se procedează în Miami. Cămașa Hawaiiană Roz chiar se

pasionase să-mi explice misiunea. Instrucțiunile erau s-o folosesc și apoi s-o arunc, în stil mafioso. Dar cum eu lichidam un singur om, și nu un grup etnic, m-am mulțumit cu pistolul meu calibru 9. Bun, pistolul meu calibru 9 și un pistol din oțel inoxidabil AMT, pentru că orice fată are nevoie de o rezervă. Dumnezeule mare, mi-aș dori să pot înceta cu diatribele ăstea cu homosexualitatea, care par să se agraveze cu cât stau mai mult în orașul ăsta de căcat. AMT-ul dacă trebuie să te apropii de *muchacho*, a spus Cămașa Hawaiiană Roz. Poate că chestia asta cu radarul de homosexuali chiar există, pentru că dacă aș mai fi rămas o singură noapte în Miami *pendejo* ăla mi-ar fi băgat-o în cur până la capăt. De chestia asta poți fi absolut sigur. Când am văzut Uzi-ul la hotel mi-am zis pe cine dracu' trebuie să omor eu, un Kennedy? N-aveam altceva de făcut decât să aștept.

Chicago. El era acasă, nu-i așa? Ghemuit într-un colț, undeva în apartament, fără să răspundă la telefon, ăsta era un puști care chiar ura paturile. Poate stătea ghemuit ca o pasăre lângă patul tăticului său, încercând să-și imagineze cum să-l omoare pe taică-său, *tu ai lucrat vreodată pro bono?* Uite ce e, eu știu că am fost neglijent. Neglijent și obraznic, și în majoritatea timpului nu gândeam. Și cam prost. Și oamenii mă avertizau de ani de zile referitor la presupusul meu temperament irascibil, până și taică-meu, care credea că n-am suficientă muniție pentru cât eram de furios.

A doua misiune, care mai fusese și în Southside, să lichidez un gangster care aranja contabilitatea pentru mafia de pe 48th și 8th Street. Treaba nu a mers conform planului, ca să nu spun mai mult. Omul era atât de gras că gloanțele doar se opreau în untura lui, în timp ce monstrul pur și simplu râdea. Mi-a trebuit ceva timp, după ce omul m-a făcut pisoi miau miau, să-mi dau seama că ar trebui să țintesc la cap. Dar chiar și după ce glonțul i-a intrat drept în ochiul stâng și i-a ieșit prin ceafă, împroșcând

tăblia patului și peretele, omul continua să râdă, nu se mai oprea.

Eu am continuat să trag întruna și m-am apropiat tot mai mult, până când nu i-a mai rămas nimic decât gâtul ca un ciot și niște șuvițe de păr. Dar râsul ăla m-a urmărit până pe 8th Street, nu reușeam să-l întrec.

Când am ajuns în apartamentul meu mi-era foarte frig și tremuram, râsul ăla îmi intrase sub piele. Rocky m-a atins și eu l-am înșfăcat cu putere și l-am lipit de perete. I-am dat drumul și l-am lăsat să mă dezbrace de parcă aș fi fost un copil, să mă ducă în baie și să-mi frecționeze părul, în timp ce cada se umplea cu apă caldă. Liniștește-te, scumpule, liniștește-te, doar asta mi-a spus toată noaptea. Băiatul ăla afurisit, băiatul ăla afurisit, ăsta e ultimul lucru la care ar trebui să mă gândesc atunci când am treabă de făcut.

Și acum o iau razna în Flatbush. Mă comport absolut stupid cu poponarul ăsta nenorocit care are un avantaj față de mine, băiatul ăsta rece ca gheața care s-a împrietenit cu un tip care omoară oameni pentru că mai devreme sau mai târziu o să-l omoare și pe ăla, cel de la care a pornit totul, cel care l-a făcut să fie așa. Dă-o naibii. O să trag un foc și o să fac o gaură în lumea asta și în sportivii de la liceu, în puștii care m-au prins că mă uitam la alt puști la dușuri, în oricine mi-a mai smuls prosopul la sala de sport, ca să se vadă că mi se sculase.

Dacă o țin tot așa n-o să reușesc. N-am altceva de făcut decât să aștept ca Griselda să sune iar. Sau poate că o să apară una din Cămășile Hawaiiene, pentru că sigur l-a trimis pe unul din ei să se asigure că eu îndeplinesc misiunea și las curat în urma mea. Poate Cămașa Hawaiiană Roz, care știa prea multe despre cluburi, și care poate că m-ar lăsa să scap dacă i-aș suge-o. Adică, până și o clanță nasoală îl face pe un om să închidă ochii, sperând că o să devină mai bună. Aveam nevoie doar de o secundă ca să iau pistolul ăsta și să-i găuresc capul dinspre

bărbie, să mă uit cum sângele pătează acoperișul. Uneori îmi doresc să fiu iar în Chinatown și să sparg mașini.

Trei metri mai încolo e o cabină telefonică.

— Alo?

— Rocky? Unde dracu' ai fost? Răspunde, fir-ar al naibii.

— John-John.

— Te-am sunat. De mai multe ori.

— Trebuie neapărat să dorm.

— Bănuiesc că ai avut o zi grea.

— Nu, nu neapărat. Mă gândeam ce felicitare să-i trimit lui taică-meu de ziua lui. Îi trimit felicitare în fiecare an. De ce m-ai sunat, John-John?

— Hm? Ce? Ce vrei să spui?

— Eu mă exprim întotdeauna foarte clar. De ce mă suni?

— Păi, de-aia, așa.

— Tocmai m-am uitat la un episod deprimant din *M*A*S*H* și la un episod încă și mai deprimant din *One Day at a Time*. Apoi aveam de ales, sau mă uit la Lou Grant sau mă culc. Deși episodul ăsta era despre o gagică suicidară tembelă, dar pe de altă parte era doar partea întâi, la *One Day at a Time*, adică. Ce vrei?

— Ce? Ce vreau? Eu nu vreau nimic.

— Trebuie neapărat să dorm puțin.

— Atunci dormi, fir-ar al dracu'.

— Ce? Ai o problemă, nu-i așa?

— N-am nici o problemă. Numai că asta chiar e culmea, nu? Cum poate fi atât de obosit cineva care nu face nimic toată ziua.

— Și eu care credeam că maică-mea vitregă a murit. Se pare că e chiar aici, vorbește la telefon cu mine.

— Dă-o dracu' pe maică-ta vitregă.

— Ți-e dor de mine, nu-i așa?

— Nu mă face să râd. Ce întrebare stupidă.

— Da, stupidă. Și dacă spui da te face să pari homo.

— Tu ești homo.

— Și tu, în mod evident, ai doișpe ani. Oricum ar fi, nu-mi pasă.

— Nu-ți pasă dacă eu sunt poponar?

— Nu, nu-mi pasă suficient ca să port conversația asta. Altceva?

— De ce ești atât de...? Știi ce? Nu. Nu, Rock, fir-ar al dracu'.

— Păi atunci noapte bună.

— Noapte bună. Stai! Stai puțin.

— Ce?

— Eu... ăăă... eu... tu... ți-ai pus-o cu altcineva?

— Ce te interesează?

— În mă-sa, Rock, ce mama dracului!

— Nu, răspunsul e nu. Nu înțeleg ce importanță are, nu suntem împreună sau ceva. Și tu faci ce vrei tu. Ți-ai pus-o cu altcineva?

— Nu.

— Nu văd de ce nu. Ești în New York, cu poponari, bătrânei și străini și ești încă destul de tânăr. Oricum ar fi, mă duc să mă bag în pat.

— Nu e patul tău.

— Noapte bună.

— Stai.

— Acum ce mai e, Dumnezeule? Vrei niște sex la telefon? Vrei să-ți spun trage-mi-o, Tati, până îi dai tu în cap? Trage-mi-o, ah, trage-mi-o cu scula ta cea mare, Tati, aah, dă-ți drumul pe fața mea, tratează-mă ca pe o curvă, ah...

— Dumnezeule Christoase, tu nu poți să spui ceva drăguț? Măcar o dată.

— Îmi pare rău. Îmi... hooo, ce-am mai căscat. Unde rămăseserăm?

— Noapte bună.

— Ne vedem mai...

Mi-a făcut plăcere să-i închid telefonul jigodiei. Concentrează-te. Sunt pe partea cealaltă a străzii și aștept să-l lichidez pe jamaicanul ăsta. Numai că încă nu mi-am dat seama cum anume. Nu știu nici măcar dacă asta ar trebui să fie o treabă pentru un singur om, de fapt n-ar trebui, când de ea depind atâtea. Nu știu nici măcar dacă el o să fie singur în casă. N-a venit și n-a plecat nimeni de ore întregi, cred, dar nu știu pentru că e încă prea întuneric ca să se aprindă luminile. De fapt merg pe aici orb și prost, de parcă asta n-ar face parte din planul ratat al Griseldei. Lichidează-l pe omul ăla, dar dacă mă lichidează și el asta chiar ar fi o surpriză plăcută. E abia 8. Chiar dacă e acolo, n-are cum să doarmă. Cel mai bine ar fi să aștept până când pleacă și să-l lichidez pe stradă. Dar dacă el e cum zicea ea că e, atunci n-are cum să iasă singur pe stradă, la urma urmei, probabil că de-asta mi-au dat băieții din Miami Uzi-ul. Chestia asta se complica al dracului de tare. N-aveam altceva de făcut decât să aștept până la o oră rezonabilă și să intru înăuntru. Să înșurubez amortizorul. Să deschid broasca cu șperaclul, să cercetez camera și să-l lichidez cu o rafală. Poate că pentru a fi profesionist nu trebuie decât să gândești ca un profesionist. Ca Iceman.

În loc de asta eu sunt agitat. Oricum, asta nu trebuia să fie misiunea mea, eu doar încerc să rămân în viață încă vreo câteva zile. Dumnezeule mare, ce fel de asasin plătit are probleme cu tăticul? Acum zece ani, la colțul unui magazin din Chicago. Cu o zi înainte mersesem douăzeci de străzi până să găsesc unul. Transpiram în geaca de piele a grăsanului de taică-meu. Cu o zi înainte, în timp ce cercetam locul, la tejghea era un bătrân care asculta la radio. De data asta era o fată cu tricou vișiniu pe care scria Virginia E Statul Mocofanilor, care se delecta cu „Love Train“ la radio. Nu s-a obosit să ridice privirea când am intrat înăuntru. În celălalt capăt al standului cu reviste erau *Penthouse, Oui, Penthouse Forum, Penthouse Letters*.

Hustler era foarte bună, pentru că în ea apăreau scule, chiar dacă eu nu știam că asta îmi doresc, dar în spatele ei erau *Honcho*, *Mandate*, *Inches*, *Black Inches*, *Straight To Hell*. Dar *Blueboy* nu era sigilată și printre rafturi nu trecea nimeni. O vreme m-am întrebat cine dracu' respiră ca Darth Vader, până când mi-am dat seama că era vorba de mine. La douăzeci de străzi mai încolo nu avea să afle nimeni, nu? Un tip îi spunea fetei că treaba asta din Iran a scăpat complet de sub control și ar fi bine ca președintele Bubba să facă ceva. Pălăria cowboy-ului de pe copertă umbrea totul, dar buzele ălea umede păreau să sărute țigara. *Blueboy* martie 1979. REBELII: Băieții răi cărora le place asta oricând.

Dar taică-meu a zis că sunt pervers, într-o zi când a căutat prin lucrurile mele să vadă dacă am bani, ca să-și cumpere țigări, sucuri și chipsuri cu care să-și umfle și mai tare curul ăla gras. Aș vrea să fi fost acolo când a găsit *Super Nova Cocks*, *Super Hung Cocks*, *Cock Tease*, *Cock Hungry* și *Super Surge Cocks*[129]. În ultima era Al Parker ca un Isus care-și dă drumul. A vomat oare după *Super Surge Cocks*? A scuturat din cap și a spus știam eu că e ceva dubios cu băiatul ăsta? S-a apucat să le citească pe unele? Așa că eu m-am întors acasă, hotărât să nu mai accept nici o porcărie de la nimeni, cu atât mai puțin de la ratatul ăla, și îl văd pe om cum se împleticește prin camera de zi ținând în mână revista cu copertă roz, *Super Nova Cocks*, și strigând poponar mizerabil și nenorocit! Pentru ăștia ca tine există un loc special în iad. Nu pot să cred că fiul meu, un fiu dintr-un neam normal, se duce să le-o tragă altora în găoază. Asta trebe să fie din partea lui maică-ta. Asta faci, poponare, fuți în cur toată noaptea?

— Ai înțeles greșit, tată. De obicei ei mă fut în cur pe mine. Toată noaptea.

— Ce dracu' ai spus?

— Nu știi, tată? Sunt cea mai sexy bucățică din tot estul

orașului. E o coadă până la colț la care stau pentru mine, mai ales negrii ăia. O dată un negru m-a futut atât de rău că nici nu mai puteam să...

— Ar trebui să...

— Ar trebui să ce, omule?

Taică-meu a făcut un pas spre mine, dar eu nu mai aveam zece ani. Sigur, el era mai mare și mai gras, dar eu așteptam asta de ani de zile.

— Ar trebui...

— Ar trebui să te întorci dracului în camera ta și să te uiți la *All in the Family* și să nu te mai amesteci în treburile mele, tată. Vrei doi dolari pentru niște chipsuri?

Am trecut pe lângă el în drum spre camera mea, dar taică-meu m-a apucat de braț și m-a tras înapoi.

— Ar trebui să te omor pentru că faci de rușine familia asta.

— Ia-ți dracului mâna de pe mine.

— Ar trebui să arzi în iad...

— Ia-ți dracului mâna de pe mine.

— Ar trebui...

Am scos Beretta din toc. Da, pe bune, la momentul ăla purtam deja pistol, în caz că din vreuna din mașinile ălea încă nu ieșise șoferul și ăla începea să facă scandal. Tatică-meu s-a tras în spate și a ridicat mâinile mecanic, ca un funcționar de bancă în timpul unui jaf.

— Ar trebui să ce, nemernic ce ești? Ai cumva impresia că mi-e frică de tine?

— Ești un... ești un...

— Sunt unul din oamenii ăia pe care tu doar te prefaci că-i cunoști, și-i bați la cap întruna cu tâmpeniile tale. Acum mă duc în camera mea și mă culc. Și tu nu mai intri în camera mea niciodată, ai auzit?

— Să pleci din casa mea, nu ești decât un golan de doi bani.

— Și tu ești un ratat care n-ai fost în stare să crești altceva

decât un poponar. Spune-le asta la următorul tău joc de bridge cu domnul Costa. Apropo, i-o sug de fiecare dată când vine la etaj la budă.

— Taci dracului din gură.

— Mă înec ca un pește, așa o are de mare.

— Să pleci din casa mea.

— Stai liniștit că plec, bătrâne. Sunt ca și plecat. M-am săturat de casa asta și de tâmpeniile tale. Vrei niște bani?

— Nu vreau banii tăi de poponar.

— Cum vrei tu. Poate c-o să-mi cumpăr cu banii ăștia niște Jim Beam de poponari.

— Ești un diavol.

— Și tu ești un ratat.

Am pornit spre camera mea. Omul a murmurat ceva.

— Ce-ai spus?

— Lasă-mă în pace.

— Ce dracu' ai spus?

— Te crezi foarte deștept, nu-i așa? Poate că eu sunt un ratat, dar tu ești singurul pe care toată lumea o să-l considere o jigodie și mai mare decât mine. Lisa s-a chinuit atâta cu tine, era să moară când te-ai născut tu.

Dumnezeule mare, n-am nevoie de porcăria asta. Chiar n-am, chiar n-am nevoie. Vreau doar să plec din orașul ăsta. Nici măcar nu mi-am dat seama că mă dusesem iar la cabina telefonică decât atunci când telefonul a încetat să mai sune.

— Rocky, eu sunt. E... sunt.... sunt în New York și... eu... eu... eu aș vrea, aș vrea... eu...

— Lăsați un mesaj. *Bip.*

Am trântit receptorul.

---

[129] Reviste erotice gay

DORCAS PALMER

Acum e prea întuneric ca să folosesc ca pretext de a pleca *se întunecă*. O altă Dorcas Palmer, una mai deșteaptă, s-ar întreba cum naiba s-a întâmplat ca seara să se termine cu bărbatul ăsta în apartamentul meu. Pe de altă parte, ce mama naibii mai contează. Un bărbat poate să vină în apartamentul unei femei fără să se întrebe ce-o să creadă vecinii. Și, în plus, eu nu-mi cunosc vecinii. Dar dacă el crede că seara asta o să se termine ca o comedie franceză cu mine în pat, cu cearșafurile până la sâni, și el zâmbind mulțumit în timp ce fumează o țigară, atunci se înșală rău de tot. Bărbatul privește spre orizont de la fereastra mea. Eu credeam că aici am o priveliște de căcat.

Știu cum e scenariul ăsta, m-am uitat la *Dinastia*. Eu ar trebui să-l întreb dacă vrea să bea ceva. Numai că n-am altceva decât niște votcă ieftină, pentru că lichiorul se amăra întruna, și niște suc de ananas care nu știu sigur dacă mai e bun. Și dacă-i ofer de băut, ăsta nu e un fel de a spune acum n-ai vrea să mă fuți? Ceea ce nu o să se întâmple, chiar dacă el chiar seamănă cu Lyle Waggoner și am auzit că Lyle a pozat pentru *Playgirl*. Ce e mai trist e că într-adevăr îmi doresc să-mi iau pe mine ceva mai confortabil. Tweedul ăsta nenorocit într-o zi de vară mă mănâncă de mă ia naiba. Și picioarele mele au o limită strictă de cinci ore la tocuri înalte, după care încep să țipe ce mama naibii vaco, vrei să ne omori? Am chicotit prea tare și el se întoarce și se uită la mine. Un zâmbet din partea unui bărbat e un avans, Dorcas Palmer. Nu-i vinde nimic.

— Știu că ți-am promis să nu zic să te duci acasă, spun eu.

— Atunci nu zice. Ai idee câți oameni cunosc care nu sunt în stare să-și țină promisiunile?

— Par niște probleme de oameni bogați.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus.

— Jur că unul din motivele pentru care nu pot să plec...

— Nu poți?

— Nu pot, e că tu devii tot mai îndrăzneață de la o oră la alta. Cine știe cum o să fii la 10.

— Nu sunt sigură că ăsta e un compliment.

— De fapt, nici eu. Atunci va trebui pur și simplu să așteptăm până la ora 10.

Voiam să spun ceva despre tupeul acestui bărbat care intra în spațiul meu, îmi invada timpul și presupunea că eu nu am nimic mai bun de făcut, dar apoi el a zis:

— Dar pe de altă parte, probabil că tu ai ceva mai bun de făcut decât să-i faci pe plac unui bătrân.

— Am spus deja de două ori că nu ești bătrân. Poate că ar trebui să-ncerci să smulgi alt compliment.

El râde.

— A apus soarele. Ai ceva de băut aici?

— Votcă. Niște suc de ananas și nu mai știu.

— Ai gheață?

— Sunt sigură că se poate rezolva.

— Deci atunci ai de băut un căcat. Vreau niște votcă și niște suc de ananas, sau orice altceva e în frigider.

— Te dor mâinile? Votca e pe blatul din bucătărie, și pahare curate.

El se uită la mine, încuviințează din cap și râde. Îmi place asta la nebunie, spune el. Eu mă întreb dacă ăsta e filmul în care servitoarea negresă impertinentă îi oferă bătrânului patriarh un nou motiv să trăiască. Însă deocamdată nu există nici o probă că acest bărbat e bătrân într-un fel sau altul, sau că

ar avea nevoie de ajutorul cuiva.

— Probabil că fiul și fiica sunt deja îngrijorați.

— Se poate. Ai în frigider apă minerală. Pot s-o iau?

— Da.

— Și poate că ar fi momentul să arunci felia aia de pizza. Și jumătatea aia de cutie de ramen.

— Mulțumesc. Mai ai și alte sugestii pentru frigiderul meu?

— Eu m-aș descotorosi și de hamburgerul pe jumătate mâncat. Și nici o persoană care se respectă n-ar trebui să se lase văzută că bea Coors.

— De fapt nu sugestii pentru frigiderul meu așteptam.

— Hmm. Atunci de ce-ai întreabat? Vrei o votcă cu apă minerală și un strop de ananas?

— Da.

— Imediat.

Mă uit cum bărbatul ăsta ia în stăpânire bucătăria mea. Nu-mi mai amintesc când am cumpărat limete, trebuie să fi fost de curând, pentru că el le folosește. A încercat de trei ori să le taie cu cuțitul meu, după care scoate încă una și le lovește una de alta ca și cum ar simula o luptă cu spada. Apoi taie limeta. Se uită la paharele de pe blat și dă din cap cu un sentiment ce pare a fi milă. Nu-mi amintesc când am pus deoparte două sticluțe de salsa, dar el le găsește. Taie, zdrobește, stoarce, amestecă, da, să urmărești un bărbat cum lucrează e ceva. Nu știu dacă am mai văzut vreodată la mine în bucătărie un bărbat care să nu fie la televizor. De fapt, nu e adevărat. Vine spre mine cu amândouă sticluțele și îmi întinde una.

— Ei? E bună de ceva?

— E foarte bună.

— Ei, mulțumesc pentru entuziasm.

— E minunată. Serios.

Se așază în fotoliul pe care l-am urcat din stradă cu ajutorul vecinului. Vecinul cu care de atunci n-am mai vorbit. Sper că

fotoliul nu mai miroase. Bărbatul bea încet, ca și cum n-ar vrea ca băutura și, în consecință, șederea lui aici să se termine.

— Nu te mănâncă fusta aia? Adică, e vară.

— Nu-mi dau jos fusta.

— Să nu crezi că ți-am cerut asta. Acum te întrebi cât de mare a fost greșeala de a mă invita pe mine aici.

— Nu.

— Deci așa e.

— Eu spun exact ce cred.

— Bun.

E ciudat să gândești asta, dar singurul mod în care aș descrie cum stă așezat e puternic. Am observat asta acasă la el și la fel în metrou, a refuzat toate acele scaune care îl invitau să se tolănească și a stat drept, cu spatele arcuit. Probabil îi vine din perioada petrecută în armată.

— Oare nu te caută deja poliția?

— Nu poți reclama dispariția unei persoane decât după 24 de ore.

— Cât de repede poți reclama o răpire?

— Sunt puțin prea mare ca să fiu răpit, nu crezi?

— Credeam că mărimea nu contează.

— Ține-o tot așa și s-ar putea să te distrezi la fel de bine ca mine. N-ai muzică?

— Vrei să auzi ce mai ascultă zilele ăstea copiii la modă?

— Chiar aș vrea. Care e ultima chestie? „Good Times“ ăla e destul de bun, nu-i așa? Destul de bun?

— Dumnezeule. Ai rămas rău în urmă.

Mă ridic și pun un disc, de fapt chiar primul din teanc. Ciudat, în Jamaica taică-meu era ăla care asculta discuri, întotdeauna tâmpenii instrumentale mohorâte gen „La Paloma“ a lui Billy Vaughn și chestii de la James Last Orchestra. Suntem în 1985 și probabil că eu sunt singura persoană care are unul din acele dulăpioare cu combină muzicală, cel puțin unul care

se numește Telefunken. Încă îmi amintesc acel moment când maică-mea a adus acasă un disc. Era unul de 45 de rotații pe minut al lui Millie Jackson, intitulat „If You're Not Back in Love by Monday“, dar cred că ea a așteptat până am plecat toți de-acasă și abia apoi l-a ascultat.

— Orgă de biserică? Dumnezeule mare, asculți muzică religioasă?

— Nu.

— Ăsta e un predicator, vorbește despre lumea de apoi, și aia e cu siguranță o orgă.

— Taci din gură și ascultă.

Se așază la loc, exact când Prince spune *în viața asta ești pe cont propriu*.

— O, Doamne. O, Doamne, îmi place foarte mult.

Se ridică iar în picioare, pocnește din degete și dă din cap. Mă întreb dacă era adolescent pe vremea lui Elvis și ce părerea avea despre Beatles. Aș vrea să-l întreb dacă-i place rock-and-rollul, dar întrebarea pare prostească pentru un om care pocnește din degete și bate din picior de parcă tocmai a învățat de la Bill Cosby să danseze swing.

— *Să ne dezlănțuim, să ne facem de cap*[130], spune el.

Mă simt vinovată că nu dansez. Așa că mă ridic și dansez. Și apoi fac ceva ce eu nu fac niciodată, absolut niciodată.

— *Doctorul Totulvafibine face ca totul să meargă prost, emoțiile se prăbușesc și narcisele ucid, ține-ți bine copii. El vine. El vine. El vine. El vine. Oooo ooo hoo-hoo*[131].

Iau pieptănul de pe blatul din bucătărie, care devine un microfon pentru încă trei oooo ooo hoo-hoo-uri. Apoi vine soloul de chitară și la început mi se pare că el face infarct, dar de fapt imita cu mâinile soloul de chitară. Eu sar și țip *să ne dezlănțuim, să ne dezlănțuim* și cântecul prelungește foarte mult acest moment – adică, eu am ascultat melodia de enșpe milioane de ori, dar niciodată n-a fost așa de lungă, până când

se prăbușește brusc, și noi la fel. Eu sunt pe podea, el pe canapea. Sare înapoi în picioare imediat când vine „Take Me With U“, dar eu sunt în continuare pe podea, gâfâind și râzând.

— Cred că nu m-am mai distrat așa de când au apărut Beatles la *Ed Sullivan*.

— Da’ ce-aveți voi oameni buni cu Beatles?

— Păi sunt cea mai mare trupă de rock din toate timpurile.

— Ultimul client ne-a pus să stăm toată noaptea în fața hotelului lui John Lennon, în ziua respectivă.

— De ce? Cânta împreună cu Paul?

— Ce? Nu știu dacă asta e amuzant.

Se duce la combină și ia coperta albumului.

— Cine e lesbiana aia simpatică pe motocicletă?

— Ăla e Prince.

— Prince și mai cum?

— Doar Prince. Nu ți-ai dat seama după mustață?

— Păi, a doua mea variantă e că asta e cea mai sexy femeie cu barbă din lume.

— Are un film în cinematografe, se numește *Purple Rain*.

— *Purple Haze?*

— *Rain*, ploaia. Prince, nu Jimi. Poate ar fi mai bine să scot discul. Devine puțin cam sexual.

— Păpușă, eu sunt singurul bărbat alb din cinci cartiere care are discurile lui Blowfly[132]. Prince ăsta nu mă sperie. Scuze că ți-am spus păpușă. Înțeleg că femeilor nu le mai place să li se vorbească așa.

Aș vrea să-i spun că nu m-a deranjat și că e prima oară după mult timp când cineva – și mai ales un bărbat – îmi spune ceva drăguț. Dar m-am uitat pe fereastră cum se aprind luminile la orizontul orașului.

— Cine e fata de pe copertă?

— Apollonia. Se spune că e iubita lui în viața reală.

— Deci el nu e gay.

— Probabil ți-e foame. N-ai mâncat deloc pizza la tine acasă.

— Cam da. Ce ai?

— Nacho și ramen.

— Dumnezeule mare, sper că nu împreună!

— Preferi Chicken McNuggets de acum o săptămână?

— Cred că doamna are dreptate.

Pun ceainicul la fiert pentru tăieței, ceea ce înseamnă un timp în care stăm și ascultăm restul albumului. Când ceainicul începe să șuiere albumul aproape s-a terminat și eu mă gândesc să-l pun iar pe prima parte, pentru că știu că n-o să fiu în stare să suport tăcerea, iar el de asemenea.

— De unde ești, mai exact?

— Ce?

— De unde... Poți să oprești muzica? Nu e ca și cum Elvis ar părăsi clădirea. De unde ești?

— Mănâncă-ți tăiețeii. Din Kingston.

— Asta ai mai spus.

— Dintr-un loc numit Havendale.

— E în oraș?

— În suburbii.

— Cum ar fi Midwest?

— Cum ar fi Queens.

— Oribil. De ce-ai plecat?

— Era momentul să plec.

— Așa, pur și simplu? Din cauza lui Michael Manley și a agitației ăleia comuniste de acum câțiva ani?

— Văd că ești foarte informat despre Războiul Rece.

— Păpușă, eu am copilărit în anii ’50.

— Eram sarcastică.

— Știu.

— În fine, de ce să mă fi alungat ceva? Poate că vroiam pur și simplu să plec. Ai stat vreodată cu familia, dar să ai senzația că nu mai ești bine-venit?

— Dumnezule Christoase, mie-mi spui? E încă și mai rău când e chiar casa ta, pentru care ai plătit tu, fir-ar al dracu'.

— Până la urmă tot va trebui să te întorci acolo.

— A, așa crezi tu? Și tu nu?

— Eu nu am la ce să mă întorc.

— Serios? Nici familie? Nici ibovnic?

— Tu chiar ești un copil al anilor '50. În Jamaica ibovnică se spune la femeia cu care îți înșeli nevasta.

— Fermecător. Apropo de fermecător, trebuie să merg la budă.

— Pe holul pe care ai venit, penultima ușă pe dreapta.

— Am înțeles.

Ar fi amuzant să dau acum drumul la televizor și să-l văd pe Cronkite cum începe știrile cu faptul că marele tată de familie Colthirst a fost răpit și se cere răscumpărare. Cu soția/nora care plânge în fața camerei de luat vederi, până își dă seama că îi curge rimelul pe obraji și strigă opriți! Iar fiul are o expresie foarte stoică, pentru că fie nu vrea el să vorbească, fie nevastă-sa nu mai vrea să tacă. *Credeam că e o companie respectabilă, dar nu poți să știi niciodată. Și ea părea foarte de încredere – o chema Dorcas, pentru numele lui Dumnezeu. Dumnezeu știe câți bani o să ceară drept răscumpărare.* Mă întreb dacă ea o să se îmbrace frumos înainte să apară camerele de luat vederi. Cum o să arăt eu la televizor, chiar dacă sunt sigură că agenția nu are fotografia mea. Cel puțin nu-mi aduc aminte să o aibă. Dar hai să zicem că au fotografia mea, care, într-un context doar ușor diferit, o să arate a poză din arest. Pun pariu că e din singura zi în care am ieșit din casă fără să-mi aranjez cum trebuie părul. Cei doi soți probabil că o să se țină de mână în timp ce ea îl imploră pe răpitor, adică pe mine, să dea dovadă de puțină umanitate, pentru că tatăl ei nu se simte bine, nu se simte bine deloc, și...

— Ce-i asta?

Nici nu știu când a ieșit din baie. Nu s-a auzit apa trasă, scârțâitul ușii, nimic. M-am luat cu gândurile așa de tare că nici n-am observat decât când s-a oprit drept în fața mea.

— Te-am întrebat ce-i asta? Cine ești tu, de fapt?

Flutură ceva în fața mea. Deja îmi spun că nu e ca și cum m-aș fi așteptat ca ziua să se termine cu cineva venind la mine acasă. Adică, asta e casa unei femei care nu se așteaptă niciodată să aibă companie. Dar, la naiba, ar fi trebuit să mă uit în baie mai întâi, măcar ca să mă asigur că lângă chiuvetă e un prosop curat. Și acum el e în fața mea de parc-ar fi polițai, fluturând cartea care de obicei e ascunsă bine sub perna mea.

Cum să dispari complet și să nu mai poți fi găsit niciodată.

De Doug Richmond.

Fir-ar mă-sa a dracu.

---

[130] „Let's go crazy, let's go nuts", în original, versuri ale melodiei „Let's Go Crazy" a lui Prince

[131] Versuri aproximative din finalul aceleiași melodii

[132] Muzician american care a cântat versiuni sexuale ale unor șlagăre, devenite în timp foarte populare

TRISTAN PHILLIPS

Aiurea, aiurea, aiurea. Spui atâtea căcaturi că probabil ai limba maro. A, nu? Bine, știi ce, hai să facem cum vrei tu. Ce altceva mai vrei să mă întrebi? Despre Balaclava? Ai terminat deja cu întrebările despre asta. Copper? Verifică-ți notițele, prostule. Papa-Lo și Shotta Sherrif, pe ultimul din Eight Lanes l-am urmărit până în Brooklyn, deci verifică-ți notițele.

A, da? Serios?

Eu nu cred asta. Vrei să știi ce cred eu? Tu nu ai nici un fel de notițe. Tot ce ai scris acolo sunt doar mâzgăleli și aiureli. Din câte știu eu, poate că în tot timpul ăsta ai scris Mary avea un mielușel în spaniolă. Nu? Atunci lasă-mă să mă uit. Haide. Da, știam eu, cum spuneți voi americanii. Exact cum credeam. Albule, termină odată cu tâmpeniile. Sau mai bine taci și o să-ți spun eu de ce-ai venit tu aici. Uită-te la tine, omule. Adică, suntem în 1985, cu toată porcăria asta hipioată nici nu poți să te tunzi ca lumea. Cămașă de blugi ca la cowboy, pantaloni de blugi disco și, lasă-mă să ghicesc, cizme de motociclist, nu de cowboy. Căcat. Până și oamenii din închisoare au văzut cel puțin două episoade din *Miami Vice*. Ai parte de ceva bijboacă cu aspectu' ăsta? A, știi ce înseamnă bijboacă? Nu zău. Ăsta e stilul tău sau ai rămas undeva în trecut și toți ceilalți au plecat?

Adică, vii aici și-mi spui că scrii un articol despre procesul de pace. În primul rând, asta a fost acum șapte ani și tu acum chiar nu poți să-mi dai un motiv solid de ce-ar mai fi interesant. Tu crezi că io-s prost? Frate, există ceva care se cheamă context și tu chiar nu poți să-mi dai așa ceva. Nu mă insulta doar pentru

că uneori vorbesc prost. Ești sigur că știi ce înseamnă context? Știi ce făceam noi în realitate sau crezi că noi nu făceam altceva decât să organizăm un concert cu Cântărețul? Apropo, tot ce m-ai întrebat până acum e despre sfârșitul procesului de pace, deloc despre început și deloc despre parcurs. Hai, albule, tu pretinzi că n-ai mai fost pe insulă din 1978, dar absolut fiecare lucru de care ai adus vorba până acum s-a întâmplat în 1979 și ’80. Întrebi de Papa-Lo, dar numai despre moartea lui. Întrebi de Copper, dar numai despre moartea lui. N-ai întrebat deloc despre Lucy și chiar și după ce am amintit eu de ea, tu ai continuat mai departe de parcă ea n-ar fi avut nici o importanță.

Ah. Vrei doar să fii meticulos. Ah. Păi la urma urmei tu ești jurnalistu’.

Îhî.

Sigur, băiete.

Vrei să știi mai multe despre momentul în care m-am băgat io în Ranking Dons, în 1980.

Pierce.

Pierce.

Alex.

Io n-am spus niciodată că m-am băgat în Ranking Dons în 1980, am spus doar că m-am băgat în Ranking Dons. Sau poate că vrei să afli despre Josey Wales? O să vină în New York, știai. La Rikers se zice că aterizează azi. Cine știe pentru ce vine. Sau pentru cine.

Ah.

Acum ai tăcut. Uită-te la tine. De fapt, taci absolut de fiecare dată când eu pomenesc de Josey Wales. Nu. Frate, abia acum câteva minute, când eu vorbeam despre faptul că Wales a făcut praf comitetul pentru pace, tu ai schimbat imediat subiectul, ai întrebat cum am ajuns io la închisoare, când e clar că deja știi asta. N-ai întrebat despre mine absolut nimic ce să nu poți găsi

în orice interviu făcut de mine cu comitetul, chiar și ăla cu filiala din New York de care-am vorbit. Da’ e adevărat. Josey Wales vine azi în New York. Și cu siguranță nu vine ca să se vadă cu mine.

Uită-te la tine. Stai acolo și încerci să te porți de parcă nu ți-ar fi frică. Îți dau cinci minute în care să pui capăt interviului ăstuia, pentru că ai lucruri presante de făcut apoi, să fugi în apartamentul tău din Bed-Stuy și să te ascunzi sub chiuvetă. A, da, Alex Pierce, cât crezi că mi-a luat ca să aflu ce trebuia să știu despre tine? Credeai că dacă stai la intersecția lui Bedford și Clifton ești un dur. Clifton Place numărul 238, nu-i așa? Apartamentul de la parter, nu, stai așa, de la etajul unu – am uitat că voi americanii nu folosiți parterul. Haha. Toți de pe strada ta sunt negri și se îmbracă de parcă ar da probă pentru *Thriller*, și tu ești singurul care arăți de parcă ai juca la Eagles[133]. Ești mare figură, Alex Pierce, stai să ghicesc, te-ai enervat pentru că te-am comparat cu Eagles. Da’ m-am înșelat în privința ta. N-o să pleci peste cinci minute. N-o să pleci până nu obții lucrul pentru care ai venit. Faptu’ că Josey Wales vine în New York doar îngreunează situația, dar tu ai venit aici și pentru altceva.

Îhî.

Îhî.

Da.

Ce?

Ce?

Continuă.

Așa, pur și simplu? Stătea acolo pur și simplu?

Știi ce? Io am tăcut, vorbește.

Hmmm.

Hmmm.

Căcat, Alex Pierce.

Căcat.

Hahahahahaha.

Scuze, n-am vrut să râd. Da’ tot e cumva amuzant. Să te trezești în patu’ tău și să găsești un bărbat care stă lângă tine. Ești sigur că nu v-o trăseserăți și el s-a trezit primul? Liniștește-te, băiete, toată lumea își dă seama că nu ești bulangiu.

Mai omorâseși vreun om până atunci? Da, Alex Pierce, asta vreau să știu. Termină cu căcat și la dracu’, că dacă nu chem gardianul. Răspunde la întrebare.

Și de atunci ai mai omorât pe cineva? Haha, știu, am glumit și io puțin cu tine. Să omori un om e ceva, nu? O treabă dată naibii. Ai pus capăt așa, pur și simplu, la tot ce-și propusese el să facă de dimineața până seara. Nu contează dacă a fost un om bun sau un om rău, te uiți la un om mort și te întrebi dacă el, sau oricine altcineva, își începe ziua gândindu-se c-o să fie ultima. E ciudat, nu? Te trezești, mănânci de dimineață, de prânz, de seară, muncești, te distrezi, fuți și te trezești și o iei de la capăt. Dar în noaptea asta anume, omul ăsta anume n-o să mai apuce niciodată ziua de mâine. N-o să se trezească, n-o să facă baie, n-o să se cace, n-o să traverseze strada, n-o să ia autobuzul, n-o să se joace cu copiii lui, nimic. Și tu ești ăla care face asta. Tu-i iei asta. Eu te înțeleg, dar asta era totul, el era pe cale să-ți ia viața și tu ai făcut doar ce era nevoie, altfel n-ai fi acum în fața mea. Cum arăta ca mort? L-ai atins? L-ai lăsat așa? Atunci de unde știi că era mort?

Băiete, ai plecat din camera de hotel și dup-aia nu s-a întâmplat nimic? Interesant. Nu e ca și cum ai fi luat camera pe un nume fals. Deci nici o știre, nici o anchetă, nici un polițai care să te sune, nimic, aproape ca și cum ai visat tu toată chestia. Liniștește-te, albule, io n-am zis nicicum c-ai visat asta, da’ cineva a făcut curat după tine, cineva a făcut curat bine de tot. Și... stai așa, ai zis uniformă albastră? Ca o uniformă albastră?

Și chel?

Era cumva roșcat? Vreau să zic, piele deschisă, tip combinat?

La naiba.

Deci tu-mi spui că tu ești omul care l-a omorât pe Tony Pavarotti?

La naiba, băiete. La naiba.

Nu, io nu l-am cunoscut niciodată, da' cine din ghetou n-a auzit de Tony Pavarotti? Omu' era principalul exacutant al lui Josey Wales. Am auzit că omul era rece ca gheața, unii zic că era mut, pentru că nu l-a auzit nimeni niciodată să zică ceva. Ai auzit vreodată de un loc numit School for the Americas? Tre' să fii în afara Americii ca s-auzi de ea. Tot ce știu e că Pavarotti ăla e singuru' băiat de care se știe sigur că a scăpat de-acolo. Și singurul băiat care să știe ce să facă cu un pistol. Lunetist mai bun ca polițaii și soldații. Și tu spui că un hipiot sfrijit a omorât cea mai tare mașină de ucis din Jamaica? A, nu, fratele meu, asta chiar e de râs. Nu, poate ai dreptate, poate. Adică, e clar că ești foarte supărat din cauza asta, asta e sigur. Adică, ești sigur că era el? A, stai așa, tu n-ai cum să știi. Știi doar cum arăta el. Scuză-mă, frate, tre' să mai rumeg asta puțin. E ca și cum m-aș uita la omu' care l-a omorât pe Harry Callahan. Îți mai amintești când a fost asta?

Februarie 1979. Deci acu' iese la lumină. Ai fost în Jamaica până în februarie 1979. Parcă mi-ai zis că ai descoperit niște chestii despre Green Bay, nu așa? Deși asta nu-nseamnă nimic, până și ziarele jamaicane au dezvăluit adevărul destul de curând. Dar dacă Tony Pavarotti a venit după tine, atunci ordinul trebe să fi venit din Copenhaga. Și cum ăsta nu e stilul lui Papa-Lo, singura persoană care putea să-l trimită era Josey Wales. La dracu', băiete, da' ce-ai făcut să-l stârnești pe Josey Wales să trimită un om să te omoare?

Nu știi.

Poate știi da' nu-ți dai seama. Ce fel de jurnalist e ăla care

nu știe nici datele despre el? Probabil ai aflat despre Josey Wales ceva ce nu mai știa nimeni. Pe de altă parte, nu poate fi asta. Josey a aflat că tu îl ai la mână cu ceva ce tu nici nu-ți dai seama că știi. Da, asta a fost acu' șase ani, dar e clar că te obsedează, așa că tre' să-ți amintești ceva. Trebe să fie în notițele tale sau ceva. Da' e ciudat, pentru că se pare că Josey chiar nu se teme de nimica. Ar putea fi ceea ce voi numiți un psihopat. Hai, omule, gândește-te. Era acolo ceva ce știați doar tu și el.

Știi vo filieră de droguri? O conexiune mafiotă? Ai scris în ultima vreme vun articol despre Columbia? Nu, stai așa, ar trebui să fie de-atunci. În 1979 sigur încă nu începuse nimic, cel puțin nu ceva ce să știi tu. Green Bay, nu. Tu nu scriai despre politică, tu te ocupai de chestii despre tratatul de pace, dar ce te-a atras spre povestea asta? Te interesa Cântărețul? Ah. Cântărețul. De ce?

Ah.

Frate.

Tocmai mi-ai spus ce e, Pierce. Tocmai mi-ai expus tot planul și tu nici acum nu-l vezi. Noi doi avem mai multe în comun decât crezi tu. Gândește-te puțin. În clipa asta toată lumea știe că cine l-a împușcat pe Cântăreț țintise spre inimă dar a nimerit în piept, și doar pentru că el a expirat în loc să inspire, nu-i așa? Adică, și-n cartea despre el e așa. Dar în 1978 cine putea să știe asta în afară de Cântăreț, de pistolar și, după câte se pare, de tine? Deci el își dă seama că ți-a zis ceva ce tu n-ar fi trebuit să știi, la urma urmei, nici măcar spitalul n-ar putea să spună unde a vrut ucigașul să tragă, doar unde a nimerit. Adică, eu știam că Josey a fost ăla care a tras, da' am aflat asta abia în '79. Și chiar și atunci, nimeni n-ar fi putut ști care fusese intenția în afară de cel care era împușcat și cel care vroia să omoare. Nu s-a uitat la tine într-un fel anume? N-a întrerupt brusc interviu' imediat după asta? Așa tre' să fi fost. La naiba,

băiete, trăiești într-un film. Chestia e că, chiar dacă noi știm toți despre Green Bay, dac-am înțeles bine ce spui, tu ai aflat adevărul cu mult înaintea celorlalți. Te cheamă cumva Sherlock? Atunci sau încearcă să te omoare pentru că ai aflat că el a încercat să-l omoare pe Cântăreț cu mâna lui, sau încearcă să te omoare pentru că ai descoperit adevărul despre Green Bay. Deși faptu' că el încearcă să-i omoare pe oamenii lui n-are nici un sens. Acu' îs nedumerit.

Știi ce, nu te mai gândi la Green Bay. Chiar dacă știi prea multe și despre asta, faptu' că Tony Pavarotti a fost ăla care a încercat să te omoare spune ceva. Asta înseamnă că sigur e vorba de Josey. Fără nici o îndoială, Josey Wales își dă seama că tu știi că el a încercat să-l omoare pe Cântăreț. Sau cel puțin tu urma să afli, chiar dacă io nu-s sigur că ești așa de deștept cum credea el, pentru că timp de șase ani nu ți-a trecut prin cap nimic din toate astea.

Acum totul are sens. Deci de-asta ai venit să mă vizitezi. Probabil că sunt singura persoană din lume care are genul ăsta de lucru în comun cu tine. Ce chestie, singurii doi oameni pe care Josey Wales a încercat să-i omoare și care încă trăiesc. Și el o să aterizeze în New York cât de curând.

---

[133] Echipă de fotbal din New York

JOSEY WALES

Avionul a aterizat acum 25 de minute pe JFK și noi tocmai ieșeam de la vamă. O păsărică mi-a spus că asta se întâmplă doar când aterizează jamaicani. Nu știu de unde știu, dar știu. Ultima oară când m-am dus cu avionul în Bahamas, pămpălăul de la vamă chiar a zis, toți jamaicanii vă rog să vă așezați în stânga liniei. Nu, eu nu m-am așezat la stânga, fir-ar al dracu', și nici unul din proștii ăia n-a spus nimic când m-am dus drept la vamă și le-am dat pașaportul. Nici măcar nu mi-au deschis valiza. N-a făcut și Cântărețul asta o dată? Stătea la coadă și vameșul a început să-l ia cu niște porcării de vamă. El și-a luat pur și simplu geanta și a mers mai departe. Două jamaicane de la coada asta au fost deja luate de aici de vameși, una din ele escortată de trei gardieni. Ce proastă, sper că și-a băgat cocaina în cur și nu în păsărică, sau mai rău, s-o înghită, pentru că tot timpul petrecut acolo o s-o coste. Uite și la mine cum gândesc că toți jamaicanii trebuie să fie cărăuși de droguri.

Păcat că au oprit-o pe fata care arăta de parcă ar fi fost cărăuș, când ar fi trebuit s-o oprească pe proasta care își făcea țara de râs la clasa întâi. Iată-ne la 10000 de metri în aer și stewardesa anunță servirea cinei. Fata mea aruncă o privire la ce ni se oferea și spune *da' ce mama mă-sii, voi îi ziceți la asta mâncare? Ce bine că mi-am adus io haleala mea*. Apoi a trebuit să mă uit cum țăranca asta deschide geanta și scoate o cutie de înghețată plină cu pește prăjit și orez cu mazăre. Peștele ăla nenorocit a împuțit așa de tare clasa întâi că era cât pe ce să întreb dacă mă pot muta pe un scaun din spate – și chiar să

plătesc pentru el. Sau asta, sau să scot un pistol și s-o pocnesc cu el până băgam niște clasă în ea, dacă aș fi avut unul la mine.

— Bun venit în Statele Unite, domnule...

Am trecut prin ușa spre sala bagajelor, doar ca să văd pe fugă cum doi agenți o înșfacă pe femeia tânără pe care o scoseseră din coadă și o trântesc pe jos. Am trecut de vamă și suntem tot în aeroport, încă un lucru care e altfel decât în Jamaica. Și uite-l pe Eubie. Stă chiar în fața mulțimii de oameni, mulți dintre ei negri, mulți dintre ei cu aspect indian, așteptând să iasă oamenii. Are un costum de mătase albastru regal cu batistă albă în buzunarul de la piept, de parcă ar fi negrul din *Miami Vice*. Trebuie neapărat să urmăresc spectacolul ăsta. Ceva îmi spune că lui Eubie o să-i placă dacă îi zic Tubbs, el, băiatul de centru care încearcă să facă pe durul, numai că el chiar e dur. Mi-am petrecut o grămadă de timp gândindu-mă și la Plângărețul, dar nu în același fel și nu pentru aceleași lucruri. Dar ce dracu' ține în mână omul ăsta?

— Eubie.

— Omule! zice el cu un accent de negru american. Omu' meu de bază.

Ține în mână un afiș pe care scrie Josey Wales, exact ca afișele pe care le țin în aer doi șoferi de lângă el.

— Ce e asta?

— Haha, asta? Asta e o glumă la care noi îi zicem gluma Josey Wales.

— Ah. Nu mi se pare amuzant.

— Dumnezeule mare, Josey, unde ți-e simțul umorului? Sau n-ai avut așa ceva niciodată?

Nu suport când jamaicanii încep să vorbească în stilul americanilor și când trec de la un accent la altul mă calcă pe nervi. Râd.

— Așa mai merge, chiar dacă nu e sincer.

Apoi aruncă pur și simplu hârtia în aer, îmi ia geanta și

pornește. Mă iau după el, dar continuând să mă uit la hârtia care plutește prin aer și aterizează lângă un stand de închirieri de mașini.

— Trebuie să fie interesant să aterizezi în New York noaptea. E un oraș complet diferit față de ziua.

— În cât timp putem să ajungem în Bushwick?

— Josey, omule, relaxează-te. E încă devreme, abia ai sosit. Ți-e foame?

— Ne-au dat de mâncare în avion.

— Pe care sunt sigur că n-ai mâncat-o, ce naiba. Boston Jerk Chicken de pe Boston Road.

— Serios acum, tu crezi că io am plecat din Jamaica doar ca să mănânc mâncare jamaicană de mâna a doua? Asta crezi tu?

— Bine, vrei un Big Mac? Un Whopper cu brânză?

În parcare, o camionetă neagră se apropie și oprește în fața noastră. Poate că e bine că n-am pistolul, altfel l-aș fi scos deja. Dar nu e ca și cum am fi la periferia Kingstonului. Ușa se deschide și Eubie arată cu mâna. Din cine știe ce motiv, nu mă mișc decât după ce urcă el primul. Face semn cu capul.

— Josey ăsta, după atâția ani și tot n-are încredere în nimeni.

Eubie râde, dar eu tot nu știu despre ce vorbește. Nu mi-l amintesc pe Eubie de pe vremuri. În afara aeroportului, pare că mergem printre lumini, chiar dacă eu crezusem că o să trecem imediat pe lângă clădiri înalte de kilometri. Până acum New Yorkul seamănă cu zona Lejeune din Miami, dar eu crezusem că străzile sunt mai largi. Nimic în afară de mașini care trec în viteză pe autostradă, ceea ce era straniu, dat fiind că Eubie spusese chiar el că în New York nimeni nu merge cu mașina. Poate că ăsta nu e New Yorkul. L-aș întreba, dar Eubie deja crede că e prea deștept. Camioneta încetinește și îmi dau seama pentru prima dată că în spate mai e un om. Josey Wales, prostule, prost ce ești, ar fi trebuit să-ți dai seama. Fără pistol,

înconjurat de echipa unui om cu care lucrez dar în care de fapt n-am încredere, ar fi trebuit cel puțin să cer un pistol imediat ce ieșim din aeroport. Ieșim de pe autostrada cea mare și văd un indicator pe care scrie Queens Boulevard. Ciudat, bulevardul ăsta e mult mai lat decât autostrada. Mergem pe strada asta cu case mari de cărămidă, toate de trei etaje, uneori patru, cu verandă și scaune de plastic și biciclete în fața lor.

— Apropo, ăsta e Queensul.

— Știu.

— Da?

Nu-i răspund. Dăm într-o groapă și eu tresar.

— Betram, ce dracu', omule, ai călcat o capră?

— Groapă, șefu'.

— Omule, imaginează-ți cum e ca șeful cel mare să plece din Jamaica și să dea într-o groapă, ce chestie.

— Am vrut să se simtă acasă, Eubie.

— Haha.

Sper că nu m-a văzut nimeni cum am tresărit în întuneric, altfel s-ar putea să trebuiască să fac ceva.

— Băiatu' meu Josey tresare de parc-ar fi auzit o fantomă.

Toată lumea râde. Nu-mi place cum se trage de șireturi cu ceilalți, de parcă el și ei ar avea același rang. Nu-mi place când un om e impertinent cu mine, nici măcar ca glumă. Omul ăsta chiar crede că el și cu mine suntem umăr la umăr. El chiar crede asta. Mă întreb dacă ar fi la fel dacă Plângărețul ar conduce Manhattanul și Brooklynul așa cum Eubie pare să conducă Queensul și Bronxul. Trebuie să discutăm imediat ce ne dăm jos din camionetă. Între timp, eu mă întreb ce face omul din spate. Apoi intrăm pe altă autostradă și eu mă uit și văd marea sau fluviul. E și o firmă cu vechea etichetă Pepsi, veche de când eram eu mic.

— Deci, Josey, m-am tot gândit. Eu...

— Vrei să discutăm afaceri în mașină?

— Ce, asta? Am o încredere implicită în oamenii mei, Josey, în sensul...

— Sper că nu vrei să-mi spui ce înseamnă implicit.

— Aoleo, Josey, stai așa puțin! Omu’ ăsta e rău ca focu’! Da’ n-am zis nimica. Putem aștepta până ajungem la Boston Jerk Chicken. E ciudat, nu? Ce șanse sunt ca Boston Jerk Chicken din Portland să ajungă pe Boston Road din New York? Asta e ceea ce fiul meu ar numi ironie, ca la ora lui de literatură. Cresc repede, nu? Câți ani are acu’ fiul tău?

— Paisprezece. Nu putem să discutăm după ce ne dăm jos din mașină?

— Făceam doar conversație, dar cum dorești.

Camioneta se oprește. Nici măcar n-am observat că suntem în Bronx. Știu că era trecut de 9, dar strada era încă aglomerată, oamenii treceau într-o parte și-n alta pe mijlocul drumului și pe trotuare și intrau și ieșeau din magazine de parcă ar fi fost pe lumina zilei. Pe ambele părți ale străzii sunt parcate mașini, toate Buick, Oldsmobile sau Chevrolet. Salonul Cosmetic al lui Miss Buelah, firma de transport Fontaine Brothers, Western Union, încă un Western Union, Haine pentru Bărbați Peter’s Boutique, Banca Apple și apoi Boston Jerk Chicken. Restaurantul părea că e pe cale să închidă, dar probabil că cineva l-a văzut pe Eubie, pentru că în spate s-a aprins o lumină. Așa că acum mă întreb dacă Eubie a uitat că eu am refuzat mâncarea jamaicană sau asta e încă o impertinență simpatică. Ne așezăm, doar el și cu mine într-un separeu de plastic portocaliu de lângă ușă, el drept în fața mea. Unul din oamenii lui e lângă casă și alți doi stau afară.

— De câți bodyguarzi ai nevoie de obicei aici?

— Nu prea mulți, Ranking Dons știu că nu e bine să intre pe Boston sau Gun Hill Road. Ultima oară când au încercat ceva mi-au lichidat doi dealeri. Dar tu știi că negroteiul ăsta nu acceptă orice cu mâinile încrucișate, nu-i așa? Am auzit că era o

petrecere în Haffen Park, cu o grămadă de tipi de la Ranking Dons. Ne-am dus acolo cu trei mașini, am coborât și am ciuruit tot parcul. Nici măcar n-am încercat să tragem în ei, chiar dacă vreo câțiva și-au luat-o în ziua aia. Mie-mi pasă doar de faptu' că cel puțin unu' din ei o să se cace toată viața într-o pungă de colostomie. Asta a fost ultima oară când poponarii ăia nenorociți se mai bagă în Bronx. A fost cea mai bună idee din viața lor să vândă heroină în Philly. Dar în Brooklyn devin tot mai îndrăzneți. Prea îndrăzneți, după părerea mea.

— Explică-mi.

— Ce?

— Explică-mi cât de îndrăzneți.

— Păi, cel mai bine poate să-ți explice omul tău, Plângărețul...

— Nu l-am întrebat pe Plângărețul, te-am întrebat pe tine.

— Bine. Bine. Băiatu' tău își face de cap în mai multe sensuri, în timp ce Ranking Dons merg cu mașinile într-un triunghi, Broadway, Gates și Myrtle, și văd cum o face de oaie băiatu' tău. Cercetașii nu-i găsesc pe curieri, dealerii își bagă în venă, între timp băieții ăia patrulează peste tot cu Chevroleturile lor, pentru că știu că în Bronx sau în Queens nu pot să pună piciorul. Omul meu mi-a raportat toate lucrurile ăstea.

— Omul tău? Da' de unde știe el atât de multe?

— Să nu înțelegi cumva greșit, dar l-am pus pe unul din curierii Plângărețului să stea de veghe pentru mine.

— Ce mama naibii, Eubie, îl spionezi pă omu' ăsta, mă spionezi pă mine?

— Ah, dă-o-n mă-sa, Josey, de parcă tu n-ai avea oameni care mă spionează pe mine. Sau pe Bricks, care în fiecare seară dă fuga la cabina telefonică să vorbească cu taxă inversă cu femeia lui. Mie nu-mi pasă. Chiar nu mă deranjează deloc. Asta mă ține cu ochii-n patru și-mi amintește să n-o fac de oaie.

Omul meu îmi raportează de două ori pe săptămână. Adică, nu cred să fi descoperit ceva ce tu nu știi deja.

— Cum ar fi? Încearcă-mă.

— Cum ar fi că băiatul tău Plângărețul consumă.

— Plângărețul trage pe nas cocaină încă din ’75, nu e nici o noutate aici.

— Ba e o noutate, Josey. Acu’ el fumează crack și tu și cu mine știm că crackul nu e cocaină. Poate un om să facă afaceri bune cân’ el e pă cocaină? Bineînțeles. Toți oamenii pă care îi știu io în domeniu’ muzical trag cocaină. Curve și cocaină, cum se spune. Pă vremea aia showbizul avea un fel de clasă. Da’ crackul e altceva. Absolut toți dealerii care trec de la cocaină la crack o dau în bară. Pe crack nu poți să te gândești la nimic. Nu poți să faci afaceri deloc, fir-ar al dracu’. Nu poți să separi ce tre’ să vinzi de ce tre’ să cumperi. Toată chestia se duce dracului și ție nici nu-ți pasă. Când te vezi cu Plângărețul întreabă-l cân’ s-a dus ultima oară în Bushwick. Fumează crack și... mă rog... celelalte chestii sunt treaba lui, da’ omu’ e un drogat afurisit, și asta e o treabă afurisită.

— De unde știi că fumează crack?

— L-a văzut omu’ meu.

— Asta-i o minciună, Eubie, fir-ar al naibii.

— Frate, ce te face să crezi că se ascunde? Nu-nțelegi. Cân’ un om e pă crack nu-i mai pasă. Ajunge neglijent ca dracu’, omule. Omu’ își bagă în venă crack ca o curvă pe crack și își face praf locurile lui, și dacă nu face asta se ocupă de tot felul de mizerii pe care le-a învățat probabil din Miami, că în Jamaica sigur nu putea să se ocupe de porcăriile ăstea...

— Ajunge.

— Și Ranking Dons sunt niște vulturi, înainte ca un trup să fie mort ei deja încep să-i dea ocol.

— Am zis c-ajunge, Eubie, ce naiba.

— Bine, frate, bine.

— Ajunge cu porcăriile ăstea afurisite, tre’ să plec.

— Frate, nici n-a venit încă mâncarea.

— Ți să pare cumva că mi-e foame? Ce vreau io să fac e să mă duc în Bushwick. Imediat, Eubie.

JOHN-JOHN K

Deci la un moment dat eram în Miami, undeva departe pe bulevardul Collins, în South Beach. Fumam Parliaments într-un Mustang care mirosea deja a cur și înjuram din cauza unor informații proaste despre o vânzare de iarbă care pur și simplu nu avea să se mai întâmple, fir-ar al dracu' (da, scopul era să fur stocul și apoi să-l vând), când au început să se apropie niște băieți, ca moliile când simt mirosul de creton nou. Unul blond, cu păr lung și cârlionțat de parcă și-ar fi petrecut majoritatea timpului pozând drept Farrah Fawcett, parcă plutea, cu blugii despicați pe lateral și tăiați ca niște pantaloni foarte scurți, atât de sus că îi ieșeau afară buzunarele albe. Și mai și cânta, cu o voce suficient de gravă ca să distrugă senzația de Farrah, *mai mult, mai mult, mai mult, cum îți place ție, cum îți place ție*[134]. Îmi venea să-i spun, poponarule, suntem în 1983, ce dracu'.

Patinele cu rotile ale nenorocitului se opriseră undeva la acea combinație pentru fete dintre roz și mov. Poate lila, ceva ce poponarii cunosc. Târfa pe role nici nu l-a văzut pe ăla pervers, cu păr negru atât de prăfos că părea cenușiu, care aluneca prin unghiul mort al mașinii de parcă ar fi urmărit o umbră. Nici eu nu l-am văzut decât atunci când târfa pe role a intrat direct în lovitura de kung fu în coaste dată de bocancii militari ai puștiului. Târfa pe role s-a rostogolit mai departe, clătinându-se și bălăbănindu-se ca o dansatoare beată, încercând să-și redobândească echilibrul dar nereușind să oprească patinele fără să se întindă pe asfalt. Târfa a țipat, a înjurat și a încercat să se ridice în picioare, dar s-a rostogolit

înapoi pe un picior, apoi pe celălalt, după care a căzut cu fundul într-un morman de cutii de gunoi de lângă gardul de plasă. Du-te în Hialeah, cu blenoragia și cu curul tău potoros cu tot, a zis băiatul. Latino, bineînțeles, dar un latino drăguț, poate nu de mult plecat din Cuba, nu suficient de mult pentru ca acest *pinguero* să știe că *Sălbaticul* e un film al naibii de vechi și pielea nu e cea mai mișto alegere pentru ceea ce e, totuși, o climă tropicală.

Latino-ul s-a aplecat pe geamul mașinii, mirosind de parcă ar fi fumat cu doar 30 de minute înainte. Îi lipsea caninul stâng, dar avea ochii negri și flămânzi și o bărbie puternică, precum cea a lui Vinnie Barbarino din *Welcome Back, Kotter*. Puștiul a băgat mâna în mașină și eu am prins-o – instinctul de vânător. Țigări, a spus puștiul, și eu i-am dat drumul. El n-a mai spus nimic altceva, a ocolit mașina și s-a suit în dreapta mea. L-aș fi lăsat să mi-o sugă acolo, dar trebuia s-o întind rapid, hotelurile ăstea părăginite în stil art-deco deveneau foarte deprimante. Puștiul a spus ce dracu', Tati, eu nu călătoresc. Eu am spus păi atunci dispari dracu' din mașina mea. Puștiul s-a răzgândit și a zis du-mă undeva unde e frumos. A mai scos o țigară din pachet și și-a pus-o după ureche. Mă gândeam că, din fericire, pușca nu e pe pat, altfel puștiul ăsta s-ar fi speriat. Puștiul tocmai începea să se holbeze la cizmele mele de cowboy.

— Ești vreun *ranchero*, Tati?

— Dă-ți jos pălăria aia, e a mea.

Și chestia aiurea e că eu nu mă puteam gândi la altceva decât la Rocky. Chiar și cu mâna băgată în părul murdar al puștiului ăstuia, în timp ce capul lui urca și cobora, mă gândeam la regulile lui Rocky. Noi aveam anumite reguli. Sau poate credeam că avem. Dacă te combini cu cineva, trageți-o cu el pe canapea, pentru că pe pat înseamnă că înșeli. Și doar dacă tipul e foarte, foarte drăguț, pentru că preceptele de la școală spuneau că trăim doar o dată și atunci trebuie pur și simplu să

te combini cu el, pentru că noi suntem poponari și regulile tâmpite nu sunt valabile. Mă rog, regulile heterosexualilor.

Dar, dă-o-n mă-sa, omule, în ultimele câteva zile unele chestii pe care le lăsasem în urmă de mai mulți ani au organizat o întâlnire festivă în capul meu. Să mor dacă știu de ce, eu n-am mai fost în New York. *Uite, lucrurile stau așa, înțelegi, suge-mi degetul, suge-l bine până când devii un vacuum, înțelegi, ca atunci când sugi o pungă de plastic până iese tot aerul? Suge tare. Suge atât de tare încât eu să nu-mi pot trage degetul – eu știu cum să fac asta.* Nu mi-a spus nimeni că New Yorkul e un oraș condus de fantome. Ești foarte ciudat, John-John. *N-am vrut deloc să împing trupul.* Ba da, am vrut. N-am vrut deloc ca băiatul să pățească ceva. Ba da, am vrut, fir-ar al dracu'. N-am vrut deloc să-l omor. Când a căzut cu fața în jos pe șine și eu l-am tras în sus, doar ca să-i așez capul pe bară, astfel ca gura lui bogată să o muște și apoi l-am lovit puternic cu piciorul în ceafă, iar și iar, până când am auzit trosnetul, nu mă puteam gândi la altceva decât la tabăra de vară. *E înăuntru? O, da. Până la capăt? Îhî.* Aveam paișpe ani, mă întorsesem din tabără și taică-meu mi-a tras un pumn în stomac și mi-a spus că eram un bleg afurisit și trebuia să mă călesc. În tabără era doar mâncare proastă, loțiune pentru țânțari și supraveghetori care se plimbau cu rigla în mână și o băgau între cuplurile care dansau, *ca să facă loc pentru Isus*. Eu și cu Tommy Mateo, un afro alb cu păr roșcat, stăteam pe margine și șuieram că e o porcărie. *Hei, vrei să fumezi? Ă, da.* La două săptămâni după tabără nu mă puteam gândi la altceva decât să mă văd iar cu Tommy. La telefon el părea diferit, ocupat, de parcă ar fi vorbit cu altcineva. Știi vechiul tunel de cale ferată de lângă Lincoln? Ajung acolo și el stătea mult în spate, de parcă n-ar fi fost băiatul al cărui fund îl umpleam eu toată noaptea în pădurea aia nenorocită. Când m-am apropiat prea mult, Tommy mi-a suflat fumul în față.

Tommy, vrei să, știi tu?

Ce? Nu, poponar nenorocit ce ești.

Tu ești un poponar nenorocit, tu o iei la găoază.

Du-te dracu', asta a fost din cauză că nu erau fete.

Fete care să ți-o tragă în cur? Tabăra era plină de fete.

Dar nu erau fete pe care eu să vreau să le fut, la naiba, până și tu erai mai drăguț decât ălea. Dar acum suntem iar acasă și aici fetele sunt drăguțe.

Eu nu vreau fete, fir-ar al dracu'.

Așa ar trebui, altfel ești poponar. Ești un poponar nenorocit și eu o să-i zic lui taică-tău.

Căcat, căcat, căcat, căcat, căcat. De ce mă gândesc acum la toată porcăria asta? Lumina din dormitorul tipului ăstuia se aprinde, apoi se stinge, lumina de la baie a stat aprinsă jumătate de oră și s-a stins. E stinsă de jumătate de oră deja. Unui om îi lași jumătate de oră, mai mult sau mai puțin, ca să adoarmă. El ar putea să fută vreo gagică cu lumina stinsă, dar și atunci sunt valabile aceleași reguli. Sau o să doarmă, sau o să fie neatent. O să mă cațăr pe scara de incendiu, dar e la etajul trei și să mergi pe vârfuri tot drumul ăsta e o treabă destul de spinoasă. Griselda mi-a dat un set de chei, dar să intru pe ușa de la intrare pare ceva foarte stupid. Suntem în New York, sigur are zăvor pe chestia aia. Sau poate că fute vreo gagică și nu vrea ca ea să rămână.

Traversez strada și intru în clădire. Din când în când primesc câte un indiciu că sunt doar un poponar tipic, de exemplu, cine dracu' a avut ideea minunată de a zugrăvi toată partea asta din hol muștar? Trei, cinci metri, și prima scară încă mai are covor pe trepte. După trei etaje, știu că ce mi se prelinge pe spate nu e transpirație. Ajung la ușă și, înainte să-mi dau seama ce fac, îmi trec mâinile peste ea, ca pentru a verifica dacă e lemn adevărat sau vreo porcărie. Ținând cont de cât de puțină încredere am în curva aia columbiană, aproape că mă

aștept ca cheia să nu meargă. O bag înăuntru și răsucesc cu putere, așteptându-mă să se rupă sau ceva, dar merge, merge și pocnește tare. Fir-ar al dracu', mai întâi mă gândesc să abandonez. Poate că s-a auzit mai tare aici, afară, decât înăuntru? Oricum ar fi, ar fi înțelept să ridic piedica.

Ușa scârțâie și se deschide. Nu există cameră de zi, presupun că oamenii din New York nu au nevoie de așa ceva. Drept în față, o masă cu două scaune, sau poate că celelalte scaune sunt altundeva. Puțina lumină vine de afară, așa că nu văd decât o canapea lipită de perete și patul lipit de peretele opus. Televizorul e lângă fereastră. Nu-mi dau seama dacă cearșafurile sunt negre sau doar e întuneric lângă pat. Oricum ar fi, mă apropii de pat, caut cea mai mică movilă de sub așternuturi și descarc șapte focuri din încărcător. Trei lucruri: amortizorul face vup-vup, gloanțele pocnesc ușor când lovesc perna și în spatele meu icnește cineva. Mă rotesc și văd un bărbat alb, poate cu păr roșcat. Nu-mi dau seama în întuneric, dat fiind că a lăsat lumina de la baie stinsă. Curva mi-a dat numărul altui apartament. Ridic pistolul să-l împușc în cap, dar el îmi aruncă ceva drept în ochi și când încep să țip e ca și cum aș fi în afara mea și m-aș asculta. Chestia mi se prelinge pe față și o gust. Apă de gură, în mă-sa. La momentul la care eu fug în baie ca să mă spăl pe ochi, el deja a ridicat fereastra și a sărit afară, pe scara de incendiu. Mă iau după el, după bărbatul ăsta alb și dezbrăcat, care țipă la fiecare treaptă pe care o coboară, în timp ce eu încerc să prind un unghi de tragere bun. Trag și glonțul lovește metalul și scoate scântei. Abia apuc să fac trei pași în apartament, după care cobor pe altă scară, trăgând în tipul gol care țipă, nu știu ce țipă dar nu pare să fie ajutor. Și nu reușesc să trag în altceva decât în scara asta de incendiu nenorocită. Tipul sare ultima bucată, în loc să coboare pe scară.

Și iată-ne cum alergăm pe o străduță, el țipând de parcă îi taie cineva gâtul, eu în spatele lui, pe jumătate orb, ochiul drept

încă mă omoară. Mai rău, la fiecare pas înălțăm în aer o putoare gen „căcat-putred-rânced-mort“. Încerc să trag, dar numai nenorociții din filme pot să fugă și să tragă drept, și asta cu doi ochi funcționali. Toate gloanțele mele dispar întruna în întuneric, nu ricoșează, nu nimic. El aleargă destul de repede desculț, țopăie și se repede pe străduța asta întunecoasă, plină de gropi și containere de gunoi pretutindeni. Calc pe ceva moale și nu mă obosesc să mă uit dacă a fost un șobolan. Dăm de o străduță perpendiculară și luminile subite ale mașinilor și de pe stradă îl fac să se oprească brusc, mult prea mult timp. Trag în el chiar când începe să alerge iar, exact în timp ce două mașini trec printr-o parte și alta a lui. Una oprește pentru o clipă, apoi demarează, virează la dreapta, cât pe ce să lovească un stâlp, apoi la stânga, apoi iar la dreapta și dispare pe stradă. Pe stradă nu e absolut nimeni, ceea ce pentru New York e al naibii de straniu, mă gândesc. Mai întâi m-am gândit că zidul părea ciudat, negru, ondulat și strălucitor. Apoi mi-am dat seama că erau saci de gunoi, unul peste celălalt, alcătuind un zid care acoperea ambele laturi până departe, într-un întuneric total. M-am apropiat de om, l-am prins de glezna stângă și l-am tras înapoi pe străduță.

---

[134] Versuri ale melodiei „More, More, More“, compusă de Gregg Diamond și interpretată de Andrea True, lansată pe piață în 1976

DORCAS PALMER

Serios, te-ai uitat bine la chestia asta? La copertă? O pereche de ochelari cu rame groase și un nas mare și roz. De cine e scrisă, de Groucho Marx? Și, Dumnezeule, uită-te la celelalte publicații din casa asta. *Arme îmbunătățite pentru spațiul clandestin american* și asta, *Petarde profesioniste făcute în casă*, iar asta o să ajungă o carte clasică, *Cum să scapi pentru totdeauna de fosta ta soție*. Despre ce e vorba, de fapt? Aș crede că faci parte dintr-o miliție, dar nu ești în Texas și din câte știu eu milițiile încă nu și-au relaxat politica de a nu primi negrotei.

Între timp eu încerc să-mi dau seama din ce motiv anume a început bărbatul ăsta să creadă că are mijloacele necesare de a se da în spectacol în casa mea. Da, a avut un comportament familiar toată ziua, dar chestia asta, de parcă ar fi tatăl sau soțul meu sau ceva, e cu totul altceva. Nu, e un bătrân plictisit care a găsit în sfârșit un mister de rezolvat și se poartă de parcă asta ar fi o mare bătaie de cap. Nu, el are impresia că mă cunoaște pentru că eu aș avea o anumită obligație față de el, și e foarte dezamăgit. Oricum ar fi, omul ăsta are un tupeu fantastic.

— Liniștește-te.

— Cum adică liniștește-te? Ești vreo fugară sau ceva? De ce ai nevoie de o carte ca asta?

— Nu că ți-aș datora vreo explicație, dar am văzut-o într-o librărie și am fost curioasă.

— Ce librărie, Librăria Mercenarilor? Demenții ăia citesc?

— E doar o carte.

— E un manual, Dorcas, dacă ăsta e numele tău adevărat.

Nimeni nu cumpără un manual dacă nu are de gând să-l folosească. Și, judecând după cât de ferfeniță e, tu l-ai folosit o grămadă.

— Nu sunt obligată să-ți dau nici un fel de răspunsuri ție.

— Atunci nu-mi da. Dar zău așa, sigur cartea asta e o idioțenie, nu?

— Da, e o porcărie, cum ai spus. De aia nici nu o folosesc ca să...

— Cartea e o tâmpenie, asta am spus eu. N-am spus că n-o folosești.

De ce nu-l dau afară din casă pentru că se înfurie pe mine? E casa mea, fir-ar al dracu'. Eu plătesc chiria.

— Și nu are nimeni voie să vorbească mai tare ca mine.

— Ce?

— Am spus că e casa mea și nu are nimeni voie să vorbească mai tare ca mine în casa mea.

— Îmi pare rău.

— Nu-ți cere scuze. Mie îmi pare rău.

Se așază jos.

— E casa ta.

O altă ipostază a mea ar spune că apreciază foarte mult faptul că lui îi pasă și chiar ar fi mișcată că există cineva căruia să-i pese de mine, chiar dacă știe atât de puține. Dar eu nu spun nimic din toate astea.

— N-am folosit cartea.

— Slavă Domnului.

— Pentru că...

— Pentru că?

— Pentru că majoritatea chestiilor de acolo pe care zice să le faci, eu le-am făcut deja. Nu e singura carte de felul ăsta.

— Ce vrei să spui?

Domnul Colthirst își trage unul din scaunele de la masă și se așază drept în fața mea. Își scoate sacoul și eu încerc să încetez

să mai găsesc simboluri peste tot, măcar pentru o seară. E ceva ce-am luat de la femeile americane, încercarea asta de a interpreta fiecare lucru pe care îl face un bărbat ca pe un mesaj secret pentru mine. În clipa asta el e fugarul, fir-ar al naibii. Se uită la mine cu capul ăla înclinat, de parcă mi-ar fi pus o întrebare și așteaptă răspunsul. Mi-aș dori ca bărbatul ăsta să înțeleagă că eu nu sunt ca toți oamenii ăia pe care el îi vede la talk show-ul lui Donahue. Toți oamenii ăia, cu problemele lor personale, pe care abia așteaptă să le spună la 13000000 de oameni. Dacă îi spui unuia din oamenii ăștia un simplu „salut“ el o să creadă că trebuie să se aplece în fața ta și să-ți spună ce știe. Toți vor doar să se confeseze, dar de fapt nu-ți spun nimic. Nu dezvăluie nimic.

— Cimitirul Flushing. 46th Avenue, Flushing, New York.

— Ce?

— Cimitirul Flushing. Acolo o s-o găsești, dacă vrei să cauți.

— Pe cine?

— Pe Dorcas Palmer. Dorcas Nevrene Palmer, născută pe 2 noiembrie 1958 în Spauldings, Clarendon, Jamaica. Decedată pe 15 iunie 1979 în Astoria, Queens. Cauza morții, scria în necrolog, erau unele circumstanțe tragice, ceea ce însemna că fusese călcată de mașină. Îți dai seama, ca cineva să fie pocnit de mașină în New York?

— Pocnit?

— Călcat de mașină.

— Și tu îi folosești numele așa, pur și simplu?

— Claudette Colbert începea să pară prea evident.

— Nu e amuzant.

— Nu glumeam. Claudette Colbert începea să pară prea evident.

— Nu poți să folosești așa numele unei persoane moarte. Nu e foarte ușor de depistat?

— S-ar putea să te șocheze, dar serviciul însărcinat cu

certificatele de deces nu e cel mai mare din administrația orașului.

— Sunt și mai șocat de faptul că folosești încontinuu ironia. Nu asta îmi aminteam eu despre jamaicani. Nu te uita la mine așa. Dacă insiști să arunci câte o bombă la fiecare cinci minute, insist și eu să iau lucrurile astea în glumă când simt nevoia.

— Bun. Cred că ai vrea foarte mult să auzi ceva.

— Pare că tu vrei foarte mult să-mi spui ceva.

— Nu, nu neapărat. Nu mă pasionează deloc moda asta a confesiunilor care e peste tot. Voi, americanii, imediat începeți cu „vrei să discutăm despre asta?“ Dumnezeule mare!

— În fine.

— În fine, suntem în New York, și pentru că suntem în New York, nu mulți oameni care mor aici s-au născut aici. Și statele nu au un fel de mare arhivă națională pentru toată lumea. De fapt, serviciul pentru evidența nașterilor și cel pentru evidența deceselor nu au chiar nimic în comun, nici măcar nu sunt în același loc. Așa că, chiar dacă există un certificat de deces, nu există nici un...

— Certificat de naștere.

— Și dacă poți să faci rost de un certificat de naștere...

— Atunci ai dovada că ești tu, fără că adevăratul tu să vină după tine. Dar familia ei?

— Sunt toți în Jamaica. Nu și-au permis să vină cu avionul la înmormântare.

— Asigurările sociale?

— A, pe ăstea le încasează acum.

— Dar nu era...

— Nu trebuie decât să faci rost de certificatul de naștere. Da, am sunat pur și simplu la arhiva din Jamaica și am cerut o copie a certificatului meu de naștere, mă rog, al ei. Nici nu-mi mai amintesc cât am plătit pentru el. Oamenii sunt întotdeauna dispuși să creadă ce e cel mai rău mai ușor decât ce e mai puțin

rău, așa că mai bine le dai ce e cel mai rău. Ai fi surprins în cât de multe locuri poți să spui, scuze, mi-am rătăcit pașaportul, sau doar să spui că ți-a fost furat. Dar eu am certificat de naștere.

— Presupun că ai avea o mică problemă dacă numele tău ar fi în continuare Claudette Colbert.

— Sau Kim Clarke.

— Cine? Când ai fost asta?

— Acum mult timp. Ea nu mai e. Imediat după asta am luat legătura cu evidența populației și am cerut toate informațiile pe care le aveau despre Dorcas Palmer.

— A, bun, și ți le-au dat așa, pur și simplu?

— Nu. Mi le-au dat în schimbul a 7,50 dolari.

— Dumnezeule mare. Câți ani ai?

— De ce vrei să știi asta?

— A, bun, asta ții secret. La asigurările sociale nu li s-a părut puțin ciudat că soliciți un cod personal atât de târziu?

— Nu și dacă ești emigrant. Nu și dacă ai certificatul de naștere, dar nu-ți mai găsești pașaportul. Nu și dacă ai o poveste suficient de lungă și de plicticoasă pentru ca ei să facă orice doar ca să scape de tine. Dacă ai ăstea două la tine, poți să obții ușor un act de identitate statal. După asta cu 35 de dolari obții un pașaport, dar eu nu mi-am luat pașaport. Asta e în capitolul doi.

— Dar nu ești cetățean american?

— Nu.

— Nici măcar rezident?

— Păi, am un pașaport american.

— Cu numele tău real?

— Nu.

— Dumnezeule! Ce-ai făcut?

— Eu? N-am făcut nimic.

— Așa zici tu. Haide acum, sigur te ascunzi de poliție.

Povestea asta deja e cea mai captivantă chestie pe care am auzit-o de nici nu mai știu când. Ce dracu' ai făcut? De cine fugi? Trebuie să mărturisesc că e foarte palpitant.

— Cine-ar fi crezut, când ai deschis ușa, că ziua ta o să ajungă la așa ceva? Și nu mă ascund de poliție. Nu eu sunt infractorul.

— Ai un soț nemernic care te bătea.

— Da.

— Serios?

— Nu.

— Dorcas. Sau cum te cheamă.

— Acum mă cheamă Dorcas.

— Sper că i-ai mulțumit pentru generozitatea de a-ți împărtăși numele ei.

Se ridică în picioare și se întoarce la fereastră.

— De vreme ce ai migrat aici sub un nume fals, e firesc să presupun că persoana de care fugi e din Jamaica. Dar e clar că ei au resursele să-ți dea de urmă aici, de unde și numele false.

— Ar trebui să fii detectiv.

— Ce naiba te face să crezi că ești așa de în siguranță?

— Blochezi lumina lunii. Stau aici din 1979 și el încă nu m-a găsit.

— Deci fugi de un el. A trebuit să lași niște copii în urma ta?

— Ce? Nu. N-am copii. Dumnezeule mare!

— Nu sunt chiar așa de răi până să înceapă să vorbească. Cine e tipul ăsta de care fugi?

— De ce vrei să știi?

— Poate că pot să te...

— Să mă ajuți? M-am ajutat deja singură. El e undeva departe de New York. Și probabil că nu are nici un motiv să vină aici.

— Dar tu tot de ascunzi.

— În New York sunt o grămadă de jamaicani. S-ar putea ca

cineva să-l cunoască. De asta nu locuiesc lângă jamaicani.

— Dar de ce New York, la urma urmei?

— N-aveam de gând să-mi petrec toată viața în Maryland, iar chestia din Arkansas n-a funcționat. În plus, în general un oraș mare e mai bun. Are transport public, deci nu ai nevoie deloc de mașină, nu ieși niciodată în evidență, decât dacă ești cu un bărbat alb într-un metrou care merge la periferie, și are slujbe unde nu te întrebă nimeni nimic. Și chiar când ești între slujbe tot trebuie să pari că lucrezi, așa că pleci de acasă la aceeași oră în fiecare zi, te întorci în fiecare seară cam la aceeași oră. Când nu lucrez, mă duc la bibliotecă sau la MOMA.

— De aici știai diferența dintre Pollock și de Kooning.

— La naiba, nu trebuia să mă duc la MOMA ca să știu asta.

— Nu pare cine știe ce viață, dacă și acum trebuie să-ți păzești spatele. Nu te saturi să faci asta?

— Ce?

— Chiar așa, ce.

— În momentul ăsta viața înseamnă să am o locuință și bonitate bancară. Cam tot ce e aici e luat pe credit, chiar dacă aș fi putut să plătesc totul cu banii jos. Asta e din capitolul patru. Uite ce e, dacă ăsta e momentul în care avem un mare catharsis, îmi pare foarte rău să te dezamăgesc.

— Ah, dezamăgire e ultimul lucru la care m-aș gândi apropo de tine, draga mea.

Ar fi trebuit să-i spun că eu nu sunt draga lui. Ar fi trebuit să spun asta. În schimb, am spus:

— Se face târziu. Ar trebui să te duci acasă.

— Și cum propui tu ca un distins gentleman alb de o anumită vârstă să plece din... Unde suntem?

— În Bronx.

— Ce? Ciudat, am uitat complet. Și cum o să... Nu contează, am nevoie la baie.

Închide ușa. Sacoul lui a alunecat de pe scaun. Îl iau de jos.

E greu, prea greu pentru un sacou de vară, mă gândesc. Are și căptușeală. Cu un sacou ca ăsta aș fi scăpat de șoldurile ăstea. Îl împăturesc, dar văd că sus de tot, sub umărul stâng, scrie ceva ce nu pare a fi instrucțiuni de curățare. E scris de mână, ca și cum cineva ar fi scris cu carioca.

DACĂ CITIȚI ASTA ȘI VĂ AFLAȚI ÎN APROPIEREA PROPRIETARULUI ACESTUI SACOU VĂ RUGĂM SUNAȚI LA 212 468 7767. URGENT. VĂ RUGĂM SUNAȚI IMEDIAT.

Telefonul sună de trei ori.

— Tată! Tată! Dumneuzeule mare, ești...

— Eu sunt Dorcas.

— Dorcas și mai cum?

— Dorcas Palmer.

— Cine dracu'... Stai așa, ești cumva femeia de la agenție? Scumpo, e femeia de la agenție.

— Da, de la agenție. Domnul Colthirst...

— O, Isuse Christoase, te rog spune-mi că e cu tine.

— Da, domnul e aici. Aș vrea doar să vă spun că el e cel care a insistat să iasă din casă. Adică, e un bărbat matur care poate să facă ce dorește, dar eu nu puteam să-l las singur și...

— Unde e acum? E bine?

— În Bronx, da. Care e...

— Vreau adresa ta imediat, auzi ce-ți spun?

— Sigur.

I-am dat adresa mea și el a închis așa, pur și simplu. Nu are nici un rost să bați apa în piuă, cum spun americanii. Bat la ușa de la baie.

— Ken? Ken? Uite ce e, eu l-am... l-am sunat pe fiul tău. A zis că vine să te ia. Scuze, dar se făcea târziu și nu poți să rămâi aici. Ken? Ken? Domnule Colthirst?

— Cine ești?

Îmi lipesc capul de ușă, pentru că eram sigură că n-am auzit bine.

— Cine dracu’ ești? Pleacă dracului de la ușă. Am spus să pleci dracului de-aici.

— Domnule Colthirst?

Întind mâna după clanță, dar el a încuiat pe dinăuntru.

— Pleacă dracului de-aici.

TRISTAN PHILLIPS

Acum spune-mi pe bune. Tu chiar crezi că Josey Wales vine tocmai până în New York, după o întârziere de șase ani, ca să se ocupe personal de tine? Arăți de parcă ai suferi de o părere prea bună despre tine, frate, între oamenii înțelepți nu e nevoie de multe cuvinte. Da’ pe de altă parte io-s destul de sigur că motivu’ pentru care Josey m-a lăsat în pace a fost că ce vroia el de fapt să omoare era mișcarea pentru pace. Asta odată moartă, el nu mai trebuia să omoare nimic altceva. Plus că io am dat clar de înțeles că nu vreau să mă bag în treaba lui și el să nu se bage în treaba mea, pentru că dacă s-ar fi pus cu mine asta ar fi însemnat că se pune în mod direct cu Ranking Dons. Nu, noi nu suntem nici pe departe la fel de mari ca Potera Furtunii, da’ tot ar fi irosit o grămadă de timp ca să încerce să ne neutralizeze. În ce-l privește pe Plângărețul, el și cu mine știm de ce el nu m-a atacat niciodată.

Dar cazul tău e cumva diferit, cumva special. Josey a comandat pentru tine niște cremă de dispărut și tu i-ai eliminat cel mai bun om. Poate că te respectă, uneori e ciudat cu lucrurile ăstea. Poate a uitat complet de tine... însă nu, Josey Wales nu uită nimica. Probabil crede că nu are nici o importanță dacă tu ești viu sau mort, mă rog diferența fiind timpul și banii necesari pentru achitarea ta. Sau poate că prioritățile lui s-au schimbat.

Totuși, eu nu cred că vine aici pentru tine. Oamenii de aici știu doar anumite lucruri, dar Josey nu e omul cu care zici tu că nu te-ai întâlnit acum șase ani. El și cu omu’ ăsta pe nume

Eubie, care-i aicea din 1979 și vinde iarbă și cocaină, aproape c-au făcut din tranzacțiile lor o afacere legală. Aproape. Ți-am spus, singurul lucru pentru care Potera Furtunii o să fie întotdeauna mai mare ca Ranking Dons e că băieții ăia au ambiție. Au planuri. Oamenii de aici îmi zic că Potera Furtunii conduce treburile din New York, Washington, Philly și Baltimore. Adică, de cân' am intrat io la închisoare ei i-au împins pe cubanezi înapoi în Miami. Mulțumită lor, cartelului Medellín nici nu-i trece prin cap să discute cu Ranking Dons. Îți dai seama că situația e proastă atunci când, cu tot avântu' ăsta al crackului, tu ești ăla care rămâne să vândă heroină. Dar Josey Wales ăla, omule, ăla e un gânditor, și Eubie e încă și mai deștept. În primul rând că amândoi sunt prea deștepți ca să aibă încredere unu' în celălalt.

Nu pari convins că n-a venit aici după tine. Ascultă, frate, Josey Wales nu vine după tine decât dacă tu îi dai un motiv nou s-o facă. Și nici unu' din băieții ăia nu se grăbește deloc să omoare albi, pentru că atunci FBI-ul ar începe să le ia urma. Nu, frate, ai scăpat. Doar dacă nu te-apuci să scrii vreun articol despre toate astea.

O carte?

Mă rog, unii oameni chiar o caută cu lumânarea, nu? Frate, nu poți să scrii nici o carte despre asta. Stai să înțeleg bine. Tu scrii o carte despre Cântăreț, bande, tratatul de pace. O carte despre poteri? Știi, fiecare din ele e o carte în sine. Da' de fapt despre ce-o să scrii? N-ai nici o dovadă despre nimic. Cine mai vorbește cu tine în afară de mine?

Ascultă, deja în clipa asta tu te bucuri de bunăvoința lui Dumnezeu. Dacă scrii ceva despre asta, nimeni n-o să te poată proteja. În clipa asta tu nu mai ești un om de care el trebe să se preocupe. Ai familie? Nu? De ce nu? Oricum ar fi, asta e bine, pentru că băieții ăștia nu se tem să se repeadă la familia ta. Și cân' zici că n-ai familie vrei să zici că n-ai frați, surori, mamă?

Căcat, Pierce, atunci ai o grămadă de familie. Doar anu' ăsta, băieții ăștia au găsit doi dealeri din Spanglers care lucrau în Bronx. Măcar o dată, Potera Furtunii nu s-a năpustit asupra locului lor cu gloanțe. Nu, domnule, în loc de asta i-au decapitat pe cei doi băieți, apoi au schimbat capetele între corpuri. Nu vrei să-ți faci singur o favoare și să aștepți până cân' toată lumea o să fie moartă? Frate, aici vorbim de o bandă, probabil că nici n-ar trebui să aștepți prea mult. Uită-te la mine. Se presupune că io sunt ăla care știe mai multe. Știi c-am apărut până și la televizor? De două ori, ca să vorbesc de războaie și pace. Toată lumea se uită la mine și se gândește ei, ăsta e omu' ăla care o să reușească să scape de ghetou. Dar... da, o viață întreagă de porcării a urmat după asta dar... Dar chiar și pe mine, care știu mai multe și vorbesc mai bine, unde m-ai găsit? Ai văzut.

Ce e cu Josey?

Nu, băiete, un om ca ăsta nu ajunge la închisoare. De fapt, cre' că el n-a mai văzut cum arată o pușcărie din 1975. Care forță de poliție, care armată e suficient de tare ca să se ia de el? Io n-am mai văzut Copenhaga din '79, da' am auzit despre ea. Frate, e ca una din țările ălea comuniste pe care le vezi la știri. În toată comunitatea sunt afișe, picturi murale și tablouri cu Papa-Lo și Josey. Femeile își botează plozii Josey Unu și Josey Doi, chiar dacă el nu fute pe nimeni în afară de nevastă-sa, nu, nu sunt căsătoriți cu adevărat. Ai putea să spui că e un frate stilat, în felul lui. Da' totuși, dacă vrei să-l lichidezi pe Josey mai întâi tre' să seceri toată Copenhaga, și poate nici așa. Și mai tre' să demolezi și guvernu' ăsta. Cum adică, guvernul? Haide acum, omule, Alex Pierce, cine crezi că a oferit alegerile din 1980 partidului ăstuia?

Știi ce-am aflat io despre tine? Ești în mod sigur reporter. Aici nu e nici o îndoială. Poți să te duci undeva și să faci rost de informații, mai ales informații pe care oamenii n-aveau de gând

să ți le dea. Adică, uită-te la ce-ai obținut de la mine doar azi. Pui întrebarea potrivită sau cel puțin tipul de întrebare greșită care-i face pe oameni să vrea să vorbească. Da' știi care e problema ta, sau poate că nu e o problemă deloc, doar demonstrează că ești reporter. N-ai nici cea mai mică idee cum să pui lucrurile cap la cap. Sau poate ai, da' nu știi cum s-o faci. E ciudat, nu? Josey Wales te urmărește pentru ceva ce tu nici n-ai putea face. A, acu' poți? De-asta scrii o carte? Pentru că poți să-ți dai seama sau încă mai scrii ca să-ți dai seama?

Am o întrebare pentru tine.

Aș vrea să știu când anume te-ai îndrăgostit de Jamaica. Nu, nu vreau să știu de ce, o să-mi spui aceleași aiureli fără sens pe care oamenii albi le zic întotdeauna când vorbesc despre Jamaica, cum ar fi că e o curvă cu o păsărică dulce la care nu poți renunța sau alte tâmpenii de-ăstea. Cine știe ce albiciune cu puța de doi centimetri a spus asta cândva, dar cum tu ai avut femeie jamaicane o să presupun că puța ta are peste doi centimetri. Așa că dă-o pe bune, cum zic americanii, care e faza cu Jamaica? Plajele minunate? Pentru că știi, Pierce, noi nu suntem doar o plajă, suntem o țară întreagă.

Aha.

Mulțumesc că nu mi-ai spus aceleași idioțenii. Chiar *este* o budă. E cald ca dracu', traficul e întotdeauna lent și oamenii nu sunt doar un zâmbet și așa, și nu te așteaptă nimeni să-ți spună nici o problemă, omule. E o țară de căcat, sexy și periculoasă și de asemenea foarte, foarte, foarte plictisitoare. Ca să fiu sincer, nici mie nu-mi place. Dar uită-te puțin la noi doi. În alte circumstanțe, abia am aștepta să ne întoarcem acolo. E greu, nu? E greu să n-o compari cu o femeie. Felicitări, e ceva foarte non-alb din partea ta.

Ce non-climax! Anticlimax, nu așa i se spune? Trebuie să recunoști că dacă Josey Wales te-ar aștepta la poarta închisorii ar fi fost o poveste mai interesantă. Cel puțin tu poți să pleci, tot

ce pot eu să fac e să aștept.

Martie 1986, băiete.

Ce-o să fac eu? Nu știu, o să mă duc undeva în Brooklyn unde găsesc ackee și pește sărat.

Haha. De parcă aș putea să plec din Ranking Dons. Viața mea chiar e ca a ta, Pierce. La oamenii ca mine, viața noastră ni se desfășoară în față, fără să ni se ceară permisiunea. Nu prea avem ce să facem față de ce hotărăște Dumnezeu să-ți pună pe umeri. Ah? Asta e ce se cheamă fatalism? Nu știu, frate, cuvântu' ăsta pare mai legat de fatal decât de soartă[135]. Știi ceva, poate că ar trebui totuși să scrii cartea asta. Știu, știu ce am spus mai devreme, da' acum mă gândesc la lucruri mai în profunzime. Poate că cineva ar trebui să pună toată nebunia asta cap la cap, pentru că asta n-o s-o facă nici un jamaican. Nici un jamaican nu poate să facă asta, frate, noi sau suntem prea aproape, sau o să ne oprească cineva. Nici măcar nu tre' să se ajungă până acolo, și doar teama că cineva o să vină după noi ne face să ne oprim. Da' nici unu' dintre noi n-o să vadă atât de departe. Vreau să zic, căcat.

Căcat.

La naiba.

Oamenii trebuie să știe. Cred că tre' să știe, să știe că a existat un moment în care am fi putut reuși, înțelegi? Chiar am fi putut reuși. Oamenii aveau suficientă speranță și se săturaseră suficient și visau suficient că ceva se poate schimba cu adevărat. Știi, uneori văd aici *Gleaner* din Jamaica, toată chestia aia în alb-negru cu doar câteva titluri cu roșu. Cât crezi c-o să treacă până să avem o poză color, trei ani? Cinci ani? Zece ani? Nici una din astea, frate, am avut deja culori și le-am pierdut. Așa e Jamaica. Nu e ca și cum n-am avut niciodată vremuri bune și acum avem la ce să ne așteptăm în viitor. Am avut niște lucruri bune și dup-aia s-a dus totul dracului. Acum mizeria ține de atâta timp că oamenii cresc în mizerie și cred că

nu există nimic în afară de asta. Da' oamenii trebuie să știe asta. Poate că e ceva care depășește forțele tale. Sau o singură carte, și atunci ar trebui să te ocupi de lucruri îndeaproape și detaliat. Să focalizezi. Adică, la naiba, uite cum mă apuc io să-ți cer să scrii despre motivul de patru sute de ani pentru care țara mea o să încerce întotdeauna să nu eșueze. Ar trebui să râzi. Dac-aș fi în locul tău aș râde. Dar, omule, ai observat asta, nu-i așa? De-asta chestia asta cu pacea te obsedează de la fel de mult timp ca pe mine. Până și oamenii care de obicei se așteaptă la ce-i mai rău au început, fie și doar pentru două sau trei luni, să se gândească puțin la pace, apoi tot mai mult, apoi nu se mai puteau gândi la altceva decât la pace. E ca atunci cân', înainte să ajungă ploaia la tine, simți cum briza aduce gustu' ei. Uită-te la mine, încă n-am nici 40 de ani și deja văd doar ce-i în urma mea, ca un bătrân. Da' mă rog, deceniu' ăsta a trecut doar pe jumate, nu-i așa? Lucrurile o pot lua în oricare direcție. Nu așa i se zice, nostalgie? Probabil e din cauză că-s de prea mult timp în străinătate. Sau poate la închisoare pur și simplu nu poți să creezi noi amintiri. Tu ce crezi? Ar trebui să-mi spui când scrii prima propoziție. Mi-ar plăcea la nebunie să știu care e. A, o știi deja? Nu, frate, nu-mi spune. Vreau s-o scrii mai întâi.

Da, poți să folosești numele meu real. Atunci al cui nume o să-l folosești? Dar da, omule, scrie cartea. Dar fă-mi o favoare, și fă-ți și ție o favoare. Așteaptă până când toată lumea e moartă ca s-o publici, bine?

---

[135] „Fate“, în originalul englez

JOSEY WALES

Totuși, tre’ să-i recunosc băiatului tău Plângărețul un lucru.

Bushwick. Încă îmi storc creierii să pricep cum pot jamaicanii să vină într-un ghetou de cinci ori mai mare și cu blocuri de trei ori mai înalte și tot să creadă c-o duc mai bine. Ce, nu cunoaște nimeni diferența dintre un lucru bun și un lucru rău mai important? Cred că asta îi rămâne altui frate s-o lămurească. Până acum absolut toate străzile pe lângă care am trecut aveau cel puțin două case incendiate. Ultima avea doar două în picioare și nimic altceva în afară de câini vagabonzi, oameni vagabonzi și moloz. Și peste tot, chiar și pe străzile bune e o putoare care plutește în aer și apoi se repede spre tine.

— Da, omule, cel puțin și-a dat seama că...

— De ce miroase peste tot ca în spatele unei măcelării?

— Bushwick, băiete. Toate fabricile de procesare a cărnii sunt tot în Bushwick. Sau mă rog, câteva. Cele mai multe au dispărut și oamenii de pe-aici nu-și mai găsesc de lucru.

— Și ce s-a-ntâmplat cu casele ălea?

— Incendiu premeditat, frate. Cum ziceam: fabricile alea s-au închis. Oamenii și-au pierdut slujba și valoarea caselor a căzut atât de jos că faci mai mulți bani dacă-ți dai foc la casă pentru banii de asigurare decât dacă încerci s-o vinzi. Locu’ ăsta e așa de mort că nici o târfă mizerabilă nu și-ar lua casă aicea.

— Atunci de ce să te-apuci să vinzi aici?

— Aici a fost deștept prietenu’ tău Plângărețul. Cum ziceam, exact aici ți-ai dori să te-apuci de treabă. De ce crezi că Ranking Dons vor locu’ ăsta așa de tare? Oamenii care caută crack nu

vor să fie văzuți că caută crack, așa că unde se duc? Într-un loc pe care nimeni din New York nu-l vede. Privește în juru’ tău, omule, aici te duci ca să uite lumea de tine. Și apoi faci casa pentru drogați ceva mai încolo, ca să nu trebuiască să meargă departe. Nu știu cum de mie nu mi-a dat prin cap asta. Dacă tocmai am cumpărat crackul n-am chef să aștept prea mult ca să ling pipa de crack. Și în nici un caz nu vreau să mă duc cu el de unde-am venit. Nu, omule, fratele tău m-a făcut să mă gândesc să deschid niște șandramale în Queens, pe cuvântul meu.

Mă rotesc încet, ca să mătur toată zona. Trebuie să mă întreb la ce mă așteptam. Locul arată ca acolo unde tre’ să se întâmple afacerile, vreau să zic, cum altfel ar fi putut să arate Bushwick? Da’ chiar și-așa. Abia când ajungi aici îți dai seama că aproape tot ce știi despre America e de la televizor. Strada asta e lată, da’ pustie. Și mai rău, nu mă pot gândi la altceva decât că aici sunt doar eu, Eubie și oamenii lui Eubie.

Camioneta e acum la două străzi distanță și mergem pe jos. Ne oprim în fața unei case cu ferestrele bătute în scânduri.

— Aici e?

— Da, omule.

— Atunci hai să intrăm. Io o să...

— Nu încă, Josey. Tu ai venit aicea să verifici operațiunile, așa că hai să verificăm operațiunile.

Arată mai încolo pe stradă, dar eu nu văd nimic. Nu înainte ca doi oameni să iasă din umbră și să intre în lumina unui stâlp. De aici nu-mi dau seama, dar unul din ei trebuie să fie cercetașul. Celălalt își ascunde fața sub glugă. Cercetașul se întoarce și arată de-a lungul străzii, în direcția noastră. Tipul cu glugă merge mai departe, până când al doilea îl oprește sau încearcă să-l oprească, dar Glugă merge mai departe. Al doilea strigă ceva și Glugă se oprește și se îndepărtează. Mai încolo, primul om discută deja cu altcineva. Glugă dă mâna cu al doilea

om și se oprește sub lumina stâlpului. Eubie mă trage înapoi în întuneric. Glugă își arcuiește șoldul, e o fată. Al doilea om merge vreo cinci-șase metri și dă mâna cu un al treilea om care iese de după un stâlp de iluminat. Eu mă mândresc cu vederea mea și nici măcar eu nu-l văzusem până atunci. Al treilea om și al doilea și-au desprins mâinile și al doilea s-a întors la Glugă. Ea a început să meargă și când a trecut pe lângă al doilea om nu s-a oprit nici unul, dar mâinile lor s-au atins. Glugă a trecut pe lângă mine și a continuat mai departe pe stradă.

— Unde?

— La casa pentru drogați, zice Eubie. Putem să ne ducem să ne uităm.

— Nu. Cheamă-l pe băiatul ăla aicea, zic eu.

Arăt spre băiatul care fusese invizibil în spatele stâlpului de iluminat. Eubie îl cheamă și el se apropie de noi cu mersul ăla pe care observ că-l au negrii americani tineri, ca și cum mâinile și picioarele ar trebui să se legene mult în direcții opuse când merg. Vine direct la mine dar nu se oprește clar, ci plutește prin apropiere.

— Care-i șmenu'?

— Ce?

— Vrea să spună care e treaba, Josey. Ce se mai întâmplă, cum merg...

— Am priceput.

— Așa vorbesc tinerii zilele ăstea, nici io nu-i înțeleg pă băieții mei, nu-i așa?

— Cum merg afacerile? zic eu.

— E vineri seara, cum dracu' crezi că merg? Oamenii au primit salariul și bântuie pe străzi după păsărici și scule. Parașutele pe crack o sug pe mărunțiș și apoi vin la mine. E vineri seara, nene.

— De cât timp te-a pus Plângărețul aicea?

— Cine?

Eubie râde încet, dar suficient de tare ca eu să-l aud.

— Plângărețul, șeful tău.

— A, da, Michael Jackson. E prin zonă, cel puțin era acum câteva ore. Probabil s-a dus acasă să se odihnească, nenorocitul ăla a avut o zi grea.

— Cum îi zici șefului tău nenorocit?

— Josey, aici nu înseamnă același lucru. Orice om îi zice la cel mai bun prieten al lui nenorocitule.

— Ce porcărie mai e și asta, Eubie? Nu-mi place tâmpenia asta.

— Bine, omule, nu mai zic nenorocit, spune băiatul. Doamne.

— Se pare că știi ce faci aici. De cât timp te-a pus Plângărețul curier pe locul ăsta?

— Ai ceas?

— Da?

— Cât e ceasul, nene?

— Unsprezece.

— Acum cinci ore. Mereu am fost bun la mate.

— Ce? Ce-ai spus? De cinci ore? Pune așa de repede curier un om nou?

— Io niciodată n-am încredere să-l fac curier pe un băiat nou, zice Eubie.

— Nu-s nou, tăticule. Doar curier nou. Am fost cercetaș vreo două săptămâni, gen.

— Am zis deja că te ocupi bine de locu' ăsta, spun eu. Da' cum se face c-ai fost promovat așa de repede?

— Pentru că-s foarte bun, de-aia. În seara asta treaba merge foarte bine. Bine pentru că acum o săptămână a fost varză.

— Mai zi-ne, spune Eubie.

— Domne, io nu-i zic nimic la peștele ăsta al tău, spune băiatul.

Arată spre Eubie, dar privește direct la mine.

— Pește? Pește? Pe cine mama naibii faci tu pește? Poate vrei cumva să...

— Eubie, dă-i voie tânărului, zic eu.

N-aveam de gând să râd, dar m-am asigurat că Eubie vede că zâmbesc. Îmi place băiatul ăsta. Mă apropii de el și îi pun mâna pe umăr.

— E bine. E foarte bine, ai minte și nu accepți nici un căcat de la nimeni. Bine. Dar tre' să înțelegi ceva. Plângărețul te plătește pe tine pentru că eu îl plătesc pe Plângăreț. Plângărețul te ține în viață pentru că eu îl țin pe Plângăreț în viață, mă înțelegi?

— Sigur, tăticule. Tu ești Tata Șef.

— Ia stai puțin, da' de unde știe el lucrurile astea, Josey?

— Nenorociții de jamaicani sunt peste tot, nene. Ca toate parașutele alea pe care peștele ăsta al tău le pune să lucreze în Flatbush.

— Frate, ți-am zis că io nu-s pește.

— Vrei să zici că așa te îmbraci tu? Să fiu al naibii, frățioare.

Nu mă mai săturam să văd cum omul ăsta îl calcă pe nervi pe Eubie.

— Cât de rău a fost săptămâna trecută? zic eu.

— Bine atunci, omule. Doar să știi că io nu-s un turnător afurisit. Dar dacă nenorocitul ăsta mai lăsa lucrurile să meargă așa încă o zi, Ranking Dons ar fi luat deja colțul ăsta.

— Ce?

— Ți se pare că-s luat? Nene, ai cercetași care trimit clienții la curieri și curierii încearcă să ia niște marfă de la dealeri, dar ai doi dealeri și amândoi sunt foarte ocupați să bage chiar din marfa lor, și-atunci ce crezi c-o să se întâmple?

— Ai văzut? Ce ți-am zis io, Josey.

— Și Plângărețul ce face?

— Tre' să recunosc, băiatul tău s-a ocupat de chestia aia ca un meseriaș. Unul din dealerii ăia l-a luat la mișto chiar acolo,

în casa pentru drogați, și el l-a lichidat uite-așa, omule. De parcă ăla nu însemna nimic. Să mor eu. Voi, jamaicanii, nu vă jucați, asta e clar. Apoi m-a adus pe mine, m-a promovat și m-a întrebat dacă am ceva prieteni care vor să facă niște bani. Eu am zis cum dracu' nu, am prieteni. Acum noi ne ocupăm de chestia asta, tăticule. Am pus stăpânire pe strada asta.

— Cine îl aprovizionează pe dealer?

— Cred că omul tău, Plângărețul.

— Și el unde s-a dus?

— Eu l-am lăsat în casa pentru drogați acum câteva ore. M-am gândit că are și alte locuri pe care să le verifice. În orice caz, omule, cu cât stau aici la discuții mai mult cu atât fac mai puțini bani pentru tine.

— Bine, bine. Cum te cheamă?

— Fetele îmi zic Romeo.

— Foarte bine, Romeo.

Mă uit la el cum pleacă țanțoș.

— Pe toți de-aicea i-a angajat azi? Omule, ăsta nici nu știe cum să controleze teritoriile importante? Nu, pe bune, în clipa asta în bârlog sunt doi băieți noi care păzesc stocu'? Tre' să verificăm locu' ăla, Josey. E chiar acolo, în...

— Nu, zic eu. Hai să ne uităm doar în casa asta pentru drogați. Unde-s băieții tăi?

— Pe-aicea.

— Transmite-le să stea pe loc, vreau să văd cum funcționează casa asta fără prea multe trupe.

Mergem două străzi, apoi facem la dreapta. Casa arată ca oricare alta de aici, are trei niveluri și ferestre bătute în scânduri, dar jumătate din scânduri lipsesc. Ca unele case din suburbiile Kingstonului care, dacă te uiți atent, îți dai seama că erau elegante. Are trei niveluri, dar treptele duc la etajul unu. Tot felul de porcării și gunoaie și ceva ce pare a fi un câine care se scarpină în fund. Și mai e un gard afurisit, de parcă aici ar

sta o familie care o să ude imediat gazonul. Nu-mi dau seama din cauza întunericului, dar probabil e de cărămidă, ca toate celelalte case de pe strada asta. Un stâlp de pe stradă luminează treptele ca un reflector. Restul străzii e doar moloz. În josul treptelor stă un bărbat, de parcă s-ar uita cum îi decupează umbra lumina de pe stradă. Înăuntru sunt două tipuri de lumină, una mică și albă care mătură peste tot ca o lanternă și lumina pâlpâitoare de flacără, de la lumânare sau pipă de crack. Nu e nici un an de când am reușit în sfârșit să ajung în Valle del Cauca[136]. Acum stau în fața casei ăsteia.

— Vrei să intrăm? zice Eubie.

Nu răspund. Nu vreau să înțeleagă din asta că mi-e frică să intru, dar încă nu vreau s-o fac. Îl simt cum stă în spatele meu, așteptând ceva de făcut. S-ar putea ca Plângărețul să fie înăuntru.

— Păi io mă duc să mă piș în spate. Vin acuma.

Ascult cum pașii lui se îndepărtează tot mai mult. Dacă Plângărețul e înăuntru de atâta timp, atunci nu știu. Dacă Plângărețul e înăuntru de atâta timp atunci el... Dacă Plângărețul e înăuntru poate că o să vină cu una din justificările ălea ale lui. Dacă Plângărețul e înăuntru de atâta timp, poate că nici n-ar trebui să iasă. Dacă...

— Dă încoace tot ce ai, nenorocitule! Tot ce ai!

Mă întorc și îi simt mai întâi mirosul, transpirație, căcat și vomă. În păr are o grămadă de bucățele de ziar. E un negru cu sacou, care se scarpină la piciorul stâng. Cu cealaltă mână ține un pistol lângă fața mea. Mijește ochii de parcă l-ar durea ceva, se uită repede în dreapta și în stânga, apoi iar la mine. Își scarpină în continuare piciorul. Nu-mi dau seama foarte bine, dar pare desculț. Se lasă de pe un picior pe altul și strânge din coapse, de parcă s-ar abține să nu se pișe.

— Crezi că glumesc, nenorocitule? Ți se pare că glumesc? Îți bag imediat un glonte în cur! Dă-ncoace tot ce ai!

Flutură iar pistolul. Dă-ncoace ce ai, zice. Scot niște bancnote din buzunarul din față. Dau să duc mâna la portofel, când el îmi smulge banii din mână. Mă uit la el cum îndreaptă pistolul spre fața mea. Mă uit cum apasă pe trăgaci și, înainte s-apuc să mă pregătesc, ceva mă lovește în frunte și mi se scurge pe față.

Apă.

Nu.

Pișat.

Omul râde și fuge, urcă treptele pe lângă bărbatul de-acolo și intră în casa pentru drogați. Bărbatul de pe trepte nu se mișcă. Nici eu. Îmi șterg pișatul de pe față. Eubie se întoarce cu încă un bărbat care aleargă în urma lui. Bărbatul îl depășește și ajunge la mine primul.

Plângărețul.

— Josey! Josey, fratele meu, da' ce faci aicea de unu' singur? Te-a lăsat Eubie așa aici? Ce... la naiba, frate, a ce miroși așa?

— A pișat, Plângărețule. A pișat, fir-ar al naibii.

— Da' de ce?

Ajunge și Eubie. Nu mă obosesc să-l întreb dacă a trebuit să pișe tot fluviul Nil. Ce pistol ai la tine? îl întreb, privind drept spre el.

— Un 9 milimetri.

— Dă-mi-l. Plângărețule?

— La fel, și un Glock.

— Dă-mi Glockul.

Trag piedica de la amândouă pistoalele, cu cel de 9 mm în mâna stângă și cu Glockul în dreapta, și pornesc spre casa pentru drogați.

---

[136] Zonă din Columbia puternic implicată în traficul de droguri

PLÂNGĂREȚUL

Două pistoale, unul în fiecare mână, ca un bandit adevărat. Nici o vorbă, nici un sunet, nimic absolut, doar pași. Josey Wales calcă apăsat prin întuneric spre casa pentru drogați, aude că noi doi pornim după el și se întoarce, se oprește și se uită. Ne oprim și noi, așteptăm să pornească el dar Eubie nu se mișcă, eu mă iau după el. Josey merge repede și cu umerii aplecați, ca un animal. Aș vrea să-l întreb pe Eubie ce se întâmplă, da' merg mai departe. Vântul ia mirosul de pișat de pe cămașa lui și mi-l suflă în față. Josey trece pe lângă omul de pe trepte și intră pe ușă. Peste tot pe podea sunt lumânări care fac casa să semene cu o biserică. Lumânările dau lumină lentă, nu că Josey nu s-ar mișca repede. Podeaua e plină de cutii de bere, care așteaptă se se legene. Hârtie, carton, linoleum scurtat și curbat în sus, ca o piele care se desprinde. Lumina de la lumânări face să tremure mulțimea de graffiti de pe perete, un K mare și un S mare în dreapta, vopsea scorojită în stânga. La mijloc e altă ușă prin care Josey trece deja. Ridică pistolul din dreapta și dintr-odată izbucnește un foc. Josey dă cu piciorul într-o sticlă de whisky, io-s imediat în urma lui, mă țin după el, în dreapta un bărbat stă întins, dinspre el se scurge sânge. În dreapta e baia. Un bărbat alb sau latino, cu păr drept, stă pe veceu cu pantalonii jos, poate se cacă, dar își plesnește brațul stâng ca să apară o venă. Josey ridică Glockul și trage a doua oară. Al doilea glonț îl saltă de pe veceu pe bărbat, care se prăbușește pe podea. Josey intră pe următoarea ușă deschisă din dreapta. De dulăpior e lipită cu scotch o lanternă, aici trebe

să fie bucătăria. Lanterna luminează de sus un bărbat care stă în genunchi, ca și cum s-ar ruga. Are codițe mici și strânse lipite de cap, ridică fața da’ cu ochii închiși, o luminiță roșie, acolo unde arde pipa de crack, și papapap, focurile de armă nu sună niciodată poc, ca în filme, întotdeauna papapapap. Josey avansează iar, casa încă nu s-a trezit, fiecare pas scrâșnește printre dozele de bere și cola, cutiile de pizza și mâncare chinezescă, sticle de jumate și căcat uscat, calcă apăsat mai departe și intră pe altă ușă unde un bărbat se sprijină ușor de balamale, da’ e tot cu spatele la noi, două mâini negre din jurul taliei lui îi desfac cureaua, apoi nasturele. Femeia are în spate un bebeluș care suge o suzetă în timp ce ea suge o sculă. Josey îl împușcă și el cade pe spate de ușă, da’ e încă în picioare și ea încă îl suge tare, o scoate din gură și o scutură de mai multe ori, pentru că lui i s-a înmuiat și dacă nu ejaculează n-o s-o plătească. Josey pleacă de acolo și plec și eu, în timp ce ea o bagă iar în gură. Intrăm în camera de zi, pe cine cauți îmi vine să zic da’ nu-i zic, în dreapta o negresă cu sutien alb, cu breteaua stângă căzută, fumează. În spatele ei e un bărbat fără cămașă, doar cu chiloți albi, sau poate are cămașă neagră, pentru că nu e destulă lumină, da’ vârful țigării lui arde, papapap și bărbatul se prăbușește pe spate pe canapea. Negresa se întoarce în spate și se uită, apoi se uită la mine. Apoi se întoarce iar în spate, se uită și țipă. Asta e de-ajuns, un țipăt duce la alt țipăt și, la lumina de lumânare și lanternă, o femeie albă țipă, da’ scapă seringa și se aruncă pe podea, da’ cade mai întâi cu fața și acul îi străpunge buza de jos, da’ zburătăcește gunoaie în stânga și-n dreapta în căutarea ei, în jurul ei ies din întuneric oameni care acum șchioapătă, țopăie, se târâie și aleargă. Iar Josey ridică amândouă pistoalele sus și dezlănțuie iadul, oamenii aleargă, se împiedică și cad, un om aleargă drept spre Josey da’ îi explodează fruntea și cade jos ca un copac, o femeie aleargă și sare pe fereastra din spate, da’ aici suntem la

etajul unu și sunt sigur c-a țipat întruna, sper că n-a aterizat în cap, un bărbat cu șapcă de baseball și cămașă în pătrățele cu o sticlă de jumate într-o pungă maro iese dintr-o cameră din lateral și spune ce căcat și primește două gloanțe în piept, sticla cade și se face țăndări, în cameră sunt doi, un băiat cu piele deschisă la culoare și păr cârlionțat și o femeie cu bonetă jamaicană care e tocmai pe punctul de a trage primul fum din pipa de crack când glonțul i se înfige în frunte, pipa cade și nenorocito, ai scăpat pipa aia nenorocită, ai scăpat pipa aia nenorocită, zice băiatul cu păr cârlionțat. Da' Josey trece mai departe, casa se golește și eu vreau să-l prind și să-i zic ce dracu' faci, da' Josey s-a întunecat, o ia pe scări și se ține pe partea stângă, de parc-ar fi în întuneric, unele trepte se rup pe dreapta și io mă iau după el. În vârful scărilor apare un bărbat, Josey trage cu amândouă pistoalele în același timp și bărbatul cade peste balustradă, o femeie își înșfacă plodul, fuge într-o cameră mică și trântește ușa exact la timp ca Josey să bage trei gloanțe în ușă. Sparge clanța cu piciorul și intră în cameră, pe salteaua de pe podea e un negru solid care fute tare o fată, papapap și bărbatul se prăbușește peste femeie care trebe să scuture din cap să iasă din ceața de crack ca să înceapă să țipe. Un bărbat aleargă prin fața ușii și Josey aleargă afară și strigă pămpălăule! Iese pe ușă și trage în bărbat cu pistolul drept, apoi cu stângul, cu stângul îl nimerește în gât, lângă ureche, apoi cu dreptul în umăr, cu stângul în ceafă, cu dreptul în spate, cu stângul în gât și bărbatul cade în genunchi, pistolul stâng îi spulberă o bucată din creștetul capului, dreptul trage într-o zonă întunecată dar bărbatului îi țâșnește sânge pe gură, cade și din capul lui zboară bucățele de ziar. Josey se apropie de el și continuă să tragă, trage până când amândouă pistoalele clinchetesc goale. Apasă în continuare pe trăgaci, clic, clic, clic. Josey, zic eu, și el se întoarce rapid, îndreaptă pistolul spre capul meu și clic. Stă așa, cu pistolul la capul meu, și io stau așa, privindu-l, spatele îmi

înțepenește, dau aerul afară și îmi încordez stomacul. Dă-mi celălalt pistol, zice el. Se duce la bărbatul ăla, îl întoarce și îi scoate banii din buzunar. Apoi se duce în dormitorul în care fata scâncește sub greutatea bărbatului, pentru că era un bărbat foarte, foarte solid, și îl împușcă iar în cap. Apoi Josey coboară la parter, intră în cameră, trage un foc și io mă duc acolo și mă uit înăuntru, și băiatul cu piele deschisă la culoare o mângâie pe femeia însărcinată pe burtă și plânge. Josey trece pe lângă bărbatul cu ochiul sângerând, o serie de două pap-pap în cap și trecem pe lângă femeia albă din camera de zi, cu seringa înfiptă în buză, care e tot în patru labe și scurmă prin căcat și gunoaie în căutarea ei. Trecem pe lângă dormitor, femeia cu sutien alb a dispărut da' bărbatul încă fumează o țigară și Josey îi bagă un glonț în cap, trecem pe lângă ultima ușă și bărbatul e tot sprijinit de ea și femeia tot îl suge, în timp ce bebelușul se agață de puloverul ei, femeia încă mai trage de scula bărbatului ca și cum ar zice încearcă s-o scoli dragule, scoal-o odată, continuă să sugă, trecem pe lângă ea și pe lângă bărbatul cu codițe mici lipite de cap, care tot mai respiră gâfâit și bolborosește cu sânge, scuipă și se îneacă și la lumina lanternei se vede cum din gât îi țâșnește sânge, Josey îi pune pistolul la tâmplă și trage, apoi intră în baie și îi bagă un glonț bărbatului alb/latino, în sfârșit suntem lângă ușă, Josey a uitat de ultimul bărbat care își băga în venă chiar lângă cadavrul bărbatului pe care l-am împușcat io acum câteva ore și se duce la ușa de la intrare, noaptea îl învăluie și eu rămân așa o lungă vreme, apoi alerg la ușă și cobor treptele. Bărbatul de pe trepte a dispărut. Mă duc la Josey și Eubie, Josey se întoarce și îndreaptă iar pistolul spre mine. Îmi ține pistolul la cap mult timp, suficient ca io să încep să număr clicurile până să aud clicul.

Josey?

Josey?

Ce-i treaba asta, frate?

Josey? Ce-i treaba asta?

Apoi nici măcar nu-mi dă pistolul înapoi, îl lasă doar să cadă și pleacă. Eubie se întoarce să plece și el, da’ apoi se oprește și se întoarce spre mine. Nu-i văd fața.

DORCAS PALMER

Nu știu ce să zic, dar sunt foarte aproape să conchid că părul lui Heather Locklear arată mai bine în *T. J. Hooker* decât în *Dinastia*. Sau poate că pur și simplu nu-mi place mie că singura femeie din *Dinastia* care trebuie să se lupte pentru orice e curva, și nici măcar o curvă adevărată ca Alexis Carrington, pentru că n-are bani deloc, deci de fapt doar o curviștină. De asta părul ei nu dă bine deloc în filmul ăla, fir-ar al naibii. În plus, când apare în *T. J. Hooker* mă face să-mi doresc foarte tare să port uniformă. Poate să mă fac polițistă pe bune, pentru că să încerci să porți haine atractive încontinuu e al naibii de costisitor, chiar și dacă nu încerci să arăți bine. Uneori îți dorești pur și simplu o cămașă care încă îi mai face pe bărbați să-și dea seama că ai sâni.

El e în continuare în baie. E ciudat cum l-am tot strigat în ultimele, cât să zic, 55 de minute? Adică, eu nu știu cine naiba e în baia mea. Chestia e că, cu cât mă străduiesc mai mult să-mi dau seama, cu atât are mai puțin sens, așa că cel mai bine e să nici nu mă gândesc. Ca bărbatul ăla din *Crimă și pedeapsă* de care Dostoievski zice că trecuse dincolo de gândire sau ceva de genul ăsta. Mă jur pe ce-am mai sfânt că uneori mi-aș dori să fiu o femeie care citește cărți, pierdută în cine știe ce autobuz care merge prin oraș. La un moment felul în care încercam a devenit un efort, ceea ce nu a fost o problemă decât când am început să mă întreb ce încercam de fapt să fac. Presupun că, la urma urmei, oricine are nevoie de un scop. Habar n-am ce naiba tot spun. În orice caz, bărbatul ăsta e în continuare în baia mea, de

parcă am fi în *Strălucirea*, și eu sunt aici afară și-o să încep să fac ca Jack Nicholson. În tot timpul ăsta am încercat să-mi dau seama ce probleme de sănătate ar putea avea un bărbat atât de zdravăn și nu mi-a trecut prin cap deloc că, bineînțeles, problema lui nu e una fizică. E uimitor cum pot să trag eu la nenorociri. Mă jur pe ce-am mai sfânt. Cel puțin dacă s-a încuiat în baie n-o să se transforme într-un criminal sadic. După câte se pare, eu sunt criminala sadică în povestea asta.

Adică, n-are nici un sens. Nu, asta o să mă facă iar să gândesc. Hai să zicem așa: în baia mea e un bărbat care trebuie să iasă afară. Eu nu-l pot scoate afară, așa că vine familia lui să-l scoată. Acum pot să mă liniștesc puțin doar concentrându-mă asupra datelor situației. Îmi place că asta reduce totul la ceva de care eu nu trebuie să mă preocup. Îmi place reducerea. Esențializarea. Simplificarea. Să las în urma mea. Ajunge cu atâtea metafore pentru simpla eliminare din viața mea a porcăriilor nenecesare. Și în clipa asta toată porcăria nenecesară e încuiată în baie.

Două sunete pe care le cunosc. Fereastra care alunecă în sus și apoi iar în jos. Dar la fereastră e un grilaj ca să nu intre oamenii, plus că suntem la etajul cinci, ceea ce presupun că el nu-și amintește. Încearcă să evadeze. Cât o să dureze până o să-și adune curajul să spargă ușa și să fugă? Oare o să-și dea seama că în casă e o femeie singură și o să plece? O să încerce să mă bată? Eu nu știu cum sunt acești foști militari, înțelegi. Toată lumea din orașul ăsta arată de parcă ar putea să-și piardă cumpătul în orice clipă. Știi ce? O să stau pur și simplu pe canapeaua asta, o să aranjez husa de pe brațul ei și o să mă uit la finalul lui *T. J. Hooker*. O să stau aici și o să aștept până când o să vină fiul lui sau cine o să vină, deși, dat fiind că au sunat de trei ori ca să înțeleagă adresa corectă cine știe cât o să dureze?

Poate că ar trebui să-l întreb dacă are nevoie de ceva. Asta întreabă oamenii mereu la emisiunile ăstea de la televizor. Cu

siguranță nu o să-l întreb dacă vrea să discutăm despre asta. Poate ar trebui să fac curat în apartament, dat fiind că o să vină cineva. Sigur, de parcă ar veni să vadă cum arată. Nici măcar n-o să observe covorașul de la baie pe care stă tăticul lor. Poate că stă pe veceu, sau poate pe marginea căzii, nu știu. Ce face acolo? Dumnezeule mare, cu doar câteva ore în urmă era atât de normal, atât de normal și de drăguț, și toate cuvintele ălea pe care nu mai merită să le spui despre bărbați, spilcuit, stilat, altceva care începe cu S. Adică, era aproape... Adică, eu m-am străduit din răsputeri să nu mă gândesc la el în modul ăsta, pentru că dacă mă gândesc la bărbați în modul ăsta se termină întotdeauna prost, și uite, și cu el lucrurile s-au terminat prost. Probabil că lesbienele sunt cei mai mulțumiți oameni din lume. Poate că ar trebui să mă duc la ușă și să-i spun încă o dată că o să vină fiul lui, numai că nu a fost prea plăcut când am auzit prima oară „du-te-n mă-ta, oricine ai fi“, și nici a doua oară n-o să fie. Mă întreb care dintre noi doi tocmai s-a trezit dintr-un coșmar.

Așteaptă și privește sau privește și așteaptă? Până acum nu m-am mai gândit niciodată să inversez chestia asta. De parcă am aștepta acțiunea, când de fapt în majoritatea cazurilor acțiunea pare doar să mă facă să aștept. Cum privesc așa ușa și aștept ca el să iasă, poate înarmat cu pompa mea de desfundat chiuveta, uscătorul de păr sau fierul de coafat, și poate că o să-și dea seama că eu sunt doar o femeie și o să se gândească că poate să mă bată, cel puțin. Ciudat cum familia Colthirst a uitat, în mod convenabil, să amintească faptul că aș putea să am de-a face cu un maniac. Deși, dacă eu le-aș fi spus că...

Cineva bate la ușă. E domnișoara Colthirst. Pe cap are o eșarfă care arată de parcă ar ascunde bigudiuri și e îmbrăcată cu un pardesiu gros de cămilă, pentru că așa e normal într-o noapte de vară. Șoptește pentru numele lui Dumnezeu și intră înăuntru pe lângă mine. Cum sunt destul de sigură că o să mă concedieze

și, ca atare, nu mai trebuie să fiu politicoasă cu albii insolenți, eram pe punctul de a-i spune acestei târfe machiate exagerat să se poarte naibii mai frumos la mine în casă, când fiul ajunge în capul scărilor și vine imediat la ușă.

— Îmi pare extraordinar de rău pentru toate astea, zice el.

Nici el nu așteaptă să-l invit înăuntru. Acum eu mă simt ca o străină în casa mea. Chiar încep să-mi măsor pașii în timp ce merg și să sper că nu fac prea mult tapaj, în timp ce ei se duc la ușa băii.

— Papah, ah, Papah, deja e prea ridicol. Ieși afară de-acolo.

— Du-te dracu', pizdă ce ești.

— Tată, știi că nu-mi place să vorbești cu soția mea în felul ăsta.

— Am și eu un nume, Gaston, spune ea.

— Să le luăm pe rând, dragă. Tată, vrei să ieși? Aici nu e casa ta, în caz că n-ai observat.

— Cine dracu' m-a băgat aici?

— Papah, asta e din cauză că nu-ți iei pastilele.

— Ce mă tot ia cu papa curva aia cu voce ascuțită?

— Ai fost la nunta noastră, tată, nu te mai preface că ai uitat și asta.

Fiul se uită la mine și mimează din buze îmi pare rău pentru toate astea.

— În orice caz, tată, trebuie neapărat să îi redăm doamnei Palmer apartamentul. Și așa a suportat destule.

— Cum am ajuns eu aici?

— N-ai fost răpit, Papah.

— Știu că n-am fost răpit, curvă proastă ce ești, crezi că negresa aia mică ar fi putut să mă răpească?

Mică?

— Tată, am discutat... Tată? Am discutat despre amneziile tale, mai ții minte?

— Unde sunt?

— Ești în Bronx, Papah.

— Cine dracu’ are amnezie și ajunge în Bronx?

— Se pare că tu, Papah.

— Nu poate nimeni s-o facă să tacă pe curva aia?

— Bun, deja ajunge, tată. Termină cu chestia asta și ieși afară.

— Ești o glumă.

— Bine, tată. Bine. Eu sunt ăla care e o glumă. Cine e adultul care tocmai și-a dat seama că e în buda unei femei oarecare din mijlocul Bronxului și nu are habar cum a ajuns acolo? Eu sunt o glumă? Ascultă, tată, nu știu cum ai ajuns în apartamentul acestei sărmane femei și nici nu-mi pasă, dar dacă nu vrei ca ea să cheme poliția ca să te bage la închisoare pentru intrare prin efracție, sau poate ceva mai rău, atunci ieși dracului din baia ei ca să putem pleca dracului de-aici.

— Eu nu plec...

— Ken, imediat!

Soția se apropie de mine. Fotoliul ăla e danez modern? zice ea. Eu spun că nu, dar chiar aș fi vrut să-i spun că e așa de modern că a fost aruncat în stradă acum doar câteva zile. E ca toate femeile bogate de oriunde, inclusiv din Jamaica. Dacă n-ar avea colierul de perle, n-ar ști ce să facă cu mâinile. Ken iese în sfârșit afară, chiar dacă nu trebuie nimeni să-mi spună că eu nu mai pot să-i zic așa. Arată la fel, numai că părul lui nu se mai comportă ca un păr de vedetă. O parte a lui îi atârnă deasupra sprâncenei stângi. Se îndreaptă de spate și pornește spre ieșirea din casa mea cu mâinile în față, de parcă i-ar fi pus cineva cătușe. Gail, scumpo, vrei să-l conduci pe tata la mașină?

— Zău așa, dragul meu, cred că aș avea câteva cuvinte de schimbat...

— Eu nu plec nicăieri cu curva asta.

— Ieșiți dracului amândoi din casa femeii ăsteia și duceți-vă dracului la mașină, imediat.

Soția încetează să mai tragă de perle, parcă ar folosi colierul ca să se tragă înainte. Domnul Colthirst se oprește ca să se uite la mine, nu privirea aia rezumatoare, de sus până jos, pe care ți-o aruncă snobii, ci drept în ochi. Eu întorc prima ochii. Nu îl privesc în timp ce pleacă. Fiul se așază.

— Nu cred că ne-am cunoscut, spune el.

— Nu. Erați plecat la muncă.

— Exact. Dumneata ești Dorcas, nu-i așa?

— Da.

— Cum a ajuns aici?

Nu știu dacă să-i răspund sau să mai studiez puțin modul în care și el seamănă cu Lyle Waggoner. Mă întreb dacă ar fi bucuros sau furios dacă i-aș spune că arată ca niște frați.

— El a fost ăla care a vrut să plece. Nu e ca și cum eu aș fi putut să-l opresc, tot ce-am putut să fac a fost să-l urmez și să am grijă să nu dea de bucluc.

— Dar în Bronx? În casa dumitale.

— Știți că nu sunt obligată să vă răspund la asta. Voi ați sunat la o agenție greșită – cel puțin așa părea că stau lucrurile. El a fost ăla care a vrut să mâncăm în Bronx. Eu nu eram obligată să-l urmez.

— Dar nu te judec în nici un fel, doamnă.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic.

— Domnișoară Dorcas, mie nu-mi pasă deloc. Deci știi care e treaba cu tata?

— Donșoara nu a apucat să-mi explice nimic, dar eu m-am gândit că trebuie să fie ceva, dacă ați sunat la agenție.

— Pentru tata fiecare zi e o nouă zi.

— Pentru toată lumea fiecare zi e o nouă zi.

— Da, dar pentru tata tot ce se întâmplă e ceva nou. Tata are o afecțiune.

— Nu cred că înțeleg.

— Nu-și amintește. N-o să-și amintească ziua de ieri, nici pe

cea de azi. Nici că s-a întâlnit cu dumneata, ce-a mâncat la micul dejun, mâine la amiază n-o să-și amintească nici măcar că a fost în baia dumitale.

— Pare o afecțiune din filme.

— Dintr-un film foarte, foarte lung. El își amintește alte lucruri, de exemplu cum să-și facă nod la cravată sau să-și lege șireturile, care e banca lui, codul personal de asigurări sociale, dar președinte încă e Carter.

— Și John Lennon e încă în viață.

— Ce?

— Nimic.

— Nu contează dacă îi spui, nu contează ce-i spui, a doua zi a uitat deja. Nu-și amintește nimic cam din aprilie 1980. Așa că își amintește de copiii lui, își amintește că o urăște pe soția mea, din cauza unei certe pe care au avut-o în ziua în care i s-a întâmplat asta, dar în fiecare dimineață copiii sunt o surpriză pentru el. Și pentru el mama a murit acum doi ani, nu șase. Iar când îi explici toate astea nu te crede, adică, de ce-ar face-o? Cine vrea să fie distrus în fiecare dimineață? Slavă Domnului, cel puțin, că nici asta nu-și amintește. Adică, ai văzut cum a trecut pe lângă dumneata, un om cu care și-a petrecut întreaga zi. În Bronx, fir-ar al naibii.

— Ce i s-a întâmplat?

— E o poveste foarte lungă. Un accident, boală. După patru ani nu mai are nici o importanță.

— Deci nu-și amintește că uită.

— Nu.

— Și se agravează?

— Asta chiar nu știu.

Mă gândesc că nu e chiar așa de rău.

— Ar trebui să-ți spun că de-asta a demisionat cea dinaintea dumitale.

— Serios? Eu nu asta...

— Ce?

— Nu contează. A demisionat?

— Da, bănuiesc că după câteva săptămâni asta a afectat-o, faptul că în fiecare zi trebuia să se prezinte unui bătrân arțăgos care nu știa ce caută ea acolo. Și chiar și în condițiile astea, ea nu putea să accepte faptul că îl tratează ca pe un bolnav, chiar dacă pentru asta se ducea acolo. În fiecare zi aștepți să explodeze o bombă, cam asta e.

— Nu e bătrân.

— Ce? Nu... Presupun că nu. În orice caz, trebuie să-l ducem acasă. O să sunăm mâine la agenție și o să le spunem că nu a fost deloc vina dumitale și că avem nevoie de o nouă...

— Nu.

— Ce?

— Nu sunați la agenție. Vreau eu slujba asta.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură. O iau eu.

JOHN-JOHN K

Dumnezeule, ce neglijent e nenorocitul ăsta. L-am lichidat imediat ce a intrat pe ușă. Mă rog, l-am doborât la pământ. Poate că ar fi trebuit să aprindă lumina imediat cum a intrat înăuntru. Acum l-am pus să stea pe taburetul lui, ca un elev tăntălău, cu mâinile legate la spate. M-am gândit să-l cotonogesc puțin. Dar nu știu, asta poate din cauză că tocmai intrase înăuntru, sau poate că eu vroiam să... Nu știu.

— Tu ești Plângărețul? spun eu.

— Da' tu cine dracu' ești? spune el.

Înșurubez amortizorul la loc.

— A, deci ești ăla. Semeni cu cineva pă care-l știu io. Te știu cumva?

— Nu.

— Eșt' sigur? Io nu uit oamenii. Cum a intrat un om în cameră io îi înregistrez fața, în caz că...

— E ceva amuzant?

— În caz că are pistol. Ce pistol e ăla?

— 9 milimetri.

— Pistol de pămpălău. Ce-am ajuns, să fiu omorât cu un pistol de bulangiu.

— Bulangiu?

— Pungășeli.

— Ce? N-ar fi mai bine să taci?

— Atunci n-ar fi fost mai bine să-mi pui căluș, dacă nu vroiai să vorbesc? Adică, aș putea urla că mă omoară.

— N-ai decât, Kitty Genovese[137].

— Cine-i asta?

— Nu contează.

— Vrei să-ți zic ceva, nu-i așa?

Îmi trag un scaun în fața lui.

— Țigară? îl întreb.

— Aș trage mai bine niște iarbă, da' dă și la mandea o țigară.

— Înțeleg că da.

Bag o țigară în gura mea, una în gura lui și le aprind pe amândouă.

— Cre' că ești primu' gangster alb pă care l-am văzut io vodată. Și nu te-am văzut niciodată pân zonă. Da' știu că te-am mai văzut. Poate ai fost în Jamaica în vacanță.

— Nu.

— Io-i știu pă toți care lucrează pentru Griselda și pe tine nu te știu.

— De unde știi că m-a trimis Griselda?

— Scade din ăia care vor asta pe ăia care au mijloacele.

— Ha. Care e treaba cu tine și Griselda?

— Pizda aia escroacă și puturoasă, curvă nebună. Ea știe cu cine să pune? Jamaica m-a trimis de mult să fac legătura de distribuție dintre Columbia și Miami. Nu suportam să lucrez cu curva aia nenorocită. Da' ar fi trebuit să-mi dau seama că atunci cân' i-am zis să-și bage fotbalu' de masă în pizdă o s-o ia personal. Curva credea că poate să mă pălmuiască pentru că transportu' a întârziat o singură dată. Cân' o să se afle că ea a început să muște mâna care o hrănea, o s-o spânzure de clitoris, ascultă-mă pe mine. O să... da' stai așa. Ea nu se combină cu albii. N-are încredere în ei deloc. Cum să face că lucrează cu tine?

Tușește și eu îi scot țigara din gură. Când se oprește și trage aer adânc de două ori, îi pun țigara la loc, în colțul gurii, ca într-un film cu gangsteri.

— Mintea mea nu poa' s-o cuprindă deloc pă curva aia,

’nțelegi.

— Ce?

— Griselda! Io nu-nțeleg cum acționează. Dacă n-aș fi io, ar trebui să lucreze și-acuma cu cubanezii. Adică, ea știe ce-o să atragă asupra ei dacă mă omoară? Ce crede ea c-o să i să-ntâmple cân’ o să afle Josey Wales de asta? Femeie afurisită. Tu cine ziceai că ești?

— Nimeni. Cineva care face cuiva o favoare.

— Nu poți să fii nimeni și cineva în același timp. Poate că ești un fel de nimeni, haha.

— Ce fel de nume e Plângărețul?

— Mai bine decât patru ochi.

— Amuzant. Mai vrei o țigară?

— Nu, cuiele ăstea nenorocite te omoară. Curva aia. Curva aia. Cât te plătește?

— Destul.

— Io-ți dau dublu. Vrei cocaină? Po’ să-ți dau două case pline de cocaină. Trăiești ca Elvis următorii zece ani. Vrei păsărică, io pot să-ți dau orice păsărică din New York vrei tu, chiar și păsărici care încă n-au păsărică. Sau poate vrei găoază.

— Găoază?

— Anus. Fund. Gaura curului.

— A, înțeleg.

— Mie nu-mi pasă ce vor oamenii să facă. O grămadă de oameni aduc năpastă și apoi se întind s-o ia în găoază. Oamenii fac ce fac, io vreau doar banii. Ai auzit de unu’ care conduce un district al PNP-ului? Unu’ la care i se zice Haiosul? Ăsta îi pune mereu pă oameni să i-o sugă și să-l lingă în găoază, apoi îi împușcă imediat dup-aia.

— Poftim?

— Ce-am zis.

— Păi dacă vreunul din ei îl linge bine e păcat să irosești o gură. Tu râzi, dar asta e o problemă serioasă.

— Cam câți ani?

— Destui.

— Ești un plod. Abia ai început. Treaba asta de-aici. Cum m-ai legat să mă omori, asta n-are nici un sens. Și să nu crezi c-o să te lase să ieși viu din casa asta. După lichidare tre' să urmeze curățenia și tu o să puți ca gunoiu' de săptămâna trecută.

— O să supraviețuiesc.

— Cum apeși pe trăgaci eșt' un om mort. Cât te plătește Griselda? Io-ți dublez plata, o triplez, înțelegi.

— Păi vezi, asta e problema, poți s-o dublezi, s-o triplezi, s-o cvadruplezi, s-o cvintuplezi, cifra rămâne aceeași.

— Ce? Nu te plătește deloc? Faci asta gratis? Eșt' un bou și mai pervers decât curva aia urâtă. S'teți toți niște nebuni. Nebuni, nebuni. Io am omorât o grămadă de oameni, da' la absolut toți a fost vorba de afaceri. Da' voi ăștia v-ați obișnuit prea mult să aveți o rezervă nesfârșită de gloanțe. În Jamaica folosești gloanțele cu cap, pentru că transportu' nu vine întotdeauna la timp. Da' spune-mi o chestie. Cine-o să se ocupe de transbordare, acu' când ea lichidează filiera jamaicană? Ea crede că o să lucreze iar cu cubanezii ăia nenorociți? Acu' două săptămâni a încercat să omoare șase cubanezi în nu-ș' ce club.

— Știi de chestia asta?

— Bineînțeles că știu de chestia asta. Și tu faci asta gratis. Cu ce te au la mână? Ai prins-o în timp ce lingea o păsărică?

— Griselda e lesbi?

— Johnny Cash se-mbracă în negru? Se împrietenește mereu cu dansatoarele ălea erotice și apoi, după ce să satură de ele, un glonț și mulțumesc frumos. Ea și cu Haiosul ar trebui să înființeze un cor.

— Asta e foarte amuzant.

— E o pizdă nebună, înțelegi. Da' până acu' a avut grijă ca asta să n-o-mpiedice să facă bani.

— Asta e din cauză că nu e asasinatul ei.

— Ce?

— Ea doar se ocupă de el, amice.

— De unde știi asta?

— Chiar tu ai spus acum că un asasinat din partea ei n-are nici un sens. Se pare că cineva vrea să ajungă la tine și își maschează urmele.

— Nu domne. Asta-i o prostie ce spui. Nu e nimeni din Jamaica în spatele chestiei ăsteia. Și chiar dac-ar fi, ei n-ar proceda așa.

— Ai putea să spui că cineva i-a făcut o ofertă de nerefuzat. Nu e nimic personal. Din câte știu ea are doar cuvinte frumoase despre tine.

— N-are decât să și-o tragă cu o sticlă de pepsi.

— Nu, serios. Probabil că nu e treaba mea. Cineva i-a făcut o ofertă de nerefuzat. Te-ai prins? *Nașul?* Nu? Îmi strici toată distracția, tati.

— Deci e vorba de bani?

— Jamaicanii ăștia. Nu prea vă dați în vânt după ironie, nu-i așa?

— E vorba de bani sau nu?

— Nu de bani. Nici pentru ea, nici pentru mine. Numai că eu m-am trezit la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, fir-ar al dracu'. Și tu te-ai ales cu dușmanul nepotrivit, fir-ar al dracu'.

— Mai mare ca ea? Șefu' din Columbia? Nu le folosește la nimic dacă mor io. Ei îs și mai puși pe afaceri ca ea. Josey a luat legătura cu ei acu' ani de zile, nu ea.

— Se pare că e mai mare și decât columbienii.

— Atunci rămâne doar Dumnezeu. Dumnezeu e, nu? Ha, tu ce înger oi fi? Gabriel? Mihail? Poate c-ar trebui să-mi ung ușa cu sânge de miel.

— Haha. Ce bine era dacă mă avertiza cineva cum e cu orașul ăsta.

— Da' ce-i așa de rău la New York? Aici îmi trăiesc visu',

frate.

— L-ai trăit.

— Pămpălăule.

Râdem amândoi.

— Abia aștept s-o întind din orașul ăsta nenorocit, zic eu.

— La cine te grăbești să te-ntorci?

— Ce? De ce mă întrebi asta?

— Probabil are fofoloanca strâmtă ca dracu'.

— Fofoloancă?

— Păsărică.

— A. Da, cred că se poate spune asta.

— Deci o iubești pe curvă?

— Ce? La dracu', ce întrebare.

— Se pare că da.

— Tragi de timp.

— Povestește-mi despre fată.

— Nu.

— Păi ce pot să fac io? Să zic asta la *National Enquirer*?

— Tragi de timp.

— Ți-am mai spus. Io nu-s singuru' de aici la care îi bate ceasul.

— Ține-ți gura odată.

— E drăguță?

— Nu.

— Îți plac mai simpluțe?

— Nu.

— Atunci înseamnă că e o frumusețe. Cum o cheamă?

— Rocky. Thomas Allen Bernstein, dar eu îi spun Rocky. Acum vrei să taci din gură?

— Ah.

— Da, și n-am nevoie de căcaturile tale.

— Deci e drăguț?

— Ce dra...

— Păi, dacă tot ești bulangiu, cel puțin să ai parte de cea mai bună găoază.

— Găoază? A, da, mi-ai spus. Ha, are un cur destul de drăguț, dacă stai să te gândești.

— Tu la cur de uiți prima oară? Poate chiar ești jamaican.

— Are un cur drăguț. Și fața la fel. Cu gropițe, băiatul are gropițe. Vrea mereu să se radă, dar eu aș prefera să nu se radă deloc. Și mâinile lui arată de parcă ar fi un dur, dar n-a muncit serios nici o zi în viața lui. Dar râde ca o nevăstuică afurisită. Și sforăie. Și...

— În regulă, omule, deja ajunge cu treburile de bulangii.

— A fost o tragere de timp plăcută. Păcat. Ești primul om din orașul ăsta nenorocit cu care merită să vorbești.

Mă ridic în picioare și mă duc în spatele lui. Îi bag pistolul prin păr până îi atinge craniul.

— Era cineva aici când ai intrat înăuntru? Era cineva înăuntru?

— Nu.

— Aha. Aha, bine. Bine.

Sunt pe cale să apăs pe trăgaci.

— Stai! Stai! Stai așa. Mă lichidezi chiar așa? N-am și io dreptu' la ultima dorință? Dă-mi să trag ceva, bine? Să trag ceva ultima oară. Am o pungă acolo, în spatele măsuței televizorului, e deja preparată. Ultima, ultima oară. Cel puțin fă-mă să nu-mi pese dacă mă împuști sau nu.

— La dracu', omule, trebe să plec din orașul ăsta.

— Nu poți să deschizi o pungă nenorocită și să-i dai omului să tragă ceva? Hai, dă-i omului să tragă ceva, omule. Dă-mi să trag.

— Așa procedați voi, jamaicanii? În Chicago nimeni nu vinde și consumă, cel puțin nu din stocul lor. Când se întâmplă așa ceva, asta e întotdeauna începutul sfârșitului.

— De-asta voi, albii ăștia noi, arătați așa de triști tot timpu'.

Nu vă distrați deloc. Nu vrei să-mi zici cine-a pus să fiu omorât, dacă nu-i ea?

— Nu știu, amice. Asta vrei s-o tragi pe nas?

— Îmi mărunțești o liniuță? Am amândouă mâinile puțin ocupate, dacă n-ai observat.

Găsesc punga, de fapt un sac cu pungi între măsuța televizorului și perete. Tai una din ele cu un briceag și o arunc pe jos. Din ea se varsă cocaină.

— Atunci fă-mi o liniuță, șefu', zice el.

Iau niște cocaină cu două degete și modelez pe masă o liniuță de mărimea unui trabuc.

— Vrei să omori vreun elefant sau ceva?

— Cu atâta cred că poți să te iei.

— Cu atâta se poate lua tot Flatbush-ul.

Separ o nouă liniuță de mărimea unui chibrit.

— O să fie cam greu cu mâinile astea legate.

— Improvizează.

Jamaicanul se apleacă peste masă și își înclină capul spre stânga, încercând să tragă pe nara stângă. Renunță și se înclină spre dreapta.

— Porcăria dracului, spune el.

Încearcă iar, trage pe nas mai tare, de două, de trei ori.

— Căcat, trebe neapărat să mi-o bag în venă.

— Cu asta nu pot să te ajut.

— Pămpălăule. Încă nu-mi vine să cred ce face curva asta. Nu mai departe de mâine seară aterizează un avion. Mâine seară, fir-ar al dracu'. East Village și Bushwick sunt pregătite, mai rău, Josey e în New York. Ce-o să se-ntâmple mâine dacă io nu mai îs?

— Nu știu, tati.

— O s-o omoare pentru asta, înțelegi. Asta-nseamnă război total între Jamaica și ea din cauza asta.

— Ți-am spus, nu cred că e vorba de ea.

— Da’ ea ți-a zis de chestia asta. Și ei o să-i confirmi. E în regulă, nu e nici o problemă. Cine dracu’ e mai mare ca Griselda? Tre’ să fie mai mare și ca Medellín. Io-s doar un modest om de afaceri. Pe cine-oi fi supărat așa?

Nu știu de ce, dar mă duc la fereastră să văd dacă stă cineva pe trotuar. Am nevoie de alt pistol. Apoi îmi aduc aminte.

— Era să uit. Griselda vorbea cu altcineva, dar a zis că tipul locuiește în New York. Ceva despre faptul că în schimb el o să neutralizeze Ranking Dons din Miami.

— Păi, Potera Furtunii n-are nici o problemă cu Ranking Dons din Miami.

— E clar că cineva are, cineva care locuiește în New York.

— Și? Un om care stă în New York și i s-a pus pata pe Ranking Dons. Frate, ăsta-s doar io. Io și...

Căcat.

Se uită la mine, dar ochii i se golesc.

— Eubie. Io și Eubie.

— Tocmai vroiam să spun că numele lui seamănă cu Tuba.

Jamaicanul se holbează la mine cu ochi mari, speriat ca Stepin Fetchit[138], numai că nu la modul amuzant. Deloc amuzant. Buza de jos îi atârnă deschisă, tremurând, de parcă vroia să spună ceva dar nu poate. Umerii i se prăbușesc. Se uită la mine și lasă capul în jos.

— Pămpălău’ ăsta nenorocit vrea pentru el tot New Yorkul. Și Josey n-o să afle niciodată. N-o să afle niciodată pentru că o să pară un asasinat făcut de Ranking Dons.

— Îmi pare rău, omule.

Mă duc înapoi la fereastră.

— Hei, băiete, vino încoace.

— Ce e?

— Dacă mă lichidezi, cel puțin fă-mă să mă urc pă cer, bine omule?

— Omule, nu înțeleg ce dracu’ spui.

Arată cu capul spre punga de cocaină. Ultima oară n-a mers prea strălucit, mai știi? zic eu.

— De-asta o să m-ajuți să-mi bag în venă.

— Cum?

— Să-mi bag în venă. Injecție. Oricum, să tragi pe nas e un mod prostesc să iei cocaină. Așa trag pămpălăii. Asta dacă nu cumva ai crack, care se fumează, da' io n-am deloc aicea.

— Prietene, eu n-am timp pentru...

— Pentru ce, e iubitu' tău în stradă sau ceva?

— Du-te dracului.

— Du-te tu dracului și acordă-i unui om mort ultima dorință. Sunt ace în dulăpiorul de la baie. Baia e...

— Știu unde e baia, spun eu.

— Un ac nou.

Deschid dulăpiorul și smulg un ac din ambalaj.

— Și ce să fac cu ăsta? îl întreb când mă întorc la el.

— Amestecă niște praf din pungă și trage-l cu seringa.

— Sigur, prietene. Și ce să folosesc pentru asta, scuipat?

— Orice fel de apă e bună. N-ai mai făcut asta până acum?

— Poate n-o să mă crezi, dar nu toată lumea de pe planetă bagă cocaină.

— Puteai să zici nu. Bine, bine. Atunci ai putea să amesteci niște praf cu apă.

— Nu-mi vine să cred că fac asta.

— Fă-o și gata.

— Să nu crezi că poți să-mi ceri tot ce vrei tu, nenorocitule.

Iau punga și mă duc la chiuvetă. Într-o ceașcă de cafea e în regulă? îi zic. El dă din cap că da.

— Câtă cocaină? Prietene, trebuie să-mi explici exact.

Dau drumul la robinet, cu ceașca în mână. El se uită spre mine și spune:

— Nu, folosește lingura. Trage niște apă cu seringa. Apoi golește-o în lingură. Apoi adaugă atâta cocaină câtă ar intra

într-o liniuță. Apoi amestecă puțin cu ceva, de exemplu cu degetul, n-ar trebui să dureze mult pentru că cocaina se dizolvă mai repede ca zahărul. Apoi trage toată chestia înapoi în seringă.

— Unde, amice? Adică, mâinile tale sunt puțin ocupate, gen.

— În fund.

— Să te fut.

— Io nu pot să te-opresc.

— Haha. N-ai nevoie de mână, frate. Ai putea să mi-o faci între degetele de la picioare, da' asta doare. Caută-mi pulsul la gât și injectează acolo.

Îi ating gâtul.

— N-o să simți cine știe ce dacă-l atingi ca un pămpălău.

Îmi vine să-l pocnesc cu patul pistolului, dar îl prind de gât de parcă aș vrea să-l sugrum. Pulsul zvâcnește sub arătătorul meu.

— Doar bag acul și apăs?

— Da, omule.

— Bine, dacă zici tu.

Bag acul și încep să apăs. În seringă apare sânge și eu tresar.

— Prietene... sânge... căcat...

— Nu, nu, e bine așa, nu te opri. Da... da... daaaaaa.

— Asta-i, omule. Căcat. Cu ce e amestecată, cu vitamina B?

— Haha, cu nimic, fratele meu, asta e...

Ochii Plângărețului se schimbă. Ceva îi străbate trupul, ca o bilă de pinball care a atins senzorul greșit și a țâșnit. Nenorocitul începe să se cutremure. La început încet, ca un mic șoc electric, apoi mai tare și mai zgomotos, de parcă ar avea un atac. Își dă ochii peste cap, care rămân albi, nu se mai întorc înapoi, iar la gură i se adună o spumă care îi curge pe piept. Din gură îi răzbat niște sunete ca de respirație, îh îh îh îh îh îh. Capul începe să-i tremure atât de tare că eu sar la o parte. În șliț

îi explodează pișatul. Îl prind, aș vrea să spun *nemernicule, m-ai făcut să-ți dau cocaină pură,* dar el stă cu ochii larg deschiși și țipă. Se împinge și alunecă de pe taburet, cădem amândoi pe spate. Plângărețul dă din picioare îngrozitor, ca și cum un monstru ar vrea să i le prindă. Simt mirosul respirației lui, duhoare de bere și cur și încă ceva. Continuă să se zbată, să se sufoce și să șuiere, de parcă din gura lui n-ar putea să iasă altceva decât sssssssss. Iar eu nu știu de ce, habar n-am de ce dar îl prind pe după piept și îl strâng tare, chiar dacă el e deasupra mea. Nu știu de ce dar îl îmbrățișez, îl trag și îl strâng și el doar tremură, omule, tremură la nesfîrșit, în timp ce ceafa i se izbește de fruntea mea și la gură îi apar clăbuci. Îl prind de gât dar nu strâng. Plângărețul horcăie de trei ori și apoi renunță.

---

[137] Locuitoare a New Yorkului asasinată în stradă în 1964, în condițiile în care, conform presei, zeci de vecini au văzut fapta sau au auzit țipetele ei, dar nu au intervenit

[138] Actor afro-american care în anii ’30 a jucat numeroase roluri pe stereotipul negrului naiv

SIR ARHUR GEORGE JENNINGS

Patru preoți cu fețele pline de fulgere rostesc o liturghie pe care nimeni din congregație nu o cunoaște. Fiecare discipol a scris un testament, dar nu fiecare testament e în Biblie, îi spune un bărbat unei femei care nu înțelege, aflată la zece scaune de metal în lateral și treizeci de scaune mai în spate, pe National Arena. Înmormântarea Cântărețului. Evanghelia și erezia se luptă cu încrâncenare pentru trupul lui. Un rasta recită din Corinteni, deși bătrânii i-au spus să recite din Psalmi, și toți cei zece bătrâni se așază atunci când el îl numește pe un rege Dumnezeu. *De ce să mergeți în Africa, dacă ar fi mai avantajos pentru voi să lucrați împreună pentru o viață mai bună în Jamaica?* spune arhiepiscopul etiopian. Rastafarienii freamătă și blestemă. Arhiepiscopul și-a adus și arme – fiecare rastafarian vrea să se trezească în Shashemaneland, cinci sute de acri dăruiți de un împărat detronat. Rastafarienii sfidători strigă Dumnezeul Rastafari, doar câțiva întreabă de ce înmormântarea e etiopian ortodoxă dacă Cântărețul a fost rasta. Sute de oameni stau jos, stau în picioare și privesc. Fostul prim-ministru, încă îndrăgit de amărâți, stă nemișcat, cu spatele cocârjat de durere. Noul prim-ministru stă jos, până când e strigat. Rostește un necrolog pentru un om pe care abia îl cunoscuse, dar încheie cu o binecuvântare, *Fie ca sufletul lui să-și găsească odihna în brațele Dumnezeului Rastafari*. Evanghelia împotriva ereziei; erezia învinge.

Cum se îngroapă un om? Îl bagi în pământ sau îi calci în picioare avântul? Pe patul de moarte, îi oferă Cântărețului un

onor, Ordinul Meritului. Revoluționarul negru intră în ordinul aristocraților și cavalerilor britanici, Babilonul e în *excelsis deo*. Un foc care aprinde Zimbabwe, Angola, Mozambic și Africa de Sud, stins prin două litere, O și M. Acum el e unul dintre noi. Dar Cântărețul e șiret. Cu timpul, oamenii vor înțelege că el a profețit chiar acest lucru, a cântat despre falsele onoruri înainte chiar ca ele să-i fie acordate. Înainte să fie doborât de boală. Îl aud cum cântă în somn despre soldații negri din America. Soldații americani negri din Batalioanele 24 și 25 Infanterie și 9 și 10 Cavalerie, măcelărindu-i sub comanda fețelor palide pe indienii comanși, Kiowa, Sioux, Cheyenne, Ute și apași. Paisprezece bărbați negri cu cizme murdare primesc Medalia de Onoare pentru uciderea unui popor și a unei idei. Indienii le spun Soldații Buffalo. Medalia de Onoare, Ordinul Meritului, aceleași sunete inversate. Între timp, eu îl văd pe Cântăreț cum intră înăuntru și se duce în colțul din dreapta sus al parcelelor și literelor. Deja încep să nu mai am timp.

În tot acest timp, bărbatul care m-a ucis pe mine tot nu vrea să moară. În schimb putrezește. Mă uit la el, în timp ce secretara îi atinge scalpul alb, plin de vene ca niște șerpi mici și albaștri, și îi spală părul subțire cu vopsea neagră. Noua lui soție nu pune mâna pe așa ceva, i-ar distruge vârfurile degetelor și i-ar înnegri vopseaua de unghii. *Sigur nu vreți să fie puțin grizonant, domnu' P? Ar arăta tânăr, da' ceva mai natural? Io vreau să fie negru, ai auzit? Io vreau să fie negru.* PNP-ul i-a alungat partidul de la putere, dar el se îmbracă în fiecare dimineață de parcă ar merge la muncă. Ce deceniu straniu, nu seamănă deloc cu anii '70, iar cum nimeni din jurul lui nu-i mai vorbește limba el se simte pierdut. Bătăușii partidului lui nu-l mai vor, iar gânditorii n-au avut niciodată nevoie de el, așa că el strigă acum împotriva comunismului și socialismului, legănându-și fălcile ca un cocoș. Mă uit la el cum se duce spre mașină, uitând pentru a treia oară săptămâna asta că nu mai

are voie să conducă. Se împiedică de furtunul din grădină, cade pe ciment și se lovește. În urma căzăturii rămâne fără suflare, fără cea mai mică șansă de a țipa, striga sau suspina. Rămâne acolo aproape o oră, până când îl vede bucătăreasa de la fereastra bucătăriei. Un șold nou, un stimulator cardiac nou, pastile albastre noi ca s-o fută pe soția care se obișnuise ca el să stea deasupra ei flasc, nemișcat ca un melc. El râde din nou la moarte. La mine.

Mă uit la bărbatul care l-a vizitat o dată noaptea. Și el e mai gras, mai solid. Prea solid ca să încapă amândoi în același spațiu. Călătorii cu avionul la New York și Miami. Buzunarele din spate dau pe-afară de atâtea afaceri, o mie de morți. Banii vin cu nemiluita și năpăstuiesc ghetoul. În ghetourile din străinătate oamenii trag pe nas, prăjesc, fierb și își injectează. Columbia, Jamaica, Bahamas, Miami. *E un scenariu uluitor. Asistăm pretutindeni la crime.* Washington, Detroit, New York, Los Angeles, Chicago. Cumperi arme, vinzi pudră, atunci când creezi monștri să nu te miri dacă ei devin monstruoși. Noi intermediari, noi poteri, așa cum ei nu mai văzuseră niciodată. În New York, fontul titlurilor are câțiva centimetri grosime: *Jamaicanii au făcut orașul dependent de crack*. O jurată îl ascultă pe șeful Ranking Dons, deloc un prieten al lui Josey Wales. E prima ei prezență la tribunal.

— Io l-am împușcat în cap.

— Unde în cap?

— În ceafă.

— De câte...

— O dată. O dată e de ajuns.

— Ce ați făcut cu cadavrul?

— L-am aruncat într-un șanț. Apoi i-am zis șoferului să dea foc la mașină.

— Ce ați făcut când ați aflat că el a ars toate probele, domnule?

— Io n-am făcut nimica. M-am dus la culcare.

Se uită la jurată în timp ce rostește ultima replică. O jurată îmbrăcată ca o profesoară nu mai doarme trei zile.

Trei ucigași au trăit mai mult decât Cântărețul. Unul a murit în New York. Unul privește și așteaptă în Kingston, înconjurat de bani și cocaină, și unul dispare în spatele Cortinei de Fier, unde stă și așteaptă, știe că va primi un glonț în cap. Curând.

Trei fete din Kashmir cu un bas, o chitară și tobe atârnate la gât și fețe proaspete răsărind de sub burka; sunt susținute și adunate laolaltă de un fundal cu imaginea Cântărețului, cu dungi roșii, verzi și aurii groase ca niște coloane. Își spun First Ray of Light, surori de suflet ale Cântărețului care zâmbesc împreună cu răsăritul soarelui. Dintr-o față învăluită emană o melodie atât de fragilă încât aproape că dispare în aer. Dar ea aterizează pe o tobă care expediază ritmul înapoi în locul în care cântecul zăbovește, oscilează și alină. Acum Cântărețul e un balsam cu care trebuie dat peste țările sfârâmate. În curând, bărbații care omoară fete emit un ordin sfânt și băieții din întreaga vale jură să-și curețe armele, să-și întărească sculele, să imobilizeze și să smulgă. Cântărețul e sprijinul, dar el nu poate să ocrotească, și trupa se desparte.

Dar în alt oraș, altă vale, alt ghetou, altă mahala, altă favelă, altă comună, altă intifada, alt război, altă naștere, cineva cântă Cântecul Salvării, de parcă Cântărețul l-ar fi scris din nici un alt motiv decât ca acest amărât să-l cânte, să-l strige, să-l șoptească, să-l plângă, să-l urle și să-l țipe chiar aici, chiar acum.

UCIDEREA SUNETISTULUI

22 martie 1991

UNU

— Crezi că doarme?

— Nu-ș’ ce să zic, șefu’.

— Ce? Bine atunci, arată-mi doar unde e celula lui.

— Ți-am arătat acum două minute. Nu e ca și cum n-ar mai fi nimeni altcineva aici în temniță.

— Temniță? Asta e destul de nepotrivit.

— După ce termini ieși pe unde ai venit.

— Nu mă conduci până acolo?

— Nu-mi place întunericul.

În timp ce merg îmi aud ecoul pașilor, nu mă pot gândi la altceva decât că mi-aș fi dorit, cumva, să-mi dau seama singur. Fără glumă. S-au năpustit asupra acelui amărât mic în stilul Griseldei Blanco. Ce idee perversă, pusă la punct în Jamaica. Trebuie să-i recunoaștem măcar acest merit dragii curve dispărute, ne-a lăsat o mare invenție. Lucrurile s-au întâmplat astfel. Cum tatăl lui, Josey, număra zilele până la extrădarea în Statele Unite pentru crimă, escrocherie, obstrucționarea justiției, narcotice etc., etc. și așa mai departe, a rămas în seama fiului său, Benjy Wales, acum matur (dar mai gras, mai întunecat și cu aspect mai plictisitor ca tatăl lui) să domnească în Copenhaga ca mare șef. Ca un fel de regent, înlocuitor sau ceva de genul acesta. Așa că Benjy a organizat Meciul Anual de Cricket Memorial și Comemorativ Papa-Lo. În fine, dintr-un motiv sau altul asta implica o întâlnire în King Street, care e la est de West Kingston. E întotdeauna o chestiune delicată când un șef din Vest o ia spre est, mai rău, atunci când o ia încolo de

unul singur, pe motocicletă. Când ajunge la intersecție probabil că pur și simplu privește absent înainte, în timp ce lângă el oprește o altă motocicletă. La momentul la care el privește spre ea să vadă cine e, doi bărbați în negru deschid focul, smulgându-i inima din piept.

Ciudat, nu? Chestia cu Benjy era că, da, tatăl lui era nenorocitul de Josey Wales și el văzuse împușcături toată viața, dar totuși călătorise prin lume, mă rog prin State, mersese la o școală elegantă și nu trebuise să se ducă la culcare flămând nici măcar o zi din viața lui. Și atunci ce obții? Un pistolar amărât care e prea obișnuit cu viața bună. Putea foarte bine să fie orice mucos nenorocit care iese din apartamentul lui taică-său din Central Park West. Tatăl lui, care a pus țara asta pe butuci de cel puțin trei ori, e la închisoare, în sfârșit pe cale să-l ia din nou în primire pe fiu-său, și ce face marea speranță? Pleacă de unul singur cu motocicleta? Ce-o fi crezut, că toți ceilalți pistolari sunt la biserică? Iar un asasinat în stilul Griseldei nu apare pur și simplu din noroc prostesc. Chestia asta a fost nu doar aranjată, ci și coordonată până la acea intersecție anume. Băieții ăștia tineri nu prea gândesc. Eu sunt bătrân, fir-ar al dracu'. Înainte credeam că a fi bătrân înseamnă prima oară când te apleci și gemi *auu* când îți îndrepți spatele la loc. Acum bătrân înseamnă că dai de dușmani care sunt prea bătrâni ca să mai lupte, când dintr-un vechi război nu ți-a mai rămas altceva decât nostalgie. Și orice tip de nostalgie e un motiv de băut împreună, nu de împușcături.

Răni de glonț la cap și piept, gloanțele ieșind prin cap, gât, umăr și spate. Săptămâna trecută am discutat cu un anumit doctor Lopez, care în dimineața aceea fusese de serviciu la camera de urgență. Dumnezeii mă-sii, a zis el, n-am mai fost așa de speriat în toată viața mea. Și nu doar frica elementară pentru el însuși, ci teama că în camera de urgență avea să se dezlănțuie Armaghedonul. La momentul la care a ajuns la

spital, Benjy Wales era cam terminat, singurul lucru care mai rămânea de făcut era să declari asta. Dar trupul lui Benjy a venit împreună cu aproximativ 3000 de scandalagii care intrau și ieșeau în masă din camera de urgență. Tot ce mai rămânea de făcut era ca doctorul să stabilească ora decesului, dar, din cauză că afară erau 3000 de oameni care se așteptau ca tu să faci pe Isus, pentru că asta fac doctorii pentru un șef mafiot, te apuci să joci cel mai ridicol teatru numit altfel decât kabuki. Doctorul Lopez îmi spunea toate aceste lucruri. Trebuiau să-l mute în alt pat, ceea ce deja era o risipă de spațiu, dar la momentul acela mulțimea începuse să strige ÎNVIAȚI-L PE BENJY atât de tare că se auzea din vale, de la aproape doi kilometri distanță. La început au încercat să-i redeschidă căile respiratorii, asta fiind ceea ce trebuie să faci pentru a dobândi controlul asupra unei hemoragii catastrofice. Numai că la momentul în care îl aduseseră la spital în plămânii lui nu mai era nimic în afară de sânge. Între timp, mulțimea devenea tot mai zgomotoasă și medicii au fost obligați să parcurgă toată această șaradă nenorocită cu un cadavru. Imaginează-ți cum e să încerci să repui în funcțiune circulația unui trup care a terminat-o cu circulația. Nici un fel de puls, nici un fel de tensiune, nici un fel de formă de conștiență. Nu că Benjy ar fi încetat, pur și simplu nu mai avea nici o treabă. L-am întrebat când anume aveau de gând să spună mulțimii că Benjy tocmai murise și el a spus *Pe cuvântu' meu, șefu', la momentu' la care am început să-l resuscităm și io speram într-o minune*. Afară, mulțimea se împingea atât de tare că a spart două geamuri mari.

Partea cea mai rea a fost defibrilarea. De fiecare dată când îi transmiteau lui Benjy un șoc și trupul lui se smucea, întreaga mulțime se smucea și ea, până și oamenii de afară, care nici măcar nu vedeau. Șoc electric – smucire a trupului – tresărire a mulțimii. Șoc electric – smucire a trupului – tresărire a mulțimii. Șoc electric – smucire a trupului – tresărire a

mulțimii. După o oră, doctorul Lopez a declarat în sfârșit ceea ce ar fi trebuit declarat încă din clipa în care acel trup fusese adus cu targa. Și apoi, hooo. Prin mulțime a început să circule vorba că nu puteau să-l salveze. Benjy Wales era mort. Mai întâi au doborât ușile camerei de urgență. Trei mii de oameni, bărbați, femei și copii, cei mai mulți înarmați, restul cu acel tip de curaj care nu are nevoie de arme. *Morții mă-sii de treabă. O să vă omorâm pă toț', o să lichidăm tot spitalu' ăsta nenorocit. Cinzeci de doctori și asistente ca să-l omoare pă Benjy.* Câțiva bărbați au prins o asistentă și au început să-i tragă palme. Doctorul Lopez spunea că se băgase la mijloc, însă doi bărbați l-au prins și l-au pocnit cu patul pistolului în cap. Au răsturnat biroul recepției și sărmanii paznici au făcut singurul lucru pe care puteau să-l facă. Au fugit. Doctorul nu știe cum s-a întâmplat, dar exact în clipa aceea mulțimea a fost străbătută de un val nou și oamenii au început să strige că nu doctorii îl uciseseră pe Benjy, ci PNP-ul.

Duminică noaptea au ajuns pe Aleea Șase din Eight Lanes. I-au împușcat pe toți bărbații aflați la vedere și au violat toate femeile pe care au pus mâna. Au incendiat aproape o treime din case și au împușcat niște copii, ca să-i pună capac. Peste două zile au decimat Aleea Trei. Apoi au mutat lupta aceea în Miami, cu împușcături din mașini în mers, găuri de gloanțe în Honde Accord și cluburi de noapte. Doi din prietenii mei au spus că abia au reușit să scape din Rolex Club, la modul la care se împușcau între ei jamaicanii. Prim-ministrul a trebuit să apeleze la PMJ pentru organizarea unui armistițiu și chiar și așa au trebuit să pună biserica să organizeze niște marșuri pentru pace. Au încetat abia atunci când toate aceste crime începeau să încurce planurile pentru înmormântarea lui Benjy. Eu nu am fost la înmormântare. Oficial nici n-ar trebui să mă aflu aici. Bine, mint. Am fost la înmormântare, dar cred că e posibil ca ei să mă fi confundat cu un bodyguard sau ceva.

Ultima oară când am văzut o înmormântare așa de mare a fost la a Cântărețului.

Cel puțin 20000 de mii de oameni. Iată-l și pe fostul prim-ministru, bineînțeles. Se înțelege de la sine, în 1976 el era în opoziție, a devenit prim-ministru în 1980 și a revenit în opoziție în 1991. Mai întâi o fanfară, aproape ca în New Orleans, bărbații în uniforme albe, fetele cu fuste mini roșii și pompoane. Apoi coșciugul, negru cu mânere de argint, iar băiatul mort într-un costum de catifea neagră. Dacă n-o să transpiri, de ce să nu pleci de-aici îmbrăcat după moda iernii? Coșciugul într-un dric afurisit de sticlă, tras de cai albi, imediat în urma fanfarei. Apoi fostul prim-ministru cu prințesa lui Benjy într-o rochie neagră scurtă și mulată, cu niște lanțuri de aur groase cum vezi la raperii ăia. Cercei mari. Imediat cum o vezi, le observi și pe toate celelalte femei de acolo. Fuste mini aurii din lamé, fuste mini roz, fuste mini albe, ciorapi de plasă, tocuri cui argintii, păsări sub formă de pălării, pălării sub formă de păsări, alte lanțuri industriale. O fată avea o rochie deschisă la spate care cobora până la despicătura fundului. Toate femeile avansau pe stradă de parcă era podiumul unei prezentări de modă.

Josey a încercat să obțină o învoire (ceea ce constituie o modalitate ciudată de a exprima asta) ca să meargă la înmormântarea fiului său, dar ei nu i-au permis. De ce-ar fi făcut-o? Să lași șeful mafiot să iasă din închisoare la 20000 dintre ai lui, cum naiba îl mai aduci înapoi? Probabil că guvernul american a auzit despre această idee și a țipat de o mie de ori nu. Ce e ciudat e că, în marea parte a anilor ’80, în timp ce Josey își construia imperiul – bineînțeles, cu foarte mult ajutor –, nu i-a durut nici în cur de el. New Yorkul ăla nenorocit, omule, eu i-am spus că n-ar fi trebuit să facă chestia aia. Negrii chiar trebuie să învețe să se controleze. În ziua aceea din 1985, Josey Wales a țâșnit de nicăieri în capul listei DEA[139]-ului și FBI-

ului. Și imediat ce PMJ-ul a fost alungat de la putere, Josey a devenit o țintă al naibii de sigură.

Dar înainte de toate astea, cu cât creștea mai mult, cu atât era mai greu de atins. Josey merge cu mașina pe o stradă, nu-mi mai amintesc care, dar era într-o zonă numită Denham Town. Wales intră drept într-un autobuz. Se dă jos și e furios. Dar șoferul o ia razna și atrage mulțimea. Nu știu ce a spus, dar îi tot dădea întruna, strigând și amenințând și Dumnezeu mai știe ce. A tăcut din gură doar atunci când o femeie oarecare a strigat *e Josey Wales* și întreaga stradă s-a împrăștiat, lăsându-l acolo pe sărmanul șofer al autobuzului. Josey nici măcar nu s-a uitat la el atunci când omul a luat-o la fugă ca Road Runner drept spre secția de poliție. Sărmanul de el. După vreo 30 de minute, Josey Wales apare la secția de poliție cu zece băieți de-ai lui. Intră pur și simplu înăuntru, îl iau pe șofer și ies afară. Nici un singur polițist nu s-a ridicat în picioare. Probabil că omul s-a căcat pe el și a urlat ca o fetiță atunci când a văzut că polițiștii se fac că nu văd chiar la ei în secție. În fața secției, în timp ce polițiștii și oamenii se uitau, cei cu pistoale l-au împușcat pe șofer, cei fără pistoale l-au înjunghiat. Erau ca ciorile la un cadavru proaspăt. L-au arestat pe Josey, bineînțeles, dar procuratura pur și simplu nu a găsit nici un martor. Nici măcar unul singur.

Între timp, Cali spune că nenorocitul ăsta e un dur cum nici un dur nu a mai fost dur vreodată. Să-i dea, lui și poterii lui, Marea Britanie.

Acesta a fost omul care a intrat în Rema cu băieții lui și a omorât doisprezece oameni așa, pur și simplu. De ce? Pentru că unii dintre tipii de acolo începuseră să se plângă că mica lor comunitate e neglijată. Josey a ținut întotdeauna să se exprime cât mai clar. Poliția a emis un mandat de arestare, Josey a fugit în SUA, dar acum deja devenise o Persoană de Interes, așa că a fugit înapoi în Jamaica. Îl aduc la tribunal, dar singura martora e lovită dintr-odată de amnezie, nu, stai așa, de fapt nu era

acolo, nu, stai așa, a trecut mult timp de când nu și-a mai schimbat ochelarii de vedere așa că e oarbă ca un liliac. Zău așa, chiar nu poate să-și amintească și a fost atât de derutată de toată chestia aia, deoarece împușcăturile zburau în toate direcțiile.

Dar anul trecut, fiica lui era în fața unui club cu iubitul ei și niște golani din Eight Lanes au apărut de nicăieri și au deschis focul asupra lor. L-au făcut șvaițer pe tip, până când nu i-a mai rămas nici un loc de găuri. Fata îi ținea trupul în brațe când ei s-au apropiat de ea și au împușcat-o drept în cap. Eu nu mă puteam gândi la altceva decât că cel puțin n-o violaseră mai întâi. Încă mă întreb dacă știau cine e ea. Adică, adevărul e, ca și în cazul Griseldei din Miami, că dacă forțezi și iar forțezi prea mult, mai devreme sau mai târziu dușmanii tăi vor riposta. Și dacă îți faci dușmani întruna, mai devreme sau mai târziu ei o să atingă masa critică. E doar o chestiune de timp până când îți vei face dușmani la fel de nemiloși ca tine, la urma urmei tu ești cel care ridică ștacheta. În ce mă privește, eu nu stau suficient de mult într-un loc ca să acumulez o listă de dușmani. Chestia asta e ca oricare altă relație, tu o alimentezi. De asta mie nu mi-a plăcut niciodată Columbia sau Kingstonul. Eu sunt un facilitator. Apropo de masă critică, la momentul ăsta FBI-ul strânsese deja mai multe acuzații împotriva lui Josey și voia să-l distrugă cu ardoare. Cineva trebuia să câștige războiul drogurilor și ăsta nu avea să fie în nici un caz un negrotei dintr-o văgăună caraibiană care ar fi trebuit să se mulțumească cu iarba. De data asta au reușit să-l bage la închisoare. Și de data asta o să putrezească acolo.

Da, m-am dus să-l văd la închisoare, și nu în timpul programului de vizite. Imediat cum am zis salut, Josey, el s-a îndreptat de spate pe pat și nu s-a grăbit să ridice privirea. Când a ridicat-o zâmbea, dar discret, aproape ca și cum ar fi fost timid. Și apoi a spus:

— Știam că o să te trimită pe tine.
— Cum îți mai merge, *mijo*?
— Nu la fel de bine ca ție, Doctor Love.

---

[139] Agenția federală americană însărcinată cu combaterea traficului de droguri

DOI

— Domnișoară Segree? Domnișoară Segree? Millicent Segree? Domnișoară Segree?

— Nu sunt domnișoară.

— Ah. Îmi cer scuze.

— Nici o problemă, doamnă Segree.

— Nu sunt doamnă. Nu sunt domnișoară, sunt Millicent Segree.

— Bine, coniță.

— Știi ce? Foarte bine. Cât costă?

— Toată rețeta costă 14 dolari, coniță.

Știi, mare parte din chestia asta cu feminismul a fost doar ca americancele albe să le spună femeilor non-albe ce să facă și cum să facă asta, cu toată abureala asta condescendentă „dacă o să faci ca mine o să devii liberă“, dar dacă e un lucru cu care sunt de acord e că, la naiba, nu suport atunci când un bărbat are impresia că eu sunt obligată să-mi dezvălui starea civilă cuiva pe care nici măcar nu-l cunosc. Și nici abureala asta cu starea civilă însăși, ca și cum căsătorită sau celibatară ar fi singurele variante pentru definirea mea. Sau, dacă sunt femeie, atunci ar trebui să am o stare sau alta. Hei, voinicule, uite care e starea mea. Salut, înainte să-ți spun cum mă cheamă, iată care e starea mea. Poate că ar trebui să spun pur și simplu că sunt lesbiană și să le arunc problema înapoi, să definească ei starea.

Xanax pentru anxietate. Valium pentru somn. Prozac pentru depresie. Phenergan pentru greață. Tylenol pentru migrene. Mylanta pentru balonare. Midol pentru crampe.

Adică, Dumnezeule mare, să vină odată menopauza. Nu există o cale rapidă de a ajunge la bufeuri? Nu e ca și cum o să procreez vreodată, așa că de ce naiba să mai țin taraba deschisă? Sunt la Rite Aid pe Eastchester, în Bronx, la doar o stradă de locuința mea de pe Corsa Avenue. August înseamnă că stau acolo de doi ani. Bineînțeles, deși lucrez la Beth Israel, care, se înțelege de la sine, are farmacie, îmi iau medicamentele pe rețetă din Eastchester pentru că cine vrea să vadă o asistentă care cumpără atât de multe pastile? Da, lucrurile sunt confidențiale, dar eu n-am dat niciodată de cineva care să aibă șansa să vorbească despre treburile tale și să n-o facă. Asta face ca lucrurile să fie mai puțin complicate, iar în ultimii ani eu am devenit alergică la lucrurile complicate. Chiar și la bărbați. Nu suporți un bărbat care e la fel ieri, azi și pentru totdeauna? Dă-mi mie numărul lui de telefon. Atunci când încep să vorbească despre sentimentele lor și spun – asta îmi place la nebunie – încotro se îndreaptă chestia asta? mi se face atât de greață că întind mâna după Phenergan.

Așa că traversez strada spre stația de autobuz și bag o pastilă. Zantac. O să am nevoie de un Zantac după ce am hăpăit o brioșă pe post de mic dejun. Mi-aș dori ca Dunkin' Donuts să nu fie tocmai pe Gun Hill Road, mi-ar prinde bine niște cafea. Dar eu nu suport Gun Hill Road. Mai ales în zilele ăstea ploioase în care iarna nu se poate decide să plece și primăvara nu se poate decide să apară. Și n-am de gând să mai distrug nici un pantof până când ele nu se hotărăsc. În fața stației sunt aceiași bătrâni care nu au unde să se ducă și eu nu-mi dau seama dacă ei se uită la mine ca bărbați sau ca jamaicani. Să ajung din stradă la ușă, la turnichet și la metrou ar fi suficient de greu și dacă n-ar trebui să stau în găinaț de porumbei și să aștept autobuzul 5. Și întotdeauna e la fel, nimeni din cei care așteaptă metroul nu pare că ar avea unde să meargă. N-au nici un fel de plase pentru cumpărături, rucsacuri, serviete, nimeni nu duce

nimic. Io arăt ca domnișoara Fecioara Maria pentru că mă duc la spital. Încă nu sunt asistentă, mă pregătesc să devin.

Directorul școlii s-a uitat la mine și mi-a spus nu ne vin foarte des femei de vârsta dumitale, de obicei sunt abia la începutul vieții. Cine poate să spună că eu nu sunt la începutul vieții chiar acum? i-am zis bărbatului care în mod evident nu m-a crezut, dar, din cine știe ce motiv, nu i-a venit să-i spună unei femei că e prea bătrână. În fiecare zi când merg la muncă încerc să înțeleg chestia asta. Dar Dumnezeu știe că eu știu totul despre cunoașterea oamenilor doar în contextul în care ei au nevoie de ceva de la mine. Millicent, e prea devreme ca să fii atât de înverșunată. Între timp ajungi la triaj la Beth Israel și îți dai seama că asta îți place foarte mult.

Dar acum două săptămâni, timp de vreo șapte zile au venit întruna jamaicani cu tot felul de răni de glonț. Toți bărbați, pentru patru din ei nu a mai fost nimic de făcut la momentul la care au ajuns aici. Iubitele și soțiile lor tinere țipau *aoleo! Da' ce-o să mă fac io acuma cu plozii ăia?* De parcă eu aș fi știut răspunsul. Eu îmi iau un accent american foarte puternic și spun chestii de genul *aa-phă*, în loc de apă, pentru că nu vreau să-și dea seama nimeni că sunt jamaicană, ceea ce e o tâmpenie pentru că deocamdată n-am reușit decât ca spitalul să creadă că eu sunt varianta lor de Madge Sinclair din *Trapper John, M.D.*[140] Unul din doctori chiar mi-a zis o dată Ernie și chiar dacă i-am zis *pe mine mă cheamă Millicent, domnule doctor*, nu mă puteam opri din zâmbit. Dar era foarte ciudat cu jamaicanii ăștia cu răni de glonț care veneau din Bronx, ceea ce nu e foarte aproape de spital. N-am întrebat ce s-a întâmplat în săptămâna aceea, dar a întrebat un doctor și unul din bărbați, care avea trei gloanțe în spate, zice *L-au omorât pă tânăru' Benjy. Acu' e armaghedon, în Kingston, Miami, New York, Londra.* Cine e Benjy ăsta și cum a murit? întreabă doctorul. Eu eram acolo, am strâns perfuzia în mână așa de tare că era să plesnească.

— Soră! zice doctorul.

I-am băgat perfuzia în braț bărbatului, fără să mă uit la el. Nu voiam ca el să se uite la mine ca și cum m-ar recunoaște. Nu suntem nici un fel de spirite înrudite. Cine e Benjy ăsta? întreabă doctorul iar și mie îmi vine să zic taci dracu' din gură, dar nu reușesc decât să dau drumul unei perfuzii. Slavă Domnului, când m-am uitat în sfârșit la bărbatul acela el se holba la doctor așa, cu sprâncenele ridicate și indignat, de parcă s-ar fi gândit cum adică cine e Benjy? Eu cu siguranță nu doream să aflu.

— Benjy Wales, fiul șefului șefilor, spune bărbatul.

Fața doctorului nu s-a schimbat prea tare, dar eu a trebuit să întorc ochii. Pur și simplu am încremenit. Nu știu – ceva s-a înnegrit și eu am plecat de acolo. Și îl auzeam pe doctor cum spune Soră! Soră! Dar îl auzeam ca la un radio îndepărtat. Am continuat să tot merg, până când am ajuns în lift. Mi-am petrecut următoarea oră la cantină, la parter. Le-am spus că amețisem dintr-odată și a trebuit să suport cum cel puțin trei dintre ei mă întrebau dacă sunt însărcinată. Era cât pe ce să le spun n-ați vrea să-mi tai păsărica și să mi-o pun pe frunte? A trebuit să le spun că am o migrenă cruntă și că făcusem o treabă proastă în timp ce căutam o venă pentru perfuzie.

Eu am un sistem. De fapt sunt doar patru cuvinte: AJUNGE CU ATÂTA DRAMATISM. L-am luat de la americancele negrese care s-au săturat complet de bărbați și de căcaturile lor. Nu vreau nici un fel de agitație, conflicte, dezacorduri sau încurcături. De când jamaicanii au venit la spital cu distracția lor a trebuit să adaug pe listă Tylenolul și să cresc doza de Xanax doar ca să fiu în stare să merg la muncă. Wales e doar un nume. E doar un nume afurisit. Ca și Millicent Segree.

Aștept linia M10 Expres. De atunci încoace am niște dureri de cap chiar deasupra tâmplei drepte. Nu se ameliorează sau agravează niciodată, pur și simplu nu vor să dispară. Poate e o

tumoare. Poate ar trebui să nu mă mai antrenez ca să devin ipohondră. Sincer vorbind, acum două zile abia am devenit atât de anxioasă că nu puteam respira și mi-am amintit că au existat oameni care au murit din cauza unor atacuri de anxietate. Bineînțeles că asta nu m-a făcut decât să devin și mai anxioasă. Ultima oară când s-a întâmplat asta a trebuit să încep să cânt „Just Got Paid“ cu voce tare ca să-mi treacă. Într-o stație de autobuz din Manhattan. Cred că o fetiță a început să cânte odată cu mine. O fetiță negresă aleargă în jurul băncii din stația de autobuz. O alta stă în poala tatălui ei. El stă pe bancă și așteaptă autobuzul. Fetița care aleargă cântă ceva care seamănă cu „I Know What Boys Like“, dar nu avea cum să fi auzit cântecul acela. Tatăl încearcă să-și țină în echilibru fiica, un bebeluș de fapt, și ziarul. Fetița se repede cu capul în cutia lui toracică, el mormăie și râde. Ea împinge covrigul ei în gura lui și el mușcă din covrig ca un urs. Ea chițăie. Eu încerc să întorc privirea dar nu pot, cel puțin nu înainte ca ei să se uite primii la mine.

Fetele care își iubesc tații se apropie de ei pe lateral. Văd asta mereu la spital. Tați care își duc în brațe fetițele cu probleme de respirație sau mușcate de insecte. Femei care își sprijină tații în drum spre următoarea tomografie sau chimioterapie. Ieri, o adolescentă de la urgențe a țipat la tatăl ei timp de zece minute și apoi s-a apropiat pur și simplu de el pe lateral, l-a cuprins în brațe până ce mâinile i s-au întâlnit și și-a pus capul la subsuoara lui, pentru ca el s-o învăluie cu brațul. Nu e ca și cum mie mi-ar fi dor de tatăl meu. Nici măcar nu știu dacă e mort. Dar începe să-mi fie dor să iau Xanax.

Aștept în stația de autobuz, împreună cu tatăl și cele două fiice. El râde, mormăie, spune îhîîî și da, iubito. Încă nu-mi dau seama dacă e jamaican. Oriunde între Gun Hill și Boston Road îți vine să faci presupuneri. Ele nici măcar nu observă că el se uită la ele ca un tătic. Un bărbat de la spital mi-a spus habar n-

aveai că poți iubi pe cineva sau ceva atât de mult. Asta te sperie mereu, de fiecare dată când auzi că un copil a fost călcat de autobuz. Mă întreb când încetează bărbații să se mai uite la fiicele lor ca niște tătici.

Nu aud niciodată nimic bun, așa că încetez să mă mai uit la știri. Nu vreau să știu nici măcar ce se întâmplă în Jamaica, dar dacă asta se prelungește până în Bronx și Manhattan atunci veștile nu pot fi bune. Jamaicanii de aici nu-mi spun niciodată ceva ce îmi doresc să aud, așa că nu vorbesc cu jamaicanii. Nu mi-a fost niciodată dor de țară, nici măcar o dată. Urăsc nostalgia, nostalgia nu e memorie și memoria mea e prea al naibii de bună pentru așa ceva. Chestia e că dacă toate ăstea sunt adevărate, atunci de ce mama naibii mă aflu eu în Bronxul jamaican? Corsa, Fenton, Boston, Girvan, ai putea foarte bine să numești toată zona asta Kingston 21. Pe Corsa eu sunt femeia singuratică din casa de pe colț, acea persoană care va muri și va putrezi și din care o să răsară maci, înainte ca cineva să se întrebe măcar ce s-a mai întâmplat cu ea. Vrăjitoarea din capătul străzii, un Boo Radley[141]. Pe cine mama naibii păcălesc eu, probabil lor li se pare că eu sunt doar o femeie religioasă care nu a avut niciodată iubit. Eu sunt asistenta arogantă și plină de ea care poartă întotdeauna ciorapi albi și pantofi cuminți, care întotdeauna pleacă de acasă și se întoarce în uniformă, astfel ca nimeni să nu o poată cunoaște în vreun alt context, și care nu vorbește cu nimeni.

Mă întreb dacă mă vede cineva vreodată când ies noaptea. Îmi place să cred că nu-mi pasă deloc ce cred oamenii, însă mereu ies din casă pe ușa din spate. Dar sper foarte mult ca la spital să nu mai apară jamaicani cu răni de glonț. Sper... Știi ceva, Millicent Segree, niciodată nu iese bine când gândurile tale o iau în direcția asta. Și doar să mă gândesc că mă gândesc la ele face ca în tâmplă să-mi zvâcnească și mai tare durerea de cap. Gata cu gândirea asta afurisită. Săptămâna trecută un

student alb mi-a auzit accentul și m-a întrebat dacă l-am cunoscut vreodată pe Cântăreț. Și atunci mi-am dat seama: eu sunt una din puținii care poate să răspundă da la întrebarea asta, dar tot m-a enervat. Apoi el a început să cânte cântecul cu păsările și o vreme am putut suporta, până când asta m-a făcut să mă gândesc la anii morți. Căcat, întotdeauna când mă gândesc la amintirea anilor morți asta mă face să-mi amintesc pe bune de anii morți, la dracu', la dracu', să le ia dracu' pe toate. Să-i ia dracu' de morți. Eu sunt încă vie.

A venit autobuzul.

Sunt încă vie.

---

[140] Serial comic de televiziune, urmare a mai cunoscutului *MASH*, în care apare ca personaj și asistenta afro-americană Ernestine Shoop, interpretată de actrița jamaicană Madge Sinclair

[141] Personaj izolat și misterios din ...*Să ucizi o pasăre cântătoare* de Harper Lee

TREI

— Nu, ăsta e C-ul. A-ul nu oprește înainte de 125th Street.

— Aha.

Bărbatul se dă înapoi de la ușă, de parcă ar fi văzut în metrou pe cineva peste care nu voia să dea. Mă uit cum ușa se închide în fața lui și cum el se așază la loc, în timp ce metroul pornește. Newyorkezi, metroul din centru vă minte. Ce trebuie voi să faceți este să luați C-ul de la 163rd până la 145th Street, să urcați repede în expres pentru că vă grăbiți al dracului de tare și aici e în centru, întotdeauna există întârzieri sau cine știe ce drame. Adică, nu mai departe de săptămâna trecută, când eu mă grăbeam spre JFK ca să prind avionul cu care mă întorceam în Minnesota, pentru că mama nu se simțea prea grozav, un bărbat și-a dat jos pantalonii și a început să se cace în metrou. S-a lăsat pur și simplu pe vine și a făcut, țipând în tot acest timp de parcă năștea. Bineînțeles că a făcut asta în clipa în care metroul a plecat din Fulton, ceea ce a însemnat că a durat o eternitate până să ajungă la High Street, tocmai în Brooklyn. Vreo șase-șapte dintre noi, nu mai țin minte câți, ne-am repezit la ușă, doar ca să ne dăm seama că era singura ușă dintre vagoane care nu se deschidea. Stăteam acolo și mă gândeam, mă rugam te rog nu te apuca să arunci cu căcatul tău. Te rog, te rog nu face asta. Când metroul a oprit în sfârșit în High Street, ne-am revărsat toți afară și am luat-o la fugă. Dar nu asta voiam eu să spun. Ce voiam să spun e că iei C-ul spre 145th și apoi schimbi și iei A-ul, pentru că e expres. Dar A-ul merge mai încet decât C-ul, fir-ar al dracu'. Ajungi, să zicem, la West 4th Street și

aștepți un minut sau două și apare același metrou C afurisit din care te-ai dat jos la 145th.

Așa că acum mă mulțumesc cu C-ul și încerc să citesc. Nu e adevărat. Rămân în C ca să mă uit la oamenii care citesc *The New Yorker*. Mă întreb dacă citesc AIA. Un prieten irlandez romancier mi-a povestit cum a văzut o dată în metrou o femeie care îi citea cartea. A întrebat-o e bună de ceva?, și femeia a spus unele părți, dar alteori e o corvoadă. Din cine știe ce motiv asta l-a făcut să se simtă foarte bine, ca și faptul că ea nici nu-l recunoscuse. Așa că da, uneori iau C-ul ca să mă uit după femeia aia, aproape întotdeauna o femeie e cea care citește *The New Yorker*, iar eu sper să mă pot așeza lângă ea și să aștept să ajungă la AIA. Eu aș putea spune Dumnezeule, asta e ca la cinema. Adică asta nu se întâmplă niciodată în viața reală, nu? Și ea să spună ce anume? Și eu să spun ca un scriitor să se afle întâmplător în metrou și să vadă că cineva îi citește articolul. În această variantă a poveștii, ea e întotdeauna drăguță, de preferință negresă și dacă nu singură, atunci cu siguranță netributară unei concepții atât de anacronice precum monogamia. Dar pe cine vreau eu să păcălesc? Cu toate căcaturile ăstea cu amorul liber pe care le debitez, eu sunt ăla care pare demodat. Mulțumită republicanilor și SIDA, acum toată lumea se căsătorește, până și homosexualii se gândesc la asta.

Dar în C e un tip, un puști cu pantaloni de trening sfâșiați sub care are izmene. Poartă geacă de piele, dar în afară de asta nu pot să văd prea mult pentru că citește *Rolling Stone*, pe a cărei copertă pare să fie Axl Rose. Se pare că Guns N’ Roses au salvat rock-and-rollul acum câțiva ani, sau cel puțin asta o să-ți spună toți cei care lucrează la *Rolling Stone*. Eu spun că, dacă asta ar fi adevărat, atunci de ce aud tot timpul englezoi poponari care cântă la radio dance pop de căcat? Există o trupă care se numește Jesus Jones, Dumnezeule. Și vă rog, pentru

numele lui Dumnezeu, nu mai puneți albumul ăla al lui Black Crowes, l-am auzit încă de pe vremea când se numea Sticky Fingers[142]. Dumnezeule, poate că motivul pentru care vagonul e atât de gol e că toată lumea simte că eu am ajuns să fiu un nenorocit așa de belicos. E momentul acela de după ora de vârf dar înainte de prânz când poți să călătorești într-un vagon gol ziua-n amiaza mare. Vagonul e plin de graffiti noi, pe ferestre, pe scaune, până și pe podea. Cele noi par incisive și științifico-fantastice, cu litere, cred că sunt litere, care seamănă cu metalul topit. Și mai sunt și afișe cu Tang! Tratament nechirurgical pentru monturi și porcăria aia de *Miss Saigon*.

Căcat, mi-aș dori să am un *New Yorker*. Sau orice altceva. Am plecat de la birou în grabă, pentru că mi-am dat seama că mă apropii de termenul de predare și când sunt presat prefer să lucrez acasă. Am predat ieri partea a patra. A patra din șapte. Da, ceva din mine speră că oamenii încă mai citesc *The New Yorker* sau cel puțin îi acordă atenție, așa cum au făcut cu textul lui Janet Malcolm despre Jeffrey MacDonald și Joe McGinniss, acum doar câteva luni. Nu că eu aș lucra la ceva atât de serios și, în plus, cui dracului îi mai pasă acum de Cântăreț și de Jamaica, în afară de studenți? Tu, Alex Pierce, ești ceea ce copiii din ziua de azi numesc o relicvă. Și suntem abia în martie.

Cobor la 163th Street, urc scările sperând că tipul care a încercat să-mi ceară o țigară nu e acolo să-mi mai ceară una. Căcat, de ce să-și cumpere un pachet când poate să facă rost de una sau două de la mine în fiecare zi? Cu cât mă îndepărtez mai mult de supermarketul C-Town cu atât îmi dau seama mai clar că n-am nimic bun în frigider. Mă duc acasă unde nu e nimic de mâncare, ceea ce nu va face decât să mă enerveze ca dracu', și o să-mi iau iar geaca asta ca să mă întorc la supermarketul de care mă îndepărtez chiar în clipa asta. Dar dă-o dracului, sunt deja pe 160th.

E martie, încă e frig, fir-ar al naibii, și casele ăstea

nenorocite nu poți să le dai nici gratis. Casa pe care am cumpărat-o eu nu avea nevoie de nici o renovare, și totuși proprietarul era era atât de nerăbdător să plece de acolo că asta m-a convins că e o problemă serioasă cu casa. Asta l-a făcut să lase și mai mult din preț. A încercat să mă ia cu niște tâmpenii că acolo locuise Louis Armstrong. După doar trei minute a zis Cab Calloway. În fine, mie mi-a plăcut un cartier din care oamenii încercau să plece, deși, dacă mă întrebi pe mine, probabil că oamenii fug pentru că nu suportă modul în care această parte a Washington Heigths-ului, pardon, a Harlemului istoric, s-a dus de râpă de la sfârșitul anilor ’70, cu toată falsa înflorire din anii ’80, urmată de o prăbușire reală.

Ce vreau să spun e că strada asta, mai ales în acest interval al zilei, e destul de pustie de obicei. Așa că de ce stau pe treptele mele patru negri, toți îmbrăcați de parcă tocmai au ieșit dintr-un clip de rap? Nu puteam să mă întorc înapoi, pentru că deja mă văzuseră. Dacă mă purtam ca un alb speriat m-ar fi strigat imediat sau mi-ar fi mirosit frica și ar fi urmărit chestia asta. Fir-aș al dracu’. Unul din ei, cu două codițe rasta ca de școlăriță, se ridică în picioare și se uită la mine. Sunt la doar șase metri de casa mea și pe treptele ei sunt patru negri. Doi dintre ei își spun zgomotos o glumă. Fac un pas mic în spate și mă simt ca un prost. Sunt doar niște negri care stau pe scările mele. Ar fi putut să fie scările oricui și uite ce e, dobitocule, ar putea să fie vecinii tăi, e vina ta dacă nu-ți cunoști deloc vecinii. Mă bat peste fund, ca și cum aș căuta un portofel care nu e acolo, și încerc să simulez o privire de tip „ah, căcat, mi-am uitat portofelul“, dar Codițe se holbează în continuare la mine, chiar urât, dar poate că-mi imaginez eu tot felul de lucruri. Nu pot să stau așa aici. Poate că aș putea să trec pe lângă ei și să mă duc la cafeneaua de după colț. Aș aștepta câteva minute să plece, deși ei arată de parcă n-au unde să meargă. Căcat. Nu pot să stau așa aici. Adică, suntem în New York și după Bernie Goetz[143] negrii știu că nu

trebuie să-i ia prin surprindere pe albi, nu-i așa? Numai că asta a fost acum foarte mult timp.

Când ajung la scări, ușa mea e larg deschisă. Codițe se dă la o parte și îmi face semn să intru înăuntru, de parcă ar fi casa lui. Mă opresc, sperând că mașina de poliție care dă ture când are ea chef o să apară curând. Codițe îmi face semn iar, de data asta cu afectare, de parcă ar fi Jeeves, și eu fac un pas. Ceilalți bărbați se holbează la mine. Unul are o glugă gri care îi ascunde fața, unul poartă pe cap ceva care pare a fi un ciorap de damă și unul are părul împletit așa cum și-l împleteau jamaicanii înainte să treacă la afro. Pantalonii lor sunt atât de jos că șlițul le ajunge la toți la genunchi și toți au ghete Timberland cafenii. Dacă sunt înarmați, e evident că nu li se pare că eu aș merita să-mi arate asta. Nu vreau ca Codițe să mă îndrume a treia oară spre propria mea casă, așa că avansez. Abia mă pot mișca. Dumnezeule mare. Nu mai departe de săptămâna trecută un prieten de-al meu, care obișnuia să vândă cocaină pe Fleetwood Mac, mi-a spus că s-a lăsat de comerț pentru că jamaicanii ăia nenorociți vor să-l preia ei și nu le pasă pe cine sau câți omoară. *Frate, n-așa merge treaba, îți zic io,* spune cineva de afară cu accent jamaican. Pare că a venit momentul la care eu să fac o glumă despre mamele jamaicane care îi învață pe copii să păstreze curățenia, dar nu am cui s-o spun.

Merg pe holul meu de parcă ar fi al altuia și scândurile podelei scârțâie, trădându-mi prezența. Trec pe lângă scara către etajul unu și ascult să văd dacă e cineva acolo. Un om sau mai mulți fac gălăgie în bucătărie. Un negru înalt cu maieu și salopetă kaki cu o bretea desprinsă amestecă un suc galben cu ceea ce ar trebui să fie mixerul meu. Celălalt tip intră în câmpul meu vizual de parcă cineva ar fi strigat acțiune, acoperind zgomotul acela. Începe să vorbească cu mine în timp ce se așază pe taburetul de lângă chiuvetă. Și el e negru, e tuns scurt și puțin dolofan, dar mai înalt decât tipul cu maieu. Poartă un

costum de măstase albastru regal, cu o batistă albă ca o floare ofilită răsărind deasupra inimii. Nu-l cunosc pe tipul ăsta. Nu-i cunosc pe nici unii. Nu cred că am mai văzut pantofi atât de strălucitori. Și sunt roșu-închis, aproape negri pe alocuri. Ridic privirea și îmi dau seama că el a observat că-i admiram.

— Giorgio Brutini.

Aș vrea să întreb dacă asta e varianta de film de serie B a lui Giorgio Armani, dar apoi îmi amintesc că ironia nu e întotdeauna cea mai bună mișcare cu un jamaican.

— Aha, spun eu.

— Deci fii atent, îl vezi pe omul ăsta de-aici, Ren-Dog? El crede că io l-am angajat că se pricepe cu trăgaciu'. Da' de fapt io îl țiu prin preajmă pentru că nimeni nu știe să facă un suc mai bun ca omu' ăsta de-aicea, pe cinstea mea.

— La naiba, șefu'. Acu' parc-aș merge la vo școală de gătit.

— Ar fi bine să mergi la seral, haha.

Tipul în costum de mătase ridică un deget ca să oprească ce voiam eu să spun, dar eu nu voiam să spun nimic. Ia un pahar și îl bea până la fund din cinci înghițituri zgomotoase.

— Mango, spune el.

— Ce fel? spune Maieu.

— Julie și... stai așa... îl știu pă ăsta... East Indian.

— Pe cinstea mea, șefu', cre' că ești medium sau ceva.

— Sau poate îs doar un băiat de la țară care se pricepe la mango. Toarnă puțin și pentru băiatu' ăsta alb.

— Nu mi-e sete.

— Te-am întrebat io dacă ți-e sete?

Zâmbetul dispare imediat, așa, pur și simplu. Jur că e o chestie pe care am văzut-o doar la jamaicani și că toți pot s-o facă. O schimbare bruscă a feței, care îngheață brusc. Sprâncenele se încruntă, dar ochii sunt goi și încremeniți.

— Bănuiesc că aș putea să beau puțin.

— Mă bucur să aud, băiete. Și cu plăcere pentru tot laptele,

iaurtu’ și sucul proaspăt din frigideru’ tău. La naiba, cân’ a deschis Ren-Dog frigideru’ era cât pă ce să cred că ești un criminal în serie ș-ai ascuns un cadavru acolo.

— Așa e, șefu’, spune Maieu, mă mir că șobolanii încă n-au dat o gaură pân fundu’ frigiderului.

— Știai că ai acolo niște lapte din ianuarie?

— Încercam să-mi fac eu iaurtul meu.

— Omu’ e un comedian, șefu’.

— Haha, așa se pare. Sau poate doar glumește. În orice caz, frate, hai aicea ca să mă pot uita cum trebe la tine.

Mă așez pe taburet. Nu-mi dau seama dacă a-l privi în ochi l-ar impresiona sau l-ar enerva. Apoi el începe să umble în jurul meu, de parcă aș fi un fel de exponat. Cât pe ce să spun că muzeul ăsta închide, cât pe ce. Nu știu de ce mi se pare că o glumă ar putea să destindă cumva o situație, pentru că asta nu se întâmplă niciodată, absolut niciodată.

— Ren-Dog, ți-am povestit vodată de un om pă nume Tony Pavarotti?

— Nu mi-ai povestit, da’ io am auzit dă el. Ce băiat n-a auzit în copilărie dă Tony Pavarotti?

— Omule, îs aproape cinșpe ani de cân’ te caut, știai asta?

Îmi ia nu mai puțin de trei secunde ca să-mi dau seama că vorbește cu mine.

— Da’, Eubie, de ce zici acuma dă Pavarotti, nu-i mort din ’77? ’78?

— ’79. 1979. Ren, fă cunoștință cu omu’ care l-a omorât.

---

[142] Album din 1971 al trupei Rolling Stones; în același timp, „sticky fingers“ desemnează înclinația cuiva de a șterpeli.

[143] Locuitor al New Yorkului care în 1984 a împușcat patru adolescenți negri, susținând că aceștia încercaseră să-l jefuiască

PATRU

— Ce s-a-ntâmplat cu părul tău?

— A albit. A încărunțit prematur, apoi a albit. Doamnele îmi spun vulpe argintie.

— Prematur pe naiba. A încărunțit exact la timp.

— Foarte amuzant, Josey.

— Și stai în America deja de prea mult timp, vorbești ca unul din ei.

— Ca și cum aș sta în America?

— Nu, ca și cum ai sta împreună cu cubanezii.

— Haha. Nimeni nu mă crede când spun că Josey Wales are simțul umorului.

— Da? Și cu cine vorbești tu despre mine?

— Omule, Josey, uită-te la noi. Tu te gândești vreodată la trecut, *muchacho*?

— Nu. Știi că eu nu mă gândesc niciodată la trecut, fir-ar al dracu'. Chestia asta te fute și tu n-ai cum s-o fuți pe ea.

— Ai început să vorbești mizerabil în închisoare, *mijo*.

— Să vorbesc murdar. Când ești printre lupi, urli cu ei.

— Haha. Asta a fost bună, Josey, a fost...

— Luis, termină cu condescendența, fir-ar al naibii. Ce zici de asta, hm? Un cuvânt mare, mare, numai pentru tine. Nu mă văd cu omul de șapte ani și la ce ajungem? La închisoare. Înțelegi ce vroiam să spun că prezentul e prea al naibii de ciudat? Mai ales că săptămâna asta trecutul tot apare mereu. De la nevasta tânără de care și uitasem, la rude care își fac griji cu banii – eu nu, și până la Peter Nasser, omul ăsta m-a făcut să-mi

doresc ca în celule să existe camere ascunse. Omul ăla mă face de unul singur să mă întreb dacă chiar devii mai înțelept odată cu vârsta.

— Peter Nasser?

— Nu te preface că nu-l cunoști.

— N-am mai vorbit cu omul din 1980. Ai uitat că am trecut prin el doar ca să ajung la tine.

— Ei, acum când vrea să devină Sir, speră ca trecutul să nu i-o dea cotită.

— Să ce?

— Să... să nu-l lovească pe la spate.

— Aha. Dar chestia asta cu sir, *hombre*. Vrea să devină Sir? De ce, el n-are sculă, *hombre*?

— Cavaler. Un Sir, ca Sir Lancelot. Acum vrea să îngenuncheze, ca să-l poată binecuvânta regina cu sabia ei. Așa merge treaba cu toți oamenii negri, că ei tot vor ca o femeie albă să le spună că au reușit, n-așa?

— Nu știam că e negru, Josef.

— Ciudat, în ăstea cinci minute mi-ai zis în cinci moduri diferite.

— Ce pot să-ți spun, *mijo*? De fiecare dată când te văd, ești un om diferit.

— Io îs același om.

— Nu. Nu ești. Doar spui că nu te gândești niciodată la trecut. De asta nu poți să vezi cum arăți.

— Io nu știu ce naiba vrei să spui. Vii aici și îți bați gura cu tot felu' de prostii. Dacă mai continui așa o să înceapă să se audă viorile.

— Din nou, acel umor al lui Josey pe care s-ar părea că nu-l știe nimeni.

— Frate, asta deja e plictisitor. Și știm amândoi că asta nu e ultima ta oprire.

— Unde aș mai putea eu merge?

— Exact înapoi la nemernicul care te-a trimis.

— Și dacă nu m-a trimis nimeni?

— Doctor Love nici măcar în pat nu se întoarce pe-o parte dacă nu primește un cec.

— Știi ce suntem noi doi, Josef?

— Ce știu e că discutăm doar tâmpenii.

— Niște relicve.

— Tu ai auzit măcar ceva din ce-am spus?

— Ceva ce ține de ieri. Un memento.

— Dumnezeule mare.

— Înseamnă, prietene, că majoritatea oamenilor nu vor ști niciodată. Poate că cineva o să descopere ceva de valoare la noi, dar de cele mai multe ori suntem pur și simplu dați la o parte.

— Frate, dacă încerci să-mi spui ceva printr-o metaforă te descurci al naibii de prost.

— Încercam doar să fiu vesel, *mijo*.

— Nu. Tragi de timp, pentru că n-a mai trebuit niciodată să faci ceva de aproape. E o minune că reușești să ți-o pui.

— Sex la telefon.

— Serios?

Râde.

— Acum asta e la modă, toți tipii pe porno își aruncă televizoarele și își instalează telefoane. Cine știe ce tip deprimat, care n-a fost căsătorit niciodată, sună la 1-900-GAURA-UDĂ și o târfă de 200 de kile cu voce sexy îi spune hei, voinicule. El și-o freacă și i se trece totul în nota de plată la telefon.

— Pe bune?

— Foarte pe bune.

— Știam io că trebuia să mă fac pește.

— Eu știu, ți-a ieșit destul de bine și cu traficul de droguri. Până când ai ajuns aici.

— Vroiam o schimbare de decor.

— Acum cine folosește o metaforă tâmpită?

— În toți anii ăștia n-am nici o veste de la tine. Cade Zidul Berlinului, James Bond rămâne fără subiecte și Doctor Love nu mai are nimic de făcut. Ce, te-ai liniștit și te-ai apucat iar de medicină? Stai așa, pe bune? Acum ești doctor pe bune? Cum faci operații, fratele meu, arunci în aer membrul?

— Haha.

— Nu mi s-a părut că păstrarea oamenilor în viață ar fi ceva ce ți-ai dori, doar atât. Așa că spune-mi, Doctor Love, cum a ajuns la tine, tocmai în Miami, această ceartă în familie?

— Cine a zis că eram în Miami?

— Pot să văd până la tine.

— Hmm. Josef, tu ești un om deștept. Cel mai deștept om pe care l-am cunoscut vreodată. Sigur ți-ai dat seama că dacă vorbești întruna, până la urmă o să audă tot felul de oameni.

— Io vorbesc de la doi ani. De ce acum și de ce tu?

— Observ și eu unele lucruri.

— Dumnezeii mă-sii. Știi ce? Hai să ne grăbim puțin, că chestia asta mă enervează ca naiba. Știi, dacă eu pățesc ceva, anumite dosare o să înceapă să apară pe biroul unui anumit procuror.

— În cartier se spune...

— Tu nu știi nimic despre cartier.

— Inspectorul ăla de la DEA. Când te-a vizitat, joia trecută?

— Dacă știi că DEA-ul a fost la mine, știi deja în ce zi, fir-ar al naibii. Dumnezeule mare, Luis, mi-aș dori să fii o relicvă pentru că, pe cuvântul meu, varianta asta a ta de-acum e o mare dezamăgire. Câte kilograme ai pus pe tine de când te-am văzut ultima oară?

— Viața a fost foarte plăcută.

— Viața te-a transformat într-un dobitoc gras. Ești sigur că-ți mai încape degetul pe trăgaci?

— Tu arăți bine.

— Înainte minţeai mai convingător.

— Şi tu, boule. Abureli cu dosare. Toată lumea ştie că nu ţi-ai luat notiţe niciodată, Josey. DEA-ul vrea ce e în capul tău, nu în cine ştie ce dosar nenorocit. Ce trăieşte cu tine, moare cu tine. Acum ai tăcut. Nimănui nu-i păsa de tine, până când ai decis să lichidezi casa aia pentru drogaţi, în ’85. Cam la momentul ăla noii tăi prieteni de la DEA au început să fie atenţi. L-aş întreba pe Plângăreţul dacă a fost cumva unul din acele rare momente în care şeful mafiot îşi pierde cumpătul, dar se pare că şi el a dispărut în ’85.

— Nu e nimic misterios în ce i s-a întâmplat Plângăreţului. Omul nu se putea abţine să nu bage din stocul lui. Trebuia să i se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

— Să-şi injecteze cocaină pură? Ce fel de dealer păţeşte un accident ca ăsta? Chiar dacă consumă.

— Poate n-a fost un accident.

— Vrei să spui că băiatul a vrut să se sinucidă?

— Plângăreţul? N-avea nici un motiv să se sinucidă. Tocmai când începea să trăiască aşa cum îşi dorise întotdeauna? Îţi dai seama că lucrurile stăteau prost dacă te gândeşti că înainte de New York singura oară când a fost fericit a fost când era la... căcat. Când era aici. Chiar în închisoarea asta.

— Atunci ce vrei să spui, Josey?

— Nu vreau să spun nimica. Tu ai deschis subiectul. Plângăreţul, fir-ar al dracu’. Ştiam c-o să se întâmple. Pentru asta ai venit, Luis? Pentru că se pare că nu vorbeşti decât despre chestii care au rămas de mult în urma mea.

— Ciudat că tu vorbeşti de oameni cărora le place să vorbească. Mă bucur că te-am văzut, Josey. În ciuda circumstanţelor.

— Nu m-aş fi întâlnit cu tine dacă nu erau circumstanţele astea.

— Corect. Presupun.

— Când pleci?
— În Jamaica? N-am stabilit.
— Când?
— Mâine, la 6 dimineața. Cu primul avion.
— E timp suficient.
— Pentru ce?
— Pentru ce trebuie să faci. Și să dai știrea.
— Deci tu și cu domnul DEA ați negociat deja o înțelegere?
— O înțelegere? Deci știi deja, nu? Mai întâi trebuie să ajungem la proces, Doctor Love.
— Ah, ah, serios?
— Da, serios. Înveți o grămadă de lucruri când viața ta se învârte în jurul închisorii și tribunalului.
— Apropo de tribunale, aia chiar a fost o porcărie, că nu s-a respins extrădarea la curtea de apel.
— E un Consiliu al Coroanei, nu curte de apel. Și porcărie pentru cine? Pentru mine? La cum văd eu lucrurile, e doar o vizită în America mult amânată.
— Vorbești de parcă te duci la casa bunicii.
— Nu io sunt ăla care se cacă pe el de frică să n-ajung io într-o închisoare americană. Mai degrabă cine te-a trimis pe tine aici.
— Nu m-a trimis nimeni...
— Bine, băiete. Dă-i înainte cu ce crezi tu că trebe să-i dai înainte. Dar orice ai vrea să faci, fă-o în timpul meu de somn.
— A fost o înmormântare foarte frumoasă.
— Ce?
— Foarte frumoasă. Cea mai zgomotoasă înmormântare la care am fost vreodată, dar foarte frumoasă. Nu cred c-am mai văzut vreodată o fanfară în urma dricului. Cu jongleuri cu bastoane. Fete sexy în fuste mini, care jonglau cu bastoane. La început mi s-a părut vulgar, dar fetele aveau chiloți albaștri, ca să dea puțină clasă. L-au cinstit cum se cuvine pe băiatul tău.

— Nu vorbi despre fiul meu.

— Dar a fost totuși o chestie, mi s-a părut foarte ciudată pentru că, mă rog, nu mai văzusem asta până atunci.

— Luis.

— Când l-au coborât pe Benjy în groapă, mai mulți bărbați și femei s-au așezat pe două rânduri, înțelegi? De o parte și de alta a mormântului și apoi cineva, poate femeia lui?, i-a dat primului bărbat copilul și apoi l-au tot trecut dintr-o parte în alta, pe deasupra mormântului, până la capătul rândului. Ce înseamnă asta, Josey?

— Nu vorbi despre băiatul meu.

— Adică, vroiam doar să știu ce...

— Am spus să nu vorbești despre băiatu' meu, fir-ar al naibii.

CINCI

— Atunci n-ar fi trăbuit să se trezească deja, doamna asistentă? Doamna asistentă? N-ar fi trăbuit să se trezească?

— Doamnă, de fapt el nu doarme. Deocamdată trebuie să-l ținem sedat, pentru binele lui.

— Da' doctoru' a făcut asta? De ce nu vreț' să se trezească? Da' ce faceți voi aicea?

— Doamnă, despre asta va trebui să discutați cu doctorul, doamnă.

— Doamnă. Ce ințepată eșt'. De unde eșt' tu, din Manor Park?

— Din Bronx.

De fiecare dată când monitorul bipăie, femeia tresare. Eu sunt lângă ușă, încerc să ies din camera asta de cinci minute deja. Da, știu că sunt asistentă, dar când lucrezi în spital mirosul te termină. Nu mirosul pe care îl simt vizitatorii și nici cele pe care le simt pacienții. Alte mirosuri. Cum ar fi cel al unui bărbat grav rănit și al unui bărbat ajuns așa de rău că tu știi, încă dinainte să se confirme, că nu-și mai revine. Un bărbat ca ăsta miroase a aparate. A plastic curat. A ploscă spălată. A dezinfectant de mâini. Atâta curățenie că ți se face greață. Bărbatul ăsta din pat are un tub care îi intră în amândouă brațele și în gât, un mănunchi de patru tuburi în gură, unul care să îi culeagă pișatul și altul care să culeagă ceea ce-ar trebui să fie căcat. Săptămâna trecută a avut nevoie de o puncție, pentru că se strânsese prea mult lichid la creier. Un bărbat jamaican, un negru sub cearșafurile albe, într-o pijama

cu model cu bastonașe. Nu sunt una din asistentele care trebuie să-l potrivească la fiecare câteva ore, să-l încline puțin spre stânga, apoi puțin spre dreapta după câteva ore. Nu sunt asistenta care îi verifică semnele vitale, ea a plecat acum cinci minute. N-am venit aici ca să-i verific perfuzia sau nutrienții, sau ca să mă asigur că nivelul sedativelor e suficient. Nici măcar n-ar trebui să fiu la etajul ăsta în cea mai mare parte a timpului, de vreme ce am mereu treabă la camera de urgență. Dar iată-mă aici, la terapie intensivă, unde vin așa de des că soția lui tânără – care vine întotdeauna cu un bebeluș, dar nu și astăzi – crede că eu sunt asistenta lui. Nu pot să spun pur și simplu că nu sunt, pentru că atunci ea o să se întrebe ceea ce eu mă întreb în fiecare zi. Ce caut eu aici?

Nu știu.

Majoritatea jamaicanilor care au apărut la camera de urgență au fost tratați și trimiși acasă, inclusiv un bărbat care cel puțin șase săptămâni de acum o să se gândească bine dacă să se cace sau nu. Doi n-au supraviețuit, doi erau deja morți când au ajuns aici. Și mai e și bărbatul ăsta cu șase răni de glonț, traumatism cerebral grav și fractură de coloană vertebrală. Chiar dacă supraviețuiește până săptămâna viitoare sau următoarea, absolut tot ceea ce însemna viață pentru el probabil e mort deja. Ar trebui să fiu optimistă sau abstractă într-un mod agreabil, cum ne învață să fim cu rudele pacienților în stare gravă. Dar nu reușesc să am decât un fel de indiferență, pe care mai devreme sau mai târziu femeia asta o s-o observe cu siguranță.

Dispar înainte să plece ea, dar de cele mai multe ori când vin dimineața devreme ea e deja aici, stă lângă pat și îl șterge pe frunte. Ieri i-am reamintit că el are și o infecție, așa că măcar să folosească dezinfectantul de la ușă înainte să ia în brațe copilul, și ea s-a uitat la mine de parcă aș fi jignit-o. E doar o sugestie, doamnă, nu e una din regulile spitalului, am spus. Aș vrea

foarte mult să mă uit la el când ea nu e aici. Îmi spun că nici eu nu știu de ce și chiar funcționează, dacă nu mă gândesc la asta prea mult. Bărbatul ăsta zace în spital din cauza a ceva ce, oricât de departe ar putea fugi un jamaican, o să-l urmărească mereu îndeaproape. Nu vreau să știu de ce e el aici. Nimic din tâmpenia asta de război nu prezintă vreun interes pentru mine. Singurul motiv pentru care locuisc încă în Bronx e că nu-mi permit să mă mut altundeva, așa că dacă jamaicanii vor să se împuște între ei din cauza drogurilor sau a mai știu eu ce, e doar treaba lor. Nu vreau să aud numele acelui bărbat, nici măcar atunci când ei discută despre fiul lui. A existat o vreme când dacă auzeam numele ăsta începeam să țip. Acum când îl aud nu-mi dau seama ce se întâmplă, până când mă trezesc, sau mă găsește cineva, că mă holbez pe geamul cantinei de parcă m-aș fi rătăcit sau ceva. Să fiu a naibii dacă-mi mai amintesc măcar de ce numele ăsta are acest efect asupra mea. Să fiu a naibii dacă, deși știu că nu pot să mă păcălesc singură, nu încerc asta mereu, mereu.

— Deci ce știi?

— Poftim?

Sper că nu a vorbit cu mine în tot timpul ăsta. Femeia atinge capul bărbatului, fără să se uite la mine.

— Voi nu vorbiți dăcât de ce nu știți. Nu ești tu asistenta? Nu-i e mai bine acuma? Nu-i dați' nici un medicament nou? De ce nu vrea nimenea să vorbească cu mine dacă o să poată să meargă iar, am auzit și io cum e cu coloana vertebrală, știi. M-am săturat de asistentele astea afurisite care vin aicea și-i iau fișa s-o citească, îl ating și-l mișcă într-o parte și fac tot felu' de lucruri da' nu poa' să zică nimica decât vorbiți cu domnu' doctor. Și unde-o fi doctoru' ăla?

— Sunt sigur că domnul doctor vine imediat, doamnă.

— Doctorul a venit deja, doamnelor.

Sper că n-am spus căcat cu voce tare. Din nou. Doctorul

Stephenson intră în cameră cu mersul lui țanțoș de doctor. De data asta părul lui blond e pieptănat. Poate că după asta trebuie să meargă undeva. E înalt, palid și arătos într-un mod oarecum britanic, ceea ce înseamnă că încă n-a început să folosească aparatul de fitness care i-a fost livrat la birou acum două sau trei luni, dar tot arată de parcă ar fi din *Carele de foc*. Săptămâna trecută și-a ridicat mâneca scurtă ca să-mi arate brațul lui încă și mai alb și să mă întrebe dacă cred că s-ar putea bronza în Jamaica, pentru că nu reușise nicăieri altundeva. Femeia asta afurisită m-a făcut să întârzii. N-ar trebui să stau aici, în nici un caz atâta timp cât să poată da un doctor peste mine.

— Ciudat că dau peste tine aici, soră Segree. E liniște la urgențe sau în sfârșit te-au transferat la terapie intensivă?

— Ăăă... Treceam doar pe aici, domnule doctor, și am intrat puțin...

— De ce, s-a întâmplat ceva? Ai chemat pe cine e de serviciu?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a... Treceam doar pe aici.

— Hmm. Urgențele au început să trimită la terapie intensivă eleve-asistente? Jur că ești singura pe care o știu după nume, soră Segree.

— Păi, ar trebui să plec, domnule doctor...

— Nu, mai stai puțin. S-ar putea să am nevoie de tine.

Eram pe punctul de a spune ceva, dar el a închis ochii și a dat o dată din cap că da, ca și cum era singurul lucru care trebuia spus despre asta.

— Bună ziua, doamnă.

— Da’ dă ce-mi zice toț’ dă parc-aș fi bătrână?

— Ce? Soră, ce a... mă rog, în fine. Acesta e soțul dumitale?

— Domnule doctor, spun eu.

Aș vrea să spun vorbește pur și simplu cu femeia și nu mai încerca să-ți dai seama care e starea ei civilă, fir-ar al naibii, că

dacă se apucă să-ți explice căsătoria informală mai trece o lună până înțelegi. Dar în loc de asta spun doar:

— E trecută pe listă ca cea mai apropiată rudă, domnule doctor.

— Aha. Ei bine, doamnă, încă e prea devreme ca să ne dăm seama. Răspunde... mă rog, răspunde la tratament, dar e încă devreme. Pe moment e încă în stare gravă, dar peste câteva zile ar putea să fie stabil. Între timp, va trebui să mai facem niște teste...

— Alte teste? Da' păntru ce? Poate vi să pare că-i plod mic dă școală de-i daț' atâtea teste. Și din nici unu' nu aflu vun rezultat.

— Ah... ăă... Millicent?

— Millicent? spune femeia.

Nu trebuie să mă uit la ea ca să-mi dau seama că mă privește apăsat și se încruntă. Doctorul mă trage la o parte, dar nu suficient de departe. Știu că femeia o să audă tot ce spune el.

— Millicent... ah... cum să mă exprim? Nu înțeleg prea bine ce spune. Adică, cred că înțeleg în mare, dar n-aș vrea să dau cu bățul în baltă, ca să zic așa. Ai putea să vorbești tu cu ea?

— Ăă... sigur.

— Poate în limba voastră maternă.

— Ce?

— Știi tu, în argoul ăla jamaican. E atât de muzical, e ca și cum ai asculta Burning Spear și ai bea suc de cocos.

— Lapte de cocos.

— Mă rog. E atât de frumos, Dumnezeule mare, n-am nici cea mai vagă idee ce spuneți.

— Vrea să știe de ce îi facem atâtea analize, domnule doctor.

— Ah? Păi, ai putea să-i spui...

— Înțelege engleza, domnule doctor.

— Dar ai putea să-i spui în limba ei ma...

— Nu e o limbă, domnule doctor.

— A, mă rog. Doamnă, după cum știi, soțul dumitale a fost operat din cauza unor răni de glonț care au provocat un traumatism cerebral grav și o fractură de coloană vertebrală mobilă. Uneori, mai ales dacă pacientul sosește încă conștient, ne putem da seama cum o fie. Dar soțul dumitale nu era conștient. De asemenea, gloanțele au prostul obicei de a provoca mai multă vătămare acolo pe unde ies din trup decât pe unde intră. Dat fiind că nu e treaz și e prea riscant să-l trezim, încă nu știm sigur dacă funcționarea măduvei spinării sau capacitatea lui mentală sunt modificate în vreun fel. Trebuie să facem analize pentru că starea lui ar putea să se schimbe, poate chiar în bine. Dar nu avem cum să ne dăm seama dacă nu facem analize regulate. S-ar putea să trebuiască să creștem o doză sau să scădem alta. S-ar putea chiar să aibă nevoie și de alte operații din cauze care acum nu sunt vizibile. De asta trebuie să-i facem analize regulat. Sper că e logic. Doamnă?

— V-ați descurcat bine, domnule doctor, spun eu.

Știu că remarca asta o să-l irite al naibii de tare. Dă din cap, mai întâi către ea, apoi către mine, apoi pleacă. Parcă aud deja prelegerea condescendentă pe care o să mi-o țină la fântâna de apă. Cel puțin acum sunt prea bătrână ca să-și mai pună mâna peste a mea – un truc care ar trebui să le facă pe asistente să-și ude chiloții. Jur că dacă doctorii s-ar da la o parte, asistentele s-ar descurca foarte bine și chiar ar vindeca oamenii.

— Și de unde ești din Jamaica?

— Poftim?

— Poftim ce? De unde ești din Jamaica?

— Nu înțeleg de ce asta te-ar privi...

— Ascultă, cucoană. Te-am auzit cân' i-ai zis la doctor că doar treceai pe-aicea, tocmai la treișpe etaje mai sus de camera de urgență la care l-am adus io pă el. Ce-ar zice el dacă i-aș zice io că vii în fiecare zi în camera bărbatului meu de parc-ar fi

bărbatu’ tău, fără nici un motiv? Așa că termină cu tâmpeniile astea, că cu un nume ca Millicent nu poți să fii dă altundeva decât din Jamaica. Millicent Segree? Nu doar că ești din Jamaica, da’ ești de la țară. Așa că n-ai decât să faci cât vrei pă înțepata cu albii, da’ să știi că nu prostești pă nimenea.

Îmi spun în sinea mea că n-am de ce să suport așa ceva și că dacă plec imediat, spitalul ăsta e atât de imens că ea n-o să mă mai vadă niciodată. Nu trebuia decât să plec. Nu trebuia decât să îmi pun picioarele în mișcare și să ies de aici, înainte ca femeia asta să se prostească și mai tare.

— Că io-s sigură că nu vorbeai așa cân’ ai plecat din Jamaica.

— Da’ dacă-s din centru?

— Se poate. I-adevărat că vorbești monoton și plictisitor ca femeile alea din centru. Da’ cel puțin nu arăți de parc-ai fi trăit cu capu-n cur. Și nu...

Monitorul bipăie și ea tresare iar.

— Îți place să auzi sunetul ăla, spun eu. Atuncea când auzi un bip lung care nu se mai termină e de rău.

— Da? Aha. Io nu știu. Nu-mi spune nimeni nimica. De ce vii aici întruna să te uiți la soțu’ meu?

— Io n-am nimic de-a face cu soțul tău.

— Crede-mă, iubito, nu-mi făceam griji din cauza asta.

Îmi vine să-i spun și du-te dracu’, și că-i admir agerimea.

— În spitalul ăsta nu vin prea mulți jamaicani. Doar o bătrână care a murit anul trecut de atac cerebral. Apoi dintr-odată vine un val întreg, toți cu răni de glonț. Și el e singurul care a mai rămas aici. Bineînțeles că sunt curioasă.

— Curioasă pe naiba. Dac-ai fi curioasă ai veni și-ai citi fișa de lângă patu’ lui pe care-o citesc toate celelalte asistente. Da’ tu vii și te uiți. Dacă io stau până târziu ești mereu aicea, dacă vin devreme pleci imediat ce mă vezi că vin.

— În Jamaica oamenii se-mpușcă între ei tot timpul, dar io a

trebuit să vin în New York ca să văd asta de aproape.

— Să vezi asta de aproape? N-ai văzut nimica. Stai să vezi cum e împușcat un băiat în club.

— Da’ de ce să aducă chestia asta aici? De ce s-o aducă în America? Ai crede că dacă vii aici poți să scapi de toată porcăria asta și s-o iei de la capăt.

— Așa ai vrut tu să faci?

— N-am spus asta.

— Da’ e adevărat. Cu felu’ ăla înțepat în care vorbești.

Apoi se ridică în picioare pentru câteva secunde și se așază la loc. Eu sunt tot lângă ușă, mă întreb dacă ar trebui să mă retrag încet sau rapid.

— Pe unii oameni, pe mulți oameni porcăria aia-i face să vină aicea. Altfel nici n-ar avea cum să vină în America.

— Presupun că da.

— E lucru sigur. Și tu nu vii aicea doar pentru că n-ai mai văzut jamaicani. Vii aicea pentru altceva. Cucoană, și io-s femeie, știi. Io-mi dau seama cân’ o femeie vrea ceva.

— Trebuie neapărat să mă întorc la urgențe.

— Atunci du-te. Și data viitoare io o să pot să-i zic la doctor că vii aicea tot timpu’, cân’ ai tu chef.

— Ce vrei să știi?

— Soțul meu. O să-l mai aud vodată vorbind?

— Asta chiar ar trebui să-l întrebi pe doctor...

— Vorbește.

— Nu cred că vrei să auzi asta de la mine, eu nu sunt doctor.

— Vorbește, am zis.

— Poate ca un copil de patru ani. Și asta dacă o să-și revină. Va trebui să învețe iar totu’ și chiar și-așa o să vorbească de parc-ar fi retardat.

— Aha. O să poată să meargă iar?

— La cum arată situația, s-ar putea să nu mai poată niciodată să țină o ceașcă în mână. Sper că-ți dai seama că aș

putea fi concediată pentru ce ți-am spus acum.

— Concediată pentru că eșt’ prima care ai zis adevăru’?

— Nu e treaba mea să-ți spun adevărul. Treaba mea e să-ți spun ce credem noi că poți să suporți. Și nimeni de aici nu poate de fapt să prezică ce se poate întâmpla cu un pacient, așa că nimeni nu vrea să spună ceva ș-apoi să nu fie așa. Ar putea să-și revină sau ar putea...

— Să moară.

— Și asta.

Se uită la mine de parcă ar aștepta ca eu să pun acea întrebare. Sau poate că văd eu pe fața ei ce vreau să văd. Monitorul bipăie, dar de data asta ea nu mai tresare.

— Josey Wales l-a împușcat?

Iată, am spus-o. În toți anii ăștia nu i-am rostit numele nici măcar o dată. N-am fost în stare să-l folosesc. Știu că mai târziu o să-mi reproșez amarnic că ani de zile am permis minții mele s-o ia razna și să creadă că omul ăsta mă hăituiește, când io sunt sigură că dacă aș trece pe lângă el n-ar putea să mă recunoască, nici dacă s-ar opri să vorbească cu mine.

— Josey Wales?

— Nu el personal, vreau să zic. Banda lui, adică.

— Nu cunoști nici un jamaican în Bronx?

— Ce-are asta de-a face?

— Nu i se zice bandă, i se zice poteră. Și Josey nu poa’ să meargă nicăieri, că e la închisoare de mai bine de doi ani.

— Ce?

— Deci nici măcar nu mai citești uneori din *Gleaner* sau să te uiți la știrile jamaicane? O să-l expedieze în America luna asta, la un tribunal american, iubito. Potera lu’ Josey Wales e aia care a tras în club. Toată lumea știe că Tatters e clubu’ de noapte a lui Ranking Dons. Nu c-ar fi proprietari sau ceva, da’-s tot timpu’ acolo. Și știi ce-i ciudat? Io încă-mi mai amintesc ce cânta, pentru că tocmai întrebasem pă cineva cum se face că

„Night Nurse“ sună și-acuma așa de bine. Nu mă-ntreba de ce nu mi-am dat seama ce-o să se-ntâmple. Fiu’ lu’ Josey Wales a fost omorât în Jamaica și cine a făcut asta tre’ să fie legat de Ranking Dons într-un fel sau altu’. Ai avut noroc c-ai reușit să fugi departe de Jamaica, da’ pentru noi ceilalți Jamaica să ține scai de noi.

— Deci soțul tău era un simplu trecător?

— Nu, cucoană, e din Ranking Dons.

ȘASE

— Deci Isus Christos l-a omorât pă Tony Pavarotti?

— Isus, chiar așa. Uită-te la păru' omului. Așa te lasă femeia să ieși din casă? Și io credeam că toți albii se bărbieresc, afară de ăia care-s într-o sectă și și-o trag cu soră-sa.

— Și ăia-s blugi evazați? La naiba.

— Frate, ce vreau io să știu e unde să trimit o telegramă ca să-ți zic că suntem în anu' 1991? Parc-ai fi pe punctu' să cânți „Disco Duck".

— Nu, Eubie, omule, „In the Navy".

— Voi n-aveți decât să rămâneți așa. Nu vă daț' seama că asta-i înfățișarea care prinde acuma, voi nu vă uitați la MTV? Nu, omule, băiatu' meu rămâne la principiile lui și așteaptă ca înfățișarea asta să revină la modă.

— Atunci o să aibă ceva de-așteptat. Deci asta ai așteptat tu ăștia paișpe ani? Să vină unu' din noi să te caute?

Am așa o senzație că ăștia nu sunt oamenii pe care să-i rogi să treacă la subiect. M-au pus să stau pe taburet și acum sunt în mijlocul unor oameni care îmi dau ocol, de parcă ar putea în orice clipă să-mi pună pe cap o tichie de măscărici. Sau să se repeadă și să mă pocnească peste cap cu o bâtă de baseball. La început am crezut că-mi dau ocol ca rechinii, dar e un moment destul de tâmpit pentru o metaforă proastă. Prost afurisit, îți redactezi viața în timp ce o grămadă de negri înarmați pun stăpânire pe casa ta. Și putem elimina motivația jafului, chiar dacă, măcar o dată, mi-aș dori să fie asta. N-am mai auzit numele de Tony Pavarotti de ani de zile, poate chiar șapte ani

sau așa ceva, și l-am auzit o singură oară, de la Tristan Phillips. Nu mă gândesc niciodată la ziua aia. Și nici altcineva nu s-a gândit la ea, pentru că nimeni nu a făcut nimic. Am făcut și unele verificări, mă rog, atât cât am putut pe microfilmele cu ziarele jamaicane, și n-am găsit nimic. Nici un raport al poliției despre vreo crimă sau măcar un cadavru găsit în hotel. Să te ia dracu', Faulkner, trecutul chiar nu e mort. Nici măcar nu e trecut. Nici măcar n-am știut care e numele acelui om până nu l-am întâlnit pe Tristan Phillips.

— La gât, spun eu.

Costum de Mătase și Codițe se uită amândoi la mine de parcă i-aș fi întrerupt. Ren-Dog, cel puțin așa cred că îl cheamă, bagă fructele rămase în frigider și pune mixerul în chiuvetă. Simt că urmează asta, cum o să-i spun să nu folosească mașina de spălat vase pentru un singur mixer. Dar Codițe și Costum de Mătase continuă să se uite la mine.

— La gât, așa am făcut.

— Ai făcut ce? spune Costum de Mătase.

Sunt sigur că a spus că îl cheamă Eubie, dar se pare că nu mai rețin nimic. În momentul ăsta ei pot fi șase sau șapte, dar pur și simplu nu-mi amintesc.

— L-am omorât. Adică, l-am înjunghiat. Adică, l-am înjunghiat în gât, probabil în jugulară.

— Vrea să spună la gât, șefu', spune Codițe.

Eubie îl privește în ochi atât de crunt încât Codițe tresare.

— Care din noi a fost la Universitatea Columbia? Hm? Care dân noi? Tu crezi că io nu știu unde-i vena jugulară? Cât a durat pân-a murit, două minute?

— Aproape cinci.

— Atunci ai nimerit altă jugulară, băiete.

— Nu e ca și cum aș fi expert în domeniu.

— Zău? La întrebările pe care-ți place să le pui și la chestiile pe care-ți place să le scrii, poate-ar fi bine să te mai gândești

puțin la asta. Mai ales din ce-am citit în *The New Yorker*.

— Toată lumea se crede critic, spun eu.

Nu m-am așteptat la lovitura asta. Drept în tâmplă. Clipesc și încerc să scap de șoc, strig căcat.

— Ți se pare cumva că ăsta-i un film? Ți se pare cumva că eu am timp pentru albu' care face pe deșteptu'?

— Se pare că voi, jamaicanii, păstrați râcă mult timp, nu?

— Nu cred că te înțeleg, tinere.

— Tipul ăsta, Tony Pavarotti. Marele vostru specialist. Voi vorbiți despre el de parcă ar fi fost cel mai mare dur care a existat vreodată, și un jurnalist slăbănog îl termină cu un cuțitaș pentru scrisori amărât. Și apoi apăreți voi după cinșpe ani...

— Șaișpe.

— De parcă mie-mi pasă. Apăreți ca să faceți ce, să terminați ce-a început el? Vă place mult *Nașul II*.

— Șefu'...

— E-n regulă, Ren-Dog. Fratele crede că nimeni de-aici nu se uită la filme.

Mă frec la tâmplă, în timp ce ei dau ocol în continuare. Costum de Mătase așteaptă să ajungă în spatele meu ca să vorbească.

— Cum crezi tu că toți oamenii ăștia, cum crezi tu că Ren-Dog a ajuns în camera asta. Crezi c-a venit aicea să facă suc?

— Nu știu.

— Ren-Dog?

Ren-Dog se uită la mine și spune:

— M60.

— M60. Toți oamenii din potera asta tre' să aleagă un autobuz și să aleagă o stație. Împușcă primu' bărbat sau prima femeie care coboară din autobuz. Dacă moare, și mai bine.

— Și asta ar trebui să mă sperie?

— Fii atent, șefu', se pare că în cineva începe să se umfle

orezul, spune Codițe.

Am în față un bărbat cu codițe rasta ca de școlăriță, un bărbat cu maieu care face suc și un bărbat cu costum de mătase care arată a satin, cu o batistă albă ieșindu-i din buzunar, pentru că maică-sa nu l-a învățat cum să împăturească o batistă de costum, și îmi dau seama dintr-odată cât de absurde sunt toate acestea. Nu, nu absurde, ridicole, fir-ar al dracu'.

— Începi să fii obraznic, băiete, spune Ren-Dog.

— Nu, sunt speriat de mă cac pe mine.

— Uite ce e...

— Nu, uitați voi ce e. M-am săturat ca dracu' de aerele voastre de mari șmecheri, de parc-ați fi dintr-un serial de comedie. Veniți în casă la mine, faceți suc și purtați conversații de parcă ați fi infractorii inteligenți, foarte complecși și așa mai departe dintr-un film, când de fapt sunteți doar o adunătură de golani nenorociți care împușcă femei și copii. Mă doare-n cur că citiți. Mă doare-n cur cât de deștepți sunteți. Mă doare-n cur de sucul vostru proaspăt făcut. Sau că eu l-am lichidat pe cel mai dur gangster pe care ați fost voi în stare să-l scoateți din insula aia nenorocită. De fapt, de ce nu-i dați drumul, hm? Dați-i drumul. Oricum, prefer să aud cât mai puțin tâmpeniile voastre. Dați-i drumul, fir-ar al dracu', și apoi ieșiți afară din casa mea, și atunci vecinii o să poată chema poliția. Și luați-vă și fructele ălea împuțite cu voi, mie nici măcar nu-mi place sucul de fructe.

— Ai dreptate, spune Eubie. Chestia asta n-a fost gândită să te sperie. Atunci când vreau să sperii oamenii nu vorbesc, fir-ar al dracu'. Ren-Dog, ocupă-te de pămpălău' ăsta.

ȘAPTE

— Deci ce vroia de fapt Peter Nasser?

Josey Wales se plimbă prin celula lui, fără să-și dea seama că se învârte ca un leu în cușcă, sunt sigur. Dar de fiecare dată când se duce în colțul întunecat, mă gândesc că o să iasă de acolo cu o surpriză neplăcută. Poate nu un pistol, dar poate un șiș pe care să-l poată arunca spre unul din ochii mei, ca pe un pumnal. Și așa se întâmplă de fiecare dată. Trece încet pe lângă gratiile celulei, uitându-se la mine până când ajunge în colț; se întoarce s-o ia spre partea din spate a celulei, până când penumbra oblică îl înghite. Apoi devine și tăcut, astfel că nu-l mai poți urmări prin întuneric nici măcar după sunet. Nici măcar după pași. Uneori se oprește și tu te întrebi ce face el acolo? Ce pune la cale? Apoi, când iese din penumbră, inima îți tresaltă pentru un scurt moment. Și tresaltă de absolut fiecare dată când face asta. Nu-mi amintesc care mi s-a spus că e mai periculos, leul rănit sau cel închis în cușcă.

— Un motiv să nu se mai cace pe el. Ce-ți pasă ție așa, dintr-odată, de Peter Nasser? N-ai zis chiar tu că nu l-ai mai văzut pă băiatu' ăsta de unșpe ani? Și el a fost abia al șaselea om care a venit să-și prezinte omagiile săptămâna asta. Acum toată lumea vrea să știe ce-o să mă fac eu dacă o să fiu trimis într-o închisoare americană. Păi, era mai bine dacă se străduiau mai mult să nu ajung la închisoare. E ciudat cum toată lumea pare să creadă că un tribunal american o să mă condamne. Dar fii atent aici – cum a apărut justiția yankee, toată lumea l-a uitat pe Josey și m-a lăsat pe mine să rezolv asta. Și acum, când lucrurile

nu s-au rezolvat, fiecare încearcă să le rezolve pe cont propriu.

— Adică?

— Adică unii oameni încă mai încearcă să găsească o modalitate de a mă omorî. Au încercat de vreo două ori, vreau să zic. Sau de trei ori, nu, patru. Oamenii mei de aici s-au ocupat de a patra tentativă săptămâna trecută și nici măcar nu mi-au spus, până când gardienii au găsit capul pămpălăului în veceu, când unul din ei a vrut să se pișe. Și acum nu reușesc să-și dea seama ce caută capul unui deținut în veceul gardienilor. În ce-i privește pe gardieni, băieții ăia îs o adunătură de începători amărâți. Primul gardian? Acum se cacă prin tub și în clipa în care al doilea a ajuns la celula mea și a început să tragă într-o saltea goală, deja devenise un văduv care peste două zile urma să afle că ar fi trebuit să fie tată.

— La naiba, *hombre*.

— Unii oameni uită de ce au ajuns în vârf și cine mama dracului i-a pus acolo.

— Spui asta de parcă cineva ți-ar fi dator.

— Păi îmi sunt datori. Toată lumea mi-e datoare, fir-ar al dracu'. Eu am dat țara guvernului ăstuia nenorocit.

— Guvernul ăsta nu mai e la putere și nimeni nu-ți datorează nimic, Josef. Nu ți-a forțat nimeni mâna, nu te-a oprit nimeni să devii Tony Montana, fir-ar al dracu', și nimeni n-avea nimic împotrivă să închidă ochii până când tu ai decis să omori niște drogați amărâți care nu făceau doi bani, într-o casă pentru drogați nenorocită, și, la cum te știu eu, fără alt motiv decât că poate cineva te-a călcat pe pantofii tăi cei noi. Ai primit deja ce ți se pare ție că ți se datorează, și chiar mai mult. Tu ai făcut-o de oaie, auzi ce-ți spun? Tu ai făcut-o de oaie.

Dispare iar în întuneric. Aștept să apară, ascult să văd dacă își târșâie picioarele. Dar nu Josey. Iese din penumbră drept, aproape prea drept, de parcă și-ar umfla pieptul pentru ceva.

— Dacă-ți trebe drogați, du-te pe Dumfries Road în New

Kingston și ia pe cine vrei tu. Cine mama naibii le simte lipsa la niște drogați afurisiți?

— Nimeni. Dar iubita însărcinată a unui drogat? Asta e puțin altfel. E un articol întreg despre ea în *The New Yorker*. Ăsta e un tipar la tine, Josey? Să lichidezi gagici însărcinate?

— Du-te dracu'.

— Foarte elegant, șef de bandă. Asta-i echipa ta de jamaicani și modul lor de a gândi „de ce să împușc un *hombre* când pot să lichidez toată strada". O furtună de gloanțe, nu? Potera Furtunii. Foarte elegant.

— Tu ești omul care creează asta, șefu', nu eu. Dacă creezi monștri, nu urla apoi că-s monstruoși.

— Prietene, când lucram cu tine unii din băieții ăștia încă mai erau alăptați. Nu după mine s-au luat, tati.

— Știi cât îmi ia să-mi verific mâncarea?

— Ce? Ce vrei să...

— Douăzeci de minute, de trei ori pe zi. Întreabă-i pe șobolani. În fiecare zi le arunc o bucățică de mâncare să văd dacă mănâncă. În fiecare zi m-aștept ca un șobolan să crape. În fiecare zi tre' să iau fiecare banană și să tai puțin din ea, turtesc fiecare cocoloș de orez, sug printre dinți fiecare cutie de suc, ca să opresc orice ciob, cui ruginit sau poate chiar ceva cu SIDA. Știi cât îmi ia până să înghit măcar o lingură de mâncare? Și deja i-am mituit pe toți ăia de la bucătărie.

— Dar n-ar îndrăzni nimeni, Josey.

— Poate că nu, dar cum toată lumea de-afară e speriată ca dracu' de ce cred ei c-o să facă gura mea, e doar o chestiune de timp, frate. Doar o chestiune de timp până să găsească un gardian sau un deținut la care-i e mai frică de ei decât de mine.

— Ești închis de prea mult timp.

— Poate ar trebui să redecorez, să pun niște perdele noi.

— N-aș fi crezut că ai umorul ăsta macabru, *mijo*.

— Încă n-am murit, Doctor Love.

Se așază pe pat și întoarce privirea, ca și cum deocamdată nu mai vrea să vorbească. E prima oară când întorc și eu privirea de când am ajuns aici și prima oară când observ că celula și întreg coridorul sunt din cărămidă roșie, câteva deja căzute. Normal că în Jamaica găsești exact acea închisoare la care te gândești atunci când cineva spune închisoare. Cel puțin acum pardoseala e din beton. Serios vorbind, e tipul de închisoare unde ai impresia că nu-ți trebuie decât o lingură și puțină îndrăzneală ca să-ți sapi în câțiva ani drumul către libertate.

— Peter Nasser, sărmanul dobitoc, s-a târât până aici ca să încerce să mă amenințe.

— A, da? Și cum a fost?

— Cam ca atunci când un bărbat impotent te amenință că te violează. Dintr-odată-și făcea griji că păsărica o să cânte. Chiar așa s-a exprimat. Io n-aș spune în viața mea așa o tâmpenie.

— Știu. Dar nu e singurul, Josey.

— Ceea ce, pentru a doua suta oară, ne aduce la motivul pentru care ai venit aici.

— Poate e o vizită de curtoazie.

— Poți să mă vizitezi în America. O să fiu acolo peste două zile.

— Păcat că nu te-au lăsat să ieși ca să-ți îngropi băiatul.

— Ești un pămpălău nenorocit, de las Casas. Un pămpălău nenorocit.

— Știi ce mi se pare întotdeauna fascinant la tine, Josey? Cei mai mulți oameni pe care îi cunosc eu pot să sară oricând de la una la alta, dar tu poți să mergi pe amândouă în același timp. Abia dacă ești în stare să vorbești despre fiul tău mort, dar poți să vorbești foarte liniștit despre lichidarea a două gagici însărcinate. Semeni cu ceea ce se numește un psihopat. Ce? Ce e așa de amuzant?

A râs. A râs atât de mult că a început să sughițe și nici măcar

atunci nu s-a oprit din râs. A râs suficient ca eu să încep să-l urăsc puțin, chiar îl uram, și până atunci nu mai simțisem niciodată așa ceva față de el.

— Ai exersat cumva înainte să vii aici toată fraza aia?

— Du-te dracu', Josef.

— Nu, serios. Cum i se zice ăluia, știi de cine zic, a avut și o emisiune la televizor. Știi, omul cu o păpușă în poală, și gura păpușii se mișcă da' altcineva vorbește.

— Ventriloc. Vrei să spui că eu sunt ventriloc? Pentru cine, pentru CIA?

— Nu, vreau să zic că ești o marionetă. Deci cine te-a trimis, frate? Domnul Clark poți să uiți e-ul? Serios acum, omu' ăla mai e prin zonă?

— Nu m-am mai gândit nici la el de ani de zile. Am auzit că e în Kuwait.

— Ai o memorie prea pestriță. Pe de altă parte, un om ca mine își amintește totu'. Cum ar fi nume. Știi cum majoritatea oamenilor uită numele? De exemplu Louis Johnson. Domnul Clark poți să uiți e-ul, Peter Nasser, Luis Hernán Rodrigo de las Casas. Sal Resnick? Eu nu uit numele. Anumite lucruri cum ar fi Operațiunea Vârcolacul? Eu nu uit lucrurile. Chiar și unele date cum ar fi 16 octombrie 1968. 15 iunie 1976. 6 decembrie 1976. 20 mai 1980. 14 octombrie 1980? Eu nu uit datele. Ce crezi? Se pare că ți s-au terminat vorbele, *muchacho*.

— Cred că oamenii sunt mai îngrijorați de ce-ai putea să spui zilele ăstea.

— Urma să spun asta, Luis. Urma să spun asta. Oamenii au săpat groapa asta pentru mine. Eu nu le-am spus s-o facă atât de mare cât să-i încapă pe toți. Nu știu de ce-și face griji șeful tău. Nu trebe decât să dea un telefon la DEA – adică la FBI, nu? Să dea un telefon și o parte a poveștii e terminată.

— DEA nu ține de FBI. Și ei nu-i controlează pe nici unii.

— Ei? Deci totuși te-a trimis cineva.

— Îmi plăceau conversațiile noastre mai mult atunci când eram de aceeași parte.

— Există o ușă și există o încuietoare. Vino aici.

— Ai devenit foarte spiritual la bătrânețe, omule.

— Încă-s mai tânăr ca tine. Ce vrei, Doctor Love? Ai cumva niște bani ascunși bine undeva ca să-mi dai după ce ies din închisoare dacă-mi țin gura?

— N-am spus asta.

— Păi, dă-mi voie s-o spun eu în locul tău și să răspund. Ce te face să crezi că o să ies din închisoare?

— Înțelegerea pe care probabil că o s-o închei cu DEA.

— Tot nu știu ce te îngrijorează. Doctor Love e ceva neclar, n-așa ziceai? Cei mai mulți nici nu știu că există. Poate ai murit în Golful Porcilor, poate te-ai aruncat în aer în avionul din Barbados, poate acum lucrezi pentru sandiniștii ăia.

— Contras.

— Tot una. Sau poate ești ceva ce inventează oamenii din nimica atunci când au nevoie de-o nălucă.

— Poate că sunt o fantomă care acum îți vorbește.

— Se prea poate. Lumea nu mai are nevoie de oameni ca tine. Știi de când mi-am dat seama de asta? Din 1976. Politica nu înseamnă nimic. Puterea nu înseamnă nimic. Banii înseamnă ceva. Le dau oamenilor ce vor. Peter Nasser crede că poate să trimită un om să vorbească cu mine despre greșelile pe care le-am făcut, dar care om din Kingston nu e al meu?

— Ești sigur de asta, Josef? Toți oamenii?

— Da.

— Absolut toți?

— Ce, e nevoie de microfon în locu' ăsta sau ești surd?

— Absolut toți?

— Da, în mă-sa.

— Chiar și în New York?

— Mai ales în New York. Probabil de-aia au așa mare nevoie

de mine acolo.

— Cine crezi că l-a lichidat pe băiatul tău Plângărețul?

— Vrei să zici în afară de el? Discuția asta devine obositoare, Doctor Love. Nu tre' să cauți prea mult ca să afli ce s-a întâmplat cu Plângărețul.

— Hmm. Am avut o conversație plăcută cu doamna Griselda Blanco, înainte să dispară brusc din schemă.

— Nu rezolvase deja Medellínul problema cu pizda aia nebună?

— Înainte, Josey. Vrei să asculți ce spun? Asta era pe vremea când ea începuse să vadă semnele rău prevestitoare și își căuta prieteni. Și ea îmi zice de o bandă, ăă... poteră numită Ranking Dons, ai auzit cumva de ei? Majoritatea sunt jamaicani.

— Da, Luis, știu de Ranking Dons.

— Aha. Nu știam dacă îi știi sau nu. În orice caz, ea îmi zice că la un moment dat Ranking Dons aproape că preluaseră afacerea din Miami. Însă în mai puțin de o lună au dispărut cu toții.

— Și?

— Și, chiar dacă Griselda își dorea categoric să scape de ei, e clar că nu era destul de deșteaptă ca să-i iasă așa ceva. Și nu avea ea efective care să se pună cu voi, jamaicanii. Ca să se pună cu jamaicanii avea nevoie de un tip de pe insulă. Preferabil unul care era deja în State, care putea să se mobilizeze rapid și avea un interes personal. Și nenorocitul ăla nu ești tu, Josef. Nu e genul tău să subestimezi un tip, *mijo*. El i-a dat Griseldei înapoi South Miami-ul. Ea i l-a dat pe Plângăreț. Și apoi el a hotărât să aștepte până când mărețul Josey Wales greșește. Să aștepte pur și simplu ca tu s-o faci de oaie. Să intri în casa aia pentru drogați. De ce n-ai lăsat-o așa, omule?

— Pentru că nu suport gustul de pișat.

— Ce?

— Nimic.

— Nu, ai spus ceva.
— N-am zis nimica, Doctor Love, fir-ar al naibii.
— Un singur om, Josey.
— Eubie?
— Eubie.

OPT

— Doar că până acum nu m-am mai apropiat de un, înțelegi...

— Un ce?

— Un bărbat. Adică, unul din bărbații aceștia.

— Ce țâfnoasă poț’ fi. Ț’-am zis io că bărbatu’ meu e unu’ din bărbații aceia?

— Ai spus că e un membru al Ranking Dons.

— Nu toată lumea dân biserică e creștină.

— Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Nu crezi că-nțelegi ce vreau să spun. Pă bune, tu așa înțepat vorbești mereu sau doar la albi faci pe grozava?

— Crezi că toți cei care vorbesc corect engleza încearcă să-i copieze pe albi?

— Încearcă să copieze ceva.

— Aha, atunci dacă tu vorbești prost înseamnă că ești o jamaicană adevărată. Ei bine, dacă te încălzește cu ceva să știi că albilor le place mult mai mult să vă audă pe voi, ăștia, cum vorbiți decât pe mine.

— Voi ăștia.

— Da, voi ăștia. Jamaicanii adevărați. Toți sunteți atât de reali. Și... dar știi ceva. Eu am încălcat deja mult regulile, aș putea fi concendiată din cauza asta. E suficient de rău că discut cu cea mai apropiată rudă, acum am început să mă și cert. Parcă văd că va fi depusă o plângere și eu o să fiu mustrată, dacă nu chiar concediată. Sper foarte mult ca el să-și revină.

— Ce vrei să spui că n-ai mai văzut pistolari pân-acuma? De

ce vrei să vezi pistolari?

Se uită la mine de parcă chiar ar vrea să știe. Are sprâncenele ridicate și gura puțin deschisă, de parcă chiar ar fi curioasă. Aș vrea să-i pot ataca tactica defensivă, dar pare că pur și simplu chiar vrea să știe. Iar eu nu am nici un răspuns care să aibă vreun sens. În mare parte din cauză că nici eu nu prea știu. Se ridică de lângă el și se duce la fereastră. De ziua asta o să se aleagă praful, și suntem în martie?

— Ăștia-s singurii oameni din întreaga lume pă care n-aș vrea să-i văd niciodată, spune ea.

— Înțeleg.

— De unde eșt' tu de loc?

— Din Havendale.

— Atunci nu-nțelegi. Și n-ai văzut niciodată unu' de-aproape.

— Nu.

— Păi... stai puțin. Uite cum vorbim noi acuma, de parc-am fi la grădina zoologică și el ar fi gorila. Ar trebui să râd, că-i ceva amuzant. Chestia asta dintre Ranking Dons și Potera Furtunii mocnește de o grămadă dă timp.

— Da' de ce-a ajuns aicea?

— Ce vrei să zici? Da' unde-ai vrea să să ducă? Nu voi s'teți ăia care vor droguri?

Se uită la mine de parcă ar fi o mamă care-și pierde răbdarea cu copilul ei. Aș vrea să-i spun că eu nu sunt o proastă, dar mă duc la fereastră, lângă ea.

— Cel puțin e aproape gata.

— Ce?

Am spus asta atât de încet că mă întreb dacă m-a auzit.

— Crimele.

— De unde știi?

— Nu mai îs prea mulți oameni de omorât. Și Josey Wales o s-ajungă într-o închisoare yankee pentru mult timp. Chiar dacă

io o să cred asta cân’ o să văd cu ochii mei.

— Nu știam că e la închisoare.

— Păi ce știi tu despre Jamaica? Ziarele numa știri despre Josey Wales mai scriau. Da, citesc și io. În fiecare zi era un articol nou despre tribunal, proces, martori, amânare și consiliu’ coroanei. Toț’ oamenii pă care i-a omorât el și cum vrea America să pună mâna pă el. Dacă dădeai drumu’ la televizor, până și știrile americane ziceau despre el, dă parcă era vedetă de film. Doar Josey Wales, Josey Wales, Josey Wales și... te simț’ bine? Dumnezeule mare, cucoană... stai așa... te țin io... te țin io.

Încuviințez din cap și îmi dau seama că stau pe un scaun, lângă membrul lui Ranking Dons. Aproape că nu mi-aduc aminte cum am ajuns pe scaun, dar nu sunt suficient de amețită ca să uit.

— Ți-e bine acuma?

— Nu-mi trebuie un pahar cu apă.

— Hă?

— La filmele dă la teveu le dă mereu la oameni un pahar cu apă.

— La naiba, fato, ț’-a trebuit să leșini ca să vorbești jamaicană? Ce chestie.

— N-am leșinat.

Apoi femeia râde foarte tare, suficient de tare ca să mă gândesc că ar putea să-l trezească pe soțul ei. Suficient de mult ca râsul să se transforme într-un zâmbet larg, apoi un chicotit, apoi femeia respiră greu puțin. Ceva îmi spune că la un moment dat nu mai râdea de mine.

— Cân’ ai vorbit ultima oară jamaicană?

— Ce vrei să zici, vorbesc jamaicană tot tim... știi ceva? Săptămâna trecută, cân’ un grăsan mic și afurisit care e șefu’ la Rite Aid din Bronx m-a întrebat până unde urcă ciorapii mei albi.

— La naiba, și tu ce i-ai zis?

— Până unde n-o s-ajungi tu niciodată, balenă jegoasă ce ești.

Cred că acum nu mi se mai învârte capul. Nu știu. De fapt nici nu știu de ce a început să mi se învârtă. Dar apoi ea spune:

— Mă întreb dac-o să dea procesu' la televizor.

— Ce proces?

— Tu n-ai auzit ce-am zis io? A lu' Josey Wales.

Știi cum e când o femeie se străduiește să lase impresia că ceva n-o deranjează? Cum își îndreaptă spatele care e deja drept, începe să se joace cu lănțișorul și întoarce privirea chiar dacă nu se uită nimeni la ea, cum zâmbește de parcă o fantomă tocmai i-a spus o glumă? Zâmbește până nu mai rămâne nici urmă de zâmbet, doar senzația ei că buzele îi dezgolesc dinții? Da, o privesc pe furiș pe femeia aceea în oglinda aflată de cealaltă parte a patului soțului ei.

— Omu' ăla ar trebui spânzurat. Ar trebui să-l împuște cineva în pușcărie, ascultă-mă pă mine.

— Pentru asta? spun eu.

Nu voiam deloc să arăt cu mâna spre bărbatul din pat, ar fi părut mult prea dramatic, așa că în loc de asta am făcut semn cu capul. Subtil.

— Ce, Ranking Dons n-a omorât pe nimeni? spun eu. Ciudat, eu încerc să evit toate porcăriile ăstea, dar totuși îmi amintesc că nu cu mult timp în urmă era un titlu în *New York Post*... da... jamaicanul care i-a făcut pe newyorkezi dependenți de crack, și apărea șeful lui Ranking Dons. Îmi amintesc pentru că a fost ultima oară când am luat *Post*-ul.

— Ranking Dons nu are lider.

— Bineînțeles că nu are, e la pușcărie.

— Nu, vroiam că zic că ei n-au un lider ca Josey Wales. Omu' ăla e altfel. O dată un om i-a ciocnit mașina – și el l-a ciocnit și el și l-a fugărit. Îți vine să crezi? Omu' a fugit direct la o secție de

poliție.

— Și poliția l-a dus cu mașina acasă?

— Nu. Au stat cu mâinile-n sân, în timp ce Josey a intrat în secție împreună cu alți oameni, l-au scos afară și l-au omorât acolo, în stradă, chiar în fața secției de poliție.

— O, Doamne.

— Exact, o, Doamne. Da', știi, dacă vrei să fii așa de rău nu poț' să fii surprins cân' răutatea să-ntoarce împotriva ta. Fiică-sa și fiu-său, ăla de l-a trimis la Școala pentru Băieți Wolmer că i s-a părut că așa-l face distins, au fost amândoi împușcați. La naiba, ca mamă mi-a părut rău cân' a murit plodu'. Da' ca mine zic că așa-i trebe la nenorocit. Da' asta a fost chestia care a produs toată agitația. Îți dai seama, cân' au omorât fetița nu s-a-ntâmplat nimica, da' cân' l-au omorât pă băiat Kingstonul a izbucnit în flăcări. Ce chestie. Și focul s-a întins până în Miami și New York. Omu' meu mi-a zis că fumu' a ajuns tocma' până în Kansas. Știi unde e Kansasul?

— Îhî.

— Nici io.

— Deci el e la închisoare. Și n-o să iasă de-acolo.

— Nu poa' să iasă. Dacă era să iasă ar fi trebuit să iasă în Jamaica. Da' din ce-am auzit io, a-nceput să vorbească prea mult. Prea mulți oameni speriați și proști. Dac-aș fi în locu' lui m-aș fi suit într-un avion de America de ieri.

— Deci atunci e la închisoare? Și n-o să iasă afară?

— Acuma nu. Da' ce te-nteresează așa de tare Josey Wales? Dacă tu nu eșt' din ghetou?

— Eu...

Încă nici n-a venit Crăciunul, abia am intrat în decembrie și cineva deja aprinde petarde. Alerg, alerg și iar alerg, apoi sar, apoi merg până la doar câțiva metri de poarta 56, merg tot mai rigid, petardele sunt tot mai zgomotoase, mai ales cele care fac ratatatatat rapid, nu-mi place așa că mă întorc și poarta 56 e

deja deschisă mă așteaptă măcar o dată e larg deschisă, de parcă ar fi două brațe care zic vino, fiica mea, aici nu e decât iubire și unitate, până când petardele trec chiar pe lângă mine. Un bărbat aleargă cu spatele, aproape mă doboară, un bărbat cu maieu de plasă care aproape se împiedică, un bărbat care ține mitralieriera cu două mâini și se zguduie din cauza reculului? Recul, recul, la televizor i se zice recul. Mitraliera la șold, se cutremură ratatatatattat, nu papapapapapapap, bărbatul trece în fugă pe lângă mine, apoi e în urma mea și eu îl urmăresc cu ochii până la mașina albă ca o Cortina, la naiba spune un bărbat eu mă uit în jur, alți doi bărbați aleargă unul cu fața și strigând celălalt bărbat cu spatele, cu două pistoale care trag în sus și-n jos și pap-pap, trupul meu se smucește la fiecare pap și un bărbat mă îmbrâncește în lateral când aleargă pe lângă mine și celălalt bărbat mă îmbrâncește din cealaltă parte, io mă învârt în juru' meu și alt bărbat trage două focuri un scrâșnet, mașina albă a plecat și altă mașină oprește, n-am văzut mașina asta nouă a oprit pur și simplu, încă mi se pare că mă învârt, chiar dacă știu că m-am oprit pentru că mi-am înfipt picioarele în pământ ca să mă opresc și sirenele mă trezesc sau poate țânțarii, acolo chiar lângă postul de pază o femeie e întinsă lată la pământ, lângă capul ei se adună sângele și ea țipă, oamenii țipă prea multe țipete, eu mă întorc și mă izbesc de pieptul lui, un bărbat înalt, mai înalt ca mine și gros ca un bărbat, dar în același timp subțire și cu piele tuciurie sau poate e din cauza serii, are ochi înguști ca un chinez dar e negru, nu, e tuciuriu și foarte aproape de mine, de fața mea, foarte aproape de gâtul meu, amușină amușină amușină ca un câine, Josey suie naibii în mașină spune mașina albă și el ridică pistolul până la fața mea și gaura lui nu e ca un O e un O cu o gaură și miroase ca chibriturile, exact ca atunci când le aprinzi, Josey suie naibii în mașină spune bărbatul din mașină, strigă, dar el e tot în fața mea, flutură pistolul din ce în ce mai aproape, chiar în fața ochiului meu stâng, dar sirenele devin tot

mai zgomotoase și el se îndepărtează cu spatele, privind spre mine cu pistolul ațintit, a urcat în mașină dar eu îi simt răsuflarea pe gât, pornește dar eu încă îi simt mirosul aici și nu mă pot mișca, femeia e tot la pământ dar o grămadă de copii aleargă la ea țipând și niște oameni vin din spate, probabil alți oameni care ar putea să mă împuște, alerg și tot alerg, claxonul unei mașini urlă și o sirenă, un vâjâit eu continui să alerg un autobuz încetinește la semafor eu alerg, sar și aterizez pe treaptă, oamenii se uită la mine. Ajung acasă, trebuie să-mi iau geamantanul, nu, valiza, nu, geanta, la naiba, femeie, n-ai nevoie de nici o geantă, ia valiza cea mică de sub pat, cea cu care te-ai dus la Negril cu Dante, bărbatul alb străin ia valiza ia valiza fir-ar mă-sa a dracului șopârlă șopârlă șopârlă șopârlă fir-ai al naibii ce mult praf e sub pat n-am timp de asta acum, rochia roșie, fusta albastră, fusta albastră de blugi, blugii Fiorucci, blugii Shelly-Ann, bluza scurtă de blugi atâta blug da' unde mergi tu? Rochia de stambă nu, rochia mov nu, fusta de catifea nu, a fost o achiziție prostească, spune cum spune maică-ta: achiziție, chiloții în sertarul de sus, ciorapi cui îi trebe ciorapi, farduri cui îi trebe farduri, fără ruj, rimel roșu Dumnezeule mare fato el vine cu un O cu un glonț în el da' tu unde mergi? Periuță de dinți, pastă de dinți, apă de gură cine are timp pentru apa de gură afurisită pleacă pleacă pleacă fato, carnețel de buzunar – ca să scriu ce? Biblia – ca să citesc ce? Pantofii cu tocuri cui fără baretă, rochia lungă Adidas pe care o poți purta oriunde, să mă schimb? Ar trebui să mă schimb, ar trebui să mă schimb ca el să nu mă poată recunoaște m-a urmărit până la ușă a plecat cu mașina înaintea mea așa că nu nu nu nu prea multe rochii nu pot să fug repede în rochie, îmi trebe mai mulți pantofi și teniși, nu nu pot... nu... stai liniștită. Rămâi în casa ta, nu e ca și cum el te-ar cunoaște. Nu e ca și cum ar putea să te găsească vreodată. Unde o să caute? Da' Kingstonul e mic. Jamaica e mică, Kingstonul e și mai mic o să mă vâneze ca un câine probabil de asta mă amușina o să mă

hăituiască și o să mă împuște ca un câine la noapte. Gândește, pentru numele lui Dumnezeu, gândește. Poliția o să-ți spună martor și n-o să te protejeze. Ia Biblia. Nu. Ba da, curvo, ia Biblia. Nu da drumul la radio, nu da drumul la televizor, el o să te găsească cu ajutorul televizorului, o să-ți ia urma după miros și o să te omoare, O-ul ăla cu o gaură și un glonț în ea, știu. Cine nu știe cum e cu ghetoul, de asta avem starea de urgență pentru că omul din ghetou poate să facă ce vrea, dacă omul din ghetou poate să intre în casa maică-mii și să-l bată pe taică-meu și s-o violeze pe ea atunci pot să găsească pe oricine oriunde, nu te gândi la ei, elimină-i din mintea ta, elimină-i, elimină-i.

Elimină pe toată lumea.

Elimină toată lumea complet.

Pleacă pur și simplu.

Dar încă îi simt mirosul. Îi simt mirosul acum.

— Soră! Soră!

NOUĂ

Scurtă istorie a șapte crime

— O casă pentru drogați, un masacru și crearea unei dinastii a crimei.

Partea a 3-a.

De Alexander Pierce

Monifah Thibodeaux vorbea serios de data asta. Mama ei știa că ea vorbește serios, pentru că exista ceva definitiv în vocea ei. Numai că ea mai auzise până atunci acel definitiv, iar complicatul joc al cuiva precum Monifah e de așa natură încât definitiv e ceva fluid, definitiv înseamnă ceva diferit în fiecare săptămână și tocmai când credeai că o persoană nu poate coborî mai jos, ea ajunge la niște adâncimi pe care o biată mamă nici nu le-ar fi putut visa. Dar acest „vorbea serios“ părea cumva diferit de celelalte, chiar dacă mizele nu păreau chiar atât de diferite. Monifah avea să renunțe la dependența ei de mâine.

I-a spus asta mamei ei, Angelina Jenkins. I-a repetat acest lucru prietenei ei Carla, care începuse s-o evite cu trei ani în urmă, când o descoperise pe Monifah în baia ei, cu un ac înfipt între degetele de la picioare. I-a spus chiar și fostului ei iubit, Larry, care cândva vrusese să se căsătorească cu ea, și mersese până la a alege un inel de la Zales, ca să-i facă o surpriză. Era ca și cum tocmai se întorsese de la un program de dezalcoolizare și se lansase într-o misiune de reparare a suferinței produse celor dragi.

Monifah avea să revină mâine. Dar revenire însemna să-și

înfrângă dependența autodistructivă de droguri și să înceteze să fie ceea ce propria ei mamă numea o parașută pe droguri. Iar pentru Monifah mâine era întotdeauna la o zi distanță. Cu doar două luni în urmă avea să-și revină mâine. Și cu cinci luni înainte de asta. Și cu șapte luni înainte de asta. Cu 16 luni înainte de asta. Dar de data asta, mâine era 15 august 1985.

Pe 14 august 1985, Monifah era pe bune de aproape o săptămână. Monifah, care se lăsase de liceul Stuyvesant și era gravidă la 17 ani, ar fi fost un arhetip al unui clișeu de ghetou dacă nu și-ar fi complicat povestea de viață atât de mult. Renunțase la liceu după ce obținuse 1900 de puncte la examenul de admitere la facultate și nu mai consumase nimic în mare parte a perioadei de graviditate. Crescuse oscilând între apartamentul mamei ei din Bushwickul portorican și familia ei din Bed-Stuy și Bronx și era, potrivit surorii ei, ferm hotărâtă să scape de o viață căreia soarta ei îi trasase deja conturul, doar detaliile ei rămânând să mai fie colorate.

— Doar detaliile ei rămânând să mai fie colorate? Te-ai simțit foarte deștept când ai scris asta, nu-i așa?

— Șefu', ce vrea să spună că era pe bune? Adică și fata asta era o sodomită nenorocită?

— Ren-Dog, ție orice femeie care nu și-o trage cu tine ți se pare sodomită. Unu: termenul corect e de lesbiană și doi: aici pe bune înseamnă că se lăsase dă cocaină. Deci fata mea nu mai trăsese din pipa de crack de o săptămână.

— Pricep.

— Da' ce-aș vrea io să știu, în prima parte zici că unșpe oameni au fost omorâți. Atunci de ce scrii doar dă șapte?

Nu știu dacă ar trebui să răspund. Acum cinci minute le-am spus că trebuie să fac pipi și tipul ăla Eubie a spus io nu te-mpiedic. M-am ridicat în picioare și Ren-Dog m-a pocnit drept în față și mi-a slăbit o măsea din stânga. Înainte de asta, Codițe m-a lovit cu piciorul în timp ce eu eram pe podea. Înainte de

asta, Eubie i-a spus lui Ren-Dog să se ocupe de mine și el m-a prins de cămașă și mi-a rupt-o. Apoi cineva din spatele meu m-a lovit în cap și am căzut cu genunchii pe podea. Nu-mi amintesc când mi-au scos pantalonii și ghetele. M-au târât la etaj de mâini, în timp ce capul meu se izbea de fiecare treaptă, și ei râdeau, strigau sau țipau, nu știu. Ren-Dog m-a prins de gât, suntem în baie și cineva a râs iar și m-a împins, eu m-am împiedicat pe spate și am aterizat în cadă, am încercat să mă ridic în picioare dar am alunecat, iar el e extraordinar de puternic. M-a prins iar de gât, eu loveam cu pumnul și cu palmele, încercam să-l zgârii și să-l sfâșii iar altcineva pur și simplu a râs, m-a băgat sub robinet și i-a dat drumul la maxim. Apa m-a lovit în frunte și în ochi și am încercat să-mi aduc aminte să nu respir, dar apa mi-a intrat și așa în nas și în gură și de fiecare dată când încercam să țip mi se umplea gura. Am simțit cum cineva mă țintuiește cu gheata în piept, nu puteam să-mi mișc mâna, apa țâșnea cu putere, îmi lovea și îmi plesnea buzele și îmi lovea dinții, mi se înfigea în ochi și în nas și am început să mă sufoc, să tușesc și să strig, dar el a continuat să mă țină de gât și asta e tot ce-mi amintesc. Mi-am venit în simțiri pe scaunul ud, în chiloți, simțind că mă sufoc. Eubie a aruncat spre mine *The New Yorker* și mi-a spus să citesc.

— Trebuie... trebuie neapărat să fac pipi. Trebuie neapărat...

Ei se uită la mine și râd.

— Vă rog. Vă rog. Trebuie să merg la baie.

— Tocmai ai fost la baie, băiețaș.

Râd toți.

— Vă rog. Trebuie să...

— Atunci pișă-te, prostule.

Stau pe taburet și sunt bărbat, fir-ar al dracu', aș vrea să spun sunt bărbat fir-ar al dracu' și nu poți să te porți cu oamenii în felul ăsta și... și mi-aș dori foarte mult să dorm, mi-aș dori să mă ridic în picioare și să mă abțin, doar ca să le arăt că

pot să fac ceva, dar nu pot să fac atât de multe lucruri, nici măcar nu-mi mai amintesc să inspir adânc, ochii îmi ard și partea din față a chiloților mei se udă și se îngălbenește.

— Șefu', ăsta chiar s-a pișat pă el?

— Da' ce, are șase ani? Ce porcărie.

— Să pare că n-a putut să se mai țină. Băiețelu' ăsta trebe pedepsit.

Râd toți, în afară de Eubie. Trebuie să mă frec la ochi la fiecare câteva minute, pentru că mi se încețoșează. Și citesc chestia asta încet, pentru că atunci când o să ajung la sfârșitul articolului o să mă omoare. Simt cum miros și stau cu picioarele în propriul meu pișat.

— N-am găsit nici o informație despre ceilalți patru. Plus că șapte e un număr rotund frumos.

— Copilu' are nevoie de somnic, spune Ren-Dog.

— Continuă, spune Eubie.

Se apropie iar de mine și mă împinge atât de tare că mă prăbușesc. Mă trage în picioare, eu încep iar să plâng și el spune adună-te puțin, băiete.

— Acum continuă.

— Dar... dar... dar... dar apoi, dar apoi, dar apoi a apărut...

— Frate, de la ultima propoziție. Ne-o mai amintim?

— Îmi pare... îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Controlează-te puțin. Nu ne grăbim.

— Era... era, potrivit surorii ei, ferm hotărâtă să scape de o viață căreia soarta îi trasase deja conturul, doar detaliile ei rămânând să mai fie colorate. Dar apoi a apărut un băiat.

„Întotdeauna apare un băiat nenorocit“, a spus sora ei. Plânsese deja de două ori la Shelly's Diner din Flatbush, printre sorbituri tăcute din siropul ei cu înghețată. Era scundă, dolofană și...

— De ce trebuie s-o faci să apară așa de din ghetou?

— Ce? Nu înțele...

— Scundă, dolofană și îmi amintesc restul, „tuciurie cu păr care arăta de parcă tocmai și-ar fi scos extensiile“. Ce mama dracului, albule, crezi că ei i-ar plăcea să citească asta?

— E ceea ce...

— E ceea ce, ce?

Eubie era drept în spatele meu și eu încercam să nu tremur. De fiecare dată când deschideam gura mă durea fața.

— Cum ți-ar plăcea dacă io aș scrie „Alexander Pierce a ieșit din baie după ce se pișase cu penisul lui de doi centimetri“?

— Vrei... vrei să-mi explici mie cum să scriu?

— Vă că Alexander Pierce cel isteț și-a revenit în sfârșit. Eu îți spun că nu știu nimic despre penisul tău nenorocit. Și tu nu știi nimic despre părul negresei.

Îmi pune mâna pe gât. Îl prinde pur și simplu. Nu încet, așa că simt cum bătăturile ei se freacă de pielea mea, dar nici tare, așa că nu știu. Apoi strânge ușor.

— Acum m-ai înțeles? Vreau să înțelegi că io nu mă joc. Io-s un om care o să-ți taie capu' și o să i-l trimită lui maică-ta. Și nu zic asta doar pentru efectu' dramatic. Mă înțelegi?

— Da.

— Spune.

— Să spun?

— Spune te înțeleg.

— Te înțeleg.

— Bun. Continuă.

— De parcă... de parcă tocmai și-ar fi scos extensiile. „Monifah tocmai era pe cale să se lase, auzi ce-ți spun? Fata asta s-a uitat la Bushwick ș-a zis pa pa. Pur și simplu simțeai chestia asta, înțelegi ce-ți zic? Adică, era atât de al naibii de deșteaptă...

— Haha, un alb pare și mai alb atunci când încearcă să vorbească ca o negresă.

— Ah... „al naibii de deșteaptă. Și apoi apare din senin nenorocitul ăla și-i distruge viața. Nici măcar nu dau vina pe

dealerul ei c-a omorât-o. Dau vina pe el.“ Fie că a ajuns sau nu să consume crack deoarece a împărțit sau nu același ac cu fostul ei iubit, în 1984 Monifah era deja complet dependentă, înainte ca popularitatea acestui drog să explodeze, la mijlocul anilor ’80. Un drog a cărui ascensiune cu viteza luminii din New York poate fi pusă în legătură cu câțiva oameni. Inclusiv banda care a omorât-o pe Monifah.

Nu e ceva neobișnuit ca dependenții să mai cumpere droguri o ultimă oară, înainte să renunțe la ele. De fapt, Moni...

— Ajunge cu curva asta tristă. Du-te mai jos.

— Bine. Unde anume?

— Acolo unde începi să vorbești despre casa pentru drogați. Știi, prin partea a doua. Aia a fost crima numărul doi, nu-i așa? Partea a doua a fost mai adevărată, pe bune. Cel puțin n-ai mai pierdut atâta timp ca să faci paradă cu ce cuvinte frumoase știi tu. Du-te la partea în care ea trece la crima numărul trei.

— Ah... păi... ah... o clipă.

— Nu cunoști propriul tău articol?

Mă strânge de gât.

— Bine, bine. De unde?

— Casa pentru drogați.

— Mersi. Există un Bushwick văzut de la nivelul străzii, de la nivelul crackului, care dispare imediat ce ridici privirea. Cu toate tranzacțiile și filierele lui de droguri, prostituatele amatoare, escrocii, drogații, pungașii și muzica rap, Bushwickul încă mai era unul din acele rare locuri din New York în care Epoca de Aur te privea de sus. Case somptuoase părăginite ale milionarilor prelucrării cărnii, cu coloane țipătoare și intrări cu arcade imense copiate de la conacele europene, cu cărămizi și zidărie de import. Rămășițele unor ferestre de vapor și ale unor scări de incendiu afară, servante și coridoare secrete înăuntru. Era ca și cum baronii jefuitori construiseră Bushwickul pentru baronii crackului.

Casa pentru drogați de la intersecția dintre Gates și Central încă mai are mare parte din culoarea ei regală de cărămidă roșie. Două scări duc către două intrări cu arcadă, între ele fiind o a treia arcadă; prin ferestrele largi se poate vedea de afară ceea ce cândva a fost un salon. Ambele intrări mai ies încă în evidență din cauza zugrăvelii verzi. Dar restul casei semăna cu arhetipul casei bântuite, goluri căscate acolo unde ar fi trebuit să fie ferestre cu zăbrele, găuri cârpite cu lemn sau umplute cu ziare, alte ferestre cu obloane de lemn ros de intemperii, graffiti peste tot la etajul unu și câini vagabonzi care intrau și ieșeau din mormane de gunoi la fel de înalte precum troienele de zăpadă. În 1984, etajul de sus devenise atât de periculos încât un dependent a căzut prin lemn și s-a înfipt cu gâtul într-un cui. A sângerat până a murit și a rămas atârnat acolo timp de șapte zile, până când cineva a chemat poliția. Casa...

— Dumnezeule mare, albule, treci odată la crimă, omule. Nu vezi că Ren-Dog aproape a adormit?

Ren-Dog cască larg, dramatic.

— Asta așa e, spune el.

Citesc:

— Nu e ceva neobișnuit ca un dependent de crack sau, de fapt, orice dependent să mai cumpere droguri o ultimă oară, înainte să renunțe la ele, așa că nimeni nu a fost surprins când Monifah s-a îndreptat spre casa pentru drogați. Chiar și știind asta, prietenii ei încă mai cred că, începând de a doua zi, ea s-ar fi lăsat de droguri. Dacă îți cumpărai crack din Brooklyn, casa pentru drogați de la intersecția lui Gates și Central era mecca ta...

Toți cei din bucătărie au gemut.

— Dumnezeule mare, albule, tu chiar ai scris asta? spune el.

— Ce anume?

— Asta. Ai comparat unul din cele mai sfinte locuri din

lume cu o casă pentru drogați. Poate vrei să-ți prindem pasajul ăsta în capse de piept și să te aruncăm în față la Nation of Islam.

— N-am vrut să...

— Nu te-ai gândit. Ar trebui să-l pun pe unul din ei să te împuște doar pentru asta. Idiotul naibii. Iresponsabilul naibii.

— N-am crezut că un traficant de droguri o să-mi țină dintr-odată o predi...

Lovește taburetul cu piciorul și eu cad.

— Ridică-te.

Mă ridic, dar durerea mă lovește iar în stomac și mă prăbușesc. Nu pot nici măcar să respir. El se uită la mine, așteptând iritat. Mă ridic iar, doar în genunchi, aranjez scaunul și mă așez. O parte din mine speră că pe obraz am scuipat, nu lacrimi, iar unei alte părți din mine începe să nu-i mai pese.

— Citește restul. Citește.

— La doar două străzi distanță de dealeri, dar tot pe Central Avenue. Nimeni nu poate să confirme relația ei cu G-Money, un fost dealer din zonă care fusese dat afară din bandă deoarece consuma prea mult din propriul lui stoc, însă cei doi împărtășeau dependența de crack. Și G-Money, care era pe jumătate mexican și avea păr des și cârlionțat și un zâmbet larg, avusese ambiții înainte de crack. În seara aceea, frații lui l-au văzut plecând împreună cu cineva care li s-a părut a fi bărbat, dar era Monifah îmbrăcată în hanorac cu glugă și blugi prea mari, mai degrabă ca să-și ascundă graviditatea decât să treacă drept bărbat – o femeie gravidă l-ar fi pus pe gânduri până și pe un dealer de crack încercat.

O casă veche precum cea de pe Gates Street are multe camere, colțuri, coridoare și holuri, acesta fiind motivul pentru care obținerea de crack, vânzarea lui, fumarea lui, injectarea lui, până și prostituarea pentru el puteau să aibă toate loc sub același acoperiș. G-Money își asigurase dormitorul de la etaj de lângă scări, singurul care încă mai avea pat, iar Monifah, cu

gluga trasă peste cap, a cumpărat crack de pe stradă. Aflați cu un etaj mai sus, într-o cameră doar a lor, cei doi habar n-aveau că sub ei se dezlănțuise iadul. O bandă de atacatori, oameni aflați în legătură cu banda de droguri care stăpânea majoritatea străzilor din Bushwick, se năpustise în casa pentru drogați și începuse să-i omoare pe toți cei de acolo. Bob Predicatorul, care gătea în ceea ce mai rămăsese din bucătărie, și domnul Cee erau deja morți. Dependenții de la parter erau panicați, prinși între tentativa de a fugi ca să scape cu viață și dorința de a nu-și pierde în întuneric pipele, acele și fiolele. La etajul unu, o femeie a sărit pe o fereastră de la capătul coridorului și și-a rupt ambele picioare la aterizare. Chiar în fața ușii lor, un alt bărbat s-a prăbușit împușcat de două ori în piept, atât cu un Glock, cât și cu alt pistol semiautomat. Banda a spart ușa și a împușcat-o pe Monifah drept în cap. Forța împușcăturii a făcut-o să cadă pe pat, cu burta ei mare ca o movilă moartă pe saltea. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, G-Money a înșfăcat pipa ei și a tras doza.

Banda a continuat. Mai erau și alții de împușcat. Își spuneau Potera Furtunii și dosarele poliției arată că administrau chiar acea casă pentru drogați. Crimele ar fi trebuit să fie un avertisment. Un martor susținea că nu o bandă era cea care trăsese, ci un singur membru, poate liderul ei. Chiar și așa, era un mod de a opera tipic pentru acea bandă: Potera Furtunii, o alianță flexibilă de gangsteri jamaicani hrăniți cu violența Lumii a Treia și banii columbieni din droguri, care în doar câțiva ani devenise cea mai temută organizație criminală de pe Coasta de Est.

Eubie îmi ia *The New Yorker* din mână.

— Partea a patra: T-Ray Benitez și filiera jamaicană. Ai trimis deja textul ăsta?

— Da.

— Păcat. Pentru că acum o să-i suni și o să faci o grămadă de

modificări.

ZECE

— Josey. Zău așa hombre. Josey.

Nici măcar nu-l văd. Salteaua îmi blochează vederea, după ce el a prins-o cu ambele mâini și a aruncat-o spre mine. Am sărit în spate înainte ca el să ridice cadrul metalic al patului pe verticală și să-l izbească de gratiile celulei. Salteaua a amortizat lovitura, dar capul patului a lovit gratiile și peste tot au zburat scântei. Undeva nevăzut, Josey mormăia și mârâia și făcea alte lucruri animalice, încercând să smulgă chiuveta din perete, după ce nu reușise s-o dărâme.

— Josey.

Josey.

Josef.

— Ce mama naibii vrei?

— Nu ești primul tip închis care încearcă să spargă chiuveta sau veceul.

— CĂCAT.

Sunt la ușă. Încerc să dau la o parte salteaua și patul cu mâna stângă. Nici unul nu vrea să se clintească. Încerc să împing cu mâna dreaptă și el mi-o prinde.

— Ce dracu', Josey?

— Nu mă lua pe mine cu ce dracu' Josey, pămpălăule. Dacă nu mă deranjează să împușc o târfă gravidă, ce crezi tu c-aș putea să-ți fac ție?

Smucește tare și tâmpla și sprânceana mea dreaptă se izbesc de fier.

— Dintr-odată, toată lumea pare să aibă impresia că poate

să mi-o tragă.

— Josey.

Smucește iar, îmi trage întreg umărul în interiorul celulei. Gratiile îmi strivesc pieptul – mă trage printre ele.

— Josey.

Văd o sclipire de lumină, mă gândesc că e de la clipit.

— Josey, dă-mi drumul. Te rog.

Sclipirea e o macetă, ca nouă de strălucitoare.

— Vrei să știi ce-a pățit al patrulea polițist care a intrat aici și a încercat să mă omoare?

— Dumnezule mare, Josey.

— Dar pentru că noi doi suntem prieteni buni, o să te las să alegi. Deasupra sau sub cot? Alege cu grijă, că am auzit că protezele sunt scumpe.

— Dumnezeule mare.

— Îhî. Ia uite la Doctor Love, i se pare că dacă poate să arunce în aer avioane și să omoare niște bătrâni care oricum vor să moară e un dur. Vii aici așa, de parcă io aș sta în genunchi și aș aștepta orice os ai tu chef să-mi arunci. Hm? Nu te-ai săturat să mă tot subestimezi, pămpălăule? Nu te-ai săturat ca io să-ți arăt că io țin de mâner și tu ții de tăiș? Acum, pămpălăule, io-ți zic să alegi.

Lovește cu maceta deasupra cotului și taie pielea, făcând să curgă sânge.

— Deasupra cotului...

Lovește cu maceta sub cot, de data asta mai adânc, făcând iar să curgă sânge.

— Sau la cot? Hotărăște-te în cinci secunde, altfel aleg eu și s-ar putea să vreau și umărul.

— Josey, nu.

— Cinci, patru...

— Dumnezeule mare.

— Trei, doi.

— Mai ai încă unul, Josey.

— Încă unul ce? Încă un număr de spus? Tu nu mai ai nimic.

— Mai ai încă un fiu, Josey.

Lama strălucitoare se repede în sus și dispare în întuneric.

— Mai ai încă un fiu.

Maceta reapare lângă gâtul meu. Mă trage în continuare de mână printre gratii.

— Dumnezeule, Josey.

— Ce-ai spus?

— Ai auzit ce-am spus, fir-ar al dracu'! Mai ai încă un fiu. Crezi că noi nu știm? Fiul tău cel mare e mort, fata ta e moartă, mai ai unul singur, Josey, și dacă ai impresia că n-o să venim după el jur pe Dumnezeul meu că îi scot mațele ca la pește cu cealaltă mână.

— Da? Cum o să faci asta dacă o să sângerezi până mori înainte s-ajungi măcar la ușa aia?

— Pentru că ai dreptate, Josey. Nu sunt singur. Ce dracu' credeai tu, *hombre*? Că vin aici așa, ca un prost? De parcă nu te-aș cunoaște? Tu crezi că micii gangsteri ai lui tăticu' o să-l poată proteja de mine? Eu sunt Doctor Love, nenorocitule. Se pare că ai uitat ce aptitudini am eu. Așa că dă-mi drumul, fir-ar al dracului.

— Poate ai impresia că io-s un prost afurisit. Să-ți dau drumul ca să poți lipi două sârme și să-mi arunci în aer casa?

— Nu, *mijo*, ca să pot să despart cele două sârme și să opresc asta.

Lasă maceta să cadă și apoi îmi dă drumul. Îmi prind brațul cu mâna, dar nu am ce să fac altceva decât să aștept ca sângerarea să se oprească.

— Presupun că nu ți-au dat o rolă de hârtie igienică în celulă? Bănuiesc că nu.

— Ar fi trebuit să te omor.

— Și ce dacă mă omori, Josef? Ar trimite pur și simplu pe altcineva. Ar trimite pur și simplu pe altcineva.

Se îndepărtează de mine și trage de cadrul patului suficient ca el să cadă și să cutremure întreaga cameră. Salteaua alunecă pe jos. Josey se așază pe arcurile patului, dar nu se uită la mine.

— Ce vrea Eubie cu fiul meu?

— Nu vrea nimic de la fiul tău afurisit. Nu vrea nimic nici măcar de la tine. Doar să te abții dracului să mai vii în New York, bănuiesc.

— Și ce vrea CIA-ul?

— Rastafarienii nu lucrează pentru CIA. Scuze, a fost o glumă proastă. Eu n-am venit aici ca să-ți spun cine m-a trimis, Josey. Relaxează-te, nimeni nu-l vrea pe fiul tău. Din partea noastră n-are decât să devină ca tine, cel puțin ăsta era statu-quoul care, poate mă crezi sau nu, toată lumea era destul de mulțumită până să-l faci tu praf. Nici măcar n-ai avut inteligența să te lași prins când la putere era guvernul tău.

— Nu vreau să se atingă nimeni de fiul meu, Luis.

— Am spus că nu-l vreau pe fiul tău, Josey.

— Dar mi-ai pus explozivi la casă pe bune?

— Bineînțeles că ți-am pus explozivi la casă. Amândoi știm că tu știi să miroși o cacealma.

Râde, râd și eu. Mi-aș dori să existe ceva pe care să pot sta. El încă mai râde când eu mă las pe podea și mă sprijin cu spatele de peretele din fața lui.

— După toate ăstea, tot nu vrei să-mi spui cine te-a trimis.

— Ah, mă gândeam că deja ți-ai dat seama. Eu nu depind decât de doi sau trei oameni.

— Depinzi de cine plătește mai mult.

— Nu e așa. Mi s-a întâmplat să fac unele lucruri și pro bono.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

— Nu-ți bate capul.

— E ciudat că n-a venit nimeni să vadă ce se întâmplă, mai ales cu toată hărmălaia care a fost aici.

— În seara asta n-o să vină nimeni, *hombre*.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama din clipa în care ai intrat tu aici. N-o să-mi spui cine e, nu-i așa?

— Aș putea la fel de bine să-ți spun cine l-a asasinat pe Kennedy. La naiba, azi nu-mi ies glumele deloc.

— Da, azi nu glumele tale mă fac să râd, Doctor Love.

Dau din umeri. El se ridică în picioare și se duce la gratiile din fața mea.

— Ce-ar fi dacă n-aș cânta despre treburile importante?

— Vrei să spui toate chestiile despre care amenințai că o să începi să cânți?

— Da.

— Dar tu mai știi ce e important?

— Chiar crezi că un singur om amărât poate să-i distrugă pe toți?

— Isuse Christoase, voi jamaicanilor chiar vă place să răspundeți la o întrebare cu altă întrebare. Dar nu știu, Josey, tu ai fost cel care a invocat posibilitatea asta.

— Spune-le oamenilor tăi că am putea să ajungem la un acord. Dacă ei fac ce trebuie, eu aș putea să uit dintr-odată tot ce-a fost înainte de 1981. Aș putea să le spun că toate drumurile duc la mine. 1976 nu e treaba lor, și nici 1979. Adică, ăsta e DEA-ul, nu vor decât o condamnare pentru droguri.

— Pentru ca serialele de comedie să poată înceta să mai facă episoade foarte speciale cu Nancy Reagan.

— Ce?

— Altă glumă ratată.

— Spune-le oamenilor tăi că io aș putea să-i conving că sufăr de amnezie, și nici măcar pentru foarte mulți bani.

— Nu face asta, Josey.

— Să nu fac ce?

— Nu implora.

— Oamenii răi nu implоră, fir-ar al naibii.

— Atunci nu face asta, indiferent ce-ar fi.

— Încercam doar să fiu logic. Cân’ m-ai știut tu pe mine vreodată să nu fiu logic? Tu crezi că ăia de la DEA au vreun martor? Avocatul meu spune că pot lua cel mult șapte ani, sau nici atât, și doar pentru droguri și escrocherie. Nu pot să dovedească altceva nimica.

— Uiți în mod convenabil o grămadă de lucruri.

— Cum ar fi?

— Mai devreme ai spus altceva. Ai spus că dacă ei o să-i facă pe yankei să te prindă, îi tragi pe toți în jos odată cu tine. Nu neapărat cu cuvintele astea, ci în felul tău mai colorat. Ei bine, *muchacho*, după cum se prezintă lucrurile...

— Dar uită-te puțin în jurul tău. A căzut cumva Babilonu’? Ce crezi că înseamnă toate astea, Luis? Tu chiar crezi că ei mă au la mână cu ceva? După ce-o să facă un mare spectacol pentru marile ziare și își țin marea lor conferință de presă că au câștigat războiu’ împotriva drogurilor, să vezi cât de repede o să-nceapă să-i doară-n cur cân’ o să-și dea seama că nu mă pot închide. Tot căcatu’ ăsta e ca să-i facă pă Ronald Reagan și George Bush să pară că o salvează pe fata albă cea prețioasă să n-ajungă parașută pe droguri. Să vezi doar, după ce-o să termin cu porcăria asta yankee, ce repede o s-ajung io înapoi în Copenhaga, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimica. Și o să-mi amintesc cine sunt prietenii mei, Luis. Și cine o să mă lase aici să putrezesc, dacă nu cumva încercau să mă omoare. O să-mi amintesc, Luis. Și Medellínul o să-și amintească.

— De ce ești așa de sigur că nu Medellínul m-a trimis, Josef?

Ca de obicei, privind fața lui Josey nu afli nimic. Trebuie să te uiți dacă își strânge încheieturile degetelor, cum a făcut chiar acum, dacă își apleacă umerii puțin, cum a făcut chiar acum, dacă înghite aer și îl aruncă înapoi cum a făcut chiar acum și

dacă se ridică în picioare, cu spatele arcuit și foarte țeapăn. Da, asta a fost o lovitură grea. Apoi spune, atât de încet că aproape îl rog să repete:

— Medellínul te-a trimis?

— Știi că nu pot să-ți spun asta. Dar serios acum, Josef. Chiar n-are importanță. Toate astea. Tu să-mi zici ce poți să faci, să negociezi. Știi deja cum merge treaba asta, frate. Dacă ar mai fi încă interesați să încheie acorduri ar fi trimis pe altcineva. Nu pe mine.

— Bineînțeles.

— Eu nu discut cu ei, ei nu discută cu mine. Eu nu transmit mesaje din partea lor și nu le duc mesaje din partea ta. Așa merg lucrurile. Dacă Doctor Love a ajuns în orașul tău, iubire, e deja prea târziu.

— Ar fi trebuit să-ți tai mâna.

— Poate. Dar, așa cum stau lucrurile acum, o să las în pace mica ta dinastie.

— De unde știu că n-o să-l omori oricum pe fiul meu?

— N-ai cum să știi. Dar cel care o să se ducă după el n-o să fiu eu și, ce rost are să ne amăgim, Josey, cineva o să se ducă în cele din urmă după el.

Josey se holbează la mine îndelung. Presupun că se gândește atent la asta, în timp ce îmi oferă cea mai impenetrabilă față a lui.

— Ține-l pe Eubie la distanță de băiatul meu.

— Să nu crezi că pe omul ăla îl doare în cur de băiatul tău, dar o să transmit mesajul. Pe mine o să mă asculte.

— De ce?

— Știi de ce.

— Hei.

— Ce e?

— Crezi că domnul CIA a aflat cumva că eu știu spaniolă?

— Dumnezeule, asta vrei tu să știi? Nu. Plus că l-au trimis în

concediu pe termen nedefinit, după ce a rupt-o-n bătaie pe o fată din Botswana. Louis Johnson era o jigodie așa de mare că până și cei din biroul lui l-au lăsat în arestul poliției patru zile înainte să ceară eliberarea lui.

— Dumnezeii mă-sii.

— Prefă-te că nu-s aici, omule. Aș fi dat orice.

— Bănuiesc că nu te-ai obosit să aduci un amortizor.

— Fără pistoale.

— Da?

— Pentru Josey Wales vor ceva mult mai dramatic.

— Dumnezeule mare, Doctor Love, asta o să dărâme toată închisoarea.

— Preocupare. Foarte drăguț. Dar nu e vorba nici de bombă. În primul rând, să pun asta la cale ar fi o mare bătaie de cap. Și în al doilea rând, mă rog, nu am al doilea rând, dar tot ar fi o idee foarte proastă.

— Ce zi e azi?

— Să fiu al naibii dacă... stai așa. 22 martie. Da, 22 martie.

— 1991.

— Când e ziua ta de naștere, Josef?

— 16 aprilie.

— Berbec. Normal, fir-ar al naibii.

— Te aștepți la vreo declarație impresionantă, ca să plângă oamenii când o să facă filmul?

— Nici n-aș îndrăzni să sper, vechi prieten.

— Atunci cum?

— Nu-ți face griji pentru asta.

— Cum?

Mă apropii de bare și întind mâna.

— Înghite astea.

— Ce naiba-i asta?

— Tu ia-le și gata.

— Nu. Du-te dracu’.

— Josef, toarnă-ți un pahar cu apă și ia dracului pastilele.

— Ce modalitate de pămpălăi mai e și asta?

— *Mijo*, ascultă-mă. Mi-au spus foarte clar că trebuie să suferi. Eu nu sunt un om care obișnuiește să nesocotească ordinele, dar de data asta le nesocotesc.

— Nu poți s-o faci așa, repede?

— Nu.

— Și ce-o să facă pastila asta, o vrajă ca să nu mai sufăr?

— Nu. O vrajă ca să nu-ți mai pese.

— Dumnezeule mare, Luis. Dumnezeule mare. Dumnezeule ma...

— Nu, amice, fără căcaturi de-astea sentimentale între noi, omule. Nu acum.

Josey ia pastilele și intră iar în penumbră. Din robinet țâșnește apa. Îl aud cum umple paharul, dar nu-l aud bând. Se întoarce la mine, ia salteaua și o pune la loc pe pat. Se uită la mine iar, apoi se suie în pat și se întinde pe spate. Mă uit la el și ascult cum inspiră și expiră, inspiră și expiră, privind fix în tavan. Stă așa întins, cu mâinile pe piept, și mie îmi vine să spun *mijo*, nu trebuie să te porți de parcă ai fi deja în coșciug, fir-ar al naibii. Dar eu am vorbit cu omul ăsta din 1976 până acum și în sfârșit nu mai știu ce să-i spun.

— Cât durează?

— Nu mult. Continuă să vorbești.

— Luis.

— Da, *mijo*.

— Uneori mă gândesc la el.

— La cine?

— La Cântăreț. La cântecu' ăla care a ieșit după ce-a murit el, „Buffalo Soldier". M-a pus pe gânduri.

— Eu am 52 de ani, prea mult ca să mai gândesc. Îți pare rău că ai încercat să-l omori?

— Ce? Nu. Îmi pare rău c-a suferit. Cu un glonț ar fi fost mai

simplu. Uneori mă gândesc că poate singuru' lucru pe care oamenii ca mine și ca el îl avem în comun e că tre' să murim. Că, orice am începe, nu putem termina decât dacă ne dăm la o parte. Nu uita că omul ăsta din ghetou a fost un frate inteligent.

— Josef, eu sunt cel pe care o să-l uite. Adu-ți aminte că eu nici măcar nu exist.

— Doctor Love. Aș vrea să fim acum în 1976. Nu, în 1978.

— Ce e așa de nemaipomenti la 1978?

— Totul, frate. Totul. Pu...

O singură pastilă l-ar fi doborât, dar nu voiam să-mi asum nici un risc. Am rămas acolo timp de 20 de minute, după care am scos cheia din buzunar și am deschis ușa celulei. Știi ce se spune despre leii răniți.

UNSPREZECE

Deci iată-ne cum savuram frumoasa caracterizare a dependentului de crack, cineva trebuie să recunoască faptul că până și scursorile sunt tot oameni, înțelegi, acea chestie emoționantă care îi face „oameni“ din nou, astfel încât femeile albe să poată discuta despre cât de mișcate sunt ele și așa. Dar apoi o faci de oaie, pentru că te apuci să te joci de-a detectivu'.

Eu nu spun nimic. Nu mă uit nici la el, nici la Ren-Dog, la podeaua asta și la *The New Yorker*, care e pe punctul să-mi alunece din mână.

— Pentru un om care nu știe dacă o să supraviețuiască următoarelor zece minute probabil că ești ceea ce albii numesc înfumurat.

— Pare că albii te interesează enorm de mult.

— Mă interesează multe lucruri, enorm de multe. Cum spuneam unde e crima numărul patru din partea asta?

— Vrei să răspund eu?

— Nu, vreau să dansezi ca Michael Jackson – tu ce crezi că vreau?

— Păi, la un moment dat trebuie să dezvolți o poveste. Nu poți să-i dai doar detaliu, trebuie să-i dai și anvergură. Chestiile nu se întâmplă în vid, există valuri și consecințe și chiar dacă ai toate astea, există o întreagă lume care merge mai departe, indiferent că tu faci ceva sau nu. Altfel e doar o relatare a unei chestii care s-a întâmplat undeva, pe care poți s-o găsești la știrile de seară. Adică, în timp ce Monifah era împușcată din cauza unei doze de crack, cineva cumpăra o fiolă de crack de la

altcineva, care o luase de la altcineva, al cărui furnizor era altcineva.

Doar el și Ren-Dog sunt în bucătărie cu mine, ceilalți probabil că s-au plictisit. Și până și Ren-Dog s-a întors la frigider, de unde se servește din sucul de mango pe care spunea că l-a lăsat pentru mine. Eu îmi spun întruna că scena asta nu e cu nimic mai puțin periculoasă decât acum zece minute, doar pare astfel. O ceată de criminali fac pe casnicii în casa mea și eu încep să mă gândesc că poate sunt într-un videoclip rap. Până când îmi simt chiloții uzi. Sau zâmbesc. Sau înghit.

— Să începem cu ce e mai important. Toate chestiile ăstea pe care le scrii tu despre Potera Furtunii, cele mai multe din chestiile ăstea nici măcar nu sunt adevărate. În primul rând, Haiosul e din Eight Lanes și e încă acolo, așa că n-ar avea cum să fie cu Potera Furtunii. Și cine ți-a zis ție că nouă ni se zice Potera Furtunii pentru că, cum spui tu, îi secerăm pe dușmanii noștri și pe trecătorii nevinovați cu o grindină de gloanțe? Ți se pare cumva că vreunu' de-aici ar folosi cuvântul grindină? Ce dracu' ai? Aici io m-am gândit că am ales Furtună pentru că Uragan era prea lung.

— Am o sursă.

— Sursa ta.

— E un nimeni.

— Ia uite ce nobil ești, cum încerci să-l protejezi pe Tristan Phillips. Crezi că el ar face la fel cu tine?

— El v-a dat pontul?

— Nu e ca și cum ar fi încercat să păstreze vreun secret. Și cine ești tu, ca să păstreze un secret pentru tine? La naiba, când a apărut prima ta parte, doi din oamenii mei care fuseseră înainte cu Ranking Dons și-au amintit că Tristan vorbea despre tine și nu-i păsa cine aude. Frate, serios acum, ar fi bine să-ți cauți o nouă înfățișare. S-au uitat o dată la poza ta și bum. În orice caz, așa am aflat io de tine.

— Tristan m-a trădat.

— Singuru’ frate pe care l-a trădat Tristan e Tristan. Acu’ omul trage din pipa de crack. Ce prostănac, ce pierdere. Dar așa e viața în Ranking Dons. Dacă un om din Potera Furtunii începe să fumeze din stocu’ lui io mă grăbesc să-l achit pe fratele ăla. Da’ dacă te-ai dus să-l vezi pe Phillips la închisoare asta tre’ să fi fost acu’ câțiva ani. De ce să scrii chestia asta acum?

— Am aflat că Josey Wales e la închisoare.

— Și ai crezut că acum nu poate să ajungă la tine sau că e așa de ignorant că n-a auzit niciodată de ceva pe nume *The New Yorker*?

Nu știu ce să spun, așa că mă mulțumesc să mă uit la paharul de suc din mâna lui Ren-Dog și să încerc să-mi amintesc câte pahare a dat pe gât până acum.

— Nu-ți face griji, fratele meu. Ai dreptate în ambele privințe. Dar cu această persoană, Eubie, e altă poveste. Uită-te pe coperta revistei ăleia și o să vezi numele și căsuța mea poștală pă ea. Ai crezut că dacă el e la închisoare ești în siguranță? Răspunde.

— Da, așa am crezut.

— Genu’ ăsta de gândire cam dezlânată e pedepsită, fir-ar al naibii.

Eubie ia un scaun de la masă și îl aduce spre mine. Se așază în fața mea, suficient de aproape ca eu să pot vedea modelul cu fluturi de pe batista albă din buzunarul lui de la piept.

— Asta e partea în care tu îmi spui să renunț la articol sau o să-mi faci nu știu ce? spun eu.

— Chiar nu te poți abține, așa-i? Faci pe deșteptu’ până la capăt. Sau poate în sfârșit te-ai gândit că nu mai ai nimic de pierdut. Păi, nu, fratele meu. Până și io vreau să știu cum se termină. Adică, știu cum se termină, dar mie îmi plac chestiile ălea laterale pă care le faci tu. Da’ nu te mai uita așa de departe în lateral și înfrânează-ți naibii egoul, și io n-o să am nici o

treabă cu tine.

— Nu înțeleg.

Eubie mă plesnește peste față cu *The New Yorker*. Ustură, dar nu foarte tare.

— Nu face pe prostu', fir-ar al dracu'. Nu ești singurul la care tre' să merg în seara asta și la ceilalți doi n-o să se termine la fel de frumos ca la tine. La sfârșitul părții a treia lasă în pace casa aia nenorocită pentru drogați, pentru că te-ai pornit cu filiera jamaicană, așa că...

— Vrei s-o elimin.

Eubie mă plesnește iar.

— Vreau să nu mă mai întrerupi când vorbesc cu tine, fir-ar al naibii.

— Dar asta vrei, nu? Vrei să elimin toate chestiile cu Jamaica?

— Nu, băiete. Nicidecum. Păstrează orice vrei tu despre Jamaica. Păstrează partea cu Josey Wales, de fapt, ce vrei să știi despre el? Eu pot să-ți spun o chestie, ceva la care tu nici n-ai visat. Monifah asta nu e prima femeie însărcinată pe care o omoară el. Păstrează-l pe Josey, păstrează Jamaica, aruncă toată țara în aer din partea mea. Dar lasă la o parte New Yorkul.

— Poftim?

— Vorbești aici despre Potera Furtunii și facțiunile ei din New York. Asta pe mine nu prea mă încântă.

— Dar Potera Furtunii e în New York.

— Băiete, iar te faci prost? În primul rând, uite încă o chestie pe care tu n-o știi. Nici o bandă afurisită nu a ciuruit casa aia pentru drogați. A fost doar Josey. Un om cu două pistoale. Josey Wales singur a omorât pe toată lumea din casa pentru drogați. L-am văzut io cu ochii mei.

— Eu... eu... e ceva incredibil.

— Ăsta e Josey. Și ai dreptate. Omul a vrut într-adevăr să transmită un mesaj. Dar nu e deloc ceva de genu' chestiilor

ălora profunde pe care le scrii tu în articolul ăla.

— Și care era mesajul atunci, spune nu drogurilor?

— Băiatul e plin de glume, nu? Păcat că n-o să ajungem să fim prieteni.

— Ah.

— Ia uite, acuma băiatu' alb nu mai știe de glumă, Ren. Ți se pare cumva că eu sunt genu' ăla de idiot care omoară un jurnalist în timp ce el scrie articolul vieții lui și casa lui nenorocită e plină de amprentele mele? Ți se pare cumva că vreau să devin următorul Gotti?

— Bănuiesc că nu.

— Nu bănui, fii sigur.

— Care era mesajul?

— Nu arunca cu pișat pe don Gorgon.

— Scuză-mă, ce anume?

— Asta te depășește, albule. Dar acum fii atent la mine. Nu vreau nici o legătură între omul ăsta și vreun cartier din New York. Dacă FBI-ul sau DEA-ul vor să-l pună sub acuzare pe frate, n-au decât. Dar eu nu vreau să vină după mine cineva care caută conexiuni americane în New York, auzi ce-ți spun?

— Serios? E doar o chestiune de timp, prietene. Poate că DEA-ul e lent și se invidiază cu FBI-ul, dar nu sunt proști.

— Se poate. Dar nu astăzi. Și tipul care o să mă prindă pe mine n-o să fii tu.

— Uite ce e, nu m-a abordat niciodată vreun agent sau ceva. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Asta pentru că deocamdată n-ai nimic care să le fie lor util. Dar partea asta a patra le-ar fi. Din câte știi tu, băieții ăia din casa pentru drogați au plecat cu avionul în Jamaica, pentru o călătorie mai specială. Fără chestiile ăstea cu bandele din New York, sau Boston sau Kansas City.

— Ei știu că tu ești aici. În orașul ăsta, vreau să spun.

— Dar nu știu că am o organizație sau cât de eficient sunt.

— Dar asta îmi lasă mie o gaură în articol.

— De gaura aia îți faci tu griji? Io nu-ți spun ție cum să scrii, șefu', da' articolul tău e despre niște oameni care sunt împușcați. Așa că scrie despre oamenii care sunt împușcați.

— Crimele nu s-au întâmplat în vid. Domnule.

— Îmi place că tu pari să ai încă impresia că asta e o negociere. Eu n-am spus c-ar fi. De asta poți să-l spânzuri în piața publică pe Josey Wales cât vrei tu. Dar elimină toate celelalte chestii. Nu vreau să mă bucur de aceeași atenție ca domnul Wales, mă înțelegi?

— Deci, tehnic vorbind, mă șantajezi?

— A, nu, fratele meu. Tehnic vorbind nu te omor. Tu scrii o scurtă istorie a șapte crime, nu-i așa? Atunci mai ai încă patru crime despre care trebuie să scrii.

— Înțeleg. Și dacă...

— Sper că nu vrei ca asta să fie acea parte a poveștii în care tu întrebi ce se întâmplă dacă refuzi. Eu n-am răbdare pentru asta și Ren-Dog s-a săturat de joacă pe ziua de azi.

Eubie se ridică și se duce la Ren-Dog. Nu știu ce își șoptesc, dar Ren-Dog pleacă. Peste câteva secunde, ușa de la intrare se deschide și se închide. Eubie se întoarce și se așază jos. Mai aproape. Apă de colonie elegantă. Știam eu că în cele din urmă aveam s-o recunosc. De data asta se apleacă spre mine, aproape șoptește, dar vocea lui e scrâșnită.

— Mă gândeam și eu așa, dacă Tony Pavarotti a venit după tine, atunci asta înseamnă că cineva l-a trimis. Ăsta nu putea fi decât Papa-Lo sau Josey Wales. Și cum Papa-Lo a rămas într-o fază pacifistă până a murit, eu aș spune că a fost Josey Wales, nu te obosi să confirmi. Așa că de ce vroia Josey să te omoare?

— Chiar te aștepți să-ți răspund?

— Da, chiar mă aștept să-mi răspunzi la asta.

— Ce-i asta? Vreo porcărie de genul „eu oricum mor așa că pot să mărturisesc“?

— Porcărie? Frate, îmi place la nebunie când vorbești și acum jamaicana. În ce privește omorârea ta, nu văd de ce-aș face asta când mi-am exprimat deja foarte clar dorințele. Și, apropo, Josey Wales n-o să se mai atingă de nimeni foarte mult timp, de tine cu atât mai puțin.

— Wales ți-a spus despre mine?

— A venit vorba despre cineva de felul tău, el nu-și mai amintea numele, a zis doar că un alb de la *Rolling Stone* aflase prea multe despre o treabă cu droguri, așa că l-a trimis pe Tony să-l rezolve. Numai că anii nu se potriveau și nici un alb nu avea cum să știe ceva despre vo tranzacție cu droguri, oricât ar fi fost de deștept. Evident, dacă tu i-ai omorât cel mai bun om el n-avea să mai trimită încă unul. În plus, după asta tu ai dispărut. În orice caz, Josey Wales e la închisoare și n-o să iasă viu de-acolo. Așa că eu aș vrea să știu ce dracu' ai aflat de l-ai făcut să vrea să omoare un alb din America. Și asta în 1979. Adică, la dracu', omu' a călcat cinșpe tabuuri diferite uite-așa.

— Dar tu ești din Potera Furtunii. Nu lucrezi pentru el?

— Băiete, io nu lucrez pentru nimenea, fir-ar al naibii. În nici un caz pentru vun șoarece de ghetou din Kingston. Nenorocitu' nici măcar nu e-n stare să citească un articol de două pagini, da' se crede deștept. N-o să te mai întreb și a treia oară, albule.

— Eu... mi-am dat seama abia după ani de zile că el l-a trimis pe tipul ăla. Erau atât de multe chestii care se întâmplau în Jamaica, atâtea mizerii, putea să fie oricine, până și guvernul. Un tip m-a făcut să-mi dau seama... căcat, căcat. Nu știu de ce mă întrebi pe mine chestia asta, tu lucrezi cu el așa că știi deja. Probabil ați plănuit chestia asta împreună.

— Ce chestie? Ce chestie?

— Cântărețul. Uciderea Cântărețului. El e cel care l-a împușcat pe Cântăreț.

— Ce-ai spus?

Înainte ca eu să răspund, Eubie se ridică rapid și începe să umble în jurul meu.

— Ce-ai spus, nenorocitule?

— El e cel care l-a împușcat pe Cântăreț în 1976.

— Vrei să spui că era și el în bandă? Șefu', până și io știam că sigur băieții din Copenhaga au încercat să-l omoare. Chiar dacă nu mă așteptam de la...

— Vreau să spun că el a tras focul de armă. Focurile.

— De unde dracu' știi tu?

— L-am intervievat pe Cântăreț la câteva luni după aceea. Toată lumea știe că el a fost împușcat în piept și în braț, nu-i așa? Nu-i așa?

— Ba da.

— La momentul acela, doar trei oameni știau că dacă el ar fi inspirat, în loc să expire, glonțul i-ar fi trecut drept prin inimă. Doctorul, Cântărețul și cu mine.

— Și?

— În '79 m-am dus în Copenhaga să-i intervievez pe șefii mafioți despre tratatul de pace. Când am vorbit cu Wales, a venit vorba de Cântăreț. El a zis că era aiurea că oamenii ăia încercaseră să-l împuște pe Cântăreț drept în inimă. Nu avea cum să știe asta, cel puțin dacă nu era doctorul, Cântărețul, eu sau...

— Cel care trăsese.

— Da.

— La naiba. La naiba, băiete. Nu știam.

— Acum tu mă șochezi pe mine. Credeam că oricine are legătură cu Wales știe.

— Cine ți-a zis ție că io am legătură cu Wales? Când io clădeam afacerea din Bronx, unde dracu' era Wales? Știi, foarte mult timp io am crezut că în spatele chestiei ăsteia e altcineva.

— Cine anume?

— E ciudat, el e singuru' de care știu că n-a murit.

— Wales?
— Nu el.
— Ce vrei să zici că...
— Știai, domnule Pierce, că Cântărețul l-a iertat pe unu’ din băieții ăia? Nu doar l-a iertat, da’ l-a luat pe om cu el în turnee, l-a adus în cercu’ lui intim, ca pă un frate.
— Ce mama dracului, serios? Cred că admirația mea deja considerabilă pentru omul ăsta a făcut un salt enorm. Ce s-a întâmplat cu el?
— A dispărut imediat după moartea Cântărețului. Știa că e periculos.
— A dispărut. Așa, pur și simplu.
— Ei, de fapt nimeni nu dispare cu adevărat, Pierce.
— Aș putea să-ți fac cunoștință cu niște familii chiliene.
— Ce?
— Nimic.
— Te descurci în germană?
— Ascult niște rock nemțesc... Nu.
— Păcat. Dacă vrei un subiect de articol, uite aici unul. Absolut toți oamenii care au vrut să-l omoare pe Cântăreț au sfârșit morți, în afară de unul.
— Dar Josey Wales nu...
— Singurul care ar putea fi în viață a dispărut în 1981 și se pare că nimeni nu știe unde a plecat. În afară de mine.
— Unde anume?
— Nu pari prea interesat.
— Ba da, sunt. Serios. Unde e?
— Cum am zis, nu ești interesat.
— Și eu îți spun că sunt. De unde știi că nu sunt interesat?
— Pentru că tocmai ți-am spus unde e. Dar nu te agita. Probabil că e ceva prea amplu pentru tine. Cineva o să trebuiască să scrie cândva o carte despre asta.
— Aha. Bine.

— Tu scrie-ți *Scurta istorie a șapte crime*.

Era cât pe ce să spun mulțumesc, dar mi-am dat seama imediat că i-aș mulțumi omului pentru că se mulțumește să mă șantajeze, în loc să mă ucidă. M-am săturat ca dracu' să stau pe taburetul ăsta, de parcă aș fi prostul clasei, dar nu mă ridic. Oricum nu contează. Îmi vine să-l întreb dacă scrierea chestiei ăsteia înseamnă că s-ar putea să nu mai am niciodată plăcerea de a-l revedea, dar îmi aduc aminte că jamaicanii înțeleg rareori sarcasmul și Dumnezeu știe că nu e una din situațiile în care ți-ai dori ca ei să îl interpreteze greșit drept ostilitate fățișă. Mai bine să nu mă gândesc deloc la toate chestiile astea – oricum, o zi atât de suprarealistă nu avea cum să se întâmple. Ren-Dog se întoarce și stau amândoi nu foarte departe de mine, murmură niște chestii care presupun că trebuie ținute secrete.

— Încă ceva, albule.

Se întoarce. Mâna lui. Un pistol. Amortizor. Mâna lui. Un amortizor pentru pistol. Mâna...

— NUUUUUU! Fir-ar mă-sa a dracului! Fir-ar mă-sa a dracului! O, Doamne. Fir-ar al... fir-ar al dracului.

— Da, încă ceva.

— M-ai împușcat! M-ai împușcat, fir-ar al naibii!

Din picior îmi țâșnește sânge, fir-ar al dracu', de parcă aș fi fost crucificat, fir-ar al dracu'. Îmi prind laba piciorului cu mâna și îmi dau seama că țip, dar nu-mi dau seama că am căzut de pe taburet și că mă rostogolesc pe podea decât atunci când Eubie mă înșfacă și îmi bagă pistolul în gât.

— Taci dracu' din gură, spune Ren-Dog. Taci din gură, pămpălăule.

Ren-Dog mă prinde de păr.

— M-ai împușcat, fir-ar al dracu'! El m-a împușcat.

— Și cerul e albastru și apa udă.

— O, Dumnezeule mare! O, Doamne!

— Știi ce e ciudat? Nimeni nu spune ceva original după ce e

împușcat. E aproape ca și cum toată lumea ar citi un manual, pentru orice eventualitate.

— Du-te dracului!

— Ah, nu mai plânge, parc-ai fi un copil. În Jamaica sunt împușcați tot timpu' băieți de doișpe ani și ei nu zbiară ca niște târfe.

— O, Dumnezeule!

Picorul meu țipă și Eubie se apleacă și mă ține la piept de parc-aș fi un bebeluș, fir-ar al dracu'.

— Trebuie să sun la 911. Trebuie să merg la spital.

— Și mai trebuie ca femeia ta să facă curat aici.

— O, Dumnezeule!

— Ascultă-mă, albule. Vroiam doar să-ți amintesc, pentru că începusem să ne înțelegem așa de bine că probabil ai uitat, că eu nu sunt nenorocitul cu care să vrei să te pui, mă înțelegi? Josey Wales e cel mai psihotic nemernic pe care l-am întâlnit în viața mea și tocmai l-am omorât. Așa că ce crezi că sunt eu, în condițiile ăstea?

— Eu nu...

— E o întrebare retorică, pămpălăule.

Întinde mâna și îmi atinge piciorul. Freacă ciorapul din jurul găurii de glonț și apoi bagă degetul înăuntru. Țip în palma pe care Ren-Dog tocmai mi-a lipit-o de gură.

— Oricât de mult mi-ar plăcea compania aceasta și oricât de mult aș îndrăgi abonamentul meu la *The New Yorker*, fă în așa fel încât să nu-mi dai nici un motiv să mă întorc aici. Mă înțelegi?

Își îndepărtează mâna, dar eu nu pot să fac altceva decât să plâng. Nici măcar nu scâncesc, plâng, fir-ar al dracu'.

— Mă înțelegi? spune Eubie.

Întinde iar mâna spre piciorul meu.

— Te înțeleg. Înțeleg, fir-ar al naibii.

— Bine. Bine bine foarte bine. Femeii mele îi place să spună

asta.

Ren-Dog mă ia de umeri și mă trage spre canapea. O să doară ca dracu', doar atâta îmi spune, apoi îmi smulge ciorapul. Trebuie să-mi lipesc palma pe gură, ca să-mi păstrez țipătul în gât. Ren-Dog aruncă ciorapul la o parte, face un șervet de bucătărie ghem și pune laba piciorului meu deasupra lui. Nici măcar nu pot să mă uit. Ren-Dog pleacă și Eubie ia telefonul meu.

— Sună la 911 după ce plecăm noi.

— Cum dra... cum... un glonț în picior, cum să le explic... că am un glonț în picior?

— Tu ești scriitorul, Alexander Pierce.

Îmi apăr boașele cu mâna, așa că telefonul pe care mi-l aruncă în poală se lovește de încheieturile degetelor mele.

— Inventează ceva.

DOISPREZECE

De fiecare dată când renunț la metrou ca să iau autobuzul uit că autobuzul e mult mai lent. E prețul pe care-l plătesc pentru că de fiecare dată când cobor sub pământ am hiperventilație. Cel puțin sunt trează. Săptămâna trecută am adormit, am mers șapte stații în plus și când m-am trezit pe bancheta din fața mea stătea un bărbat care mă studia, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce parte a corpului meu să atingă ca să mă trezească. Astăzi în autobuz nu e nici un bărbat.

E gol și la Eastchester. Poate că echipa de fotbal jamaicană pierde vreun meci pe undeva. Faptul că până și în mintea mea sunt o vacă așa de mare spune ceva despre mine. Sunt sigur că și oamenii obișnuiți sunt la fel de grosieri, rasiști, irascibili și neplăcuți în mintea lor, așa că nu știu de ce îmi fac mustrări. Trebuie doar să mă duc acasă, să-mi fac niște tăiețel ramen, să mă arunc pe canapea și să mă uit la *America's Funniest Home Videos* sau altă emisiune fără mari pretenții.

Trebuie neapărat să nu mă mai gândesc la jamaicani. Sau poate că trebuie neapărat să cresc doza de Xanax. Adică, nu mă simt rău în clipa asta, deloc, dar o răceală obișnuită nu e singurul lucru a cărui venire o poți presimți.

Sunt pe Corsa. Acasă nu am mâncare deloc. Am mâncat ultimele două ramen acum două zile, am aruncat toată mâncarea chinezească azi dimineață, iar McNuggets-urile alea nu erau o idee bună nici când erau proaspete. Mă uit la ușa mea și la fereastra care arată de parcă aș fi lăsat-o deschisă, chiar dacă e martie și știu că în casă nu e nici un pic de mâncare. N-

am nici un chef să mă duc pe Boston Road, dar asta se va întâmpla. O să stau în casă și o să mă uit la televizor până când foamea pe care acum n-o simt o să se agraveze și până la urmă o să mă duc oricum.

Așa că merg pe Corsa spre Boston, încă sperând la un moment de tip Mary Tyler Moore. Cea mai tâmpită idee din lume pe o stradă înțesată de oameni care se grăbesc, dar totuși îmi imaginez asta. Asta se întâmplă când viața ta constă din muncă, televizor și mâncare la pachet. E aproape ca și cum aș trăi ca un american, la naiba, și să vă ia dracu' pe toți, cu regulile voastre. Nu știu. Dar știu că dacă aș fi băgat un Xanax n-aș fi gândit deja atât de mult. Îmi place să cred că totul din casa mea, de la prosoapele de aceeași culoare până la cafetiera la care trebuie să apăs pe un buton, e acolo ca să-mi facă viața mai simplă, dar îmi dau seama că ele sunt toate acolo pentru ca eu să nu gândesc. Dacă-ți poți imagina că maică-mea credea că n-o să reușesc niciodată să-mi pun ordine în viață.

Boston Jamaica Jerk Chicken. Pui și mâncare jamaicană, caldă și preparată. Două șiruri de separeuri de plastic portocaliu cu ketchup, sare și piper pe fiecare masă. Să mănânc aici? Ideea dispare imediat ce mă gândesc la ea. Pe tejghea, chiar lângă casa de marcat, într-un bol de sticlă sunt prăjituri cu cocos care îmi amintesc de zona de la țară. Nu mi-a plăcut niciodată să merg la țară – prea multe prăjituri cu cocos și veceuri în curte. Lângă el e alt vas de sticlă cu ceva ce seamănă a budincă de cartofi. N-am mai mâncat budincă de cartofi din 1979 – nu, de mai demult. Cu cât mă uit mai mult la ea cu atât mai mult mi-o doresc și cu atât mai mult mi se pare că ar trebui să consider asta un semn a ceva mai profund, că ceea ce vreau eu de fapt e să gust Jamaica și asta pare pur și simplu o abureală de psihologie. Și mai amuzant e să mă gândesc că vreau să am în gura mea ceva jamaican ce nu e penis. Ce femeie mizerabilă și afurisită – nu, ce fată mizerabilă și afurisită.

Acu’ parc-aș avea chef să vorbesc în dialect toată noaptea, și nu pentru că mi-am petrecut toată după-amiaza pe lângă femeia aia și iubitul ei pistolar. Poate din cauză că mă uit la niște prăjituri cu cocos afurisite și îmi vine să întreb dacă au cumva pachețele cu mălai și igname, mălai cu zahăr sau biscuiți cu nucșoară și ghimbir?

— Ce doriți, doamnă?

Nici nu l-am văzut în spatele tejghelei, dar apoi mi-am dat seama de ce el nu m-a văzut. Lângă el, pe un scaun de plastic, e cricket la un televizor mic alb-negru.

— Indiile de Vest contra Indiei, zice el. Bineînțeles că noi iar facem doar o mare porcărie.

Încuviințez din cap. Nu mi-a plăcut cricketul niciodată, niciodată. El are piele întunecată, o burtă mare între brațele musculoase și barbișon alb. E posibil să fie primul bărbat jamaican cu care vorbesc de săptămâni de zile și ține sprâncenele ridicate – s-a săturat deja de mine.

— Îmi dați vă rog un pui rotisat, nu, pui prăjit, da, pui prăjit și orez cu mazăre, dacă aveți, orez cu mazăre, niște banane prăjite, salată tocată și...

— Aoleo, doamnă, mai încet că mâncarea nu fuge nicăierea.

Râde la mine. Mă rog, mai degrabă rânjește și pe mine nu mă deranjează, numai că asta mă face acum să mă întreb când am făcut ultima oară un bărbat să râdă.

— Dar aveți banane coapte?

— Da, doamnă.

— Cât de coapte?

— Suficient.

— Aha.

— Doamnă, nu-ți face griji, sunt bine coapte. Banana o să se topească în gura dumitale.

Mă străduiesc să nu-i zic că vorbesc serios atunci când spun că e cea mai delicioasă descriere culinară pe care am auzit-o în

viața mea și spun:

— Trei porții, vă rog.

— Trei?

— Trei. De fapt, aveți tocăniță de coadă de bou sau curry de capră?

— Tocăniță de bou doar în weekend. Curry-ul de capră tocmai s-a terminat.

— Atunci e foarte bine pui prăjit. O pulpă, vă rog.

— Ce vrei să bei?

— Aveț' cumva suc de măcriș?

— Da, doamnă.

— Credeam că suc de măcriș găsești doar de Crăciun.

— Da' stai așa puțin, unde-ai fost în ultimii enșpe ani, doamnă? Tot ce-i jamaican e împachetat și dă vânzare.

— Are gust bun?

— Rău nu-i.

— Dați-mi unul.

Nu-mi venea să mă întorc acasă cu toată mâncarea asta. Nu știu, dar îmi plăcea enorm ideea de a sta pur și simplu în acest mic restaurant, să trag cu urechea la prezentatorul de la televizor, să mă pasionez din cauza cricketului și să mănânc pui prăjit. În separeul de vizavi e un ziar *Gleaner* și un *Star* din Jamaica. De asemenea *Jamaica Observer*, de care eu n-am mai auzit până acum. Bărbatul dă drumul la televizorul mare montat pe tavan și primul lucru care apare e cricket.

— Ăsta e JBC-ul? zic eu.

— Nu, un post caraibian apărut dă curând, poate dân Trinidad, la cum lălăie cuvintele. Din cauza lui e acu' carnaval în Jamaica.

— Carnaval? Cu muzică soca?

— Îhî.

— Da' de cân' le place la jamaicani muzica soca?

— De cân' ăia din centru vor un motiv ca să danseze în

sutien și chiloți pă stradă. Da’ ce, n-ai mai auzit dă carnaval?

— Nu.

— Probabil nu mergi foarte des în țară. Sau nu mai ai rude pă insulă. Citeșt’ ziarele?

— Nu.

— Încerci să uiț’, așa-i?

— Ce?

— Nu contează, scumpo. Sper să-ți crești copiii jamaicani, fără trândăveala aia americană, știi.

— Eu nu am... adică, da.

— Bine. Bine. Așa cum zice în Biblie. Deprinde pe copil cu purtarea pe care trebuie s-o aibă el și...

Și eu deja nu mai sunt atentă. Sunt într-un mic magazin alimentar jamaican și încep să nu mai fiu atentă la un bărbat care îmi oferă înțelepciunea lui de bunicuță. Dar la naiba, puiul ăsta prăjit e foarte bun, maroniu deschis, grunjos și moale înăuntru, de parcă l-ar fi prăjit și apoi l-a copt. Și orez și mazăre împreună, nu porcăria aia separată de la Popeyes pe care trebuie să o amestec eu. Am mâncat deja o treime din farfuria asta de banane și era cât pe ce să declar sucul de măcriș modalitatea mea preferată, probabil toxică, de recreare în laborator a unei băuturi originale.

— Fir-ar mă-sa a dracu’.

Nici nu-mi mai amintesc când am auzit ultima oară aceste cuvinte din gura altcuiva decât mine.

— Fir-ar mă-sa a dracu’.

— Ce să-ntâmplă?

— Uită-te, scumpo. La naiba.

Nu văd decât o înregistrare proastă cu o mulțime din Jamaica, probabil aceleași înregistrări de rutină pe care le-au folosit în ultimii 15 ani de fiecare dată când cineva face un reportaj despre Jamaica. Aceiași bărbați negri cu tricouri și bluze scurte, aceleași femei care sar pe loc, aceleași placarde

din carton ale unor oameni care nu știu să scrie corect. Aceleași jeepuri ale armatei care intră și ies din cadru. Zău așa.

— Fir-ar mă-sa a dra...

Sunt pe punctul să-l întreb ce e așa de deosebit la reportajul ăsta, când citesc burtiera din partea de jos a ecranului.

JOSEY WALES GĂSIT MORT, INCENDIAT ÎN CELULA LUI.

Bărbatul dă sonorul mai tare, însă eu tot nu aud nimic. E doar lespedea de pe ecran. Un bărbat gol de la brâu în sus, cu piele strălucitoare de parcă s-ar topi din cauza căldurii, cu unele porțiuni din piept și de pe coaste înnegrite și pete albe mari de parcă doar pielea a ars. Pe piept pielea se desprinde ca la un purcel de lapte. Nu-mi dădeam seama deloc dacă fotografia era prost focalizată sau bărbatul chiar se topise.

— Copenhaga arde acuma. Da' în aceeași zi în care i-au îngropat fiu'? Duamne, ce grozăvie.

Acum pe ecran circulă textul: JOSEY WALES GĂSIT MORT, INCENDIAT ÎN CELULA LUI * JOSEY WALES GĂSIT MORT, INCENDIAT ÎN CELULA LUI * JOSEY WALES GĂSIT MORT, INCENDIAT ÎN CELULA LUI * JOSEY WALES GĂSIT MORT, INCENDIAT ÎN CELULA LUI

— Nu era nici un semn de forțare a broaștei, nici un vizitator n-a fost lăsat să intre în celula lui azi, nimeni nu poa' să spună cum a ars omu'. Poate c-a luat foc dă unu' singur. La naiba, nu po' să cred...

— E sigur că e el?

— Cine să fie altcineva? Vreun alt om din Penitenciarul General pe nume Josey Wales? La dracu'. Căcat. Scuză-mă puțin, doamnă, acu' tre' să sun o grămadă de oameni. Nu pot să... Doamnă, te simți bine?

Reușesc să ajung la ușă înainte ca voma să-mi despartă violent buzele și să împroaște tot trotuarul. Probabil că cineva de vizavi se uită la mine cum scuip pui prăjit, în timp ce burta mea se contractă într-un mod nemaivăzut. Nimeni nu se

apropie, dar tot am lăsat un dezastru imediat lângă ușa lui. Încerc să mă ridic pe verticală, dar stomacul meu intră iar în funcțiune și eu mă aplec, icnind, dar fără să vomit. Cel puțin bărbatul s-a întors în spatele tejghelei. Intru înăuntru, îmi iau geanta și ies.

Sunt pe canapeaua mea și televizorul merge de două ore, dar eu tot nu știu la ce mă uit. Nu cred că am mai văzut un bărbat care să pară gătit. Trebuie neapărat să iau o cuvertură pentru canapeaua asta. Și poate un tablou sau ceva pentru camera de zi. Și o plantă bună, nu, o plantă de plastic, orice ființă vie ar muri în apropierea mea. Telefonul e în poala mea deja de mai multe minute. Exact când apare genericul, telefonul începe să sune.

— Alo?

— Vă fac legătura, doamnă.

— Mulțumesc, mersi.

Îmi tremură mâinile și din cauza asta telefonul răpăie pe cercel.

— Alo? Alo? Alo, cine e la telefon?

Îmi tremură mâinile și știu că dacă acum nu spun nimic, o să trântesc telefonul în furcă înainte ca ea să vorbească iar.

— Kimmy?

MULȚUMIRI

Încă dinainte ca eu să știu că am de-a face cu un roman, Colin Williams făcea documentare pentru el. O parte a muncii lui apare în această carte, dar o parte și mai mare va apărea în cartea următoare. La momentul la care Benjamin Voigt a preluat funcția de documentarist eu aveam o narațiune, chiar și câteva pagini, dar totuși încă nu un roman. Problema era că nu-mi dădeam seama a cui e povestea aceasta. Ciornă după ciornă, pagină după pagină, personaj după personaj, și totuși nu aveam un fir roșu, o coloană vertebrală narativă, nimic. Până când, într-o duminică în care luam cina cu Rachel Perlmeter la un restaurant W.A. Frost din St. Paul, ea a spus dar dacă n-ar fi povestea unei singure persoane? De asemenea, când am citit ultima oară *Pe patul de moarte* a lui Faulkner? Mă rog, poate nu chiar cu aceste cuvinte, dar am discutat și despre Marguerite Duras, așa că eu m-am apucat să citesc și *Amantul*. Aveam un roman și în tot timpul acesta el fusese chiar sub ochii mei. Personaje conturate pe jumătate sau complet, scene nelalocul lor, sute de pagini care aveau nevoie de consecutivitate și scop. Un roman care avea să fie susținut doar de voce. Cel puțin știam ce să le spun să caute celorlalți documentariști ai mei, Kenneth Barrett și Jeeson Choi. Între timp, mulțumită unei călătorii și unei burse de cercetare din partea Colegiului Macalester, unde predau, am fost în măsură să fac și eu destul de multă documentare. Dacă nu ar fi existat studenții sclipitori și creativi care m-au provocat întruna și o catedră de engleză puternică și încurajatoare, cei patru ani petrecuți cu acest roman nu ar fi

fost deloc la fel de reușiți sau satisfăcători. Anul sabatic nu a stricat nici el. Am petrecut mare parte din el scriind într-o cafenea franceză din South Beach, Miami, mulțumită extraordinarului sprijin și mesei și casei gratuite din partea lui Tom Borrup și a lui Harry Waters Jr., care (să bat în lemn) încă nu mi-au trimis nota de plată pentru cazare, chiar dacă eu am inventat motive ca să le folosesc localul întruna. De fapt, varianta pe care am arătat-o în cele din urmă minunatei mele agente, Ellen Levine, și excelentului meu redactor, Jake Morrissey, a fost scrisă nu departe de plaja reală. Înaintea lor a fost, bineînțeles, Robert Mclean, cititorul primelor mele variante și în continuare singura persoană în care mă încred să citească un manuscris chiar în timp ce eu scriu la el (chiar dacă el habar n-are de ce). Jeffrey Bennet, sclipitorul cititor al ultimelor mele variante, a revăzut întregul text înainte ca el să plece spre editor și a corectat, printre altele, descrierea complet greșită făcută de mine drumului de la aeroportul JFK în Bronx. Mulțumesc și Marthei Dicton, care a tradus engleza mea excentrică în spaniolă cubaneză, atunci când eu am făcut greșeala de a crede că spaniola mexicană e suficient de bună. Un scriitor trebuie să aibă parte și de zile de distragere a atenției și îndoială de sine, așa că le mulțumesc lui Ingrid Riley și lui Casey Jarrin pentru neclintita lor prietenie și susținere și pentru șuturile în fund ocazionale. Mulțumesc familiei mele și prietenilor și poate că de data aceasta ar fi bine ca mama mea să evite partea a patra a cărții.